

Vương Gia Ly Hôn Đi

Contents

Vương Gia Ly Hôn Đi	3
1. Chương 1: Điều Là Uống Rượu Gây Họa	3
2. Chương 2: Mỹ Nữ Này Thật Đủ Can Đảm	4
3. Chương 3: Bi Kịch Bắt Đầu	5
4. Chương 4: Rửa Nhục Phần Cuối	6
5. Chương 5: Ý Nghĩ Rửa Hận	7
6. Chương 6: Vương Gia, Thì Giỏi Lắm Sao?	8
7. Chương 7: Yêu Tinh Mị Lực Không Thể Đỡ!	11
8. Chương 8: Người Tại Sao Muốn Gả Cho Ta?	14
9. Chương 9: Người Là Ai, Xen Vào Việc Người Khác!	17
10. Chương 10: Không Bản Lĩnh Phải Lưu	22
11. Chương 11: Là Hãn Trộm Sai Người A!	27
12. Chương 12: 36 Kế Tẩu Vĩ Thượng Sách!	32
13. Chương 13: Ta Không Tin Tà!	35
14. Chương 14: Người Nha Mắt Có Chuyện!	37
15. Chương 15: Không Ngờ Người Như Thế Ngoạn Người!	39
16. Chương 16: Người Không Phải Tội Hồn Dân!	41
17. Chương 17: Nữ Nhân Này Nhiều Mưu Ma Chúc Quỷ!	43
18. Chương 18: Ngựa Chết, Người Chờ!	45
19. Chương 19: Đời Tiền Không Muốn Sống!	47
20. Chương 20: Vô Sự Không Lên Điện Tam Bảo	49
21. Chương 21: Này Nha Là Cố Ý!	51
22. Chương 22: Người Nghĩ Muốn Cái Gì?	54
23. Chương 23: Bất Quá Là 1 Đời Phù Hoa!	56
24. Chương 24: Dương Đông Kích Tây	59
25. Chương 25: Thì Ra Là Thanh Mai Trúc Mã A!	62
26. Chương 26: Nửa Đêm Ôn Nhu	66
27. Chương 27: Bị Hãm Hại!	68
28. Chương 28: Nguyên Lai Ở Chỗ Này!	71
29. Chương 29: Chủ Tổ Dở Hơi	74
30. Chương 30: Cường Bức Dụ Dỗ	78
31. Chương 31: Hung Hăng Đánh Hãn 1 Trận!	83
32. Chương 32: Vật Tẫn Kỳ Dụng	88
33. Chương 33: Muốn Cầu Cạnh Hãn!	90
34. Chương 34: Say Rượu!	94
35. Chương 35: Tha Thứ Hãn?	99
36. Chương 36: Ghen Tị!	106
37. Chương 37: Bái Thiên Địa!	109
38. Chương 38: Nương Tử Là Lớn Nhất!	114
39. Chương 39: Dự Thi!	118
40. Chương 40: Đưa Nàng 1 Đám Nữ Nhân!	122
41. Chương 41: Đây Là Chiến Tranh Của Nữ Nhân!	125

42. Chương 42: Bị Nàng Vật Tẫn Kỳ Dụng!	130
43. Chương 43: Hấn Ôn Nhu!	134
44. Chương 44: Ta Sẽ Phụ Trách!	137
45. Chương 45: Yêu Thương Hấn!	142
46. Chương 46: Chớ Chọc Ta!	146
47. Chương 47: Vấn Đề Mặt Mũi!	149
48. Chương 48: Vương Gia Thành Đầu Trộm Đuôi Cướp?!	153
49. Chương 49: Người Đứng Oan Uổng Ta!	157
50. Chương 50: Không Đồng Dạng Như Vậy Thiếu Niên!	161
51. Chương 51: Bị Khinh Bĩ!	164
52. Chương 52: Thì Ra Là Người!	172
53. Chương 53: Tính Trốn? Đánh!	177
54. Chương 54: Hấn Sinh Khí!	182
55. Chương 55: Ghen Tị!	185
56. Chương 56: Tâm Thật Mệt!	189
57. Chương 57: Tẫn Nhi Là Của Hấn!	192
58. Chương 58: Đồ Kị!	197
59. Chương 59: Chân Tướng	201
60. Chương 60: Nàng Phát Huy!	204
61. Chương 61: Yêu Thương Nàng!	210
62. Chương 62: Duy Nhất Bất Biến!	218
63. Chương 63: Trúng Mai Phục!	226
64. Chương 64: Đùa Chết Người Luôn!	234
65. Chương 65: Ngoạn Đại Đường!	238
66. Chương 66: Người Đùa Bồn Ta!	243
67. Chương 67: Nha Đầu Kia Quá Giảo Hoạt!	246
68. Chương 68: Tại Sao Là Nàng!	249
69. Chương 69: Có Điểm Động Tâm!	253
70. Chương 70: Tư Mã Duệ Phiền Nao	257
71. Chương 71: Phong Ba Tái Khởi!	262
72. Chương 72: Tư Mã Hằng Điên Cuồng!	266
73. Chương 73: Đồ Kị Đến Phát Cuồng	271
74. Chương 74: Hồ Thanh Ca Thống Khổ	275
75. Chương 75: Nàng, Thiên Hạ Vô Song!	279
76. Chương 76: Vô Pháp Dứt Bỏ Người!	286
77. Chương 77: Làm Nữ Nhân Của Hấn!	293
78. Chương 78: Rất Nhớ Hấn, Hấn Tới Rồi!	299
79. Chương 79: Tâm Tư Dạ Lạnh	306
80. Chương 80: Đối Với Nàng Động Tâm?!	311
81. Chương 81: Cứu Nàng!	318
82. Chương 82: Đau Lòng!	321
83. Chương 83: Nữ Nhân Này Đủ Kiên Cường!	324
84. Chương 84: Đột Biến!	331
85. Chương 85: Âm Mưu!	338
86. Chương 86: Tan Nát Cõi Lòng!	345
87. Chương 87: Chặt Đứt Đối Người Yêu!	354
88. Chương 88: Hấn Vẫn Bá Đạo Giống Như Cũ!	362
89. Chương 89: Khổ Nhục Kế!	370
90. Chương 90: Muốn Cùng Người Cùng 1 Chỗ!	377
91. Chương 91: Khúc Mắc Của Tư Mã Hằng	381
92. Chương 92: Hấn Chỉ Nghĩ Muốn Nàng!	389
93. Chương 93: Cả Đời Yêu Nàng!	396
94. Chương 94: Đau Tới Tận Đáy Lòng!	400
95. Chương 95: Ngọt Tới Đáy Lòng!	403

96. Chương 96: Nha Đầu Kia Chính Là Khắc Tinh Của Hắc!	407
97. Chương 97: Tâm Ý Dạ Lãnh	411
98. Chương 98: Hắc Nói Dối	416
99. Chương 99: Dám Động Nàng? Chỉnh Chết Người!	423
100. Chương 100: Người Nha Chính Là Tự Tìm!	428
101. Chương 101: Kết Cục 1	432
102. Chương 102: Kết Cục 2	440
103. Chương 103: Hạnh Phúc Cuối!	456

Vương Gia Ly Hôn Đi

Giới thiệu

Vương gia thì như thế nào! Chiến thần thì như thế nào! Nàng Tô Tần hết lần này tới lần khác không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-ly-hon-di>

1. Chương 1: Đều Là Uống Rượu Gây Họa

Lãnh, là vô chừng mực lạnh lẽo!

Tô Tần cảm giác đầu tiên đó là 1 cỗ khí lạnh chết chóc, tứ chi của nàng dường như bị đông cứng lại, động liên tục 1 đầu ngón tay cũng không có sức, hô hấp cũng trở nên tê cứng, mỗi 1 lần hô hấp cảm giác giống như là dùng 1 cây kim châm hung hăng đâm vào phổi.

Nàng thật không muốn tỉnh lại, thế nhưng ở trong tiềm thức, lại có cái thanh âm không ngừng ở bên tai nàng kêu to, muốn nàng tỉnh lại.

Nàng nhú chặt chân mày, hơi mở mắt ra, đập vào mi mắt lại là 1 chiếc giường lớn cổ kính khắc hoa mẫu đơn, được che đậy bằng sa trướng đẹp đẽ như máu, xuyên thấu qua sa trướng mơ hồ có thể nhận thấy 1 tấm bình phong bằng ngọc.

Đây là nơi nào?

Là Diêm La Điện sao?

Nàng nghi hoặc, dường như cũng không giống trong truyền thuyết là âm trầm kinh khủng, không chỉ không kinh khủng, mà còn có chút xa hoa!

Uhm, đau đầu!

Nàng dùng sức xoa nắn 2 bên huyệt thái dương, lông mi nhăn nhĩ lại, giữa lúc nàng đau đầu muốn nứt ra, thì 1 đạo âm thanh trong sáng mà thấp thuận thanh khiết truyền vào trong tai.

— Còn chưa có tỉnh?

— Không có! - Lúc này là thanh âm của 1 cô gái.

— Ân, đi cho nàng mớm thuốc, đem nàng cứu tỉnh, chờ nàng tỉnh, lập tức nói cho chủ tử, chủ tử là đang chờ đáp lời! - Nam tử trong lời nói tựa hồ mơ hồ có chút ý nôn nóng.

Chủ tử, là ai? Tô Tần còn đang nghi hoặc thì 1 giọng nói vang lên.

— Tuân mệnh! - Thanh âm thẳng thắn lưu loát, có vẻ lão luyện.

Ngay sau đó, ngoài sa trường vang lên tiếng bước chân của nữ tử nhẹ nhàng, Tô Tần mở to mắt chống lại con ngươi thăm hỏi của nữ tử kia.

4 mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời, hô hấp đều ngưng trệ.

A!

Đột nhiên nữ tử che miệng lại muốn thét chói tai, chỉ là thanh âm còn chưa ra, liền bị Tô Tần 1 chương bổ vào trên đầu vai, tại chỗ hôn mê bất tỉnh.

Đem nữ tử đỡ trên giường, kéo chăn đắp cho nàng, sau đó nàng xoay người, ra khỏi sa trường.

Vừa mới bước ra sa trường 1 khắc kia, nàng cảm giác như bị sét đánh trúng mà cứng còng, đầu óc trống rỗng.

Nàng bị cảnh tượng trước mắt sợ ngây người, nàng há to mồm, thật lâu cũng không thể khép lại, cuối cùng nàng lấy lại tinh thần, lấy tay tha trụ cằm, dùng sức khép lại.

— Đây, đây là nơi nào?

Cửa sổ bằng gỗ chạm hoa tinh xảo, tinh mỹ trong suốt sa trường mỏng, đồ gốm làm thủ công chế tác tinh luân hoàn mỹ, còn có các đồ dùng trong nhà tao nhã lộ ra phong cách cổ xưa, không 1 chỗ không lộ ra 1 loại hơi thở cổ đại, cái loại này thấu nhập tâm cốt làm cho Tô Tần đáy lòng lộp bộp, ánh mắt của nàng hạ xuống, nàng cảm giác có điểm nghi hoặc, kia sàn nhà sáng bóng như gương, kiến trúc bày trí này nàng 1 chút cũng không thấy bất luận cái gì 1 loại cách thức bố cục hiện đại.

Tô Tần lập tức mở cửa, vừa nhìn ra bên ngoài, 1 cổ kinh hô theo đáy lòng bỗng nhiên mạnh mẽ nhảy ra, khóe miệng có chút co quắp:

— Mẹ ơi, đây là nơi nào a! Không phải là mình xuyên không rồi chứ!

2. Chương 2: Mỹ Nữ Đây Thật Đủ Can Đảm

Ý thức được điểm này, Tô Tần bỗng nhiên vọt tới lan can, cúi người nhìn xuống, này vừa nhìn làm nàng sợ đến hoa dung thất sắc, xác thực mà nói là khuôn mặt người khác xuất hiện ở trong nước, thật sự làm nàng không thể nào bình tĩnh lại được.

Cuối cùng, nàng ruột cục bị ai phát hiện, chính mình đã xuyên không!

So với việc châu lục hợp lại thành 1 màu, tỷ lệ này còn thấp hơn, mà nàng cũng đụng phải, thực sự là vô cùng xui xẻo! Trước đó, bất quá là bởi vì nàng thất tình mà bị thương quá độ thôi, tìm 1 cái karaoke điên cuồng uống rượu ca hát, ai biết được, uống đến chết!

Nàng thành người thứ nhất trong lịch sử vì thất tình mà say rượu chết, sau đó cả người liền bị kịch xuyên không!

Bất quá nếu đã như vậy, nàng đành nghe theo người xưa “Nếu đã đến thì nên yên ổn tiếp nhân”, nhưng mà xem ra vấn đề nghiêm trọng trước mắt, đó chính là, nàng lạc đường!

Tô Tần vừa đi, 1 bên nhìn, ở đây hành lang 9 ngã thì đã có 18 chỗ quẹo, mỗi chỗ lại không giống với nhau, nàng vừa đi vừa cẩn thận nhớ kỹ đường quay về, dù là thận trọng như vậy, nàng vẫn là lạc đường!

Tô Tần lấy tay gõ đầu, mắng :

__ Ngu ngốc, thế nào liền lạc đường!

__ Phốc- 1 thanh âm mềm nhẹ mang nửa điểm quyến rũ truyền đến tai nàng.

Tô Tần bỗng nhiên xoay người, ngạc nhiên phát hiện chẳng biết lúc nào bên cạnh đã có thêm 1 người, xác thực mà nói là 1 mỹ nhân, phải nói đúng hơn là 1 đại mỹ nhân.

Nàng không biết dùng loại ngôn ngữ nào để hình dung mỹ nhân trước mặt, làn da nõn nà, khí chất băng ngọc, eo nhỏ nhắn mềm mại, mặt như hoa phù dung, khuôn mặt như tranh vẽ, môi mỏng gợi cảm, 1 bộ dáng vẻ làm người ta yêu thương, làm cho người ta nhìn nhìn không được 1 trận tâm tê tái.

__ Vị tiểu thư này, thế nhưng lạc đường? - Nữ tử vén tay áo hơi che mặt, 2 tròng mắt ẩn tình, nhìn về phía Tô Tình.

Cái nhìn kia, làm cho Tô Tình cảm giác có 1 cỗ sóng điện đẩy thẳng vào mắt, thân thể cũng theo điện giật tựa như run lên bần bật, đáy lòng cơ hồ muốn hét lên, oa, khá lắm tuyệt sắc mỹ nhân!

Này chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết _____ thật là diễm ngộ!

Ngay khi 2 mắt Tô Tần bị mỹ nữ trước mắt làm cho điện giật có chút mơ hồ, vị mỹ nữ kia lại đột nhiên biến sắc.

Thế nào?

Tô Tần tâm trạng nghi hoặc, sắc mặt của nàng biến hóa cực nhanh, còn chưa kịp phản ứng, mỹ nữ liền lôi kéo chính mình núp vào 1 gian phòng bên cạnh, 2 mắt nhìn ra phía ngoài.

__ Người!

__ Xuyt! - Mỹ nữ đột nhiên đem nàng giam vào trong lòng, thân thể gần kề vào ván cửa.

__ Làm sao vậy? - Tô Tần cảm giác 1 cỗ hương khí kỳ dị xông vào trong mũi, làm cho trong lòng nàng rung động, có cỗ nhiệt khô nóng kỳ quái dũng cảm đi quanh thân, nàng nghi ngờ ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng mỹ nhân đang nhìn.

Xuân thấu qua song cửa sổ, Tô Tần nhìn thấy rất nhiều người hướng bên này chạy tới.

__ Chúng ta thượng sàng! - Mỹ nữ đột nhiên kéo qua Tô Tần nói.

__ Thượng...thượng sàng? - Tô Tần ngạc nhiên, mỹ nữ cổ đại đều lớn mật?

Nàng còn chưa kịp phản ứng, mỹ nữ liền ôm nàng, xoay người 1 cái, 2 người liền cùng nhau lên giường, tay ngọc vén lên, mỹ nữ kéo chăn gấm đưa cả 2 đắp trụ.

3. Chương 3: Bi Kịch Bắt Đầu

__ Uy, người còn chưa có nói với ta, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? - Tô Tần 1 tay chống đỡ chần, 1 tay chỉ vào mỹ nữ đang ôm mình nói- Người là ai?

__ Duệ vương phi, người không nhận ra ta? - Mỹ nữ vẻ mặt nghi hoặc, nhìn từ trên xuống dưới Tô Tần.

__ Ta nên nhận thức người sao? - Tô Tần cố gắng nhớ lại, lại không nhớ tới ở nơi nào gặp qua nàng ta, theo lý thuyết, nữ nhân xinh đẹp như thế, nàng nhất định sẽ gặp qua là không quên được! Thế nhưng nàng không có bất luận kí ức gì, kia chỉ có thể nói rõ, nàng không nhận ra mỹ nữ này!

__ Người...- Mỹ nữ tựa hồ có chút nghi hoặc, nàng trên dưới đánh giá 1 phen Tô Tần, vừa mới muốn mở miệng lại bị tiếng đập cửa ở bên ngoài đánh vỡ.

__ Mở cửa! - Tiếng đập cửa thô lỗ kèm theo tiếng bước chân dồn dập ở ngoài cửa vang lên.

Tô Tần nhìn nhìn cánh cửa, lại nhìn 1 chút vị mỹ nữ đang ôm chặt mình bên cạnh, chẳng biết tại sao, nàng bị mỹ nữ ôm cảm giác rất quái dị, 1 loại cảm giác cực kì vi diệu lạnh lẽo sinh sôi, cái loại cảm giác này giống như là có người dùng lông chim mà nhẹ nhàng di chuyển thân thể của chính mình, ngứa, có chút khô nóng.

Tô Tần thoáng giật giật thân thể, nàng tính toán giây giụa ra khỏi cái ôm ấp quái dị này, lại không ngờ đón lấy ánh mắt ai oán cực độ của vị mỹ nữ nhìn về phía nàng, 2 tay lại càng ôm chặt hơn.

Tô Tần 1 trận run sợ, sau đó nàng ngượng ngùng cười nói- Bọn họ là tới tìm người?

Nhìn bộ dáng nàng lo lắng như vậy, tám chín phần mười bị nàng đoán đúng!

__ Người sẽ không bán đứng ta? - Mỹ nữ lo lắng nhìn Tô Tần, lấy ánh mắt cầu xin cực độ nhìn về phía nàng.

__ Ha...- Tô Tần da đầu tê dại, nàng vội vàng đẩy mỹ nữ ra- Ta đi ứng phó với bọn họ trước! - Cuối cùng giương mắt mạnh mẽ nhìn vào tình hình hiện tại!

__ Vậy người cẩn thận 1 chút! - Mỹ nữ yếu ớt nhìn về phía nàng- Ta ở chỗ này chờ người!

Tô Tần vòng qua bình phong đi tới cạnh cửa, vừa mới mở cửa, từng đạo ánh sáng hiện lên trước mắt, định nhân nhìn lại, lại là 1 đám nam nhân hung ác xấu tính mang theo đao đứng trước cửa, vừa thấy Tô Tần liền thô lỗ nói- Uy, tiểu nha đầu, người có thấy hay không 1 nữ nhân từ nơi này chạy qua!

Tô Tần lúc này đang mặc trang phục nô tì, chải 1 kiểu tóc nhìn đơn giản.

Đối mặt với nam tử cực hung ác như vậy, Tô Tần vội giả làm 1 bộ dạng nhát gan, nàng nuốt vào 1 ngụm nói- Có!

__ Nga, ở nơi nào?

__ Nàng, nàng vừa gõ cửa, nói muốn tiến vào trốn 1 chút, ta thấy nàng không rõ lai lịch, tiểu thư nhà ta lại đang nghỉ ngơi, không cho nàng tiến vào! - Tô Tần tận khả năng làm 1 bộ dáng rất nhát gan.

__ Nàng kia đi hướng nào? - Đại hán nhíu mày hỏi.

__ Nàng, nàng đi hướng bên kia! - Tô Tần thuận tay chỉ hướng bản thân vừa mới tới.

Đại hán nhìn nhìn nơi đó, lại quay đầu nhìn nhìn nàng, trên dưới đánh giá 1 phen, mới nói- Người tốt nhất đừng gạt ta, bằng không, ta sẽ cho người biết tay!

4. Chương 4: Rửa Nhục Phần Cuối

__ Không, nô tì không dám! - Tô Tần lại cúi đầu, nhưng trong lòng thầm oán, nếu không phải là người ỷ vào phe mình đồng người, bản tiểu thư mới chịu bỏ qua cho người, bắt quá hảo hán không tính toán chuyện trước mắt, nhiều 1 chuyện không bằng bớt 1 chuyện.

__ Đi- Đại hán hướng bọn người phía sau phát phát tay.

1 đám người liền đuổi theo phương hướng Tô Tần chỉ.

Tô Tần thấy bọn hán đi xa, mới thở phào nhẹ nhõm, vừa mới quay người đóng cửa, lại phải chống lại 1 ánh mắt dò xét.

__ Người, người đang làm gì thế? - Tô Tần thân thể cứng đờ, bị loại ánh mắt quỷ dị của nàng đột nhiên xuất hiện ở phía sau hù dọa, Tô Tần theo phản xạ bản năng mà lùi lại vài bước.

__ Người hoàn toàn không giống trước kia! - Mỹ nữ sau khi xem xong, đột nhiên dùng cái loại ngữ điệu này nói.

__ Không, không giống với ai? - Nàng đương nhiên là không giống rồi, mọi người đều khác nhau! Bởi vì, nàng là xuyên qua!

__ Không, trong ngoài đều không giống nhau! - Nói xong, mỹ nữ khước miệng hơi câu dẫn- Bất quá, ta là thích người bây giờ hơn!

__ Gì? - Tô Tần nghe không hiểu, ngây ra 1 lúc.

__ Chúng ta trước hãy rời đi, đợi lát nữa lại nói chuyện, 1 hồi bọn họ phát hiện bị lừa, nhất định sẽ quay trở lại! - Mỹ nữ nói xong lôi kéo Tô Tần đi ra ngoài.

Đi không bao xa, liền gặp 1 người quen.

— Tiểu thư! - 1 nữ hài tử mặc trang phục giống Tô Tần xuất hiện trước mặt các nàng.

— Người là ai? - Tô Tần thấy nàng gọi mình, trong lòng thầm than, phỏng chừng người này cũng là nhận biết được chủ nhân thân thể này, ai, đau đầu, thế nào xuất môn không gặp được quý nhân, lại toàn gặp người quen!

— Tiểu thư, ta là Hạnh nhi, ta tìm người thật vất vả! - Nữ tử vừa thấy Tô Tần liền khóc nhào chạy lại ôm chầm lấy nàng- Hoàn hảo tiểu thư người không có việc gì, nếu không, ta nên làm cái gì bây giờ!

Tô Tần đảo 2 tròng mắt, nhìn thấy mỹ nữ bên cạnh có vẻ không vui, trong lòng thầm nhủ, không phải nói nữ nhân cổ đại đều rụt rè sao, vì sao nàng gặp được 2 người đều “kích động” như thế?

— Được rồi, được rồi, không có chuyện gì đáng ngại cả, ta không phải bình an, trước đừng khóc, tìm 1 chỗ nói chuyện đi! - Tô Tần an ủi nàng.

Thế là, 3 người liền tìm cái địa phương nói chuyện.

Tô Tần hảo hảo gắng hỏi 1 phen, cuối cùng là biết 1 ít tình huống cụ thể, nguyên lai cái chỗ này gọi là Phẩm Hương các, mà thân thể nàng bây giờ tên là Nhan Phi Tuyết, là con gái duy nhất của Hộ vệ đại tướng quân Nhan Tần Thiên.

Nhan tướng quân vì Khưu Hoàng quốc vào sinh ra tử, lập vô số công lao hân mã, nhưng tại 1 lần chiến đấu kịch liệt, hấn bất hạnh lấy thân hi sinh cho Tổ quốc, vì khen ngợi những chiến công của hấn, hoàng đế bệ hạ hạ chỉ sắc phong hấn làm Hộ quốc đại tướng quân, người nhà của hấn đều lấy lễ ngộ nhất phẩm mà thượng đãi.

5. Chương 5: Ý Nghĩ Rửa Hận

Nhan Phi Tuyết là con gái duy nhất của vị đại tướng quân, hôn sự của nàng cũng là do hoàng đế bệ hạ tự mình chỉ hôn, ban cho đương kim Ngũ vương gia- Tư Mã Duệ, kết quả ép duyên có thể đoán được, vị vương gia này đối với cuộc hôn nhân này là hoàn toàn không hài lòng.

Hấn là 1 kẻ có tính cách đại gia, tai ương chính là ở vị Nhan đại tiểu thư, Ngũ vương gia ngày đầu tiên thành hôn liền 1 tờ hưu thư đem tân nương tử đuổi ra khỏi nhà.

Kết quả, vị chủ nhân này nhất thời trong lòng luẩn quẩn, tới nơi này uống rượu tiêu buồn!

Tô Tần phỏng chừng vị này cũng giống như mình, uống rượu tiêu sầu, sầu càng sầu, kết quả, say chết ở Phẩm Hương các, sau đó linh hồn của mình liền chiếm được thân thể của nàng.

Tô Tần lắc đầu, đều là ép duyên gây họa! Đầu năm nay thất tình, thất hôn đều gặp phải cùng nơi!

Bất quả xui xẻo nhất chính là mình, thất tình rồi xuyên không còn bị đuổi ra khỏi nhà.

TMD, thực sự là 1 ngày tốt lành a!

— Con ngựa chết kia không sợ bị lão hoàng đế mắng! Tốt xấu gì cũng là hôn lễ được ngự ban cho, coi như hấn là vương gia cũng không thể tùy tiện cứ như vậy hưu thê đi! Hấn cho rằng bản thân là vương gia có thể làm gì thì làm!

— Ngựa chết? - Mỹ nữ nghi hoặc.

— Tiểu thư, ngựa chết là ai? - Hạnh nhi tò mò.

Tô Tần quay đầu, không cho cho là đúng nói- Chính là cái kia Tư Mã Duệ! - Ngựa chết là nàng cấp biệt danh cho hấn.

— Xuyết...- Hạnh nhi vội vã che miệng của nàng, sau đó dùng ngón trỏ đặt ở trên miệng nói- Tiểu thư, lời này chớ nói lung tung!

__ Vì sao! - Tô Tần bắt mẫn- Chẳng lẽ chỉ cho phép vương gia hưu thê, còn không cho phép khí phi oán giận a! - Đạo lí gì chứ!

__ Bởi vì, kỳ thực hôn sự này ban đầu là Nhan tướng quân cùng tiên hoàng định ra hôn ước, vì vậy không cho Duệ vương gia phản đối! Lại càng không cho người ngoài xen vào! - Mỹ nữ nhẹ nhàng nhấp 1 ngụm trà, lời nói êm tai.

__ A, thì ra là thế! - Tô tần bình tĩnh đại ngộ gật đầu, nguyên lai con ngựa chết cũng là bị ép buộc.

__ Bất quá...- Mỹ nữ giương mắt, nhìn nhìn Tô Tần, cười hỏi- Nhìn Nhan tiểu thư, tựa hồ cũng không có ghét Duệ vương gia.

__ A? Có ý gì ? - Tô Tần ghé mắt nhìn về phía nàng, chẳng lẽ trong chuyện này còn có nội tình?

__ Duệ vương gia từng lên cùng tiểu thư thương thảo, từng đồng ý, nếu như tiểu thư chịu đưa ra thư hủy hôn, như vậy thánh thượng nhất định sẽ nhìn mặt mũi phụ thân đã mất của tiểu thư mà suy nghĩ lại, đáng tiếc...

__ Đáng tiếc cái gì? - Chẳng lẽ Nhan Phi Tuyết không có tiếp thu ý kiến của Tư Mã Duệ, mà cố ý muốn gả cho hắn?

__ Đáng tiếc Nhan tiểu thư lại cố ý muốn gả cho Duệ vương gia! Duệ vương gia trong cơn tức giận nói, hắn có thể thú, thế nhưng thánh chỉ vẫn chưa nói cưới không thể hưu thê, thế là...

Thế là, Nhan Phi Tuyết vẫn là gả cho, mà Tư Mã Duệ, hắn đại gia cũng rất có tính cách, cưới, sau đó lại hưu!

Đúng là kết thúc 1 trò khôi hài!

6. Chương 6: Vương Gia, Thì Giỏi Lắm Sao?

__ Vì sao? - Tô Tần giật mình, nhưng Nhan đại tiểu thư này thật có can đảm, biết rõ đối phương không thích chính mình, lại hết lần này tới lần khác muốn gả cho hắn!

__ Việc này không phải là nên hỏi Nhan tiểu thư người...- Mỹ nữ lấy 1 loại ánh mắt tự tiểu phi tiểu nhìn nàng,

Hạnh nhi cũng tò mò nhìn về phía Tô Tần.

__ Khụ khụ, cái đề tài này lần sau tiếp tục, chúng ta đổi đề tài khác! - Tô Tần lúng túng ho khan mấy tiếng, dời ánh mắt đi chỗ khác, đầu hướng dưới lầu- Nói, con ngựa chết kia bây giờ ở nơi nào? - Nàng rất đúng lúc dời đề tài đi.

Vừa lúc đó, bàn bên cạnh truyền đến 1 trận nghị luận.

__ Người biết không! - 1 giọng nói nam nhân đầy khẩu khí nhiều chuyện.

__ Gì?

__ Vị Duệ vương phi kia hôm nay bị đuổi ra khỏi nhà! - 1 người nam nhân nói,

__ Thực sự, ta nghe nói, Duệ vương gia sáng sớm liền bỏ lại hưu thư, sau đó lập tức tới Phẩm Hương các! - Tiểu nhị bên cạnh đem bố khăn vắt lên vai, cũng qua tụ tập bàn bạc.

Cái gì, kia nha cũng ở nơi đây, thực sự là oan gia ngõ hẹp a!

Tô Tần xiết chặt tay, không biết vì sao, mặc dù không phải nói nàng, nhưng từ đáy lòng, Tô Tần thập phần không vui.

__ Thực sự! - Nam nhân đối diện có vẻ so với hắn càng thêm hưng phấn- Duệ vương gia thực sự là đủ lợi hại, nói hưu liền hưu! Nói đi liền đi, thật đúng là nam nhân!

__ Đó là tất nhiên, Duệ vương gia là người ra sao, chinh chiến 4 phương, oai phong uy vũ, nha đầu thấp kém kia làm sao có thể xứng đôi!

Tô Tần nghe xong, kích động dị thường, thân thể bị đả kích, tuyệt đối là phi thường bị đả kích!

Quá khi dễ người rồi! Mặc dù là mượn xác hoàn hồn, nhưng tốt xấu gì thân thể này bây giờ là do nàng quản!

Hơn nữa, nàng là chỗ nào không xứng với con “Tử Mã” kia!

Hưu cũng tốt, bản thân tốt xấu gì cũng là người, cùng hấn tên súc sinh kia ghép thành 1 đôi, đó mới là phụng phí của trời!

Mỹ nữ không ngừng cười, không nói chỉ lẳng lặng nhìn vẻ mặt lửa giận của Tô Tần.

— Tiểu thư, người đừng khổ sở, vương gia là hấn không hiểu được tiểu thư là người tốt, tiểu thư...- Hạnh nhi cẩn thận nhìn nàng từng li từng tí, rất sợ nàng không vui lại đi uống rượu.

Nhìn thấy Hạnh nhi lo lắng, Tô Tần vỗ vỗ bả vai nàng an ủi- Người yên tâm, ta sẽ không khổ sở! - Có gì là khổ sở, có khổ sở nào hơn việc thất tình xuyên không liền bị hưu thê thảm như vậy!

Tô Tần trầm nghĩ, dù sao chuyện kém nhất cũng đã trải qua, nàng cũng không tin còn thể gặp được chuyện xấu hơn nữa!

Bất quá, trước mắt, nàng còn có việc quan trọng muốn làm.

Khóe mắt thoáng nhìn tiểu nhị đang cầm 1 bàn thức ăn hướng 2 nam nhân nhiều chuyện kia đi đến, nàng lập tức đứng dậy.

— Hạnh nhi, chúng ta đi! - Nàng Tô Tần tuyệt đối là người có cừu oán tất báo!

Lúc đi đến bên người tiểu nhị, nàng cố ý đụng hấn 1 cái.

— Xin lỗi- Tô Tần lập tức nói cho có, sau đó lôi kéo Hạnh nhi còn ở bên cạnh sững sờ cùng 1 mỹ nữ vẫn 1 mực cười, để lại tiền, cũng không quay đầu lại mà ra khỏi trà lâu.

Có oán báo oán, có cừu tất báo Ngay khi các nàng chân trước vừa ly khai, trong trà lâu liền vang lên 1 trận tiếng chửi rủa:

— Mẹ nó, đây là cái gì cơm nước, bên trong lại có sâu!

— Xin lỗi, xin lỗi! - Tiểu nhị vội vã cáo lỗi.

— Đĩ mẹ ngươi, xin lỗi có thể ăn được sao! Lão tử chỉ tin vào nắm đấm! - Nói xong, trận trận tiếng kêu thảm thiết liền từ trong trà lâu phá cửa sổ ra.

— Ha ha...- Tô Tần câu dẫn khóe miệng, cười hắc hắc.

— Tiểu thư làm sao vậy? - Hạnh nhi không biết vì sao nàng cao hứng như vậy.

— Không có việc gì, Hạnh nhi, chúng ta đi!

— Đi, tiểu thư, chúng ta có thể đi nơi nào? - Hạnh nhi cân nhắc cái bọc trong tay, có chút khó xử.

Số ngân lượng này không biết có đủ hay không cho 2 người chi tiêu về sau.

Tô Tần nhìn nhìn cái tay nải phía sau Hạnh nhi, hỏi- Đây là cái gì?

— Đây là cửa hồi môn của tiểu thư.

— Cửa hồi môn!

Tô Tần vội vàng mở tay nải, lại phát hiện, ngoại trừ vài miếng vàng mỏng như lá cây cùng 1 hộp gỗ tử đàn, mấy bộ y phục, cái gì cũng không có.

— Đây là cửa hồi môn? - Không phải chứ, tốt xấu gì cũng là gia quyến của nhất phẩm đại tướng quân, tốt xấu gì cũng là lão hoàng đế tự mình tứ hôn, Tô Tần cho rằng nói như thế nào, cửa hồi môn cũng sẽ không khó coi đến nước này!

Thế nhưng sự thực chứng minh, cửa hồi môn của nàng rất ít, không chỉ rất ít, còn thiếu 1 cách đáng thương!

Tô Tần lập tức minh bạch lo lắng của nàng, vỗ vỗ bả vai của nàng, an ủi- Yên tâm, chỉ cần có tay có chân, chúng ta sẽ không chết đói!

— Tiểu thư...- Hạnh nhi lo lắng nhìn nàng- Chúng ta bây giờ nên đi đâu?

— Theo ta đi! - Nàng muốn đi tìm cái nam nhân vong ân phụ nghĩa kia tính sổ!

Chuyện bị hừn nàng không thêm quan tâm, bất quá nàng sẽ không dễ dàng như vậy buông tha hắn, ít nhất phải có 1 số lớn phí tổn thất tinh thần!

— Nhan tiểu thư! - Mỹ nữ đi lên 1 bước hướng nàng chấp tay thi lễ nói- Tiểu nữ cảm tạ tiểu thư ra tay cứu giúp, bây giờ vô sự, tiểu nữ cũng nên cáo từ.

Dứt lời liền muốn xoay người rời đi.

— A- Tô Tần hô- Ta còn không biết tên của người! - Chẳng biết tại sao, nàng tổng cảm thấy cô gái trước mắt có chút kỳ lạ, về chỗ nào kỳ lạ, nàng 1 lát cũng không nói lên được.

— Ha ha, Cổ Nguyệt, cổ trong thơ cổ, nguyệt trong minh nguyệt- Mỹ nữ che miệng cười.

— Cổ Nguyệt cô nương, chúng ta khi nào tái kiến? - Tổng cảm giác các nàng không chỉ đơn giản gặp nhau 1 lần, sau này sẽ lại tái kiến!

— Hữu duyên thì sẽ gặp lại! - Mỹ nữ che lại con ngươi, sâu thẳm đáy mắt xẹt qua vẻ tinh mang, nàng nói nhỏ- Rất nhanh, sẽ tái kiến!

— Tiểu thư, thực sự muốn đi a...- Hạnh nhi bất an nhìn về phía Tô Tần, đối phương dù sao cũng là vương gia a, tiểu thư tiến lên như thế, dữ nhiều lành ít!

Nguyên lai là yêu tinh! — Lời vô nghĩa! - Tô Tần siết chặt phong thư trong tay, khí thế nói, thật sự cho rằng nàng dễ bị khi dễ a! Muốn hừn nàng, nàng hừn hắn mới đúng!

Tốt xấu gì hiện tại thân thể này do chính mình quản, Tô Tần tạm thời quên việc mình xuyên không, quyết định trước giúp chủ nhân thân thể này hướng nam nhân bạc tình, đòi lại công đạo! Trọng yếu nhất là, phải đem tiền trở về!

— Nga- Hạnh nhi cụt hứng theo sát phía sau Tô Tần tức giận ngút trời, âm thầm than thở, ai, tiểu thư nói cũng đúng, dù sao đều bị đuổi ra khỏi vương phủ, đã xui xẻo như vậy còn có thể xui thêm nữa sao?

Các nàng lần thứ 2 leo lên Phẩm Hương các.

Lầu các tầng thứ nhất là 1 gian phòng khách cực đại, mặt sàn bằng gỗ, sáng dị thường, đại trụ được sơn đỏ mang hương đàn mộc, hương thơm tràn trề.

Đồ dùng bằng gỗ lê hoa ở Hải Nam, điêu khắc tỉ mỉ tinh xảo, đỉnh trầm hương mạ vàng, phú quý cao nhã, ở bên trong cả nam nữ tử y trang hoa lệ càng làm tăng thêm vinh dự, làm thành 1 bức tranh phong cảnh tuyệt mỹ.

Tầng thứ 2 là 3 gian phòng dành cho thượng khách, trên biển số phòng khắc hoa, thành linh mỗi phòng đều có đề đại tự hồng sắc nổi bật, gian đầu đề Doanh Lăng, gian thứ 2 đề Oánh Lăng, gian thứ 3 đề Côn Lăng, mỗi gian đều truyền ra âm thanh của tự nhiên dễ nghe, thật là nhân gian khó có được vài lần nghe thấy.

Tô Tần há to mồm nhìn 1 hồi, sợ hãi than không ngớt, ban nãy không chú ý nhìn, nơi này cư nhiên xa hoa, kỳ tạo nghệ tuyệt không thua với người hiện đại, nếu như không phải có chuyện muốn làm, Tô Tần phỏng chừng sẽ dừng lại nghiên cứu kiến trúc nghệ thuật nơi đây.

Nghĩ tới đây, Tô Tần vội vã thu hồi ánh mắt, nàng hôm nay là đến thuận lợi đòi tiền hừn thê, trước làm chính sự quan trọng!

Thật vất vả tìm được chỗ con ngựa chết kia, lại bị người ngăn khác cản lối đi.

— Đứng lại! - Vừa mới tới cửa liền bị 2 đại hán ngăn cản lối đi

Trước cửa là 2 đại môn thần, vóc người khôi ngô, vẻ mặt khiêm tốn nói- Phòng Duệ vương gia, tạp nhân nhân đẳng không được đi vào!

__ Cái gì gọi là tạp nhân nhàn đẳng! - Tô Tần nghiêng răng nghiêng lợi, nàng mới không phải là đẳng rảnh rồi, nàng muốn hưu phu!

__ Cỗn! - 2 người giận trừng mắt hướng Tô Tần, triển khai tư thế chuẩn bị động thủ đuổi người.

__ Người dám! - Tô Tần cũng không tỏ ra yếu kém trừng lại bọn họ.

Ngay lúc bầu không khí giữa bọn họ giăng co, 1 âm thanh ôn nhu truyền đến.

__ Các người thế nào còn ở nơi đó, không phải nói biểu diễn tiết mục cho vương gia, thế nào còn không đi vào!

Tô Tần xoay người hướng nơi phát ra âm thanh, tâm cả kinh, là nàng, lại là Cổ Nguyệt, nàng khi nào tới!

Còn có thời gian thay đổi xiêm y, đủ thần kỳ!

7. Chương 7: Yêu Tinh Mị Lực Không Thể Đỡ!

Chỉ thấy Cổ Nguyệt thay đổi 1 thân quần dài màu son có thêu vài đóa mẫu đơn trắng, bên hông mang 1 cái kim tuế rất nhỏ, phong thái yếu điệu hướng chính mình đi tới, tua cờ thật dài của kim tuế theo mỗi bước chân của nàng, mà chậm rãi đong đưa.

Ngoại trừ đẹp dễ, còn thập phần tôn nhã, phượng mâu lưu chuyển ngàn vạn ánh huỳnh quang, như ngân hà lưu động, nhét vào hàng trăm tinh quang, thâm thúy, ánh sáng rực rỡ như ngọc.

Tóc đen tùy ý vắn lên, đặt trên vai trái, nhẹ nhàng tự nhiên, lại bóng loáng mềm mại càng tôn thêm da thịt tinh tế như tuyết trắng của nàng.

Mây liễu mắt phượng, quỳnh mũi lẳng môi, ngũ quan xinh xắn làm cho người khác không thể nào soi mói, nhất là môi dưới có màu như chu sa, làm cho nàng thoát nhìn có điểm điểm dứa lẳng lơ, gợi cảm, quyến rũ.

Thùng thùng, thùng thùng...

Tô Tần cảm giác lòng mình đang theo mỗi 1 bước chân của nàng, mạnh mẽ hữu lực mà nhúc nhích.

Nha, đây là báu vật hay nghiệp chương a!

Tô Tần muốn ngửa mặt lên trời huyết sáo dài, vì sao đẹp như vậy yêu tinh như vậy lại là 1 nữ nhân!

__ Tiểu thư, bên miệng người có nước bọt- Hạnh nhi ở 1 bên hảo ý nhắc nhở.

__ Nga- Tô Tần lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng cuộn cuộn xoắn tay áo, lúng túng lau khước miệng.

Sùng sục!

Sau đó, Tô Tần nghe được đồng dạng âm thanh sùng sục, chuyển con người nhìn lại, 2 môn thần bên cạnh cũng đồng dạng xuất thần giống nàng!

__ Sao không nói sớm, mau vào đi! - 2 môn thần lập tức xum xoe mà mở cửa, mắt còn nhìn từ trên xuống dưới trên người yêu tinh.

Yêu tinh đi tới trước mặt Tô Tần, mỉm cười xinh đẹp vươn tay, nắm lấy tay nàng.

Tô Tần cảm nhận được có 1 cổ cảm giác kỳ dị lập tức chạy khắp người nàng, chính mình sao lại có cảm giác như điện giật, đối phương rõ ràng là nữ nhân?

Quả nhiên là yêu tinh, dù là nữ nhân cũng không thoát khỏi ma trảo của nàng!

Cổ Nguyệt nghiêng mặt nhìn nàng, nhẹ nhàng mở miệng- Nhan muội muội, chúng ta đi vào thôi!

__ Ngạch, a? - Tô Tần còn chưa có kịp phản ứng, thân thể liền bị nàng ta kéo vào trong phòng.

Vừa mới vào phòng, Tô Tần liền bị cảnh vật trước mắt thu hút.

Gắm mạn thuyền bằng chỉ bạc theo gió mà vũ, 2 chiếc bình hoa lớn cao khoảng 1 người có vẽ tảo ngộ sắc kim tuyến được đặt ở 2 bên đầu giường bằng gỗ tử đàn, hoa văn tinh mỹ, trên trường kỉ đặt 1 bàn nhỏ dùng gỗ lê hoa chế thành, đường viền màu bạc vô cùng tinh xảo, bên trên đặt 1 bộ trà cụ.

Lư hương bằng vàng được chạm trổ tinh tế, khoan thai tản ra khói trắng, mềm mại rủ xuống như sương mù màu trắng, hương thơm mờ mịn, tràn ngập toàn bộ gian phòng.

Ở giường đối diện phía sau màn trúc, ngồi 1 người, đang nhẹ nhàng mà gảy dây đàn.

Khi nhạc công gảy hạ dây đàn liền như rót vào sinh mệnh bàn ba động, khiến kẻ khác như say như mê trong tiếng nhạc.

Vũ cơ các như đang ra sức giãy dựa chiếc eo nhỏ nhắn mềm dẻo, gắn mạn khỏi vũ nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Ánh mắt dời về phía bên trái, Tô Tần lập tức bị 1 đạo phong cảnh khác hấp dẫn.

Không thể thua khí thế! Phía trước song cửa sổ được khắc hoa tinh tế, có 1 nam tử ưu nhã đang ngồi, 2 mắt yên tĩnh nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Ở cảnh tượng hương diễm ấy, hẳn có vẻ phá lệ đặc biệt, chỉ vì hẳn kia 1 thân trắng non bạch thanh thủy trúc trường bào, càng tôn lên khí chất ôn nhuận như ngọc của hắn.

1 đôi con ngươi u tĩnh như ánh sao trong đêm đang lẳng lẳng nhìn về phía ngoài cửa sổ, đáy mắt đẹp như hồ nước liêm diễm, nổi lên yếu ớt quang hoa, mang theo vài phần thâm trầm, mấy phần cơ trí, mấy phần biếng nhác.

Lẳng lẳng nhìn hắn, thật giống như thấy được hình ảnh đêm đông yên tĩnh, mặc cho thế sự ồn ào náo động thế nhưng như nước chảy mây trôi mà qua, hắn như trước bảo trì 1 phần yên tĩnh, nhìn hắn làm cho tâm người ta an bình.

Oa! Oa! Oa! Mỹ nam, là mỹ nam nha!

Tô Tần dưới đáy lòng hô to vạn tuế, 2 mắt lập tức chiếu sáng, nhìn chăm chăm cách đó không xa đại soái ca, giữa lúc Tô Tần nhìn đến xuất thần, chỗ tại cổ tay truyền đến 1 trận đau nhứt, quay đầu nhìn lại, dọa cho nàng 1 thân nổi da gà.

Cổ Nguyệt chính là lấy ánh mắt cực kỳ ai oán nhìn mình, 2 tròng mắt đẹp ai oán liên tục, rất giống cô vợ nhỏ đang tức giận, chính là ra sức nắm chặt cổ tay của nàng.

Chẳng biết tại sao, Tô Tần vừa nhìn thấy ánh mắt kia, toàn thân liền bắt đầu chột dạ.

Nàng kéo kéo môi, vội vàng buông lỏng tay ra, sau đó cúi đầu hỏi Hạnh nhi- Người nào là Ngũ vương gia?

Hạnh nhi liền đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ là len lén khơi trào khóe mắt, sau đó nhanh chóng vươn tay chỉ chỉ phía trước.

Tô Tần nhìn theo phương hướng nàng chỉ, 1 đôi con ngươi như chim ưng sắc bén liền nhảy vào đáy mắt nàng.

Nàng trong lòng giật mình, khá lắm nam tử dám lớn mật! Kia trong mắt lưu chuyển duệ quang, khiến xương sống người ta cũng toát ra rùng rùng mồ hôi lạnh.

Nam tử này mặc trường bào màu đen, lộ ra nửa bộ ngực cường tráng, tóc đen tựa thác nước lẳng lẳng áo choàng mà rơi, ưu nhã nằm ngồi trên giường.

Trên mặt tuần lãng, mang theo ý cười nhợt nhạt, khiến cho người ta như rơi vào vực thẳm không đáy, đáy mắt như ngọc lưu ly sắc bén lưu chuyển phát ra ánh sáng, nhìn thấu tâm người khác.

Dựa vào, xem ra chính là cái loại phong lưu!

Tô Tần liếc liếc mắt nhìn, lập tức phán định người này chính là Duệ vương gia.

Nàng 3 bước vọt tới trước mặt hắn, theo trong tay áo rút ra hư thư, ném tới trên mặt hắn.

Ba 1 tiếng thanh thúy mà vang dội, kia phong hư thư ở giữa khuôn mặt nam tử tuần tú.

Chỉ 1 thoáng, gió nổi mây phun, nguyên bản gian phòng phi thường náo nhiệt, trong nháy mắt yên tĩnh lại, tĩnh liền 1 cây châm rơi xuống đất thanh âm đều nghe được đến.

_ Lớn mật! - Hắc đầu tiên là sưng sốt, lát sau đập bàn, trong mắt là thịnh nộ phong ba.

Dựa vào, cứ nhiên so với chính mình cao hơn 1 cái đầu! Tô Tần nhìn thấy thân hình đối phương, lại thở dài.

Ngẩng đầu lên nhìn hắc thân hình khôi ngô, cái loại này tư thế cả vú lấp miệng em, Tô Tần vì mình lùn hơn hắc 1 mẩu lớn mà khí thế cũng xẹp xuống rất nhiều.

Người là ngu ngốc! Tô Tần dưới đáy lòng âm thầm vì mình bơm hơi, Tô Tần, đừng sợ, đừng sợ hắc! Chỉ là ngựa đực tứ chi phát triển thôi!

Thế là nàng 2 tay chống thắt lưng, ưỡn ngực dương oai, khơi mào mi, như là gà trống ngẩng cao đầu ý chí chiến đấu.

Sau đó nàng chỉ vào mũi hắc mắng- Người nha, phong hưu thư này bản tiểu thư trả lại cho người, bản tiểu thư chính thức nói cho người biết, người bị ta hưu phu!

_ Tiểu thư...- Hạnh nhi không biết khi nào thì đi tới bên người nàng, kéo ống tay áo nàng, thấp giọng nói- Tiểu thư, cái kia...

_ Xuyt, đứng lên tiếng, không thấy tiểu thư nhà người, ta đang sẵn giọng sao, có việc 1 hồi nói!

Tà mị nam tử nguyên bản bộ mặt u ám, đang nghe nàng chửi, lát sau chuyển thành ngạc nhiên, sau đó chuyển hóa khiếp sợ, cuối cùng trở nên vẻ mặt mờ mịt.

_ Người vừa mới nói cái gì? - Hắc đẩy ra Hạnh nhi, chỉ vào lá thư, có vài phần buồn cười hỏi Tô Tần.

_ Hưu thư! - Tô Tần lần thứ 2 cường điệu- Đây là bản tiểu thư đưa cho người hưu thư, nói cách khác, Duệ vương gia, người bị ta, hưu phu!

_ Cấp...ta...hưu thư? - Hắc càng thêm kinh ngạc, nhìn nhìn Tô Tần, lại quay đầu, nhìn người nam tử ở phía sau hắc đang ngồi ở phía trước cửa sổ.

Nam tử vẫn luôn trầm mặc đột nhiên quay mặt, đồng dạng kinh ngạc nhìn Tô Tần.

Trên mặt của hắc không có biểu tình như tà mị nam tử, có chỉ là 1 thoáng ngạc nhiên, sau liền vẻ mặt đậm mặt, lần thứ 2 chuyển thành thái độ không liên quan, lạnh lùng nhìn Tô Tần.

Mọi người đều cẩn thận hô hấp, nhìn 3 người trước mặt.

_ Người là Nhan Phi Tuyết? - Tà mị nam tử lập tức nhìn Tô Tần, trong mắt ý kinh ngạc càng lớn.

_ Không phải! - Tô Tần không chút nghĩ ngợi liền thốt ra.

_ Cái gì? - Nam tử dị thường kinh ngạc- Người không phải?

Ha...

Tô Tần lời vừa ra khỏi miệng, liền hối hận, âm thầm thở dài, ai, nàng vẫn không thể nào thích ứng với thân phận mới này.

_ Cái kia, khụ, người đừng hỏi đường đột quá, có được không! Ta không phải Nhan Phi Tuyết, có thể là ai! - Tô Tần lập tức kịp phản ứng, lập tức liếc hắc 1 cái.

_ Đường đột...- Mỗ nam thái dương bay ra N hắc tuyến, thật là từ ngữ kỳ quái a!

Nghe đồn Nhan Phi Tuyết là nữ tử nhã nhặn lịch sự như hoa, ôn nhu như nước, mặc dù có chút cố chấp, nhưng cũng tốt hơn vị tiểu thư dã man trước mắt này, bất quá xem ra lời đồn vẫn không thể là tin được.

Tà mị nam tử nhìn nàng trước mặt, khê đảo 2 tròng mắt tiểu ý càng thêm nồng, thú vị, quả thú vị!

_ Người cười cái gì! - Nhìn thấy hắc vẻ mặt cười quỷ dị, Tô Tần thập phần tức giận.

_ Người thật ra nói 1 chút, vì sao phải hưu...ân, ta? - Hắc không có tức giận, ngược lại nhiều hứng thú hỏi nàng nguyên nhân hưu phu.

8. Chương 8: Người Tại Sao Muốn Gả Cho Ta?

_ Ân? - Tô Tần nghi ngờ nhìn về phía hần- Người nói người muốn biết nguyên nhân bị hừ? - Người này hỏi vấn đề vì sao luôn luôn kỳ quái như thế?

Tô Tần không hiểu, chẳng lẽ đầu hần úng nước rồi, cư nhiên không nhớ rõ là hần nghĩ chơi nàng trước đi, sau đó nàng bắt quá là ăn miếng trả miếng, cùng hần đưa ra hừ thư mà thôi!

_ Phải! - Nam tử rất khẳng định gật gật đầu.

Tô Tần sờ sờ cằm, tỉ mỉ nhìn hần- Người thực sự muốn biết?

_ Đúng vậy! - Nam tử lần thứ 2 khẳng định!

_ Hảo! Người đã hỏi, vậy hôm nay bản tiểu thư liền hảo hảo mà cùng người tính toán!

Tô Tần vốn chỉ định ra oai phủ đầu hần, cho dù hần hừ trước, nàng cũng không thể thua khí thế, 1 phong hừ thư để 1 phong, 2 người bọn họ huề, ai ngờ hần thế nhưng phải muốn biết bằng được lý do.

Đã như vậy, cũng đừng trách nàng Tô Tần không để ý mặt mũi hần, cùng lắm thì mọi người cùng nhau mất mặt, cũng không thể để mình nàng 1 người bị người khác chơi cười đi!

Thế là nàng cuộn cuộn nổi lên tay áo, đơn giản tiến thêm 1 bước đứng ở trước mặt nam tử, đối diện với con người thâm thúy lưu ly của hần.

_ Tốt, chăm chú lắng nghe! - Hần 2 tay khoanh trước ngực, tựa hồ 1 chút cũng không để ý Tô Tần lỗ mãng, tương phản, hần nhưng thật ra rất để ý lý do hừ phu của nàng.

Tô Tần hít sâu 1 hơi nói- Lý do rất đơn giản, chính là ta, cho tới bây giờ liền không thích người! - Đây chính là cái dao sắc chặt đứt dây rối đầy đủ lý do.

_ Nga? Đây chính là lý do hừ phu thú vị nhất ta được nghe! - Tà mị nam tử 1 tay vén khỏi 1 lọn tóc mai dài, động tác tự nhiên không kiềm chế được.

Hần vừa nói vừa vén tóc, không chỉ thế, hần vén khỏi chính là nhân tâm, mỗi 1 cái động tác, mỗi 1 ánh mắt đều là tà mị, đủ để đầu độc nhân tâm.

Tô Tần len lén nuốt xuống 1 ngụm, lần này là 1 yêu tinh nam nhân! Đáng tiếc, lại là nam nhân mà nàng muốn hừ, đáng tiếc! Bất quá, tát nước ra ngoài, là không thể thu về, huống chi, nàng cũng không muốn thu hồi! Hần muốn đi nơi nào, liền đi nơi đó!

Tô Tần tuyệt không thích hần lỗ mãng, mang theo nghiêm túc nói- Tư Mã Duệ, người đã không muốn gặp ta, vậy ta cũng không miễn cưỡng người, từ giờ trở đi, giữa chúng ta không hề có bất kỳ liên quan, từ nay về sau, người đi cầu độc mộc của người, ta đi dương quang của ta!

Ánh sáng lạnh!

Tô Tần đột nhiên cảm thấy 1 trận băng lãnh quang mang hướng chính mình bay tới, vô ý thức hướng đạo kia quang mang phóng tới.

Nhìn lại phương hướng.

Là hần!

Cái kẻ ngồi ở trước cửa sổ, nam tử vẫn bảo trì trầm mặc.

Tà mị nam tử không thích nàng không nhìn chính mình, hần mở miệng đem Tô Tần chuyển hướng chú ý sang mình, hần hỏi- Đã như vậy, vì sao lúc trước muốn gả cho ta?

Đùa giỡn chính là người! Không nói gì! Nàng thập phần không nói gì!

Tô Tần thái dương bay ra hơn N hắc tuyến, quán quýt thành mạng nhện, nếu như biết nguyên nhân, nàng cũng sẽ không như thế quán quýt lẫn lộn!

Người này thực sự là muốn chơi nàng tới cùng! Ý định muốn chính mình nan kham!

_ Ha, chuyện trước kia đều đã qua, nhắc lại có ý nghĩa gì, mấu chốt là hiện tại, hiện tại ta rút cuộc triệt để giác ngộ, cũng hiểu, ta sẽ không thích người!

Lúc trước đó là “Nàng” Nhan Phi Tuyết mắt bị mù! Cũng không phải là nàng Tô Tần!

Tà mị nam tử nhú mi, nhìn nàng, lộ ra biểu tình bất khả tư nghị.

Cô gái trước mặt mặc dù diện mạo bình thường, lại có 1 đôi mắt thông minh, dưới cong cong chân mày kia là 1 đôi con ngươi sáng ngời, tản ra ánh sáng rạng rỡ, kia trương cái miệng anh đào nhỏ nhắn, nói lên thanh âm từ tốn, thần thái phần khởi, tản mát ra khí thế quật cường, làm cho khuôn mặt nguyên bản bình thường thoát nhìn linh động vạn phần, mặc dù thoáng nhìn không có xinh đẹp diễm lệ, nhưng cũng có khí chất đặc biệt hấp dẫn nhân tâm.

_ Người vì sao không thích ta? - Hắn hết sức tò mò.

Khi hắn xem lại, nàng chỉ là nữ tử tướng mạo bình thường, lại có thể được lọt vào mắt xanh “Hắn”, có thể làm “Duệ vương phi” cao quý, hắn là cảm thấy vô cùng vinh hạnh, thế nhưng cô gái trước mặt lại vứt bỏ như giày cũ.

Suy nghĩ của nàng đều vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của hắn, điều này làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn, cũng cảm thấy thú vị.

_ Ta tại sao phải thích người! - Tô tần liếc hắn 1 cái- Tiêu chuẩn làm bạn trai của ta rất cao nha!

Hừ, tự cho là bộ dạng cao lớn tuấn mỹ, nơi chốn khai bình, người người đều như ruồi muỗi vây quanh hắn, đúng là tâm lý cực độ không bình thường!

_ Tiêu chuẩn bạn trai? - Trước mắt hắn thổi qua vô số điểm đen, vì sao lời của nàng đều như vậy quái dị?

_ Ta...ta nghĩ đến người sẽ để ý danh hiệu Duệ vương phi...hoặc là...

_ Người nghĩ rằng ta sẽ để ý cái danh hiệu vương phi hữu danh vô thực kia, hoặc phải giả thành cái túi da xinh đẹp của người? - Tô Tần cắt ngang lời hắn- Đích xác, ta thừa nhận, người rất tuấn tú, có địa vị, lại giàu... (Ý của Tần Tần nam nhân luôn coi nữ tử như túi xách, 1 loại túi xinh đẹp thích hợp mang bên người nhằm đánh bóng địa vị, và túi xách thì không có suy nghĩ, không có tiếng nói, càng không phải là cái duy nhất...)

Nam tử rất là đặc ý hưởng thụ ca ngợi của nàng.

_ Thế nhưng...- Tô Tần ngay lúc hắn cực độ đặc ý, đột nhiên ngừng điệu vừa chuyển.

_ Thế nhưng? - Nam tử khẽ nhú mày.

_ Thế nhưng, người không phải là style của ta! - Tô Tần vươn ngón trỏ quơ quơ.

_ Không phải, style của người? - Nam tử lần thứ 2 nhú mày, vì sao lời của nàng luôn luôn làm cho hắn không hiểu ra sao bất quá lại rất thú vị.

_ Nói đúng hơn là, người không phải loại hình ta thích!

_ Vậy người thích nam nhân loại hình gì? - Hắn đột nhiên tò mò, nàng rốt cuộc thích là người phương nào?

_ Mà thôi...- Tô Tần đột nhiên trong mắt phát ra vô cùng sáng, nhìn hắn, rất nghiêm túc hỏi- Người rất muốn biết sao?

Cấp người hảo xem! Nam tử cảm thấy rất hứng thú gật gật đầu.

_ Nói cho người biết cũng được, bất quá, người phải đáp ứng ta 1 việc! - Tô Tần lộ ra bộ mặt hồ ly trộm cười.

_ Là chuyện gì? - Nam tử vẻ mặt tiểu ý.

_ Đây thôi...- Tô Tần nhìn nhìn mọi nơi, để sát người vào hắn nói- Kính xin vương gia mượn 1 chỗ nói chuyện!

Tà mị nam tử nhẹ nhàng cười, vươn tay giờ giờ, gắm mạn liền từ từ hạ xuống, Tô Tần cảm giác nam tử kia nguyên bản tĩnh lặng ngồi 1 chỗ lúc gắm mạn hạ xuống chớp mắt đứng lên, tựa hồ có chút khấn trương nhìn về phía bên này.

— Bây giờ, có thể nói cho ta biết, đến tột cùng là có chuyện gì?

Nam tử đột nhiên tới gần Tô Tần, hơi thở ái muội phất vào khuôn mặt nàng, Tô Tần chỉ cảm thấy nét mặt nóng lên, nàng cuống quýt quay mặt- Kỳ thực...chuyện này, cũng rất đơn giản, đối với vương gia mà nói, bất quá là 1 bữa ăn sáng.

— Nga? - Hắn chau mày 1 chút, trong mắt hơi lộ ra tiểu ý xem thấu.

Tô Tần mi tâm vừa nháy, lập tức bật cười- Thế nào, vương gia không dám?

Tà mị nam tử 2 tay khoanh trước ngực, khóe miệng dật ra 1 mặt cười.

— Ai, quên đi, nếu vương gia không dám, như vậy ta cũng không thể ép buộc! - Tô Tần xoay người, chuẩn bị đi, nếu đối phương nổi lên lòng nghi ngờ, nàng tính toán lấy lùi để tiến.

— Chờ 1 chút- Nam tử mở miệng nói.

Tô Tần dừng bước, đáy lòng hô vạn tuế, ha ha, con cá rô cuộc mắc câu!

— Được rồi, không phải là nháo thêm 1 lần nữa sao, ta lại có cái gì không dám? - Hắn nhún vai, lộ ra bộ dáng dễ dàng tươi cười.

Thấy thời cơ đã đến, Tô Tần lúc này mới chậm rãi trong tay áo rút ra 1 phong thư hồng sắc hình vuông gì đó, đưa tới trước mặt của hắn, mở ra, lộ ra 1 góc giấy.

— Đây là cái gì? - Hắn nghi hoặc.

— 1 hồi ngươi sẽ biết, bất quá trước khi...- Đáy mắt nàng hiện lên 1 tia giảo hoạt- Ngươi cam đoan, mặc kệ ta làm chuyện gì, ngươi đều không thể hỏi, cũng không thể phản đối!

— Hảo! - Hắn trả lời rất thẳng thắn!

Tô Tần kéo qua ngón tay hắn, nặng nề đặt tại mặt trên tờ giấy.

— Ngươi đang làm cái gì? - Hắn thập phần hiếu kỳ, đối với cử động kỳ quái của nàng không có tức giận, tay cứ như vậy bị nắm trong tay của nàng, cảm giác mặc dù không phải quá thích, cũng không thập phần bài xích.

— Ngươi không phải muốn biết ta thích loại hình nam nhân gì? - Tô Tần cười, cười đến rất đắc ý, rất quỷ dị, giống như là 1 tiểu nhân gian trá, tiểu hồ ly đắc chí!

Tô Tần trong lòng đắc ý, tốt xấu gì cũng là vương gia, gia sản không ít đâu! Năng lập tức liền muốn trở thành phú bà!

2 mắt của nàng lờ lờ chiếu sáng, tựa hồ đã nhìn thấy chính mình đang nằm trên 1 đồng vàng phát quang, hưởng thụ “Tiền” đồ độc nhất vô nhị.

Nam nhân kỳ quái Giảo hoạt quang hoa làm cho 2 tròng mắt nàng nguyên bản sáng sủa lúc này thoát nhìn rất là linh động, phảng phất như ngôi sao rực rỡ nhất trên bầu trời, lóng lánh như sao băng thanh linh quang huy, làm cho ngực hắn cảm thấy ngộp thở.

Nam tử (Cái anh ngồi ở bên ngoài ý) nhìn thấy nàng dặt tay hắn 1 khắc kia, trong mắt xẹt qua 1 tia tinh quang, 2 tay khoanh trước ngực chậm rãi buông, ánh mắt cũng bị cặp mắt lấp lánh chiếu sáng kia hấp dẫn, bất tri bất giác, khóe miệng câu dẫn ra 1 mặt ý cười.

— Ok, được rồi! - Tô Tần buông tay hắn ra, sau đó dùng miệng thổi thổi ần ần, ánh mắt hoàn toàn hài lòng.

1 khắc kia, nàng mang theo mâu quang tiểu ý lấp lánh, trong nháy mắt hấp dẫn tầm mắt hắn.

Khóe miệng tiểu ý nồng nàn, nguyên lai lúc nàng tập trung, ánh mắt lại là như thế mê người, so với ánh mặt trời ấm áp vào đêm đông càng thêm ấm áp nhân tâm.

Nhìn nàng khẽ chớp mắt mỉm cười, hẳn trong lúc bất chợt có chút hâm mộ tờ giấy kia, có thể đạt được ưu ái của nàng như vậy.

Thú vị, thật thú vị! Thật là 1 nha đầu thú vị!

Trong lúc lơ đãng, hẳn đem ánh mắt phút chốc liếc về phía gấm mạn kia

— Vậy người bây giờ có thể nói cho ta biết, người đến tột cùng là thích loại nam nhân nào? - Hắn nhìn nhìn ngón tay cái chính mình bị nhuộm đỏ, lần đầu, có người dám nói chuyện với hắn như vậy.

— Ta thích...- Tô Tần dừng lại 1 chút, quơ cuộn giấy trong tay, trộm cười nói- Là hợp đồng ly hôn!

— Cái gì? - Tà mị nam tử đỉnh đầu nhảy ra rất nhiều tiểu nòng nọc- Ly hôn hợp đồng là ai? - Tên gì dài quá!

Cái danh xưng này hiển nhiên đối với hắn mà nói, đồng dạng rất xa lạ, hắn không rõ, vì sao trong miệng của nàng tổng có thể nhảy ra rất nhiều từ quái dị.

— Khụ khụ! - Tô Tần nắm tay để bên miệng, ho khan vài tiếng, đem cuộn giấy mở ra- Nói đơn giản, chính là chia đôi 1 phần gia sản!

— Chia đôi gia sản? - Nam tử trầm tĩnh lúc này rốt cuộc cũng nhú mày.

— Ân, căn cứ theo hợp đồng đã ghi, nếu như chúng ta bởi vì chấm dứt quan hệ phu thê, ta có quyền lấy của người phân nửa gia sản.

Tô Tần trực tiếp bỏ đi cái gì quyền lợi phụ nữ, nam nữ bình đẳng, quy định pháp luật, nói tóm tắt đơn giản rõ ràng kết luận cuối cùng!

Địa vị xã hội của nữ nhân thời đại này thế nào, nàng không biết, bất quá có 1 đạo lý thiên cổ bất biến, nàng vẫn cho là—— nữ nhân vô luận lúc nào cũng phải vì mình tranh thủ, nhất là đối với tiền tài! Tuyệt đối không thể nhân từ nương tay!

Liên trương phu mặt còn chưa gặp được liền bị hừ, nàng tốt xấu cũng nên đòi lại chút gì chứ!

Nữ nhân đầu tiên hẳn là nên yêu chính mình, mới có thể yêu người khác!

— Cái gì!

— Cái gì?

Lần này kinh hô nhảy lên chính là 2 người.

Tiếng thứ nhất vừa rồi đến từ nam tử trầm tĩnh.

Chỉ thấy hắn bước qua đây, 1 phen nhấc lên gấm mạn, 2 mắt giận trừng hướng Tô Tần.

A, tại sao lại là hắn?

9. Chương 9: Người Là Ai, Xen Vào Việc Người Khác!

Tô Tần vạn phần không hiểu, hắn vừa hướng chính mình bắn ra 1 tia sáng lạnh.

Lúc này nhìn hắn, 1 đôi mắt thâm thúy như nhuộm mực, trong lúc bất chợt tụ tập hơi mỏng hàn khí, loại cảm giác này giống như là 1 trận gió lạnh thổi tới, mang theo vô cùng băng lãnh, làm cho người khác rùng mình.

Hắn sinh khí, Tô Tần cảm giác đầu tiên là, nam nhân này đang rất tức giận.

Nhưng vấn đề là, hắn vì sao sinh khí?

Nhìn hắn đằng đằng nộ khí nhấc lên gấm mạn, bộ dáng cất bước vào, làm cho Tô Tần nhớ lại trước kia hay nhìn thấy trên tivi, 1 màn “Bất gian”, không biết vì sao, 1 khắc kia trong đầu lại là liên tưởng đến hình ảnh này.

Bất quá 1 màn sai lầm này lập tức bị nàng ném qua đầu, bởi vì, tên nam tử kia hiển nhiên đã phần nộ cực độ rồi, mà nàng lại còn không biết hẳn đến tội cùng là vì sao sinh khí?

Tà mị nam tử khoe miệng hơi câu dẫn, tà nhu trong ánh mắt, lộ ra 1 loại ngôn ngữ vui mừng cùng kinh ngạc.

Nguyên lai ý nàng chính là—— phân nửa gia sản của “Hắn”, quả nhiên, đủ đặc biệt!

Hắn vươn tay, thừa dịp Tô Tần trong nháy mắt ngây người, lấy ra tờ giấy trong tay nàng.

__ Bất quá, cái chữ này thật là khó coi! - Hắn nhìn nhìn trong tay nàng cái gọi thư, nhìn nhìn lại trong tay mình cái hư thư nàng ném cho, cái này thất oai bá quái nữ tử tự (Ý anh ấy chữ chị xấu như vẽ bùa), trong lòng cảm thán, chữ hảo xấu a!

__ Đưa ta! - Tô Tần thân thủ 1 phen đoạt lấy giấy, tựa như bảo bối che ở trước ngực- Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, người đã ký xuống phần hợp đồng này, vì thế, phân nửa gia sản của người đều thuộc về ta! Có giấy trắng mực đen làm bằng chứng, người không được nuốt lời!

Nghe xong lời của nàng, nam tử vẻ mặt trầm tĩnh tựa hồ càng thêm ngạc nhiên, trong mắt của hắn lửa giận ngày càng nồng đậm.

Tà mị nam tử thì lại là cười nhún chân mày, nha đầu này, cái kia trong óc nghĩ cái gì! Thế nào cổ quái như vậy, nhưng lại không thể không bội phục dũng khí của nàng, cái loại khí chất linh động này ít nhìn thấy ở trên người nữ tử khác.

Nam tử vẻ mặt trầm tĩnh liễm khởi 2 tròng mắt, hướng Tô Tần cất bước mà đến.

__ Người, người làm gì thế! - Mí mắt trái Tô Tần không ngừng giật.

Nam tử đi tới trước mặt nàng, khí thế lạnh lùng nghiêm nghị làm cho Tô Tần ngẩn ra, liền tại thời điểm này, nam tử giật lấy tờ giấy trong tay nàng, tốc độ cực nhanh làm người ta cứng lưỡi, Tô Tần không theo kịp phản ứng của hắn lúc phục hồi lại tinh thần, cuộn giấy liền rơi vào trong tay hắn.

__ Đưa ta! - Tô Tần nhảy lên muốn cướp về, lại bị hắn đơn giản tránh thoát.

Nam tử trầm tĩnh liếc 1 cái nội dung hợp đồng, châm chọc nhàn nhạt nói- Đây là hợp đồng do người viết?

Người nha chính là tên khốn kiếp! __ Liên quan gì tới người, đưa ta!

__ Ấu trĩ, ngu xuẩn, buồn chán đến cực điểm! - Bằng lãnh mấy chữ dặt ra.

Ha

~~Tô Tần nhất thời cảm thấy trên người trầm trọng vô cùng.

Theo trong miệng hắn nhảy ra mấy chữ này, giống như là 3 hòn núi lớn, từng chút 1 đập vào trên người nàng.

Thái dương Tô Tần nhảy ra hơn N hắc tuyến!

__ Người dựa vào cái gì nói ta! Người có tư cách gì nói ta! - Tô Tần nổi giận đùng đùng mắt trừng hắn.

__ Hừ, vì phân nửa gia sản, người cư nhiên có thể bán tình cảm của mình, Nhan Phi Tuyết, ta thật là xem thường người!

Hả? Hắn lời này là có ý gì? Tô Tần ngẩng đầu, không hiểu nhìn hắn, hắn dựa vào cái gì nói như vậy! Hắn cho hắn là ai a!

Còn chưa chờ Tô Tần lấy lại tinh thần, nam tử liền cầm cuộn giấy trong tay vò thành 1 cục.

Ra sức 1 chút, tờ giấy trong tay giống như đậu hũ bị hắn bóp cái nát bậy, theo làn gió mờ mịt, như làn tuyết phiêu tán ra.

__ Người~!

Mười vạn hoa tuyết ngân a, cứ như vậy thành hư vô!

Tô Tần nhìn mạn phòng bay lượn hoa giấy vụn như tuyết. 1 cổ lửa giận tăng vọt tới trán.

Xã hội cũ vạn ác a, nơi có áp bách, làm gì có chỗ phản kháng!

Kết quả là, nàng nhảy dựng lên, muốn bắt được cổ áo hắn, sau đó sẽ hung hăng thưởng hắn 1 cái tát.

Thế nhưng, khi nàng hướng hắn bay tới lại giống như hầu tử từ cây nhảy xuống, còn hắn lại đơn giản nghiêng người né.

Mà Tô Tần bởi định luật quán tính, lại hướng tà mị nam tử phía sau hắn đánh tới.

Tô Tần hướng hắn hô lớn- Mau tránh ra!

Vậy mà, trong mắt của hắn lại hiện lên 1 mặt cười tà, sau đó mở 2 tay nghênh tiếp nàng.

Không xong! Đưa dê vào miệng cọp!

Trong đầu Tô Tần lập tức hiện lên ý niệm này, thế nhưng đã không kịp phanh lại, như vậy thẳng tắp bay vào trong ngực của hắn.

Tà mị nam tử tiếp được Tô Tần, thuận thế đem nàng ôm vào trong lòng, sau đó đảo ngược lại, lui lại vài bước đặt người trên giường.

Tô Tần bị hắn đặt dưới thân, vừa mới rơi xuống giường, đôi môi liền bị hắn hôn.

Hắn căn bản chỉ là muốn chơi đùa nàng, ai ngờ, chỉ là 1 cái hôn nhẹ lại làm cho hắn muốn ~ hỏa này càng không thể vãn hồi, dường như giống như lửa lớn cháy lan ra cả đồng cỏ, chỉ là chậm rãi tiếp xúc lướt qua, nhưng lại thật sâu quán quýt.

Tô Tần trong đầu trống rỗng, thân thể cảm giác giống như là lông chim bay ở giữa không trung, trong cơ thể có loại cảm giác kỳ quái, như hỏa, từ bụng nhỏ lặng lẽ thêu đốt, hướng tứ chi bật ra, đem thân thể chậm rãi tan.

Nàng chỉ có chăm chú nắm lấy bờ vai rộng của hắn mới có thể miễn cưỡng chống đỡ tứ chi không ngừng mềm lại.

Ngay lúc Tô Tần cho rằng cứ như thế bị liệt hỏa thêu đốt, hắn đột nhiên thả nàng, trong mắt tràn ngập ý niệm muốn ~ vội hạ thấp mắt, ngơ ngác nhìn nàng, vẻ kinh ngạc xẹt qua.

Ba!!!!

Tô Tần lấy lại tinh thần, lập tức thưởng hắn 1 cái tát!

_ Hồn dẫn! - Trong mắt có chút triệu ý.

Hồn dẫn, đại hồn dẫn!

Ô ô, này là nợ đầu tiên của nàng a! Ô ô! Cứ nhiên cứ như vậy bị hắn đoạt đi rồi!

Hiểu lầm chính là như vậy sản sinh! Tà mị nam tử lấy tay che mặt, trong mắt của hắn là ngạc nhiên, đẩy mắt lần thứ 2 ngôi phục thanh minh.

_ Hồn dẫn, buông ta ra! - Tô Tần nhìn thấy hắn liền chán ghét, vô duyên vô cớ bị hắn khi dễ đi.

Chẳng những không đòi được tiền, còn mất luôn nợ hôn đầu, thực sự là hết mức xui xẻo!

Tà mị nam tử lập tức khôi phục thái độ bất cần đời, hơi thở như lan, ái muội nói- Hương vị đệ muội, đích xác không tồi!

Cái gì?

Cái, cái, cái gì.....

1 đám quạ đen bay qua.

Hắn, hắn mới vừa nói đệ muội! Đệ muội? Đệ muội hắn!

Hắn nói nàng là đệ muội của hắn!

Sau đó là 1 tiếng oanh cực lớn nứt ra trong đầu! Ngay sau đó, bàn tay lần khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch 1 mảnh!

2 tay gãi đầu, OMG! Nguyên lai, hần không phải là tên “Ngựa chết”!

Tô Tần khuôn mặt đau khổ, hận tìm không được 1 cái lỗ để chui vào!

Lần này nàng mất nộ hôn đầu tiên lại là chiết binh!

Hần nói mình là đệ muội của hần, như vậy hần là ai?

__ Nói, người là ai! - Tô Tần bỗng nhiên nhớ tới lời hần, tay nắm lấy cổ áo hần, kéo hần lại gần.

__ Đệ muội, người là đang làm cái gì? - Hần nhú mi, mỹ lệ trong mắt dật ra tuần nhĩ tiểu ý, đáy mắt lộ vẻ 1 mảnh hồng nhạt xinh đẹp.

Ngữ khí ái muội như lông chim ở bên tai nhẹ nhàng mà tha động, luồng cảm giác kỳ dị lần thứ 2 lại xuất hiện, 2 gò má Tô tần lập tức 1 mảnh ửng đỏ.

__ Người, người, người đừng dựa vào gần quá! - Tô Tần có chút nói lắp- Gần chút nữa, cẩn thận ta lại đánh người!

Ngữ khí rõ ràng có chút bối rối, chút lo lắng.

Nhìn thấy nàng đáy mắt hoảng loạn, hần nở nụ cười híp 2 mắt, nàng như vậy thật đáng yêu, đáng yêu làm cho hần nhìn không được muốn khi dễ.

Ác ý cười, hần cấp tốc tựa đầu tới gần, cơ hồ là kề sát vành tai của nàng, tà tà thổi khí nóng, ái muội cười- Chẳng lẽ, đệ muội đây gọi là dục cự hoàn nghênh (Gia bộ cự tuyệt nhưng cuối cùng cũng hoan nghênh), nếu đúng là vậy, ta thật ra cũng rất thích ý lại tới lần nữa!

Loại cảm giác khi này, hần rất thích!

Nhiệt khí nhất thời hướng nàng nhào tới, Tô Tần cảm thấy chóng mặt, như là uống rượu, có chút vụng.

__ Nhan- Phi- Tuyệt!

Đúng lúc này, trống rỗng vang lên 1 tiếng to rõ.

Nam tử bảo trì trầm mặt ở 1 bên, lúc này trên mặt của hần, rốt cuộc có 1 tia dao động, hần trầm thấp quát, tự 1 hồi, làm cho tim Tô tần nhảy thành thịch.

1 cái giật mình, Tô Tần bỗng nhiên tỉnh lại.

Tà xem qua, lại trộm thấy, chẳng biết lúc nào, 1 đám người đang đứng ở cuối giường, trừng lớn 2 mắt, nhìn bọn họ.

Trong mắt kinh ngạc, ngạc nhiên, thán phục, đều hướng về phía tay nàng.

Cúi đầu nhìn lại, tay nàng đang gắt gao cầm lấy cổ áo của hần, kết quả bởi nàng lôi kéo, hần lộ ra hơn nửa vai, mà chính hần đặt trên ở người của nàng, môi chính là dán trên mặt nàng.

Cái kia hương diễm a, cái kia ái muội a, kia hiện lên hết bài này đến bài khác a!

Có bản lĩnh 1 mình đâu A

~~Ô ô, Tô Tần muốn khóc, lại vô lệ, lần này nàng chính là nhảy xuống Hoàng Hà 10 lần cũng rửa không sạch!

Khóc không ra nước mắt thì ra là như thế, nàng xem như là cảm nhận được rồi!

__ Hắc hắc, ngoài ý muốn, này chỉ do ngoài ý muốn! - Thời khắc mấu chốt phải giả ngu!

Tô Tần hướng nam tử còn đặt ở trên người mình cười, thừa dịp hần lảng lảng nhìn mình trong nháy mắt, 2 chân khúc khởi, dùng sức đạp 1 cái.

‘Phanh’ 1 tiếng vang thật lớn.

Tô Tần đã đá bay hấn, xoay người bò lên, lui về phía sau 1 bước dài cùng hấn bảo trì khoảng cách an toàn nhất định.

__ Nói! - Tô Tần đứng dậy, dùng tay hung hăng lau miệng, chỉ vào hấn chất vấn- Người rút cuộc là ai?

Lúc này nàng đã sớm quên 1 chuyện “Hưu phu”, quên mất sửa chữa Tư Mã Duệ, trong mắt lửa giận hừng hực thiêu đốt, nhìn nam tử đối diện nhân nhả tự tại tại tà mị.

__ Ha hả- Hấn cúi đầu hé miệng cười, ngẩng đầu về sau, bán liếc trong mắt tao nhã lưu chuyển- Đệ muội hỏi thật kỳ quái, ta tự nhiên là hoàng huynh của ngươi.

__ Lời vô ích, ta hỏi là tên của ngươi, ai hỏi bối phận ngươi! - Tô Tần lại 1 lần nữa lĩnh hội người kia đáp phi sở vấn.

__ Bối phận, ân, đích xác dựa theo bối phận ngươi phải xưng hô ta 1 tiếng, tam hoàng huynh- Hấn cười tà mị.

Bối phận, nàng còn bị phần đây!

Tô Tần 1 bụng cơn tức, trừng mắt hấn, kết quả, người kia vẫn là 1 sọt lời vô ích!

__ Người nào là Tư Mã Duệ! - Lần này nàng là bất cứ giá nào, dù sao cũng đã xấu mặt lắm rồi, tốt xấu cũng phải cho nàng chết minh bạch!

Tô Tần vừa mới quay người lại, thân thể liền bị người xóc lên.

Nàng nghiêng đầu quay sang chỗ khác vừa nhìn, lại vẫn là trầm mặc nam tử.

__ Xin lỗi, tam ca, khiến ngươi chế giễu, ta đây liền mang nàng đem đi!

__ Uy, ngươi làm gì, phóng ta xuống, ngươi dựa vào cái gì bắt ta! - Tô Tần mở tứ chi, sống chết giãy giụa.

__ Xem ra không còn cách nào khác, ngũ đệ, ta thấy đệ muội nhưng thật ra vô tâm! - Tà mị nam tử vuốt 2 tay, vẻ mặt trầm tĩnh- Vừa rồi chỉ là hiểu lầm!

Cái gì!

Đương lúc Tô Tần nghe được tà mị nam tử gọi hấn “Ngũ đệ”, tâm bỗng nhiên vừa nhảy, 1 cực độ không rõ cảm giác xông lên đầu.

Mẹ ơi, không phải chứ, hấn mới là con ngựa chết kia!

Tô Tần cảm thấy hôm nay thực sự là năm xui tháng hạn, xuất sư chưa tiếp thân đã chết trước!

__ Tư Mã Duệ, ngươi buông ta ra, ta và ngươi đã không hề liên quan! - Tô Tần biết sắp chết tính toán giãy giụa.

__ Im lặng, hôm nay ngươi khiến chính mình còn chưa đủ xấu hổ sao! - Nam tử vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, lãnh đến Tô Tần cho là mình thấy không phải là mặt, mà là tuyết băng khắc thành ngũ quan.

Dựa vào, hấn cho là hấn là ai a, dám như thế cùng nàng nói chuyện!

Tô Tần nguyên bản kiềm chế cơn tức tăng tới trán!

__ Ngươi dựa vào cái gì giáo huấn ta, phóng ta xuống, ngươi là tên nam nhân nước đá! - Tô Tần cố gắng mở tứ chi, liều mạng vũ động, tính toán đem thân thể của mình theo ma trảo của hấn hạ giải phóng xuất, kết quả có thể nghĩ, chỉ là vô công!

Đem 1 trán không hiểu rõ ném sau đầu, nàng muồn trước giải quyết phiền phức bây giờ!

Bị hấn như vậy xách ở trong tay, quá khó coi !

Tô Tần vừa định thi triển quyền cước, lại thật bị ai phát hiện, nàng không để mắt đến chuyện nhất kiện rất trọng yếu.

10. Chương 10: Không Bản Lĩnh Phải Lưu

Nàng bây giờ chiều cao không tốt, ngạch, nhìn lại 1 chút, phỏng chừng không được 1m65, so với người trước mặt cao tới 1m85 như hần, nàng thật đúng là thấp bé bình thường!

Chiều cao quyết định tất cả! Quyền chủ động thoág cái đã đến trong tay của hần!

Tư Mã Duệ yên lặng như vô ba 2 tròng mắt như nước lạnh lùng nhìn Tô Tần, khóe miệng hé ra, cười lạnh dật.

_ Nhan Phi Tuyết, đây là lý do ngươi muốn gả cho ta!

Hần chỉ vào hồng đum tuyết trắng trên đất (Loại hoa hồng đại màu trắng), trong mắt hàn ý thể nhưng có thể đông lại tất cả, từng bước tới gần nàng- Vì muốn phân nửa gia sản của Duệ vương phủ ta a, ngươi thật đúng là dụng tâm lương khổ!

Tô Tần cúi đầu nhìn- Cái kia, ta...

Nàng nhưng thật ra là muốn nói, ta đã hồ đồ bị người lưu tâm thương, chẳng lẽ còn phải khóc đến thảm thương hơn đi cầu người trở về sao, tình yêu là vô vọng, tốt xấu cũng phải vì mình tranh thủ 1 ít phúc lợi đi!

Chỉ là những lời này còn chưa xuất khẩu liền bị Tư Mã Duệ cắt ngang.

_ Không nên lại nguy biện! Nói thêm nữa cũng vô dụng! - Tư Mã Duệ vung tay lên, vẻ mặt biểu tình “Người chính là như vậy gian trá”.

Giận!

Tô Tần nắm chặt nắm tay!

Nàng chỗ nào là muốn nguy biện!

Nàng muốn nói là sự thực, là mình vì bản thân muốn kiếm chút lợi lộc!

Người này TMD thật là lớn gan!

Chuyên quyền độc đoán, tự mình nghĩ cái gì liền là cái đó!

_ Nhan Phi Tuyết, ta nguyên vốn còn muốn trước mặt người khác cho người lưu lại chút mặt mũi, bây giờ xem ra, thể nhưng chính người thật ra tuyết không quan tâm, đã là như thế, sau này ta cũng không cần lại đối với người mang lòng thương hại nữa!

Hần điệu bộ đại gia nói nhưng vẻ mặt lại thật chính nghĩa lắm nhien!

_ Nha nha! - Hần hoàn hảo không đề cập tới thì thôi, nhắc tới Tô Tần cũng không thể nhin được nữa.

Vừa nghĩ lúc “Xuyên việt” mới tới, bị hần kia dùng phương thức “Độc nhất vô nhị”, Tô Tần liền lửa giận ngút trời!

Dựa vào! Hần nghĩ đó là cho nàng mặt mũi! Người nha, nhưng thật ra cấp nàng đủ mặt mũi, 1 cước đá ra khỏi vương phủ, cả thành đều đồn đại chuyện nhảm, còn kém không có ở sau lưng nàng chỉ trở nàng là khí phụ bị chồng bỏ ngay đêm tân hôn, sau đó truyền bá đầy đường!

Hần nha cư nhien còn ở nơi này cùng mình nói cái gì để lại ình mặt mũi!

Hôm nay 1 phen nói, hần tự ình mặt mũi đại gia, thể nhưng đập lên thể diện của nàng!

Tô Tần nhất thời tức giận không ngớt, cũng không biết là chỗ nào tới khí lực, nàng phản xoay người, 2 chân nhất câu, câu lên thất lưng Tư Mã Duệ, 1 tay câu thượng cổ của hần, 1 tay hung hăng đâm lồng ngực của hần mắng- Tư Mã Duệ, bản tiểu thư ta đem những lời này còn nguyên đều trả lại cho ngươi, thuận tiện nói cho ngươi biết, hôn nhân này không phải là do ngươi bỏ, là ta tự mình “Tránh”! Nếu như không phải nể tình hoàng thượng, ngươi cả đời này cũng đừng hòng ra khỏi cửa, còn nữa, ta chưa bao giờ trông chờ người cấp lưu mặt mũi! Bởi vì ngươi căn bản không xứng!

Đúng vậy! Hắn không xứng, 1 kẻ bảo thủ như vậy, nam nhân chuyên quyền độc đoán, ngoại trừ bộ dạng coi như là suất, cái khác đều không ổn tý nào!

Nàng liền không hiểu, Nhan Phi Tuyết đến tột cùng là coi trọng hắn điểm nào nhất! Nếu không phải là hắn thì không lấy chồng!

Liền mào thượng liễu, thế nào! Tô Tần “Phối” tấn khí lực 1 phen nói xong “Lời tâm huyết” này!

Nhưng đến cuối cùng, nàng lại phát hiện, trong phòng to như vậy, đầy ắp người, tất cả mọi người đại khí không 1 ai dám suyễn, mười mấy người 2 mắt đồng loạt hướng tay nàng nhìn lại.

Cúi đầu vừa nhìn...

Dát, dát, dát...

Trước mắt lần thứ 2 bay qua từng nhóm 1 quạ đen!

Bởi quá mức kích động, nàng đem y phục của hắn xả ra khỏi 1 ngục lớn, lộ ra tảng rất lớn ~ uhm, cơ ngực cùng da lưng rõ ràng...

Ngạch, làn da của hắn hảo hảo nga, cơ ngực của hắn cũng hảo phát đạt nga...

Mà nàng lúc này tư thế thật là ái muội, 1 tay vừa lúc dắm ở tại ~ da thịt trên người hắn kia, hình như còn dắm vài hạ, hắn nhiệt độ da thịt qua đầu ngón tay xuyên thấu truyền tới, như vô số điện lưu thật nhỏ tế đại lập tức xuyên lưu tứ hải.

Tâm vừa nhảy, Tô Tần lập tức giống như điện giật thu tay, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nóng lên.

Ha hả, hình như vừa rồi nàng lại phạm chuyện nhất kiện thần khiếp kinh thiên địa quỷ, lần thứ 2 YY 1 hồi “Suất ca”!

Ngay lúc Tô Tần chìm đắm ở YY 1 mình, bên tai lại rất chấn động bộc phát ra 1 tiếng gầm nhẹ.

_ Nhan – Phi – Tuyết

Tư Mã Duệ trầm tĩnh trên mặt, băng lãnh mặt nạ rốt cuộc bởi vì nàng liên tiếp mấy lần hoang đường cử động mà có 1 đạo khe hở, lửa giận buộc chặt đã lâu

Dọc theo đạo khe hở dài kia, dâng trào lên.

Ấn?

Tô Tần còn chưa có lấy lại tinh thần, thân thể đã bị người nhắc lên, sau đó 1 phen rơi thân xuống đất.

Lại là —— phanh —— 1 tiếng, nàng như vậy thương mông cùng mặt đất thân mật tiếp xúc.

_ Người làm gì thế! - Tô Tần cau mày, 1 tay bưng mông, 1 tay khởi động thân thể.

Nha, đau chết nàng! Làm cái gì mà bay hoài vậy!

Người kia 1 điểm thương hương tiếc ngọc tinh thần thân sĩ cũng không có sao!

_ Không biết liêm sỉ! - Tư Mã Duệ kéo hảo y phục, lạnh lùng nhìn nàng nói- Nhan Phi Tuyết, ta đối với người dễ dàng tha thứ là có hạn, đây là 1 lần cuối cùng, nếu có lần sau nữa, chớ trách ta thủ hạ vô tình!

Gì? Không biết liêm sỉ!

Nha nha! Nàng còn chưa mở miệng mắng chửi người, hắn nhưng thật ra trước đã nháo lên!

_ Tiểu thư...- Hạnh nhi vội vã đi tới nâng nàng dậy- Người không sao chứ?

_ Người tránh ra!

Tô Tần giật lại nàng, chỉ vào Tư Mã Duệ nói- Ngựa chết. Xem như ngươi lợi hại, hôm nay bút sổ sách này bản tiểu thư nhớ kỹ, người chờ! Người nếu như rơi vào trong tay bản tiểu thư, bản tiểu thư cũng sẽ không thủ hạ lưu tình!

__ Người! - Tư Mã Duệ nhìn Tô Tần trước mắt nhe nanh múa vuốt, hơi khê cau mày, kinh ngạc ở đáy mắt chợt lóe lên, cô gái trước mắt này không giống nhau, cái loại này đã man khí thể bức người, kia cảm giác linh động cực hạn cũng làm cho hắn ngạc nhiên không hiểu, tựa hồ nàng cả người đều sống lại, không hề trầm lặng như trước đây.

__ Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ sao! - Tô Tần không thích hắn đột nhiên trầm mặc, đạo kia ánh mắt tựa hồ muốn xé ra da mặt của nàng nhìn thật tỉ mỉ.

Tư Mã Duệ lập tức thu liễm con ngươi, ninh mi trừng mắt nàng!

__ Không biết nông sâu!

Tô Tần đồng dạng cũng không tỏ ra yếu kém mao thượng!

__ Không biết tốt xấu!

Bầu không khí quỷ dị, trong không khí tràn ngập 1 cỗ nồng đậm mùi thuốc súng, giường cung bạt kiếm khấn trương làm ổi người ở đây đều căng thẳng thần kinh, ánh mắt đều tập trung ở trung tâm khí áp tranh phong trên người 2 người.

Đúng lúc này...

Ai sợ ai a! __ Lục đệ, đệ muội, các người có chuyện từ từ nói, hảo hảo nói, tất cả bất quá là...-Ồ 1 bên tà mị nam tử vội vã đi tới, muốn đánh 1 cái giảng hòa.

__ Ai là đệ muội của ngươi! Hắn bị ta hù!

__ Ai là đệ muội của ngươi! Nàng bị ta hù!

2 người đồng thời quay đầu, hướng hắn quát.

Ngạch!

Tích mồ hôi! Quả nhiên là phu thê đồng tâm a!

__ Được rồi, khi nãy ta nói là lỡ lời...- Đột nhiên phát hiện từ của nha đầu này dùng rất tốt, tạm thời mượn trước đến dùng 1 lát đi!

Cảm nhận được trên người bọn họ phát ra cảm giận ngút trời, 2 tay 1 thân, hắn lập tức thức thời thoái lui đến hỏa tuyến phía sau.

__ Rất tốt, ngựa chết Duệ, ngươi cấp bản tiểu thư nhớ kỹ, thù này không báo thì không phải là ta! - Quay đầu nhìn hắn, Tô Tần tại chỗ lập hạ ngôn thệ.

__ Rất tốt, như vậy ta sẽ thực sự mỗi mắt mong chờ! - Tư Mã Duệ 2 tay hoàn ngược, lãnh mi cao gầy, thấp nhìn nàng.

Hừ, 1 con nhóc, cứ nhiên dám khiêu chiến uy tín của hắn, không biết trời cao đất rộng!

__ Chết tiệt ngựa chết! Đáng chết! - Nổi giận dùng dùng từ “Phẩm Hương các” đi ra, Tô Tần dọc theo đường đi đem Tư Mã Duệ mắng tới 801 kiểu.

__ Tiểu thư...- Hạnh nhi cúi đầu, tượng như tiểu tức phụ nhỏ vâng vâng dạ dạ nói- Xin lỗi, nếu như ta vừa rồi nói cho tiểu thư biết là nhận lầm người sớm 1 chút, tiểu thư cũng sẽ không...

Phía sau thanh âm của nàng càng ngày càng nhỏ, vốn là muốn cùng tiểu thư nói, bắt đắc dĩ tiểu thư 2 mắt chỉ thấy “Vàng”, căn bản cũng nghe không lọt lời của nàng!

__ Không có việc gì, Hạnh nhi, chuyện này không liên quan tới ngươi.

Khi đó hắn rõ ràng cũng nghe được lời nàng nói, cũng không thấy hắn nhảy ra thừa nhận 1 chút, kia con ngựa chết là ý định muốn xem nàng xấu mặt!

__ Rửa đen rút đầu, đừng làm cho người rơi ở trong tay ta, nếu không...- Tô Tần dưới đáy lòng thề, nàng cái nhục ngày hôm nay, ngày khác nhất định sẽ trả gấp 10 lần!

Bất quá “Báo thù đại kế” của nàng còn chưa tới lúc kịp thực thi, phiền phức liền theo nhau mà đến.

Tô Tần chân trước vừa mới bước vào khách sạn, liền lập tức phát hiện, 4 phía bầu không khí có 1 chút không thích hợp.

Tất cả mọi người đều vây gom lại 4 phía, tương hồ châu đầu ghé tai, ánh mắt còn thường thường hướng mình đây liếc 1 cái.

__ Hạnh nhi, người có hay không cảm thấy có cái gì không đúng? - Tô Tần tổng cảm thấy bọn họ trong mắt dẫn theo 1 ít kinh ngạc, 1 ít miệt thị, 1 ít ghét bỏ.

__ Ân, tiểu thư, hình như là- Hạnh nhi cũng thấy gai mắt- Tiểu thư, bọn họ hình như đều nhìn chúng ta.

__ Chúng ta có cái gì tốt nhìn, trên mặt cũng không có nhọ bần!

__ Tiểu thư, hình như không đơn giản như vậy...- Hạnh nhi lời nói còn chưa xuất khẩu, 1 gã chưởng quỹ đáng người mập mạp như vậy liền hướng Tô Tần các nàng đi tới.

__ Vị này chính là Nhan Phi Tuyết tiểu thư? - Hắn lễ phép nho nhã hỏi.

Chết tiệt!

Nhìn thấy hắn dáng điệu thơ ngây khả cú, Tô Tần gật gật đầu.

__ 2 vị là dùng cơm hoặc ở trọ?

Tô Tần lần thứ 2 gật gật đầu.

__ Xin lỗi, tiểu điểm sẽ không cung cấp cơm nước cho các người, mà các người cũng không thể ở lại nơi này! - Như cũ là khuôn mặt tươi cười hé ra, bất quá lời nói ra lại làm cho Tô Tần muốn phát cuồng.

__ Vì sao! - Nàng hình như chưa đắc tội hắn đi!

Chưởng quỹ mỉm cười chỉ chỉ phía sau các nàng.

Hướng phương hướng hắn chỉ nhìn lại, hé ra là bức họa dán tại đại môn.

Tô Tần vọt tới trước bức họa kia, nhìn kỹ, chính cái gọi là không nhìn thì không biết, vừa nhìn liền giật mình!

Họa người trên, cái kia, hình như, hình như, chính là bản thân nàng!

Tô Tần tay chậm rãi nắm khởi, 1 cơn tức giận theo đan điền xông thẳng trán mà đi.

Nàng lửa giận ngút trời cảm theo bức họa trên tường kéo xuống tới, 1 tay nắm khởi cổ áo chưởng quỹ, giận dữ hỏi- Nói! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

__ Đây, chuyện này không liên quan đến tại hạ, là, là...- Chưởng quỹ đã khi nào gặp qua dã man tiểu thư như vậy, lời nói ấp úng miệng co quắp, thanh hắc gương mặt cầu xin.

__ Hãy bớt sàm ngôn đi, chọn trọng điểm nói! - Nàng hôm nay nghe đủ lời vô ích!

__ Là mệnh lệnh của Duệ Vương gia, nói phàm là khách sạn nào cũng không được chiêu đãi người trên trương họa kia, người trái lệnh, tất nghiêm trị! Nhan tiểu thư, tiểu chủ ngôi của bản điểm, không chịu nổi ngài như vậy đại nhân vật, vẫn là thỉnh ngài đi địa phương khác đi!

A!

Tô Tần nghe vậy, 1 cổ lửa giận lập tức vọt tới ngực.

Tư Mã Duệ! Người rất quá đáng!

Ra khỏi khách sạn, Tô Tần lại 1 lần nữa cảm nhận được quyền lợi đáng sợ, bất quá công phu chỉ dùng 1 nén nhang ngắn, bức họa của nàng đã dán đầy kinh thành các phố lớn ngõ nhỏ, ở các khách sạn.

Kết quả là, nàng đến mỗi 1 chỗ, đều sẽ có người ở sau lưng đối với nàng chỉ trở, không có 1 khách sạn dám thu lưu nàng!

__ A! ! ! ! ! Tư Mã Duệ, người này đại hỗn đản! Ta Tô Tần cùng người không đội trời chung! - Tô Tần tức giận không ngớt- Hảo, người làm mừng 1, ta làm 15! Chúng ta chờ xem!

__ Tiểu thư, chúng ta bây giờ nên làm gì? - Hạnh nhi đau khổ hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, xem ra liên tìm cả cái chỗ ngủ cũng thật khó!

__ Không có việc gì, trời không tuyệt đường người! - Tô Tần tin tưởng có thể nghĩ ra biện pháp.

Tiếng nói còn chưa rơi, 1 thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn liền từ phía sau vọt lên, đánh ngã Hạnh nhi, đoạt đi tay nải trên người nàng.

__ Tiền của ta! Chết tiệt tiểu thâu! - Tô Tần rất nhanh kịp phản ứng, chạy đi liên truy.

2 đạo nhân ảnh ở trong đám người như thoi chạy điên cuồng, như chim bay cá chạy ở giữa phố lớn ngõ nhỏ, bay lên lủi hạ.

Trời không tuyệt đường người __ Tiểu tử thúì, người, người đứng lại đó cho ta! - Tô Tần phát hiện, tiểu tử này chạy so với hổ còn nhanh hơn.

Cuối cùng, nàng đem hấn bức vào ngõ cụt.

__ Người, người, người tiểu tử thúì! - Tô Tần thở hồng hộc, 1 tay đỡ chân tường, 1 ngón tay chỉ về phía trước mặt.

Nha, tử tiểu tử, chạy thật đúng là mau, thiếu chút nữa để nàng chạy đến muốn tắt thở chết lun!

__ Người, người dừng tới đây! - Hắc tiểu tử trước mắt phía sau lưng đã kề sát tường, trong tay còn giữ chặt cái bọc hấn trộm được.

__ Người đem cái bọc kia cho ta, ta sẽ coi như tạm bỏ qua cho người! - Tô Tần thở dốc được rồi, đứng thẳng sống lưng.

__ Hảo, người dừng tới đây, ta liền cho người! - Hắc tiểu tử sau khi thấy rõ người tới, nhãn châu xoay động, sợ hãi đột nhiên biến mất như chưa từng có.

Tô Tần phát hiện, hấn mặc dù vẻ mặt đen đúa, thế nhưng cặp mắt kia lại là dị thường sáng sủa, nhất là vừa rồi, lúc hấn chuyển động cặp mắt kia, linh động mâu quang làm cho người ta trước mắt sáng ngời.

Như vậy lượng, làm cho Tô Tần tâm thành thịch 2 nhịp rạo rức.

Tiểu tử này, nên sẽ không có âm mưu gì đi!

Khóe miệng câu dẫn ra, hắc tiểu tử nói- Ta đem bao ném cho người, người cần phải tiếp được đó!

Tô Tần ngẩng đầu nhìn lại, ngoại trừ bay tới cái bọc, còn có mấy viên đá nhỏ bay vút mà đến.

Nàng lập tức phi thân nhảy lên, tiếp được bọc, sau đó liên tục lộn mèo 2 lần, né tránh mấy viên đá nhỏ kia chạy như bay mà đến.

Tiểu hắc tử thừa dịp nàng né tránh trong chớp mắt, khom người theo bên người Tô Tần chạy qua.

Tô Tần sau khi hạ xuống, lập tức cúi người xuống, nhặt lên cục đá nhỏ hướng chính tiểu tử cướp đường mà chạy lòng bàn chân liền đá lên.

1 tiểu thân thể liền hướng phía trước làm 1 cái tư thế ngã gục.

__ Ôi! - Tiểu tử kia bỏ chạy muốn tiếp tục chạy, lại bị ai phát hiện, lòng bàn chân tê dại, chạy hết nỗi rồi, chỉ vào Tô Tần mắng- Người thật hèn hạ, cứ nhiên ở sau lưng ta ám thạch đá thương người!

__ Người cũng ném ta! - Tô Tần 3 bước thành 2 bước đi tới trước mặt hấn, đem 1 cái tay của hấn móc qua đặt tại phía sau- Muốn nói đề tiện, tiểu tử người mới đúng!

__ Ta không có ở sau lưng người sử gạt! - Hắc nghiêng đầu, thấy mình trốn không thoát, hắc đơn giản liền buông tha không giãy giụa.

__ Ta ở sau lưng người ném cục đá nhỏ chính là đâm sau lưng đả thương người, nhưng người lại ở phía trước ta ném chính là càng dễ tiện hơn! - Tô Tần không biết đầu của hắc chứa đều là những thứ gì quỷ logic gì.

__ Phải! - Hắc tiểu tử này lại còn lễ thắng khí hùng- Mẹ ta dạy, nam tử hán chân chính tuyệt đối sẽ không ở phía sau người khác sử gạt, đó là việc tiểu nhân mới làm!

Nha, còn bày đặt dạy nàng làm người!

Tô Tần vừa tức vừa buồn cười, nhìn hắc trên mặt đen mang tính trẻ con lại lộ ra thần thái nghiêm túc, nàng đột nhiên có chút hiếu kỳ.

__ Những lời này đều là mẹ ngươi nói cho ngươi biết?

__ Phải! - Lại là 1 tiếng rất kiêu ngạo.

__ Chẳng lẽ mẹ ngươi không có nói cho ngươi biết, trộm đồ của người khác cũng không phải là việc nam tử hán nên làm!

__ Mẹ ta bà...bà không có cơ hội nói...- Hắc tiểu tử trong lúc bất chợt trở nên trầm mặc, nguyên bản 2 mắt thần thái rạng rỡ trong nháy mắt mờ đi xuống, trên nét mặt lộ ra cực độ đau thương.

Tô Tần lập tức ý thức được nàng hỏi có chút điểm khó chịu, vội vã đổi giọng- Mặc kệ nói như thế nào, ngươi đều không nên trộm đồ của người khác.

__ Ngươi, ngươi sẽ bắt ta đi gặp quan sao? - Mắt nhỏ trát a trát

11. Chương 11: Là Hắc Trộm Sai Người A!

Nhìn nàng bộ dáng cũng không tệ lắm, giống như là 1 tiểu thư nhà giàu, hắc cho rằng trộm 1 tiểu thư yếu đuối gì đó sẽ không quá khó.

Kết quả, không nghĩ tới đối phương cư nhiên biết võ công, so với Âu Dương tuần bổ còn lợi hại hơn, sớm biết thế sẽ không trộm đồ của nàng!

Thật không nên trông mặt mà bắt hình dong, ăn trộm gà bắt thành kết quả còn mất nắm gạo! Hối hận không kịp a!

__ Hối hận đi, tiểu tử, đừng cho là ta yếu đuối liền dễ khi dễ, bản tiểu thư cũng không phải là dễ chọc! - Đoán được tâm tư của hắc, Tô Tần dùng ngón tay gõ gõ đầu của hắc, cười nói.

__ Sớm biết rằng ngươi là cái cọp mẹ, ta thà rằng đi trộm Duệ vương gia, cũng không trộm của ngươi! - Hắc tiểu tử nhỏ giọng nói thầm.

__ Ngươi nói cái gì? - Tô Tần nhú mày, nàng hình như nghe được hắc nói muốn trộm từ cái tên “Tử” mã gì đó!

__ Không, không có gì! - Có cái gì cũng không thể nói cho ngươi biết!

Linh quang chợt lóe, nàng nheo lại 2 mắt, mặt gần kề mặt của hắc- Ngươi là nói ngươi có biện pháp trộm tiến Duệ vương phủ? Ân!

__ Không có, ngươi nghe lầm! - Tiểu hắc tử lập tức phản bác.

__ Tiểu tử thôi, ta không ghềnh ngạnh, đừng nghĩ cùng ta pha trò! - Tô Tần lại dùng ngón tay trở điểm điểm đầu của hắc- Thắng thán thì được khoan hồng, kháng cự thì bị nghiêm trị!

__ Gì? Nghe không hiểu! - Tiểu hắc tử nghiêng đầu, còn đang cố gắng hiểu từ ngữ kỳ quái của nàng.

__ Chính là muốn người cùng ta hợp tác giúp ta lên lén tiến vương phủ, nếu không thì ta sẽ tống người đi nha môn cải tạo! - Tô Tần kiên nhẫn vì hần giải thích, đang lo không có cách nào tiến vương phủ, kết quả người kia liền vì chính mình dâng tới cửa, thực sự là trời cũng giúp nàng mà!

Người nào đó trên trán lập tức nhiều hơn N hắc tuyến cộng thêm 1 cực lớn giọt mồ hôi.

Những lời này đơn giản đủ sáng tỏ, bất quá, hần thà rằng nghe không hiểu!

__ Trộm đồ của người khác đây không phải là việc quân tử nên làm! Xúi giục người khác đi trộm càng tội ác tày trời! - Vừa nàng còn vẻ mặt chính nghĩa thuyết giáo hần, chỉ vừa mới chớp mắt, nàng cư nhiên xúi giục chính mình đi trộm!

Nữ nhân này không phải người điên, chính là ngu ngốc!

__ Ngốc, trộm đồ của hần thì không tính là trộm! - Tô Tần nhẹ vỗ đầu của hần 1 cái.

__ Gì? - Hần bưng đầu, ninh mi hỏi- Trộm ai đều cũng gọi là trộm a!

Nữ nhân này, hắc có thể nói thành bạch, bạch nếu tới miệng nàng lại bất biến thành hắc mà cái hắc đó cũng không được bình thường!

__ Đó là cướp của người giàu chia cho người nghèo! - Tô Tần lễ thẳng khí hùng, thâm nghĩ trong lòng, không sai, hần là của thiên, chỉ là trả địa cho ta!

Nha, vừa nghĩ tới bộ dáng kiêu ngạo của hần, còn có hần đối với mình hạ “Lệnh truy nã”, Tô Tần liền hận được nghiêng răng nghiêng lợi!

Nếu như không ăn miếng trả miếng, vậy quá không phải phong cách Tô Tần nàng!

Dát?

Lần đầu tiên, nghe có người chính nghĩa ngút trời giải thích ý nghĩa trộm đạo như thế!

Nghe xong, tiểu hắc khoe miệng rút trều, lắc lắc đầu, lần này là lâu la gặp được quỷ chúa, hần triệt để cam bái chịu thua!

__ Ta có thể phản đối không? - Hần tay nhỏ bé giơ lên, lộ ra nụ cười lấy lòng.

Tiểu tử, đừng nghĩ trốn! __ Không thể!

__ Ta trên có già dưới có trẻ, không muốn tuổi còn trẻ cứ như vậy toi mạng! Ta còn chưa có cưới vợ đâu!

__ Người chưa lấy vợ, thì đời nào dưới có trẻ! - Tô Tần đậm đậm ót của hần, muốn lừa nàng, tốt xấu cũng tìm cái lý do khá hơn 1 chút chứ!

__ Ai nói ta không cưới vợ lại không thể có tiểu muội a!

Ngạch

~Tô Tần không nói gì, tiểu tử này, thật sự là đủ giỏi hoạt!

Tô Tần vui cười, vỗ nhẹ nhẹ 1 chút đầu của hần- Tiểu tử ngươi tên gì? - Xem ra là 1 tiểu tử thú vị!

__ ...

__ Kia vậy ta gọi ngươi là Nốt Ruồi Đen nha! - Dù sao ngươi cũng rất đen!

__ ...- Tiếp tục là trầm mặc.

__ Ngươi mấy tuổi?

__ ...- Người nào đó rất có cốt khí, chính là không thèm trả lời.

__ Nhìn dáng vẻ của ngươi cũng bất quá 8, 9 tuổi đi! - Bất quá, trong mắt của hần kia sợi bất khuất tính tình lại làm cho hần thoát nhìn so với đứa nhỏ cùng tuổi lại thành thực 1 chút, đây cái gọi là già trước tuổi!

__ ...- Hần vẫn là bảo trì im miệng không nói, bất quá hần nhìn Tô Tần ánh mắt lại hơn mấy phần kính phục.

Không chỉ đoán được hần tên Nốt Ruồi Đen, nàng nha tích lại còn nhìn ra được tuổi tác, bội phục! Bội phục a!

— Gia nghỉ ngơi ở đâu?

— Gì chứ, tra hộ tịch sao! - Nữ nhân này thế nào như thế phiền!

— Không nói cho ta cũng được, người chỉ cần giúp ta làm vài chuyện nhỏ là được!

— Làm gì? - Hần mắt nhỏ vừa chuyển- Trước nói rõ, giết người phóng hỏa, chuyện phạm pháp ta đây mặc kệ không làm!

Nữ nhân này 8 phần là điên rồi, hần cũng không muốn cùng nàng cùng nhau điên, bất quá, hình như nàng cũng không phải là dạng tốt gì, hay là trước nhận lời xuống, sau lại tìm cơ hội liền đào tẩu!

— Người yên tâm, đệ nhất, ta không để cho người làm mấy chuyện phạm pháp đâu, đệ nhị, ta cũng không để cho người tay trắng, ta sẽ trả tiền cho người, người chỉ cần dựa theo ta nói giúp ta tìm mấy thứ đồng tây là được! - Tô Tần kéo hần- Theo ta đi!

— Đi nơi nào? - Cuối cùng, hần thiếu kiên nhẫn.

— Đi thì biết! - Tô Tần câu dẫn ra miệng- Đừng nghĩ là đùa giỡn được ta, bằng không đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!

— ...- Người nào đó khóc không ra nước mắt, nàng đây là ép mình đến đồng ý mà!

Lúc kéo hần, Tô Tần 1 tay đè lại mạch huyết đạo trên tay hần, làm cho cánh tay hần tê dại, vô pháp chạy trốn, sau đó, theo trong cái bọc lấy ra 1 vật nhỏ.

— Hé miệng!

— Vì sao!

— Gọi người há liền há, ở đâu ra nhiều lời vô ích như vậy! - Tô Tần dùng sức nhấn 1 cái, trong tay lực đạo nặng thêm, đau đến hắc tiểu tử há mồm la lên 1 tiếng, nàng nhân cơ hội đem vật nhỏ kia nhét vào trong miệng của hần.

— Người làm gì! - Nốt Ruồi Đen giãy khỏi sự kiềm chế của nàng, vội vã đưa tay với vào trong miệng móc.

— Nôn, nôn ra. . . - Nốt Ruồi Đen sắc mặt trắng bệch, 1 tay chống tường, cúi người ở góc tường nôn mửa- Người đứng là nữ nhân điên, rốt cuộc cho ta ăn cái gì!

Đây là phân nguy hiểm rồi! — Không có gì, chỉ là 1 loại thuốc có thể làm cho người nghe lời! - Tô Tần cong lên mặt mày, cười đến đắc ý- Người nếu như không nghe lời, hoặc là muốn nửa đường đào tẩu, sẽ độc phát, đến lúc đó đau muốn chết thì đừng trách ta khoanh tay đứng nhìn!

— Người... đề tiện!

Nốt Ruồi Đen nghe xong sắc mặt càng thêm trắng, chỉ là hần nguyên bản cũng rất hắc, sắc mặt nhìn cũng không biến hóa lớn lắm.

— Khách khí, người phải nói, là quá hèn hạ! - Tô Tần công lên bao quần áo, hướng hần cười nói.

Nha, động 1 chút là nói mình đề tiện, nàng nếu như không đề tiện thử 1 hồi, chẳng phải là thật có lỗi với hần!

— Ta không tin, người đừng mơ tưởng gạt ta! - Hần hơi vùng tay lên, chắc chắn nói- Cho rằng tùy tiện lấy cái thuốc kia nói là độc được, ta sẽ tin a!

— Ân, người nói đúng, ta đích xác là đang dối gạt người, ta không có hạ độc người, hiện tại người có thể đi! - Tô Tần đột nhiên buông lỏng tay ra, giả vờ thoải mái mà cầm lấy bọc, vỗ vỗ, quay đầu nhìn lại thấy hần như trước đứng ở tại chỗ lảng lảng nhìn mình.

— Người còn không đi? - Tô Tần nghiêng đầu nhìn về phía hắc- Đã nói là thả người đi, người tại sao còn chưa đi?

— Người thực sự thả ta đi? - Vừa rồi nàng còn nói không giúp nàng sẽ không thả người, còn uy chính mình ăn độc được, thế nào lúc này nàng liền sửa chủ ý.

Chẳng lẽ còn có âm mưu gì? Ninh mi, cảnh giác nhìn nàng.

Nhìn thấy trong mắt của hắc do dự, Tô Tần âm thầm trộm cười, lật mềm buộc chặt, đích thực là kẻ sách tốt nhất!

— Đúng vậy, ta thả người đi, vậy bây giờ là chính người tự mình đi, hay là đợi ta đá người đi! - Tô Tần đơn giản không để ý hắc, bước đi thong thả đi về phía trước.

Bất quá, nàng đi rất chậm, chỉ là người nào đó chỉ lo tự hỏi, lại không chú ý tới.

— Uy...- Qua thật lâu, phía sau truyền đến thanh âm của hắc.

— Gì chứ? - Xoay người, nhìn hắc, trong lòng cười trộm, công tâm vì thượng, ta cũng không tin không trị được người!

— Ta giúp người đem sự làm xong, người phải cho ta giải được! Mặt khác thù lao trả ta cũng không được thiếu!

Tô Tần câu dẫn ra khoe miệng, lộ ra xán lạn cười- Hảo!

Hắc hắc, tiểu tử, không phải người đã không còn đường rút lui sao!

Nhìn thấy nàng cười, Tiểu Hắc che ngực, tim của hắc nhảy bỗng nhiên nhanh hơn, điên rồi, hắc nhất định là bị nữ nhân này truyền nhiễm, cư nhiên sẽ cảm thấy của nàng cười rất đẹp mắt! Xem ra hắc sau này nên cách nữ nhân này xa 1 chút!

Đi ra hẻm nhỏ, trước mặt liền đụng trúng Hạnh nhi đã đuổi kịp đứng thở dốc vù vù, nàng khom người, vung lên khuôn mặt nhỏ nhắn, 2 gò má đỏ bừng.

— Tiểu thư, vù vù...- Hạnh nhi trên vai hạ pháp phòng- Tiểu thư, người, người bắt được hắc!

— Hạnh nhi, người trước đến y phục điểm mua mấy bộ y phục nam nhân, sau đó đến cái hẻm nhỏ phía trước chờ ta! - Tô Tần 1 phen kéo qua vì chính muốn chạy trốn Tiểu Hắc- Nhanh 1 chút cho ta!

Hạnh nhi mặc dù không hiểu, bất quá vẫn là theo ý của nàng gật gật đầu.

Tô Tần kéo theo cực độ không tình nguyện Nốt Ruồi Đen hỏi- Người biết ở đây chỗ nào có thể bắt được chuột?

— Ý tứ gì? - Người nào đó vẽ mặt nghi hoặc

Kế hoạch ngoại Chống lại vẽ mặt ngu ngốc của hắc, Tô Tần tính tình lười giải thích- Chính là con chuột, muốn rất nhiều, rất nhiều!

— ...- Mổ Nốt Ruồi Đen trên trán đột nhiên toát ra đường hắc tuyến N, quả nhiên, là 1 quái nữ nhân!

Hạnh nhi giật giật khoe miệng, đánh cái rùng mình, toàn thân nổi lên nổi da gà.

— Tiểu thư, người muốn nhiều chuột như vậy làm cái gì? - Quang ngấm lại liền toàn thân đánh cái rùng mình, cũng không biết tiểu thư làm sao lại muốn, còn muốn rất nhiều.

— Đừng hỏi nhiều như vậy, người giúp ta tìm, ta trả tiền thù lao cho người!

Tô Tần vỗ vỗ bờ vai của hắc- Làm tốt, ta sẽ không bạc đãi người, mặt khác giúp ta tìm mèo, cũng là càng nhiều càng tốt.

— Còn muốn mèo!

— Mệt quá, nghe theo là được rồi!

Nốt Ruồi Đen nhìn nàng, như là nhìn quái vật đại khổng lồ, kinh sợ không ngớt, hấn lại 1 lần nữa chắc chắn, nữ nhân này thực sự điên rồi!

— Người bắt hảo con chuột cùng mèo, tìm 1 chỗ thích đáng an trí, nhớ kỹ, đừng muốn chạy trốn hoặc là đùa giỡn đa dạng, ta cũng không phải là hù dọa người, kia độc được tùy thời đô hội phát tác, đến lúc đó không có giải được của ta, cái mạng nhỏ của người khó giữ được.

Tô Tần cho Nốt Ruồi Đen 1 ít bạc vụn, phân phó nói- Làm xong, ta mặt khác trả thù lao cho người, tổng so với người đi trộm còn tốt hơn!

Nốt Ruồi Đen nhìn trong tay bạc vụn, lại ngẩng đầu nhìn nàng, mặc dù nữ nhân này có chút quái, bắt quá, đề nghị của nàng đích xác không tồi! Chính mình động thủ tranh được đích xác so với đi trộm là hảo hơn!

— Được rồi, người biết ở đây nơi nào có khách sạn gần bờ sông không? - Tô Tần nghĩ nghĩ, lại hỏi- Tốt nhất cái loại này có thể thông hướng Hoàng Hà ngoài thành.

— Hỏi cái này làm cái gì?

— Hãy bớt sàm ngôn đi, trả lời!

Ngạch

Người nào đó thái dương tích ra 1 giọt mồ hôi hột!

Nữ nhân này quá hung!

Không đẹp thì cũng thôi, ôn nhu phép tắc 1 chút còn có thể tạm gọi là đáng yêu, bây giờ xem ra, nàng liền đáng yêu đều cũng mất sạch hết!

Chính mình vừa hồi cảm thấy nàng coi được, xem ra chính mình cũng cách người điên không xa!

Vẫn là rời xa nữ nhân này 1 điểm thật là tốt!

Ấn, chờ giúp nàng làm xong chuyện này, bắt được tiền thù lao cùng thuốc giải liền lập tức cùng nàng phân ranh giới không quan hệ là thông minh nhất!

Hạ quyết tâm xong, Nốt Ruồi Đen suy tư 1 hồi nói- Ta biết có 1 cái khách sạn gần sông Hoàng Hà bọc quanh thành, nước sông thông hướng ra phía “Hồ Thiên Nữ” ngoài thành, đó là 1 cái sông nguồn.

— Rất tốt, 1 hồi người tới cái hẻm nhỏ kia tìm chúng ta, dẫn chúng ta tới đó.

— Tiểu thư, người yên tâm sao? - Hạnh nhi nhìn Nốt Ruồi Đen cao hứng cầm bạc vụn bóng lưng rời đi, có chút bận tâm- Đây bạc vụn nhưng đủ các nàng ăn vài ngày, bây giờ lại cho hấn, vạn nhất hấn nuốt lời, đây không phải là đều đánh nước phiêu! (Ném tiền ra cửa sổ)

— Người yên tâm, tiểu thư người làm việc có chừng mực! - Tô Tần định liệu trước nói.

Tên tiểu tử kia bị nàng lừa, cho rằng thực sự bị chính mình hạ độc, vì thế hấn sẽ nghe theo phân phó làm của mình việc.

1 lưới bắt hết Còn nữa, tiểu tử kia cũng bị đề nghị của nàng động tâm, cảm thấy vẫn là động thủ kiếm tiền so với trộm đạo tốt hơn, huống chi lúc nàng lấy bạc vụn cấp tiểu tử kia, cố ý đem bọc trung vàng lá lộ ra, nàng tuyệt đối không nhìn lầm, đương lúc tiểu tử kia nhìn thấy trong cái bọc vàng lá, đáy mắt hấn xẹt qua 1 đạo tinh quang.

Liền hoàn kế đều đem ra hết, cũng không tin tiểu tử này có thể chạy ra “Ngũ chỉ sơn” của nàng!

— Thế nhưng, tiểu thư...

— Được rồi, Hạnh nhi, đừng bận tâm, đêm nay chúng ta đi ăn bữa ngon, sau đó buổi tối đi khách sạn nghỉ ngơi!

— Đi nơi nào ăn cơm, đi nơi nào nghỉ ngơi a? - Khách sạn sớm đã đem tiểu thư thiết làm 1 cấp “Phát lệnh truy nã phạm”, còn có cái khách sạn nào dám thu lưu các nàng a!

__ Hắc hắc, đợi 1 lúc người sẽ biết! - Tô Tần giả vờ thần bí lắc lắc đầu, lòng tin 10 phần nói- Người đi trước mua quần áo!

1 lát sau, Hạnh nhi mua được tân nam y.

__ Tiểu thư, chúng ta thực sự phải mặc như thế sao? - Hạnh nhi cúi đầu nhìn nam trang trên người, cảm thấy đặc biệt quái dị.

__ Ân, nếu không, nơi thiếp đều là bức họa của ta, không cải trang giả dạng 1 chút, thế nào trà trộn vào khách sạn a! - Tô Tần sửa sang lại xiêm y, sau đó phương hướng phía trước nhìn lại- Kỳ quái, người kia thế nào đến lúc này còn chưa tới?

__ Nên không phải là bị gạt đi? - Hạnh nhi thủy chung không tin cái hắc tiểu tử kia.

__ Hắc dám! - Tô Tần giơ lên nắm tay- Dám phóng bồ câu của ta, ta tuyệt sẽ không bỏ qua hắc!

__ Uy, ta có như vậy không giữ lời hứa sao! - Vừa dứt lời, phía sau liền vang lên 1 đạo không vui thanh âm.

Xoay người sang chỗ khác, chính nhìn thấy Nốt Ruồi Đen ngồi xồm trên đầu tường, vẻ mặt không vui.

__ Ở phía sau người khác nói ba đạo tứ, rất chán ghét! - Nốt Ruồi Đen nhảy xuống đầu tường, hướng các nàng đi đến.

Ngạch

Tiểu tử này, đừng xem tuổi còn nhỏ, nói qua nói lại tựa như cái đại nhân, lúc bày khởi mặt đen giáo huấn người, làm cho Tô Tần nhin không được nhớ lại trong phim truyền hình bao công mặt đen.

Xem ra, có khi như vậy điểm lại là bao công phiên bản nhỏ, nếu như ở trán của hắc dán lên 1 “Bán Nguyệt”...

Khúc khích...

Nàng càng nghĩ, lại càng muốn cười, kết quả... ..

__ Uy, nữ nhân, người cười cái gì!

Vì sao mỗi lần nhìn thấy nàng cười, mí mắt hắc luôn luôn nhảy cái không ngừng, nữ nhân này nên không phải lại đang suy nghĩ chuyện gì cổ quái chính người đi!

__ Uy, kêu người làm sự đều làm xong? - Được rồi, này kế hoạch chính người tạm thực thi sau, trước xử lý nguy cơ hiện nay.

__ Ân- Tạm thời bỏ qua nàng kia nụ cười quỷ dị, hắc thành thật trả lời.

__ Nhớ kỹ, cấp con chuột ăn no, cấp mèo đói bụng là được- Ở khách sạn trên đường đi, Tô Tần như thế sai việc hắc.

__ Vì sao a? - Nữ nhân này trong đầu rốt cuộc trang là cái gì a?

12. Chương 12: 36 Kế Tàu Vi Thượng Sách!

__ Ha hã, bởi vì thế con mèo kia bắt chuột mới có thể đem hết toàn lực! - Nàng trộm cười.

Ngạch

Hắc phát hiện, càng cùng nữ nhân này ở gần, càng là không hiểu nàng!

Nốt Ruồi Đen dưới sự hướng dẫn của Tô Tần, các nàng thuận lợi trà trộn vào 1 cái khách sạn.

Nốt Ruồi Đen đi rồi, Hạnh nhi 1 bên vì Tô Tần phô hảo sàng, đi tới bên cạnh bàn vì nàng rót 1 chén trà.

__ Tiểu thư, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

__ Ân, đêm nay ta đi ra ngoài 1 chuyến, người ở trong phòng nghỉ ngơi thật tốt- Nàng chuẩn bị ở buổi tối đi vào trong thành hỏi thăm 1 chút tin tức.

— Chỉ 1 mình người a?

— Không có việc gì, ta tính ở phụ cận hởi đường 1 chút- Cho nên nàng tuyển trạch địa phương gần con sông bảo vệ thành, tính toán trừng phạt xong con ngựa chết kia, liền trốn bằng đường thủy tới địa phương khác.

— Hởi đường? - Hạnh nhi nhú 1 chút chân mày- Tiểu thư, người tính toán lý khai kinh thành sao?

— Ân, chờ chúng ta bắt được tiền, liền lập tức lý khai kinh thành, đến 1 địa phương không ai nhận thức chúng ta làm 1 cuộc sống mới!

— Thế nhưng, chúng ta phải đi đâu lấy tiền a?

— Lòng dê ra ở trên người dê, tự nhiên là đi Duệ vương phủ cầm!

Tốt xấu gì mình cũng là gia quyến của nhất phẩm tướng quân, đặt ở hiện đại đó chính là gia đình liệt sĩ quân nhân, nàng cũng không tin, lão tử nàng không có lưu lại chút gì đồ cưới cho nàng.

Cho dù không có, nàng cũng phải hướng tên “Tử mã” kia lấy 1 chút phí tổn thất tinh thần!

— A! - Hạnh nhi kinh hô này nhảy dựng lên- Tiểu thư, người, người muốn...

— Xuyết...- Tô Tần lập tức che miệng của nàng- Người muốn người toàn thế giới đều biết sao!

— Thế nhưng, thế nhưng tiểu thư, đây chính là Duệ vương gia a! - Tiểu thư nhất định là điên rồi, thậm chí dám có ý nghĩ như vậy!

— Vì sao không thể, dù cho hắn là vương gia thì như thế nào, ai kêu hắn làm việc tuyệt tình như vậy, 1 điểm địa phương nhỏ cũng không cho chúng ta lưu! - Hắn làm mừng 1, nàng liền làm 15!

Kinh qua sự kiện “Bức họa”, nàng xem như là triệt để hiểu, Tư Mã Duệ là tiếp tục ý định không cho nàng ở chỗ này lưu lại, như vậy cũng tốt, dù sao nàng cũng phiền nhìn thấy hắn, nếu cả 2 đều chán ghét, chẳng thà không gặp là tốt nhất, bất quá trước khi đi, nàng nên hướng hắn đòi lại 1 khoản!

— Tiểu thư kia, sau này, người có tính toán gì không...

Lần này đích thực là vương gia có điểm làm quá phạm, tiểu thư đều bị hắn hù, hắn còn không chịu buông tha tiểu thư, cũng khó trách tiểu thư sẽ sinh khí.

— Bất quá, con ngựa chết kia tốt xấu cũng là 1 vương gia, tục ngữ nói dân không cùng quan đấu, quan không cùng binh tranh!

Hắn nha, đã vương gia lại là tướng quân, toàn bộ đều chiếm hết.

— Chúng ta trộm của hắn gì đó còn không kiếm đường chạy, chẳng lẽ chờ hắn tới bắt a! - Tô Tần vì mình rót 1 ly trà uống lên.

Hảo hán không ăn một trước mắt, nơi này là thiên hạ của hắn, nàng đâu không lại hắn, 36 kế tẩu vi thượng sách!

Về phần cái đồ ước kia, thôi vậy, thiên tài mới cùng hắn giữ lời, minh bạch không công bằng thôi, nàng mới không dẫn như vậy!

Nửa đêm nằm mơ, chuẩn không chuyện tốt! Kinh qua cả đêm điều tra, Tô Tần cuối cùng là nghe được 1 ít tin tức, mấy ngày nay chỉ có 1 con thuyền sẽ theo kinh thành xuất phát, hướng phía bắc chạy.

Mà chiếc thuyền kia nàng cũng rất quen thuộc, chính là của Cổ Nguyệt mang nàng đi “Phẩm Hương các”.

— Tiểu thư, người tính toán tìm Cổ tiểu thư giúp? - Hạnh nhi hỏi.

— Ân, mấy ngày nữa ta phải đi tới “Phẩm Hương các”- Tô Tần như có điều suy nghĩ gật gật đầu, xem ra lại phải phiền phức 1 hồi vị đại mỹ nhân kia.

Chỉ là, không biết tại sao, Tô Tần đối với nàng luôn luôn ôm 1 loại cảm giác kỳ quái.

Cái loại cảm giác này là nói không ra điểm nào quái dị, tổng thấy ánh mắt nàng nhìn mình rất quái lạ, làm ình vừa nhìn thấy nàng thì có loại xúc động muốn trốn tránh, nhưng là vì “Kế hoạch chạy trốn” này, nàng cũng chỉ có thể kiên trì đi tìm nàng.

Ban đêm

__ Tần Tần, Tần Tần...- Trong mộng, có người ở bên tai vô cùng thân thiết hô tên của mình.

__ Chớ phiền ta! - Tô Tần thân thủ ở bên tai quét quét, sau đó lật cái thân, tiếp tục quay về giấc ngủ của nàng.

Thế nhưng bên tai thanh âm không có đình chỉ, như quỷ mỵ bàn thanh âm ở bên tai gắp khúc.

__ Tần Tần, Tần Tần...

Đây là giấc ngủ đầu tiên nàng đi tới thế giới này có được, kết quả vừa mới không ngủ bao lâu đã có người tới quấy rầy.

Chân mày ninh khởi, nàng cực độ lười biếng mở mắt ra.

Mới vừa mở ra, 1 đôi lưu quang con người tràn đầy màu yêu dị liền rơi vào đáy mắt.

Tô Tần lại được hảo chống lại, 4 con mắt đối diện mấy giây hậu...

A ! ! ! !

Tô Tần bỗng nhiên kêu khởi, đứng dậy lui về sau vài dặm, lại phát hiện...

A ? ! Vì sao, nàng, nàng không phát ra được thanh âm nào?

Vì sao!

Kinh hãi rất nhiều mâu quang đảo qua 4 phía, lần thứ 2 bị kinh sợ đến, này, nơi này là?

4 phía cỏ xanh um tùm, vắng vẻ như đêm.

Mực sắc không trung, 1 vòng trăng tròn trên cao, giữa ánh trăng kiêu diễm, quần áo hồng y ở trong gió đêm diêm dúa lẳng lơ toàn vũ, giữa hồng y là 1 đạo hân trường đáng người, giữa ưu nhã lộ ra lãnh mị tà khí, 1 đôi đan phượng yêu dã trong mắt diệu ánh trăng liễm diễm, lưu chuyển khiến người tâm hồn quang mang.

Chỉ là đạo kia quang mang quá mức khiếp người, làm cho Tô Tần có chút kinh tâm, trong đầu có 1 cảm giác kỳ quái, tựa hồ tự nói với mình, không thể quá mức tới gần đối với con người yêu dị này.

__ Tần Tần, Tần Tần...- Hắn hé mở đôi môi, nhẹ nhàng mà gọi, tựa đến từ địa phương xa xôi, như vậy sâu thẳm, như vậy thống khổ.

Hắn là ai?

Hắn vì sao biết tên của nàng?

Rõ ràng là ánh trăng lang lạnh, thế nhưng, mặt của hắn lại như né tránh ở hơi mỏng tầng mây, khi thì rõ ràng, khi thì mơ hồ.

Tô Tần đứng lên, bị mạch yếu ớt thanh âm kia hấp dẫn, nàng mại khai 2 chân hướng hắn đi đến.

Người là ai?

Vươn tay, muốn đẩy ra tầng mây thấy rõ hắn, lại phát hiện, trong tay cầm chỉ là 1 phiến hư vô.

Chẳng lẽ là đang nằm mơ?

Vừa nghĩ tới, 1 đôi tay từ trong tầng mây đưa ra ngoài, bỗng nhiên kháp ở cổ của nàng.

Không khí căng thẳng, nàng không thể hô hấp, nhúu mày, mặt ghen được đỡ bưng, cảm giác hít thở không thông trong nháy mắt như thủy triều xông lên đầu!

13. Chương 13: Ta Không Tin Tà!

Tâm cả kinh, Tô Tần bắt được cặp tay kia, muốn dùng lực đẩy ra, lại thế nào dịch cũng không được 1 chút, trong lồng ngực không khí càng ngày càng đến ít, đầu càng ngày càng trầm trọng, càng ngày càng khó khăn.

Nằm mơ, này nhất định là đang nằm mơ, Tô Tần, người nhất định phải tỉnh lại, vội vàng tỉnh lại!

Đột nhiên xẹt qua 1 cái ý niệm trong đầu, mau nhanh tỉnh lại, Tô Tần, người nhất định phải tỉnh lại, nếu không, người sẽ chết ở chỗ này!

Hô hấp, hạo khó khăn...

Tô Tần lại 1 lần nữa cảm nhận được cảm giác hít thở không thông, cái loại bất lực tuyệt vọng này lần thứ 2 đem nàng bao phủ...

Chẳng lẽ không phải đang nằm mơ, chẳng lẽ lại muốn chết 1 lần nữa...

_ Tiểu thư, tiểu thư...người tỉnh tỉnh!!! - Ngay thời gian nàng cho rằng sẽ như vậy hít thở không thông mà chết, thân thể của nàng bỗng nhiên bị người dùng lực loạn choạng.

_ Tiểu thư!!!!!! - Hạnh Nhi hoảng sợ nhìn sang bên cạnh thấy Tô Tần đóng chặt 2 mắt, 2 cái tay ở giữa không trung loạn vũ, nàng vội vã nắm lấy tay nàng, sau đó dùng lực thúc nàng, kêu to.

_ A!!! - Tô Tần bỗng nhiên mở mắt ra.

Rốt cuộc, nàng có thể lần thứ 2 phát ra âm thanh đồng thời, nàng cũng có thể bình thường hô hấp.

_ Tiểu thư! - Hạnh Nhi nhìn thấy nàng mở 2 mắt ra, người cũng thanh tỉnh không ít, chỉ ít không giống vừa nãy kinh khủng, lúc này mới yên tâm.

_ Hạnh Nhi? - Tô Tần nhìn nàng- Ta, ta vừa...

_ Tiểu thư, người làm ta sợ muốn chết! - Vừa nàng nhìn thấy tiểu thư đột nhiên vươn tay trên không trung vừa loạn trao vừa giãy dụa, thế nhưng kêu nàng, nàng lại nghe không được, đẩy nàng cũng không tỉnh, sắc mặt cực kém, bộ dáng hình như muốn hít thở không thông.

Nghe xong Hạnh nhi nói, Tô Tần kinh ra 1 thân mồ hôi lạnh, vừa đến tốt cùng là mộng, vẫn là...

Nàng có chút phân không rõ, cái loại này cảm giác hít thở không thông là chân thật như vậy, hơn nữa căn cứ Hạnh nhi miêu tả, nàng tựa hồ là thực sự muốn hít thở không thông.

Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ mộng thật có thể biến thành thực sự?

Càng nghĩ càng quái, càng nghĩ càng kinh khủng, Tô Tần đột nhiên sợ run cả người, nàng lôi kéo áo choàng, ngẩng đầu lên nhìn trăng tròn ngoài cửa sổ.

Trong mộng trăng cũng rất tròn, rất đẹp, lại rất quý dị.

_ Ai! - Nàng thở dài, từ lúc đi tới cái thế giới kỳ quái ở nơi này, rốt cuộc nàng bĩu môi, đầu tiên là bị con ngựa chết kia hù, sau đó lại bị phúc hắc nam vừa đùa bỡn vừa chiếm tiện nghi, sau đó, lại làm quái mộng cực độ kinh khủng.

Chẳng lẽ thực sự sẽ vẫn xui như thế đi xuống?

_ Không! Ta không tin tà, ta cũng không tin, ta sẽ xui xẻo cả đời, phong thủy thay phiên chuyển, 1 ngày nào đó nhất định sẽ chuyển tới phiên ta! - Tô Tần hít sâu 1 hơi, đứng trực sống lưng đối trăng tròn lòng tin tràn đầy nói- Ta nhất định, nhất định sẽ dựa vào 2 tay của mình kiếm được ngày hạnh phúc!

Đúng vậy, chỉ cần qua đêm mai, nàng sẽ cùng này địa phương quỷ quái này, cùng con ngựa chết kia nói cú chào!

Bây giờ khôn đốn bất quá là quang cảnh nhất thời mà thôi, đến lúc đó nàng cầm trong tay “Tiền bồi thường” cùng Hạnh Nhi đến 1 địa phương thích hợp 1 lần nữa bắt đầu cuộc sống!

_ Hừ, nghĩ đến rất hoàn hảo như vậy sao! - Đột nhiên, 1 đạo thanh âm lạnh như băng truyền vào bên tai.

Lực hiểu của người có chuyện! Tô Tần ngạc nhiên hướng nơi phát ra thanh âm nhìn lại.

1 đạo hắc ảnh theo chỗ âm u yếu ớt kéo dài đi ra, sau đó hé ra mặt quỷ liên xuất hiện ở quang minh cùng hắc ám đan vào cùng 1 chỗ.

Yếu ớt ánh sáng lạnh ở băng lãnh mà kinh khủng trên mặt nạ nổi lên hàn quang, kinh sợ, lợi hại, làm cho người ta cực sợ.

— Người là ai! - Tô Tần kinh hô.

— Hừ, hạnh phúc là người chỉ cần cố gắng liên nhất định có thể thu được sao?

Không trả lời nàng, quỷ mặt người cười giọng mỉa mai, 2 tay phụ sau lưng hướng nàng đi đến.

— Ngày hạnh phúc là cái gì, người biết sao? - Hắc từng bước tới gần, trong giọng nói ý vị dũ nồng khinh bỉ.

Tô Tần liền đứng như vậy, nhìn hắc hướng chính mình đi tới, không trả lời 1 câu.

Nhìn thấy nàng vẻ mặt mờ mịt, hắc cười lạnh nói- Xem ra, người liên cái gì là hạnh phúc cũng không biết, buồn cười, người còn dự đoán tìm được hạnh phúc, vậy người đến nói cho ta biết, người phải như thế nào đạt được nhất kiện mà người căn bản cũng không biết là vật gì đó?

Hắc vừa nói vừa đi, cách Tô Tần 3 bước liền dừng lại.

Lạnh lùng trong 2 tròng mắt lưu ly xuyên thấu qua quỷ dị mặt nạ, nhìn chăm chăm nàng.

— Vì sao không nói lời nào? - 1 lúc lâu, lại phát hiện nàng cũng chỉ là nhìn mình chăm chăm, 1 câu cũng chưa nói, hắc hỏi lại.

Tô Tần tựa như là mới lấy lại tinh thần, tròng mắt nhìn, ngay sau đó, nàng bóp 1 chút mặt mình.

— Ôi! Đau chết, xem ra không phải nằm mơ! - Tô Tần hung hăng bóp 1 chút mặt mình, cuối cùng cho ra 1 cái kết luận, này không phải là mộng!

Đừng trách nàng, trước nàng mới làm 1 mộng rất kỳ quái, trong mộng ngoài mộng, nàng có chút phân không rõ, chỉ có thể làm cách nguyên thủy nhất này, ngạch, mặc dù phương pháp có chút ngốc để phân biệt, bất quá, tựa hồ vẫn rất có hiệu!

Chỉ ít đau đớn như vậy cũng nạt nói với mình, lần này không phải đang nằm mơ!

Ngạch...

Quỷ mặt người đột nhiên cảm thấy thái dương toát ra rất nhiều giọt mồ hôi.

Nữ nhân này, nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì!

— Người đang làm gì thế? - Hắc hỏi.

— Nga, ta muốn nhìn 1 chút có phải hay không đang nằm mơ! - Tô Tần nhún vai, câu dẫn ra khóe miệng nói.

— Muốn biết có phải hay không đang nằm mơ? Thế là liền bóp mặt mình? - Hắc có chút không biết nói gì, nhìn nàng trước mắt, trong lúc nhất thời có chút nói không nên lời.

— Ân- Tô Tần phát hiện, hắc mặc dù mang theo quỷ mặt nạ, thế nhưng trên người hắc không có sát khí, tương phản lại làm cho nàng cảm thấy an tâm không hiểu.

Thế là, Tô Tần không còn sợ hãi chi tâm như lúc này, ngược lại tựa như cùng bằng hữu nói chuyện phiếm bàn dễ dàng đứng lên.

— Vì sao? - Hắc muốn hỏi, vì sao muốn biết có phải hay không đang nằm mơ sẽ bóp mặt mình, nữ nhân này, thực đang kỳ quái.

— Cái gì vì sao? - Tô Tần tựa hồ nghe tới vấn đề rất kỳ quái.

Tô Tần quăng qua hắc 1 ánh mắt rất buồn chán, sau đó nói- Ta không bóp mặt mình, chẳng lẽ bóp của người sao? Hơn nữa, người có thể để cho ta bóp sao?

14. Chương 14: Người Nha Mắt Có Chuyện!

Quý mặt người sững sốt, thái dương tích ra 1 đồng lớn mồ hôi, nữ nhân này thực sự không đáng yêu!

Mà Tô Tần thấy hần này giờ nói nhiều bây giờ lại không nói gì- Người người này thế nào lộ vẻ hỏi vấn đề kỳ quái như thế, đầu tiên là nói 1 tràng kỳ quái, sau đó lại hỏi 1 vấn đề rất ngu ngốc!

Quý mặt người khoe miệng co quắp, hần đột nhiên phát hiện, mình và nữ nhân trước mắt có chút câu thông thượng sai vị. (Nói chuyện không hợp)

— Được rồi, người còn chưa nói người là ai, tại sao tới ở đây, không biết khuya khoắt đến khuê phòng nữ tử, thực không phải việc làm quân tử sao? - Tô Tần tan mất cảm giác khẩn trương, ngược lại hỏi hần đến.

Quý mặt người triệt để không nói gì, suy nghĩ cả nửa ngày, hần trước nói những lời này là nói thẳng, nữ nhân này là nửa câu cũng không nghe lọt!

— Người cho là mình giống như là 1 nữ tử sao? - Hần đem Tô Tần trên dưới đánh giá 1 phen, trong ánh mắt lộ ra khinh miệt- Nhìn người nhưng thật ra nói 1 chút, trên người của người chỗ nào giống nữ nhân?

— Người! - Tô Tần phát hiện hần có 1 loại bản năng thiên tài, chính là bỏ đá xuống giếng.

— Ta cảm thấy người hần là nên đi trị trị mắt!

— Ân?

— Cực độ cận thị, đứng được gần như vậy lại thấy không rõ! - Tô Tần cũng không cam tỏ ra yếu kém phản bác, nàng rõ ràng chính là cái nữ nhân xinh đẹp nha, nàng nơi nào không giống nữ nhân!

— Cận thị? - Hần ninh mi, thật là lạ từ.

— Nói đúng là ánh mắt của người không tốt sử, mắt rõ ràng đã không tốt sử, buổi tối còn bày đặt đi ra ngoài dạo chơi! Thuần túy là ra ngoài quấy rối! - Tô Tần liếc hần 1 cái.

— Người!

Thái dương có chút buộc chặt, hần hít sâu 1 hơi, nữ nhân này, nàng ngay cả có bản lĩnh đem người ép điên!

— Có chuyện gì sao?

— ...

— Không có việc gì mời trở về đi, ta không tiễn, người thế nào tới liền thế đó đi ra ngoài đi! - Tô Tần vung tay lên, làm cái tư thế mời.

— Người thật là Nhan Phi Tuyết sao? - Đột nhiên, hần liếc khỏi 2 tròng mắt, hướng nàng tới gần.

— Người, người nói cái gì!

Tô Tần nhìn thấy hần đột biến ánh mắt, trong lòng giật mình, không xong, hần nên không phải là nhận thức Nhan Phi Tuyết đi!

Nhìn trong mắt của hần lộ ra cảnh giới cùng hoài nghi, chẳng lẽ, hần hoài nghi? Hoài nghi mình căn bản cũng không phải là Nhan Phi Tuyết!

Nghĩ lại vừa nghĩ, không đúng, chính mình tốt xấu là quý nhập vào người, lại nói như thế nào cổ thân thể này cũng là đồ giả, hần hần chỉ là hoài nghi mà thôi!

Đúng, không nên tự loạn trận cước, trấn định, Tô Tần, người nhất định phải trấn định!

Hạ quyết tâm lúc ngẩng đầu lên, lại cùng hần xem kỹ ánh mắt đụng nhau.

Trong lúc nhất thời, Tô Tần ngây ngẩn cả người.

Đạo kia ánh mắt, thập phần nhìn quen mắt, cũng thập phần xa lạ, đến tột cùng là ở nơi nào vô tình gặp được quá đây?

— Nói, người đến tột cùng là ai? - Hần 1 tay bỗng nhiên nắm cổ của nàng.

Tốc độ như tia chớp, Tô Tần còn chưa kịp phản ứng, cổ đã bị hấn kháp ở, thân thể bị hung hăng áp tới tường gỗ thượng, xé rách bàn đầu đón theo sau đầu truyền đến.

Đại gia người! Tô Tần nhăn nhó chân mày, sắc mặt có chút khó coi.

— Người, người nói cái gì?

Trong lúc bất chợt, hấn thay đổi ánh mắt, mang theo xơ xác tiêu điều lợi hại, kinh đặc nhân tâm run lên.

— Thành thật trả lời! - Hấn sẵn giọng uy hiếp nói- Nếu không, cẩn thận cái mạng nhỏ của người khó giữ được!

Áp lực căng thẳng, hấn lại tăng thêm lực đạo.

— Người...- Giữa hoảng loạn, Tô Tần chỉ có thể nắm lấy 2 tay hấn kháp chặt cổ mình, nắm đến đây giành được 1 điểm đau đớn.

Không phải chứ!

Tô Tần khóc thét, nàng trước mới làm mộng mình bị người kháp ở cổ, lúc này liền biến thành thực sự, vì sao trước đây nàng nằm mơ mình trúng độc đặc, lại luôn luôn vừa mở mắt sẽ không có!

Chẳng lẽ thực sự là tốt mất linh, xui mới linh!

— Nói! - Quý mặt người trong mắt sát ý dần dần dày, cả kinh Tô Tần mồ hôi lạnh liên tục.

Chẳng lẽ nàng vẫn là chạy không khỏi?

Hấn ép sát rất gần, gần đến hô hấp đều đều phác hất tới trên mặt của nàng.

Kia ánh mắt lợi hại tựa hồ phải đem nàng phân tích đầy đủ.

— Khụ khụ...khụ...người...cái kia...trước buông tay! - Tô Tần nghẹn đỏ mặt, tay dùng sức cầm lấy tay hấn- Người không buông tay...ta...ta thế nào...nói...rõ ràng!

Tô Tần sắc mặt biến thành trái cà nửa tím nửa xanh!

Nha nha, có từng thấy qua người hỏi như vậy chưa!

— Hừ! - Quý mặt người hừ lạnh 1 tiếng, buông lỏng tay ra, Tô Tần giống như là quả bóng xẹp hơi, chảy xuống trên mặt đất.

Hô —————

Tô Tần rất lớn hô 1 hơi, sắc mặt dần dần khôi phục bình thường.

Ngước mắt nhìn hấn, Tô Tần đỡ tường gỗ đứng lên, 1 tay chống tường, đơn vươn tay ra.

— Gì chứ!” Quý mặt người 2 tay hoàn ngược hỏi.

— Bảo trì khoảng cách nhất định.

— Vì sao? - Đêm nay của nàng lời vô ích rất nhiều, mà hấn lại thần kỳ có kiên trì.

— Ta không muốn lời còn chưa nói hết liền bị người bóp chết, vậy ta không phải tử rất oan uổng!

Tô Tần âm thầm oán thầm, ai mà không biết hấn lão đại có khuynh hướng bạo lực, vạn nhất hấn 1 không hài lòng, trực tiếp kháp qua đây, nàng chẳng phải là xuất sư chưa tiếp, thân đã chết trước!

Nàng kia cái gọi là tương lai hạnh phúc, liền toàn bộ ngấm nước nóng!

Ngạch

Nghe ra nàng trong lời nói ẩn hàm ý tứ, hấn đột nhiên cảm thấy có điểm vô lực, muốn khí lại khí không đứng dậy.

Lui về phía sau 1 bước...

Hấn đối với mình nói, liền 1 bước!

__ Lui về sau nữa 1 bước! - Tô Tần khoát khoát tay áo.

Nhẫn!

Lại lui về phía sau 1 bước!

__ Được rồi, có thể! - Tô Tần rút cuộc hài lòng gật gật đầu.

Quỷ mặt người cảm thấy thái dương khấn lại chặt.

__ Có thể nói đi! - 2 tay hoàn khởi, hần lãnh mi khơi mào.

Vì sao, hần muốn chờ nàng?! Mặc dù không rõ, bất quá hần vẫn là nhịn xuống tính tình chờ nàng trả lời.

__ Hô...- Nhìn thấy hần kia bộ dáng pho muốn phát tác lại không thể, Tô Tần âm thầm trộm cười, ha ha, cuối cùng là làm cho nàng hòa nhau 1 ván.

15. Chương 15: Không Ngờ Người Như Thế Ngoạn Người!

__ Ai, kỳ thực, ta vốn là không muốn nói, nhìn bây giờ, ta không thể không nói- Tô Tần nặng nề mà thở dài, sau đó lại như có chuyện lạ lắc lắc đầu.

__ ...

__ Ta là Nhan Phi Tuyết, chỉ là ta thời gian trước ở Duệ vương phủ đầu bị thương, rồi đầu lại bị tụ huyết, đại phu nói phần tụ huyết này ngoại trừ sẽ làm ta đánh mất 1 phần ký ức, còn sẽ làm cho tính tình ta thay đổi.

Nói xong, nàng còn xốc lên thái dương của mình, đem cái kia vết sẹo cho hần nhìn - Nhạ, chính người xem đi, ở đây còn giữ dấu vết nè!

Sau đó cẩn thận nhìn nhìn quỷ mặt người, phát hiện, hần chính liễm khởi con người nhìn mình chăm chăm.

Căn cứ biểu hiện của hần tối nay, Tô Tần có thể khẳng định, người này, nhận thức Nhan Phi Tuyết, chỉ ít hần hiểu biết Nhan Phi Tuyết, mà chính mình theo trong miệng Hạnh Nhi biết được trước đây “Chính mình” cùng mình bây giờ hiển nhiên là tính tình 2 người, bởi vậy hần hoài nghi cũng sẽ rất bình thường.

Quỷ mặt người nhìn Tô Tần thật lâu, thật lâu, lâu đến nỗi Tô Tần cho là mình đã thành hóa thạch, hần đại gia cuối cùng mở miệng.

__ Người là thể nào bị thương?

Ngạch...

Tô Tần lật cái thật to bạch nhãn- Đều đã nói ta mất đi ký ức, còn thể nào nhớ nữa! - Người này chỉ số thông minh rất cuộc là bao nhiêu!

Quỷ mặt người đến gần nàng, hần từ trong ống tay áo lấy ra tờ giấy, run rẩy, hỏi- Vậy người còn nhớ rõ thứ này không?

Tô Tần để sát vào nhìn nhìn, trên giấy họa chính là 1 viên khiêu linh lung ngọc thạch, thú vị chính là ở giữa ngọc thạch là 1 viên hồng tâm nhỏ như đậu đỏ, hồng diễm, khéo linh.

Trọng yếu nhất là, cái kia hồng tâm hình đậu đỏ, nàng hình như ở nơi nào xem qua, đến tột cùng là ở nơi nào xem qua đây?

Tô Tần nhíu mày, nhìn chăm chăm họa nhìn hồi lâu...

__ Người, còn nhớ rõ sao? - Quỷ mặt người tỉ mỉ nhìn trên mặt nàng mỗi 1 cái biểu tình, tựa hồ muốn từ nơi đó nhìn ra chút gì.

Tô Tần lắc lắc đầu- Không, đây là cái gì?

__ Ngọc Linh Lung.

— Ngọc Linh Lung...- Tô Tần nhớ kỹ, cười cười- Thật ra đặt tên rất chuẩn xác, là của người?

— Không, là của người- Quỷ mặt người nói- Bất quá, ta muốn người đem nó tìm được, sau đó giao cho ta!

— Của ta? - Tô Tần chỉ chỉ chính mình- Sau đó người muốn ta tìm được nó, sau đó giao cho người!

Quỷ mặt người gật gật đầu.

— Ha ha...

— Người cười cái gì?

— Không ngờ người lại như thế chảnh người, đồ của ta, người lại muốn ta đi tìm, sau đó sẽ giao cho người! - Tô Tần không nói gì, lúc này nàng dám khẳng định, người này chỉ số thông minh có chuyện!

Quỷ mặt người đột nhiên trở nên trầm mặc, 2 mắt lưu chuyển sắc bén quang mang, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Tần.

Da đầu tê rần, Tô Tần hô to không ổn, vị đại gia này lại muốn bão nổi!

Người nha đứng xa 1 chút! Tô Tần vội vàng nhìn khắp chung quanh 1 lần, nhằm tìm đường chạy trốn, bất quá, hình như, đều là tử lộ...

— Uy, có chuyện gì hảo hảo nói, không phải là giúp người tìm ngọc bội này sao, người nói cho ta biết đi nơi nào tìm! - Được rồi, hảo hán không ngại mệt trước mắt, trước nhận lời đi, sau lại mưu lừa hán.

— Nuốt vào! - Đột nhiên, hán từ trong ngực lấy ra 1 bình thuốc, sau đó đổ ra 1 dược hoàn, 1 tay nắm hàm dưới Tô Tần, sau đó đem dược hoàn ném đi vào.

Liền dùng lực, đem dược hoàn đưa vào trong bụng của nàng.

Khụ khụ...

Tô Tần dựa vào tường gỗ, không ho được.

— Người cái người điên này, người rút cuộc cho ta ăn cái gì!

Nàng rút cuộc hiểu được tư vị bị người trêu đùa, thật là thống khổ a, có điểm đồng tình Nốt Ruồi Đen!

— Là độc dược, mỗi lần trăng tròn sẽ lại phát tác, nếu là không có giải dược, sẽ đau muốn chết!

— Người tên khốn kiếp! - Tô Tần 1 quyền quất tới, kết quả lại rơi vào khoảng không.

— Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời của ta, giải dược ta sẽ đúng giờ cho người 1 viên giải dược, thẳng đến người tìm được ngọc linh lung mới thôi! - Hán đơn giản tránh thoát quả đấm của nàng, cười lạnh nói.

— Ê tiện! - Tô Tần thấp giọng mắng 1 câu- Người cho là tùy tiện lấy cái viên dược kia nói là độc dược ta sẽ tin!

A, lời kịch này thế nào rất quen thuộc nhỉ?!

— Cũng vậy, ta đây còn không phải đều là hướng người học! Bất quá, thuốc độc của ta nhưng là thật! Không tin, người có thể thử xem! - Quỷ mặt người cười lạnh.

Tô Tần thời gian trêu đùa Nốt Ruồi Đen, quỷ mặt người đang ở phụ cận, vừa nghĩ tới khi đó tên tiểu tử kia về mặt bất đắc dĩ, liền hết sức bội phục nữ nhân này, vì đạt được mục đích thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Ngạch

Tô Tần cái kia muốn té xỉu, não loạn nửa ngày, hán đại gia sáng ý đạo văn của nàng, thảo nào lời kịch quen thuộc như vậy!

Chờ 1 chút, đột nhiên, Tô Tần trong đầu xẹt qua 1 ý niệm chẳng lành, hán vì sao biết được rõ ràng như thế, chẳng lẽ!

Tô Tần nhìn về phía quỷ mặt người, tâm cả kinh, nha nam nhân này, hán cư nhiên giám thị ta!

— Người quá hèn hạ, cứ nhiên đang âm thầm giám thị ta! - Tô Tần vừa nghĩ tới nhất cử nhất động của mình đều bị người nhìn chăm chăm, cái loại cảm giác này làm cho nàng thập phần tích khí!

So với bị hấn uy độc được càng làm cho nàng thêm tích khí!

— Muốn biết nhất cử nhất động của người, hà tất cần phải âm thầm giám thị, người lần nào xuất hiện chẳng phải đều kinh thiên động địa!

Vậy mà quý mặt người lại lãnh phúng nói- Toàn bộ người trong kinh thành, đều biết chuyện người Yên đại tiểu thư đại náo “Phẩm Hương các” hừ phụ!

Hà tất hấn giám thị nàng, nàng đại tiểu thư đi tới chỗ nào không phải tiếng sấm thì cũng chút ít mưa to!

Ngạch

~Tô Tần thái dương tích ra 1 quý danh giọt mồ hôi, khóe miệng rút trừu.

Này nha, không chút để cho người ta lưu mặt mũi!

— Vậy cũng tổng so với người cường! - Tô Tần nhú mày, phản kích nói- Ta chỉ ít làm quang minh chính đại, kinh thiên động địa, kia dù gì cũng là 1 loại hành động vĩ đại, ai giống người!

— Giống ta cái gì?! - Hấn ninh mi.

16. Chương 16: Người Không Phải Tội Hồn Đản!

— Người cùng chuột đồng như nhau, nửa đêm hắc phục ra đường thì thôi, mà mắt lại còn không hảo sử, mắt không tốt sử cũng thì thôi, mà lại còn muốn đối với người ta xoi mói, kết quả chính người đó, 1 thân giả trang, người nói người này áo liền quần đến tốt cùng là giả làm 1 bộ lãnh khốc, hay là vì nguy trang chính mình viên kia kinh không dậy nổi đã kích yếu đuối tâm linh mới không thể không mặc như vậy! (Ý chị Tần nhà ta nói anh quý mặt nạ này nửa đêm rảnh rồi không việc gì làm, mặc 1 bộ hắc y nhân đi quấy rồi chị thì thôi, còn dám chê chị xấu, mặc 1 bộ hắc y như vậy là muốn tạo hình tượng lãnh khốc hay hù dọa nhân tâm người khác đây!)

— Chuột đồng? Quý mặt người cảm giác khóe miệng mình đã trừu không thể rút lại.

— Ân, liền là 1 loại con chuột, nửa đêm hắc phục, diện mạo quái dị, vừa nhìn là lập tức chướng mắt! - Tô Tần rất khẳng định gật gật đầu.

— Con chuột! —— diện mạo quái dị! —— vừa nhìn là lập tức chướng mắt! - Miệng hấn thực sự rút không nổi, nữ nhân này, muốn đem hấn ép điên rồi!

— Đúng vậy, nếu không, người vì sao không lấy chân diện mục kỳ nhân, cần gì phải mặc cái này hắc y, mang mặt nạ quý, nói, người thực sự lớn lên như vậy khó coi sao?

Tô Tần lúc này nói đến cao hứng, chỗ nào còn nhớ rõ chuyện vừa rồi hấn còn ép mình ăn độc được.

— Làm bộ lãnh khốc! Hù dọa tâm linh yếu đuối! - Hấn đã có thừa thụ lực nhất định, quyết định đem lời nàng nói đều tiêu hóa xong, sau sẽ cùng nàng tính sổ.

— Chính là rất kém cỏi, mà lại muốn giả trang làm bộ dáng lão đại! - Tô Tần tiếp tục nói- Nói dễ nghe 1 chút, chính là tượng như dạng người đã ngu còn bày đặt tỏ ra nguy hiểm, chỉ biết giả bộ!

— Nói như vậy, ta hình như, đích thực là không đúng tí nào! - Hấn nghiêng rằng nghiêng lợi nói chuyện, nắm tay nắm chặt, gân xanh trên trán nổi lên.

Vì sao, lời của nàng luôn luôn có thể đem hấn ép điên!

Quý mặt người cảm giác sức chịu đựng của mình đã hoàn toàn tan vỡ, tùy thời đồ hội bạo phát!

— Kia cũng không phải! - Tô Tần lắc lắc đầu.

— ...- Chẳng lẽ có người so với hấn còn kém hơn!

Người nào đó tựa hồ đã quên mất, vừa rồi hẳn còn lửa giận ngút trời!

— Trên đời này nếu nói hẳn là đệ nhị đại hỗn đản, người chính là đệ tam! - Lần này Tô Tần nắm chặt nắm tay, trong mắt phát ra cừu thị ánh mắt.

— Ai? - Lúc này quỷ mặt người sớm đã quên mất Tô Tần này giờ đem lời chửi bới mình, ngược lại đối cái kia đệ nhị đại hỗn đản trong miệng nàng sâu cảm thấy hứng thú.

Mình ở dưới miêu tả của nàng đã ưu điểm hoàn toàn không có, không nghĩ tới, trên đời này còn có người so với hẳn càng thêm có thể làm cho nàng phẫn hận!

Điều này có thể không gọi hẳn sâu cảm thấy hứng thú sao?!

— Tam vương gia, Tư Mã Hằng! - Tô Tần oán hận nói ra tên của hẳn, từ sau khi nàng theo trong miệng Hạnh Nhi biết được tên của nam nhân cái kia “Lừa” nàng nộ hôn đầu tiên, nàng liền mỗi ngày nguyên rửa hẳn.

Cái kia nhưng là nộ hôn đầu tiên của nàng a! Nha nha, liền như vậy đơn giản bị tên hỗn đản kia cấp đi!

Hắn không phải đệ nhất thiên hạ, kia ai còn dám tự xưng đệ nhất!

— Nga? - Lúc này quỷ mặt người hứng thú là càng đậm- Vì sao?

— Người hỏi nhiều như vậy làm gì! Mặc mớ gì tới người! - Tô Tần quay đầu, liếc hẳn 1 cái- Còn có việc?

Thực sự chỉ là chuột ngọc! — ...- Vì sao nữ nhân này thật sự có tài năng tổng ở thời khắc mấu chốt, hỏi cái này vấn đề buồn chán.

— Nếu không có việc gì, đi ngay, đánh chỗ nào vào, liền đánh chỗ đó ra, thứ cho không tiến xa được! - Tô Tần tiểu vùng tay lên, trực tiếp làm cái tư thế “Cúi chào”.

— Người thật sự không hề sợ ta! - Quỷ mặt người thần thái đối với nàng lúc này cảm thấy cực kì dễ dàng sinh hiếu kỳ.

Nàng trước rõ ràng đối với chính mình còn rất sợ hãi, thế nào lúc này liền đối với hẳn đều như vậy vô lý.

— Vì sao muốn ta sợ người? - Tô Tần liền bạch nhãn đều lườm hồi hẳn- Người bắt quá chính là muốn khống chế ta, giúp người tìm được ngọc linh lung sao, ta đều ăn vào độc dược của người, chẳng lẽ người còn sợ ta chạy, hoặc là thả người bỏ câu không được! (Lừa đảo)

Lòng người 1 khi nắm giữ, còn có chỗ nào sợ hãi!

Nhìn nàng dễ dàng như vậy, tựa hồ cái nữ nhân kinh khủng được đến tóc trắng xóa vừa rồi, căn bản là cái ảo giác, vẫn là nói, nàng căn bản là đang diễn trò, từ thủy tới chung nàng cũng không có sợ qua hẳn!

— Còn không đi, đêm đã khuya, còn không đi nữa, cẩn thận liền ánh trăng cũng bị mất, ta đánh giá người sẽ thấy không rõ đường về!

Tô Tần vẽ mặt “Ta biểu tình thuần túy là vì người lão đại suy nghĩ”, làm cho hẳn thực sự rất phát điên.

Thế nhưng nàng nói rất đúng, mục đích của hẳn căn bản chính là vì khống chế nàng, bây giờ mục đích đã đạt thành, nàng đã nghe lời, hẳn chắc là sẽ không lại gây khó xử cho nàng!

Quỷ mặt người lúc này cảm thấy có chút bột phấn đảo ngược, rõ ràng hẳn mới là người nắm giữ nàng sống chết, vì sao bây giờ xem ra, nàng so với hẳn còn lớn hơn gia!

Lúc xoay người hướng đến đường đi, phía sau truyền đến nàng kinh ngạc thanh âm.

— Nguyên lai người đi môn vào a! - Tô Tần lúc nhìn thấy hẳn thảnh thơi đi ra hướng cửa, kinh ngạc vạn phần.

— Vì sao ta có môn lại không đi? - Hẳn vẽ mặt đây là chuyện rất tự nhiên.

Ngạch

Tô Tần trộm trộm cười 1 tiếng- Không có gì, đúng vậy, lão nhân ngài gia chậm rãi đi, cẩn thận cánh cửa a!

Không biết có phải hay không duyên có là bởi vì nàng “Miệng quạ đen”, đương lúc quỷ mặt người mại chân, liền như vậy vừa vặn, đụng phải cánh cửa.

— Tê...- Quỷ mặt người dưới đáy lòng kêu 1 tiếng —— đau!

— Ha hã...- Tô Tần vội vã che miệng lại cười trộm, không dám quá mức kiêu ngạo, miễn cho thực sự chọc giận hắn, đến lúc đó liền thực sự phiền toái!

— Uy, Hạnh nhi lúc nào có thể tỉnh? - Lúc gần đi, nàng nhớ lại, vừa động tĩnh lớn như vậy, Hạnh nhi cũng không tỉnh, đoán chừng là người kia giở trò quỷ.

— Ta điểm huyệt ngủ của nàng, sáng mai sẽ tỉnh, nhớ kỹ, vật ta muốn, ngươi nên dụng tâm đi tìm! - Nói xong, hắn liền biến mất ở giữa bóng đêm.

Vù vù —————

Tô Tần rất lớn thở dài 1 hơi, thất tha thất thểu đi tới trước bàn tròn, ấn mặt bàn ngồi xuống.

17. Chương 17: Nữ Nhân Này Nhiều Mưu Ma Chước Quỷ!

Cảm tạ trời đất, cuối cùng đã đem hắn đại gia lừa đi. (Đương nhiên, có lẽ người nào đó tình hình đi tới phân nửa lộ trình đặc biệt lúc ấy nhớ tới, vừa rồi, hắn tựa hồ bị người hốt du!)

Tô Tần rót 1 chén trà, uống 1 ngụm, ấm áp an ủi.

Muốn nói nàng vừa rồi không sợ hãi, đó là giả, bất quá, kinh nghiệm tập võ nhiều năm tự nói với mình, nàng không thể sợ hãi, nhất là ở trước mặt đối thủ cường đại, hắn là càng thêm ứng đối tự nhiên.

Sư phụ từng nói với nàng, sợ hãi cũng không thể thay đổi cái gì, chỉ có làm 1 mình trở nên kiên cố hơn mới là cách giải quyết duy nhất.

— Sư phụ...- Nghĩ tới đây, Tô Tần đột nhiên rất tưởng niệm sư phụ, không biết lão nhân gia ông ta ở bên kia trôi qua thế nào, còn có tiểu bướng bỉnh, tiểu chuột bay, bọn họ đều trôi qua được không.

Tô Tần cùng bọn họ như nhau đều là đứa nhỏ được sư phụ thu dưỡng, mặc dù không có cha mẹ thương yêu, thế nhưng sư phụ đối với bọn họ cẩn thận quan tâm để cho bọn họ cũng cảm thấy thập phần hạnh phúc, bổ sung phần khuyết điểm kia.

Ai —————

Kế hoạch vĩnh viễn so ra kém biến hóa mau!

Tô Tần than nhẹ 1 tiếng, nguyên bản kế hoạch của nàng là mình ở trong tối, hắn ở ngoài sáng đến trong nhà con ngựa chết kia, lung tung “Cướp sạch” 1 phen.

Sau đó tìm 1 chỗ trốn mấy ngày, chờ tiếng gió qua, rồi đến “Phẩm Hương các” đi đến phương bắc, từ đó cùng ở đây tất cả nói cút chào.

Thế nhưng bị 1 quỷ mặt người như thế quấy rối, nàng chỉ có thể thay đổi kế hoạch.

Hiện tại mục tiêu rất rõ ràng, chính là từ chỗ này kiếm “Ngọc Linh Lung” trên bức họa kia.

Thế nhưng, nàng lật bọc của mình, lằng lằng không tìm được, nghe Hạnh nhi nói, nàng tất cả gia sản, ngoại trừ trên người mang tới, còn lại đều ở Duệ vương phủ, phỏng chừng vật kia chính ở chỗ đó.

Xem ra, nàng ngày mai phải 1 phen tìm tòi ở Duệ vương phủ.

Ngày thứ 2

— Cái gì, ngươi muốn đi Duệ vương phủ sao?

Ngày thứ 2, đương lúc Nốt Ruồi Đen nghe được Tô Tần nói như vậy, lằng lằng là nhảy dựng lên- Ngươi không phải nói, ta chỉ phải giúp ngươi len lén tiến vương phủ là được, còn lại chuyện liền giao cho ngươi, thế nào lúc này lại thay đổi!

Nữ nhân này, 1 ngày 1 cái ý nghĩ!

— Xuyt...- Tô Tần liền vội vàng kéo hẳn- Ta đây không phải là cùng người thương lượng rồi sao!

— Thương lượng cái gì, người đều không rõ hạ quyết tâm! - Nốt Ruồi Đen nhìn nàng 1 cái, kỳ thực, Tô Tần rất dễ bị nhìn thấu, bởi vì tâm tư của nàng đều ở đây trên mặt viết đủ!

— Ta đây còn không phải cũng là vì ngày thứ 2 hành động chuẩn bị thật đầy đủ! - Tô Tần rút 1 chén trà- Nghiên cứu địa hình tốt 1 chút, rồi thăm dò lộ tuyến, ban đêm mới tốt động thủ a!

— Nghiên cứu địa hình? - Nốt Ruồi Đen lại phát hiện 1 tâm tư.

Miệng của nữ nhân này lý tưởng có thể thường thường nhảy ra 1, 2 từ mới mẻ thú vị.

— Ngạch, chính là đi tra xét Duệ vương phủ! - Tô Tần uống 1 ngụm trà tiếp tục nói- Người đi rất nhiều lần, tự nhiên đối nơi đó quen thuộc, ta còn chưa nhìn qua địa đồ, đây còn không phải là đến lúc nước tới chân mới nhảy, so với đi thực địa khảo sát còn tệ hơn!

Ngựa chết người có loại! Nốt Ruồi Đen trầm mặc, đang suy tư...

— Còn nữa, đêm đó hành động, người ở bên ngoài vương phủ coi chừng là được, chỉ có 1 mình ta đi vào, dù sao cũng phải trước đó thăm dò địch tình, đúng không! - Tô Tần phát huy công phu miệng lưỡi 3 tác không lạn của nàng, tiếp tục du thuyết.

— Được rồi! - Cuối cùng Nốt Ruồi Đen bị thuyết phục, đương nhiên, Tô Tần cũng mặt khác bỏ thêm bạc cho hẳn.

— Vậy người tính toán bao lâu đi Duệ vương phủ? - Nốt Ruồi Đen hỏi.

— Càng nhanh càng tốt! - Tô Tần cười cười- Miễn cho đêm dài lắm mộng!

Đến buổi tối.

Tô Tần lần thứ 2 đem chính mình đồ rất hắc, sau đó theo Nốt Ruồi Đen ra khỏi khách sạn.

Nói, vì có thể thuận lợi trà trộn vào khách sạn, Tô Tần cũng là làm tương đối lớn hi sinh, không chỉ có phần thành nam tử, còn đem mình đồ rất đen, như vậy mới có thể thuận lợi giả mạo thành thân thích Nốt Ruồi Đen, vào ở giữa khách sạn nho nhỏ này.

— Nốt Ruồi Đen, người mang thân thích đi tìm việc làm a! - Khách sạn lão bản cùng Nốt Ruồi Đen hiểu biết, nhìn thấy hẳn mang theo Tô Tần xuống, cười hỏi.

— Đúng vậy, hôm nay đi Duệ vương phủ tìm điểm việc làm linh hoạt! - Nốt Ruồi Đen cười cười.

— Làm rất tốt a, làm thanh niên nên cố gắng nhiều! - Lão bản có chút yêu tán gẫu.

Cửa sau Duệ vương phủ

— Bạch thúc, là ta! - Nốt Ruồi Đen gõ gõ cửa- Khai mở cửa, là ta, Nốt Ruồi Đen.

Môn kéo kẹt 1 tiếng mở ra, 1 nam tử khoảng 40 thò đầu ra.

— Là người a, Nốt Ruồi Đen, thế nào trẻ như vậy mới đến, ta còn tưởng rằng người hôm nay không tới.

— Chỗ nào, có tiền, ta Nốt Ruồi Đen sao có thể không đến chứ? - Nốt Ruồi Đen cười hắc hắc nói.

Bạch thúc mở cửa, để cho bọn họ tiến vào- A, vị này chính là?

— Nga, đây là ta 1 bà con xa, cũng là đến kinh thành kiếm thêm phần cơm ăn! - Nốt Ruồi Đen nhìn thấy Bạch thúc trong mắt kia phân cảnh giới, vội vã còn nói thêm- Bạch thúc, người yên tâm, hẳn rất có khả năng, cũng rất cơ linh, tuyệt đối sẽ không cho người thêm phiền phức!

Bạch thúc trên dưới đánh giá 1 phen Tô Tần, nhìn thấy nàng mặc dù cùng Nốt Ruồi Đen như nhau hắc, thế nhưng cặp kia linh động mắt lại lóe giảo hoạt quang mang, vừa nhìn cũng biết là cái tên cơ linh, mới lập tức gật gật đầu.

— Được rồi, để hẳn cùng nhau đi.

__ Bạch thúc, hôm nay vì sao phải nhiều nhân thủ như thế, Duệ vương phủ muốn tu phòng ở sao? - Nốt Ruồi Đen nhìn nhiều thấy người lui tới, đều ở đây khuân đồ.

__ Ân, Duệ vương gia hôm nay đi đón Tư Vũ tiểu thư, đánh giá mấy ngày nữa mới có thể trở về, mọi người đều vội chỉnh lý gian phòng, đem gian phòng vị vương phi trước kia rút lui.

__ Vương phi? - Nốt Ruồi Đen hình như nhớ ra cái gì đó- Nga, chính là cái kia vương phi mới vừa vào cửa liền bị hù!

__ Đúng, bất quá, nàng nhưng là mình mặt dày mày dạn phải gả cho vương gia chúng ta, vương gia chúng ta yêu thể nhưng Tư Vũ tiểu thư, vì thế vương gia hù nàng, lập tức đi tiếp hồi ngay Tư Vũ tiểu thư!

Cái gì!

Tô Tần nghe đến đó, 1 cổ vô danh hỏa tăng vọt tới trán.

18. Chương 18: Ngựa Chết, Người Chờ!

Nha nha ngựa chết, nàng chân trước mới vừa đi, kia liền đem người trong lòng tiếp đã trở về, thảo nào vội vã phi đem nàng đuổi ra kinh thành, đoán chừng là sợ nàng đến nháo sự.

Nghĩ đến đây, Tô Tần trong lòng tựa hồ có chút cảm giác kỳ quái, ê ăm, chậm rãi trong lòng lưu động.

__ Như vậy vương gia khi nào có thể trở về? - Nốt Ruồi Đen để ý chính là này.

__ Phỏng chừng 2, 3 ngày sau!

Kèo kẹt —————

Tô Tần ở tổn hơi thừa lời, ngựa chết, người chờ, người tốt nhất nên hảo che chỗ bề trên trong lòng của người đi, Duệ vương phủ này ta Tô Tần sẽ hảo hảo mà thay người “Duy tu” 1 phen, sau đó cầm lại đồ đạc của mình lập tức đi ngay!

Ngăn chặn trong lòng ghen tuông, Tô Tần dưới đáy lòng phát thệ.

__ A, thanh âm gì? Ta hình như nghe được kèo kẹt, kèo kẹt tiếng vang! - Bạch thúc nhíu nhíu mày, nhìn mọi nơi.

__ Nga, đoán chừng là lúc khuân đồ kinh động con chuột, không có việc gì, ta vừa mới nhìn thấy có con chuột hướng bên kia chạy! - Nốt Ruồi Đen lập tức giải thích, sau đó dùng ánh mắt nhắc nhở người còn ở phía sau tổn hơi thừa lời Tô Tần.

Cái gì, con chuột!

Làm sao có thể nói như vậy nha, cứ nhiên đem mình so với thành con chuột!

Tô Tần cũng hung hăng trừng trở lại, lại nhạ được Nốt Ruồi Đen 1 trận cười khế.

Ở dưới sự hướng dẫn của Bạch thúc, Tô Tần đi tới ở vào phía nam “Tư Vũ các”.

Nơi đó hôm nay là nhất phái tân cảnh tượng, người tới người lui đem tất cả nội thất còn mới đều đã chuyển tới, chuẩn bị hảo tất cả, sẽ chờ chủ nhân mới vào ở.

Mà gian phòng chính mình ở trước kia, nay cũng chính là tân phòng, sớm đã bị người hủy đi tân hôn hồng sa tanh, thay cho chữ HỈ đỏ lớn, vắng ngắt cảm giác, chỗ nào còn có người nhớ lại trước kia 1 hồi kỳ cổ vang trời hôn lễ.

1 vào 1 ra, đổi mới hoàn toàn cái cũ!

Quả nhiên là xác minh câu kia thiên cổ bất biến danh nói: Chỉ nghe người mới cười, ai ngờ người cũ khóc.

Nha nha, nàng Tô Tần mới sẽ không khóc, muốn khóc thể nhưng là con ngựa chết kia!

Theo Duệ vương phủ đi ra hậu, Tô Tần liền tìm cái trà lâu, hảo hảo kế hoạch 1 chút đêm mai hành động.

— Tiểu thư, người đầu nhớ kỹ? - Hạnh Nhi nhìn thấy nàng trong tay kia 1 bộ vẽ cẩn thận, lại tương đương địa đồ phức tạp, biểu tình ngưng trọng.

— Ân, đại thể nhớ kỹ 1 ít là được.

Tô Tần chủ yếu là đang suy nghĩ “Ngọc Linh Lung” rốt cuộc sẽ ở nơi nào, bài trừ vài chỗ hậu, cũng chỉ còn lại có gian phòng của nàng, cùng thư phòng của con ngựa chết kia.

— Tiểu thư, cái kia...

— Chuyện gì?

— Chúng ta hay là trước đi thôi- Hạnh Nhi chẳng biết tại sao, thần tình có chút bối rối.

— Gì chứ, không phải mới vừa đến thôi? - Tô Tần chỉ lo cúi đầu nhìn địa đồ, hoàn toàn bỏ quên nguy cơ phía sau.

Ở sau lưng nàng cách đó không xa, 1 đạo thân ảnh chính hướng nàng tới gần.

Người nha chính là đang tìm trù! Tư Mã Hằng 1 thân huyền hắc gấm vóc trường bào, tơ vàng thêu tường vân đăng kỳ, bó bạch ngọc đai lưng, 3 nghìn tóc đen biên hảo lấy gấm vóc cùng màu cột chắc, đặt trước ngực trái.

Hắn đi lại nhẹ nhàng, khoe miệng mang tiểu ý, 2 tròng mắt lưu quang tràn đầy màu, nhẹ lay động chiết phiến, 1 bộ đáng nhẹ nhàng như ngọc công tử.

Nhìn nữ tử trước mắt chính vui đầu khổ tư, khoe miệng hắn tiểu ý dữ nồng, lòng bàn chân bước tiến ở trong bất tri bất giác tăng nhanh rất nhiều.

— Tiểu, tiểu thư, cái kia, chúng ta hay là đi mau đi! - Hạnh Nhi mất sắc, thoáng cái liền thấy được Tư Mã Hằng.

Nàng đương nhiên biết tiểu thư đối vị Tam vương gia này hận thấu xương, cũng biết, tiểu thư tuyệt đối không muốn tái kiến hắn!

Nếu như tái kiến phỏng chừng sẽ là 1 tràng kinh thiên động địa đại chiến! Cảnh sẽ không tắt suy nghĩ nhiều, dù sao chính là rất kịch liệt!

— Hạnh nhi, ta đang rất bề bộn, người có việc đi trước đi, 1 hồi gặp ở khách sạn! - Tô Tần chính khổ não như thế nào tìm đến “Ngọc Linh Lung”, 1 khàng buồn hỏa.

— A, vị huynh đài này rất nhìn quen mắt a, chúng ta là không phải đã gặp nhau ở nơi nào?

Chính lúc phiến muộn, phía sau truyền đến 1 trận ngã ngón thanh âm.

Tô Tần buông bản đồ trong tay, ngón tay ở trên bàn xoa, xoa đập vang.

Không cần quay đầu lại, nàng cũng biết là ai tới.

Tên kia thanh âm, nàng chính là nằm mơ cũng sẽ không quên!

Ngày đêm đều ở đây nguyên rửa tên của hắn, nàng tại sao có thể đơn giản quên!

— Ta có thể ngồi xuống không? - Tư Mã Hằng phe phẩy chiết phiến, đi lại nhẹ nhàng đi tới bên cạnh nàng, thu hồi chiết phiến chỉ chỉ vị trí bên người nàng, tà mị cười nói.

Tô Tần liếc mắt hắn liếc xéo 1 cái, nhàn nhạt nói- Ta nói không được, người cũng sẽ không ngồi xuống chứ!

Hừ, da mặt so với ai khác đều dày gấp bội, còn không biết xấu hổ giả trang nhã nhặn!

Ngạch

Tư Mã Hằng đầu tiên là sửng sốt, tiện đà nhovn miệng cười nói- Ha hã, vị tiểu ca này tính tình thật lớn nha, thế nào ta đường đường 1 vương gia ngồi ở bên cạnh người, nhưng thật ra là nhục tới người sao?

_ Không dám, bồi nhọ đảo xưng không hơn, ta là sợ ta 1 giây sau sẽ trở thành cái đích ọi người chỉ trích, bị vạn “Mất” xuyên tim mà chết, vậy thật không nên! - Tô Tần biết hẳn đã sớm khám phá nguy trạng của mình, cũng là không tính toán cùng hẳn tiếp tục pha trò.

_ Vì sao? - Hẳn đối với nàng ngôn từ thậm cảm thấy hứng thú, ngón tay chiết phiến vừa chuyển, giữa con người tao nhã nở rộ.

Tô Tần quay đầu, từ trên xuống dưới đánh giá 1 phen, 1 tay xử quai hàm, cười hắc hắc nói- Đây kinh thành có người nào không biết danh hào ngài Tam vương gia Tư Mã Hằng, cái kia nhưng khi thể đương vang, nói năng có khí phách, so với kèn đồng mạ vàng càng loang loáng, càng vang dội, phỏng chừng liền hồi âm cũng có thể rung trời. Nhìn lại ngài này 1 thân trang phục và đạo cụ, Tam vương gia ngài chỉ cần như thể trang điểm xinh đẹp hướng trên đường cái vừa đứng, không cần phát tay, lập tức liền có mỹ nữ soái ca chủ động dán lên thân, so với Mc Donalds thúc thúc càng thêm có hiệu lực triệu lần! Đứng ở bên người ngài 1 người vĩ đại như thế, ta sợ ta sẽ chịu không nổi ngài vĩ đại quang hoàn!

_ ...- Tư Mã Hằng sắc mặt có điểm khó coi.

19. Chương 19: Đòi Tiền Không Muốn Sống!

_ Cho nên nói, ngài nhân vật vĩ đại như vậy ngồi ở bên cạnh ta, ta ngoại trừ cảm giác sâu sắc vinh hạnh, còn có thể cảm nhận được thập phần ý nghĩ nữa! - Tô Tần 2 tay 1 thân, 1 bộ biểu tình “Ta chỉ là do bất đắc dĩ”.

_ ...- Tư Mã Hằng cảm thấy khóe miệng của mình trều rút, vì sao, lời của nàng nghe rõ ràng là tăng bốc, lại tổng là không thể lọt vào tai thông thuận.

_ Kèn đồng mạ vàng!? Trang điểm xinh đẹp?! Thanh toán lao thúc thúc?!!!! Là có ý gì? - Đều là những từ gì kỳ kỳ quái quái!

_ Vương gia muốn nghe? - Tô Tần nhú mày.

_ Ân! - Hẳn muốn biết, rốt cuộc nha đầu kia đang suy nghĩ gì!

_ Vậy người phải cam đoan không thể sinh khí! - Tô Tần mở lớn 2 mắt, trừng mắt nhìn.

_ Người không có nói lung tung, ta như thế nào sẽ xảy ra khí? - Trừ phi người nha đầu kia ý định trêu đùa hẳn!

_ Đều nói lời thật thì khó nghe, thuốc đắng dã tật, vương gia tổng sẽ không hi vọng ta nói khẩu thị tâm phi đi! - Mất chớp lại chớp.

_ ...- Trầm mặc tỏ vẻ chấp nhận ý của nàng.

_ Mạ vàng dù sao cũng không là thật, nói là tốt mã dễ cùi, danh không hợp thực, kỳ thực vương gia nên có bộ dáng vương gia- Tô Tần kiên nhẫn vì hẳn giảng giải- Trang điểm xinh đẹp không phải là nói người có vẻ ngoài xinh đẹp động người đầu, chủ yếu là thái độ của người, ngả ngón vô lễ, phóng điện bừa bãi! Thời gian mùa xuân tới, chim công đực vì hấp dẫn chim công cái, sinh sôi nảy nở hậu đại, đều là như thế này trang điểm xinh đẹp, người cũng đừng quá để ở trong lòng!

Nói xong, nàng trở về 1 ánh mắt “Ta hiểu người mà”.

Ngạch

~Người nào đó thái dương lại lần thứ 2 tích mồ hôi!

Tư Mã Hằng lần đầu tiên cảm thấy, tuấn mị của mình cũng là cái tội!

Hơn nữa ở trong mắt của nàng lại là “Tội ác tày trời”!

Hẳn bắt đầu hoài nghi, nha đầu kia có phải là người hay không! Đa số nữ tử đều thích danh lợi tới phiên nàng lại thành 1 chút cũng không thêm hứng thú, đương nhiên, ngoại trừ tiền, phỏng chừng cái gì cũng nhập không được mắt của nàng!

— Thanh toán lao thức thúc? - Hấn bộ già như vậy sao!

— Là Mc Donalds thúc thúc, đó là loại ví dụ, người đừng khinh thường hấn nga, mặc dù dáng vẻ của hấn có điểm tức cười, thế nhưng ở quê hương của ta, lão nhân gia ông ta thế nhưng rất nổi danh, tất cả đứa nhỏ đều thích hấn! - Tô Tần vẽ mặt biểu tình “Người có thể cùng hấn đánh đồng là loại vinh hạnh”.

Khóe miệng rút trừu! Lông mày rút trừu! Toàn thân đều ở đây rút trừu!

Tư Mã Hằng cố hút khí, thật sâu, thật sâu hít 1 hơi- Người đem bản vương cùng 1 diện mạo tức cười đánh đồng như vở hài kịch, người!!!!

— Vương gia, người sinh khí kia? Không phải cũng đã nói, lời thật thì khó nghe rồi sao, thuốc đắng dã tật thì tốt cho bệnh thôi, ta đây còn không phải cũng là vì sức khỏe của ngài! - Phát hiện sắc mặt của hấn đột nhiên biến, Tô Tần lập tức na hậu thật to 1 điểm.

— Như vậy, ở trong mắt của người ta là loại người nào? - Hấn phát hiện mình đang cắn chặt răng, theo trong hàm răng bài trừ mấy chữ này.

— Ân, này thôi...- Tô Tần câu dẫn ra khóe miệng, trộm lặng lẽ cười- Người là muốn nghe nói thật, hay giả dối?

Đừng nóng giận a, chọc tức không ai bồi! — ...- Tư Mã Hằng hít sâu 1 hơi, lại thở ra, rốt cuộc ổn định tình tự hồi- Có khác nhau sao?

— Đương nhiên là có khác nhau! - Tô Tần lập tức tỉnh táo tinh thần, nghiêm mặt nói- Nếu trước khi nói thật, ta phải trước xin lệnh bảo hộ, ta cũng không muốn vì 1 đôi lời trung ngôn chi ngữ mà chết oan chết uổng!

Nàng cuộc đời này chí hướng là muốn rất nhiều, rất nhiều tiền, trở thành thiên hạ đệ nhị phú bà, cũng không muốn trở thành Ngụy Trưng thứ 2. (1 vị quan thanh liêm nhà Đường nổi tiếng bởi vì nhiều lần can gián vua không mắc phải những quyết định sai lầm. Sự thẳng thắn và sáng suốt của Ngụy Trưng đã trở nên nổi tiếng trong sử sách và ông được coi là vị gián quan nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Quốc)

— Kia còn lời giả dối thì sao?

— Là lời nói dối thôi, vương gia, ta nếu nói lời tâng bốc người, người sẽ tặng ta tọa kim sơn chứ?

— Sẽ không! - Hấn không chút nghĩ ngợi lập tức lắc đầu.

— Vậy ta đành phải nói thật vậy! - Chuyện không có lợi, nàng quyết không làm!

— ...- Quả nhiên, nàng đem tiền so với mệnh còn quan trọng hơn!

— Người không có kỳ biểu, danh không hợp thực, bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rửa! - Tô Tần chuyên gia đơn giản buông 1 tay, chậm rãi mà nói.

— Nói như vậy, ta trong mắt người là không đúng tí nào! - Hấn dùng chính là khẳng định ngữ khí, tay cầm lấy chiết phiến, nắm chặt thật chặt.

— Đừng trừng mắt, ta nói chính là cái ý tứ này! - Tô Tần tiếp tục đưa mắt lại thả vào đĩa đồ trong tay – Khó có được người còn có tự mình hiểu lấy, ta cũng không phải là sợ nhục cho bản thân người, mà là sợ người bôi nhọ thanh danh của ta!

Lạch cạch —————

Trong tay chiết phiến bị chiết thành 2 nửa.

Tư Mã Hằng khóe miệng tiêu ý lẳng là treo ở bán trung, thượng cũng không phải, hạ cũng không phải.

Nha đầu này, nàng luôn luôn có thể nói ra làm ình cực độ không còn gì để nói!

Mà lại hấn lại tổng không thể phản bác nàng!

Chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết vô quỷ dày có móng tay nhọn!

Hạnh Nhi ở 1 bên, nghe được Tô Tần 1 phen ngôn từ, sợ choáng váng mắt.

Nàng bao lâu gặp qua tiểu thư như vậy nhanh mồm nhanh miệng, khi nào gặp qua, Tam vương gia như vậy nghẹn khuất, 1 bộ muốn giận mà không chỗ trút giận bộ đáng, chỗ nào còn có tuấn mị chi tướng.

Tiểu thư còn thật sự có bản lĩnh, có thể đem 1 người bình thường ép điên!

__ Bất quá đâu...- Ngữ phong vừa chuyển, Tô Tần nói- Bất quá, ngài chỉ là nhìn bóng lưng liền có thể đoán được là ta, quả nhiên là tinh tinh bệnh mắt đỏ, đều vượt qua lão nhân gia Tôn Ngộ Không ông ta, so với mỗ chuột đồng Chỉ Dạ Hành mạnh hơn nhiều!

__ Tôn Ngộ Không? Chỉ Dạ Hành? - Tư Mã Hằng có lúc thực sự rất muốn cạy khai đầu của nàng, nhìn nhìn đầu của nàng lý rất cuộc đều trang những thứ gì!

__ Nga, đây chính là những động vật rất nổi danh ở chỗ của ta! - Tô Tần trộm trộm cười.

__ Động vật? Còn rất nổi danh?

__ Chính là 1 cái hầu tử thị lực siêu tốt, cùng 1 cái con chuột thị lực siêu kém! - Tô Tần nhún vai, khẽ cười.

Xoạch —————

Trong tay hắn còn sót lại bán chiết phiến cũng chặt đứt...

Hảo lắm! Lần này hắn liền không chỉ so ra kém con người, cư nhiên cùng động vật, cư nhiên là cùng hầu tử, con chuột cùng 1 hàng cấp bậc!

20. Chương 20: Vô Sự Không Lên Điện Tam Bảo

__ A, vương gia, sắc mặt của người rất khó nhìn nha, có phải hay không thân thể không thoải mái a, nếu như không thoải mái, nhanh đi về đi, nếu là có vụn vặt té xỉu, ta đây là cô gái yếu đuối nhưng tha thứ không thể nâng dậy nổi người!

Nên tiến liền tiến, nên lui liền lui, cái này kêu là làm xem xét thời thế!

Tô Tần vừa thấy sắc mặt hắn rất cuộc âm trầm, lập tức trước tiên làm ra cấp tốc phản ứng ——— lui lại!

Nói xong, nàng hướng Hạnh nhi nháy mắt ra dấu, ý bảo Hạnh nhi nhân cơ hội lui lại!

Còn chưa chờ Tô Tần kịp làm động tác, 1 đạo hắc ảnh liền chắn trước gót chân của nàng.

Nam tử độc hữu bá đạo hơi thở như thủy triều, theo 4 phương 8 hướng đem nàng vây quanh.

Nguy hiểm!

Tô Tần trong đầu cấp tốc hiện lên 1 tin tức này!

__ Thế nào, quả trách bản vương chán rồi, liền nghĩ trốn a, trên đời nào có chuyện dễ dàng như vậy? - Tư Mã Hằng 2 tay chống tường, đem Tô Tần vây ngăn vào trong ngục.

Ai —————

Tô Tần trong lòng thở dài, liền biết, vị tinh quái tựa như đại gia này không đời nào giống con chuột ngốc đem qua!

__ Ha ha, Tam vương gia là nhân trung long phượng, phong thái phi phàm, độ lượng tự nhiên cũng lớn hơn nhiều, tự chắc là sẽ không cùng ta tiểu nữ tử này chấp nhặt, đúng không! - Tô Tần phát hiện mình bây giờ là tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể vờ nhu thuận.

Mặt khác, nàng phát hiện, Tư Mã Hằng võ công không đồng nhất, chỉ là vừa kia 2 cái chỉ dùng chỉ lực là đơn giản bẻ gãy chiết phiến kia năng lực để Tô Tần đối với hắn kính trọng vài phần.

Không nghĩ tới hắn nhìn như phóng đảng không kiềm chế được, cũng có võ công tốt như vậy, quả nhiên là người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đo lường!

— Thế nào, bây giờ biết sợ, muốn đi chỗ nào! - Tư Mã Hằng lợi hại 2 mắt tự nhiên không có sai thấy nàng đẩy mắt kia cấp tốc xẹt qua 1 mặt kính hải.

Khóe miệng lần thứ 2 câu dẫn ra, hắn rất thích nàng như vậy nhu thuận thần thái, điều này làm cho hắn có loại cảm giác thành tựu.

Trong lòng xẹt qua 1 ý niệm kỳ quái, nếu như nha đầu này cũng có thể như thế thuận theo, hắn không để ý thay thế Lục đệ hảo hảo mà chiều cổ nàng!

— Ha hả, vương gia hôm nay nên không phải là vô tình gặp được tiểu nữ tử đi! - Tư cười đôi khối, 2 mắt vừa chuyển, Tô Tần nhíu mày hỏi.

Tư Mã Hằng 2 tròng mắt chợt tắt, trong mắt lộ ra 1 loại xem thấu của người, giọng mỉa mai tiểu ý- Thế nào, đánh không lại liền lập tức dời đi mục tiêu, Nhan Phi Tuyết, người thật đúng là đủ giả dối!

— Nói như vậy vương gia người là có chuyện tìm ta?

Tô Tần phát hiện trong mắt của hắn chợt lóe lên khen ngợi, lập tức ý thức được cái gì.

— Tiểu hồ ly đầu óc quả nhiên chuyển mau a! - Tư Mã Hằng khóe miệng câu dẫn ra 1 cao độ cung, mắt lại nhìn chằm chằm mặt của nàng, ánh mắt ở đôi môi của nàng thượng đảo qua, có 1 thuần mê luyến.

— Ha hả, vương gia nói sớm đi, người tìm tiểu nữ tử có gì phải làm sao? - Tô Tần nheo mắt lại, trên khuôn mặt tươi cười quyến rũ, 1 đôi mắt lóe linh động quang mang.

Hừ, liền biết người vô sự không lên diện Tam Bảo!

Người này rất phiền phức! Tư Mã Hằng không nói gì, chỉ là đem thân thể tới gần nàng, cơ hồ đem trọng lượng quanh thân đều đặt ở trên người của nàng.

Hơi nóng như gió tập cuốn tới, đem Tô Tần vây quanh chặt kín, nhàn nhạt hương cỏ vị quanh quần ở dưới mũi, như linh xà chui vào từng lỗ chân lông của nàng, thân thể run lên, ánh mắt hoảng loạn, vẻ hốt hoảng xẹt qua đáy mắt.

Nha! Lại nữa rồi!

Tô Tần chỉ cảm thấy đầu chóng mặt, giống như là uống rượu, thần trí có chút không đủ thanh tỉnh.

Mỗi lần hắn vừa tựa vào gần, mình tựa như là say rượu không biết phải làm sao.

— Tam, Tam vương gia có chuyện hãy nói...ta, không có nghề ngãng, nghe được mà! - Tô Tần cường lên tinh thần, 2 tay để ở giữa 2 người- Không cần dựa vào gần như vậy!

Ha hả... ..

Tư Mã Hằng đáy mắt hiện lên ý bốn cột, hắn thích như vậy tới gần nàng, như vậy ôm lấy nàng cảm giác thật tốt!

Nhất là nhìn thấy nàng vì mình tới gần, liền thoáng cái từ con nhím luôn phòng vệ thoáng cái lại thành mèo con dịu ngoan, cái loại cảm giác thành tựu này làm cho hắn rất thỏa mãn!

— Ta là có chuyện tìm người, bất quá, ở đây không có phương tiện đàm sự, chúng ta đổi cái địa phương chậm rãi nói chuyện, thế nào?

Lúc nói chuyện, chớp mũi đối chớp mũi, thổ khí như lan đầu độc chỉ ngũ như gió khê vượt qua 2 má.

Bá —————

Tô Tần mặt cấp tốc biến hồng, bên tai càng 1 mảnh đỏ rực, trong lòng run lên, Tô Tần vội vã lui về phía sau 1 bước, lại bị hắn nắm ở vòng eo.

Tư Mã Hằng khóe miệng vung lên, 1 dùng sức, đơn giản đem nàng hướng vào trong lòng, Tô Tần liền cả người bị hắn kết kết thật thật ôm vào trong lòng.

— Buông tay! - Tô Tần muốn tránh thoát ngực của hắn, lại bị hắn ôm chặt hơn.

__ Ta dẫn ngươi đi tới địa phương thích hợp đàm sự! - Tư Mã Hằng tiến đến bên tai của nàng thấp giọng nói.

Nói xong cũng không chờ Tô Tần trả lời, hắn liền như cuồng phong quuyến lá bàn đem nàng 1 quuyến mà đi.

Hạnh Nhi chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, tiểu thư cùng vương gia liền không còn bóng dáng.

Trong gió truyền đến 1 trận u việt thanh âm.

__ Ta mang tiểu thư nhà ngươi đi đàm sự, ngươi đi về trước!

Thanh như người, tới cũng vội vã, đi cũng như gió!

Tô Tần phát hiện kinh công của hắn vô cùng tốt, ôm chính mình cư nhiên có thể mặt không đỏ, khí không suyễn phi thân hạ trà lâu.

Chỉ là 1 chói mắt công phu, hắn liền lại ôm chính mình phi thân ngồi lên lưng ngựa.

1 thiên toàn địa chuyển, cảnh vật trước mắt chỉ còn lại đều ở huyền hắc cảm phục che lấp hạ, hắn kia cương nghị mà coi được đường cong buộc vòng quanh lồng ngực cường tráng.

2 má kề sát hắn lồng ngực rộng, đều đều pháp phòng trong lồng ngực truyền đến cường hữu lực tiếng tim đập.

Tô Tần thân thể cũng theo đều đều pháp phòng, tâm thành thích thẳng nhảy được rất nhanh, nàng cảm thấy toàn bộ mặt đều nổi lên ửng hồng.

Thân thể không hiểu mềm hóa xuống, chỉ có thể chăm chú nắm lấy vạt áo của hắn, mới có thể ổn ngồi ở trên lưng ngựa.

__ Uy...ngươi...muốn mang ta đi chỗ nào! - Mềm nằm úp sấp liền chất vấn thanh âm cũng bị lo lắng át mất.

21. Chương 21: Này Nha Là Cố Ý!

Vì sao hắn vừa tựa vào gần, chính mình liền mất đi năng lực phòng ngự, lập tức biến thành mềm hồng!

Tô Tần âm thầm mắng, Tô Tần, ngươi nha, cũng thật không có tiền đồ, không phải chỉ là 1 siêu soái ca thôi sao!

Vì sao hắn vừa tựa vào gần, ngươi luôn tựa như uống rượu, vững được không biết phương hướng!

Hung hăng giơ lên nắm tay đánh 1 cái trán của mình!

__ Ái chà! - Đau quá!

__ Ngươi đang làm gì thế! - Nha đầu kia, gì chứ sao lại đánh đầu của mình!

__ Ta, ta đang muốn hỏi ngươi, ngươi muốn mang ta đi chỗ nào! - Nàng ngẩng đầu lên, bất mãn nhìn chằm chằm Tư Mã Hằng hỏi.

Lúc chống lại hắn kia sâu u 2 tròng mắt, Tô Tần cảm giác giống như là ngã vào 1 hắc động không đáy, đáy động sâu thẳm, hắc động như là mỡ lực hút, nhiều nhìn mấy lần, liền muốn đem linh hồn của nàng đều hút vào.

1 khắc kia, nàng có 1 thuần mê man, bất quá trán truyền đến đau đớn làm ỳnh lập tức thanh tỉnh lại, trong lòng âm thầm may mắn, hoàn hảo đánh 1 cái, mới không có như vậy vững hồ!

Bất quá người này thật đúng là bá đạo, mạnh mẽ mang đi chính mình, liền cái giải thích cũng không có!

__ Ở đây không thích hợp nói chuyện, ta dẫn ngươi đi 1 địa phương thích hợp đàm sự! - Hắn nhìn nàng đỏ bừng 2 gò má, ái muội cười nói.

Dát?

Nói chuyện còn muốn chọn địa phương, tên gốc này nên không phải là bị nàng giận đến hồ đồ đi!

— Có chuyện gì cần phải tìm 1 chỗ mới chịu nói! - Thực sự là người phiền phức!

— Đối với ta và người mà nói đều chuyện rất trọng yếu! Vì thế, chỉ có thể có ta và người 2 người ở đây! - Hẳn ta và ở gương mặt nàng biên thổi khí, trong mắt tiêu ý dữ nồng, ngữ khí là nói không nên lời ái muội.

Đối với hắn và nàng đều là chuyện rất trọng yếu?!

Tô Tần ninh mi nghĩ, sau đó cười hắc hắc nói- Xin lỗi, ta và người hình như không phải rất hiểu biết đi, cho nên chuyện trọng yếu đối với người cùng ta mà nói, ta thực sự nghĩ không ra!

— Người không cần nghĩ, đi liền hiểu! - Nói xong, hắn lôi kéo dây cương, hét lớn 1 tiếng, móng ngựa liền dương trần mà đi.

— Tư Mã...- Tô Tần thanh âm còn chưa nói hết, liền bị cuộn cuộn bụi bặm vùi lấp.

Tô Tần là lần đầu tiên cưỡi ngựa, thế nhưng cưỡi ở trên lưng ngựa cảm giác vĩnh viễn không có giống ngồi xe ngựa như vậy thoải mái, nhất vẫn là trắc ngồi ở phía trước càng cảm thấy chán ghét, không những không thoải mái còn cực kỳ khó chịu.

Dọc theo đường đi xóc nảy làm cho Tô Tần ngũ tạng lục phủ bị giảo cái long trời lở đất, ghen được nàng thiếu chút nữa ghen thành nội thương.

Ghê tởm hơn chính là, Tư Mã Hằng tựa hồ có ý định muốn ác chỉnh nàng, dọc theo đường đi khoái mã giới roi, bụi bặm tung bay, còn kém không buộc cái hỏa tiễn ở trên đùi ngựa!

Tô Tần dù gan lớn cũng bị cấp kia trận trận cuộn cuộn nổi lên cuồng phong cấp thổi trái tim nhỏ run lên 1 cái, há mồm chính là 1 ngụm cát bụi.

Cuối cùng chỉ có thể chặt chẽ ôm hông của hắn, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực của hắn, hắn đại gia mới xem như là thoáng hài lòng 1 chút, thả chậm bước tiến!

CHƯƠNG 49 – NGƯỜI THÍCH KHÔNG?

Vù vù —————

Cảm tạ trời đất!

Tô Tần trong bụng rất cuộc không hề nghiêng trời lệch đất, trái tim nhỏ cũng rất cuộc chậm rãi khôi phục 1 chút, không hề run lợi hại như vậy.

Tư Mã Hằng chết tiệt, này nha chính là ý định trả thù!

Người này thật nhỏ mọn, vừa bắt quá đúng là trêu chọc hắn mấy câu, lúc này hắn lập tức liền bắt đầu trả thù!

Bắt quá sinh khí là sinh khí, mệnh vẫn là muốn giữ!

Tô Tần nghiêng người ngồi, không để ý hình tượng ôm chặt hắn, cả người cơ hồ là dán tại trên người của hắn.

Kia 1 cái chớp mắt, nàng có như vậy 1 chút, như vậy 1 chút thích vị đạo trên người hắn, nhàn nhạt, có thể làm cho người cảm thấy an tâm quanh quẩn ở giữa hơi thở của hắn.

Hơn nữa, hình như này nha, vóc người thật là rắn chắc!

Cái kia xúc cảm, cái kia tư thái, sờ sờ, sờ nữa sờ, ha ha, hình như thật là khá nga...

(Chớ để ý, mỗ hủ nữ chỉ là thích YY soái ca, cũng chỉ là YY mà thôi!)

Cảm giác được nàng làm việc mờ ám, Tư Mã Hằng khóe miệng vung lên 1 cao độ cung, cao lượng độ cung này làm cho hắn có vẻ là hăng hái, sục sôi nhẹ nhàng vui vẻ.

— Ha ha ha...- Trên đỉnh đầu truyền đến trận trận sang sang tiếng cười của hắn- Ôm chặt, lập tức sẽ đến!

Dát?

Tô Tần còn chưa lấy lại tinh thần, lại là 1 trận cuồng phong tựa như chạy chồm đến.

Bên tai gió lạnh như đao xẹt qua, sảng giọng gào thét ở bên tai kêu gào, Tô Tần lập tức chặt nhắm 2 mắt, chặt chẽ ôm Tư Mã Hằng.

Thăng đến móng ngựa yếu bớt, tiếng gió nhỏ dần...

__ Tôi, chính là chỗ này! - Vang lên bên tai sung sướng thanh âm của Tư Mã Hằng, xem ra hẳn tựa hồ rất cao hứng.

Tô Tần lúc này mới dám thoáng mở 1 con mắt, len lén liếc 1 cái.

A!?

Nơi này là?

Tư Mã Hằng ôm nàng xoay người xuống ngựa.

Tô Tần hướng phía trước nhìn lại, giữa dãy núi cheo leo, trong rừng rậm xanh um tươi tốt, 1 tòa quỳnh lâu điện ngọc tọa lạc ở giữa, si đuôi mái cong đẹp dễ đẩy lộ ra đầy 1 góc xanh đậm, tung bay mà lên.

Thúy sắc ngói lưu ly ở giữa lại mang sắc vàng rực, rạng rỡ sinh huy, biến mất ở giữa màu xanh của núi rừng, dường như ngày đó thượng đầy sao, ánh sáng ngọc hoa lệ.

Tinh mỹ điêu lữ, phiền phức nhưng không mất lộng lẫy hoa văn, tỉ mỉ trang sức hoa viên, đây hết thấy tất cả đều huyền tầm mắt Tô Tần.

1 khắc kia, nàng cho là mình tới thiên đường của nhân gian.

__ Nơi này là...- Nàng xoay người, nhìn Tư Mã Hằng phía sau vẻ mặt tiểu ý.

__ Quỳnh lâu điện ngọc, nhân gian tiên cảnh...

Tư Mã Hằng đi tới bên người nàng, đưa mắt nhìn về phía trước.

Kia chẳng chút có hứng thú địa phận bố ở giữa núi non trùng điệp, san sát nối tiếp nhau, xa hoa tinh mỹ lầu các, làm cho người ta trước mắt sáng ngời.

__ Nhân gian tiên cảnh...- Tô Tần tái diễn lời của hắn, 2 mắt lại vẫn nhìn phía trước.

__ Thích ở đây sao? - Tư Mã Hằng bán liếc con người, nhìn nàng trước mắt vẻ mặt kinh hỉ, tiểu ý dật ra mặt mày.

Mỹ lệ dụ hoặc! __ Ân, ở đây rất đẹp...- Tô Tần tán thành gật gật đầu, ở đây xinh đẹp rất tinh xảo, xinh đẹp rất hoa lệ, nhất là kia lờ lờ cảm giác chiếu sáng, giống như là xa hoa lầu các phía trước đều là dùng vàng chú thành.

Tô Tần vừa nhìn thấy vàng 1 mắt đều ở đây chiếu sáng!

Ha ha...rất muốn đi sờ 1 khối nhìn nhìn, xem có phải vàng thật hay không!

__ Ha hã, người nếu như là thích, sau này cũng có thể tới ở.

Nhìn thấy nàng vẻ mặt thêm nhỏ dãi bộ dáng, Tư Mã Hằng khóe miệng câu dẫn ra ngày càng sâu tựa nguyệt, chỉ là cặp kia lưu ly đầy mắt lại yếu ớt xẹt qua 1 đạo tinh quang.

__ Ngạc? - Tô Tần thu hồi tham luyến ánh mắt, quay đầu nhìn hắn, mắt chớp nha chớp.

Hắn lời này là có ý gì?

__ Ta là nói, nếu là người thích ở đây, ta sẽ cùng người, chúng ta cùng nhau ở chỗ này tạo nên 1 cuộc sống mới, thế nào?

Nói xong hắn đem bả vai của nàng nắm lại, 1 tay giơ lên hàm dưới của nàng, thâm tình chân thành nhìn nàng, trong giọng nói mang theo nhẹ nhàng sủng.

__ A...

Tô Tần nghe xong, nghiêng đi mặt, trợn to mắt ngơ ngác nhìn hần, tựa hồ đang nhìn 1 cái quái vật big side, cầm kéo lão trường, nửa ngày không khép lại.

Tích mờ hôi —————

Tư Mã Hằng lần thứ 2 linh giáo của nàng không giống người thường.

Bình thường nữ tử nếu là nhìn thấy như vậy mỹ cảnh, nghe đến được nữa hần như vậy tuần mị lời nói như vậy nhu tình, đã sớm lệ rơi đầy mặt ôm ở trong ngực của mình, cảm động không ngớt.

Thế nhưng, nhìn lại biểu tình của vị này, rất giống như là thấy quỷ khủng bố, Tư Mã Hằng lòng tự tin lần thứ 2 lọt vào thật sâu đã kích...

__ Khụ khụ...- Nửa ngày cũng không thấy Tô Tần có phản ứng gì, hần rút cuộc nhin không được, nắm tay với bên miệng, ho khan mấy tiếng.

Ngạch —————

Tô Tần rút cuộc có điểm phản ứng, nàng vội vã dùng tay đem cứng ngắc cầm ấn trở lại, sau đó chép miệng- Khụ khụ, cái kia Tam vương gia, người không có phát sốt đi?

__ Phát sốt? - Vì sao của nàng từ luôn luôn như vậy kỳ quái!

__ Ngạch, chính là ý tứ sinh bệnh.

__ Đương nhiên không có! - Hần lập tức phủ nhận.

__ Không thể nào, không có sinh bệnh, thế nào tần nói mê sảng! - Tô Tần vẽ mặt biểu tình “Ta không tin người”.

Nhìn về phía trong mắt của hần hơn mấy phần hoài nghi.

__ Mê sảng? - Tư Mã Hằng nhú mày, trong mắt hơi nổi lên tuần hỏa.

__ Ha hả, ta và người quen biết không sâu, tối đa bắt quá gấp qua 2 hồi mặt, người muốn ta cùng người cùng nhau sống, người nói đây không phải là mê sảng thì là cái gì? - Nói xong, Tô Tần lắc lắc đầu.

Này nha, phỏng chừng dùng như vậy thủ đoạn đã lừa không ít nữ tử phương tâm, bắt quá, đáng tiếc a, thủ đoạn như vậy dùng ở trên người nàng Tô Tần, đó chính là điện lưu gặp vật cách điện ——— vô hiệu!

Nàng!

Tư Mã Hằng chợt nhú mày, kinh ngạc nhìn Tô Tần, nàng vẽ mặt bất khả tư nghị, không giống như là ở nói láo.

__ Nếu như...

Tư Mã Hằng đột nhiên tới gần nàng, nhìn nàng, ánh mắt liềm đi ngả ngớn, hỗn loạn 1 chút nghiêm túc hỏi- Nếu như, ta nói đều là thật lòng, chỉ cần người thích, ta nguyện ý cùng người, ở chỗ này cùng nhau sống, người sẽ nguyện ý?

22. Chương 22: Người Nghĩ Muốn Cái Gì?

__ ...- Tô Tần trừng mắt nhìn.

__ Ha hả...- Nửa ngày qua đi, nàng mới hắc hắc cười ra, chợt nhú mày hỏi- Vương gia lời này là thật tâm sao?

Tư Mã Hằng lúc này sửng sốt, hần không nghĩ tới nàng sẽ hỏi như vậy.

Nhìn thấy vẽ mặt của hần, Tô Tần hiểu ý cười nói- Ha hả, vương gia là bậc nào tôn quý, như thế nào sẽ coi trọng ta cái tiểu nha đầu này, vương gia nhất định là đang cùng ta nói đùa, đúng không!

Nha nha, liền biết người người này không phải nghiêm túc, thuận miệng bịa chuyện nói dối, lừa những thiếu nữ ngây thơ thì được, muốn lừa nàng Tô Tần, vậy còn không đủ trình độ đâu.

Nàng trước đó hay lẫn vào quán bar chơi, hạng người gì chưa thấy qua, cái dạng gì tán gái thủ đoạn không kiến thức qua!

Ồ trong mắt của nàng, đám kia soái ca bắt quả chỉ là sói khoác da người mà thôi!

Nhìn nhìn coi như xong, nói cảm tình ư, chỉ có 3 chữ ——— không bàn nữa!

Tư Mã Hằng không nói gì, chỉ là liếc nhìn nàng, đáy mắt lại hiện lên 1 mặt không vui.

— Bất quá, vương gia, vui đùa này của người nhưng khai lớn 1 chút, nếu không phải là ta còn có tự mình hiểu lấy, sợ rằng đều phải tin là thật!

Nhìn thấy trong mắt của hắn chậm rãi bốc lên ý không vui, Tô Tần vội vàng ngữ phong vừa chuyển, cười nói.

Nha, cho người cái bậc thang, người nha đuổi theo sát mà lui xuống đi!

Tư Mã Hằng bán khơi mào mi, biếng nhác tà mị 2 tròng mắt liềm đi biếng nhác ý, tà mị trung mang theo vài phần lợi hại, nhìn nàng trước mắt, hỏi- Người quả thật không thích ở đây?

— Ta thừa nhận, ở đây rất đẹp, chỉ là nó quá đẹp, mỹ được có điểm không chân thực, giống như là lão bà kệ trong ngôi nhà bánh ngọt, chỉ có thể nhìn từ xa! - Tô Tần quay sang, nhìn về phía trước.

— Lão bà kệ? Ngôi nhà bánh ngọt?

— Nga, đó là 1 loại câu chuyện cổ tích ở gia hương của ta, kể về 1 người rất xấu, ở trong rừng rậm dùng ma pháp xây 1 ngôi nhà ăn ngon lại rất đẹp, chuyên môn đi lừa gạt mê hoặc đứa nhỏ, 1 khi đứa nhỏ ăn bánh ngọt trong nhà, như vậy bọn họ liền tìm cũng không được nữa con đường đi về nhà, cũng chỉ có thể cả đời bị cái người xấu kia quan ở trong rừng rậm!

— Ma pháp? - Tư Mã Hằng tựa hồ có chút minh bạch ý tứ nàng nói, bất quá...

— Liền là 1 loại rất thần kỳ thủ đoạn, có thể từ trống rỗng chế tạo ra 1 loại ảo giác! - Tô Tần nài tính tình giải thích.

— Ảo giác!

Tư Mã Hằng đáy mắt đột nhiên xẹt qua 1 tia ngạc nhiên, lập tức cực độ khiếp sợ nhìn Tô Tần.

— Ân, mỹ lệ gì đó cũng chỉ là huyền hải 1 sát thức ảo ảnh mà thôi!

Tô Tần từng khởi vai, thật sâu thở ra 1 hơi, nói- Vì thế ở đây mặc dù rất đẹp, nhưng lại không phải thứ ta nghĩ muốn!

— Người muốn là cái gì? - Tư Mã Hằng liềm đi về mặt biếng nhác tà mị, trong mắt lộ ra nghiêm túc vẻ, hình như đây là lần thứ 2 hỏi nàng vấn đề tương đồng.

Ta nghĩ không giống với hạnh phúc! — Ta...

Tô Tần lúc này cũng thu hồi vẻ mặt ý vui đùa, trong mắt lộ ra 1 chút bất đắc dĩ, nhìn phương xa, kia mờ ảo đám mây- Ta nghĩ muốn hạnh phúc!

— Hạnh phúc là cái gì, người biết không? - Tư Mã Hằng lại đột nhiên hỏi.

Tô Tần lắc lắc đầu, hạnh phúc là cái gì, ai cũng nói không rõ, 1 nghìn cá nhân, sẽ có 1 nghìn loại đáp án, không phải trường hợp cá biệt.

Nhìn nàng vẻ mặt hoang mang, Tư Mã Hằng cười- Nếu như người không biết hạnh phúc là cái gì, người thì như thế nào có thể tìm được nó?

Nghe vậy, Tô Tần ghé mắt nhìn hắn.

Hạnh phúc là cái gì? Có người từng hỏi qua như vậy chính mình.

Người nọ từng hỏi, người phải như thế nào đạt được nhất kiện, liền người chính mình cũng không biết đó là vật gì?

Mặt trời chiếu ánh chiều tà rửa nhuộm chân trời, xa xa nhìn lại, trước mắt vàng óng, làm cho bầu trời cuối mùa thu này vẽ loạn lên 1 khoản nhất khả mỹ.

2 đạo bóng bị kéo được lão lớn trườn song song...

Tô Tần 2 tay phụ bồi, lôi kéo qua lại, thật sâu hít thở 1 cái, thanh cạn cười nói- Ta không biết hạnh phúc là cái gì, thế nhưng ta sẽ cố gắng đi tìm, xe đến trước núi ắt có đường, chỉ cần ta không buông tha, 1 ngày nào đó, ta cuối cùng sẽ tìm được phần hạnh phúc thuộc về mình!

Tư Mã Hằng sững sốt, 1 khắc kia, nụ cười của nàng tập nhiễm kim sắc liễm diễm, bộ dạng đẹp mắt quang mang, huyền diệu hẳn 2 tròng mắt.

Chỉ là chớp mắt, nàng trong mắt của hắn, trở nên như vậy chói mắt.

Xe ngựa tháp tháp thanh âm ở trống trải sơn gian vang lên.

Tô Tần ngồi không ở trên xe ngựa, nhìn lại kia tọa ở cheo leo dãy núi, giữa xanh sắc tùng lâm lập lòe quỳnh lâu điện ngọc, nhẹ nhàng mà thở dài.

Lúc trở về, nàng kiên trì không hề cười mã của Tư Mã Hằng, thế là hắn liền gọi tới 1 chiếc xe ngựa.

__ Cô nương, người vì sao thở dài a? - Lão nhân đánh xe nghe được người phía sau phát ra thở dài, hiếu kỳ hỏi.

__ Ta đây là không phải ở thở dài- Tô Tần cười cười.

__ Không phải thở dài, đây là cái gì?

__ Là tiêu tan! - Đúng vậy, nàng rút cuộc hiểu rõ 1 cái đạo lý, bỏ được! Bỏ được! Trước bỏ mới có được!

Hoa lệ quang hoàn là 1 loại gánh vác, loại gánh vác trói buộc này, nàng liền vĩnh viễn cũng không thể chiếm được hạnh phúc mình muốn!

Muốn thu được, trước nhất định phải bỏ đi!

Quyết định chủ ý, nàng quyết định tối nay là phải hành động, tìm được Ngọc Linh Lung xong, liền ly khai nơi này.

Bỏ qua tất cả thuộc về Nhan Phi Tuyết, kia hoa lệ quang hoàn, nàng muốn dùng thân phận Tô Tần 1 lần nữa, sống nghiêm túc lần nữa, đập kiên định thực địa sống 1 hồi!

Giữa màu da cam sắc ánh chiều tà, Tư Mã Hằng 2 tay phụ bồi mà đứng, phía sau đạo kia cao lớn bóng trườn kéo dài.

Gió đêm liêu khởi huyền hắc trường bào tựa phi long vũ, tóc mai biên tóc đen như lũ, theo gió tung bay, Tư Mã Hằng đứng ở trên sườn đá cao vút lởm chởm, nhìn xe ngựa từ từ đi xa, khóe miệng hiện lên nụ cười thần nhiên.

2 tròng mắt lý không còn là biếng nhác tà mị ánh mắt, thay vào đó là 1 đạo như lưu ly bàn lợi hại quang mang.

__ Lượng, người nói, đến tốt cùng là bản tọa ảo thuật lui bước, hay là nàng quá mức thông minh! - Hắn song mắt nhìn về phía trước, hồi phía sau kia 1 bóng người đạo đơn đầu gối mà quỳ.

23. Chương 23: Bất Quá Là 1 Đời Phù Hoa!

Lượng cúi đầu, trầm giọng nói- Chủ nhân ảo thuật độc bộ thiên hạ, không người nào có thể hóa giải được ngài.

__ Như vậy, vì sao, 1 mình nàng là không trầm luân trong đó? - Tư Mã Hằng dừng ở phía trước, nhìn theo bóng dáng chiếc xe kia biến mất ở chỗ sâu trong rừng thâm.

Nàng nói, nơi này là ảo ảnh, là lão bà kẹ cùng ngôi nhà bánh ngọt, chỉ là huyền hải 1 chốc huyền ảnh, thấy được, lại sờ không tới, 1 khi trầm mê trong đó, liền cũng khó có thể tự thoát khỏi nữa.

Ha ha —————

Thật là nha đầu thú vị! Nàng nếu như trong mắt hần là cái nữ tử bình thường, hần nhưng thật ra không có hứng thú!

__ Vẫn là nói, bản tọa hành động lui bước? - Thật làm bộ lúc giả cũng thành thật, giả tác thật thì thật cũng thành giả.

Quả nhiên, diễn trò mà thôi, không thể quá nhập hỉ!

__ Đây...- Lượng cũng trả lời không được, cúi đầu không nói.

Muốn nói, chỉ có thể nói, Yến tiểu thư định lực thật tốt quá, Lượng nhìn ra được, chủ nhân mới vừa trong lời nói có 3 phần đích thực ý, thế nhưng, Yến tiểu thư lại không động đậy.

Đương lúc Yến tiểu thư cự tuyệt chủ nhân, hần thấy được chủ nhân đáy mắt hiện lên không vui, Lượng chưa từng thấy qua chủ nhân biểu tình như vậy, trong lúc nhất thời, cũng thấy khó trả lời.

Phía sau là 1 trận trầm mặc, Tư Mã Hằng nghiêng đi mặt, tà liếc Lượng.

__ Mà thôi, người cũng nói không nên cái lời gì có thể làm bản tọa duyệt tâm! - Giữa thanh âm lạnh như băng mang theo vài phần biếng nhác.

Vẫn là cái nha đầu kia thú vị, bất luận là lời mắng người cũng tốt, lời tâng bốc cũng được, quanh co lòng vòng đáng yêu, giáo hoạt linh động thú vị!

Nghĩ nghĩ, khóe miệng trong bất tri bất giác hiện lên tiểu ý, đơn biên lê cơn xoáy thật sâu rơi vào. (Giống nụ cười khóe miệng của Edward)

Vù vù —————

Lượng âm thầm lau 1 phen mồ hôi, hoàn hảo, nhìn chủ nhân tâm tình coi như không tệ!

Ai, đương cái thuộc hạ đã không dễ dàng làm, gặp cái hỉ nộ vô thường chủ nhân, đó là khó càng thêm khó khăn!

__ Chủ nhân! - Lượng vừa mới thở phào nhẹ nhõm, phía sau liền vang lên thanh âm của Mị.

__ Mị, chuyện gì? - Tư Mã Hằng ghé mắt nhìn nàng hỏi.

__ Bẩm báo chủ nhân, bên kia Hắc rừng rậm có tân tin tức?

__ Nga, tìm được linh thú? - Tư Mã Hằng khơi mào mi, lưu quang trong con ngươi là sắc bén quang mang.

__ Thuộc hạ vô năng, không có tìm được linh thú, bất quá...- Mị ngược mắt nhìn Tư Mã Hằng, lại thấy hần tựa hồ cũng không tức giận, mới thở phào nhẹ nhõm- Bất quá, thuộc hạ có thu hoạch khác.

__ Nói nghe 1 chút- Tư Mã Hằng nhẹ vén tóc mai biên trường ti, 2 tròng mắt lần thứ 2 khôi phục ý tà mị biếng nhác như trước.

__ Thuộc hạ từ phụ cận Hắc rừng rậm phát hiện tung tích của thần y Sở Bất Phàm!

__ Nga! - Tư Mã Hằng chợt tắt con ngươi, cười- Rất tốt, thật tốt quá, thật là có ý tứ phát hiện, Mị, người tiếp tục truy tung thần y, tìm được điểm dừng chân của hần liền lập tức thông tri bản tọa!

__ Tuân lệnh, thuộc hạ cái này liền đi thăm dò thêm! - Nói xong, Mị liền lặng yên không 1 tiếng động biến mất ở tại ảnh chỗ tối.

Tư Mã Hằng ngẩng đầu nhìn trời biên, kia cuối cùng 1 mặt tà dương, mây như nước thủy triều cuộn cuộn, hướng lên trời biên mà trôi, như vạn mã bồn đằng, khí thế to lớn.

Lục đệ thiên tân vạn khổ tìm người cư nhiên cũng ở nơi đó xuất hiện, là trùng hợp, hay là...

__ Ha ha...- Khóe miệng câu dẫn ra, 2 tròng mắt lý lần thứ 2 bị lấy 1 tầng sáng giọng- Có ý tứ, xem ra, thiên hạ này sẽ lại có 1 phen tân cảnh tượng!

Trường vùng tay lên, ống tay áo phần phật bay lượn, hoa lệ xẹt qua không trung, đương lúc trường tay áo hạ xuống, cheo leo sơn gian, bóng bẩy trong rừng kia tọa quỳnh lâu điện ngọc lại như bức họa cuộn tròn dựng lên liền thu lại.

Lại đưa mắt nhìn lại, 1 mảnh đột ngột, chỗ nào còn có vừa rồi 1 phen thịnh thế kỳ cảnh kia.

Quyền lợi, dục vọng, quả thật giống như nàng nói, chỉ là này 1 sát huyễn hải mê cảnh, đảo mắt lại thành như hư vô?

Huyễn hải 1 chốc, muối bỏ biển, cũng không gì hơn cái này, chớp mắt hoa hoè.

Tự nhiên buông tay! Buổi tối, Duệ vương phủ

Tô Tần các nàng ở cửa sau vương phủ chờ Nốt Ruồi Đen.

Không bao lâu, liền nhìn thấy Nốt Ruồi Đen kéo 2 bao tải gì đó hướng các nàng đi tới.

— Nè, đưa người! - Hắn đem 2 bao tải to trên mặt đất kéo đến trước mặt nàng.

— Trong cái túi này có bao nhiêu con chuột cùng mèo? - Tô Tần đốt cây đuốc, hướng bao tải nơi đó chiếu chiếu.

— Khoảng trên 100!

— Ân, không tồi, người rất có khả năng nha! - Tô Tần 1 bộ tư thái lãnh đạo bề trên, gật gật đầu nói- Cũng dựa theo ta nói uy con chuột ăn no, để con mèo nhịn đói?

— Phải, bắt quá, người tại sao muốn làm như vậy? - Nốt Ruồi Đen vẫn là không rõ trong hồ lô của nàng rốt cuộc bán là thuốc gì!

— Nơi này có chuông chó không? - Tô Tần không có trực tiếp trả lời vấn đề của hắn, chuyển tới góc tường bắt đầu lập mưu.

— Chuông chó? - Nốt Ruồi Đen khóe miệng rút trều.

Hắn là càng ngày càng không hiểu nổi nữ nhân này!

— Bên kia- Chỉ vào 1 lỗ nhỏ phía tây.

— Ân, chính là chỗ này! - Tô Tần nhìn nhìn, cuối cùng vỗ tay đắc ý, chỉ vào chuông chó nói- Trước phóng con chuột, lại phóng con mèo sau đó dùng cái túi bớ chặn lên chuông chó!

Mèo vờn chuột, hơn nữa còn là con mèo bị bỏ đói mấy ngày nếu rượt mấy con chuột thì sẽ là 1 phen kỳ cảnh như thế nào đây!

Ha hả —————

Chà xát 2 tay, Tô Tần chỉ nghĩ cũng đã kích động không thôi, trong thân thể tế bào đùa dai lại bắt đầu hoạt động!

Ha hả, ngựa chết Duệ, hôm nay ta xem Duệ vương gia người, sẽ trốn chui như chuột thấy mèo! Không được an bình!

— Gì?!!!! - Nữ nhân này muốn thả mấy con chuột vào! Nàng điên thật rồi.

— Tiểu thư!!!! - Hạnh nhi kinh hô lên.

— Xuyt...- Tô Tần lập tức che miệng của nàng- Người muốn tất cả mọi người biết hả!

Nốt Ruồi Đen khóe miệng lần thứ 2 co quắp- Kính mong người có điểm lý trí 1 chút được không, nơi này chính là Duệ vương phủ, người nào không biết Duệ vương gia anh minh thần võ, khi hắn không ở đây lại dám quấy rối chẳng khác nào nhổ râu hổ, tự tìm đường chết!

— Lời vô ích! - Tô Tần hung hăng gõ đầu của hắn- Chính là bởi vì hắn là Duệ vương gia, ta mới dám, đổi thành người khác, ta còn không dám, hơn nữa, hắn bây giờ lại không ở trong phủ, trên núi vô hổ thì hầu tử xưng đại vương!

__ A!!!! - Nốt Ruồi Đen che đầu, trùm mắt nàng, nguy hiểm!

__ Kia cái đó lại là dùng để làm chi? - Nốt Ruồi Đen phát hiện, nàng mặt khác lại dẫn theo 1 xe đầy cỏ khô cùng 1 túi thông gió.

__ Nga, này thôi, 1 hồi các người ở bên ngoài chằm cỏ khô, sau đó dùng túi thông gió này đem sương mù thổi vào trong vương phủ, như vậy, ta mới có thể “Thừa dịp yên tĩnh” để làm sự! - Tô Tần đem ý nghĩ của mình cùng bọn họ nói 1 lần, 2 người vừa nghe, nhất thời trùm lớn mắt.

__ Tiểu, tiểu thư, vì sao chúng ta không trực tiếp cùng Duệ vương gia thương lượng, nhờ hắn giúp tìm đi? - Hạnh nhi cảm thấy tiểu thư đang quá mạo hiểm rồi.

__ Người cho rằng, ta cùng hắn còn có gì để nói sao!

Tô Tần trước đây là thật vô pháp hiểu Tư Mã Duệ, không hiểu hắn vì sao phải làm khó dễ chính mình như vậy, đầu tiên là không chút nào nhìn mặt mũi của nàng mà hừ thê, sau đó lại phát lệnh truy nã, toàn kinh thành “Phát lệnh truy nã” chính mình, quả thực chính là không muốn cho nàng 1 con đường lui.

Thẳng đến sáng sớm hôm nay nàng ở Duệ vương phủ nghe được Bạch thúc nói xong, nàng mới hiểu được, Tư Mã Duệ sở dĩ chán ghét nàng, đoán chừng là hận “Nhan Phi Tuyết” sẽ cản quấy, chia rẽ hắn và bề trên trong tim của hắn

24. Chương 24: Dương Đông Kích Tây

Chỉ là, bây giờ nàng là Tô Tần, không phải Nhan Phi Tuyết, cho nên nàng sẽ không lại đối với hắn có bất kỳ lưu luyến, lại càng không sẽ lại tử triền lạn đả (Quấn chặt không rời), nàng chỉ nghĩ kiếm được ngọc linh lung, sau đó rời đi nơi này, tìm 1 chỗ, tạo 1 cuộc sống mới ình.

Tô Tần hỏi qua Hạnh nhi, nàng chỉ nói lúc Nhan Phi Tuyết gả cho Tư Mã Duệ, thế nhưng toàn tâm toàn ý muốn cùng hắn cùng nhau sống, tất cả hồi môn của mình đều mang đến Duệ phủ, thế nhưng Hạnh nhi căn bản cũng không biết có cái gì ngọc linh lung, có thể thấy được, ngọc linh lung này, Nhan Phi Tuyết giấu rất kín, phỏng chừng bây giờ còn đang trong vương phủ.

Thế là, Tô Tần tính toán thừa dịp Tư Mã Duệ ra ngoài mấy ngày nay đi vương phủ tỉ mỉ tìm tòi 1 phen, thuận tiện, hảo hảo mà “Đáp lễ” 1 chút trước “Thịnh tình khoản đãi” của hắn.

Cổ ngữ nói: Có qua có lại, có hướng mà không đến, là phi lễ; đến mà không hướng, càng là phi lễ!

__ Người muốn thả khói? - Nốt Ruồi Đen kinh hô- Vì sao?

__ Cái này kêu là dương đông kích tây! - Tô Tần cười cười- 1 hồi, các người phóng xong khói, liền tranh thủ tìm cách rút lui! Đến khách sạn chờ ta!

Nàng chỉ là đem thủ vệ dẫn dắt rời đi, để nàng có phương tiện vào phủ hành sự, nhưng chính yếu chính là, nàng cũng có phương tiện rút lui, cửa sau có khói, tất cả mọi người sẽ tưởng cháy, chờ lúc sự chú ý của mọi người đều đặt ở cửa sau, nàng có thể thoải mái đi cửa trước trốn ra ngoài.

__ Không hiểu! - Đừng nói đến binh pháp, Nốt Ruồi Đen còn không biết rành mặt chữ, tự nhiên là không hiểu được.

__ Ngốc! Không hiểu thì làm việc là hơn, bớt nói nhiều! - Tô Tần lại gõ 1 chút đầu hắn- Làm việc!

__ Còn đập, lại đập nữa thì càng ngốc! - Nốt Ruồi Đen bưng đầu, trùm nàng mấy lần, hừ, niệm mấy chữ liền rất giỏi sao!

__ Ha, người cũng biết mình rất ngốc sao, không quan hệ, vật cực tất phản, đập nhiều mấy cái ngược lại sẽ thông minh! - Tô Tần ha ha cười nói.

__ Nữ nhân điên, tránh qua 1 bên! - Nốt Ruồi Đen đẩy nàng ra 1 chút, bắt quá, hẳn vẫn là rất bội phục nữ nhân này, đầu đặc biệt nhiều mưu ma chước quỷ.

__ Điên nè!!!! - Lại là 1 cú gõ mạnh- Lại nói ta là nữ nhân điên, ta liền đem người đánh thành đầu heo!

__ Ôi, không nói, sẽ không nói!

Hảo nam không cùng ác nữ đấu, Nốt Ruồi Đen che đầu- Bắt quá, chúng ta phải đợi bao lâu mới phóng khói?

__ Ân, nhất thời cho ta 1 canh giờ là được- Tô Tần nhìn địa đồ, đại thể tính ra 1 chút thời gian hành sự.

__ Hảo, cứ như vậy định đi, sau 1 canh giờ, chúng ta liền châm lửa phóng khói! - Nốt Ruồi Đen gật gật đầu. 2 người đối diện, đều lộ ra ý tứ vẻ mặt “Ta rất rõ ràng”, sau đó đồng thời trộm cười.

Hạnh nhi ngơ ngác đứng ở 1 bên, nhìn 2 người trước mắt cấu kết với nhau làm việc xấu, trán toát ra càng nhiều giọt mồ hôi hơn.

Lại ngẩng đầu nhìn bầu trời 1 chút, quạ đen bay qua vài con.

(Mồ nữ quát: Kính xin, có điểm thường thức 1 chút có được không, trời tối như vậy, chỗ nào xem tới được quạ đen! ***Mồ tác giả: Ai cần người lo, ta thích! Ta liền viết!)

__ 1, 2, 3...- Dem miệng túi nhắm ngay cửa động, Tô Tần đem con chuột cùng con mèo trước sau để vào, sau đó ngăn hảo cửa động, ngồi chồm xồm ở góc tường âm thầm đếm.

Còn chưa đếm tới 50, bên trong phủ liền truyền ra tiếng kêu sợ hãi liên tục!

__ Yeah, thành công! - Tô Tần cùng Nốt Ruồi Đen song song vỗ tay, thấp giọng hoan hô.

__ Bắt đầu hành động! - Nốt ruồi đen lấy ra thang dây đã chuẩn bị tốt từ trước, gác ở trên vách tường.

__ Gì vậy? - Tô Tần lảng lảng nhìn hần.

__ Còn cái gì, giúp người tiến vương phủ a! - Nữ nhân này nên không phải vui mừng quá mức, đến nỗi bất tỉnh đầu luôn chứ!

Tô Tần khe khẽ thở dài, đi tới cửa sau, theo tay áo lấy ra 1 cây kim bạc, sau đó với vào lỗ, nhẹ nhàng như thể xoay tròn vận qua vận lại.

Bức họa thần bí Lạch cạch —————

Ổ khóa liền đơn giản được mở ra.

Ngạch —————

Nốt Ruồi Đen thái dương toát ra hơn N giọt mồ hôi- Không phải chứ... dễ dàng như vậy!

__ Có môn không đi, lại bò tường, đầu của ngươi đúng là nên đem đi tái chế lại! - Tô Tần thu hồi kim bạc, hướng Nốt Ruồi Đen lộ ra 1 biểu tình “Ngươi thật ngốc”.

Mặc dù cổ đại người giỏi tay nghề rất nhiều, nhưng là bọn hần cơ hồ không đem cửa này tâm tư đặt ở trên ổ khóa, đoán chừng là người cổ đại căn bản không có cái thuyết pháp đề phòng trộm cướp, bởi vậy chìa khóa chế tác cũng không quá phức tạp, xài phương pháp rất đơn giản này là mở được.

__ Tái chế lại- Lại là 1 tân từ!

Ngay lúc Nốt Ruồi Đen còn đang theo trong miệng của nàng nhảy ra tân từ mà hao tâm tốn sức hiểu, Tô Tần đã đi vào rồi.

Hơi khép hờ môn.

Tô Tần thay đổi 1 thân hắc y, lần thứ 2 đem chính mình đồ rất hắc.

Trong Duệ vương phủ, lúc này đã sớm trốn chui như chuột thấy mèo, bóng người toàn động, đuốc thấp ở khắp nơi, kêu sợ hãi liên tục.

— Mau, mau, ở đây, ở đây còn có rất nhiều, lập tức bắt hết chúng nó! - Trongng đó có 1 bén nhon thanh âm làm cho tai Tô Tần khê động.

A —————

Thanh âm này rất quen thuộc nha!

Đưa mắt nhìn lại, liền thấy được 1 đạo bóng người quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Là hần! Cái lão quần gia vô liêm sỉ kia!

Chỉ thấy hần hét thét lại nhảy lên, né tránh qua lại mấy con chuột vừa chạy vừa lủi, sắc mặt trắng bệch tới cực điểm.

Nguyên lai, hần sợ chuột a!

Ha hã, ha hã, ha ha —————

Thực sự là trời cũng giúp ta!

Tô Tần từng từng chân mày, trộm cười, 2 con người như nước vừa chuyển, giữa linh quang lưu chuyển, 1 chủ ý chinh người liền ở trong đầu hiện lên.

Tô Tần cúi đầu, 1 đường nhanh chạy tới trước mặt hần, đề nặng giọng nói hô lớn- Quần gia, ta tới giúp người!

Ha ha ha, ta đến giúp 1 phen! Giúp người tiến vô hổ chuột!

Nói xong, nàng dùng sức toàn lực đến bên cạnh hần, sau đó làm ra bộ dáng giúp hần đuổi mấy con chuột, mân mê mông, chung quanh lực lợi, thừa dịp đoàn người đều không chú ý thời gian, nàng bỗng nhiên quay người lại, giơ chân lên, nhắm ngay cái mông của hần chính là hung hăng đạp 1 cước!

A —————

Kinh sợ thanh âm chói tai bay vút lên, 1 bóng người ngã trúng vào 1 đàn chuột đang chạy, nói là té chống mông mới đúng!

Con chuột tựa hồ thực sự rất thích hần, đều hướng dưới thân hần chui vào.

— A!!!!!!! - Quần gia quỳ rạp trên mặt đất, che đầu, động cũng không dám động, không để ý hình tượng kêu sợ hãi liên tục- Mau, mau a, đem mấy con chuột này đều bắt hết cho ta, nhanh lên...!!!!!!

— Dạ- Mọi người toàn bộ đều hướng trên người hần phóng tới, ai cũng không chú ý tới, 1 đạo nhỏ nhắn xinh xắn thân ảnh, chính đang cung thân, cúi đầu cười hắc hắc, biến mất ở tại khúc quanh.

Tô Tần rất lớn thở ra 1 hơi, tâm tình sung sướng tới cực điểm.

Lúc đá hần 1 cước kia, ngày đó đối với mình nhục nhã, đêm nay nàng nhất tịnh báo đáp!

Tâm tình thật là thoải mái nha!

Đều nói quân tử báo thù, 10 năm chưa muộn! Thật thật là lời lẽ chí lý!

Bị quần gia làm ầm ĩ như thế, toàn bộ vương phủ mọi người đều đem lực chú ý tập trung “Chiều chuộng” đến trên người vị quần gia kia, chỗ nào còn có tâm tư đi quần cái khác.

Tô Tần nhân cơ hội đem chính mình trước vào gian phòng hảo hảo mà lục soát 1 phen.

— Kỳ quái, chỗ nào cũng đều lục soát qua, thế nào chính lại tìm không được ngọc linh lung đâu? - Nhan Phi Tuyết rất cuộc đem nó giấu chỗ nào rồi!

2 tay chống thất lưng, Tô Tần lúc này nóng nảy, mắt thấy thời gian từng chút từng chút trôi qua, ngọc linh lung vẫn là nửa điểm tung tích chưa hiện, 1 lần cơ hội này, liền bỏ lỡ không còn như vậy sao!

— Không được, đêm nay, ta nhất định phải tìm được! - Tô Tần đẩy cửa ra, hướng nơi khác tìm kiếm.

A —————

Trong bất tri bất giác, nàng cứ nhiên tìm được thư phòng Tư Mã Duệ.

Ở đây cảnh trí cùng nơi khác bất đồng, nơi khác muôn hoa đua thắm khoe hồng, hoa thơm cỏ lạ bậc nhất, nhất phái sinh khí bừng bừng phấn chấn, mà ở đây lại thanh nhã thần kỳ, chỉ trồng 1 loại hoa —— quân tử lan.

Ở đây gian phòng cũng rất đặc biệt, không phải thanh chuyên ngói xanh, mà là do trúc đặc chế mà thành, ở đây tất cả đều là như vậy nho nhã, thanh đạm.

Lần đầu nhìn thấy Tư Mã Duệ, hấn cấp cảm giác của mình đó là ôn nhuận như ngọc, bây giờ xem ra, ở đây tân trang nhưng thật ra rất phù hợp cá tính của hắn.

Chỉ là như vậy ôn nhuận tính tình lại không thể dung hạ “Nhan Phi Tuyết”, xác thực làm cho người ta khó hiểu!

Không biết là xuất phát từ loại tâm tình nào, Tô Tần cất bước đi vào bên trong thư phòng.

Trong phòng rất ngăn nắp sạch sẽ, trên vách tường treo đầy các loại tranh họa thanh nhã, trên bàn còn chỉnh tề để văn phòng tứ bảo.

Tô Tần chú ý tới, thư phòng do 1 đạo băng ngọc châu liềm cách thành nội ngoại thất.

Ánh trăng doanh lương, xuyên thấu qua sa trường mỏng trong suốt lóe ra, Tô Tần tựa hồ thấy được 1 bức họa treo ở trên mặt tường đối diện.

25. Chương 25: Thì Ra Là Thanh Mai Trúc Mã A!

Tô Tần sở dĩ chú ý tới bức họa này, là bởi vì nó nếu so với những bức họa ở ngoại thất lớn hơn nhiều, hơn nữa, giữa bức họa tựa hồ chỉ họa 1 người.

Nhắc lên sa trường mỏng, Tô Tần thấy rõ người trong bức họa.

Giữa họa, 1 vị nữ tử xinh đẹp mặc quần dài trắng như tuyết, đứng ở giữa cây liễu xanh, tay cầm hương phiến, bán che mặt, mâu quang đưa tình nhẹ nhàng như có như không chính đang nhìn lên về phía trước.

Nhìn theo ánh mắt của nàng thì dừng lại ở chỗ, ở trên người 1 gã thiếu niên thanh y tuần lãng, trong mắt lưu luyến quanh quần, mâu quang nhìn lại.

Buông xuống sa trường mỏng, Tô Tần bị người trong họa hấp dẫn, hướng họa đi đến.

Phía sau băng ngọc chiếu sáng, phát ra ánh sáng như ngọc nhẹ nhàng linh thanh.

Nhân vật trong họa trông rất sống động, 1 nụ cười, đều phong tình, 1 cái liếc mắt, đều sinh động.

Người vẽ tranh rất là dụng tâm, mỗi 1 nét, mỗi 1 chỗ, đều dùng hết tâm tư mà họa.

Mỗi 1 nét, mỗi 1 họa đều chấn động lòng của nàng.

Dùng quỳen bố tốt nhất, đan mực tốt nhất, nhỏ đến té văn, lớn đến phong cảnh, người vẽ tranh xem ra dụng tâm đến cực điểm.

Tay nhẹ xoa hình ảnh như tơ bàn bóng loáng kia, theo văn lộ, 1 đường chảy xuống đến chỗ lạc khoản. (là phần trên bức Thư pháp hoặc tranh vẽ đề tên, tên hiệu, ngày tháng, lời giải thích, thơ văn ... đồng thời có đóng ấn chương)

1 đoạn dùng như nước chảy mây trôi bàn thông thuận, lại kiêm có hồn hậu hữu lực cốt phong bút pháp miêu tả đích tình thơ nhảy vào mi mắt.

1 tiên thanh hiểu hỉ còn gia, say rượu khốn lưu hà.

Hôm qua mưa nhỏ tân tề, song yên vũ phong tà.

Sơn bất tận, nước vô nhai, vọng trung xa.

Tổng xuân tư vị, niệm xa ôm ấp tình cảm, phân phó dương hoa.

————— Duệ tặng Tư Vũ

Thì ra là 1 đoạn tình yêu thanh mai quắn trúc mã triền miên a!

Đến tận đây, Tô Tần rốt cuộc hiểu rõ, cũng hiểu, tâm tư của Tư Mã Duệ, 1 nam nhân có thể dụng tâm đến tận đây, nàng xác thực vô pháp trách cứ hắn điều gì.

Thật muốn nói cái gì đó, chỉ có thể nói, “Nhan Phi Tuyết” không có phúc phận này, kiếp này đã định trước cùng hắn vô duyên!

Tô Tần tiêu tan cười, tối nay, có lẽ sẽ có chút sầu não, thế nhưng nàng lại phá lệ rộng rãi, bởi vì Nhan Phi Tuyết đáy lòng kia khỏi vướng mắc cuối cùng cũng cởi ra!

Tô Tần dưới đáy lòng đối “Nhan Phi Tuyết” nói: Người đều thấy được rồi, lúc nên buông tay, tự nhiên nên buông tay, thành toàn cũng là 1 loại biểu hiện của yêu!

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên ánh lửa thoáng hiện, ngay sau đó 1 trận khói đặc tràn vào.

— Đây là...- Tô Tần vội vã lao ra ngoài phòng, lại ngạc nhiên phát hiện, ngoài thư phòng ánh lửa ngút trời- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

Khói đặc cuồn cuộn, sắc làm nàng lệ rơi đầy mặt, Tô Tần che mặt, hướng ra ngoài nhìn.

1 đạo nhân ảnh theo chỗ cháy hiện lên.

— Đứng lại! - Tô Tần 1 quyền tay áo, hướng người nọ phóng đi.

Phi thân vọt tới bóng người trước mặt, người nọ đột nhiên ngậy ngấn cả người 1 chút, tựa hồ là không nghĩ tới sẽ có người ở chỗ này.

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn, phát hiện đối phương chỉ là cái hắc tiểu tử nhỏ gầy, 2 mắt lập tức lộ ra chẳng đáng cùng sát khí.

Không nói 2 lời, liền giơ đao hướng nàng bổ tới.

Phóng hỏa! Tô Tần miễn cưỡng lắc mình tránh thoát, sau đó 1 cú giơ chân, đem đao trong tay hắn đá bay, sau khi hạ xuống lập tức 1 cú móc chân, thẳng đánh hắn rớt đài.

Tất cả động tác hành văn liền mạch lưu loát, lưu loát cấp tốc.

Người tới còn chưa kịp phản ứng, liền bị Tô Tần 1 quét chân cấp đánh ngã.

Tô Tần lập tức đưa hắn đè xuống đất, đem 2 tay hắn bắt chéo ở sau lưng, sau đó 1 phen lột xuống mặt nạ của hắn.

Hé ra khuôn mặt xa lạ!

— Người là ai! - Tô Tần dùng sức ngắt 1 cái, nghiêm nghị hỏi- Nói, tại sao muốn phóng hỏa!

Ai —————

Người tới nhìn 1 chút chân mày, hắn không nghĩ tới thân thủ của đối phương miễn cưỡng như vậy, lần này thực sự là tài liệu!

— Nói, nếu không ta đem cánh tay ngươi bẻ gãy! - Đang khi nói chuyện, Tô Tần lại dùng 1 chút lực.

— A!!! - Người tới rốt cuộc nhận không được, hô lên.

— Nữ nhân, là ngươi sao! - Đúng lúc này, từ chỗ âm u đột nhiên truyền đến thanh âm của Nốt Ruồi Đen.

Tô Tần quay đầu lại, lại nhìn thấy Nốt Ruồi Đen đang từ chỗ âm u lộ ra nửa cái đầu, hướng bên này đi tới.

— Sao ngươi lại tới đây! - Tô Tần trong lúc nhất thời nhanh thản, người tới thừa dịp nàng phân thần trong nháy mắt, 1 kim thiên thoát xác, thoát thân trốn.

— Đứng lại! - Tô Tần bị hắn đẩy ngã xuống đất, lúc đứng dậy muốn đi truy, tay lại bị Nốt Ruồi Đen kéo.

— Đừng đuổi theo, chúng ta đi nhanh lên! - Nốt Ruồi Đen kéo tay nàng tựa văng ngoài bào.

— Người tới làm gì! - Tô Tần có chút tức giận, không phải đã kêu hấn và Hạnh nhi ở bên ngoài chờ sao!

— Ta tới cứu người a! - Vốn hấn là ở bên ngoài chờ, kết quả trong vương phủ nổi lên đại hỏa, hấn nhất thời nóng ruột, cũng không nghĩ nhiều liền vọt vào.

— Người, người thật hồ đồ! - Tô Tần lúc này thực sự là nổi khí vô cùng, nếu không phải là hấn lỗ mãng xông tới, nàng sớm bắt được thủ phạm, còn chưa kịp hỏi, người đã chạy!

— Đừng động , đi trước lại nói!

Nốt Ruồi Đen nhìn phía sau thư phòng, đại hỏa nương gió thổi như lửa xà nhả độc, cuộn cuộn nổi lên thật cao, hướng nơi đó đánh tới.

— Không được, ta phải đi vào! - Tô Tần đột nhiên nhớ tới bức họa trong thư phòng kia.

Kia là hấn dùng tâm mà vẽ tranh, chẳng biết tại sao, nàng không muốn tác phẩm hết sức dụng tâm cứ như vậy mà bị thù hủy đi.

— Uy, người điên ư! - Nhìn thấy nàng giãy tay của mình, lại hướng thư phòng phóng đi, Nốt Ruồi Đen thấp giọng kinh hô lên.

Thư phòng là do thanh trúc kiến thành, rất dễ cháy, mới vừa rồi còn chỉ là tinh điểm mồi lửa, hiện tại lại đột nhiên đột ngột từ mặt đất mọc lên, hỏa thế hung mãnh.

Không thể để bị đốt được!

Tô Tần cuộn cuộn nổi lên tay áo, che mũi, cúi đầu 1 hơi vọt đi vào.

Vọt tới băng ngọc phía sau sa trường mông, bức họa kia vẫn còn bình yên vô sự.

Hoàn hảo!

Tô Tần dưới đáy lòng thở phào 1 cái, nàng vội vã đem họa gỡ xuống, cẩn thận mà nhanh chóng cuộn lại, che ở trước ngực.

Xoay người chuẩn bị rời đi thời gian, 1 đạo xà ngang đột nhiên rút xuống...

Trúng tên Tô Tần vô ý thức lui về phía sau 1 bước, cây xà ngang xẹt qua cánh tay mà nàng che chở tranh cuộn, rơi ở trên mặt đất.

A —————

Nhìn 1 chút, cánh tay vì bảo vệ tranh cuộn, bị hỏa tổn thương 1 mảnh, nóng rực đau đớn trong nháy mắt tập trung vào trong đầu, cắn chặt răng, Tô Tần nhú chặt chân mày.

— Nữ nhân! - Cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của Nốt Ruồi Đen, có chút gấp bất an- Mau ra đây, có người hướng bên này chạy tới!

Tô Tần cũng không kịp lo cho thương trên tay, vội vã ôm chặt tranh cuộn, miễn tiện nhảy qua cây xà ngang, chạy ra khỏi ngoài cửa.

Mới vừa đến cửa, liền thấy đến quần gia mang theo rất nhiều người, tay cầm cây đuốc hướng bên này vọt tới.

— Người làm cho Hạnh nhi phóng khói sao! - Tô Tần hỏi vội.

— Ân, ta kêu nàng trước thời gian phóng! - Nói xong, Nốt Ruồi Đen hướng phương hướng cửa sau nhìn nhìn, quả nhiên, 1 cỗ nồng đậm khói đen mềm rũ xuống dựng lên.

— Quần gia, ngài xem, cửa sau có ai nấu cơm! - Lúc này, 1 đạo kinh hô truyền ra.

— Buồn cười, Tiểu Tam người dẫn người đi ra sau nhìn, người còn lại theo ta, đều đem mắt mở to cho ta, không được để cho 1 người nào chạy thoát, nhớ kỹ nếu có cái sơ xuất gì, các người đều chịu không nổi! - Quần gia nhanh nhẹn phân phó.

— Dạ! Mọi người linh mệnh đều từng người tan đi.

__ Chúng ta đi cửa trước! Tô Tần mang theo Nốt Ruồi Đen thừa dịp hỗn loạn, kéo lại thắt lưng, hướng phía phương hướng trước môn chạy nhanh.

Ngay lúc bọn họ sắp đến mục đích, phía sau lại vang lên thanh âm bén nhọn.

__ Đứng lại! - Ngay sau đó 1 đạo thanh âm xé gió bay vụt đến.

Đoạt —————

1 đạo mũi tên nhọn bay thoáng qua, thẳng tắp cắm vào trên sàn phía sau cửa.

Đoạt lại 1 tiếng xé gió mà đến!

__ Cẩn thận! - Tô Tần đẩy ra Nốt Ruồi Đen, 1 đạo khác mũi tên nhọn, thẳng tắp cắm vào bả vai của nàng.
A!!!

Tô Tần kinh hô lên, tay run lên, tranh cuộn từ trong ngực rơi xuống, nàng che vai phải, mồ hôi lạnh lập tức toát ra thái dương.

__ Nữ nhân! - Nốt Ruồi Đen vội vã chạy tới, đỡ lấy nàng, cấp thiết hỏi.

__ Ta, ta trúng tên! - Tô Tần số chết nắm lấy vai phải, máu như dòng suối nhỏ, bùng lên- Người đi trước! - Nói xong, nàng 1 phen đẩy Nốt Ruồi Đen.

__ Ta không đi, ta không thể bỏ lại 1 mình người! - Nốt ruồi đen vội vã nâng dậy nàng, tay lại chạm trúng 1 mảnh ẩm ướt- Người chảy rất nhiều máu, phải nhanh trị liệu!

Đau —————

Vừa mới vừa động thủ, chân mày của nàng đều nheo thật chặt lại, cắn chặt môi đến đáng sợ.

__ Người tới, tên phóng hỏa ở bên này! - Có người hô to nói.

Không xong!

Tô Tần âm thầm kinh hô, người này mang theo hộ viện tới!

Xoay người nhìn lại, 1 đám đuốc lớn, xem ra là không ít người!

Tô Tần hạ quyết tâm, cắn răng 1 cái, đem Nốt Ruồi Đen đẩy dời đi ra ngoài cửa lớn.

__ Uy, nữ nhân, người làm gì vậy! - Nốt Ruồi Đen còn chưa kịp phản ứng, liền bị nàng đẩy ra.

__ Mang Hạnh nhi đi! - Lúc môn khép lại, hẳn nghe được câu nói sau cùng.

__ Nữ nhân! - Nốt Ruồi Đen số chết (Cứng đầu, kiên quyết) gõ đại môn, lại chỉ nghe được bên trong 1 mảnh ồn ào náo động ngút trời.

Thùng thùng thùng —————

Hắn số chết gõ, quát- Nữ nhân ngốc, nữ nhân ngốc, làm anh hùng làm gì, ai muốn người cứu, người là đứa ngốc! Đại ngu ngốc!!!

Lệ, rốt cuộc không thể tiếp tục khóa ở trong hốc mắt, như là thác nước, ào ào chảy ra.

__ Vì sao, tại sao muốn làm như vậy! - Nốt Ruồi Đen nắm tay để ở trên ván cửa, đỉnh đầu dừng ở ngay khuỷu tay, thấp giọng, vì sao...

Nhan Phi Tuyết, người là đại ngu ngốc!!!!!!

Trong đêm tối, 1 đạo hỗn loạn tự trách cùng bi thương rỗng giập phá tan bầu trời đêm.

Ha hã —————

Ta đúng thật là ngu ngốc a! Lại làm chuyện lỗ vốn như vậy!

Tô Tần che chặt vai phải, dựa ván cửa, mất đi khí lực, trượt rơi xuống, mang trên mặt bất đắc dĩ cay đắng, quay đầu nhìn lại phía sau ván cửa.

26. Chương 26: Nửa Đêm Ôn Nhu

Cay đắng cười, tối nay thật đúng là TMD xui xẻo!

Cuối cùng, kế hoạch của nàng vẫn không thể nào vượt qua được lão thiên biến hóa mau!

Trước mắt đột nhiên 1 chút sáng tăng lên rất nhiều, định nhãn nhìn lại, hé ra bộ mặt mang theo tức giận xuất hiện ở trước mặt.

— Ai, quản gia đại nhân, chúng ta lại gặp mặt! - Tô Tần nhìn thấy trong mắt của hắn chợt lóe lên kinh ngạc, lập tức biết hắn nhận ra chính mình.

— Người! Lại là người! - Quản gia chỉ về phía nàng, hung hăng nói - Người điêu phụ, lại còn dám tới nơi này quấy rối!

— Uy, trước nói rõ ràng, ta còn là hoàng hoa khuê nữ, lúc nào lại được phụ (Người đàn bà có chồng)! Đừng ăn nói bừa bãi, hủy danh dự của ta, nếu không, ta sẽ đi cáo người phỉ báng! - Tô Tần vừa cười vừa nói, bất quá như là lo lắng chưa đủ, nơi bả vai truyền đến đau nhức làm cho nàng lực bất tòng tâm.

Cảnh vật trước mắt có chút mơ hồ không rõ, thái dương mờ mờ hột lớn như đậu, theo mi mắt chảy xuống, tất cả mơ hồ.

— Người, người! Hảo người miệng lưỡi bén nhọn nha đầu chết tiệt kia! - Quản gia tức giận đến liền nói đều nói không rõ, chỉ vào Tô Tần thẳng giậm chân, sau đó không cam lòng hưởng vai nàng đá vài cái- Ta xem người còn có thể mạnh miệng tới trình độ nào!

A —————

Tô Tần cơ hồ đau muốn ngất đi, từng ngum từng ngum thở phì phò, cười lạnh dạt ra- Ha hả, ha hả... người đây chính là ngược đãi tù binh, cần thận ta ở trước mặt vương gia cáo tội trạng người!

Nha nha, người đúng là tên đê tiện, hạ thủ thật đúng là TMD đủ ngoan!

— Hừ, người vẫn là nên quan tâm 1 chút chính mình đi, phóng hỏa đốt phủ vương gia thế nhưng là tội lớn, người cứ chờ đi! Ta xem người còn có thể kiêu ngạo bao lâu!

— Ha hả, xem ra, quản gia đại nhân cần phải hảo hảo mà “Mỗi mắt mong chờ” rồi! - Nói xong 1 câu này, Tô Tần cuối cùng nhịn không được, trước mặt bỗng tối sầm, liền mất đi tri giác.

— Hừ, đêm nàng kéo tới sài phòng, xem trừng cho ta, có cái sơ xuất gì, ta sẽ hỏi tội các người! - Quản gia mệnh lệnh xong xoay người tính đi, chân lại đá trúng 1 vật gì đó, cúi đầu vừa nhìn, đáy mắt xẹt qua 1 mặt sáng gióng.

Đau, thật TMD a —————

Giữa mơ hồ, Tô Tần chỉ cảm thấy quanh thân giống như là bị xe hung hăng cán qua cán lại, không có 1 chỗ nào không đau, nhất là nơi bả vai truyền đến đau đớn, càng tượng như là bị người dùng đao xẻo ra khỏi 1 đại khối thịt, đau đến nàng chỉ nghĩ muốn cắn cái gì, hảo giảm nhẹ thống khổ.

— Cẩn...- Bên tai truyền đến thanh âm êm ái, sau đó 1 vật mềm gì đó nhét vào trong miệng.

Tô Tần như trước nhắm 2 mắt, chỉ là vô ý thức cắn vật mềm đó.

— Kiên nhẫn 1 chút, rất nhanh là xong thôi...- Đạo kia thanh âm êm ái lại truyền tới, Tô Tần muốn mở mắt ra, thấy rõ người tới, lại tổng là không có khí lực.

Đau! Nàng nhịn không được hô lên, lại như bông gòn mềm vô lực, tựa hồ quanh thân khí lực cũng đã bị người tháo xuống hết.

Trên vai cùng cánh tay thương hỏa như nhau nóng rực qua đi, lại băng như nhau thanh lương, cảm giác thật thoải mái.

Tô Tần giãn ra chân mày nín chặt, cúi đầu “Ân a” 1 tiếng, thân thể liền rơi vào trong 1 lồng ngực dày rộng.

Hảo hảo người thấy vị đạo...

Cái ôm ấp kia thật ấm áp, rất thoải mái, làm cho người ta an tâm, tựa hồ nằm ở nơi đó, chính là 1 bến bờ an toàn, sẽ không còn bị bất luận cái sóng gió gì nữa.

Vương gia đã trở về! _ Ngoan, đến uống thuốc...- Lại là đạo thanh âm ôn nhu kia.

Sau đó 1 cổ thẩm lạnh lưu dịch đọng phải bên môi, thế nhưng Tô Tần thực sự quá mệt mỏi, vừa mới trải qua 1 hồi chữa trị rất đau nhức, đau đến nỗi nàng nhúc nhích ngón tay cũng không có khí lực.

Đúng lúc này, 1 loại rất mềm mại gì đó đụng chạm tới môi của nàng, mềm mại tựa như là kẹo đường, mang theo vị ngọt ngào hướng môi của nàng kéo tới.

Giữa mềm mại, tựa hồ có 1 đường linh xà, linh hoạt cạy khai hàm răng nàng đóng chặt, nhanh chóng tiến vào, sau đó 1 cổ thẩm lạnh hơi cay đắng lưu dịch chảy vào trong miệng của nàng.

Thật là khổ—————

Tô Tần từ nhỏ đã không thích uống thuốc, 1 chút cay đắng cũng làm cho nàng khó chịu, lúc này nàng vừa mới giãn ra chân mày, lại lần 2 hai xiết chặt, muốn nhắm lại miệng.

Hàm dưới căng thẳng, miệng lại lần thứ 2 bị ép mở.

Tựa hồ là không muốn làm cho nàng nhắm lại, cái linh xà kia càng thêm linh hoạt đảo qua trong miệng của nàng mỗi 1 chỗ, tựa hồ phi thường lưu luyến mỗi 1 chỗ trong miệng nàng, động tác linh xà ngày càng kịch liệt, Tô Tần cảm giác không khí trong lồng ngực đều đã bị hấp hút hết rồi.

Ấn —————

Giữa朦胧 lung, nàng cúi đầu thở ra 1 tiếng, mềm yếu vô lực, tựa hồ còn hơi điểm kiều ~ giận dữ...

Hờn dỗi!!!!!!

Cái từ này chợt lóe hiện, Tô Tần lập tức cảm thấy 1 đạo tia chớp bắn trúng não bộ, nàng bỗng nhiên mở 2 mắt ra!

Đây là —————

Nhìn chung quanh, không có người, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ bằng gỗ chỉ thấy 1 mảnh bầu trời xanh thẳm————— trời đã sáng!

Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là mộng!?

Tô Tần nghiêng đầu, nhìn nhìn vai, nơi đó mũi tên đã bị người rút ra, vết thương cũng được xử lý băng bó rất tốt, nhìn nhìn lại cánh tay, tổn thương nơi đó cũng như nhau, đều được người băng bó xử lý rất tốt.

Tay vô ý thức xoa đôi môi, nơi đó vẫn là 1 mảnh ôn nhuận, hơi có chút phù thũng.

Trong lòng giật mình, cảm giác hơi cay đắng nơi cổ họng kia đã lần thứ 2 tự nói với mình, vừa rồi tuyệt đối không phải là mộng!

Như vậy, đến tột cùng là ai?

Là ai đã đến giúp nàng băng bó vết thương?

Nếu tới, lại vì sao không hiện thân?

Chính lúc đang suy nghĩ, ngoài cửa sài phòng đột nhiên vang lên 1 trận gấp gáp hữu lực tiếng bước chân.

Phanh —————

Đại môn bị người dùng chân đá văng ra, cường liệt dương quang bắn thẳng tiến vào, Tô Tần neho mắt lại, nhìn thấy ở giữa ánh sáng vừng đứng 1 nam nhân lửa giận ngút trời.

1 cổ gân bạo phát lửa giận vây quanh thân hình cao lớn của hắn, hé ra trên mặt lạnh im như ngọc là bao tổ mây đen rậm rạp bao phủ.

_ Nhan Phi Tuyệt!!! - Gầm thét rồng giận theo trong miệng của hắn nhảy ra.

Tư Mã Duệ!

Tô Tần trừng lớn song mắt nhìn nam nhân đứng ở trước mặt tràn ngập thịnh nộ này.

Nhìn thấy 2 tròng mắt sòng dử cuộn cuộn của hắn kia, vừa nhìn lại phía sau, đứng phía sau hắn chính là quần gia, vẻ mặt tiêu ý âm hiểm, Tô Tần 1 thanh âm trong lòng lộp bộp vang lên.

Không tốt!

Này là phản ứng đầu tiên của nàng, thân thể lập tức hướng phía sau xê dịch.

Tư Mã Duệ trên trán lòi ra gân xanh, chân hướng phía trước bước tới.

27. Chương 27: Bị Hãm Hại!

__ Người...người, trở về...- Tô Tần chưa từng thấy qua Tư Mã Duệ thịnh nộ như vậy, nín nói nửa ngày, nói ra khỏi miệng thế nhưng chỉ có mấy chữ này.

__ Nhan Phi Tuyết, người làm tốt lắm! - Tư Mã Duệ hung hăng nhìn chằm chằm nàng, lửa giận ngút trời địa chất hồi- Không nghĩ tới, người cư nhiên lớn gan đến nổi phóng hỏa đốt vương phủ của bản vương!

Ai —————

Tô Tần trong lòng thở dài, vốn chính là muốn giải thích sự tình không rõ này, mà vị đại gia này lại là vị chủ nhân chuyên quyền độc đoán, hắn 1 khi nhận định chuyện gì, mặc cho người cứu đầu trâu cũng kéo không trở về!

Bất quá, nàng Tô Tần cũng là tính tình như vậy, là nàng làm, nàng sẽ thừa nhận, không phải nàng làm, đừng mơ tưởng ép nàng nhận tội!

Nàng đứng lên, không sợ đón nhận con người tràn ngập lửa giận của hắn, tâm bình khí hòa nói- Tư Mã Duệ, đây không phải là ta làm!

Nàng cảm thấy Tư Mã Duệ mặc dù ngoan cố, nhưng cũng không đến mức là loại người không thể nói lý lẽ, trước lúc kết tội chỉ ít cũng phải nghe biện giải của nàng chứ!

Vậy mà...

__ Nhan Phi Tuyết! - Tư Mã Duệ nghe xong lời của nàng, chẳng những không có bớt giận, trái lại ngày càng phần nộ, hắn 1 phen nhéo khởi cổ áo của nàng, hung hăng nói- Thế nào! Dám làm không dám chịu sao! Không nghĩ tới người mang thù như vậy, vì trả thù bản vương cư nhiên dùng thủ đoạn thấp hèn như thế, người quả nhiên là 1 bãi rả ra, đỡ không nổi tường, không có thuốc nào cứu nổi!

__ Buông tay! - Tô Tần nghe xong, giơ lên tay phải hung hăng đem tay hắn túm hạ, bởi dùng sức quá độ, vết thương vai phải lần thứ 2 bị rách, đau đớn như châm đâm vào trong xương cốt, trong lúc nhất thời, thái dương toát ra rất nhiều mồ hôi hột.

Tô Tần cắn răng chịu đựng, lẳng là không có ở trước mặt của hắn lộ ra nửa điểm vẻ thống khổ, nàng lạnh lùng nói- Được rồi, Tư Mã Duệ, người dựa vào cái gì vũ nhục nhân cách của ta! Ta cho người biết, ta cho tới bây giờ đều là nói 1 không nói 2, ta nói đây không phải là ta làm, là không phải ta làm, chớ đem toàn bộ đều đổ lên đầu ta!

Muốn vu oan giá họa sao!

Tô Tần đối với hắn bảo thủ tính tình thực sự rất chán ghét, tự mình nghĩ cái gì liền là cái đó, biện giải của nàng ở trong mắt của hắn cũng chỉ là nguỵ biện!

__ Không phải người, vậy người vì sao lại ở chỗ này! - Tư Mã Duệ liềm khởi con người, lạnh lùng nói- Hay là nói, Nhan đại tiểu thư người lúc mộng du chính mình đi vào vương phủ của bản vương! Sau đó phóng 1 cây đuốc! Lại chính mình đi vào sài phòng này! Nhan Phi Tuyết, người cho là bản vương là người ngu ngốc sao!

Nghe vậy, Tô Tần ngây ngẩn cả người, nha nha, vòng tới vòng lui, hắn vẫn là không thềm tin chính mình, không trông coi chính mình có thần chí thanh tỉnh hay không, hắn đều nhận định là chính mình phóng cái chuôi hỏa này!

— Tư Mã Duệ, ta cho người biết, con chuột cùng mèo còn có khối ở hậu viện là ta phóng, thế nhưng hỏa trong thư phòng ta không phóng, coi như là muốn phạt, ta cũng muốn phạt cam tâm tình nguyện, nhưng hỏa ta không phóng, ta cũng tuyệt đối sẽ không chịu tiếng xấu thay cho người khác! Bắt trộm phải bắt tang, có chứng cứ gì nói hỏa là ta phóng!

— Người! Hảo, rất tốt, người muốn chứng cứ đúng không! Hôm nay bản vương để người tâm phục khẩu phục! - Tư Mã Duệ cầm tranh cuộn trong tay triển khai- Đây là chứng cứ!

— Nay, bức họa này làm sao lại biến thành như vậy! - Tô Tần nhìn họa trong tay hắn, mắt tăng trừng lớn.

Là bức họa kia, làm sao lại phôi thành bộ dáng như vậy, nàng nhớ ở trước lúc chính mình hôn mê, bức họa này còn hảo hảo nằm trên mặt đất, thế nào chỉ chớp mắt vài cái lại thành bộ dáng sứt mẻ không chịu nổi!

1 đạo âm lãnh quang hiện lên, Tô Tần nhìn thấy quần gia đầy mắt chột lóe lên âm lãnh.

Hắn dựa vào cái gì! Phiên phúc tới!

Tô Tần lập tức ý thức được mình bị người vu oan!

— Người quả nhiên nhận biết bức họa này! - Tư Mã Duệ trong mắt lộ ra ánh mắt lợi hại- Người nói cho bản vương, họa vốn phải là ở trong thư phòng của bản vương, thế nào sẽ tới trong tay của người! Vì sao tới trong tay của người, nàng lại thành bộ dáng như vậy!

A —————

Đương lúc tranh cuộn triển khai, Tô Tần trong lòng giật mình!

Nữ tử trong họa hé ra tú lệ mặt bị người dùng đao hoa được hoàn toàn thay đổi, đao phong lợi hại, từng đạo vết đao đều như cố tình thể hiện người hủy họa nhất định đối người trong bức họa hận thấu xương.

Như vậy sự tình liền rất đơn giản, trên đời này người đối nữ tử trong họa hận thấu xương, trong mắt người đời, ngoại trừ nàng —— Nhan Phi Tuyết, còn có thể là ai!

Nhìn lại vẻ mặt của hắn, 1 bộ biểu tình “Chính là người làm”!

Lần này liền thở dài đều không cần, không ngờ hắn sớm như thế đã đem mình xử tử hình! Nàng kia còn có gì biện giải nữa!

Tô Tần cũng sinh khí, nàng đứng ở trước mặt của hắn, ngẩng đầu lên- Tư Mã Duệ, người đừng ăn nói lung tung, tùy tiện lấy bức họa liên vu oan người khác, ta nói không phải ta làm, là không phải ta làm, hôm nay ta toàn bộ nói thật ở chỗ này, người tin cũng được, không tin cũng được, phải chính là ta làm, ta sẽ nhận, không phải ta làm, đánh chết ta cũng sẽ không nhận! Ta xin cáo...

Ba! —————

Lời còn chưa dứt, 1 tiếng thanh âm vang dội chập vang, má trái Tô Tần kết kết thật thật dán lên 1 cái tát.

Phanh —————

Lại là 1 tiếng vang thật lớn, thân thể của nàng không chịu nổi cái tát bất thành linh, bị ném tới trên tường, mũi cùng tường làm cái thân mật “Ân cần thăm hỏi”, sau đó ngã trên mặt đất.

A!!!!

Tô Tần nhin không được hô lên, che chảy máu mũi, nàng khiếp sợ nhìn về phía Tư Mã Duệ.

Không thể tin được hắn lại vì 1 bức họa đánh nàng, hung hăng đánh nàng!

— Người đánh ta! - Nước mắt có chút không giấu nổi ở trong hốc mắt đảo quanh, thanh âm có chút tối cảm- Người cứ nhiên đánh ta!

Dù cho nàng có đùa dai phóng con chuột cùng mèo tiến vương phủ, dù cho nàng là cố ý chỉnh 1 chút hần, kia thì thế nào!

__ Bần vương đây là đang thay phụ thân của người giáo huấn người không nên thân nữ nhi! - Tư Mã Duệ lạnh lùng nhìn nàng.

Nữ nhân này hận hần cũng thì thôi, vì sao liền Tư Vũ cũng không chịu buông tha!

Như vậy nguyên rửa Tư Vũ, Tư Vũ làm gì có tội!

Dựa vào! 1 nói đến vấn đề này, Tô Tần càng 1 bụng cơn tức!

Nha nha, hần cũng không cố đồng môn chi nghĩa, không để ý mặt mũi của phụ thân Nhan Phi Tuyết mà hừ Nhan Phi Tuyết, hần còn có tư cách gì nói thay phụ thân Nhan Phi Tuyết đến đánh nàng!

Tối trọng yếu nhất là, hần đánh là nàng ——— Tô Tần! Hần dựa vào cái gì đánh nàng!

__ Lục đệ! - Tư Mã Hằng đột nhiên xuất hiện ở cửa, hần ngạc nhiên hô lên- Người điên rồi!

Nói hần vội vã đi đến, nâng dậy Tô Tần, ôn nhu hỏi- Người không sao chứ?

Mắt của hần ở lúc đảo qua má trái Tô Tần, đột nhiên liễm khởi, đáy mắt hiện lên 1 mạt lãnh lệ.

Tô Tần đẩy ra tay hần, cắn chặt răng, nhịn xuống trên vai truyền đến trận trận đau nhức, ngẩng đầu lên nhìn Tư Mã Duệ, cố gắng đem nước mắt khóa ở đáy mắt.

__ Người dựa vào cái gì đánh ta, lại có tư cách gì thay phụ thân đến đánh ta! Đừng quên, ta và người đã không có bất cứ quan hệ nào, Tư Mã Duệ vương gia đại nhân! - Tô Tần cười lạnh.

__ Người...- Tư Mã Duệ 1 ninh mi, vừa mới muốn mở miệng, lại bị nàng cắt ngang.

__ Người, người cái gì! - Tô Tần chột nhú mày, lãnh mi nói- Ta cho người biết, ta cho dù là thật hận nữ nhân này, cũng tuyệt đối sẽ không làm chuyện nhằm chán như thế, loại này chỉ có bọn đạo chích mới làm, ta đây mà thêm, cũng không rảnh đi làm!

Nàng là Tô Tần, nàng có kiêu ngạo của nàng, kiêu ngạo của nàng không cho phép nàng ở trước mặt nam nhân này biểu hiện ra bất luận cái gì mềm yếu, tuyệt đối không!

Già mồm át lỗ phải! __ Tư Mã Duệ, có lẽ lúc trước Nhan Phi Tuyết đích xác làm sai, nhưng bắt đầu từ 1 tát này, Nhan Phi Tuyết liền không bao giờ của nợ người 1 chút nào nữa! - Tô Tần tiểu vung tay lên, quyết tuyệt nói.

Đúng vậy, nàng muốn thay Nhan Phi Tuyết cùng hần ân đoạn nghĩa tuyệt, từ nay về sau, thế giới của hần, nàng không tham dự nữa!

__ Người...- Tư Mã Duệ chưa từng thấy qua Tô Tần quật cường như vậy.

Đạo lớn hồng thông chưởng ấn kia ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, phá lệ bắt mắt.

Nhìn thấy mạt quật cường kia nơi đáy mắt của nàng, đạo kia ám thương, hần nơi đáy lòng có chút kích thích, tâm bắt đầu hơi có chút dao động, làm như có 1 chút cứ như vậy mà hối hận...

Trước đây nàng là vậy mảnh mai, như hoa lê trong gió run lẩy bẩy, làm cho người ta thương tiếc, thế nhưng bây giờ nàng lại như thay đổi thành 1 người khác, quật cường, giáo hoạt, còn mang theo 1 chút tiểu thông minh, kiêu ngạo như loại hoa hồng mang theo mình gai nhọn.

Đây hết thấy đều là tính tình mà Nhan Phi Tuyết trước đây chưa từng có, vì sao, 1 người có thể trong 1 đêm, thay đổi tính tình, đến tột cùng là cái gì cải biến nàng?

Hay là nói hần chưa bao giờ thật tâm nhìn kĩ nàng, nàng là trước đây cố tình ngụy trang, như vậy bộ dáng này mới là bộ mặt thật sự của nàng!

__ Lục đệ, người bình tĩnh 1 chút! - Tư Mã Hằng ngăn cản hần- Ta tin không phải Phi Tuyết làm, nhất định ở đây có hiểu lầm!

__ Có hiểu lầm hay không, trong lòng nàng rõ ràng nhất! - Tư Mã Duệ mắt nhìn chăm chăm Tô Tần, đối Tư Mã Hằng nói- Nhân chứng vật chứng đều ở đây, nàng còn có thể thế nào ngụy biện!

__ Nhân chứng vật chứng? - Tư Mã Hằng nghi ngờ nhìn họa trên mặt đất, lại nhìn 1 chút Tư Mã Duệ- Đây là có chuyện gì?

__ Tam vương gia, để tiểu nhân tường tận bầm báo...- Quân gia vẫn đứng ở phía sau Tư Mã Duệ bước lên, hướng Tư Mã Hằng thật sâu khom người chào, nhỏ giọng nói.

__ Người?! - Tư Mã Hằng lãnh mi 1 điều, đáy mắt cấp tốc xẹt qua 1 đạo lợi hại quang mang, lập tức lại khôi phục bất cần đời biếng nhác.

__ Dạ phải, những thứ này đều là tiểu nhân đem qua tận mắt nhìn thấy, Nhan Phi Tuyết từ cửa sau trộm chạy vào vương phủ, phóng hỏa thiêu thư phòng vương gia, xuất phát từ đồ kị, nàng còn muốn đem bức họa của vương gia vẽ hủy thành bộ dáng như này...

Nói xong hắn cung kính đem họa theo trong tay Tư Mã Duệ nhận lấy, triển khai đưa cho Tư Mã Hằng nhìn.

Đương lúc Tư Mã Hằng ánh mắt quét đến vài đạo hoa vết hung tàn trên mặt nữ tử kia, đáy mắt hắn hiện lên 1 mặt chẳng đáng.

__ Hừ, nói như vậy, những thứ này đều là người nhìn thấy cùng nghe thấy! - Tư Mã Hằng lạnh lùng liếc nhìn quân gia, ngữ khí băng lãnh mà ngay cả Tư Mã Duệ cũng hơi có chút giật mình, quay đầu lại nhìn hắn.

__ Tam ca, người...

__ Hừ, Lục đệ, đây là cái người gọi là nhân chứng vật chứng? - Tư Mã Hằng buồn cười chỉ chỉ quân gia cùng họa trong tay hắn, trong mắt là chẳng đáng- Nếu nói như vậy, kia cũng có phần hơi quá, liền chỉ bằng vào 1 mình người này nói liền kết luận là Phi Tuyết làm, không chỉ có quá mức độc đoán, hơn nữa cũng không công bằng!

__ Thế nhưng, Hằng vương gia, điều này xác thực đều là tiểu nhân tận mắt nhìn thấy, tiểu nhân dám thề với trời, tiểu nhân theo như lời nói đều là thật, tuyệt vô hư ngôn, nếu có nửa câu nói dối, thiên lôi đánh xuống! - Quân gia nói xong giơ tay lên, lấy kỳ thành tâm.

Tư Mã Hằng không có trả lời, chỉ là lạnh lùng nhìn.

Quân gia bị ánh mắt sắc lạnh kia của hắn làm kinh hồn táng đảm, vội vàng cúi đầu, đóng chặt miệng, không dám nhiều lời nữa.

__ Lục đệ, ta chỉ hỏi người 1 câu, người muốn xử trí như thế nào? - Tư Mã Hằng nhàn nhạt đưa mắt thu hồi, nhìn về phía Tư Mã Duệ.

__ Nếu sự tình đã xảy ra, nhiều lời vô ích, bản vương bây giờ chỉ là muốn 1 câu của nàng, 1 câu thành tâm nói xin lỗi! - Tư Mã Duệ nhìn về phía Tô Tần, nói- Chỉ cần nàng thành tâm hướng bản vương xin lỗi, bản vương chuyện cũ sẽ bỏ qua!

Tô Tần hung hăng trừng hắn liếc mắt 1 cái, người nha, đánh ta 1 cái tát, hiện tại thế nhưng lại làm ra 1 bộ dạng người tốt!

Này đơn giản là đánh 1 cái tát, lại cho khóa đường ăn điển phạm!

Thấy Tô Tần không có động tĩnh, Tư Mã Duệ hết sức tức giận, hắn cố tình cho nàng 1 cơ hội, là chính nàng không quý trọng, vậy đừng trách hắn giải quyết công bằng theo lẽ!

28. Chương 28: Nguyên Lai Ở Chỗ Đây!

__ Hừ, người đã rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, kia bản vương cũng chỉ còn cách hảo đem người giao cho Lục Phiến môn, để cho bọn họ hảo hảo mà giáo huấn người cái gì là lễ nghĩa liêm sỉ! - Tư Mã Duệ cầm lấy tranh cuộn, bỏ qua trường bày, cất bước chuẩn bị ly khai.

Xoay người trong nháy mắt, 1 trận gió mát mang theo thanh âm linh hoạt nhẹ nhàng mà đem đưa ra.

A _____

Tô Tần ngây ngẩn cả người 1 chút, chuyển con người nhìn lại, linh hoạt Tư Mã Duệ treo 1 vật, thoáng 1 cái nhìn lại, lại ngạc nhiên mắt của nàng.

Đó là _____ ngọc linh lung!

Không sai, kia lộ ra bên hông chính là vật mà nàng thiên tâm vạn khổ đi tìm “Ngọc linh lung”!

Nha nha, có lầm hay không a!

Nàng tìm nửa ngày, nguyên lai lại là ở ngay đây, Tô Tần lúc này cảm giác là khóc không ra nước mắt, đây là việc nàng không nguyện ý nhất nhìn thấy .

Nàng cùng Tư Mã Duệ không còn lời nào để nói, thà rằng chính mình đi tìm, cũng không nguyện cầu hấn, cho nên mới có hiểu lầm cùng phiền phức hôm nay.

Hấn cùng với nàng giống như là băng với hỏa, tổng là không thể cùng tồn tại, trước đó băng hỏa đã không hòa hợp, hơn nữa bây giờ hấn không để ý xanh đỏ trắng đen đánh chính mình 1 cái tát, nàng cùng người này xem như là kết nghiệt!

Thế nhưng bây giờ...

__ Chờ 1 chút! - Tô Tần kêu hấn.

Tư Mã Duệ dừng bước, nghiêng nửa mặt, chờ đợi lời của nàng.

Tô Tần bước đi đến trước mặt hấn, giơ lên cầm kiêu ngạo, cố gắng đem tầm mắt cùng hấn ngang hàng, nguyên tắc của nàng, thua cái gì cũng không thể thua khí thế!

__ Thế nào, nghĩ thông suốt? - Tư Mã Duệ nhàn nhạt hỏi.

__ Ta không cần nghĩ cũng hiểu rất rõ! - Tô Tần câu dẫn ra khóe miệng, đồng dạng cười lạnh- Không giống người, nhắm mắt tắc nhĩ, chuyên quyền độc đoán, bảo thủ!

__ Đây là xin lỗi của người!

__ Sai, ta chưa từng nghĩ tới mình có chỗ nào không đúng, bởi vì ta căn bản chưa từng làm, ta không biết mình phải vì chuyện không làm nào mà hướng người xin lỗi!

__ Người...

__ Ta nói rồi, theo người đánh ta 1 cái tát kia bắt đầu, ta Nhan Phi Tuyết liền cùng người lại không liên quan gì, vì thế, làm phiền người đem đồ thuộc về ta trả lại cho ta! - Tô Tần nói xong vươn tay, chỉ chỉ “Ngọc linh lung” bên hông hấn.

Tư Mã Duệ cúi đầu nhìn, ngẩng đầu về sau, nhìn nàng- Người nói cái này?

__ Phải, đây là đồ của ta, bây giờ chúng ta đã không liên quan gì, ta nghĩ vương gia cũng nên vật quy nguyên chủ đi!

Tư Mã Duệ không nói gì, chỉ là nhìn chăm chăm nàng, tựa hồ phải đem nội tâm của nàng nhìn thấu.

__ Uy, người thực sự điếc sao, ta nói đưa cái ngọc linh lung này trả lại cho ta! - Tô Tần không thích hấn loại này ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, tựa hồ muốn bắt ~ khai mặt nạ của nàng, thấy rõ cái gì!

Mặt khác, cái loại ánh mắt này làm cho nàng nhớ lại mỗi cái tên nam nhân đáng ghét mà lại có điểm ngốc kia!

__ Hảo, ta đem nó trả lại cho người! - Tư Mã Duệ cúi xuống ngọc linh lung đeo bên hông- Bất quá...

__ Bất quá cái gì, người có thể hay không đem lời cần nói đều duy nhất nói xong 1 lần! - Tô Tần cực kỳ chán ghét người khác nói chuyện luôn luôn nói phân nửa, lưu phân nửa, cổ nhân đều như thế chậm rãi quá đi!

Thực sự là sẽ cấp chết người!

__ Người biết ý vị này là có nghĩa gì không? - Hấn đột nhiên hỏi.

Người có loại! — Ý vị như thế nào? - Tô Tần kỳ thực cũng thật tò mò, nếu như ngọc linh lung chỉ là kiện vật phẩm rất bình thường, quý mặt người sẽ không hao hết tâm tư phải lấy được nó như thế.

— Hừ, người liền ý nghĩa của nó cái gì cũng không biết, người cư nhiên cũng dám đòi nó về! - Tư Mã Duệ lấy tay chạm mũi.

— Ngạch? - Tô Tần nghe lời ý tứ này của hắn, cảm thấy có chút buồn bực, nghe ý tứ của hắn, tựa hồ ngọc linh lung này là kiện phiền phức gì đó, lấy nó về sẽ mang ình phiền toái cùng không cần thiết!

— Thế nào, không dám? - Tư Mã Duệ lạnh lùng nhìn nàng, nhìn thấy nàng vẽ mặt do dự, trong lòng chẳng đáng.

— Ai nói ta không dám! - Tô Tần giơ lên tay áo, vươn tay, vẽ mặt nghiêm nghị- Người cho ta, ta liền dám lấy!

Coi như là phiền phức, nàng vừa chuyển tay liền ném cho con ngốc chuột kia, dù sao muốn xui xẻo cũng là hắn, chết sống cùng nàng không quan hệ, nàng có cái gì không dám!

Tư Mã Duệ không nghĩ tới, chỉ là 1 nháy mắt công phu, nha đầu này liền lại có khí thế, lại khôi phục thành công khí thế của loại hoa hồng mang theo gai làm người ta run sợ.

— Hảo! Ta cho ngươi! - Tư Mã Duệ nhưng thật ra lúc này có điểm tán thưởng như vậy nhìn nàng, có dũng khí đối mặt tiếp thu ngọc linh lung cùng tất cả những hậu quả dẫn theo!

Ngạch

Nhìn thấy hắn như vậy thận trọng đem ngọc linh lung giao ình, Tô Tần đảo cảm thấy thật kỳ quái, vì sao hắn thần thái nghiêm túc như vậy, cảm giác thượng như là đem 1 loại trách nhiệm cực độ quan trọng giao cho mình.

Không biết có phải hay không ảo giác, nàng cảm thấy viên ngọc linh lung trong tay này tựa hồ biến vô cùng trầm trọng.

Quả nhiên là cái khoai lang phỏng tay, hắn liền nhanh chóng xuất thủ mới phải!

Mà lúc này Tư Mã Duệ lại chưa kịp hiểu rõ dũng khí này của nàng mà cảm thấy vui mừng, nếu như hắn biết Tô Tần lúc này chân thực tìm cách, phỏng chừng sẽ bị tức giận đến cái thổ huyết!

— Hi vọng người sau này tự giải quyết cho tốt!

Đã không còn hắn che chở, nàng sẽ ở vào tình cảnh cực kỳ nguy hiểm, người mơ ước ngọc linh lung sẽ không ngừng xuất hiện cùng truy sát nàng, trừ phi nàng có thể trở nên đủ cường đại, đủ đến có thể bảo vệ chính mình mới thôi!

— Đương nhiên, dù sao sau này sống chết của ta đều cùng Duệ vương gia người không còn quan hệ! Giải quyết có tốt hay không, đó cũng là chuyện của ta, cũng không nhọc đến vương gia ngài hao tâm tổn sức!

Tô Tần 1 bộ biểu tình “Ta mà cần ngươi lo sao”.

Hừ, người nha, mới vừa rồi còn muốn gọi người Lục Phiến môn đến bắt ta, lúc này thế nhưng thật ra lại còn giả làm 1 bộ dáng người tốt!

— Người...không biết tốt xấu! - Tư Mã Duệ đối với loại biểu tình “Ai cần ngươi lo” của nàng thập phần tức giận.

— Lục đệ, nếu đã như vậy, trước khi chưa điều tra rõ sự thực, trước do ta nhìn nàng, dù sao đây là gia sự, thật muốn nháo đến Lục Phiến môn bên kia sao, hoàng thượng nhất định sẽ không vui, người nói xem? - Tư Mã Hằng cuối cùng cũng có 1 hồi cơ hội làm người hòa giải.

— Nếu Tam ca không cảm thấy nha đầu này là 1 phiền phức, như vậy tùy ý tứ của ngươi! - Tư Mã Duệ vung tay áo, không chút nào lưu luyến xoay người rời đi.

29. Chương 29: Chủ Tổ Dở Hơi

Cứ như vậy, Tô Tần rút cuộc lần đầu tiên thoải mái từ cửa chính Duệ vương phủ đi ra ngoài.

Xoay người nhìn về phía sau đạo kia đại môn nước sơn hồng, Tô Tần câu dẫn ra khoe miệng, lạnh lùng cười- Ta phát thệ, cuộc đời này tuyệt đối sẽ lại không bước vào đây nữa bước!

Tư Mã Duệ, người, ta, sẽ không bao giờ gặp lại!

Tư Mã Hằng thì lại là vẻ mặt yên lặng nhìn nàng, thần tình lạnh nhạt.

— Hừ, theo ý tứ của người! Theo đầu của người ấy! - Kia chính là 1 tên hỗn đản! Không phân tốt xấu đánh chính mình 1 cái tát, lại còn có thể kiêu ngạo như vậy, quả nhiên là chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, bách tính không được đốt đèn!

Ở trên đường trở về, Tô Tần học hần bộ dáng nói chuyện, vai run lên, bộ dáng thập phần tức cười.

Nhìn nàng kia cực độ quái dị bóng lưng, Hạnh nhi nhịn không được cười lên- Tiểu thư, đùa rất vui nha...

Theo Tô Tần lâu như vậy, Hạnh nhi rốt cuộc cũng bị “Hun đức”, học 1 ít từ của nàng dùng hằng ngày.

— Ha ha, Hạnh nhi nói đúng nha, học nhưng thật ra rất nhanh! - Tô Tần vẻ mặt biểu tình “Ta rất tự hào” nhìn Hạnh nhi.

— Chỗ nào, còn không phải đều là tiểu thư người giáo thật tốt! - Kinh qua sự kiện trà lâu, Hạnh nhi sau khi nhìn thấy Tư Mã Hằng kia 1 bộ dáng chỉ biết ăn tức không thể ra tay, đối với Tô Tần sùng bái mỗi ngày gia tăng mãnh liệt, quả thực đem nàng nâng thành thần linh cúng bái.

— Ân, ân, trẻ nhỏ thật dễ dạy! - Tô Tần học bộ dáng phu tử, gật gù đắc ý nói.

Không còn gì để nói —————

Tư Mã Hằng nhìn trước mắt đôi chủ tớ dở hơi này, thái dương tích ra hơn N giọt mồ hôi.

Quả nhiên, có nhiều chủ nhân, sẽ có nhiều người hầu!

— Được rồi, Tam vương gia, chuyện ngày hôm nay phải tạ ơn người! - Tô Tần ân oán rõ ràng, mặc dù người này trước đây chính mình cũng không hoàn toàn thích hần, nhưng là hôm nay hần xem như là thay mình giải vây, từ nơi của con ngựa chết kia đem mình bảo vệ đi ra.

Dựa theo luật pháp hiện đại, hần chính là người bảo lãnh, mà chính mình thì lại thành người được bảo lãnh, bởi vậy, hần cùng mình quan hệ lại nổi lên biến hóa vi diệu, nói chung, không thể đắc tội được!

Đem tất cả ân oán trước kia tạm thời để qua 1 bên, Tô Tần quyết định trước cùng hần bắt tay giảng hòa.

— Chỗ nào, chỉ là việc nên làm mà thôi, không đáng nhắc đến! - Tư Mã Hằng lúc này lại thu hồi vẻ mặt bất cần đời, biểu tình nhàn nhạt nhìn không ra bất luận cái cảm xúc gì- Bất quá, trước mắt còn chưa tìm được thủ phạm chân chính phóng hỏa, người vẫn không thể ly khai kinh thành.

— Ngạch, Tam vương gia chỉ giáo cho, ta khi nào nói muốn đi! - Nha nha, người này quả nhiên khôn khéo cùng giống khỉ như nhau, cái gì cũng chạy không thoát ánh mắt của hần.

— Ha hã, ta chỉ nói vậy thôi, còn tùy ở người nữa! - Tư Mã Hằng khoe miệng vung lên nụ cười thần nhiên, nhìn nàng.

Tô Tần khoe miệng tiểu ý lại như là hoa nhĩ ủ rũ, trong nháy mắt suy sụp đi xuống.

Quả nhiên là phúc hắc nam nhân! Rõ ràng cái gì cũng biết hết, lại cái gì cũng không thèm nói ra!

Rõ ràng cái gì cũng không nói ra, so với người khác nói 1 sọt 1 lần lun còn lợi hại hơn!

Nha nha, đừng xem hần trong ngày thường cợt nhả, nhưng trực giác của mình nói cho Tô Tần biết, nam nhân này tuyệt đối không giống hần biểu hiện ra ngoài thoát nhìn đơn giản như vậy, nói chung 1 câu, là 1 tên trong ngoài toàn bộ không đồng nhất!

Lúc này Tư Mã Hằng không có thuật đọc tâm, nếu như hần may mắn mà biết, biết Tô Tần trong lòng suy nghĩ gì, phỏng chừng sẽ lại bị tức giận đến hộc máu mất thôi!

— Được rồi, tiểu thư mặt người làm sao vậy, còn có trên vai động kia là cái gì? - Đường lúc Tô Tần xoay người, Hạnh nhi nhìn thấy trên má trái nàng hỏa hồng 1 mảnh, hơn nữa trên vai phải cũng có cái phá động, xuất phát từ quan tâm, Hạnh nhi dùng tay nhẹ nhàng mà điểm 1 cái.

Ôi —————

Tô Tần đau đến kinh hô lên, che vai, vậy mà nơi đó đã sớm thành 1 trận ôn ướt, mở tay ra vừa nhìn, huyết hồng 1 mảnh.

— Tiểu thư, làm sao vậy? - Hạnh nhi nghiêng người qua, muốn nhìn minh bạch.

Tô Tần vội vã thu hồi bàn tay, sau đó làm ra 1 bộ thần thái dễ dàng, cười nói- Không, không có gì, được rồi, Hạnh nhi, ta hôm nay hơi mệt, muốn 1 người nghỉ ngơi thật tốt, người đi tới gian phòng khác nha!

Trước các nàng vì tránh né Tư Mã Duệ “Phát lệnh truy nã”, chỉ đặt 1 phòng, bây giờ nàng bị thương, vì không muốn Hạnh nhi lo lắng, nàng quyết định 1 người 1 gian là tốt.

— Tiểu thư...- Nhìn Tô Tần bộ dáng đi vội, Hạnh nhi có chút nghi hoặc, vừa mới muốn mở miệng hỏi nàng, lại bị Tư Mã Hằng ngăn lại.

— Làm cho nàng 1 người yên lặng 1 chút- Tư Mã Hằng đè lại Hạnh nhi, nhìn phương hướng Tô Tần rồi đi- Bây giờ nàng, đích xác cần hảo hảo mà nghỉ ngơi 1 chút!

— Tiểu thư...- Hạnh nhi tựa hồ cũng phát hiện cái gì, cũng không nhiều lời nữa.

Tô Tần trở lại trong phòng khách sạn, mới vừa vào môn, nàng liền dùng 2 tay cửa môn khép lại.

Thân thể liền dọc theo ván cửa chảy xuống trên mặt đất.

Khóe miệng tiểu ý cũng khó có thể duy trì nữa, trong nháy mắt, suy sụp đi xuống, trong mắt nước mắt không ngừng đảo quanh.

Lần đầu tiên, Tô Tần cảm thấy cô độc, cảm thấy ủy khuất, xuyên việt mang đến ình tất cả không thích ứng, bây giờ giống như hồng thủy phá đê ra đem chính mình yếm mai.

Tư Mã Duệ 1 tát này đánh cho nàng nội thương nghiêm trọng, đem yếu đuối tâm vốn trước nay luôn nguy trang kiên cường thoáng cái tan mất tất cả lớp khiên che chắn, sợ hãi tịch mịch như đạn bắn ra, đơn giản xuyên tim thấu xương.

Đau, lặng yên không 1 tiếng động, nhưng lại, khắc cốt ghi tâm!

Ô ô —————

Cúi đầu nức nở thanh, đứt quãng truyền ra...

Tô Tần vùi đầu vào giữa 2 đầu gối, nguyên bản cố gắng kiềm chế nước mắt cũng nhịn không được nữa, dường như hồng thủy vỡ đê, 1 dòng lại 1 dòng tuôn ra.

— Sư phụ, người gạt ta, ô ô, người lừa Tần nhi, nói cái gì chỉ cần cố gắng sống thoải mái, liền sẽ nhận được hạnh phúc, thế nhưng Tần nhi thực sự rất cố gắng sống rất rộng rãi thoải mái, vì sao Tần nhi vẫn không có đạt được hạnh phúc mình muốn!

Không chỉ có không đạt được, còn vì cứu 1 con mèo cái nhỏ đáng thương đem bản thân mệnh cũng mất, không hiểu sao lại xuyên việt đến cái địa phương quỷ quái này, xuyên việt còn chưa tính, còn gặp 1 đám phúc hắc nam nhân, 1 chỉ biết khi dễ nàng, 1 chỉ biết uy hiếp nàng, 1 cái khác càng thêm đáng ghét, cư nhiên chẳng phân biệt được hắc bạch đánh nàng.

Mặc dù Tô Tần là 1 cô nhi, thế nhưng nàng từ nhỏ cũng rất nghe lời, lại thập phần cơ linh, rất được sư phụ yêu thương, bởi vậy kể cả người nổi danh nghiêm khắc như sư phụ cũng không nổi đánh nàng 1 chút, người

này thật quá đáng, cư nhiên độc ác như vậy quắc nàng 1 cái tát, thật đau a, không chỉ có ở trên mặt, càng ở trong lòng!

— Ô ô, sư phụ người nói muốn trở thành người chân chính dũng cảm, trước phải kiên cường, trước phải học được trực diện thâm đàm nhân sinh, nhân sinh của ta đủ thâm đàm rồi, ta cũng nhịn, nhận, còn rất nhận mệnh tiếp thu, thế nhưng vì sao chính mình vẫn không thể càng thêm kiên cường!

Nghĩ như vậy, tựa hồ lời nói sư phụ đều không chính xác!

— Bất quá, sư phụ người vẫn là nói đúng 1 việc, người nói chỉ cần ngẩng đầu lên, nước mắt liền sẽ không dễ dàng chảy ra, ta hôm nay rất cố gắng ngẩng đầu lên, quả nhiên, nước mắt kp có đơn giản ở trước mặt tên hỗn đản đó chảy ra, chỉ là...

Thế nhưng nàng lại cúi đầu xuống, toàn bộ liền đều chảy ra, Tô Tần lúc này lại 1 lần nữa dùng chính mình thể nghiệm nghiệm chứng cho 1 định luật vật lý——— định luật lực hấp dẫn vạn vật của địa cầu!

Nói xong, Tô Tần có lẽ là quá mệt mỏi, khòc xong, nàng lại muốn ngủ...

Giữa nửa mê nửa tỉnh, tựa hồ có người đem nàng bông lên.

— Sư phụ, Tần nhi thật không có phóng hỏa, thật không có...- Tô Tần trong mộng nói mơ mang theo khăn khăn, nàng dùng mặt cọ cọ y phục của hắn, 1 bộ ủy khuất bộ đáng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo giọt nước mắt.

Nghe vậy, 2 tay ôm nàng rõ ràng cứng đờ, sau đó nhẹ nhàng mà đem nàng đặt lên giường, đắp chăn cho nàng.

Tay phát qua má trái của nàng kia thoáng có chút phù thũng, băng lãnh đầu ngón tay xoa trôi qua địa phương, lại thành dị thường cực nóng, Tô Tần trong lòng giật mình, bỗng nhiên mở 2 mắt ra, vừa nhìn, liền giật mình.

— Là người! - Khi nàng thấy rõ người tới, kinh hô lên!

+++++

Lại là hắn! Tô Tần vừa mở mắt liền nhìn thấy quỹ mặt người đang ngồi ở mép giường, cầm trong tay 1 lọ thuốc, ngón tay dính thuốc chính hướng trên mặt của nàng vẽ loạn.

Ngón tay vừa mới dính thuốc, đang chuẩn bị vì nàng bôi thuốc, kết quả lại chống lại 1 đôi mắt trợn thật lớn của nàng, trong lúc nhất thời, cũng ngây ngẩn cả người.

Kết quả là, 4 mắt 1 lớn 1 nhỏ ở không trung mà nhìn nhau...

Mấy giây qua đi, Tô Tần phản ứng đầu tiên chính là vươn tay, hung hăng bóp 1 chút má phải của mình!

(Tô Tần: Này nha, mặc dù phát ngứa nhưng cũng không đến nổi ngứa thật, nàng còn nhớ rõ má trái của mình bị thương, không bóp được!)

Ôi! Đau! —————

— Quả nhiên không phải đang nằm mơ! - Tô Tần lúc này mới ý thức được, đây hết thấy đều là thật! Thực sự kỳ lạ, ban ngày ban mặt, hắn cũng ra ngoài hành động!?

Tích mồ hôi —————

Quỹ mặt người thái dương lần thứ 2 tích ra 1 đồng lớn mồ hôi hột.

Nha đầu này vì sao không thể tựa như người bình thường, mỗi lần gặp lại, nàng luôn luôn muốn làm như vậy, trước kia là buổi tối thấy nàng, nói là cho rằng nằm mơ cũng thì thôi, hôm nay là ban ngày thấy nàng, chẳng lẽ nàng còn có thể làm mộng tưởng hảo huyền giữa ban ngày ban mặt sao!

— Đừng cho là ta thích mơ mộng hảo huyền, thuần túy là bởi vì người hôm nay hành động thực sự quá làm người ta, ân, nói như thế nào đây, thật sự là quá làm ta thụ sủng nhược kinh, vì thế, ta còn tưởng rằng thật là ở mơ mộng hảo huyền! - Tô Tần trực tiếp đem nghi ngờ trong lòng của hắn nói ra.

Đừng trách nàng quá mức kinh ngạc, thật sự là bởi vì trước đây hấn đối với mình hung dữ như vậy, uy hiếp mình cũng thì thôi, còn ép mình uống độc dược, nhưng hôm nay nhìn lại hấn, cư nhiên cầm thuốc mỡ vì mình đồ mặt, điều này có thể không làm nàng kinh ngạc sao!

May mắn là Tô Tần nàng định lực hảo, nếu đổi thành người khác, đã sớm khiếp sợ quá độ, 2 chân vừa đạp, trực tiếp thấy Diêm vương lun rồi, chỗ nào còn có tinh thần cùng hấn ở chỗ này nói chuyện tào lao chứ!

Quý mặt người nghe ra nàng nói ngoại ý tứ, lần thứ 2 khựng người, tay cũng vô lực buông, đem bình thuốc đặt ở bên gối đầu của nàng.

_ Người người này, chính là đối với người tốt không được, cần phải hung dữ người mới cam tâm! - Không biết có phải hay không khi nói, hấn nói nhưng thật ra có vài phần vị đạo tức giận- Thuốc ta để ở đây, chính mình tự bôi thuốc đi!

Ngạch

~~Tô Tần đột nhiên cảm thấy thập phần bất đắc dĩ, hấn tính tình đại gia lại tới nữa rồi, cũng không nhớ lại là ai đem nàng hại thành như vậy!

Nếu không phải là hấn ép mình uống độc dược, ép mình vì hấn đi tìm cái gì mà ngọc linh lung, nàng có thể bị tổn thương cho thành như vậy sao!

_ Ta đem ngọc linh lung tìm được, giải được của ta đâu? - Tô Tần đưa ra ngọc linh lung, nàng cảm thấy vẫn là nhanh chóng chuyển nhập vào vấn đề chính thì tốt hơn.

Quý mặt người chỉ chỉ bình thuốc trên gối đầu- Giải được ta đã cho vào thuốc tiêu sưng, người chỉ cần mỗi ngày đúng giờ bôi thuốc, sẽ giải độc!

Nghe vậy, Tô Tần không hiểu nhìn hấn, tròng to mắt mà nhìn.

_ Ta xem hôm nay ta nhất định là bị thương quá nghiêm trọng, nếu không làm sao lại xuất hiện ảo giác! - Tô Tần nói xong lắc lắc đầu, tiếp tục nằm xuống nghỉ ngơi.

_ Còn đau không? - Quý mặt người buông xuống 2 tròng mắt, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì, sau đó cúi đầu hỏi 1 câu như vậy.

_ Không đau ư, người để cho ta đánh 1 cái tát thử xem! - Tô Tần tức giận liếc hấn 1 cái, không đau mới là lạ, đau muốn chết lun nè!

_ Biết rõ Tư Mã Duệ không dễ chọc, người còn đi trêu chọc hấn làm cái gì! - Lại còn phóng con chuột cùng mèo vô vương phủ, nha đầu này trong óc toàn chứa mưu ma chước quỷ thực sự làm cho hấn không dám tăng bốc! Là người cổ quái đến mức kì quái!

_ Ta không đi trêu chọc hấn, sẽ không có chuyện sao! - Nha nha, còn không phải cũng là vì tìm ngọc linh lung, nếu như sớm biết rằng nó treo trên người hấn, nàng hà tất phí sức như vậy, làm mình bị thương nặng như vậy mới đổi được 1 ngọc linh lung mà thôi, thật không đáng!

_ Người nhận, liền như vậy cũng không có chuyện gì, cũng sẽ không bị 1 cái tát này!

_ Không phải chuyện ta làm, ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận! - Tô Tần lúc này nhưng thật ra rất kiên định- Sĩ khả sát bất khả nhục!

Ngạch

~_ Người nhưng thật ra rất có cốt khí nhỉ!

_ Đương nhiên! - Tô Tần lại kiêu ngạo mà giơ lên cằm.

_ Như vậy, đối với người mà nói, đến tột cùng là cốt khí quan trọng hay là mệnh quan trọng hơn? - Hấn đột nhiên thật tò mò.

_ Đương nhiên là mệnh quan trọng! - Tô Tần không chút nghĩ ngợi liền trả lời ngay.

_ Vì sao?

__ Mệnh cũng bị mất, người còn chứng minh cốt khí của người làm gì nữa! - Nếu không, nàng hà tất mạo hiểm đi vương phủ tìm ngọc linh lung!

__ ...- Hắn không nói gì, thật sự là không biết nói gì, bất quá, đối với nguy biến theo trong miệng nàng nhảy ra, hắn đã tập mãi thành thói quen, bình tĩnh, bình tĩnh là được rồi...

__ Bất quá...- Tô Tần đột nhiên ngừng phong vừa chuyển, 2 mắt theo dõi nhìn hắn.

__ Gì chứ sao lại nhìn ta như vậy? - Quỷ mắt người bị cái loại này ánh mắt quái dị của nàng nhìn chăm chăm toàn thân không được tự nhiên, có chút không được tự nhiên hỏi.

__ Nga, không có gì, ta là đang suy nghĩ, người vì sao nhất định phải đạt được ngọc linh lung, nó rốt cuộc có chỗ nào hấp dẫn người? - Nói xong, Tô Tần bắt đầu thưởng thức ngọc linh lung trong tay.

Bạch ngọc tinh xảo đặc sắc, bên trong là 1 viên linh lung tâm đỏ tươi như máu, nhẹ nhàng mà lay động, sẽ mang đến 1 trận gió mát thanh linh tựa như có tiếng.

__ Nó hình như đang hát! - Đột nhiên, Tô Tần tựa hồ phát hiện cái gì, 2 mắt sáng lên, chỉ vào ngọc linh lung đối quỷ mắt người nói- Người có nghe không, nó hình như thực sự đang hát!

Quỷ mắt người đáy mắt đột nhiên xẹt qua vẻ kinh ngạc, hắn lẳng lẳng nhìn vẻ mặt kinh hãi của Tô Tần, nửa ngày không thể nói ra lời!

__ Người, người mới vừa nói nó đang...- Cuối cùng, hắn cuối cùng từ giữa khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, hỏi.

__ Nó vừa mới hát! - Tô Tần vẻ mặt mới lạ.

__ Thực sự? - Hắn tựa hồ cảm thấy rất hứng thú.

__ Ha hả, là giả! - Tô Tần đột nhiên thu hồi vẻ mặt vẻ vui mừng, đạm nhiên trả lời- Ta là gạt người! Đây vốn là kiện vật chết, làm sao lại ca hát được chứ, ta thuận miệng bịa đặt 1 câu chuyện như thế, người cũng tin a!

Ha hả, quả nhiên chỉ là chuột ngốc, so với mõ hầu tử khôn khéo nhưng còn kém xa!

__ Người! - Quỷ mắt người tức giận- Người, quả thật không có thuốc nào cứu được! - Dứt lời, hắn đoạt lấy ngọc linh lung trong tay nàng- Vật này mà đặt ở trong tay của người, đó chính là phung phí của trời!

Tô Tần nhìn thấy hắn tức giận dựng lên, khóe miệng tiểu ý dũ nòng, lại nằm trở lại, hướng hắn khoát tay áo nói- Vây người đem nó đi đi, cũng tốt, ta bị thương, liền không thể tiến xa, người đi thông thả ha!

Liền biết đó là 1 khoai lang phỏng tay, sớm cắt bước, sớm hết phiền phức!

__ Người! - Quỷ mắt người lúc này mới phát hiện, hắn, lại 1 lần bị nha đầu này chơi!

Hắn không nói gì lộn trở lại, lần thứ 2 ngồi ở mép giường.

Thấy hắn lại lộn trở về, Tô Tần vốn định lật cái thân trực tiếp giả bộ ngủ, kết quả nàng lại bị ai phát hiện, má trái của mình bị thương, vai phải lại bị thương, lần này được rồi, bên trái nằm cũng không được, phía bên phải nằm cũng không xong, cuối cùng nàng chỉ có thể nằm giữa, 2 mắt nhìn nóc giường.

Quỷ mắt người nhìn thấy bộ dáng khó xử này của nàng, cũng thu hồi tâm tư trách cứ nàng.

__ Nhan Phi Tuyết, ly khai nơi này đi...- Thưởng thức ngọc linh lung trong tay, hắn đột nhiên cúi đầu nói ra những lời này.

30. Chương 30: Cường Bức Dụ Đốn

__ Người nghĩ rằng ta không muốn sao, dù sao trước cũng phải đem phiền phức hiện nay giải quyết rồi hãy nói!

Nàng bây giờ vẫn là người được bảo lãnh, người bảo lãnh ở đâu còn không biết, nàng có thể hướng đi đâu!

__ Người đây không cần lo lắng, sẽ có người giúp người giải quyết... 0

— Ai?

— Người không cần biết là ai, nói chung, phiên toái của người rất nhanh sẽ giải quyết- Quý mặt người ngược mắt nhìn nàng- Chờ chuyện nơi đây giải quyết, người liền đi Yên Môn Quan đi!

— Yên Môn Quan?

— Ân...

— Tại sao là nơi đó! - Nàng nghĩ tới rất nhiều địa phương, lại thật không ngờ là nơi đó.

— Người biết vì sao nơi đó được xưng là Yên Môn Quan không? Quý mặt người lúc này ngữ khí lại là dĩ thường ôn hòa, Tô Tần nghe được ra, giữa ngữ khí của hắn còn mang theo 1 tia tự hào.

— Không biết...

— Đây đầu tiên phải từ vị trí mà nói lên...- Quý mặt người tựa hồ đối với Yên Môn Quan này hết sức quen thuộc, càng nói cảm giác càng giống hướng dẫn viên du lịch.

Tô Tần nhìn hắn đuổi cũng đuổi không đi, chính mình mặt lại đau, vai lại đau, cũng ngủ không được, đơn giản liền nghe chuyện xưa của hắn đi!

— Yên Môn Quan là địa giới quan hệ ngoại giao của Khưu Hoàng quốc cùng Lệ Nguyệt quốc, từ trước vốn là vùng giao tranh của binh gia, Yên Môn Quan bên ngoài có vô số núi cao ngăn trở, là vùng đất bằng phẳng địa thế, bên trong Yên Môn Quan có 1 đường đại lộ nối thẳng kinh đô, nếu mà Yên Môn Quan thất thủ, như vậy quân địch liền tiến quân thần tốc, đánh thẳng tới kinh đô, bởi vậy, thủ hộ Yên Môn Quan là công việc Lịch Đại đế vương thập phần quan tâm, dĩ vãng Yên Môn Quan luôn luôn ở vào chi cảnh bấp bênh nguy hiểm, thẳng đến khi Yến gia đóng quân, Yến gia dùng mãnh thiện chiến lấy cuồng phong chi thế quét ngang ngoại nội quân địch xung quanh Yên Môn Quan, đem quân địch bức lui cách Yên Môn Quan 30 dặm, đến tận đây Yên Môn Quan mới xem như là có thể nhất thời thái bình.

Tô Tần lúc này lại là vẻ mặt nghiêm túc, nàng cũng thập phần thích nhân vật anh hùng, hồi xưa sư phụ cũng hay kể cho bọn nhỏ các nàng về các chuyện tích của nhân vật anh hùng.

Từ nhỏ hun đúc đã làm cho Tô Tần đối với nhân vật anh hùng sinh ra cảm giác vô cùng sùng bái, dùng theo phương thức hiện đại mà nói, chính là bộ tộc truy tinh (Truy binh + tinh anh), bất quá, Tô Tần nàng truy cũng không phải là vật bình thường, vậy cũng đều là 1 đời kiêu hùng, 1 đời hào kiệt!

— Yến gia trú đóng ở đó, dân chúng địa phương vì kỷ niệm Yến gia anh dũng tác chiến, do đó thượng biểu triều đình, lấy mệnh danh của Yến gia đến đặt tên cho nơi đó.

Thì ra là siêu cấp minh tinh bộ đội, cho nên mới có thể được vinh dự đặc biệt như vậy!

— Như vậy Yến gia bây giờ còn trú đóng ở đó không? - Tô Tần đột nhiên rất muốn gặp như vậy anh dũng Yến gia- Có cơ hội ta nhưng thật ra muốn biết 1 chút về Yến gia đến tột cùng là hạng bộ đội tinh nhuệ cỡ nào!

— Người... - Quý mặt người lần thứ 2 ngạc nhiên nhìn nàng.

— Gì chứ! - Tô Tần đối với ánh mắt của hắn nhìn mình vạn phần không hiểu, rất giống là thấy quỷ, sắc mặt của nàng đáng sợ như vậy sao!

— Người quả thật đều không nhớ rõ! - Lúc nói chuyện, quý mặt người lại đến gần mấy phần, đáy mắt tựa hồ muốn nhìn thấu 2 tròng mắt của nàng, nhìn triệt để.

— Ta không phải nói với người sao, ta mất trí nhớ, mất trí nhớ, hiểu chưa! - Tô Tần rất lớn liếc hắn 1 cái, chỉ chỉ đầu của mình- Mất trí nhớ ta thế nào còn có thể nhớ nổi cái gì chứ!

Quý mặt người nhẹ nhàng mà than 1 tiếng- Kỳ thực, như vậy cũng tốt...

Cũng tốt?!

Tô Tần trừng mắt nhìn hắn, chỗ nào mà coi như thật tốt chứ!

Nàng đây không phải là mất trí nhớ, là bởi vì thân thể chủ nhân này sớm mất, nàng bắt quá là mượn xác hoàn hồn mà thôi, vì thế căn bản không có ký ức của Nhan Phi Tuyết, cái gọi là mất trí nhớ bắt quá chỉ là 1 cái có.

— Người cầm đầu của Yến gia là phụ thân của người Nhan Tần Thiên (Họ Nhan và Yến gọi giống nhau)...- Quý mặt người đưa tay mở ra, nhìn ngọc linh lung trong lòng bàn tay, trong giọng nói là nhàn nhạt đau thương.

— Của ta, phụ thân...- Tô Tần cúi đầu nhìn ngọc linh lung trong tay hắn, đáy lòng cũng dâng lên 1 tia đau xót.

Quý mặt người ánh mắt buồn bã, chỉ vào ngọc linh lung nói- Đây cũng là hắc đế lại cho người đồ gia truyền trên quý nhất.

— Cứ như vậy 1 viên ngọc thạch, cũng được xưng là đồ gia truyền trên quý? - Tô Tần chỉ vào ngọc linh lung trong tay hắn, kinh ngạc không ngớt.

Không phải chứ! Nàng cho rằng tốt xấu gì cũng là 1 hộ quốc đại tướng quân, tốt xấu gì cũng là quan nhất phẩm, lão nhân gia ông ta tài sản tính sao cũng sẽ không keo kiệt đến nỗi này, vậy mà, lão nhân gia ông ta thật đúng là đủ liêm khiết làm theo việc công, liêm khiết đến nỗi 2 tay áo trống trơn lun, thanh liêm quá mức rồi.

— Ngọc linh lung không chỉ là 1 viên ngọc thạch! - Quý mặt người tựa hồ có chút tức giận, đối với thái độ Tô Tần như vậy xem nhẹ, hắn rất là bất mãn.

— Hừ, ta xem chưa chắc, nhìn ngang nhìn dọc cũng bắt quá chỉ là 1 viên ngọc thạch mà thôi= Tô Tần chợt nhíu mày, trong mắt lộ ra chẳng đáng.

Chẳng đáng của nàng lần thứ 2 chọc giận hắn, quý mặt người nghiêm mặt nói- Ngọc linh lung thế nhưng thiên hạ chí bảo, không nói đến nó là từ đệ nhất thiên hạ Phù Nhất Thiên tuyệt thế chi tác, kỳ nghệ cao siêu còn là viên kỳ thạch trên bảo khó có được, hơn nữa bản thân nó còn cất giấu 1 thiên đại bí mật, cũng đủ để làm cho nó trở thành trên phẩm hiếm có khiến thiên hạ hào kiệt cạnh tranh chấp đoạt!

— Nga...- Tô Tần giờ mới hiểu được, vì sao hắn hao hết tâm tư muốn đoạt được món bảo vật này, nguyên lai vật này còn có như vậy huyền cơ- Như vậy nó rất cuộc có nhiều thiên đại bí mật nào chứ?

Quý mặt người lần này đảo lại không có trả lời ngay, chỉ là nhàn nhạt nhìn nàng 1 cái, bắt quá cái nhìn kia lại bao hàm thâm ý.

— Cái này người phải đi khai quật, ngọc linh lung vốn là đồ gia truyền Yến gia các người, tự nhiên cũng phải do người tới cõi ra- Quý mặt người chỉ chỉ nàng.

— Lại là ta! - Tô Tần đột nhiên cảm giác tình huống không ổn, sau đó nàng cảnh giác nhìn quý mặt người, thân thể hướng sang nội lùi lại- Người sẽ không phải lại muốn đối với ta hạ độc chứ!

Nha nha, người này cũng chỉ có 1 chiêu này thôi!

— Ha ha, lúc này thế nào nhất gan, ta không cần thiết hạ độc!

— ...- Bỗng nhiên 1 đợt lạnh run, Tô Tần trong lòng lập tức hiện lên 1 tia dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên...

— Ngọc linh lung không chỉ là đồ gia truyền Yến gia các người, còn là thiên hạ chí bảo, người mơ ước nó rất nhiều, bây giờ nó lại trở về trong tay của người, trừ phi người có thể tìm được bí mật của ngọc linh lung, bằng không người mơ ước ngọc linh lung sẽ không bỏ qua người!

Lần này Tô Tần thực sự muốn 1 quyền đánh chết người này, nha nha, thì ra này năng thủ sơn dụ nàng kiếp này là ném không ra được!

— Người yên tâm, ta sẽ giúp đỡ người tìm được bí mật của ngọc linh lung, cũng sẽ bảo vệ người an toàn, thẳng đến người tìm được bí mật mới thôi- Quý mặt người lúc này trong mắt là trịnh trọng thân tình.

_ Như vậy ta phải đi đâu mới có thể cỏi ra bí mật của ngọc linh lung đây? - Tô Tần cảm thấy hần hôm nay tới đây mục đích không hề bình thường.

_ Yên Môn Quan!

_ Ha hã, người nói như vậy, ta là không thể không đi Yên Môn Quan! - Nha nha, vòng tới vòng lui, hần lại đem chính mình quần đi vào!

Nửa đêm làm mộng đẹp! _ Phải! Không thể không đi! - Trong giọng nói là ý vị kiên định.

_ ...- Tô Tần không nói gì, này so với hạ độc nàng còn lợi hại hơn, đây là ép nàng dẫn theo 1 lời chú cấm cô, vô luận nàng đi tới chỗ nào, hần nha chỉ cần 1 đọc chú ngữ, nàng liền sẽ nhúc nhích không dứt, tự nhiên có điểm đồng tình với Tiểu Tôn Tôn!

_ Thế nhưng...- Hần ngữ phong đột nhiên vừa chuyển- Thế nhưng, người lại đem vật trân quý mà phụ thân người để lại cho người đơn giản giao cho người khác, người khinh suất như vậy, thật sự làm Yên tướng quân thất vọng đau khổ! - Quỷ mặt người trong giọng nói mang theo hơi không vui.

Tô Tần lúc này mới nhớ lại, ngọc linh lung là ở trên người Tư Mã Duệ tìm được, đoán chừng là Nhan Phi Tuyết trước giao cho hần, chẳng lẽ là Nhan Phi Tuyết cho hần vật đỉnh ước!?

Nếu như phải, Nhan Phi Tuyết quả thật yêu hần sâu vô cùng a! Nàng đem vật quan trọng như vậy giao cho 1 người nam nhân, giống như là đem tính mạng của nàng cũng cùng giao phó cho hần!

Đáng tiếc, cuối cùng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình!

Tư Mã Duệ cuối cùng không có minh bạch thâm tình của Nhan Phi Tuyết, cũng phụ mối tình thâm thiết của nàng.

_ A, người nếu như còn trẻ, cũng sẽ hiểu, hoa nếu cố ý rơi xuống nước, không có gì ngoài vu sơn thì là vãn đích tình thâm ý nồng...

Tô Tần than nhẹ 1 tiếng, hoa rơi lại không biết trôi sẽ về nơi nào, cuối cùng hóa thành bi phần.

_ Ý của người là nói, ta rất già? - Quỷ mặt người cảm thấy lông mày bắt đầu nhảy.

_ Không phải rất già, là căn bản nhìn không ra người có bao nhiêu lão! - Tô Tần dùng sức lật 1 cái liếc mắt- Cả ngày đều đeo mặt nạ, quỷ mới biết được người bao nhiêu tuổi, nếu như người thất lão bát thập, chỉ cần mang lên mặt nạ, lại nắm bắt giọng nói nói chuyện, giả trang thành cái người trẻ chừng 20-30 tuổi cũng không phải là không thể nào!

Tô Tần cuối cùng nhịn không được trêu chọc hần 1 phen.

_ Người! - Quỷ mặt người lại lần thứ 2 tức giận đứng lên.

Bất quá lần này hần không có lập tức xoay người rời đi, nhìn người trước mắt mang vẻ mặt “Người có thể làm gì ta chứ” đúng là nha đầu thích âm ỉ, hần cảm thấy lần tới cần phải cấp chanh chua nha đầu này 1 bộ “Thuốc câm”.

Mỗi lần nàng đều đem hần quở trách đều không chừa 1 chút mặt mũi, tức giận đến hần răng lợi oán hận!

_ Ta đi đây, ngọc linh lung ta sẽ thay người trước giữ gìn kỹ, ta cũng sẽ giúp người, thẳng đến người tìm được bí mật mới thôi...

_ Người đến tốt cùng là ai! - Trực giác tự nói với mình, người này, nàng nhất định nhận thức!

_ Ha hã, người muốn xem diện mục thật sự của ta? - Quỷ mặt người đáy mắt xẹt qua 1 mặt giảo hoạt, lúc này hần cuối cùng cũng có 1 lần cơ hội trêu đùa nàng.

Tô Tần lập tức nhìn thấy mặt giảo hoạt kia nơi đáy mắt hần, trộm cười vung lên, nheo lại song mắt nhìn hần, chờ xem hần diễn trò thế nào.

_ Bất quá...- Quỷ mặt người tới gần nàng- Có thể nhìn thấy diện mục thật sự của ta, chỉ có 2 loại người!

_ Kia là 2 loại người gì? Vì phối hợp hần, Tô Tần cố ý giả ra vẻ mặt vô cùng tò mò.

__ Người chết! Hoặc là...- Hắn bồn chồn nhìn Tô Tần liếc mắt 1 cái, hí cười nói- Hoặc là phu nhân của ta.

Ngạch _____

Tô Tần thái dương tích ra mồ hôi lạnh, nha nha, lời thoại này thế nào nghe quen thuộc như vậy nhỉ...

__ Người nhưng thật ra nói 1 chút, người muốn trở thành loại nào người? Ân? - Quý mặt người nhìn thấy nàng vẻ mặt ngượng ngịu, đáy lòng ngày càng có 1 loại đắc ý, khó có được nhìn thấy nha đầu kia thần sắc như vậy, không nghĩ tới nàng cũng có 1 ngày bị té nhào.

Vậy mà...

Ngay lúc hần dương dương tự đắc, Tô Tần lại rất lớn ngáp 1 cái, duỗi lại thất lưng, biểu hiện ra thái độ cực độ buồn chán nói- Ta chỉ muốn làm 1 kẻ có tiền!

Thẹn thùng a! ! ! Quý mặt người dưới đáy lòng thất vọng không ngớt, rõ ràng có cơ hội hòa nhau 1 ván, vì sao hần vẫn bị thất bại!

Nha đầu kia trong đầu rốt cuộc là chứa cái gì!

Buổi tối, Tô Tần rơi vào nặng nề ngủ mê man.

Trên mặt phù thũng đắp thuốc của quý mặt người, sưng khá đau, nhưng là trên bả vai của nàng trúng tên lại thủy chung không có tốt hơn bao nhiêu, lúc nào cũng truyền đến đau làm cho nàng liên tục trong mộng cũng đều níu chặt chân mày.

Giữa mơ hồ, tựa hồ có người ngồi ở bên giường, bàn tay hơi lạnh lẽo nhẹ nhàng ôn nhu phủ chiếm má trái của nàng.

Vậy ôn nhu, vậy quý trọng, tựa hồ vuốt ve là nhất kiện cực kỳ trân quý bảo bối, bị hần nhẹ nhàng xoa trôi qua địa phương, không còn đau đến bỏng rát, mà thoải mái vô cùng.

Ân _____

Trong lúc ngủ mơ, Tô Tần thoải mái mà nói mớ ra 1 tiếng, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn không tự chủ hướng bàn tay ôn nhu của hần mà nhẹ nhàng cọ cọ, như 1 mèo con biếng nhác cùng nhu thuận.

Nhu thuận của nàng tựa hồ làm hần rất hài lòng, khóe miệng câu dẫn ra, bàn tay ôn nhu theo gương mặt nàng trượt xuống, linh xảo lướt qua trường gáy duyên dáng của nàng, sau đó nhẹ đẩy ra áo của nàng, theo kia như hồ điệp bàn mỹ lệ xương quai xanh, trượt đến trên vai phải của nàng.

Tay đụng chạm đến vết thương của nàng, đau đớn làm cho Tô Tần lại nhíu chặt chân mày, nàng vừa định mở 2 mắt, lại độ phát hiện, mi mắt tựa như là bị đeo chì, mặc cho nàng thế nào cố gắng cũng không mở ra được.

Quanh thân giống như bông gòn, xụi lơ vô lực, liền giờ lên 1 đầu ngón tay khí lực cũng bị không nổi.

__ Ngoan, ta sẽ đổi thuốc, có 1 chút điểm đau, phải nhịn xuống nga...- Lại là đạo thanh âm cực kỳ ôn nhu kia.

Giữa ôn nhu mang theo nhẹ nhàng sủng, dường như kẹo đường, giữa mềm mại mang theo vị đạo mà nàng thích.

Bằng vải trên vai bị hần chậm rãi cởi ra, lộ ra vết thương vừa lớn vừa sưng, lợi hại mâu quang chợt tắt, hần từ trong ngực lấy ra 2 bình thuốc. Cẩn thận vì nàng tẩy trừ vết thương, sau đó lại đem thuốc bột tinh tế rắc lên miệng vết thương của nàng, dùng băng vải sạch sẽ 1 lần nữa vì nàng băng bó kỹ vết thương.

__ Ngoan, nên uống thuốc...- Nâng dậy nàng, ôm vào trong ngực, hần uống 1 ngụm, sau đó nhắm ngay miệng của nàng, hôn lên.

Rõ ràng nàng đã khôi phục được có thể chính mình uống thuốc, thế nhưng hần lại tham luyện đôi môi ngọt ngào của nàng, như hoa anh túc, 1 hút thành nghiện, không thể tự thoát ra được.

Giữa môi trần trọc ôn nhu, cử ~ quần quít lấy đây đó, liêu ~ bát khởi đây đó cảm giác nguyên thủy nhất đáy lòng kia, tình hỏa như lửa cháy lan ra đồng cỏ, càng không thể vãn hồi.

Hắn tham luyến dũ nồng, thật sâu quần quýt lưỡi đình hương của nàng, đem vẻ đẹp của nàng hảo nếm đủ mới bỏ qua.

Cảm giác động tình, hắn kim lòng không đợi dùng tay đẩy ra áo của nàng, 1 đường dọc theo da thịt bóng loáng xoa xuống...

Tay hắn mơn trớn mỗi tác da thịt đều giống như là hỏa bàn cực nóng, thân thể nhịn không được run rẩy lên, Tô Tần giữa mơ mơ màng màng cảm giác trong cơ thể tựa hồ có 1 đoàn hỏa thù đốt, thân thể không ngừng mà mềm mại đi xuống, nàng vô ý thức vươn tay, ôm lấy cổ của hắn, hảo chống đỡ thân thể không ngừng mềm lại.

Đạt được của nàng đáp lại, động tác của hắn càng phát ra sâu ~ nhập, 1 cú người, đem nàng đặt ở trên giường, hôn dọc theo của nàng cổ 1 đường xuống, nồng sâu vết hôn như mưa to hướng nàng đánh tới...

Ngô —————

Giữa môi nhẹ nhàng quanh quần 1 tia ái ~ muội, như hoa hương mờ mịt tản ra... ..

Ái ~ muội ~!!!!!!!

1 cái giật mình bỗng nhiên đi qua đại não, Tô Tần bỗng nhiên mở 2 mắt ra, dạo qua 1 vòng, trong phòng như trước vắng vẻ, ngoại trừ nàng, lại không có người nào khác.

31. Chương 31: Hung Hăng Đánh Hắn 1 Trận!

Không phải chứ! Lại nằm mơ, mà còn là xuân ~ mộng! Vì sao gần đây luôn làm mộng kỳ quái như thế, nằm mơ cũng thì thôi, còn phát ra thanh âm làm cho người ta nổi cả da gà như vậy!?

Ngẫm lại, Tô Tần đánh cái rùng mình, chẳng lẽ thật là muốn tìm bất mãn!

Tay ấn lên vai phải, vết thương nơi đó lần thứ 2 được người băng bó kỹ, đã không còn cảm giác bỏng rát muốn thù đốt, thay bằng thư thái mát lạnh, lại xoa đôi môi, đầu ngón tay tựa hồ còn có thể chạm được ôn nhu triền ~ miên.

Ha hả —————

Khóe miệng thư thái tiểu ý hiện lên, bất quá khi nàng nhìn thấy trong gương trên người của mình đầy dấu dóa anh đào đỏ tươi kia, vui sướng thoáng cái liền bị lửa giận trong nháy mắt xông lên diệt sạch.

__ Nha nha, người tên dám tròng khốn kiếp! Đừng để cho ta tìm ra người, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha người! - Tô Tần bộc phát ra 1 trận rống giận.

__ Tiểu thư, người làm sao vậy? - Hạnh nhi nghe được rống giận của nàng, vội vã từ bên ngoài đi vào.

__ Không có việc gì! - Tô Tần lập tức chỉnh sửa lại áo- Hạnh nhi, người thấy Nốt Ruồi Đen đâu không?

Tiểu tử này từ đêm đó đến bây giờ cũng không có xuất hiện, mất tích sao!

__ Đây, tiểu thư, người còn không biết a...- Hạnh nhi vẻ mặt ngượng nghịu.

__ Chuyện gì xảy ra? - Chẳng lẽ hắn đã xảy ra chuyện, không phải đã kêu hắn chạy trốn rồi sao!

__ Hắn vì cứu tiểu thư người, chính mình đi Lục Phiến môn tự thú...- Hạnh nhi có chút nhỏ giọng nói- Nói vương phủ hỏa là hắn phóng, vì thế, Âu Dương tuần bổ liền đem hắn bắt...

__ Cái gì! - Tô Tần lập tức kinh hô- Đúng là đồ ngu ngốc! - Uổng phí nàng hi sinh lớn như vậy cứu hắn, hắn cư nhiên 1 chút cũng không hiểu biết quý trọng!

__ Tiểu thư, người muốn đi đâu? - Hạnh nhi thấy nàng vô cùng lo lắng mặc vào y phục, sau đó hùng hực chạy ra ngoài, liền vội vàng hỏi.

__ Đi Lục Phiến môn! - Nha nha, nàng phải đến nơi đó cấp tâu kia 1 cái tát, hảo đánh tỉnh hắn!

__ Người vô cùng lo lắng như thế là muốn đi đâu! - Nhát mạch yếu ớt réo rất thanh âm vang lên ở bên tai.

Tô Tần ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy mõ phước hắc hầu tử chính nhàn nhã ở khúc quanh hành lang, 2 mắt lộ ra biếng nhác, nhàn nhạt liếc nhìn nàng, khóe miệng hiện lên mỉm cười.

Ngạch! Không phải chứ!

Tô Tần dưới đáy lòng khóc thét, nàng và hắn có duyên đến thế sao! Nàng chân trước vừa mới ra môn, hắn chân sau liền đứng ở ngay đây.

Nàng thậm chí hoài nghi, hắn có phải hay không là ở ngay cái gian phòng sát vách phòng nàng, xuất hiện thật đúng lúc như thế!

— Đừng kinh ngạc nhìn ta như vậy, ta ngụ ở sát vách phòng ngươi! - Tựa hồ có thể nhìn thấu tâm tư của nàng, Tư Mã Hằng trực tiếp trả lời nghi hoặc của Tô Tần.

Ngạch —————

Lần này Tô Tần thực sự muốn khóc, người này giống như là sợ chính mình bỏ chạy, cứ nhiên chạy đến nơi đây đặt 1 gian phòng, ở vương phủ hảo hảo không chịu, chạy đến nơi đây chẳng lẽ là muốn coi chừng nàng sao!

Xem ra hắn là hạ quyết tâm muốn cùng mình hao tổn chơi 1 ván!

— Ha hả, khó có được Hằng vương gia tấn trách như thế! - Tô Tần nở 1 nụ cười tươi, hướng hắn đi đến- Như vậy Hằng vương gia, tiểu nữ tử bây giờ muốn đi Lục Phiến môn, không biết vương gia có hay không muốn đi cùng?

Nha nha, nếu hắn muốn xem chừng mình đến như vậy, nàng cũng không thể phụ 1 phen “Tâm ý” của hắn được, vật tấn kỳ dụng trong mọi trường hợp luôn luôn đúng, đúng không! (Cái gì có thể xài được triệt để thì cứ xài)

— Hảo! Bây giờ ta và ngươi là 2 con châu chấu bị trói chặt trên cùng 1 sợi dây, ngươi đến chỗ nào, ta dĩ nhiên là sẽ theo tới chỗ đó! - Khóe miệng khoái ý vung lên, tạo 1 cái nhếch mép đầy xấu xa nhưng vẫn đủ đầu độc nhân tâm.

Tư Mã Hằng bán liếc khỏi 2 tròng mắt, trong mắt quang hoa lưu chuyển, nụ cười kia lại có chút làm say mê mắt người xem.

Tô Tần lúc này sững sốt, tâm không hiểu liền rạo rức thành thịch, nhìn thấy nụ cười đầu độc của hắn, trên mặt của nàng cứ nhiên có chút hơi nóng lên.

— A, tiểu thư, mặt của ngươi còn đang đau sao? - Hạnh nhi đi tới bên người nàng, nhìn thấy Tô Tần vẻ mặt đỏ ửng, có chút bận tâm hỏi.

— Nga, mặt còn chưa khỏe sao? Còn đau không? - Nghe vậy, Tư Mã Hằng lúc này lại có chút nghiêm túc tiến sát vào mặt Tô Tần, vươn tay, nhẹ nhàng mà vuốt ve, thần thái hơi khẩn trương.

Run rẩy —————

Tay hắn vừa mới xoa mặt của nàng, thân thể liền như là bị 1 cổ điện lưu bắn trúng, sắc mặt ngày càng hồng hào, bên tai càng thêm 1 mảnh đỏ tươi.

Tô Tần phản xạ có điều kiện lui về phía sau mấy bước, tránh được tay hắn, biểu tình có chút mất tự nhiên, ánh mắt phiêu động nhìn chung quanh, cũng không dám nhìn hắn.

Tư Mã Hằng tay cứ như vậy lảng ở giữa không trung, nàng tránh trong 1 chốc kia, đáy mắt hắn xẹt qua 1 mặt không vui, mau liền chính hắn cũng không kịp cảm thấy được.

Bầu không khí dị thường quái dị, tựa hồ có chút cứng...

— Ta, không có việc gì, chúng ta hay là trước đi đi! - Tô Tần vội vã đánh cái giáng hòa.

Tạm thời trước đem cái loại cảm giác kỳ quái này quăng qua 1 bên, vẫn là trước đi nộp tiền bảo lãnh chuộc cái tên Nốt Ruồi Đen ngu ngốc kia mới là quan trọng!

__ Cũng tốt...- Tư Mã Hằng thu tay, lần thứ 2 khôi phục như trước biếng nhác tà mị, căn bản nhìn không ra bất luận cái gì cảm xúc.

Còn nhiều thời gian, không phải sao...

Tô Tần vội vã đi tới trước cửa Lục Phiến môn.

__ Uy, xin hỏi, Âu Dương tuần bổ của các người có ở đây không? - Tô Tần đứng ở ngoài cửa lớn, mặt mang tiểu ý lấy lòng.

Ha ha, đều nói đánh người không đánh người mang khuôn mặt tươi cười, nàng cố ý hạ thấp giọng cầu người như vậy, vị Âu Dương tuần bổ kia tổng sẽ không phải không biết điều cự tuyệt người từ ngàn dặm xa xôi tới chứ!

Kết quả...

__ Người là ai, Âu Dương tuần bổ chúng ta cũng không rảnh rỗi gặp người tùy tiện đâu! - Kết quả là đối phương quăng thẳng 1 câu này vào mặt nàng.

__ Cái gì gọi là người tùy tiện! - Tô Tần lúc này sắc mặt có chút khó coi, đều không phải nói không đánh người mang khuôn mặt tươi cười sao, vì sao hắn còn 1 bộ biểu tình “Người không phải là lão đại thì biến”!

__ Vị huynh đài này, phiền phức người đi vào thông báo 1 tiếng, nói Hằng vương gia tới- Tư Mã Hằng tay cầm chiết phiến, 1 bộ biểu tình “Ta chính là lão đại”.

Nếu như nói ở cổ đại cái gì trong bóng tối vẫn có thể tỏa sáng như hào vang dù là người mù cũng hiểu được đạo lý này, không sai, có 1 danh hào tuyệt đối vang dội chẳng khác gì “Giấy vạn năng thông hành”!

Không ngoài sở liệu, đương thời gian đối phương nghe được “Hằng vương gia” 3 chữ này, trên mặt lập tức đôi khởi ân cần cười.

__ Hằng vương gia mời vào! - Ngay sau đó hắn cúi đầu 90 độ cung đứng tiêu chuẩn “Nhật Bản”, cung kính ý mời bọn họ tiến vào.

Nha nha, đây là đối biệt đãi ngộ a, thế nhưng có phần cũng quá trắng trợn đi! Tô Tần dưới đáy lòng cực độ khinh bỉ “Lục Phiến môn” 1 hồi!

__ Chờ 1 chút! - Đúng lúc này, trước mặt bọn họ đột nhiên xuất hiện 1 người mặc quan bào ——— lại là nữ tử!

Sắc mặt như phù dung, mặt mày thanh tú, quỳnh mũi lẳng môi, tóc đen được cột cao lộ rõ diện mạo, bó bằng quan thao lam sắc, mặc quan bào bó sát người cùng sắc, ống hài cũng cùng sắc cao đến đầu gối.

Vì sao Tô Tần lại có 1 bộ chớp mắt cũng không thèm chớp, bởi vì đối phương mặc rõ ràng là mặc nam trang, thế nhưng giữa trán lại tản mát ra anh khí hiên ngang của nữ tử.

Nhìn nữ tử trước mắt 1 thân anh khí bồng bồng phần chấn mặc nam trang, Tô Tần cảm thấy có câu thơ cổ nói rất chuẩn xác, hùng thủ chân nhanh như sóc, thư thủ mắt mơ màng, song thủ cùng đi, an có thể phân rõ ta là hùng thư!

__ Âu Dương tuần bổ hảo! - Người vừa rồi dẫn bọn họ tiến vào lập tức lại cung kính đối nàng 1 cái thi lễ.

Người và hần quan hệ thế nào? __ Nàng là Âu Dương tuần bổ, Âu Dương Phi! - Tô Tần kinh ngạc không ngớt, đem Âu Dương Phi nhìn lại nhìn.

Tô Tần từng nghe Nốt Ruồi Đen đề cập qua người này, khi đó Nốt Ruồi Đen đem hần nói hết sức thần thông quảng đại, nói nếu không phải là hần đủ cơ linh, đã sớm bị vị kinh thành đệ nhất tuần bổ này cấp bắt được.

Thế nhưng, mà có thất đề, người có thất đủ, luôn luôn linh hoạt như cá chạch Nốt Ruồi Đen không nghĩ tới chính là hần cư nhiên sẽ bại ở trong tay của mình.

Bởi vậy Nốt Ruồi Đen cho ra 1 cái kết luận như thế này — nói mình so với mèo còn linh hoạt hơn, so với hồ ly còn giáo hoạt hơn, thắng ra là 1 “Cọp mẹ”! 1 người sao có thể đối phó cùng lúc 3 loại động vật, thật sự là lực bất tòng tâm, vì thế hẳn thua tâm phục khẩu phục!

Nha nha, nghe xong lời của hắn, Tô Tần tức giận đến thẳng cắn răng! Nào có người ca ngợi người khác như thế!

Vì thế, Tô Tần còn hung hăng đánh hắn 1 hồi.

Khi đó Nốt Ruồi Đen còn lớn tiếng kêu oan uổng, nói hắn đây là đang khen chính mình, nào có người được khen, còn đánh người chứ!

Tô Tần khi đó liền cực độ không nói gì, nâng nhìn 1 cái từ trên xuống dưới chỗ nào cũng giống người nha, chỗ nào là giống động vật chứ, còn dám gọi là ca ngợi!

Khi đó Tô Tần ở trong tưởng tượng, vị Âu Dương tuần bổ này hẳn là 1 nam tử cao lớn uy mãnh, thế nhưng, sự thực luôn luôn ngoài ý liệu.

Nhìn lại vị tư thế oai hùng hiên ngang nữ tuần bổ này, Tô Tần cảm thấy, câu “Khẩn trù không cho tu mi” dùng để hình dung nàng là chuẩn xác nhất!

— Bọn họ là ai? - Âu Dương Phi đến gần bọn họ, 2 mắt lại nhìn chăm chăm Tư Mã Hằng, giữa ánh mắt dò xét mang theo vài phần cảnh giác.

Có lẽ là xuất phát từ cao thủ so cao thủ nên có cảm giác nhạy cảm, theo trực giác Âu Dương Phi thấy nam nhân trước mắt này không hề đơn giản, dưới cặp kia biếng nhác như là che giấu trong hai mắt lộ ra vẻ quang mang lợi hại, ánh mắt tựa hồ có thể nhìn thấu tất cả làm cho nàng rất chán ghét, nàng không thích nam nhân quá mức khôn khéo như vậy.

Đồng dạng, Tư Mã Hằng cũng nhìn vị nữ tử giả nam trang đứng trước mắt này thậm chí là có chút hứng thú, 1 nữ tử phần thành nam trang hành tẩu trong phủ nha đã là chuyện kinh thiên, không chỉ riêng là chuyện nàng là nữ tử, mà còn tiếng tăm lừng lẫy kinh thành đệ nhất bộ khoái, liền là nam tử cũng đều cảm thấy khám phục.

Bất quá, hắn không thích nữ tử cường thế như vậy, hắn vẫn tương đối thích...

Chuyển con ngươi nhìn về phía nha đầu bên cạnh cũng đang đồng dạng kinh ngạc, khóe miệng tiểu ý trong bất tri bất giác chậm rãi hiện lên...

— Ngạc...- Tô Tần phát hiện, từ lúc gặp mặt, 2 người kia ngoại trừ cùng xem xét đối phương, còn 1 loại thái độ giương cung bạt kiếm khẩn trương.

Chậm rãi, trong không khí có 1 luồng mùi thuốc súng lan tràn...

Chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết trời sinh đối địch!

— Vị này chính là Hằng vương gia, vương gia, vị này chính là Âu Dương tuần bổ chúng ta- Nhân gia trực tiếp bỏ quên tồn tại của Tô Tần, vì 2 người giới thiệu qua lại.

Tô Tần bất đắc dĩ thở dài, ai kêu nàng là vô danh tiểu tốt, lại không thể dùng danh hào Nhan Phi Tuyết, như vậy quá mức rêu rao, vì thế, nàng hiện nay chỉ là 1 lính quen!

— Nga, thì ra là Hằng vương gia a, thất kính thất kính! Không biết vương gia lần này đến đây có việc gì sao? - Âu Dương Phi trên mặt từ thủy tới chung cũng không có xuất hiện 1 tia hay 1 điểm tăng bốc, tương phản, khi nàng nghe nói danh hào đối phương xong, đáy mắt lại xẹt qua 1 mặt chẳng đáng.

Tô Tần đáy lòng trộm cười, xem ra Tư Mã Hằng người này ở bên ngoài cũng không được người ưa lắm, mà nghe nói là vị ghét ác như thù kinh thành đệ nhất tuần bổ này, càng đối loại hoàng thân quốc thích này cười nhạo.

— Âu Dương tuần bổ...- Người bên cạnh thấy nàng đối vương gia thái độ hững hờ như vậy, có chút gấp, len lén lôi kéo vạt áo của nàng, lại rước lấy của nàng 1 cái lườm.

Tô Tần lúc này lại đối vị nữ hào kiệt này vạn phần bội phục, có thể không xem trọng địa vị của người khác ngoại trừ nàng, hiện tại lại thêm 1!

Tư Mã Hằng không có vì của nàng lãnh đạm mà tức giận, chỉ là khẽ mỉm cười nói- Bản vương hôm nay là mang bằng hữu đến đây thăm hỏi.

_ Vương gia muốn thăm hỏi là người phương nào? - Âu Dương Phi vừa nghe hẳn là đến có chuyện, thế là lập tức làm ra 1 bộ sắc mặt giải quyết việc công đến đối hẳn.

Tư Mã Hằng như trước đậm đậm nhất tiếng- Chính là vị tiểu huynh đệ ngày hôm trước đến đây tự thú, tự xưng phóng hỏa thiêu hủy phủ vương gia kia!

Nghe vậy, Tô Tần giật mình nhìn hẳn, đáy lòng nghi hoặc nhảy lên cao, vì sao hẳn biết kỹ càng tỉ mỉ như vậy, kỹ càng tỉ mỉ liền ngày cụ thể đều biết!

Nhìn hẳn kia tự phụ tươi cười, mắt Tô Tần đã từ từ liếm khởi, xem ra nàng cần phải hảo hảo mà điều tra 1 phen...

_ Nga, người nói thế nhưng là cái hắc tiểu tử kia! - Trong giọng nói là khẳng định.

_ Phải, chính là hẳn! - Tô Tần lập tức tiến lên- Thỉnh cầu Âu Dương tuân bổ có thể dàn xếp 1 chút, làm cho chúng ta đi vào thăm hỏi hẳn.

Âu Dương Phi lúc này mới chuyển con người nhìn đến Tô Tần, cô gái trước mắt xinh đẹp linh lung, mày liễu mắt trong thật đẹp, giữa mắt mày lại có 1 đạo giáo hoạt quang mang như ánh sáng ngọc tinh quang, làm cho người ta trước mắt sáng ngời.

_ Người quan hệ thế nào với hẳn? - Âu Dương Phi hỏi.

_ Nga, ta là bằng hữu của hẳn, bạn rất thân rất tốt! Hẳn ngoại trừ ta ra liền không còn có bằng hữu nào khác! - Tô Tần vội vàng nói- Vì thế, xin cho chúng ta gặp mặt 1 lần đi!

Vì có thể thuyết phục Âu Dương Phi, Tô Tần lần thứ 2 phát huy một hồi kỹ năng diễn dịch của mình, 2 mắt hơi có chút phấp hồng, ánh mắt thành khẩn, nói đến sinh động, nàng thu song quyền (Giống như đang cầu nguyện đó), 2 mắt mang theo ánh nhìn cầu xin.

Ngạch _____

Âu Dương Phi lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử như vậy, trong mắt rõ ràng có 1 chút giáo hoạt, nhưng ánh mắt khẩn cầu này lại làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

_ Được rồi, các người đi theo ta! - Cuối cùng nàng vẫn là gật đầu đáp ứng .

_ Bạn rất thân, có bao nhiêu hảo? - Đi theo phía sau Âu Dương Phi, Tư Mã Hằng hỏi Tô Tần.

Hẳn đối với đối phương mới theo từ trong miệng của nàng chạy ra kia, thập phần để ý, rất tốt, bạn rất thân...

Bên tai không ngừng vòng quanh những lời này, đáy lòng có 1 thanh âm đối với mình nói, đối với nàng mà nói, bạn rất thân rất cuộc ý vị như thế nào! Hẳn nhất định phải biết!

_ Ngạch, cái kia, bạn rất thân chính là, ý tứ chính là so với sinh tử chi giao thiếu chút nữa, so với bằng hữu bình thường tốt hơn 1 chút! - Tô Tần 1 lòng chỉ muốn nhìn thấy Nốt Ruồi Đen ra thế nào rồi hung hăng đánh hẳn 1 trận, đối với sắc mặt cùng dụng ý của Tư Mã Hằng lúc này lại không có để ý nhiều.

_ So với sinh tử chi giao thiếu chút nữa, so với bằng hữu bình thường tốt hơn 1 chút...- Tư Mã Hằng nhìn khỏi chân mày, đây coi như là cái trả lời gì chứ!

_ Như vậy, ta đối với người mà nói, là cái loại bằng hữu nào? - Mặc dù biết hỏi như vậy có chút ngốc, thế nhưng, tâm luôn luôn không nhịn nổi.

_ Ngạch...- Tô Tần căn bản không nghĩ tới hẳn sẽ hỏi như vậy, thân thể sửng sốt, cước bộ chậm lại.

Tư Mã Hằng không chú ý tới sự khác lạ của nàng, dụng phải nàng, Tô Tần thân thể liền 1 cái lảo đảo, rồi rơi vào trong ngực của hẳn.

__ Yaa...- Tô Tần vội vã xoay người, muốn nói xin lỗi, 1 mặt nhàn nhạt mùi vị đạo quen thuộc yếu ớt vòng vào giữa hơi thở.

A _____

Vị đạo này, rất quen thuộc, tựa hồ ở nơi nào người qua...

Tô Tần chậm rãi tức khởi chân mày, đáy lòng lại nổi lên vô số dấu chấm hỏi, đến tột cùng là ở nơi nào người qua đây?

2 trông mắt hé ra, chẳng lẽ là...

32. Chương 32: Vật Tẫn Kỳ Dụng

__ Uy, các người có đi hay không! - Âu Dương Phi đi tới đi lui lại đột nhiên phát hiện người phía sau không có động tĩnh, quay đầu nhìn lại lại phát hiện bọn họ đang ôm nhau.

__ Đi, đương nhiên đi! - Tô Tần lập tức giãy khỏi hân, đuổi đi tới.

__ Bạn thân rất tốt...- Tư Mã Hằng lặng yên nhớ kỹ, xem ra, hân cần phải xem thật kỹ vị “Bạn rất thân” trong miệng của nàng này.

__ Nốt Ruồi Đen! - Tô Tần ở dưới 1 cái cửa lao thấy được Nốt Ruồi Đen đang nằm nghỉ ngơi, lập tức hỏa nổi giận đùng đùng chạy hướng cửa lao, thần tình có chút kích động.

Tô Tần kích động là bởi vì thực sự ở trong phòng giam thấy được cái tên ngu ngốc kia, trong lòng dâng lên 1 cổ lửa giận, nàng muốn đánh tỉnh tên ngu ngốc này!

__ Nữ nhân, là người! Vết thương của người như thế nào, bọn họ không làm khó người chứ! - Đang nằm ở trên đồng cỏ khô Nốt Ruồi Đen vừa nghe được thanh âm của nàng, lập tức như 1 con cá chép, xoay người nhảy lên, thấy rõ là nàng xong, trên mặt lộ ra vui sướng, bước nhanh hướng cửa lao đi đến.

Nốt Ruồi Đen kích động là bởi vì nhìn thấy Tô Tần còn bình yên vô sự đứng ở trước mặt của mình, xem ra nàng tựa hồ cũng không tệ lắm!

Nhưng mà, bọn họ tâm tư như vậy nhưng trong mắt người ở bên ngoài xem ra cũng không phải là như vậy!

__ Xem ra, bọn họ thực sự rất tốt! - Âu Dương Phi nhìn thấy biểu tình 2 người này, trong lòng thở dài, không nghĩ tới Nốt Ruồi Đen lại còn có thể gặp được bằng hữu can đảm như vậy, đã bị tổng vào nhà lao ăn cơm, còn nguyện ý đến xem hân.

Lời nói này của nàng nghe tới trong tai Tư Mã Hằng lại là 1 ý tứ khác, khi hân nhìn thấy Tô Tần chạy về phía cái hắc tiểu tử kia, 2 trông mắt liếc khởi, trong lòng nổi lên 1 loại tư vị không thoải mái.

Đương lúc Nốt Ruồi Đen 2 tay cầm chặt lấy cửa lao, cấp thiết hỏi thương thế của nàng, cái loại thần thái thần thiết này, làm cho hân cảm thấy tương đương chướng mắt.

Lúc mọi người ở đây cho rằng này sẽ là 1 hồi cảnh cực kỳ cảm động gặp lại, vậy mà...

__ Ái chà! - Nốt Ruồi Đen bị đau hô 1 tiếng, che đầu, ninh mi quát- Nữ nhân điên, người làm gì tự nhiên lại đánh ta!

Tô Tần không khách khí chút nào cuộn cuộn nổi lên tay áo, kết kết thật thật vẫn còn đang cao hứng cho thêm 1 quyền nữa vào đầu hân.

Lần này hành động của nàng làm cho Âu Dương Phi cùng Tư Mã Hằng rất lớn lấy làm kinh hãi, 2 người đều là vẻ mặt “Nữ nhân này thật cường hân” biểu tình cùng lúc nhìn nhau liếc mắt 1 cái, đây là bọn họ lần đầu tiên ăn ý kể từ lúc gặp mặt.

__ Ta không đánh người, chẳng lẽ còn muốn cảm tạ người sao! - Tô Tần nhìn thấy người này liền 1 bụng hỏa.

Đau đến nốt ruồi đen nước mắt đều đi ra, sờ sờ đầu, ủy khuất nói- Ta nhưng là vì người mới tiến nhà tù, người còn đối với ta hung như thế!

— Vậy người hẳn là càng đáng đánh đòn hơn, uống phí ta vì người không công trúng 1 mũi tên, cộng thêm tên quân gia thú cùng hỗn đản kia cho 1 cái tát, người nha nha cư nhiên không nhìn thấy hi sinh thật lớn của ta, thế nhưng lại đi tự thú, người đúng là tên chúa ngục, nào có người nào ngục giống người như vậy tên, không phải chuyện mình làm, người tự thú cái rắm! - Tô Tần tức giận ngút trời tượng phóng pháo hoa như nhau, bùm bùm, đổ ập xuống quả trách hẳn 1 phen.

Ngạch —————

Khi nàng như phóng chuối chuối pháo hoa, vang dội lại lưu loát nói ra liên tiếp những lời mắng này xong, ngoại trừ Nốt Ruồi Đen cùng Tư Mã Hằng còn bảo trì trấn định, trong phòng giam những người khác cơ hồ đã chóng mặt, chỉ cảm thấy đỉnh đầu có rất nhiều sao vòng quanh.

Âu Dương Phi vẻ mặt càng kinh ngạc, ngơ ngác nhìn vị nữ tử hung hãn trước mắt này, liền biểu tình đều ngục trệ

— Quá, quá suất! - Đột nhiên, nàng tựa hồ là theo trong mộng tỉnh lại, kích động nắm lên tay Tô Tần, vẻ mặt bội phục- Người vừa thật sự là quá suất! Nhất là 1 quyền đánh Nốt Ruồi Đen rất tinh chuẩn, người không tập võ chắc là sẽ không đánh chuẩn như vậy!

Tích mồ hôi —————

Lần này đối lại Tô Tần then thùng, nàng nhìn vị nữ tử trước mắt so với chính mình còn muốn kích động hơn, khóe miệng rút trều, đây coi như là cái gì cùng cái gì a!

— 1 cái phi quyền vừa rồi của người, rất tinh chuẩn, lực đạo lại đủ, có thể nói cho ta biết, người đến tốt cùng là thế nào làm được? - Âu Dương Phi vẻ mặt đột nhiên trở nên kinh ngạc, nắm chặt lấy Tô Tần thần tình lại là vô cùng kích động.

Khe hở cửa lao chỉ hơi lớn hơn 1 nắm tay, nàng lại trong nháy mắt liền nhìn chuẩn không sai, hơn nữa lực đạo cùng phương hướng ra quyền cũng phải nắm chặt tinh chuẩn mới có thể phát ra 1 quyền đủ lực như vậy, bởi vậy, chỉ là nhìn 1 quyền vừa rồi kia, Âu Dương Phi liền khẳng định, thân thủ tiểu nữ tử này tuyệt đối không đồng nhất!

Ngạch —————

Tô Tần hết chỗ nói rồi, nàng là đến thăm tù, không phải đến luận bàn võ nghệ có được không, thế nào hảo hảo tích lại biến thành loại tình cảnh này.

Bất quá, nhìn Âu Dương Phi ánh mắt kính phục như vậy, 2 mắt vừa chuyển, Tô Tần lập tức lại có 1 phen tính toán.

— Ha hã, Âu Dương tuần bổ quá khen, này cũng chỉ là 1 ít chút tài mọn mà thôi, đương nhiên, Âu Dương tuần bổ nếu như thật tâm muốn biết, ta cũng không để ý cùng người luận bàn 1 phen, bất quá...

Mâu quang lại lần thứ 2 chuyển hướng về phía 1 bên cửa lao kia, Tô Tần bật cười- Bất quá, ta còn có 1 chút nho nhỏ chuyện muốn làm phiền Âu Dương tuần bổ. . .

Âu Dương Phi ghé mắt nhìn Nốt Ruồi Đen giữa nhà lao, hiểu ý cười nói- Người là nói hẳn đi...

— Ân, đúng vậy, cái tên ngu ngục này căn bản không phải là người phóng hỏa đốt Duệ vương phủ, lúc đó ta cùng 1 chỗ với hắn, ta có thể phát thệ, hắn không có phóng hỏa, phóng hỏa chính là do người khác! - Tô Tần giơ lên tay nhỏ bé, thề nói- Nếu như ta nói có nửa câu là nói dối, thiên lôi đánh xuống!

Cổ nhân rất mê tín, cũng nặng tình nghĩa, bởi vậy đối thệ ngôn là thập phần coi trọng, đơn giản sẽ không thề, nhất là thề độc, 1 khi nuốt lời, như vậy nhất định là trừng phạt độc nhất vô cùng tàn nhẫn!

— Hảo, tạm thời sẽ tin người lần này, hẳn có thể đi ra ngoài trước, bất quá...- Âu Dương Phi dừng lại 1 chút- Bất quá, trước xét thấy hắn có nhiều hành vi bất lương, nhất định phải có người vì hắn đảm bảo mới có thể ra đi, hơn nữa người này còn phải là danh vọng cực cao!

Nàng cũng biết, liền Nốt Ruồi Đen loại tên tiểu thủ tiểu sò này chắc là sẽ không ngóc đến nỗi đi Duệ vương phủ phóng hỏa, hơn nữa trên đời này căn bản cũng không có người ngóc đến nỗi đi nhổ râu cọp!

Đương nhiên, Âu Dương Phi vạn vạn cũng không nghĩ ra, cái kẻ to gan lớn mật trong lòng mà nàng đang suy nghĩ, dám cả gan đến hang cọp để nhổ râu cọp, lúc này đang đứng ở trước gót chân của nàng!

__ Đây...- Tô Tần lúc này nhưng có chút khó xử, quay đầu nhìn lại, muốn nói đến người thích hợp nhất đảm bảo thì...

Tư Mã Hằng đơn mi vừa nhảy, 1 dự cảm chẳng lành lập tức xẹt qua trong lòng.

__ Ha hả, Tam vương gia...- Tô Tần lập tức trộm cười, hướng hắn đi đến.

__ Để làm chi! - Nữ nhân này, quả thật là vật tấn kỳ dụng a!

__ Ha hả, Tam vương gia tính tình rộng rãi, thông tình đạt lý, tấm lòng nhân hậu, tiếng tốt của ngài truyền khắp kinh thành, như vậy vừa bao dung lại rộng lượng, nhất định cũng không để ý nhiều đảm bảo 1 người đi...- Tô Tần đối với hắn trát nha trát mắt, 1 bộ biểu tình “Ngài chính là lão đại”!

33. Chương 33: Muốn Cầu Cạnh Hắn!

Tư Mã Hằng dở khóc dở cười, khi nàng muốn cầu cạnh hắn thời gian, nàng làm 1 bộ nha đầu đáng yêu như vậy, khi nàng không thèm cần người thời gian, nàng lại thành nữ nhân đáng ghét đến cực điểm, đối với hắn mà nói, vô luận nàng là nha đầu, hay là nữ nhân, đều là như vậy có thể làm cho hắn nảy ra yêu hận...

__ Ha hả, nói như vậy, ngươi là muốn cầu cạnh ta! - Hắn cũng là nhân cơ hội hòa nhau 1 ván .

__ Ngạch...- Tô Tần vừa nhìn thấy hắn kia phó sắc mặt, đáy lòng liền thở dài, ai, nhận mệnh đi, ai bảo hắn là đại gia, mà ngươi thật đang muốn cầu cạnh hắn!

__ Như vậy vương gia là đáp ứng! - Tô Tần tự nhiên thấy tiểu ý nơi đáy mắt hắn, cũng nghe hiểu lời ngoại âm của hắn.

__ Hảo, lần này coi như ngươi trước thiếu ta, ngày sau ta lại đòi lại đến! - Chiết phiến vừa thu lại, hắn bốn cọt cười.

Ngạch _____

Cái gì gọi là trước thiếu, ngày sau lại đòi!

Tô Tần bị ai phát hiện, người này là đem 1 quả bom hẹn giờ trực tiếp ném ình, nói như vậy, nàng chẳng phải là nên ngày đêm đề phòng hắn!

Tư Mã Hằng tà mị cười, vòng qua Tô Tần còn đang ngăn người, đi tới trước mặt Âu Dương Phi- Âu Dương tuần bổ, bản vương nguyện ý đảm bảo người này, ngươi xem có thể hay không!

__ Ha hả, Hằng vương gia làm người đảm bảo, ta há là không thể mong muốn khác hơn! - Âu Dương Phi gật gật đầu, quay đầu hướng phía sau Nốt Ruồi Đen về mặt mờ mịt nói- Tiểu tử ngươi có phúc phần, có thể gặp được bằng hữu can đảm như thế!

__ Cái gì, cứ như vậy phóng ta đi ra sao! - Ở trên đường trở về, Nốt Ruồi Đen còn là không thể tin được, Âu Dương Phi khinh địch như vậy phóng chính mình, đầu óc trong lúc nhất thời chuyển biến đột ngột.

Ai _____

Tô Tần lại rất lớn thở dài, thẳng lắc đầu, vì tên ngu ngốc này, nàng thực sự là mệt mỏi, lần này là lỗ vốn mất sạch!

__ Được rồi, ngươi cũng đi thôi, chúng ta bây giờ mỗi người đi 1 ngã, đây là tiền cho ngươi, trở lại hảo hảo làm người tốt, đừng động 1 chút là làm chuyện điên rồ! - Tô Tần quyết định cùng hắn phân rõ giới hạn, nếu không, quỷ mới biết được nàng lại muốn vì người kia làm bao nhiêu chuyện lỗ vốn!

__ Uy, miệng vết thương của ngươi, không sao chứ? - Nốt ruồi đen nhìn bạc trong tay, lại nhìn 1 chút bả vai của nàng, áy náy xông lên đầu.

__ Không sao ư! - Tô Tần tức giận liếc hắt 1 cái- Trước thụ chính là ngoại thương, bây giờ thụ lại là nội thương!

Đúng vậy, nàng bây giờ nội thương nghiêm trọng!

Trước là vì hắt bị trọng thương, bây giờ lại vì hắt thiếu tên Tư Mã Hằng phúc hắc này 1 thiên đại nhân tình.

Vừa nghĩ tới biểu tình ngay lúc đó, nàng liền ức chế, cũng không biết cái kia rốt cuộc muốn nàng thế nào trả nhân tình này! Vạn nhất hắt đưa ra yêu cầu rất hà khắc, nàng kia chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp!

Ngẫm lại liền phiền muộn! Đều là trước mắt người kia làm hại!

__ Ngạch, kia, kia cùng lắm thì ta đem tiền trả lại cho ngươi, coi ta như làm công công đức! - Nói xong, hắt đem bạc Tô Tần ỉnh lại đưa tới trước mặt nàng.

__ Thực sự! - Tô Tần vừa nhìn thấy bạc lại trở về, 2 mắt lập tức phóng điện, vội vã thu hồi, trộm cười nói- Vậy ngươi nhưng không cho nuốt lời nga!

__ Người đúng là thật thích tiền như mạng...- Tô Tần lời còn chưa dứt, phía sau liền vang lên 1 đạo thanh âm sáng giọng.

Không cần quay đầu, Tô Tần cũng biết là ai tới!

Thử hỏi, trên đời này ai sẽ dùng như vậy bằng lãnh ngữ điệu chế ngạo nàng, ai sẽ như vậy chuyên quyền độc đoán, ngoại trừ hắt, Tô Tần thật không nghĩ ra ai!

__ Ha hã, Duệ vương gia như thế nào nhân nhĩ a, thế nào đi dạo tới Lục Phiến môn! - Tô Tần xoay người, ngoài cười nhưng trong không cười hướng người phía sau hỏi.

Nha, đi dạo cũng có thể ở Lục Phiến môn gặp được hắt, nàng thật đúng là đủ xui xẻo!

Tư Mã Duệ nhân nhĩ liếc nhìn nàng 1 cái, chuyển con ngươi nhìn về phía Âu Dương Phi phía sau Tô Tần- Âu Dương tuần bổ, bản vương gần đây nghe nói có người đến đây tự thú, nói hắt mới là cái người phóng hỏa đốt vương phủ!

Nghe vậy, Tô Tần cùng Nốt Ruồi Đen trong lòng đều là cả kinh.

Không xong!

Tô Tần âm thầm hô to không ổn, người này là tới tìm Nốt Ruồi Đen , phúc hắc nam dễ nói chuyện, thế nhưng tên khốn này khó mà nói a, vạn nhất hắt đại gia 1 tâm tình khó chịu, thật muốn bắt Nốt Ruồi Đen, sẽ không hay !

__ Vì thế, bản vương hôm nay đặc biệt đến xem, đến tốt cùng là hạng càn rỡ nào, dám gan lớn đến vương phủ của bản vương tác loạn! - Hắt rõ ràng là lời nói dối Âu Dương Phi, mắt lại nhìn về phía Tô Tần đứng ở 1 bên.

Tô Tần đối với hắt cái loại này thái độ hận được thẳng cần răng, nha nha, hắt kia phó bộ dáng rõ ràng chính là ở ngấm ngấm hại người, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe!

__ Nga, Duệ vương gia tin tức nhưng thật ra cùng Hằng vương gia như nhau linh thông- Âu Dương Phi nghiêng đi mặt, nhìn Tư Mã Hằng từ phía sau đi ra, cười nói- Hôm nay Hằng vương gia cũng chính là vì việc này mà đến.

__ Tam ca, người thế nào...- Tư Mã Duệ tựa hồ có chút giật mình, nhìn Tư Mã Hằng hơi nhíu mày.

__ Ta cũng vậy vừa mới nhận được tin tức, nói là người phóng hỏa đốt vương phủ đã bắt được, nên vội vàng dẫn theo Phi Tuyết đến nhận người- Tư Mã Hằng nhợt nhạt cười, đi tới bên người Tô Tần, chia về phía Nốt Ruồi Đen bên người nàng nói- Thế nhưng, vừa thấy mặt mới phát hiện, căn bản là cái hiểu lầm, Âu Dương tuần bổ liền thả người.

Lời vừa nói ra, mọi người, ngoại trừ Tư Mã Duệ, đều nhìn về hắn.

— Hằng vương gia...- Tô Tần lúc này nhưng thật ra cảm thấy hình tượng của hắn đột nhiên trở nên thật là cao đại, trong lúc nhất thời lại thành tư thái ngưỡng mộ nhìn Tư Mã Hằng.

— Đúng không, Âu Dương tuần bổ! - Tư Mã Hằng cười xoay người hỏi Âu Dương Phi, kia trong mắt tiểu ý lại dẫn theo mấy phần sắc bén.

Lần này mọi người cũng đều đem ánh mắt chờ đợi chuyển hướng về phía Âu Dương Phi, nhất là Tô Tần, cặp kia linh động tinh quang trong mắt cơ hồ có thể chói sáng, lờ lờ chờ đợi nhìn nàng.

Ngạch —————

Cảm nhận được đại gia chờ đợi ánh mắt, Âu Dương Phi thái dương tích xuất 1 giọt mồ hôi hột.

Bất quá, Âu Dương Phi vốn không cho là Nốt Ruồi Đen sẽ không làm chuyện ngu ngốc này, bởi vậy, nàng cũng rất tự nhiên đứng ở bên phe Tư Mã Hằng bọn họ.

— Đúng vậy, Duệ vương gia, kinh qua tỉ mỉ kiểm tra của ta, chứng thực chỉ là 1 hồi hiếu lâm, còn làm phiền Duệ vương gia uống công 1 chuyến!” Âu Dương Phi dù sao ở trong quan trường lẫn lộn như vậy, cũng đủ để học hỏi được rất nhiều kinh nghiệm.

Oa tắc! Thật khốc!

Tô Tần dưới đáy lòng hô to vạn tuế, nếu là có cơ hội, nàng nhất định phải hảo hảo mà cảm ơn vị Âu Dương tuần bổ này, nàng thật là người siêu cấp tốt!

— Nga?! - Tư Mã Duệ chợt nhíu mày, nhìn nhìn bọn họ, lại nhìn 1 chút Tô Tần, nha đầu kia vẻ mặt vui mừng, 2 mắt tỏa ra sao Kim, mặt mang ý sùng bái nhìn Âu Dương Phi, còn kém không 3 quỳ 9 lạy !

Khóe miệng vung lên châm biếm, trong lòng hiểu rõ.

— Bất quá, Duệ vương gia cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ đem hết toàn lực tập nã phạm nhân! - Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, Âu Dương Phi vội vã nói tiếp.

Nàng là của hắn! — Hừ, nếu là như thế, bản vương sẽ chờ tin tức tốt của ngươi! - Tư Mã Duệ đậm đậm nhất tiểu, xoay người đi tới bên người Tô Tần- Xem ra, lực ảnh hưởng của ngươi không nhỏ a, liền Âu Dương tuần bổ lừng lẫy tiếng tăm, ngươi cũng có thể quen biết, xem ra, vẫn là bản vương coi thường ngươi!

— A, đa tạ Duệ vương gia tán thưởng, chỉ là tiểu nữ tử còn chưa dám nhận có nhiều mị lực như vậy, ta chiếm được bất quá là nhờ 1 chữ “Lý”! - Tô Tần cười phản kích nói- Có lý đi khắp thiên hạ, vô lý nửa bước khó đi, không biết tiểu nữ tử nói có đúng không!

Nghe vậy, Tư Mã Duệ 2 tròng mắt hé ra, lập tức lại liễm khởi, nhìn chằm chằm Tô Tần.

— Duệ vương gia, nếu như không còn chuyện khác, thứ cho ta không thể phụng bồi, cáo từ! - Tô Tần lười cùng hắn lời vô ích, trực tiếp quăng cái liếc mắt, sau đó lúi đi Nốt Ruồi Đen còn đang sững sờ, nghênh ngang rời đi.

— Vậy ta cũng đi trước 1 bước, Lục đệ, cáo từ- Tư Mã Hằng giống như là kẹo mạch nha, Tô Tần đi tới chỗ nào cũng theo tới chỗ đó, đuổi cũng không đi.

— Uy, nữ nhân, ngươi làm thế nào ra được Duệ vương phủ? - Nốt Ruồi Đen hỏi.

— Nay sao ngươi nói nhiều quá vậy, ai, ta nói rồi, ngươi rút cuộc sao còn chưa đi, đều đã ra khỏi nhà tù, thế nào còn lẻo đẻo theo ta a! - Tô Tần phát hiện, Nốt Ruồi Đen đi theo bọn họ thật lâu cũng chưa có ý tứ muốn ly khai.

— Ta, ta...- Nốt Ruồi Đen mắt nhìn chằm chằm bạc trong tay nàng, trong mắt lộ ra không muốn.

— Uy, ngươi nên không phải là muốn lấy lại sổ tiền này đi! - Tô Tần lập tức cảnh giác- Ta nhưng nói cho ngươi biết, đây chính là phí vớt vả của ta, tiền thuốc men, cộng thêm phí tổn thất tinh thần!

— Cái gì phí? - Nốt Ruồi Đen phát hiện trước mắt đột nhiên xuất hiện ra rất nhiều sao.

— Vậy ta tính cho người nghe! - Tô Tần đơn giản cùng hần tính toán- Kia 1 mũi tên ở hộ viện, mấy đá của tên quân gia kia, còn thêm 1 cái tát của tên vương gia vô liêm sỉ kia, mấy cái này cộng lại tính toán kỹ thì người phải đưa thêm bạc cho ta mới đúng!

Nàng cũng còn chưa có tính tiền lãi với hần nhe!

— Vương gia vì sao phải đánh người! - Nốt Ruồi Đen hỏi.

— Hần còn chưa điều tra mà đã tin lời quân gia nói, nào là nói là ta phóng hỏa, còn nói ta cố ý hủy hoại của hần, là bề trên trong tim hần yêu thương nhất, thế là liền thưởng ta 1 cái tát! - Tô Tần dăm 3 câu liền đem ủy khuất chính mình chịu đựng, 1 lời mắng thẳng.

— Nói bậy! - Nốt ruồi đen nghe vậy, tức giận nắm chặt nắm tay- Hần tại sao có thể hất bực chẳng phân biệt được như thế! - Hần làm vương gia như vậy sao!

— Lửa kia rõ ràng là người khác phóng, ta và người đều nhìn thấy người kia, nếu không phải là ta, người đã sớm bắt được hần! Còn có, bức họa kia lại xảy ra chuyện gì, người vì từ trong biển lửa mang họa của hần cứu ra ngoài, cánh tay đều bị hỏa thiêu bị thương, hần thế nào còn có thể đánh người! - Nốt Ruồi Đen càng nói càng kích động, 2 mắt đều phải phun ra lửa.

— Không có biện pháp, hần chỉ bệnh người trong nhà, ta nói hần nửa câu đều nghe không lọt! - Vừa nghĩ tới hần kia phởn phơ tình “Người chính là đang nói dối”, Tô Tần cũng không hiểu con người có trái tim bằng giá đó.

Vì sao, hần thà rằng tín nhiệm người khác, cũng không chịu tín nhiệm nàng 1 hồi!

— Hơn nữa khi đó người rõ ràng bị người bắn bị thương, chỗ nào còn có thời gian đi hủy hoại của hần a! - Có thời gian cũng không có khí lực!

— Ha hã, hình như, người so với ta còn muốn kích động hơn, hình như bị thương, chịu đòn là ta thì phải! Tô Tần vỗ vỗ bờ vai của hần- Dù cho người lại kích động, hần cũng không chịu nghe đâu! Huống hồ sự tình cũng đã xảy ra, người nói cũng vô dụng!

Chẳng lẽ, hần có thể chịu để ỉnh cấp đánh lại 1 cái tát sao!

— Xin lỗi...- Nốt Ruồi Đen cúi đầu, thanh âm có vẻ có chút tối tăm.

— Bỏ đi, đều đã qua, người còn muốn lấy lại tiền không! - Tô Tần 1 bộ biểu tình “Tin ta”.

— Ngạch...- Nốt Ruồi Đen không nói gì nhìn nàng, nữ nhân này, quả nhiên là thích tiền như mạng!

— Được rồi, đừng dùng cái loại ánh mắt này nhìn ta, ta cũng không đáng ghét như vậy, kia những thứ này là cho người, còn lại coi như là người cho ta phí an ủi! - Tô Tần nhìn thấy hần vẻ mặt đau khổ, nở nụ cười, vẫn là chống không lại bộ dạng tiểu thụ của hần, cho hần vài miếng vàng lá.

— Không nên, ta nói không lấy là không lấy! - Nốt Ruồi Đen còn rất có cá tính, kiên quyết không nhận!

— Là người nói không muốn nga, vậy ta thu hồi lại...

— Ngạch, hay là ta lấy 1 chút phí vất vả đi...

— Không phải người nói không lấy sao...

Giữa bóng mặt trời chiều, 2 đạo bóng người đang cò kè mặc cả cứ kéo càng dài, ở sau lưng của bọn họ cách đó không xa, đứng thẳng 2 người.

Tư Mã Hằng lạnh lùng liếc khỏi 2 tròng mắt, trác nhìn về nam tử phía sau về mặt suy ngẫm.

Gió lay động, buổi tối mang theo luồng gió quý dị, mỏng lạnh, tàn sát bờ bãi mà cuốn đi mọi thứ.

A —————

Trong đêm khuya, 1 đạo tiếng kêu thê thảm phá vỡ vòm trời vắng vẻ.

Quản gia toàn thân là máu, quỳ rạp trên mặt đất, 2 mắt mở thật lớn, hoảng sợ nhìn nam tử trước mắt đứng ngạo nghễ giữa lãnh nguyệt. (Ta nhớ ánh trăng mang theo chết chóc là trăng khuyết)

— Van cầu người, buông tha ta, van cầu...- Bất chấp trên người lung tung vết thương, không ngừng hướng hấn dập đầu.

Tư Mã Hằng câu dẫn ra khoe miệng, 2 tròng mắt lại là hàn băng khắc nghiệt, hấn cười khẩy xem thường kẻ đang bò tới núm chân mình, chân vừa nhấc khỏi, quản gia liền bị đá ra thật xa.

A —————

Lại là 1 tiếng thê lương kêu la, quản gia thân thể liền đụng vào tường, phù 1 tiếng, lại phun ra ngụm máu lớn, không còn khí lực bò lên, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin hấn.

— Trước kia người là dùng chân nào đá nàng, ân? - Tư Mã Hằng nhàn nhạt liếc nhìn hấn, ngữ khí ôn hòa tựa hồ là hỏi nhất kiện chuyện rất bình thường, thế nhưng đáy mắt lại lưu chuyển ánh sáng sắc bén làm cho bất luận ai ở đây đều cảm giác được sát khí quỷ dị.

Quản gia thống khổ nhìn khỏi chân mày, đáy mắt sợ hãi có tăng chứ không giảm.

— Không nói, như vậy ta chỉ còn cách đem 2 cái chân đều phế đi! - Tư Mã Hằng hừ lạnh 1 tiếng, 2 tròng mắt liễm khỏi là phụt ra quang mang như đao phong lợi hại.

Răng rắc ————— 1 tiếng qua đi.

— A!!!!!!! - Quản gia kinh khủng thê lương tiếng kêu bén nhọn xé rách màn đêm.

Ngày thứ 2, lập tức đã có người ở ngoài cửa lớn Lục Phiến môn phát hiện thi thể 1 người.

— Cái gì, người là nói người phóng hỏa đốt vương phủ tìm được, còn đi tự thú! - Đường lúc Tô Tần nghe được đoạn tin tức kinh người này, kinh hô nhảy dựng lên, ngơ ngác nhìn Âu Dương Phi trước mắt.

Hôm nay có người quỳ gối trước cửa Lục Phiến môn, bên cạnh còn đặt thi thể quản gia, toàn thân cao thấp đều là vết thương, vết máu loang lổ, vô cùng thê thảm.

Người tới tuyên cáo là quản gia bức bách hấn, hợp mưu phóng hỏa thiêu phủ vương gia, sau đó giả họa cho Nhan Phi Tuyết, về sau quản gia bị người giết người diệt khẩu, lại không biết là người nào ra tay, về sau người này giác ngộ, liền tới nha môn tự thú.

— Cứ như vậy! - Tô Tần nghe xong liền ngây dại, liều mạng chớp mắt, như là không thể từ giữa tin tức khiếp sợ này phục hồi tinh thần lại.

Này, này có phần cũng quá thần kỳ đi, chỉ đơn giản như vậy, vấn đề của nàng đã được giải quyết!

34. Chương 34: Say Rượu!

— Ân! - Âu Dương Phi uống 1 ngụm trà, lại nói- Đích xác có rất nhiều điểm đáng ngờ, thế nhưng người tới đều thừa nhận, còn đem kinh qua nói rất kỹ càng tỉ mỉ, không phải do ta không tin! - Mặc dù nàng cũng hoài nghi, thế nhưng người đến tự thú nói rất cẩn thận, muốn tra cũng không tra không sai, mà mấu chốt nhất chính là, Duệ vương gia nghe xong lời khai của hấn, liền cổ họng 1 tiếng cũng không có, chỉ là trầm mặc cam chịu, người bị hại cũng không phát biểu nghi vấn, nàng cũng chỉ có thể theo đó xử án!

— Như vậy a...- Lúc này đến phiên Tô Tần không rõ, người tự thú lời nói mặc dù cẩn thận, nhưng chính là bởi vì hấn nói cẩn thận mới khiến người sinh nghi, theo lý thuyết, tượng Tư Mã Duệ là người khôn khéo như thế, sao lại không phát hiện được nghi hoặc trong đó, vì sao hấn lại đơn giản chấp nhận!

Kỳ quái, quá kỳ quái! Tô Tần thẳng lắc đầu.

— Nga, được rồi, người hôm nay nói có chuyện muốn tìm ta, rốt cuộc là chuyện gì? - Âu Dương Phi hỏi nàng.

— Cái kia, ta là muốn hỏi ngươi, có cái phương pháp gì có thể đối phó hái hoa tặc? - Tô Tần lập tức tỉnh thần tỉnh táo, đến gần nàng hỏi.

Nàng tốt xấu là tiếng tăm lừng lẫy kinh thành đệ nhất bộ khoái, cái dạng kẻ trộm gì chưa thấy qua, thủ đoạn bắt tặc này không ít đi!

— Đối phó loại tiểu tặc này, phương pháp có rất nhiều, bắt quá ngươi vì sao muốn biết? - Âu Dương Phi trên dưới nhìn Tô Tần liếc mắt 1 cái- Chẳng lẽ ngươi...

— Ha ha, Âu Dương tuân bố không phải muốn cùng ta luận bàn võ nghệ sao, đêm nay đó là thời cơ tốt nhất...- Tô Tần không trả lời vấn đề của nàng, chỉ là trộm cười, neho lại 2 mắt, cười nói- Không biết, ngươi có hứng thú cùng nhau luận bàn 1 phen không!

Âu Dương Phi lập tức hiểu hàm nghĩa trong ý cười của nàng, hiểu ý gật gật đầu.

Tô Tần hướng nàng ngoắc ngón tay, 2 người đầu liền chụm vào nhau, huyền thuyên bắt đầu bày ra...

Vào ban đêm, bầu trời đêm nguyên bản vắng vẻ như vậy bị 1 đạo tiếng đao kiếm phá thanh cắt ngang.

1 đạo hắc ảnh theo trong phòng Tô Tần phá cửa ra.

Đương Tư Mã Hằng chạy tới thời gian, lại phát hiện Tô Tần chăm chú che vai phải, vô lực ngồi dưới đất.

Vết thương trên vai phải chảy máu ra ngoài, sắc mặt của nàng trắng bệch đến đáng sợ, cắn chặt môi dưới càng bạch không có 1 tia huyết sắc.

— Đáng chết! - Tư Mã Hằng thấp giọng mắng 1 tiếng, vội vàng ôm lấy nàng hướng giường đi đến.

Đi vòng qua sau tấm bình phong, đem nàng nhẹ nhàng mà đặt ở trên giường.

— Để ta xem vết thương của ngươi! - Đỡ nàng dựa ngồi vào gối xong, hần cấp thiết muốn kéo xuống cổ áo của nàng nhìn vết thương.

— Ta...ta...không có việc gì- Tô Tần cắn chặt hàm răng, nếu không phải ý thức của mình rời rạc, bên miệng lại nổi lên cười cay đắng.

— Ta xem 1 chút! - Tư Mã Hằng xé mở y phục trên vai nàng, vừa nhìn lập tức phần nộ quát- Còn nói không có việc gì!

— Không được! - Tô Tần dùng sức vuốt ve tay hần- Nam nữ... thụ thụ bất thân, ta... hãy để cho... Hạnh nhi đến đây đi...

— Đĩ mẹ nam nữ thụ thụ bất thân! - Tư Mã Hằng cũng không biết ăn cái hỏa được gì, 2 mắt cũng có thể phun ra lửa, hần đẩy ra tay Tô Tần quát- Đợi được nàng đi tới trước mặt ngươi, ngươi đã chết sớm!

Ngạch —————

Lần đầu thấy hần phát hỏa lớn như vậy, hần luôn luôn phúc hắc, lại còn nói lời thô tục! Điều này làm cho Tô Tần mở rộng tầm mắt!

Không nói gì nhìn nhìn phía sau hần, lại phát hiện Hạnh nhi sớm đã bị 1 màn trước mắt này dọa sợ hãi, sắc mặt so với Tô Tần còn khó nhìn hơn, dựa người vào khung cửa, 2 chân thẳng run, lẳng là ngay cả 1 bước khí lực cũng không có!

Ai —————

Tô Tần không nói gì, cực độ không nói gì, nàng tại sao có thể có 1 nha đầu nhất gan như vậy a!

Tư Mã Hằng cũng không bắt kẻ nàng phản đối hay không phản đối, xé kéo đem y phục của nàng xé rách 1 tầng lớn, điểm huyết vị cầm máu, sau đó tỉ mỉ vì nàng tẩy trừ, rịt thuốc, băng bó.

Khi hần tiếp cận, luồng vị đạo quen thuộc kia lại quanh quẩn ở giữa hơi thở, hần kia động tác liên tiếp thuần thực, lưu loát, tựa hồ trước kia việc này đối với hần là quá bình thường.

Ánh mắt đảo qua băng vải trên vai, mâu quang chợt tắt, Tô Tần ánh mắt ám chìm xuống.

Nắm chặt bao thuốc bột trong tay, bóp được ngày càng chặt, lúc ngược mắt lên, nhìn thấy lại là hắc thập phần cẩn thận vì mình băng bó, động tác mềm nhẹ mà cẩn thận, tựa hồ thứ đang hấn chạm là nhất kiện vật phẩm cực kỳ trân quý.

Hắn đẩy mắt hiện lên thân thiết làm cho Tô Tần đáy lòng bốc lên 1 tia ấm áp, bao thuốc bột nằm ở trong tay kia lẳng là không thể xuất thủ, chỉ là chăm chú nắm.

— Được rồi! - Cuối cùng hắc đầu đầy mồ hôi ngược mắt hướng nàng cười nói- Không có việc gì, còn đau không?

1 câu nói mềm nhẹ kia, như 1 trận gió mát, thổi vào đáy lòng của nàng, tâm tựa hồ hơi nổi lên rung động, tim đập rộn lên, có chút cuồng loạn...

Thấy nàng không nói, Tư Mã Hằng lại đến gần 1 chút, kiểm tra thương thế của nàng, thân thiết hỏi- Thế nào, đau lắm sao?

Thân thiết trong ánh mắt mang theo 1 tia nhu tình lưu luyến không dễ phát hiện, giữa ánh trăng dịu dàng, lại có 1 chút như ư thương, như mê hoặc mắt người xem.

Mỗi 1 lần, khi hấn tiếp cận, Tô Tần luôn luôn tựa như say rượu, chóng mặt, 2 gò má lại bắt đầu hơi nóng lên, nơi cổ họng hơi khô rát, 2 mắt ngơ ngác nhìn hấn.

Trong suốt mồ hôi hột, theo hấn tuần lẳng mặt chảy xuống, ngũ quan góc cạnh rõ ràng tinh xảo như điêu khắc hoàn mỹ mê người.

Tô Tần vô ý thức đưa tay ra, vì hấn lau mồ hôi.

Tay va chạm vào mặt của hấn trong nháy mắt, 1 cổ điện lưu lập tức lùi qua quanh thân, 2 người đều là chấn động, đối diện nhìn nhau.

— Người...- Tư Mã Hằng kinh ngạc nhìn Tô Tần, mắt chậm rãi mở to, đáy mắt thật nhanh xẹt qua 1 tia kinh hãi.

Ánh mắt nhoáng lên, Tô Tần tay cứng đờ ở giữa không trung, mới ý thức được, chính mình vừa rồi hơi mê loạn, đang muốn đưa tay thu hồi.

— Phi Tuyết...- Tư Mã Hằng lập tức bắt được tay nàng, nắm trong lòng bàn tay, nhu thiết hỏi- Còn đau không?

— Ta...- Nhìn cặp kia con ngươi đầu độc nhân tâm của hấn, Tô Tần phát hiện mình có chút lấp bắp.

Tư Mã Hằng mâu quang ở lúc đảo qua đôi môi của nàng, tăng sáng ngời, đêm đó lưu luyến triền ~ miên, tư vị ngọt lập tức xông lên đầu, nơi cổ họng căng thẳng, mâu quang liền cũng không lý khai khỏi đôi môi của nàng.

Bầu không khí ở trong nháy mắt có chút vi diệu ái muội, lưu luyến tình ý theo gió đêm mờ mịt tản ra...

2 tròn mắt bán lếc khỏi, môi của hấn đang từ từ tới gần...

Trong tay truyền đến nhiệt độ lòng bàn tay của hấn, thật ấm áp, tạo cho người ta cảm giác an tâm, tựa như cái ôm trong đêm đó...

Rượu tối nay, rất say lòng người, cảm giác nồng đậm say tràn ngập ra, rõ ràng chỉ là có chút cảm giác say, lại sớm đã say rồi tỉnh rồi ngủ, 2 mắt mơ hồ chỉ có thể nhìn hấn từ từ tới gần đôi môi, cảm giác lạnh lẽo dần lên đôi môi, mềm mại như kẹo đường, đôi môi ngứa giống như bị lông chim đảo qua thật mềm mại...

Đêm đó cảm giác mông lung mà ngọt ngào như nước chậm rãi chảy xuôi khắp thân thể...

Đột nhiên, 1 đạo ánh sáng lạnh đảo qua, dường như bị 1 khối băng đáng trúng đầu!

Không nên đụng ta! Mẹ ơi!!!!

Tô Tần trong nháy mắt thanh tỉnh lại, thân thể cứng đờ, đầu lập tức tránh đi, mâu quang lại đối diện phải duệ quang không vui của Tư Mã Hằng!

— Hồn đản! - Đối diện mấy giây sau, Tô Tần đột nhiên hướng hấn giơ lên 1 quyền!

— Người làm gì vậy! - Tư Mã Hằng con mắt trái kết kết thật thật chiếm hữu 1 quyền bất thành linh của nàng, hấn che mắt, kinh ngạc nhìn nàng nói.

Nha đầu kia, điên rồi sao, 1 khắc trước rõ ràng còn hảo hảo, ôn nhu tượng mèo con nhu thuận, thế nào nộ hân còn chưa xong, nàng liền lập tức lại biến thành nữ nhân hung hãn!

— Người đêm đó, quả nhiên là người! - Lúc này Tô Tần vẽ mơ màng trong mắt sớm đã bị lửa giận diệt sạch, nàng nắm chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận nhìn hấn.

— Cái gì! - Tư Mã Hằng mới từ giữa mê tình tỉnh táo lại.

Tô Tần xoay người xuống giường, hướng hấn đi đến, liềm khởi 2 tròng mắt hỏi- Đêm đó ở Duệ vương phủ, người thay ta trị liệu vết thương là người, Hằng vương gia, đúng không!

— Người...- Nghe vậy, Tư Mã Hằng đột nhiên ý thức được cái gì, nình nổi lên chân mày hỏi- Người là như thế nào biết được!

— Rất đơn giản, là vị đạo trên người của người bán đứng người!

— Vị đạo trên người ta!?

Tô Tần hừ lạnh 1 tiếng- Trước ở Duệ vương phủ, người cố ý thay đổi xiêm y, bởi vậy vị đạo không giống lắm, thế nhưng tối hôm trước, thời gian người đổi thuốc cho ta, lại không kịp thay xiêm y, vì thế ở Lục Phiến môn thời gian, ta nghĩ thấy được vị đạo trên người của người cùng 2 lần trước giống nhau như đúc!

— Còn có...- Tô Tần chỉ chỉ trên vai- Còn có này...

— Buộc pháp băng vải trên vai! - Tô Tần chỉ chỉ băng vải màu trắng trên vai phải- Đây là thủ pháp băng bó chuyên môn trong quân đội dùng cho thương binh buộc pháp, đơn giản lại rắn chắc chủ yếu là để tiện cho binh sĩ ở trên chiến trường tác chiến, ta nói đúng không, Tư Mã tiên phong đại nhân!

Tư Mã Hằng không chỉ là Khưu Hoàng quốc Tam vương gia, hấn là trợ thủ đắc lực ở trên chiến trường của Tư Mã Duệ, 1 thanh ngân thương vô động thiên hạ, 1 con ngựa ngự tiền tiên phong.

Nốt Ruồi Đen tin tức luôn luôn linh thông, Tô Tần chỉ cần hỏi 1 chút hấn, chuyện muốn biết nàng liền biết tất cả, khi nàng ở Lục Phiến môn nghĩ thấy được vị đạo trên người hấn, chủ ý này liền ở trong đầu sản sinh.

— Nguyên lai người đã sớm biết, như vậy tối nay đây hết thảy cũng đều là kiệt tác của người!

— Nếu không phải là dùng chiêu khổ nhục kế này, làm sao có thể dụ được người mắc câu! - Đối phó nam nhân phúc hắc lại khôn khéo như vậy, nàng thế nhưng hạ đủ “Vốn gốc”!

— Khổ nhục kế! - 2 tròng mắt liềm khởi, duệ quang lưu chuyển.

Đến tận đây Tư Mã Hằng mới bừng tỉnh đại ngộ, thảo nào hôm nay Lục Phiến môn lại thỉnh hấn vào phủ hỏi chuyện, thảo nào tối nay sẽ có người thừa dịp hấn ra ngoài thời gian, đánh lên nàng!

— Hằng vương gia, người còn gì để nói! - Tô Tần nình mi hỏi.

Đêm đó, hấn rõ ràng ở ngay Duệ vương phủ, vì sao không mang theo nàng đi, làm hại nàng không công ăn 1 cái tát của Tư Mã Duệ, là hấn không muốn, hay là hấn căn bản là cố ý, cố ý cùng con ngựa chết kia diễn ra cái hí kịch này!

Nếu như đây là thật, như vậy mục đích của hấn là gì!

— Hay là nói, người cùng Duệ vương gia còn có hí kịch nào diễn chưa hoàn, người không thể cứ như vậy thả ta đi! - Tô Tần trong mắt hơi có chút triệu ý.

Vừa nghĩ tới hấn hành động đều là có mục đích, lòng của nàng giống như là bị người nắm đến khó chịu, chân mày chặt nình, Tư Mã Hằng, ngay cả người cũng muốn trêu đùa ta sao!

Các người thật cho là ta dễ bị khi dễ như vậy, dễ bị lừa gạt!

— Người nghĩ rằng ta có mưu đồ khác! - Tư Mã Hằng nghe vậy, 2 mắt phụt ra ra lạnh lẽo quang mang, hướng tới gần Tô Tần.

— Chẳng lẽ nói, người không có sao! - Tô Tần cũng không cam tỏ ra yếu kém chống lại con người của hắn.

— Bởi vậy người cùng Âu Dương Phi hợp diễn khổ nhục kế này, không tiếc khiến cho chính mình trọng thương, vì chính là cái mục đích này! - Chỉ cần suy nghĩ 1 chút, hẳn liền hiểu chân tướng mọi chuyện.

Nhưng mà, biết rõ chân tướng của sự tình lại càng khiến Tư Mã Hằng tâm tình lúc này lại là dị thường phần nộ, nằng lại vì mục đích ngu xuẩn này, lại không tiếc lần thứ 2 làm chính mình bị thương!

— Phải! - Đứa nhỏ ngu ngốc cứ phải đi trêu chọc sói!

— Như vậy, nộ hôn vừa rồi, chỉ là màn kịch của người! - Tư Mã Hằng lúc này trong mắt đã sớm chảy xuôi tức giận, 2 mắt nhìn chăm chăm nàng, lồng ngực mạnh mẽ phập phồng.

— Kia.. - Tô Tần thân thể cứng đờ, nộ hôn vừa rồi, nàng là kim lòng không đau, không thể kiểm soát nổi mình, hoàn toàn ra ngoài dự đoán của nàng, thế nhưng, nàng tuyệt đối sẽ không ở trước mặt nam nhân đáng ghét này mà tự mình thừa nhận, tuyệt đối không!

— Thật làm bộ lúc giả cũng thành thật, giả tác thật thì thật cũng như giả, vương gia chẳng lẽ chưa nghe nói qua sao, không có xuất sắc hành động, làm sao có thể lừa được vương gia người!

— Nhan Phi Tuyết, người! - Tư Mã Hằng trong 2 mắt lửa giận rớt cuộc dâng lên, hắn nắm 2 vai Tô Tần, hung hăng lắc- Vì để cho ta xuất hiện, người quả nhiên là hạ đủ vốn gốc a! - Từng câu từng chữ, hắn đều là cắn răng nói ra.

Nữ nhân này, quả nhiên là làm cho hắn mở rộng nhãn giới!

Đau —————

Chân mày nhíu khởi, vết thương vừa mới băng bó kỹ bấy giờ bị hắn dùng sức nắm như thế, lại chảy ra máu.

— Buông tay, Tư Mã Hằng, người điên rồi sao! - Tô Tần đau đến hô lên thanh.

— Thế nào, hiện tại mới biết được đau sao! - Tim của hắn cũng đau, nàng biết không, nàng nói vừa rồi hôn chỉ là một nhọc, mặc dù chỉ là chuồn chuồn lướt nước, nhưng hắn lại là dụng tâm, nàng biết không!

Nam nhân ở trước mắt trên người tản mát ra tức giận như gió xoáy đem chính mình bao quanh vây quanh!

Không tốt! 1 cổ dự cảm chẳng lành xông lên đầu, Tô Tần cảm giác được, hắn sinh khí, rất tức giận, phi thường sinh khí!

— Vương gia! - Hạnh nhi thật vất vả mới định trụ thần, vòng qua bình phong lại nhìn thấy màn này, sắc mặt lại lần thứ 1 xoát bạch thành 1 mảnh- Vương gia, cái kia, tiểu thư, nàng bị thương...

— Cút! - Tư Mã Hằng liền nhìn cũng không liếc nhìn nàng 1 cái, 2 mắt nhìn chăm chăm Tô Tần, giống như khốn thú phát ra gầm nhẹ.

Hạnh nhi vốn là nhát gan, bị hắn lớn tiếng hô quát như thế, 2 chân lần thứ 2 run lên, nhưng là vì tiểu thư, nàng vẫn là lấy hết dũng khí, nơm nớp lo sợ nói- Vương, vương gia, ngài có... chuyện gì...chuyện, hay là trước buông tiểu...

Tiếng nói còn chưa ra, 1 trận gió xoáy liền đem nàng quăng ra ngoài cửa, ngay sau đó bang bang tiếng vang liên tiếp vang lên.

Đương lúc Hạnh nhi thân thể dựa tường đứng lên, lấy lại tinh thần nhìn lại, lại phát hiện mình chẳng biết lúc nào đã ra bên ngoài, cửa phòng và cửa sổ không biết vì sao, toàn bộ đóng chặt.

— A, tiểu thư! Vương gia, mở cửa a...- Hạnh nhi tính toán mở cửa, lại cực độ chán nản phát hiện, cửa đã đóng chặt.

— Tư Mã Hằng, người, người muốn làm gì! - Tô Tần nhìn Tư Mã Hằng giống như khốn thú điên cuồng phần nộ, đáy lòng bất an tăng lên.

Trước đây, nàng từng muốn biết chân tướng rõ ràng xong, hắn có thể sẽ có biểu tình gì, duy chỉ không ngờ chính là loại này, loại biểu tình phần nộ giống như dã thú bị nhốt ở lao ngục lâu ngày trở nên điên cuồng!

35. Chương 35: Tha Thứ Hắn?

Trong bất tri bất giác, nàng lui về phía sau vài bước, đáy lòng không hiểu, hắn vì sao phải sinh khí, nên sinh khí là nàng mới đứng nha, vì sao hắn lại so với chính mình còn tức giận hơn!

— Làm gì! - Tư Mã Hằng lại đột nhiên cười lạnh lùng- Người không phải là vì làm cho ta mắc câu, không tiếc hi sinh tất cả sao! Vậy thì hi sinh thêm 1 hồi nữa để cho ta xem!

Rùng mình ————

Tô Tần lui về phía sau thân thể đã đến cạnh giường, đã không thể lui được nữa, tiền có khốn thú, hậu không có đường lui, nàng lại 1 lần rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Chỉ là, lần này, hắn thực sự tức giận a, thực sự phi thường sinh khí!

— Kia, kia cũng chỉ có thể trách là người lừa dối ta trước! - Hắn làm được mừng 1, vì sao nàng không được làm 15!

— Nhan Phi Tuyệt! - Tư Mã Hằng đột nhiên phát ra rống giận trầm thấp như khốn thú.

Ngay sau đó Tô Tần chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, thân thể liền bị nhấc bổng lên, 1 thiên toàn địa chuyển, liền rơi vào trên giường!

Thân thể hắn cũng nặng nề mà đè lên.

Tô Tần 2 tay bị hắn nắm lấy, giơ cao lên đỉnh đầu, đặt ở trên giường.

— Tư Mã Hằng! - Tô Tần lập tức hô- Buông tay!

— Tư Mã...ngô...- Lời của nàng toàn bộ bị hắn nuốt vào trong miệng.

Ngô ————

Hôn giống như mưa to, mang theo trừng phạt, hỗn loạn phần nộ, hướng nàng kéo tới.

Tô Tần bị nụ hôn của hắn ép thở không nổi, lời nói, giữa thiên nhiên nức nở tình tứ hé ra.

Tựa hồ là trừng phạt nàng, hắn dùng đầu lưỡi bá đạo đẩy ra hàm răng của nàng, quét ngang nhập vào trong miệng của nàng, dây dưa lưỡi đỉnh hương của nàng, từng chút từng chút như muốn thức hết vẻ đẹp của nàng hảo.

Trong đầu của hắn không ngừng mà tái diễn câu nói kia của nàng —— “Thật làm bộ lúc giả cũng thành thật, giả tác thật thì thật cũng như giả, vương gia chẳng lẽ chưa nghe nói qua sao, không có xuất sắc hành động, làm sao có thể lừa được vương gia người!”

Nàng nói đây hết thấy bất quá chỉ là màn kịch, nàng trước động tình bất quá là vì muốn hắn mắc câu! Nàng làm tất cả bất quá chỉ là vì lừa dối hắn!

Đương lúc trong đầu hiện lên cái ý niệm này, phần nộ tựa như hồng thủy vỡ đê làm lý trí của hắn trong nháy mắt mai một.

Phần nộ chiếm cứ hắn tất cả!

Nhan Phi Tuyệt! Người đúng thật là có bản lĩnh làm cho ta phát điên!

Hôn ngày càng sâu, ngày càng điên cuồng, Tô Tần trực giác được thân thể đã trầm xuống, đầu óc cũng không có cách nào tự hồi, tất cả khí lực đều ở trong nháy mắt bị hắn lấy đi, khô nóng giống như ngọn lửa ở trong người chạy như điên, thân thể khi hắn hôn sâu, liền giống như bông gòn mềm mại, khí lực động đậy cũng không còn.

Tư Mã Hằng đem thân thể chăm chú đè lên nàng, chặt đến nỗi không để lại 1 khe hở, như là hận lúc đó không thể đem nàng nhu tiến vào trong thân thể.

Xẹt... ————— 1 thanh âm vang lên, xiêm y Tô Tần liền bị hấn xé cái nát bấy.

Trước ngực 1 mảnh mỏng lạnh, Tô Tần đảo hít 1 hơi khí lạnh, tảng lớn da thịt tuyết trắng hiện ngay trước mắt hấn.

— Tư Mã Hằng, ngươi là tên khốn kiếp! - Thật vất vả che được khe hở, Tô Tần giận dữ hét- Đã cứu ta, rồi lại muốn tổn thương ta! Đây coi là cái gì!

— Cứu ngươi, thế nhưng ngươi quan tâm sao!

— Ta...

— Ngươi không phải là không quan tâm thân thể của mình bị thương thành cái dạng gì sao, không phải dám hi sinh thân thể của mình vì muốn dẫn ta mắc câu sao! - Tư Mã Hằng 2 mắt đỏ bừng, đáy mắt hiện lên hỏa niệm ~ muốn, hung hăng nhìn thẳng nàng nói- Đã như vậy, chúc mừng ngươi, ngươi đã thành công, bây giờ ta đổi thân thể của ngươi phi thường cảm thấy hứng thú! Ta đảo muốn nhìn, ngươi vì muốn dẫn ta mắc câu, có thể làm được đến loại trình độ nào!

Nói xong, hấn cúi người hướng cổ của nàng hung hăng hôn xuống, tay xoa da thịt như tuyết của nàng...

Run rẩy lập tức như điện lủi qua tứ chi bách hải, thân thể khẽ run lên, nước mắt lưng tròng ngập hết khoeo mắt.

— Tư Mã Hằng!!!! - Tô Tần kinh hô ra, kiên quyết ra sức rút từ trong tay, bột phấn trong tay lập tán ra.

Ba ————— bột phấn liền bay tán loạn, màu trắng của bột phấn rơi lả tả ở trong không khí.

— Mềm kinh tán! - Tư Mã Hằng cười lạnh câu dẫn ra môi nói- Âu Dương Phi đưa cho ngươi, thế nào, đem để trị hái hoa tặc là ta sao!

— Phải, ngươi ngoại trừ khi dễ ta, gạt ta, còn làm được gì nữa chứ, cứu ta 1 lần, liền có thể tùy tiện khi dễ ta sao! Ô ô, ô ô...ngươi là đại hỗn đản! Hỗn đản lớn nhất toàn thế giới! - Nước mắt cứ như vậy không ngừng chảy ra.

Thật hảo mà, vũ khí cuối cùng cũng chẳng công dụng gì cả!

— Hỗn đản! Đại hỗn đản! - Tô Tần nức nở, không ngừng mắng- Chỉ biết khi dễ ta đại hỗn đản!

Nha nha, ngựa chết, cả 2 đều là ngựa chết vô lương tâm!

— Ngươi...- Nước mắt của nàng tích lại ở gò má của hấn, trượt rơi vào trong miệng của hấn, hơi có chút mặn chát.

Nguyên bản liêm khởi 2 tròng mắt hé ra, hấn bỗng nhiên ngẩng đầu, lại nhìn thấy nàng không để ý hình tượng, bộ dáng khóc bù lu bù loa.

Nàng thu hồi linh răng lợi trảo, giống như là 1 con thỏ cái nhỏ bị thương, 1 bộ dáng xinh đẹp đáng thương thật là chọc người trêu mến.

Ai —————

Tư Mã Hằng cho dù có lửa giận lớn hơn, gặp nước mắt của nàng, lúc này chỉ sợ cũng không còn lại cái gì, nhìn nàng giống như đứa nhỏ nép vào trong ngực của hấn làm nũng, hấn bất đắc dĩ lắc đầu.

Nước mắt của nàng làm cho lửa giận của Tư Mã Hằng thoáng cái lắng đi 1 nửa, đáy mắt dục triều ~ muốn còn chưa thối lui, nhưng phần nộ lúc này lại ở nhìn thấy nước mắt của nàng 1 khắc kia, hơi hòa hoãn.

— Tư Mã Hằng, ngươi là đại hỗn đản, ngươi nếu dám đụng đến ta, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ ngươi! Ta sẽ hận ngươi cả đời! - Tô Tần 1 bên khóc, 1 bên còn chưa quên hung hăng mắng hấn, sau đó còn đem nước mũi cùng nước mắt cùng nhau hướng trên người hấn lau đi- Hỗn đản, ta sẽ hận ngươi cả đời!

Được rồi, khổ nhục kế không xài được, đành tạm xài chiêu bài nước mắt này vậy! Mưu kế không mang lại tác dụng, nàng Tô Tần tuyệt đối sẽ không thêm làm cho hấn xem!

Hoàn hảo là Tư Mã Hằng không có thuật đọc tâm, nếu hấn biết cho tới giờ khắc này Tô Tần vẫn còn đang diễn trò, phỏng chừng là sẽ bị nàng làm cho tức đến lục phủ ngũ tạng đều nổ tung!

— Cả đời sao...- Vậy mà, Tư Mã Hằng lại đột nhiên nghiêng người nằm thẳng lên.

Tô Tần thấy hấn không còn tức giận, thân thể vừa được thả lỏng, liền bắt đầu muốn di động, muốn tránh thoát khống chế của hấn.

Nàng cứ như thế lung tung làm 1 động tác đẩy ra hấn, làm cho 2 cỗ thân thể tương thiếp nguyên bản đã chặt chẽ nhẹ nhàng ma sát với nhau, Tư Mã Hằng lập tức cảm giác được 1 cỗ nóng rực liền từ bụng dưới lui khỏi, hạ thân lập tức trở nên buộc chặt.

— Ngu ngốc! Đừng nhúc nhích! - Thanh âm của hấn hơi khàn khàn.

Tô Tần cũng lập tức cảm giác được thân thể hấn biến hóa, như bị điện giật, lập tức đỏ mặt che lại khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng lập tức liền dừng lại động tác.

— Người mau đi xuống! - Nha nha, hấn đi xuống, không phải không có việc gì rồi sao!

Nhìn thấy nàng quần dạng, Tư Mã Hằng khéo miệng câu dẫn ra.

— Vừa người lừa ta, đây là đối với người trừng phạt! - Tư Mã Hằng hung hăng cắn 1 chút vành tai của nàng, tà tà ở bên tai nàng thổi khí- Phạt người cả đời đều không được phép quên ta!

— Thiên tài mới muốn cả đời nhớ kỹ người! - Tô Tần 1 bên đỏ mặt, 1 bên còn không quên quở trách hấn- Ta nhớ kỹ ai cũng sẽ không nhớ kỹ người!

Nhớ kỹ hấn cả đời, nàng cả đời còn phải nhớ kỹ rất nhiều chuyện, làm gì có phần hấn chứ! Khi dễ nàng, còn muốn nàng nhớ kỹ hấn cả đời, hấn đây là đang nằm mơ sao!

Ngạch —————

Tư Mã Hằng không nói gì, vì sao sự tình lại phát triển trở thành tình huống như bây giờ chứ, vì sao ở trước mặt nàng, hấn luôn luôn đáng ghét, hấn từ lúc nào đã triệt để trở thành người xấu!

Đúng lúc này, môn phanh 1 tiếng bị người dùng lực đá văng ra, bình phong cũng bị đạo cường nội lực này quật ngã xuống đất.

— Buông nàng ra! - Ngay sau đó 1 đạo hồn hậu hữu lực thanh âm vang lên.

Lập tức nhìn lại, 1 đạo thân ảnh quen thuộc xuất hiện ở cửa đại môn.

Dựa vào! —————

Đây là phản ứng đầu tiên của Tô Tần sau khi nhìn thấy người tới!

Trước đây lúc nàng xem phim hình sự trên ti vi, tổng cảm thấy kết thúc nào cảnh sát cũng làm quá tốt, nha nha, đại chiến đánh đá xong mới đến nhất xác!

Bây giờ xem ra, tên quỷ mặt người này cũng không sai biệt lắm, tới cũng thật là đúng lúc, chỉ thiếu 1 tiếng sấm mưa to làm nền thôi!

Hoàn hảo, may là nàng đủ thông minh mà đem Tư Mã Hằng giải quyết xong, nếu không, chờ hấn tới cứu, phỏng chừng đã sớm bị tên này cấp ăn tươi nuốt sống mất rồi!

Quả nhiên, nam nhân đáng tin, heo mẹ sẽ lên cây!

Quỷ mặt người lệ quang đảo qua người trên giường, khi hấn đưa mắt chuyển qua trên người Tô Tần, 1 đạo mâu quang khác càng thêm mãnh liệt cắt đoạn tâm mắt của hấn.

Lệ quang đảo qua trên mặt quỷ mặt người, Tư Mã Hằng lập tức kéo qua chăn đem Tô Tần đắp kín, sau đó xoay người xuống giường, ngạo nghễ mà đứng, cùng quỷ mặt người đối diện.

— Người là ai! - Tư Mã Hằng liêu khởi mảy kiếm, khoanh lại 2 tay, làm ra 1 bộ tư thái phòng ngự, như 1 con báo sẵn cảnh giác nhìn chăm chăm kẻ địch từ bên ngoài đột nhiên xông vào lãnh địa của mình, đang chuẩn bị tùy thời mà tấn công.

— Người không sao chứ! - Quý mặt người không trả lời, ngược lại nhìn về phía Tô Tần hỏi.

— Lời vô ích, có việc ta có thể trấn định như vậy sao! - Tô Tần rất lớn liếc hắt 1 cái, người này ánh mắt thật đúng là không tốt!

Không chỉ có ánh mắt không tốt, đầu óc cũng không có tác dụng! Hiện tại là tình hình gì rồi còn hỏi những lời dư thừa như vậy! Câu hỏi cũng không đúng trường hợp! Xem ra bây giờ còn ngốc hơn cả chuột...

— Ngạch...- Quý mặt người cảm thấy hắt thực sự rất ngốc, hỏi ai cũng đừng hỏi nha đầu này, hành động của nàng đã vượt ra khỏi phạm vi thường nhân có khả năng thừa thụ.

Thế nhưng, lời nói kế tiếp của hắt, lại làm cho Tô Tần kinh hãi rất lớn,

— Ta muốn mang nàng đi! - Quý mặt người chỉ vào Tô Tần nằm ở trên giường, chỉ lộ ra 2 con mắt, dùng 1 loại ngữ khí khẳng định đối Tư Mã Hằng nói.

Tô Tần trừng lớn 2 mắt, nhìn hắt, liền chớp mắt cũng đều quên mất, ngơ ngác nhìn hắt, đáy lòng kinh hô, wow! Tối nay quý mặt huynh thật sự là quá suất!

Trong đêm trăng, quý mặt người mặc hắc y như mực, dáng người cao ngất dưới ánh trăng càng thêm anh tuấn cao to.

— Hằng vương gia, đối đãi với 1 cô gái yếu đuối như thế, thực không phải việc quân tử nên làm, hơn nữa nàng đang bị trọng thương, vừa lúc tại hạ cũng hiểu 1 chút y thuật, nên đem nàng giao cho tại hạ chiếu cố, thế nào? - Ngữ khí ôn hòa, hắt mại khai bước chân, hướng phương hướng Tô Tần đi đến.

— Không nhọc các hạ lo lắng, thê tử của ta, ta sẽ tự hảo hảo chiếu cố! - Tư Mã Hằng 1 bộ biểu tình “Đây là gia sự của ta, nên đi chính là người”.

— Thê tử? - Quý mặt người dừng lại cước bộ, nghi ngờ nhìn về phía bọn họ.

— Thê tử! - Tô Tần lại hoảng la lên- Ngựa chết, người chó nói nhảm, ai là của người...người, người nói vậy!

Nghe vậy, Tô Tần lập tức bưng bưng nổi khí, nàng vừa mới “Vinh quang” trở thành khí phụ bộ tộc, khi nào lại chuyển thành nương tử của hắt!

Trên giường có cái gì? — Ha hã, chẳng lẽ người đã quên, thê ngôn vừa rồi của chúng ta, ta muốn người nhớ kỹ ta cả đời, mà người cũng nói, người sẽ nhớ kỹ ta cả đời! - Tà mỉa cười mang theo mấy phần vui sướng- Ta và người đều đã ưng thuận cả đời, chẳng lẽ nương tử còn giận vì phu không để ý tới sao!

Ngạch —————

Tô Tần quả thật muốn té cái gầm, vừa rồi nàng đã nói là, nàng sẽ hận hắt cả đời, ai nói là nhớ hắt cả đời! Người kia, thật là bừa bãi!

Còn nương tử! Vì phu gì gì! Thật muốn làm nàng nổi da gà cả người mà!

— Ta là nói, ta sẽ hận người cả đời! - Tô Tần vội vàng giải thích- Uy, quý mặt người, người đừng nghe hắt nói vậy, vội vàng dẫn ta đi! - Còn không đi nữa, ai biết được quý mặt người kia sẽ lại làm ra cái hành động gì kinh khủng!

Lúc này, so sánh giữa Tư Mã Hằng tà mỉa, thì quý mặt người lãnh khốc lại làm cho nàng cảm thấy an toàn kiên định!

— Người dám! - Tư Mã Hằng đột nhiên phát ra rống giận trầm thấp, nàng cư nhiên ngay trước mặt hắt kêu nam nhân khác mang nàng đi, nàng còn đem lời nói của hắt từ lỗ tai này chạy qua lỗ tai kia, thối quá coi như xong sao!

— Ta đảo muốn nhìn, đêm nay ai có thể đem người theo bên cạnh ta mang đi! - Lúc nói chuyện, Tư Mã Hằng mâu quang nóng nảy đảo qua nam nhân trước mắt này.

Sảng giọng, lợi hại, mang theo phần nộ hướng quỹ mặt đảo qua.

— Nếu như này là ý nguyện của nàng, như vậy ta sẽ không tiếc tất cả giúp nàng đạt thành! - Quỹ mặt người như trước 1 bộ bình tĩnh “Bất động như núi”.

— Vậy thể hiện bản lĩnh đi! - Lúc nói chuyện, Tư Mã Hằng liếc nhìn ánh mắt tà mị biếng nhác, so với lúc mới gặp gỡ, cái loại ánh mắt sảng giọng này thật làm cho người ta cả lưng đều chảy ròng ròng đổ mồ hôi lạnh.

— Như vậy tại hạ nhất định phụng bồi! - Trong giọng nói là kiên định không sợ.

— Uy...- Tô Tần vừa mới muốn mở miệng, lại bị Tư Mã Hằng điểm huyết đạo, không thể động đậy, cũng không thể cất nên lời.

— Ngoan ngoan ngồi 1 chỗ, chờ ta trở lại! - Tư Mã Hằng hôn 1 chút trán của nàng, cười nói- Nếu như, người ngoan ngoan chờ ta trở lại, ta sẽ nói cho người biết 1 việc!

Nói xong, hắn liền xoay người ly khai.

Trong bóng đêm, 2 đạo nhân ảnh trước sau bay khỏi khách điểm, ngay sau đó kịch liệt tiếng đánh nhau vang lên.

Uy —————

Tô Tần không nói gì 2 mắt nhìn chăm chăm nóc giường, các người đánh nhau làm gì chứ, ai sẽ tới giúp ta giải huyết đây a!

Lắm nhắm mấy câu, trước mắt đột nhiên hiện lên 1 trận ửng đỏ mơ màng, ngay sau đó, Tô Tần chỉ cảm thấy 1 trận mùi thơm quanh quẩn ở giữa hơi thở, lập tức 2 mắt liền không hề nghe theo điều khiển của mình, chậm rãi nhắm lại.

Thật thoải mái —————

Giữa mơ hồ, Tô Tần cảm giác được 1 trận thấm lạnh theo miệng vết thương trên vai chậm rãi chảy xuôi ra, cảm giác ôn nhu giống như là có 1 song tay dịu dàng vì mình làm xoa bóp nhẹ nhàng quanh thân.

Khóe miệng chậm rãi vung lên, nàng rất là hưởng thụ loại cảm giác kỳ diệu này, thật lâu, nàng mới chậm rãi duỗi lại cái thắt lưng.

— Người đã tỉnh, cảm giác khá hơn chút nào không? - Bên tai đột nhiên vang lên 1 trận thanh âm như sáng sớm cam lộ tích lạc lá sen bàn nhẹ nhàng linh hoạt u việt.

Hảo thanh âm ôn nhu a, Tô Tần lần đầu tiên cảm giác có người nói chuyện cứ nhiên cũng có thể ôn nhu như vậy, ôn nhu tựa như nước, chậm rãi chảy xuôi tiến vào trong lòng.

Thế nhưng, là thanh âm của ai!!!!!!

Bỗng nhiên 1 cái giật mình, Tô Tần vội mở 2 mắt ra, lại như chìm vào trong 1 đôi mắt sáng như ánh sao đêm lại trong suốt như ngọc.

— Là người! - Tô Tần ngạc nhiên hô lên- Thế nào lại là người!

1 vòng trăng tròn treo trong màn trời đêm, gió đêm như điên, tàn sát bữa bãi mà đi.

Giữa ánh sáng của mặt trăng, 1 người cao ngạo mà đứng, 1 đôi con ngươi lưu ly lưu chuyển mang theo quang mang lạnh lùng sắc bén cùng lửa giận bốc lên.

Tư Mã Hằng đứng ở ngoài phòng, lạnh lùng nhìn gian phòng 1 mảnh đông hỗn độn, 2 mắt chăm chú nhìn chăm chăm 1 vật trên giường lớn, tay chậm rãi nắm chặt lại.

Trong phòng 1 đoạn tay áo đỏ chói theo gió đêm diêm dúa lẳng lơ vũ động, toàn bày, gấp khúc, chậm rãi rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

— Hồ — Thanh — Ca! - Tư Mã Hằng chăm chú nắm chặt ống tay áo đỏ trong tay, 2 mắt phụt ra nóng giận ánh mắt tựa hồ phải đem tên lãnh dã yêu kia làm thịt kho tàu rồi cho chó ăn.

Gió đêm như 1 vũ điệu tàn sát bờ bãi, cuộn cuộn nổi lên như tiếng rống giận của hân, hướng lên trời như muốn phá đi màn đêm.

__ Tha thứ hân, không tha thứ hân, tha thứ hân, không...

Tô Tần lúc này lại đang ngồi ở trên đầu thuyền “Phẩm Hương các”, cầm trong tay 1 đóa hoa cúc bị nhổ hết cánh hoa, tay kia chính đang nắm chặt cánh hoa trắng cuối cùng như muốn xé nát nó.

__ Nooo, tha thứ cho hân sao...- Tô Tần nhìn cánh hoa trong tay, thần tình có chút buồn bã.

Mặc dù Tư Mã Hằng rất đáng ghét, rất phức hắc, từ lúc vừa mới thấy mặt, hân liền trêu chọc mình, thích khi dễ chính mình, thế nhưng...

Nàng lại phát hiện mình thật không thể hận hân, không chỉ không thể hận, còn có 1 chút, nói sao nhỉ, 1 chút cảm giác thích, thích hân phức hắc, thích hân trêu chọc, thích hân nhìn mình bằng ánh mắt đó, nhất là thích hân...

2 tay xoa đôi môi của mình, nơi đó tựa hồ còn lưu lại hơi thở của hân, bá đạo của hân, hân ôn nhu...

Xong! Tô Tần âm thầm thở dài, Tô Tần, người xong đời rồi, chúc mừng người có khuynh hướng thích bị ngược đãi!

__ Tiểu thư, 20 cánh tha thứ, 30 cánh không tha thứ, còn muốn tiếp tục không? - Hạnh Nhi đứng ở đầu thuyền, cúi đầu hướng xuống nước nhìn, sau khi đếm xong liền hỏi.

__ Ai, Hạnh Nhi, người nói ta rốt cuộc có nên hay không tha thứ hân đây? - Tô Tần than nhẹ 1 tiếng, cầm cuống hoa trong tay ném vào trong nước, nhìn chăm chăm cánh hoa cuối cùng trong tay kia, trong lòng quần quýt, nàng nên làm như thế nào đây!

Lần đầu tiên, nàng vì sự tình bên ngoài mà phiền não, hơn nữa còn là vì 1 người nam nhân mà phiền não, nếu đổi lại là lúc trước, nàng Tô Tần đã sớm huy phát ống tay áo, coi mọi chuyện nhẹ như 1 đám mây trắng, xoay người liền đem vấn đề phiền não ném bay đi, thế nhưng bây giờ, nàng lại vì 1 tên nam nhân, không hiểu lại đi phiền não suốt 3 ngày, tròn 3 ngày a! Phá, quá kinh khủng!

__ Tiểu thư, người là trách ta tự mình làm chủ cầu Cổ tiểu thư tới cứu người sao! - Hạnh Nhi cúi đầu, nhún nhún xoa xoa vạt áo, nàng đương nhiên biết tiểu thư không thích vị Cổ tiểu thư, nàng cũng bị tình hình đêm đó sợ ngây người, chưa từng thấy qua Hằng vương gia phần nô như vậy, nàng rất lo lắng an nguy của tiểu thư, nhưng nàng có nghĩ đến thì cũng chỉ ra có 1 người là Cổ Nguyệt, nhưng cũng thật là đúng lúc nha, nàng vừa mới chạy ra ngoài, liền gặp nàng ta, thế là nàng khẩn cầu Cổ tiểu thư đến đây cứu tiểu thư của nàng.

__ Hạnh Nhi, người muốn ta nói lại bao nhiêu lần...- Tô Tần vừa mới mở miệng, phía sau liền truyền đến 1 trận réo rất thanh âm.

__ Hạnh Nhi, tiểu thư nhà người sẽ không trách người! - Tìm theo tiếng nhìn lại, Cổ Nguyệt chính phe phẩy 1 phen như khói đàn hương, hướng các nàng đi tới.

Cổ Nguyệt dịu dàng cười, nhìn về phía Tô Tần- Người cứu tiểu thư nhà người, tiểu thư nhà người cảm tạ người còn không kịp, như thế nào sẽ trách cứ người

Tô Tần vừa quay đầu, liền nhìn thấy nàng 1 thân uốn lượn phục sức màu đỏ, đỏ có chút lãnh dã, hướng chính mình đi tới.

Lại là 1 nữ nhân yêu dã khác, Tô Tần đột nhiên nhớ tới, nếu như Tư Mã Hằng cũng thay nữ trang, đây chẳng phải là... .

Trong đầu đột nhiên hiện ra 1 thân phục sức màu đỏ, hân lãnh mị tà mị, như trước mang theo tiểu ý đầu độc, khoe miệng cũng mang theo cơn xoáy yêu lê thật sâu rơi vào, chính hướng chính mình mỉm cười đi tới...

__ Yên tiểu thư, quần áo của ta có chỗ nào buồn cười sao? - 1 đạo thanh u mang theo thanh âm hơi không vui vang lên bên tai, định nhân nhìn lại, lại là Cổ Nguyệt, làm gì có Tư Mã Hằng chứ, càng đừng nhắc tới 1 thân uốn lượn phục sức màu đỏ!

__ Ha hả, không phải, ta cảm thấy hiếu kỳ, vì sao ngươi luôn luôn 1 thân phục sức màu đỏ? - Tô Tần lập tức nói sang chuyện khác, kỳ thực nàng đối cách ăn mặc của Cổ Nguyệt đảo là không có ý kiến gì, thuần túy là xuất phát từ hiếu kỳ mà thôi.

__ Nga? - Nàng đột nhiên cúi đầu nhìn phục sức màu đỏ trên người, mâu quang lưu chuyển, đến gần Tô Tần mâu quang chợt lóe, yếu ớt cười nói- Bởi vì, có người nói quá ta giống như là phi hàn anh nở rộ vào buổi tối, giống như yêu mị đầm máu.

Hàn _____

Tô Tần lúc này lại đánh cái rùng mình, thân thể không nhịn nổi run lên, ngạc nhiên nhìn nàng ta trước mắt, 1 đôi đan phượng lưu chuyển mị quang trong mắt chảy xuôi như ánh sáng ngọc quang mang, chỉ là đạo quang mang kia quá mức nhiếp tâm, làm cho nàng kp khỏi nhớ tới ác mộng trước kia!

Thân thể vô ý thức lui về phía sau mấy bước, rất sợ mộng tỉnh trở thành sự thật, lại đột nhiên từ trong mây mù kia vươn ra 1 tay, chăm chú ách ở cổ của nàng.

__ Yên tiểu thư, tựa hồ rất sợ ta? - Đối với vô lý của nàng, Cổ Nguyệt tựa hồ cũng không thêm để ý, tựa như từ lúc vừa mới bắt đầu, nàng ta nhìn chính mình lúc đó cũng là bộ dáng như vậy.

__ Ngạch, không phải, ta chỉ là, chỉ là không có thói quen cùng người khác khoảng cách gần như vậy thôi- Tô Tần vội vàng tìm cái lý do qua loa tắc trách để lờ đi.

__ Ha hả, vậy là do ta không phải, mong rằng Yên tiểu thư thứ cho ta vì quá đường đột- Cổ Nguyệt lập tức lui về phía sau 1 bước, rồi vừa vịn tìm 1 vị trí gần nàng ngồi xuống- Yên tiểu thư chuyển này là muốn đi đâu?

__ Nga, ta là muốn đi Yên Môn Quan- Tô Tần không muốn tiếp tục ở mãi trong kinh thành, nơi đó có hồi ức nàng không thích, cứ dựa theo quỹ mặt người nói, đi Yên Môn Quan vậy, nơi đó tốt xấu gì cũng từng là thiên hạ Yên gia, tổng cũng không đến mức bị người ta khi dễ quá mức đi.

__ Yên Môn Quan?! - Cổ Nguyệt 1 đôi mắt yếu ớt lập tức chợt lóe lên 1 đạo tinh quang sâu trong đáy mắt- Yên tiểu thư là muốn đi tới đó làm cái gì?

__ ...- Tô Tần cúi đầu, tựa hồ là đang suy tư cái gì, khi nàng lần thứ 2 ngẩng đầu lên, trong mắt có 1 phần kiên định- Ta muốn đi tới nơi đó để tìm kiếm cái gọi là hạnh phúc thuộc về mình!

Nếu như, nơi đó là địa phương chính mình phải đi, như vậy, liền đi đi, có lẽ, ở nơi đó nàng thật có thể tìm được 1 phần hạnh phúc chỉ thuộc về mình kia.

__ Hạnh nhi, ngươi đây là đang làm cái gì? - Tô Tần phát hiện Hạnh Nhi từ sáng sớm đến bây giờ tất cả đều bận rộn.

__ Nga, không, không có gì! - Hạnh nhi ánh mắt né tránh, cầm vật gì đó trong tay.

__ Người gần đây sức ăn rất lớn a, thế nào 1 người lại ăn được phần ăn 3 người? Ân? - Tô Tần vòng qua nàng, hướng phía sau của nàng nhìn nhìn, nhất thời choáng váng.

__ Ngạch, này...- Hạnh nhi biết giấu giếm không được, đành phải thành thật khai báo- Tiểu thư, chuyện là như vậy, ta nói, ngươi đừng nóng giận a...

__ Ta không tức giận, Hạnh nhi, ngươi muốn ta nói bao nhiêu lần, đối với ngươi, ta thực sự không thể nổi được khí! - Tô Tần đối với 1 người chỉ biết vâng vâng dạ dạ như Hạnh nhi, tất cả khí đánh tới nàng đều bị nàng làm cho rớt xuống, chỗ nào còn có thể phóng dạn đi tiếp nữa.

__ Cái kia, tiểu thư, ngươi đi theo ta- Hạnh nhi mang theo Tô Tần vào phòng, đóng kín cửa, sau đó đứng ở trước giường.

__ Trên giường của người có cái gì? - Tô Tần phát hiện, ban ngày ban mặt Hạnh nhi như trước buông sàng vi (Lớp rèm mỏng trước giường, người ta chỉ buông xuống khi đi ngủ hay làm chuyện bậy bạ...), chẳng lẽ trên giường có cái gì...

36. Chương 36: Ghen Tị!

__ Cái kia chính là ta...- Hạnh Nhi kéo ra sàng vi, bên trong thỉnh thoảng xuất hiện hể ra khuôn mặt quen thuộc.

__ Nốt Ruồi Đen! - Tô Tần kinh hô ra.

__ Hi hi, nữ nhân, chúng ta lại gặp mặt! - Nốt Ruồi Đen dẫn đầu lên tiếng chào hỏi.

Ngạch _____

Tô Tần không nói gì, quay đầu nhìn kẻ đầu đã cúi thấp đến nỗi bất kì lúc nào có thể rớt xuống sàn nhà Hạnh Nhi- Người, người đem hắc cùng mang lên thuyền!

__ Tiểu thư, hắc nói mình đắc tội Duệ vương gia, ở kinh thành là không thể ngốc đầu không nổi nữa, vì thế, hắc cầu ta dẫn hắc ly khai, ta...

__ Được rồi, quá trình không cần phải nói! - Tô Tần ngẫm lại cũng biết, liền Hạnh nhi cái loại tính tình mềm yếu này, làm sao sẽ chịu được nhỡ nhẽ của hắc.

Thế nhưng, đương lúc ánh mắt của nàng quét đến phía sau hắc, nàng ngây dại- Sau thân người còn cất giấu cái gì? - Hình như nàng lại thấy được 1 bóng người, không phải là ảo giác đi, 1 cô dự cảm chẳng lành xông lên đầu.

__ Ngạch, cái kia, này, ta có thể giải thích 1 chút, ta nói rồi, ta trên có lão, dưới có tiểu, cái phần trên kia ta đúng là lừa người, bất quá phần dưới có tiểu này...- Nói hắc nhường ra thân thể, lộ ra hể ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng đáng yêu.

__ Ta xin chính thức tự giới thiệu 1 chút, ta tên là Tần Như Ca, vị này chính là muội muội của ta, Tần Như Nguyệt, rất cao hứng có thể cùng người cùng nhau lữ hành! - Nốt Ruồi Đen nhưng thật ra có vẻ rất cao hứng, thoải mái bắt đầu giới thiệu chính mình.

__ Ngạch...- Tô Tần lập tức cảm thấy trước mắt đột nhiên tối qua 3 đại tự —— con chồng trước!

Trước mắt một mảnh đen kịt, Tô Tần che trán, tìm chỗ nào đó chống đỡ ngồi xuống.

__ OH MY GOD! - Nàng phải nuôi sống Hạnh nhi cùng bản thân mình đã rất khó, hiện tại lại muốn nuôi sống thêm 2 người, ngày của nàng thật không có cách nào qua nổi mà, chẳng lẽ thực sự không có duyên làm người giàu có sao!

Bất quá, hình như, mình đây từ lúc bắt đầu suy ngẫm lại, muốn làm người giàu có, tỷ lệ so với trung lục hợp màu còn thấp hơn!

__ Tiểu thư...- Hạnh nhi nhìn thấy Tô Tần bộ dáng đau khổ như vậy, biết mình lại mang đến đại phiền toái cho tiểu thư.

__ Uy, nữ nhân, người đừng làm 1 bộ dáng đau đầu như vậy, ta đâu có nói ta sẽ ăn ở không trả tiền, cùng lắm thì ta làm công cho người, người chỉ cần bao ta ăn ở là được, còn tiền công, ta vì nể tình người nên miễn cho đấy!

__ Người còn dám đòi tiền công! - Tô Tần nổ khí đầy trời- Người vốn là muốn ta nuôi sống gia đình người!

Còn dám ý tứ nói tạm miễn tiền công cho nàng, nàng còn đang vô công, đi nơi nào cho hắc tiền công!

__ Ca ca...- Nữ hài tử khiếp đảm đi tới bên người Như Ca, mắt to ngập nước nhìn chằm chằm cô gái trước mắt- Nàng thật hung dữ nga, chúng ta lại bị đuổi đi nữa sao?

Lại?! Tô Tần nhìn nhìn nàng, chẳng lẽ nói, trước đây thường xuyên có người đuổi bọn hắc đi.

— Ngạch...- Tô Tần nhìn nàng, tâm lại mềm nhũn đi xuống- Ai, không có, không ai sẽ đuổi các người đi! Các người an tâm cùng ta đi!

Ai, ái tâm của nàng lại tràn lan, ai kêu nàng luôn luôn thích nhìn thấy kiểu nữ hài tử 1 đôi mắt to ngập nước sợ hãi cầu xin mình nhỉ!

Cứ như vậy, Nốt Ruồi Đen cùng muội muội của hắn cứ như vậy ở trên thuyền, Tô Tần thì hoàn toàn không khách khí lấy bộ dáng lãnh đạo, vênh mặt hất hàm sai khiến lệnh hắn làm này làm cái kia, dùng tốt đến triệt để cái thứ gọi là tiền công theo như lời từ trong miệng hắn nhảy ra.

Nốt Ruồi Đen hối hận không kịp, nữ nhân này căn bản là 1 “Cọp mẹ” tiêu chuẩn, hắn căn bản không thể quá trông chờ vào thiện tâm của nàng!

Ở trên “Phẩm Hương các” an tâm ngủ người 5 ngày hậu, Tô Tần ngênh đón sinh nhật lần thứ nhất của nàng ở thế giới này.

— Sinh nhật của ta? -Tô Tần chỉ vào chính mình kinh ngạc không ngớt, sinh nhật lần cuối của nàng là ở khi nào trôi qua, nàng đều quên, chỉ là vừa tới thế giới này không lâu, lại dường như qua rất nhiều năm, hồi ức qua lại như từng đoạn 1 trong cuộn phim trắng đen, ở trước mắt thoáng 1 cái đã qua, linh tinh thỉnh thoảng, lại cũng không cách nào thấu thành 1 phần trí nhớ đầy đủ, chẳng lẽ nàng thực sự cứ như vậy biến thành Nhan Phi Tuyết sau đó ở chỗ này, như vậy sống hết 1 đời?

Không được! Nàng là Tô Tần, nàng không phải Nhan Phi Tuyết! Không phải! Nàng không muốn, cũng không thể quên chính mình!

— Tiểu thư người năm nay có nguyện vọng gì? - Hạnh nhi hỏi.

— Nguyện vọng sao? - Tô Tần ngẩng đầu nhìn ánh trăng hướng ngoài cửa sổ- Ta hi vọng, từ hôm nay trở đi, quay lại làm chính ta! - Nàng quyết định không thêm làm Nhan Phi Tuyết! Nàng muốn làm Tô Tần.

— Tiểu thư, điều này cũng có thể xem như là nguyện vọng sao! - Hạnh nhi lần đầu nghe nói có người lại muốn có nguyện vọng như vậy.

— Ha hã, đó là nguyện vọng lớn nhất cho tới nay của ta, các người sẽ giúp ta thực hiện chứ! - Tô Tần cười nói.

— Như vậy người nghĩ làm muốn làm 1 người như thế nào? - Cổ Nguyệt như trước 1 bộ điệu dàng lúm đồng tiền, nhìn Tô Tần trong mắt hơn phân tiểu ý không rõ.

— Ta muốn làm Tô Tần, 1 Tô Tần có thể trực diện thắm đậm nhân sinh! - Đúng vậy, nàng là Tô Tần, 1 kiên cường Tô Tần, nếu như nói hạnh phúc là cái gì nàng không biết, như vậy, chỉ ít nàng biết 1 chút, không thể quay lại làm chính mình, như vậy hạnh phúc sẽ cách người rất xa, rất xa!

— Tô Tần...- Cổ Nguyệt cúi đầu đọc lên, giống như lúc trước lần đầu nhìn thấy nàng, vậy thần tình nghiêm túc thả thắm tình.

— Uy, nữ nhân, ta vẫn cảm thấy Nhan Phi Tuyết nghe hay hơn! - Tô Tần, cái tên thật là khó nghe, Nốt Ruồi Đen âm thầm không nói gì, chọn cái gì không tốt, phi chọn tên này, quả nhiên là nữ nhân không thể nói lý!

— Ai cần người lo...- Tô Tần không khách khí chút nào cho hắn 1 cái cú đâm lên đầu- Nhớ kỹ, từ nay về sau, các người phải kêu ta là Tô Tần, Tô công tử!

Từ giờ trở đi, nàng đem sẽ bắt đầu 1 cuộc sống mới...

Tô Tần 1 tay trì hoa lê bạch, 1 cước đứng ở viên ghế, mặt vi phiếm ửng hồng, mùi rượu khắp người, 1 đôi mắt linh trong đã sớm nhiễm sương mù, nói chuyện đều liên tục đánh ợ.

— Là —— là...- Mơ hồ thanh âm tự miệng bàn truyền đến.

Hạnh Nhi bị nàng kéo cũng uống không ít, ghé vào trên cái bàn tròn, hơi vung lên nho nhỏ đầu, cố gắng mở song liềm đã sớm trầm trọng, trong mắt bây giờ, đã thấy tới 3 Tô Tần.

— Đến, cụng ly! - Tô Tần hào khí giơ lên chén rượu, 1 tay cuộn cuộn nổi lên tay áo, đơn chân đứng ở trên cái băng ngồi, hét lớn 1 tiếng- Phải uống cạn đó!

Mọi người sớm đã bị các cổ quái ca khúc của nàng làm ngạc nhiên vụng thốt đảo bát oai, bây giờ vừa nhìn bộ dáng nàng như vậy, trong đầu chỉ có hiện lên mấy chữ —— không còn gì để nói!

— Người đã say rồi, đừng uống! - Cổ Nguyệt ngăn lại nàng, kéo qua tay nàng, đem chén rượu cầm xuống- Ta tổng người về phòng nghỉ ngơi thật tốt!

— Không, ợ...ta không có say! - Tô Tần đánh cái ợ- Tiếp tục...ợ, uống rượu...

Nốt Ruồi Đen chỉ cảm thấy trước mắt hắc tuyến từng nhóm 1...

Hạnh Nhi đã sớm gục xuống bàn, ngáy khò khò đứng lên, Như Nguyệt ôm cánh tay ca ca nhìn vị bưu hãn nữ trước mắt này “Làm trò hề”, tiểu chau mày.

— Được rồi, được rồi, ta biết người không có say, bắt quá, ta say, người đỡ ta trở về phòng đi! - Cổ Nguyệt tựa hồ đối với thể nào trị người say rượu rất là có biện pháp, kéo qua tay Tô Tần, đem nàng ủng tiến trong lòng, sau đó đối Nốt Ruồi Đen nói- Ta tổng nàng trở về phòng, các người cũng sớm 1 chút nghỉ ngơi đi!

— Ca ca...- Nốt Ruồi Đen vốn muốn nói cùng nhau tổng Tô Tần trở lại, bắt quá Như Nguyệt bên người chăm chú kéo cánh tay của hắn, lằng là không thả hắn đi, thế là hắn cũng chỉ có thể làm cho Cổ Nguyệt hảo hảo tổng Tô Tần, chỉ nói là chốc lát nữa sẽ đưa canh tỉnh rượu cấp Tô Tần uống.

1 trận nhàn nhạt hoa hương khí dịu dàng mà đến.

— Người là ai? - Tô Tần ngẩng đầu lên nhìn Cổ Nguyệt, mắt mang men say hỏi.

Lại ở giữa朦胧 lung, thấy được 1 đôi con người lưu chuyển tràn đầy hoa hoè.

Đối với con người trông rất đẹp mắt, thâm thúy, sâu thẳm, yên tĩnh giống như 1 thâm cốc vô tận, 1 đạo ánh sáng như sao băng phồn hoa xẹt qua đầy trời, rơi xuống đáy cốc, vẫn như cũ tản mát ra oánh lạng quang hoa.

Ánh sáng ngọc trong con người kia, cứ hoa hoè trong nháy mắt.

Liếc mắt 1 cái vạn năm, trông mòn con mắt.

Chống lại hắn 1 khắc kia, Tô Tần liền cảm giác mình ngã vào tọa tĩnh cốc kia, cứ như thế mà tiếp tục trầm luân đi xuống, mà không nguyện thức tỉnh.

— Người, là...thần tiên sao? - Tô Tần mở trừng 2 mắt, mang theo ngây thơ tiểu ý hỏi.

2 tròng mắt phát ra mị quang như ánh sáng ngọc, kêu gọi môi mỏng câu dẫn ra hoàn mỹ độ cung, như hoa đào vi trần ở buổi tối kia say lòng người quang huy, phát ra thanh âm động lòng người dễ nghe.

— Không, ta không phải thần tiên, ta là tướng công của người.

— Tướng...công? - Tô Tần hiển nhiên còn đang ở giữa mơ hồ, mi giữa hơi nhắm lại- Tên của người thật kỳ quái nga...

— Ha ha...nương tử thật thú vị, ta là tướng công của người, ta kêu Hồ Thanh Ca, nhớ kỹ, tướng công của người tên là, Hồ Thanh Ca, đừng quên- Trầm thấp lại mềm nhẹ tiếng cười theo giữa môi của hắn phát ra, lại giống như trời chi tiếng nhạc, tuyệt vời vô cùng.

Tô Tần nghe được như mê như say, lưu luyến si mê xoa đôi môi của hắn, nàng thật muốn biết, môi của hắn làm sao sẽ phát ra thanh âm như vậy say lòng người.

— Tướng công, Hồ Thanh Ca...- Nàng giống như là mê muội, ánh mắt rời rạc, ánh mắt si mê nhìn hắn.

— Đúng vậy, nương tử của ta, ta chờ người đã lâu- Hắn ôn nhu như gió lời nói lần thứ 2 vang lên ở bên tai- Rốt cuộc, ta rốt cuộc đã đợi được người đến rồi.

Ôn nhu ngữ điệu, thâm tình ánh mắt, dường như mang theo ma lực, thật sâu đậm nàng hấp dẫn, 1 khắc kia, trong mắt nàng chỉ có hắn.

Tô Tần khẽ gọi tên của hắn- Hồ — Thanh —————

1 chữ cuối cùng cũng chưa kịp ra khỏi miệng, bởi vì đôi môi nàng đã bị 1 đôi môi ôn nhuận thật sâu phong tỏa.

Hảo ngọt!

Tô Tần chỉ cảm thấy 1 cổ tinh khiết ngọt chính chậm rãi chảy vào trong miệng, kèm theo 1 loại mê luyến khó có thể nói được, dưới đáy lòng lan tràn, nàng khát vọng loại thơm ngọt thấm nhàn tâm này, khát vọng cái loại cảm giác dễ chịu phát ra từ đáy lòng này.

Không giống với cái loại cực nóng trước đây, nụ hôn của hắn rất ôn nhu, ôn nhu đặc tựa như là 1 trận gió nhẹ mang chút cảm dỗ, xúc động kia nhất thời tê liệt toàn thân, thân thể nhịn không được trận trận run, nhưng lại cực độ trầm luân.

Nàng vươn tay, để ở cổ của hắn, đưa hắn kéo gần.

Cái tiểu động tác này của nàng, làm cho Hồ Thanh Ca như được cực đại cổ vũ, 2 tay hữu lực trói chặt ở thắt lưng mảnh khảnh của nàng, trần trọc nhiều lần nếm ngậy ngọt tốt đẹp hảo của nàng.

Song linh liêu khởi, bay vào gió đêm thanh lương, lại thủy chung thối không tiêu tan 1 phòng kiều diễm này.

Nụ hôn này, rất dài, tựa hồ đã trải qua nửa thế kỷ, nó như là đang tuyên thệ cái gì, tựa hồ, rất sớm trước đây, bọn họ liền đã hẹn thề với nhau.

1 thệ ngôn, cả đời hứa hẹn.

Ngay lúc Tô Tần cho rằng muốn tới đạt thiên đường 1 khắc kia, môn phanh 1 tiếng bị đá văng ra, găm lên giận dữ tùy theo dựng lên.

— Hồ — Thanh — Ca! - Tư Mã Hằng anh tuần đáng người xuất hiện ở cửa.

37. Chương 37: Bái Thiên Địa!

1 hồi lưu luyến phong nguyệt bị đạo hồn hậu hữu lực này, mang theo tiếng rống giận dữ cứng rắn xuyên thấu lực quyến tán, bị gió đêm đảo loạn, mềm rũ xuống, bay về phía tinh không mờ ảo.

Lệ quang của kiếm xẹt qua dưới ánh trăng, cuộn cuộn nổi lên 1 trận gió mạnh, xông thẳng Hồ Thanh Ca mà đến.

Hồ Thanh Ca quay người bay vọt lên, nhẹ nhàng đáp xuống, tay ôm lấy Tô Tần lại thêm mấy phần lực đạo.

— Buông nàng ra! - Tư Mã Hằng tay cầm Phi Vân kiếm, 2 mắt phụt ra phong duệ quang mang, dưới ánh trăng, mang theo lợi hại lạnh lạnh, thẳng tắp nhìn hắn.

Hồ Thanh Ca ngẩng đầu, thoáng quét qua nam tử trước mắt, sâu trong 2 tròng mắt tuyệt đại phong hoa, hơi hiện lên 1 tia tinh nhuệ, nhanh như sao băng xẹt qua, khêu gợi miệng câu dẫn ra 1 cổ mị độ cung, lãnh ngữ nói- Tư Mã Hằng ngươi có phần quá nhiều chuyện đi! Đây vốn là chuyện riêng của ta cùng nương tử của mình, ta thấy người nên buông tay chính là ngươi!

Tư Mã Hằng tinh mục bỗng nhiên chợt tắt, sâu trong mắt lưu chuyển vẻ lo lắng, hung hăng trừng liếc mắt 1 cái Tô Tần còn đang ngủ say trong lòng Hồ Thanh Ca.

Nha đầu chết tiệt kia! Bị người ta khinh bạc, lại còn có thể ngủ ngon như vậy!

Đột nhiên, Tô Tần trong mộng đột nhiên cảm thấy 1 trận gió lạnh kéo tới, không khỏi đánh cái rùng mình, thân thể không tự chủ được nhích lại gần vào trong lòng Hồ Thanh Ca.

Khẽ động tác này của nàng nhạ được Hồ Thanh Ca réo rất tiếng cười.

— Ha hả, nương tử còn thật đáng yêu, liền tư thế ngủ đều như vậy say lòng người! - Nói xong, hắn cúi nhẹ rơi xuống 1 cái hôn lên trán của nàng, trong mắt ánh sáng lưu luyến lưu chuyển muôn vàn.

Không biết có phải hay không cảm thụ được nụ hôn ôn nhu của hắn, trong lúc ngủ mơ Tô Tần lấy xinh đẹp thẹn thùng đỏ mặt, như vậy nói có bao nhiêu sao xinh đẹp, thì có bao nhiêu động nhân.

Đáng ghét! Nữ nhân chết tiệt này, lại còn cười với hắn!

1 cỗ lửa giận theo trong lồng ngực nhanh chóng bốc lên, Tư Mã Hằng xoay ngược lại chuỗi kiếm, kiếm quang chợt lóe, 1 đạo lệ quang liền hướng bên trái Hồ Thanh Ca xẹt qua.

Vung trường tay áo, hắn như điệp, nhẹ nhàng bay lên, rồi lại nhẹ hạ xuống song song phía trước, ánh mắt trở nên sáng giọng, lạnh lùng nói- Tối nay là sinh nhật nương tử của ta, ta tạm thời không muốn cùng người gây xung đột gì, bất quá ta phải nhắc nhở người, nàng là nương tử của ta! Từ rất lâu trước đây, người không phải đã biết!

Tâm rùng mình, Tư Mã Hằng liếc khỏi con người- Coi như là nguyên lão điều động nội bộ, thì như thế nào, chỉ cần là nữ nhân bản tọa muốn, ai cũng đừng hòng mơ tưởng cướp đi!

— Ha hả, khẩu khí thật lớn, người sai khiến yêu quái đem ta dẫn tới hắc rừng rậm, chính mình lại ở chỗ này câu dẫn nương tử của ta, loại hành vi tiểu nhân này của người làm cho ta khinh thường! - Hồ Thanh Ca lạnh lùng cười.

— Hành vi tiểu nhân, người thừa dịp ta ra ngoài, dùng thủ đoạn ti tiện lừa nguyên lão đồng ý, đem thánh nữ tiến nạp thì là loại hành vi thì như thế nào nói! - Tư Mã Hằng cười lạnh- Buông Tần Nhi ra, ta nói rồi, muốn chiếm được thứ mình muốn, liền dùng bản lĩnh đi!

— Hảo, chúng ta sẽ cùng tỷ thí 1 chút, bằng bản lĩnh, nhìn xem rốt cuộc ai có thể đạt được nàng! - Nhẹ nhàng tiếp đất, Hồ Thanh Ca ôm Tô Tần đứng ở trên cửa sổ.

Dứt lời, như chuồn chuồn lướt nước hôn hạ xuống môi Tô Tần.

Ngôn ngữ dễ dàng, ngữ điệu kích thích, không chút nào đem 2 đạo ánh mắt đủ để giết chết người kia của Tư Mã Hằng để vào mắt.

Chỉ là 1 chuyển con người, Tư Mã Hằng trong mắt lần thứ 2 khôi phục vẻ lãnh mị con người, từ hông giữa rút ra 1 phen nhuyễn kiếm, nhắm thẳng vào Hồ Thanh Ca- Chúng ta đi ra bên ngoài, ta không muốn quấy rầy đến nương tử của ta!

— Ở nơi này đi, chúng ta thử cùng nhìn xem, người có thể hay không theo trong tay của ta, cướp đi nàng, nếu là có thể, đêm nay liền dẫn nàng đi, nếu không có thể, như vậy sau này chuyện của nàng liền cùng người không quan hệ! - Hồ Thanh Ca tà mị cười, nhưng tiểu ý lại là 1 mảnh băng hàn.

Nói thì chậm, ra tay thì nhanh, 1 đạo minh quang bắn ra, đạo gió này mang theo vô cùng mãnh liệt khí thế, xông thẳng Tư Mã Hằng mà đi.

Chỉ thấy hắn không chút hoang mang, nhẹ nhàng cười, vừa đề khí, thân thể liền hướng ngoài cửa sổ bay đi, kiếm phong như nhập hải, vô cùng khốc liệt.

Lại là 3 đạo kiếm phong bay tới, nội lực hết sức hỗn loạn bay ra tứ phía, 1 đạo hướng chân Tư Mã Hằng quét tới, 1 đạo hướng khuỷu tay của hắn bổ tới, 1 đạo khác đưa đường lui của hắn phong kín.

Tư Mã Hằng nâng kiếm, phi thân, trác chuyển, động tác hành văn liền mạch lưu loát, lưu loát hoa mỹ, như là ở hắn múa kiếm, mà không phải ở tranh đấu.

— Đã cho người tứ kiếm, cái này nên ta đáp lễ! - Tư Mã Hằng đứng lại, cổ tay vừa chuyển, 1 đạo kiếm khí hướng Hồ Thanh Ca ép đi.

Kiểm phong 1 quyền, như phách trúc chỉ thế hướng Hồ Thanh Ca bay đi, kiếm phong tinh chuẩn, hoa hướng cánh tay hắn, Hồ Thanh Ca ăn 1 lần đau, buông lỏng tay ra.

Lại là 1 đạo nóng nẩy kiếm phong cuộn cuộn nổi lên, thân thể Tô Tần liền bị quấn vào ngực của hắn.

— Người! - Hồ Thanh Ca đứng lại che cánh tay, nơi đó huyết hồng 1 mảnh.

— Cái này kêu là làm hiểm trung cầu thắng, sai là ở người không nên buông tay, đổi lại là ta, cho dù chết, ta cũng sẽ không buông ra nường tử của ta, Hồ Thanh Ca, người thua!

— Xem như người lợi hại! - Hồ Thanh Ca không nghĩ tới hần cư nhiên dám hướng Tô Tần vung kiếm, thế nhưng hần lại không thể không thừa nhận, kiếm của hần phong tinh, chuẩn, ngoan, tuyệt không hư phát.

Tư Mã Hằng thanh cạn cười, liền đem mâu quang chuyển hướng người trong lòng, chỉ 1 thoáng, từng đạo duệ quang hóa thành nhẹ nhẹ quán chỉ nhu mị quang, thanh âm dễ nghe tựa như than nhẹ- Nường tử, vì phu sẽ dẫn ngươi đi tới 1 địa phương thật đẹp để chúc mừng sinh nhật cho ngươi!

Tư Mã Hằng 1 xoay tròn, 2 chân vững vàng đáp xuống 1 con thuyền nhỏ trên mặt hồ, động tác nhẹ nhàng mà ôn nhu, sợ đánh thức người trong lòng.

Đau —————

Chân mày nhíu chặt, Hồ Thanh Ca cúi đầu nhìn vết thương trên cánh tay, lúc ngược mắt lên, ngoài cửa sổ chỉ còn là 1 mảnh ánh trăng chói mắt, ánh sáng như ngọc, chỉ là lại không còn mị ảnh vừa rồi.

— Chủ tử! - Tư Họa theo ngoài cửa vọt vào, nhìn thấy vết thương trên cánh tay Hồ Thanh Ca, vội vã đi tới rút ra tì quyên (Mảnh lụa trắng hay khăn tay) vì hần băng bó.

— Không có việc gì, người đi xuống đi! - Hồ Thanh Ca phất phất tay, ý bảo nàng lui ra.

Tư Mã Hằng tâm tựa như khói nhẹ, thân nhẹ tựa như yên, vô luận Hồ Thanh Ca ra chiêu thế nào, lại thủy chung không chạm tới thân hần 1 bước, rõ ràng gần trong gang tấc, lại có loại cảm giác cách xa thiên nhai làm cho hần có loại thật sâu cảm giác bị thất bại.

Không nghĩ tới hần thế nhưng có thể luyện đến cảnh giới xuất thần nhập hóa thần như vậy, xem ra, hần vẫn là coi thường Tư Mã Hằng!

Chân mày trối chặt, Hồ Thanh Ca trong mắt liếm đi mị quang, trong đáy mắt duệ quang tức giận hiện ra, chỉ trong 1 đêm, hần liền thua ở nam nhân này 2 lần, hần phát thệ, tuyệt đối sẽ không để cho Tư Mã Hằng lại thực hiện được lần thứ 2! Tối nay là lần cuối cùng!

— Tô Tần, Tần Nhi, tên thật dễ nghe, người còn thật đáng yêu- Tư Mã Hằng ôm nàng, nhẹ nhàng cười, trường tay áo vung lên, thuyền nhỏ tựa như phi tên, hướng phía phương hướng trước phi tới.

— Ân...- Tô Tần theo trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, xoa xoa 2 bên huyệt thái dương- Đau a, đầu thật đau!

— Bây giờ mới biết đau sao, sớm không nên uống! - Vang lên bên tai 1 trận sang sảng thấp thuận thanh âm, mở mắt nhìn lại, lại là Tư Mã Hằng.

— Người, người tại sao lại ở chỗ này! - Tô Tần phát hiện, nàng lúc này đang nằm ở trong lòng Tư Mã Hằng, mà chính hần đang ôm chính mình phi thân ngồi ở trên cây, cúi đầu vừa nhìn, cái đầu lại tiếp tục chói sáng hoa mắt, nàng lập tức lại đảo trở về trong ngực của hần.

Ha hả —————

Vang lên bên tai hần trầm thấp hồn hậu tiếng cười.

— Cười cái gì! - Có cái gì tốt cười!

— Ta cười người nào đó rõ ràng không giỏi uống rượu, lại mà lại thích uống rượu, uống rượu cũng thì thôi, mà lại rượu phẩm không tốt, vừa say liền loạn ôm người- Hần dùng mắt tà tà nhìn môi của nàng, duệ quang xẹt qua đáy mắt.

— Cái... từ “Gi” còn chưa xuất khẩu, liền bị hần nuốt vào trong bụng.

— Ân, không tồi! - Tư Mã Hằng lè lưỡi liếm liếm khóe miệng, ái muội nói- Quả nhiên là vị đạo ta thích!

Hồn dẫn! —————

Tô Tần chém ra 1 quyền, bị hấn đơn giản tránh thoát, kết quả bởi dùng sức quá mạnh thân thể mất đi cân đối, mất trọng lực ở phía sau.

— A! - Tô Tần vô ý thức vội vã thân thủ ôm lấy thất lưng Tư Mã Hằng, vội đầu tiên vào trong ngực của hấn, thế nào cũng không dám nhìn xuống.

— Ha ha, đã sớm biết, trị tiểu nha đầu như người, phải dùng chiêu này! - Tư Mã Hằng rất là đắc ý kiệt tác của mình, nhìn Tô Tần trong lòng dụ ngoan như vậy, khéo miệng câu dẫn ra cười hài lòng.

— Hấn dẫn, người cũng chỉ giỏi khi dễ ta! - Tô Tần phát hiện, từ lần đó rơi xuống nước sau này, chính mình liền có chứng sợ độ cao, đứng ở chỗ cao nhìn xuống, đầu sẽ choáng, không nghĩ tới người này cư nhiên mang theo nạng bò cao như vậy, gặp hấn đứng chỉ toàn là chuyện xui xẻo!

— Người yên tâm, chỉ có 1 mình ta khi dễ người, ta sẽ không để cho người khác khi dễ người! - Tư Mã Hằng lại còn nói lễ thẳng khí hùng.

Ồ ô —————

Tô Tần muốn khóc, lão thiên gia, cho ta mượn 1 tiếng sấm, đánh chết hấn lun đi!

Ông coi hấn nói cái gì nè! Cái gì gọi là hấn sẽ không để cho người khác khi dễ chính mình, bởi vì chỉ có hấn mới có thể khi dễ chính mình!

— Buông ta ra, ta không là vật riêng tư của người! - Tô Tần hết sức tức giận, này nha, đem mình làm sủng vật để đùa giỡn sao!

— Cái gì là vật riêng tư? - Lại là 1 tân danh từ.

— Nói đúng hơn là, ta có không gian cuộc sống của ta, ta có quyền lợi của ta, người không thể đem ta biến thành sủng vật để độc chiếm!

— Nga, bắt quá trở thành nương tử của ta, như vậy người liền chỉ có thể thuộc về 1 mình ta, người khác sẽ không thể có được người, đây không tính là là độc chiếm đi?

— Ngạch ———— vẫn đề là, ta không phải là nương tử của người, chúng ta cũng không có thành thân, đây là chuyện không nên nói loạn! - Tô Tần vừa nói, vừa lấy tay đẩy ra thân thể không ngừng tới gần của hấn. Còn có, nói chuyện thì nói chuyện, đừng dựa vào ta gần như vậy!

— Thành thân? - Tư Mã Hằng rất nghiêm túc suy nghĩ 1 lần- Cũng đúng, không có nghi thức, đích xác không tốt, như vậy đi, chúng ta cùng để thiên địa chứng giám thế nào?

— Người vừa nói cái gì! - Thiên tài mới muốn cùng người thành thân, mặc dù có điểm thích người, thế nhưng, nạng còn chưa có nghĩ tới muốn gả cho hấn!

— Cứ như vậy! - Cũng không quản Tô Tần phản ứng thế nào, Tư Mã Hằng ôm chặt nạng, phi thân nhảy xuống đầu thuyền, sau đó mấy động tác mau lẹ, đã đến 1 chỗ ba quang trong vạt bên hồ.

Bóng đêm như nước,朦胧 lung chiếu ở trên mặt hồ, dạng ra 1 tầng vàng nhạt quang vạm, nhìn sang giống như tiên cảnh phi thường say lòng người.

Trên mặt hồ ba quang trong vạt, những cơn gió khẽ vuốt nhẹ mặt hồ, nổi lên rung động trập trập, như là dao động ngân lam sắc tơ lụa bàn thuận trượt.

— Nơi này là? - Tô Tần chưa từng thấy qua cảnh tượng mê người như vậy.

— Nơi này là “Thiên nữ hồ” từ nhánh sông cái đến nơi đây liền hình thành 1 hồ nhỏ, đến, nhắm mắt lại, ta có 1 vật muốn tặng cho người!

— Là cái gì? - Tại sao phải bịt kín mắt.

— Người đừng hỏi, ngoan ngoan nhắm lại, chờ ta gọi người mới được mở, người dĩ nhiên sẽ biết thôi.

Tư Mã Hằng theo trong tay áo rút ra nhất phương ti quyền, đem mắt Tô Tần bịt kín, sau đó buông mái tóc dài của nạng ra, lấy ra cây lược gỗ, tinh tế vì nạng chải vuốt khỏi những sợi tóc dài.

— Uy, người muốn làm gì? - Tô Tần không thích bị hấn loay hoay như vậy, vừa định tháo xuống khăn tử, lại bị hấn ngăn cản.

— Người không phải còn nợ ta 2 cái ơn sao, hôm nay ta muốn đòi lại! - Tư Mã Hằng nói- Hôm nay là sinh nhật của người, ta chỉ là muốn tặng người phần hậu lễ, đừng cự tuyệt ta được không?

— Ngạch, ta chỉ biết là vô công không có lộc, lễ vật của người tâm ý đến là được rồi, quá quý trọng, ta sợ ta không chịu nổi! - Vẫn là không nên lấy, miễn cho đến lúc đó lại cái khoai lang phồng tay, ném đều ném không xong!

— Ha hã, người yên tâm, phần lễ này, người tuyệt đối nhận được! - Tư Mã Hằng tà mị cười nói, lược trong tay đã đặt trên tóc đen của nàng, trong miệng thì thầm- 1 chải đến cùng, phú quý không cần lo...

— Ân, này ta thích! - Là chúc phúc ta có tiền, cả đời không lo phú quý sao, hình như lễ vật kia cũng không tệ lắm.

— 2 chải đến cùng, vô bệnh lại không có ưu- Tư Mã Hằng trộm cười.

— Ngạch, này, hình như cũng tạm được- Tô Tần nhắm 2 mắt, căn bản nhìn không thấy vẻ mặt của hấn, cứ 1 lược chải xong lại trộm cười, nếu như nàng xem thấy, phỏng chừng liền nói không nên lời.

— 3 chải đến cùng, không tử lại thọ- Tư Mã Hằng tiểu ý đủ nòng.

— Ngạch...này, lời chúc hình như có điểm vượt mức quy định...- Tô Tần tuyệt không biết, nàng chính rào bước tiến vào cạm bẫy mà Tư Mã Hằng vì nàng thiết hạ.

— 4 chải đến cùng, giờ án lại tề mi, 5 chải đến cùng, bỉ dực cộng song phi, 6 chải đến cùng, vĩnh kết đồng tâm bội...

— Chờ 1 chút! - Tô Tần càng nghe càng cảm thấy không thích hợp, vội vã hô ngừng- Này hình như, nghe rất quen tai, thế nhưng người xác định thật là chúc phúc sinh thần, nhớ không lầm?

— Đương nhiên, loại chải đầu này nhưng là phải phải chải từ 1 chải đến cái chải cuối cùng mới xem như là hoàn thành hạng nhất cấp bậc lễ nghĩa, nếu như nửa đường dừng lại, sẽ điềm xấu, những lời này giờ nói liền cũng không linh nghiệm, không chỉ có mất linh nghiệm, sẽ còn đưa tới tai nạn- Hấn bán đồ bán lừa đối Tô Tần nói.

— Như vậy à...- Mặc dù bán tín bán nghi, thế nhưng Tô Tần dù sao cũng là cái nữ hài tử, chưa bao giờ kết hôn qua, nào biết đâu rằng đây là tập tục kết hôn, lại bị Tư Mã Hằng lấy để lừa gạt nàng.

— Có đầu lại có đuôi, cuộc đời công vinh phú quý! - Cuối cùng, Tư Mã Hằng đem cả mái tóc dài của nàng oằn khởi, dùng cây lược gỗ cổ định búi tóc, lại từ trong ngực lấy ra 1 đóa trong suốt như tuyết hoa, vì nàng nhẹ nhàng cài lên.

— Được rồi, người có thể mở mắt ra, đi tới hồ xem 1 chút đi! - Dứt lời, hấn nhẹ nhàng mà cởi ra ti quỳên của nàng, đem nàng mang đến bên hồ- Mở mắt ra xem 1 chút đi.

— Này, nàng là ai? - Tô Tần nhìn bóng người trong hồ, có chút kinh diễm.

Tô Tần nhìn ảnh ngược của mình trong hồ, trong hồ chính mình rất đẹp, không nghĩ tới chỉ là 1 búi tóc nhỏ, liền đem 1 người thay đổi.

Nhìn lại người nam nhân bên cạnh, hấn rất tuấn mỹ, ngũ quan xinh xắn dưới ánh trăng càng như tuyên khắc hoàn mỹ không tỳ vết, dáng người to cao ngất ngưỡng như bách tùng oai phong, 1 đôi mắt lưu ly trong suốt lưu chuyển quang hoa vô hạn, chính thâm tình nhìn mình, Tô Tần đây hết thấy rất thích, luyện tiếc đi phá hư.

— Đây là nương tử của ta, là người! - Tư Mã Hằng cố ý đứng ở bên cạnh nàng, trong hồ ảnh ngược soi sáng ra bộ dáng của 2 người- Ân, trai tài gái sắc, trời đất tạo nên 1 đôi!

38. Chương 38: Nương Tử Là Lớn Nhất!

__ Kính nhờ, người muốn ta nói bao nhiêu lần đây, chúng ta không có thành thân, vì thế không nên hơi 1 tí thì nói ta là nương tử của người, OK! Ta còn muốn lập gia đình! - Tô Tần xoay người liền muốn rời đi, mỗi ngày bị người động ở bên miệng nói là nương tử, nàng sau này còn thể nào lập gia đình nữa!

__ Người tính gả cho ai! - Hắn có chút tức giận, kéo nàng, hướng trong lòng siết chặt, hung hăng ôm bả vai của nàng, ngữ khí khẳng định- Người đã gả cho ta, sẽ không thể lấy tái giá cấp những người khác!

__ Buông tay, đau, buông tay! - Tô Tần giãy giụa mấy cái, phát hiện, hắn càng ôm càng chặt, cuối cùng chỉ có thể buông tha giãy giụa- Ta chỉ nhớ rõ ta bị người hù, lại không nhớ rõ ta khi nào gả cho người! - Hình như liền cái sinh lễ cũng không có nha!

__ Tần nhi! - Tư Mã Hằng chăm chú ôm nàng- Chúng ta vừa rồi đều đã lạy thiên địa, làm sao có thể nói không là vợ chồng?

__ Gì? - Nàng vừa rồi bắt quá chính là để cho hắn chải tóc, thể nào liền bái thiên địa!

__ Vì phu ta không phải vì người chải tóc, 1 chải đến đuôi nga, tại sao có thể nói là chưa bái thiên địa? - Hắn cười trộm, cười đắc ý.

Không nói gì —————

Tô Tần phát hiện, nàng đối Tư Mã Hằng hành vi lưu manh như vậy là thập phần bất đắc dĩ, cũng luôn luôn lấy không ra biện pháp để đối phó hắn, thế là, nàng quyết định vẫn là ngậm miệng bớt nói mới là tốt.

Nếu như này đã định trước chỉ có thể là 1 giấc mộng, như vậy coi như tác là ỉnh lễ vật, là mộng 1 hồi cũng được, tỉnh liền tan thành mây khói.

Tư Mã Hằng tới gần nàng, vươn tay đem nàng lăm vào trong ngực- Nương tử của ta quả nhiên là đáng yêu động nhân.

__ Đó là bởi vì người thực sự vô pháp nói ta xinh đẹp như hoa, khuôn mặt đẹp tựa như tiên tử như thế là lời nói trái lương tâm, ta là dạng gì tử, ta tự mình biết, không cần người miễn cưỡng vui cười khen ta!

__ Người vì sao lại nói những làm mình buồn như vậy, vì phu ánh mắt liền kém như thế sao, cũng là người đối với mình không có lòng tin? - Tư Mã Hằng cười ngày càng như nguyệt- Bất quá, nương tử như vậy là được rồi, thật đẹp, ta sợ người khác sẽ đến cướp! Nương tử mỹ chỉ có ta xem tới là được rồi!

__ Tư Mã Hằng, ta có thể hỏi người vấn đề này? - Tô Tần nghiêng đi mặt, nhìn hắn, biểu tình nghiêm túc.

__ Ân, hỏi đi.

__ Người vì sao thích ta? - Hình như nữ hài tử nào đó hội cũng từng hỏi người yêu vấn đề này, bất quá Tô Tần đảo không phải là bởi vì hắn là người mình yêu mới hỏi, tối đa cũng bất quá là như có 1 điểm tự hào trong lòng, nàng chỉ là hiếu kỳ, thuần túy xuất phát từ hiếu kỳ.

Nhìn mình 1 bộ cứng nhắc vốc người, hé ra khuôn mặt coi như là khá xinh xắn đi, trừ mấy cái đó ra, nàng cái gì cũng không có, cho nên nàng mới nghi ngờ, vì sao hắn chính là bám chính mình không buông.

__ Thích 1 người là không có đạo lý giải thích! - Nếu có thể tìm ra đạo lý, như vậy hắn cũng sẽ không để ỉnh đắm chìm đi vào.

__ Như vậy, người là khi nào thì bắt đầu thích ta? - Tô Tần cố gắng nhớ lại, tựa hồ nàng cùng hắn thật không có cái gì nhiều lắm cùng xuất hiện, vì sao hắn liền là thích mình.

Tính tính, hình như mỗi lần cùng 1 chỗ với hắn đều là ở trường hợp cực kỳ xấu hổ, khi đó nàng đối với hắn là hận thấu xương, hận không thể rút da hắn, rút gân hắn, bất quá, tính thể nào cũng không diễn biến thành bộ dáng như hiện tại này.

Không hiểu, thực sự không hiểu —————

— Lúc nào là sao? - Tư Mã Hằng tựa hồ cũng rơi vào trong trí nhớ, đến tốt cùng là lúc nào thích nha đầu này, là nàng hiểu sai đem mình coi như lục đệ hữu phu lần đó, rồi nụ hôn trên chọc nàng lần đó, lần đầu tiên hôn cảm giác mê mê thật tốt.

Vô ý thức sờ sờ đôi môi của mình, khoe miệng tiểu ý dữ nòng.

— Người có tin vừa hôn định cả đời không? - Tư Mã Hằng đem hàm dưới của nàng giơ lên, thẳng tắp nhìn tiến thẳng mắt nàng, mang theo lưu luyến, triền miên mâu quang của nàng.

— Vừa hôn định cả đời? - Tô Tần ở trong mắt của hắn thấy được ánh mắt của Tư Mã Duệ như trong bức họa kia, cái loại này nhìn người mình yêu thương lưu luyến triền miên, cái loại tình cảm lưu luyến không rời này.

Tâm bỗng nhiên nhảy lên, 2 gò má ửng đỏ, trong mắt 1 mảnh mờ mịt, ngơ ngác nhìn hắn, tựa hồ trong mắt của hắn có ma lực thần kỳ, có thể hấp dẫn ánh mắt của nàng, 1 khi chống lại liền cũng không cách nào dời tầm mắt.

Đôi môi của nàng là ngọt ngào như vậy, anh đào nhuần nước nổi lên hơi tề nhu sáng bóng, hơi căng mọng, nhìn qua như đang phát ra lời mời mọc dụ dỗ hắn, hắn say, say ở tại cảnh sắc như hoa bàn ngọt mê người này.

Mắt của hắn khép lại, chậm rãi hướng chính mình tới gần, tinh mỹ ngũ quan như tuyền khắc bàn góc cạnh rõ ràng, cao thẳng mũi phóng ra nhàn nhạt quang ảnh, làm cho cả khuôn mặt càng phát ra anh tuấn trong sáng, tóc dài tự nhiên rủ xuống, ở tóc mai biên lay động, càng tăng thêm hắn tà mị.

Nam tử độc hữu hơi thở bá đạo đem nàng vây quanh chặt kín, trên người hắn tản mát ra nhàn nhạt hương vị làm cho nàng mê say, mắt cũng dần dần nhắm lại.

Vừa hôn định ước sao? Tô Tần âm thầm cười trộm, có lẽ đi, tựa hồ như vừa mới bắt đầu, nàng cùng hắn đó là như vậy nhận thức, có lẽ, đây mới thật là duyên phận, có lẽ, đây cũng chỉ là 1 hồi phong hoa, 1 giấc mộng mang theo kiều diễm...

Chỉ là lúc này, hắn thật là chân chân thật thật ở trước mắt của mình, cái loại ôn nhu lưu luyến hôn này cũng là chân thật như vậy, quả nhiên có phải mộng hay không, nàng chỉ cần chính là giờ khắc này chân thật, không phải suy...

Nụ hôn của hắn trở nên rất ôn nhu, ôn nhu như nước, triền triền miên miên, tinh tế róc rách chảy vào đáy lòng của nàng, tư nhuận trái tim nàng, nàng cũng đưa tay ra, ôm lấy cổ của hắn, đem thân thể tới gần hắn, cảm thụ được nụ hôn của hắn mang đến lưu luyến triền miên.

Tư Mã Hằng buộc chặt cánh tay, đem nàng chăm chú quỳ ở trong ngực của mình, lại 1 lần nữa hôn thật sâu.

Mỹ lệ hồ nước, ánh trăng xuyên thấu qua mờ mịt hơi nước, đem tất cả đều chiếu bóng lung, như mộng như thật, giữa ánh trăng bóng lung, 1 đôi người chăm chú ôm nhau.

Ai —————

Tô Tần ngồi ở bàn tròn khác, 2 tay chống cằm, mặt như dài thườn thượt, còn không ngừng thở dài.

— Tiểu thư, lần này là thứ 108 người thở dài rồi, có chuyện gì phiền lòng sao? - Hạnh nhi có chút bất đắc dĩ nhìn nàng, tiểu thư từ sáng sớm rời giường đến bây giờ liền là 1 bộ dáng mất hồn mất vía, tựa hồ còn rất phiền não, chẳng lẽ tối hôm qua sinh nhật không được vui, bất quá chính mình đã sớm ngắt xỉu, vì thế cũng không nhớ ra được cái gì.

— Ai...- Tô Tần lại thở dài- Không có, ta chỉ là cảm thấy phiền phức.

Đúng vậy, nàng gặp được phiền toái, thiên đại phiền phức, đều là say rượu gây họa, còn có mặt trăng quá bóng lung, làm cho nàng dưới tình huống hi lý hồ đồ ấy, đem chung thân hạnh phúc đời mình đơn giản giao hết ồ ồ tử phúc hắc kia.

Hơn nữa, còn bị hấn tranh thủ lừa gạt, hình như, hình như nói là sinh lễ gì đó, đơn giản không thể đơn giản hơn chỉ là 1 cây lược gỗ, còn lại chỉ là 1 băng hoa như thủy tinh bàn óng ánh trong suốt, băng được kỳ mỹ, băng tinh xảo đặc sắc.

Thoạt nhìn tựa hồ món thứ 2 trên quý hơn 1 chút, bất quá chẳng biết tại sao, Tô Tần lại có điểm thích cái cây lược gỗ kia, có thể xuất phát từ tính cách của nàng luôn luôn—— chủ nghĩa thực dụng, Tô Tần cảm thấy cái cây lược gỗ kia ngoại trừ vân lộ khắc trên nó rất đặc biệt, nhìn kỹ lại, có chút giống là tinh tế bùa chú, kinh qua kinh nghiệm xem phim của nàng, đích thực là các loại văn tự bùa chú.

Điều này làm cho Tô Tần cảm thấy ngoài ý muốn, bình thường cây lược gỗ đều chỉ là khắc 1 chút hoa văn đẹp mà thôi, vì sao 1 mình cây lược gỗ này trên có khắc họa chính là bùa chú.

Khi đó nàng đã từng hỏi qua Tư Mã Hằng, câu trả lời của hắn là, cây lược gỗ này là đồ gia truyền của hắn, là mẹ của hắn truyền cho hắn, bây giờ hắn đưa cái này có tính đại biểu ý nghĩa, cũng chính là truyền lại cho mình, ý nghĩa hắn đã đem tim của mình nhất tịnh giao cho nàng.

Tô Tần khi đó không nói gì, cường tắc gì đó cũng có thể gọi là giao cho?!

Càng làm cho nàng không nói gì chính là, vì sao cổ nhân đồ gia truyền đều là có 1 chút kỳ kỳ quái quái gì đó, đầu tiên là phụ thân tướng quân lưu linh “Ngọc linh lung”, cũng nói là đồ gia truyền, thế nhưng, truyền cho nàng lại là mầm tai họa; bây giờ lại có “Cây lược gỗ” quỷ dị văn lộ này cũng là đồ gia truyền, cái phúc hắc hắc tử kia trực tiếp truyền cho nàng, mà nàng còn chưa kịp có quyền phản bác.

Bất quá hoàn hảo, cây lược gỗ này so với cái tốt mã dễ cùi “Ngọc linh lung” kia tốt hơn nhiều, chí ít nó thực dụng.

Thấy Tô Tần đem cây lược gỗ nạp tiến trong lòng cất xong, lại đem băng hoa đặt lên bàn, tò mò hỏi- Tiểu thư, băng hoa này, ngươi không thích?

— Đây thôi, Hạnh nhi, ngươi giúp ta cất nó đi- Tô Tần thu thập xong bọc hành lý- Đến Yên Môn Quan, chúng ta cũng phải cùng Cổ tiểu thư cáo biệt, quấy rầy nàng thời gian lâu như vậy, còn ở lại chỗ này, rất có lỗi.

Mấy ngày nay, nhóm 4 người các nàng, ăn uống ở đều dựa vào nàng cung cấp, thế nhưng nàng lại không thu bất luận cái phí dụng gì, điều này làm cho Tô Tần rất băn khoăn.

— Uy, nữ nhân, đừng nói nói mát, ta cũng không phải ăn ở không công a, cái kia không phải là bồi thường a! - Tần Như Ca (nốt ruồi đen) bất mãn nói thầm- Ta ngày nào cũng làm việc không ngừng nghỉ, đôi khi nghỉ lại là người lợi dụng ta mới đúng!

— Đó là người phải làm! - Tô Tần nhú mày- Ai kêu người báo sai tuổi tác!

Với là vì bồi thường, Tô Tần lẳng là làm cho nốt ruồi đen làm hơn N ngày lao động trẻ em.

— Trời, đó là người mất vụng về, lằng là đem 1 thiếu niên rõ ràng 14 tuổi nhìn thành hài đồng 8-9 tuổi! - Tần Như Ca hừ hừ mấy cái, hướng Tô Tần quay đầu đi cùng ánh mắt chẳng đáng.

— Người còn không biết xấu hổ nói mình thiếu niên 14 tuổi, người xem người 1 chút, toàn thân thấp gầy, kia điểm nào giống 1 thiếu niên chứ! - Đừng trách nàng mất vụng về, người trước mắt này nhỏ gầy, dù sao nhìn đều không giống như là cái thiếu niên có 14 niên kỷ.

Đương nhiên Tô Tần tử cũng không thừa nhận nguyên nhân còn có 1, đó chính là, thân thể chủ nhân nàng nhập vào này, cũng chính là Nhan Phi Tuyết, cũng bất quá mới 15 tuổi, chỉ so với hắn lớn hơn 1 tuổi, nếu như nàng thừa nhận, như vậy sau này nàng làm gì còn có cơ hội đề đầu tên tiểu tử thối này!

— Hừ, ta đó là dinh dưỡng không đầy đủ, không ăn được thứ ngon, cho nên bộ dạng mới không cao, chờ tiếp qua 2-3 năm, ta nhất định bộ dạng so với người còn cao hơn! - Nói xong, Tần Như Ca còn không phục ngẩng đầu lên, cố gắng nâng lên chiều cao của mình.

— Kia chờ người cao hơn rồi hãy nói! - Tô Tần 1 bộ biểu tình “Người bây giờ vẫn chỉ lùn hơn ta thôi”.

— Người...

— Người cái gì người, đợi lát nữa đi rửa mặt, luôn khiến cho chính mình đen thùi, rất đẹp mắt sao! - Tô Tần phát hiện, muội muội của hắn lớn lên là tuyết trắng như ngọc, không đạo lý nào ca ca của nàng bộ dạng lại đen như vậy.

Tô Tần lòng hiếu kỳ lại đang quấy phá, nàng rất muốn nhìn 1 chút, chân chính Tần Như Ca rốt cuộc lớn lên cái dạng gì!

— Người phải đi? - Cổ Nguyệt như cũ là 1 thân ửng đỏ như máu, chỉ là thiếu 1 chút mị sắc, hơn mấy phần lãnh mị.

Không biết có phải ảo giác hay không, Tô Tần tổng cảm thấy nàng nhìn ánh mắt của mình rất quái lạ, mỗi lần nàng nhìn chính mình, luôn luôn sẽ không hiểu nhớ tới đêm đó làm mộng, cặp kia lãnh mị con người, kia mạch thanh âm như từ chân trời bay tới.

— Ân, ta đã ở lại nhiều ngày như vậy, thật không có ý tứ, chờ chúng ta đặt chân ở Yên Môn Quan xong, ta sẽ nói cho người biết địa chỉ, đợi tới lúc ta làm được ông chủ nhất định sẽ mời người đi ăn 1 phen.

— Ha ha, kỳ thực ta cũng có chuyện tới Yên Môn Quan, không bằng chúng ta đi chung thế nào? - Cổ Nguyệt trong mắt yếu ớt xẹt qua 1 tia tinh quang, nhàn nhạt cười.

— Như vậy a...- Tô Tần cũng không phải không đồng ý, chỉ là mỗ phúc hắc hầu tử đã sớm lên tiếng, hắn muốn chính mình vừa đến Yên Môn Quan liền ly khai thuyền, cách Cổ Nguyệt thật xa, nếu để cho hắn nhìn thấy chính mình đi cùng Cổ Nguyệt, như vậy hắn sẽ hung hăng trừng phạt chính mình.

Chẳng biết tại sao, kia hắn chính là không thích vị mỹ nữ này, không phải nói nam nhân đều rất sắc sao, vì sao hắn chính là không thích mỹ nhân như thế?

— Đương nhiên, nếu như Tần tiểu thư không thích, ta cũng không miễn cưỡng, nguyên bản ta là đi thăm 1 người bạn, hắn ở chỗ này cũng coi như là hùng bá 1 phương, ta suy nghĩ có lẽ tìm hắn giúp, tìm giúp các người chỗ đặt chân cũng phương tiện 1 chút...- Cổ Nguyệt nhẹ lay động hương phiến, vẻ mặt tiếc hận.

— Chờ 1 chút...- Tô Tần vừa nghe nói có địa phương có thể đặt chân, nàng liền tinh thần tỉnh táo- Kỳ thực tuyệt cũng không có gì là bất tiện cả, chúng ta đi chung cũng được!

Chỉ cần có người có thể giúp chút gì, Tô Tần mới mặc kệ Tư Mã Hằng nói cái gì, sớm đem lời của hắn vứt xuống sau đầu đi.

Ngạch —————

Tần Như Ca liếc mắt nhìn Hạnh Nhi, không nói gì lắc lắc đầu, nữ nhân này thật đúng là gió chiều nào theo chiều đó!

Cứ như vậy, đoàn người Tô Tần đi tới Yên Môn Quan.

Tô Tần đứng ở trước Yên Sơn Quan, há to miệng, nhìn trước mắt hùng cứ tái ngoại cửa thứ nhất.

Thành tường cao vút như là 1 chiến sĩ vĩ đại, thành đứng ở giữa biên cảnh, trải qua nhiều năm mưa gió cọ rửa cũng chưa từng dao động chút nào, trên đầu tường treo 1 cây cờ 5 màu uy vũ bay lượn phiêu động, ở đây được xưng là đệ nhất thiên hạ quan – Yên Sơn Quan, vì Yên gia trú đóng ở nơi này mà được gọi thành như vậy, càng vì dựa lưng vào độc nhất vô nhị Yên Chi sơn mà danh dương thiên hạ.

Yên Chi sơn nằm ở dưới Yên Sơn Quan hướng đông nam vĩ tuyến 60 như 1 tòa sơn mạch khí thế hùng vĩ, trong núi từng bách um tùm, suối nước róc rách, sương mù cũng mây che phủ khắp nơi, cảnh sắc động lòng người, đỉnh núi suốt năm tuyết đọng, ngân sắc trắng như tuyết, rất có “Yên chi trường hàn tuyết tác hoa” chi đồ sộ.

Cùng kinh thành phú quý phồn hoa so sánh với nhau, thì Yên Sơn Quan càng thêm nhiều phần dân gian chất phác mà náo nhiệt, trên đường phố tập trung nhiều gánh hàng cùng khách điếm, sóng người toàn động.

Có thể là do nằm ở biên giới, cùng ngoại di giao lưu rất rộng, thế nên trên đường cái liền xuất hiện rất nhiều người mặc dị trang tái ngoại.

— Wow, ở đây thật đúng là rất phồn vinh a! - Vừa vào cửa thành, Tô Tần liền suốt cả đường đều tán thưởng.

— Ha hả, Tần tiểu thư là lần đầu tiên tới nơi này đi? - Cổ Nguyệt lóe lóe mâu quang, yên lặng nhìn nàng.

— Ân- Tô Tần không thấy được đáy mắt hắc kia 1 mạt ý đồ thăm dò, lập tức gạt đầu.

Cổ Nguyệt đáy mắt lập tức hiện lên 1 tia tinh quang, hệt như sao băng chợt lóe lên, lập tức liền biến mất như chưa từng xuất hiện.

Sau đó, nàng liền không lên tiếng nữa, tiếp tục lên đường.

39. Chương 39: Dự Thi!

Đoàn người Tô Tần đi tới 1 gian khách sạn ở, Tô Tần thay đổi thân nam trang, cấp Hạnh Nhi mua ọi người tân xiêm y, thuận tiện cũng gọi Như Ca rửa mặt, đổi thân y phục xuống lần nữa gặp mọi người.

Nàng cũng không muốn dọa tân cổ chủ, mặc dù Cổ Nguyệt không để ý, nhưng không có nghĩa là người khác không để ý.

Đợi 1 hồi, Tần Như Nguyệt kéo tay Tần Như Ca từ trên lầu đi xuống.

Thoáng chốc, Tô Tần chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, chớp mắt, trước mắt liền xuất hiện 1 đôi kim đồng ngọc nữ.

— Oa, oa, oa! - Tô Tần liền tiếp phát ra 3 âm thán phục- Không nghĩ tới chỉ mới rửa mặt lại xuất chúng như vậy!

Tần Như Ca 1 thân trắng tinh như tuyết, màu đồng cổ da thịt nổi lên ánh sáng màu khỏe mạnh, bên hông phôi lấy đai lưng xanh đen sắc, dùng ngọc thạch quấn tóc đen, không có tóc dài phiêu dật, lại có tức khắc tinh luyện tóc ngắn, lại mang theo ngân sức vòng tai, cái loại này mang theo hơi thôn què gọi cảm bị hắc thuyết mình vô cùng nhuần nhuyễn.

Tô Tần chưa bao giờ nghĩ tới hắc lại tuấn lãng như vậy, bỏ hắc tương đối thấp bé, gầy yếu 1 điểm, hình như hắc còn thật sự có hương vị nam nhân, hiện tại hắc còn nhỏ, nếu như nở rộng ra, vậy còn không mê đảo 1 đồng người.

Nghĩ tí mĩ 1 hồi, hình như, nàng đã từng đem hắc đặt ở dưới thân, cái kia, cái kia...

Ngẩng đầu nhìn lại thiếu niên ở trước mắt, nghĩ nghĩ, Tô Tần 2 gò má hơi có chút nóng lên, ha hả, hảo xấu hổ, hảo ...

— Ca ca...- Tần Như Nguyệt nhìn thấy Tô Tần kia trong mắt phát sáng, giống như là nhìn thấy bảo vật cực hưng phấn, nàng không khỏi kéo tay ca ca, rất sợ 1 không cẩn thận, ca ca liền bị nàng câu đi.

Tô Tần lúc này lấy lại tinh thần, nhìn đứng ở bên người Tần Như Ca – Tần Như Nguyệt, nàng cũng là 1 thân tuyết trắng, chỉ là hơn điểm hồng nhạt vị đạo, làm cho nàng cả người thoát nhìn mềm mại như hoa, thương hại động lòng người, làm cho người ta nhìn không được muốn hảo hảo mà đau tiếc.

Nói chung 1 câu, 2 huynh muội này tương lai tuyệt đối sẽ là khuynh quốc khuynh thành đại soái ca cùng đại mỹ nhân, nói cách khác, nàng vẫn là buôn bán lời, nếu có thể mở cái mị phường gì, 2 vị này tuyệt đối là nhất đẳng đứng đầu bảng.

Tô Tần lại 1 lần nữa chứng minh ánh mắt của mình chính xác, vì thế thêm 1 phen đắc ý.

— A, Hạnh Nhi, mặt của người thật là đỏ a, thân thể không thoải mái sao? - Tô Tần vừa quay đầu, liền nhìn thấy Hạnh Nhi vẻ mặt đỏ bừng, chính nhìn chằm chằm Như Ca phát ngốc.

Nghe vậy, Hạnh Nhi đỏ mặt, cúi đầu nhìn xiêm y của mình- Tiểu thư, thân y phục này hảo xinh đẹp a! - Nàng chưa bao giờ mặc qua y phục xinh đẹp như vậy.

Ngạch, Tô Tần then thùng, nha đầu kia cũng học được bản lĩnh nói sang chuyện khác a!

— Hạnh Nhi, bây giờ là thời đại mới bắt đầu, ta và người cũng phải đi ở ngay phía trước mới có thể dẫn dắt thủy triều, mới có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác! - Tô Tần nói 1 đồng lớn hiện đại hóa từ ngữ, Hạnh Nhi đầu óc mơ hồ choáng váng- Bất quá, chính yếu là, người có thể hấp dẫn người khác thưởng thức!

Nói xong Tô Tần hướng Tần Như Ca chỉ chỉ, Hạnh Nhi mặt càng thêm đỏ, đầu cúi thấp hơn.

Tần Như Ca thì lại là điệu bộ chẳng đáng nghiêng đi mặt nhìn Cổ Nguyệt- Đa tạ.

— Khách khí, thân trang này rất thích hợp với người- Cổ Nguyệt nhẹ nhàng cười, quay mặt sang hướng Tô Tần nói- Người bạn này của ta ở chỗ này mở cái tiểu điểm, hôm nay nếu như thuận tiện, ta liền mang người đi gặp hẳn 1 lần.

Dàn xếp hảo tất cả xong, bọn họ liền theo Cổ Nguyệt 1 đạo đi tìm cái vị bằng hữu mà nàng nói kia, trước khi đi, Tô Tần công đạo Hạnh nhi cùng Tần Như Nguyệt đứng ở khách sạn chờ bọn họ.

Không tới nửa canh giờ, các nàng liền tìm được địa phương.

— Ngạch, không phải chứ, đây là Cổ cô nương người nói cái kia bằng hữu khai tiểu...điểm a! - Tô Tần đứng ở trước 1 đại từ lâu, ghen hòng nhìn trần trời.

Này trong miệng nàng “Tiểu” điểm thật đúng là không nhỏ a!

Ngôi từ lâu này lớn đến nỗi cơ hồ chiếm nửa con đường, tượng như Tô Tần cho dù có mù đường cũng có thể tùy ý đi vài vòng liền tìm được, kia chỉ có thể nói ngôi từ lâu này là nơi phồn hoa nhất tụ hội nhiều người nhất, chính xác là chẳng khác trung tâm thành phố.

Trong từ lâu tự nhiên là khách quý chật nhà, sinh ý náo nhiệt.

— Vị khách quan kia, ngài muốn dùng gì? - Mới vừa vào môn, liền có cái tiểu nhị ca mang theo vẻ mặt tiểu ý tiến lên đây hỏi.

— Ân, chúng ta là tìm đến người- Cổ Nguyệt lấy ra 1 phong thư, giao cho tiểu nhị ca- Làm phiền tiểu nhị ca đem phong thư này giao cho chương quỹ các người- Sau đó lại lấy ra 1 ít bạc vụn giao cho hắn.

Tiểu nhị ca tiếp nhận phong thư vừa nhìn, khi hắn nhìn thấy trên mặt thư kia cái huyết hồng trăng non ấn ký xong, mặt hơi hé ra, tiện đà lại khôi phục nhiệt tình như trước.

— Nga, hảo, mấy vị xin đợi, ta lập tức đi thông báo ngay- Tiểu nhị ca lập tức đôi khởi 1 bộ khuôn mặt tươi cười.

Cũng không lâu lắm, 1 vị nhìn như bất quá hơn 20, thanh huyền sắc trường bào liền theo tiểu nhị từ trong buồng đi ra.

Khi hắn nhìn thấy Cổ Nguyệt xong, trong mắt xẹt qua vẻ kinh ngạc, lập tức lại khôi phục thần thái bình thường.

— Các vị hảo, ta là chương quỹ khách điểm này- Chương quỹ thần thái ôn hòa, cười hỏi- Mấy vị là tìm đến chủ nhân nhà ta?

— Phải, không biết chương quỹ có thể hay không thông truyền giúp ta 1 tiếng? - Cổ Nguyệt khẽ mỉm cười nói.

— Thật không đúng dịp, chủ nhân nhà ta gần đây đều không có ở đây vì bên trong trang có chuyện, vậy nên không thuận tiện gặp khách- Hắn cự tuyệt uyển chuyển.

— Nga, như vậy a, như vậy có phương pháp nào có thể nhìn thấy chủ nhân nhà người không? - Cổ Nguyệt trong mắt ý cười thần nhiên thêm 1 tia lãnh ý.

— Như vậy a...- Chương quỹ cúi đầu thoáng suy tư 1 hồi- Ta xem như vậy đi, mấy ngày nay chủ nhân nhà ta mở cái lôi đài, quảng chiêu thiên hạ hiền sĩ, các vị nếu có hứng thú không ngại đi thử xem, nếu như có thể vào được môn của chủ nhân nhà ta, trở thành thực khách của ngài, cũng là có cơ hội nhìn thấy ngài!

Nha! Nói đúng hơn, muốn tăng thêm số lượng người cạnh tranh!

Được rồi! Tô Tần cuộn cuộn nổi lên tay áo, thần khí ngẩng cao.

Không phải là cạnh tranh thi thố thôi sao! Trong tương lai cả thế giới đều cạnh tranh tựa như chân giò hun khói bàn kịch liệt, năng cũng ít khi nào thua, huống chi là với đồng cổ nhân này!

Tô Tần lập tức tinh thần tỉnh táo, mặc kệ thế nào, điều này cũng là 1 ý kiến hay, chí ít nàng có thể dựa vào 2 tay của mình đến thắng được 1 phần công việc.

Thật vất vả mới tới Tình Kiếm sơn trang dưới chân núi, đoàn người Tô Tần thế nhưng lại bị người chặn ngay chân núi!

Nguyên nhân rất đơn giản, nàng phải xếp hàng!

Bởi vì người đến “Nhận lời mời” rất nhiều, không có đặc thù chiếu cố, người ở đây đa số đều tuân thủ nguyên tắc bình đẳng tự do, nên nàng phải xếp hàng!

Xếp hàng liền xếp hàng, phóng ngựa qua đây đi, nàng Tô Tần tiếp chiêu là được!

Nhưng mà 1 canh giờ trôi qua...

— Đây là cái gì! - Tô Tần chỉ vào người trước mắt cao to như trâu, cơ bắp cứng như đá, khoe miệng co rúm.

Hắn cả người toàn cơ, nhất là cơ ngực, nhìn qua giống như là tảng đá, cứng rắn không thể xuyên thủng!

— Đây là cửa thứ nhất, so về khí lực, ai có thể trong vòng 1 nén nhang, đánh bại hắn, liền coi như thắng! - 1 quân sư bộ dáng nam tử đi lên phía trước giới thiệu sơ lược quy tắc thi đấu- N người thắng được tiến vào tiếp theo để kiểm tra tư cách, cũng...

Tô Tần nguyên bản vốn định rút lui có trật tự, thế nhưng nghe được câu phía sau, nàng lại tinh thần nữa rồi!

— Được nhận 1 rương hoàng kim! - Ngay sau đó 1 rương ánh vàng rực rỡ liền xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Là vàng a! 2 mắt toàn vàng, Tô Tần lập tức cảm thấy 1 cỗ cường hữu lực tinh khí vọt tới trán, thân thể tràn ngập phấn khích, tinh thần tỉnh táo!

— Cùng 1 dinh thự, cộng thêm mấy nghìn mỹ nữ! - Oa, trong đám người bộc phát ra từng đợt tiếng kinh hô, lần này đến tinh thần là nam nhân.

Hừ! 1 đám sắc quỷ! Tô Tần dưới đáy lòng cực độ khinh bỉ bọn họ 1 hồi, trước cũng không thấy các người kích động, vừa nghe đến có mỹ nữ liền nha nha chảy nước miếng!

— Được rồi, các vị nếu đã rõ, như vậy thi đấu bắt đầu, ai muốn khiêu chiến đây!

Mọi người mặc dù yêu vàng, dinh thự cao cấp, mỹ nữ, nhưng nhìn đến cái kẻ người đây cơ bắp 2 vai toàn chuột với chuột, lập tức chân mềm lại, lui về phía sau mấy bước.

Vàng là hảo, khu nhà cấp cao cũng tốt, mỹ nữ rất tốt, thế nhưng ai dám lấy mệnh đi đổi chứ!

Ngay khi Tô Tần cũng muốn lui về phía sau, thân thể lại bị người đẩy ra ngoài, lão đảo mấy bước liền vọt tới đứng trước!

Mọi người lại là 1 trận thổn thức, hướng nàng cái nhìn ngạc nhiên, thêm 1 phần kính phục!

Vị huynh đệ kia thật can đảm! Tham tiền đến không muốn sống!

Nha ! Mới vừa rồi là ai đẩy ta!

Đương lúc Tô Tần muốn mắng ra 1 câu như vậy, đúng lúc tên quân sư kia đứng thẳng người lập tức tuyên bố.

— Rất tốt, vị tiểu huynh đệ này rất có胆 lược, như vậy xin mời bắt đầu thi đấu đi!

Bây giờ là trạng huống gì, không trâu bắt chó đi cày!

— Ha hã...- Tô Tần lần này đúng là khổ không nói nên lời!

Nàng là rất yêu tiền, bắt quá, yêu mệnh nhiều hơn!

— Vị huynh đài này, đắc tội! - Kẻ cơ bắp 2 tay ôm quyền, lập tức triển khai tư thế nghênh chiến.

__ Chờ 1 chút! - Tô Tần đành phải kiên trì, bất quá, nàng cũng không ngốc đi dùng sức mạnh để đấu trận này, vì thế, nhất định phải dùng trí!

__ Vị huynh đài này, có chuyện gì?

__ Ta muốn hỏi 1 chút, lần này so là so khí lực?

__ Phải!

__ Như vậy vô luận ta dùng phương thức gì, chỉ cần khí lực hơn người, thì là thắng đúng không! - Tô Tần cười cong mày, tràn ra tiểu ý.

__ Phải! - Trả lời vô cùng kiên định.

__ Hảo! - Tô Tần lúc này trong lòng liền có đối sách, quên đi bộ dạng khiếp đảm khi nãy, nàng ngẩng đầu đi lên phía trước- Như vậy xin cho ta 1 cái ghế.

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, 2 mặt nhìn nhau, nhưng lại không rõ chân tướng.

Cổ Nguyệt liếm khối 2 tròng mắt, nhìn kỹ, cặp kia con ngươi sâu tựa như u đầm chăm chú khóa chặt thân ảnh trước mắt, khỏe miệng như có như không bắt giác hiện ra 1 mặt tiểu ý.

Mỗi khi nàng hành động luôn luôn ngoài dự đoán của mọi người nhưng lại mang đến kết quả không ngờ được, mà không biết từ khi nào, thần kỳ của nàng đã không ngừng tác động đến tầm mắt của mình...

Chiếc ghế được mang đến trước mặt Tô Tần trong ánh mắt nghi hoặc cùng xoi mói của mọi người.

Tô Tần đứng lên trên, sau đó hướng mãnh nam vẫy vẫy tay nói- Người qua đây.

__ Làm chi? - Mặc dù nghi hoặc, hần vẫn là nghe theo, đứng ở trước mặt Tô Tần.

__ Ngồi xổm xuống- Tô Tần vươn ngón trỏ ý bảo hần ngồi xổm xuống.

Hần nhìn quân sư ở phía sau, quân sư hơi nheo mắt, gật gật đầu.

Đem ngón trỏ điểm vào giữa trán hần, thần nhiên nói- Trong vòng 1 nén nhang, người nếu có thể đứng lên thì thắng, nếu là người không thể đứng lên, liền là ta thắng, thế nào!

Mọi người nghe vậy, đều âm thầm giễu cợt, tưởng cái phương pháp gì cao minh, hóa ra lại là cái này, đối với mãnh nam như cự thạch đó có phải quá đơn giản không, sao có thể bại được chứ.

Tất cả mọi người đều nhận định Tô Tần thất bại, thái độ chẳng đáng, thì cũng là ánh mắt trào phúng.

Tần Như Ca vẻ mặt cũng bắt đầu khấn trương, nhìn chăm chăm nàng, trong lòng âm thầm hằng đảo.

Duy Cổ Nguyệt 1 người như trước đạm nhiên, chỉ là lẳng lặng nhìn, mi giữa suy nghĩ lại không giảm.

Thời gian trôi, đã hơn 1 nén nhang, mãnh nam thái dương đã mồ hôi đầm đìa, mà, Tô Tần chỉ dùng 1 ngón tay, vẫn đặt ở chỗ cũ, như cũ không hề di chuyển.

Theo thời gian trôi qua, mọi người chẳng đáng lúc đầu, giễu cợt đều liếm đi, thay vào đó là ngạc nhiên, thỉnh thoảng toát ra âm thanh kính phục.

Không biết Tô Tần dùng loại phương pháp nào, vô luận mãnh nam muốn đứng lên thế nào, lại thủy chung bị Tô Tần lấy 1 ngón tay ngăn trở, lúc này hần sớm đã mồ hôi đầm đìa, mồ hôi hột chảy khắp cơ thể, chậm rãi hạ lạc, nhìn lại Tô Tần, như trước vẻ mặt đạm tĩnh, không có chút nào thở mạnh.

Thời gian 1 nén nhang qua đi, mãnh nam thở dốc vù vù ngã xuống đất chịu thua.

Xôn xao...

1 trận ồ lên.

Đang lúc mọi người trong ánh mắt đều ngạc nhiên, Tô Tần mặt không đổi sắc, chỉ là quăn quăn ngón trỏ đau xót, tiện thể buông lỏng 1 chút gân cốt.

Tư thái nhàn nhả nhảy xuống ghế, hướng mọi người chấp tay cười nói- Đa tạ, đa tạ! - Sau đó lại hướng Cổ Nguyệt giờ lên tiểu ý nghịch ngợm.

Kia chỉ 1 cái chớp mắt, ánh nắng ban mai như nhuộm vàng nụ cười của nàng, mê muội con người nàng ta.

Trong mắt ngoài tiểu ý còn mang 1 loại cảm xúc mà chính nàng cũng rõ, lặng yên sinh sôi, nhưng chỉ là trong 1 cái chớp mắt, đột nhiên tắt.

— Oa, nữ nhân người thực sự rất lợi hại a! - Tần Như Ca dùng sức vỗ 1 cái bả vai của nàng- Người làm như thế nào!

— Ôi, người có thể hay không nhẹ chút, ta đây là da thịt, chứ không phải làm bằng sắt! - Tô Tần xoa xoa bả vai, nói- Còn có, đừng gọi ta là nữ nhân, người không gọi thì người khác không biết ta là nữ nhân chắc, ta có tên, thân thiết thì cứ gọi là Tần Nhi, trước mặt ngoại nhân người phải gọi ta Nhuê công tử! - Nói xong, nàng lại ưỡn cao thân thể, ngẩng đầu lên, 1 bộ “Ta chính là công tử nha”.

— Phải, phải, Nhuê công tử! - Tần Như Ca 1 bộ biểu tình “Ta biết người là lão đại”.

— Vị công tử này, xin dừng bước- Vị kia quân sư đáng người cao lớn kia ngăn ở trước mặt bọn họ.

— Chuyện gì?

— Vị công tử này đã thắng ván đầu tiên, liền có quyền lợi cùng mấy vị khác cùng nhau tham gia vòng đấu kế tiếp.

— Vòng đấu thứ 2 là thi gì? - Tô Tần có loại dự cảm bất hảo, tổng cảm thấy càng là đi xuống, càng là nhiều chuyện phiền phức.

— Thỉnh! - Quân sư không có nhiều lời, chỉ là hơi chấp tay thi lễ ý bảo bọn họ đi theo.

— Đây là ván thứ 2? - Tô Tần nhìn đại hán trước mắt, nhỏ 1 giọt mồ hôi, không phải lại muốn thi đấu khí lực 1 lần nữa đi, nàng còn chưa nghĩ ra chiêu mới nha!

— Lần này là so cơ trí, xem ai có thể đủ thông minh không được dùng cân, mà vẫn có thể đoán ra được thể trọng của hán, như vậy liền xem như là thắng- Quân sư lang lạnh thanh âm, ở trong lỗ tai Tô Tần nghe tới lại như búa tạ đập ầm ầm, trầm trọng từng chữ.

Không phải chứ! Tô Tần dưới đáy lòng khóc thét, liền biết yển vô hảo yển, sẽ không tốt đẹp như vậy mà, đời nào dễ dàng như vậy để người thực hiện được! Xem đi, lại ra quái chiêu!

40. Chương 40: Đưa Nàng 1 Đám Nữ Nhân!

Cái gì gọi là không cần cân, phải dựa vào đoán a! Lại nhìn đám người ở chung quanh 1 chút, trước thật vất vả mới đi qua ván đầu tiên, bây giờ lại bị ngăn ở chỗ này, kỳ thực cũng trách không được bọn họ, đều là 1 đám tứ chi phát triển, cửa thứ nhất qua được, đó là do dư khí lực, tới cửa thứ 2, lại phải dùng não nghĩ, đối với bọn người đều dựa vào tứ chi để kiếm cơm, đoán chừng lại là điểm khó!

Bất quá quay đầu lại ngẫm nghĩ, vị trang chủ đại nhân này đích xác khó lường, chỉ là thiết tạp sàng chọn ra 2 bộ thủ pháp inh, đích xác không phải người thường có thể nghĩ ra.

Tô Tần bỗng phát hiện trong đồng người tới ứng cử thi, có 1 người rất là đặc biệt, hán mày thanh mắt đẹp, bộ dáng tư tư văn văn khiến cho Tô Tần chú ý.

Trong đồng người tới ứng thi, người có thể đi qua cửa thứ nhất đến nơi này, ngoại trừ nàng cùng hán, những người còn lại đều là 1 bộ hữu dũng vô mưu, cho nên nàng đối người này có chút cảm giác “Người đồng hương”.

— Vị huynh đài này, nhĩ hảo- Tô Tần đi tới cùng hán lên tiếng chào hỏi.

Người tới chỉ là ngẩng đầu, thoáng cười, nụ cười kia có chút thê lương, bởi vì hán sắc mặt rất khó nhìn, trắng bệch tới không được tự nhiên, rất có cảm giác bệnh tật, ôn nhu yếu ớt thân thể giống như là tàn lá không chịu nổi gió thu thổi qua, run lẩy bẩy, tùy thời đô hội bị thổi rơi.

Tô Tần càng nghĩ càng thấy kỳ quái, 1 người như vậy, cứ nhiên có thể qua được cửa thứ nhất đi tới nơi này!

— Ván này, chúng ta có quy định mới, các người có thể tự do hợp tổ, 3 người 1 tổ.

— Vị huynh đài này, hay là 3 người chúng ta làm thành 1 tổ đi? - Chẳng biết từ lúc nào, bên người đã xuất hiện 1 vị nam tử khôi ngô, giống như là 1 đám mây trôi ngang qua, chặn đường quang.

— Ngạch...- Tô Tần ngẩng đầu, nhìn nhìn hắn, miệng há thật to, qua 1 lúc lâu sau, nàng mới thích ứng kịp- Cái kia, không thành vấn đề! - 3 người đi dù sao cũng tốt hơn 1, nếu không, lấy đâu ra câu 3 tên gốc hợp lại dù sao cũng hơn 1 Gia Cát Lượng tái thế!

Kết quả là, 3 người liền hợp thành 1 tổ.

— Tại hạ họ Ngô tên Hạo, không biết tiểu ca xưng hô như thế nào? - Nam tử cao to dẫn đầu tự giới thiệu mình.

— Ta họ Nhuê tên 1 chữ Tô- Tô Tần nói bớt 1 chữ, bởi vì cái tên kia nghe rất nữ nhân, miễn cho khi nói ra đối phương lại sinh nghi tâm.

— Kia còn vị tiểu ca này? - Ngô Hạo nhưng thật ra là 1 chuyên gia rất giỏi bắt chuyện, so với vị nhu nhược thư sinh bên cạnh này có chút chất phác.

— Tiểu sinh họ Dạ, tên Lãnh- Lời của hắn rất nhu, rất nhẹ, giống như là 1 trận gió nhẹ lướt qua tai.

— Dạ Lãnh, Dạ Lãnh, tên thật kỳ cục? - Tô Tần lần đầu tiên nghe nói có người có tên họ ghép lại thành đêm vừa lạnh vừa tối.

Ngô Hạo trong mắt xẹt qua 1 mặt sáng giọng, lập tức lại khôi phục bình thường, sang sang cười nói- Ha hã, tên có ý tứ, rất cao hứng có thể nhận thức các người- Nói xong hắn lại vươn tay.

Tô Tần rất hữu hảo vươn tay nhẹ nhàng cầm 1 chút, lấy kỳ hữu hảo, lúc đến phiên Dạ Lãnh, hắn chỉ là khẽ gạt đầu 1 cái, liền xoay người nhìn về phía đi vào.

— Ha hã...- Ngô Hạo ngược ngừng thu tay, hỏi- Được rồi, ván này, không biết Nhuê công tử nghĩ nên phá như thế nào?

— Ân...- Tô Tần nhìn nhìn, cúi đầu suy tư 1 hồi, lại ngẩng đầu, nhìn 2 người bên cạnh, mắt quay tròn vừa chuyển, 1 chủ ý liền sinh ra.

— Được rồi, phía dưới ai bắt đầu trước? - Quân sư lại bắt đầu lên tiếng.

— Ta! - Tô Tần giơ lên tay nhỏ bé- Bắt quá, ta muốn hỏi rõ ràng quy tắc!

— Vị tiểu huynh đệ này xin hỏi.

— Người có phải mới vừa nói, không được dùng cân cân để đo thể trọng của hắn, chúng ta chỉ có thể đoán thôi đúng không! - Tô Tần cười hỏi.

— Ân, đúng vậy! - Quân sư hơi khẽ nhíu mày 1 cái, tựa hồ cảm thấy có 1 chút gì đó không ổn, nhưng cũng không rõ đó là cái gì.

— Vậy là tốt rồi, ha hã, đem quy củ nói rõ, để làm sự! - Tô Tần trộm trộm cười, nheo lại 2 mắt chứa đầy ý cười xấu xa.

— Như vậy xin mời 3 vị bắt đầu đi.

— Chờ 1 chút! - Tô Tần lại nhắc tay .

— Vị tiểu huynh đệ này, lại có chuyện gì? - Hắn thật ra rất muốn nói, người có chuyện gì có thể nói rõ ràng trong 1 lần luôn có được hay không, luôn giữa đường hô ngừng, thật đáng ghét!

— Chúng ta cần 1 bàn cân cùng 1 con thuyền, ngoài ra thêm vài cục đá!

— Không phải nói, không được dùng cân sao! - Đây tiểu huynh đệ, người thật phiền toái, này giờ người có nghe ta nói gì không hả!

— Ta biết không được dùng cân để đo thể trọng của hân, nhưng ngươi cũng không nói không được dùng cân đo thể trọng người khác a! - Tô Tần mưu lợi, chỉnh sửa lời văn trong câu nói của hân lại.

Lúc này quân sư cuối cùng minh bạch vì sao vừa rồi hân vẫn cảm thấy người này trong lời có ý, lúc này mới nghe được!

— Thế nhưng, ngươi không thể để cho hân tự đi cân mình! - Quân sư dù sao cũng phải vì mình tìm cái thang đi xuống- Bằng không coi như là người trái với quy định thi đấu, tự động rút khỏi cuộc thi!

— Đó là tất nhiên! - Tô Tần định liệu trước trả lời.

— Hảo, cho hân 1 cái cân lớn! - Quân sư ra lệnh cho người mang tới những vật Tô Tần cần.

— Thỉnh vị đại ca này lên thuyền- Tô Tần đem người thỉnh tới trên thuyền, sau đó ở thân thuyền đánh dấu vị trí lún xuống vạch nước.

Sau đó thỉnh Ngô Hạo giúp, đem đá tảng đến trên thuyền, thăng tới số lượng đá dừng ở ngay vị trí vạch dấu khi nãy, nàng hô dừng, đem hết số lượng đá trên thuyền đặt lên cân, liền cho ra được trọng lượng nàng kiếm.

Toàn bộ quá trình đơn giản, tuyệt không phức tạp, thế nhưng kết quả lại tinh chuẩn ngoài dự đoán của mọi người, toàn bộ đoàn người theo dõi từ đầu đến cuối đều làm ra vẻ phát ngốc nhìn nàng.

— Oa, tiểu huynh đệ, ngươi quả thực rất thông minh, biện pháp như thế cũng nghĩ ra được! - Ngô Hạo hướng trên người nàng vỗ mạnh vài cái, mạnh đến nỗi khiến Tô Tần liên tiếp lui về phía sau vài bước, thẳng đến có người vươn tay đem nàng đỡ lấy, nàng mới may mắn tránh khỏi thảm dạng ngã chống vó!

— Ha ha, cảm ơn ngươi a! - Tô Tần xoay người sang chỗ khác, đối người phía sau nói cảm ơn, vậy mà...

— Ngươi rất mập, nên giảm bớt trọng lượng- Vậy mà hân không hề ỉnh 1 chút mặt mũi phán ra 1 câu như vậy, sau đó kế tiếp xoa xoa cánh tay hân, tựa hồ, nàng thực sự rất nặng làm đau tay hân.

Giận —————

Tô Tần lần đầu tiên gặp được 1 tên chán ghét như thế, gân xanh trên trán bắt đầu bạo khiêu, nữ hài tử là ghét nhất người khác nói nàng mập, đúng là ai cũng rất quan tâm vóc người, mặc dù, vóc người này cũng không phải mỹ nữ gì, nhưng cũng không đến nỗi bị nói mập a!

— Bất quá, ngươi nếu như đúng là nam tử, coi như là thể trọng bình thường- Cuối cùng hân nói những lời này, có chút thâm ý, làm cho Tô Tần nguyên bản đầu bốc khói đột nhiên bình tĩnh lại.

Hân nói những lời này tuyệt đối không phải bắn tên không trúng đích, hân là có ý khác, chẳng lẽ, hân nhìn ra bản thân mình là nữ giả nam trang, không được, mặc kệ thế nào, vẫn là chớ chọc vào hân!

— Chúc mừng vị tiểu huynh đệ này, ngươi đã thắng được 2 ván, bây giờ chỉ cần qua cửa ải cuối cùng này là được chính thức trở thành môn khách của Tình Kiếm sơn trang chúng ta.

— A, còn có 1 cửa ải nữa! - Tô Tần chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên toát ra rất nhiều sao, màn sao không biết lại bày ra trò gì nữa đây!

Không phải chỉ là trở thành khách thôi sao, có cần phải làm phiên toái như vậy không!

— Bất quá, xét thấy ngươi đã thắng được 2 ván đầu, rương hoàng kim này bây giờ về sở hữu của ngươi! - Nhanh chóng thấy được trong mắt nàng có ý lùi bước, quân sư lại nói.

Nói xong, quân sư liền sai người lấy ra 1 rương đầy hoàng kim.

Vừa nhìn thấy hoàng kim, Tô Tần mắt liền lờ lờ chiếu sáng, sớm đem quân sư nói luật lệ ván thứ 3 quên ở sau óc.

Nàng dưới đáy lòng thâm tính toán, trước đáp ứng, chờ vàng vừa đến tay, liền trực tiếp rời đi, ai thèm quần cửa thứ 3 gì đó của hân!

— Bất quá...- Quân sư hơi nheo lại mắt, đậm đậm nhất tiểu nói- Bất quá, ngươi nhất định phải tiếp tục ván thứ 2, nếu không, đồng vàng này liền thu hồi lại!

Ngạch —————

Tô Tần ngẩng đầu nhìn trời, không biết nói gì, vị trang chủ này quả thật rất giỏi tính toán a!

— Được rồi, cứ quyết định như vậy! - Tô Tần chụp đấp định bản.

Không phải chỉ là ván thứ 3 thôi sao, sợ gì, có gì phải sợ!

— Ha hã, vị tiểu huynh đệ này, chúng ta lại cùng nhau! - Ngô Hạo cùng Dạ Lãnh cũng cùng nhau theo Tô Tần tới vòng thi đấu thứ 3.

Kết quả là, lúc Tô Tần mang theo 1 cái rương hoàng kim cùng 2 vị đại soái ca xuất hiện ở trước mặt Cổ Nguyệt cùng Tần Như Ca, 2 người sắc mặt đều khó coi.

— Đây là người nói phần thưởng? - Tần Như Ca chỉ chỉ cái rương hoàng kim kia, cùng 2 vị phía sau nàng- Người thật đúng là có bản lĩnh, 1 người đi, 3 người hồi!

Trong giọng nói mang theo 1 tia không dễ phát hiện vị chua.

— Vị này xưng hô như thế nào? - Ngô Hạo trực tiếp quên sắc mặt khó coi của Tần Như Ca, đẩy qua hần chỉ vào Cổ Nguyệt hỏi.

— Ha hã, nàng là Cổ tiểu thư, họ Cổ, tên 1 chữ Nguyệt- Tô Tần dưới đáy lòng cười trộm, quả nhiên, từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, quả thật là chân lý.

— Thì ra là Cổ cô nương, tại hạ Ngô Hạo, rất cao hứng có thể kết bạn cùng cô nương- Nhưng mà ai cũng không chú ý tới Ngô Hạo nhìn Cổ Nguyệt trong mắt kia rất nhanh xẹt qua 1 mặt tinh quang.

Dạ Lãnh vẫn là thái độ “Mọi chuyện đều không liên quan tới ta”, nhàn nhạt cười liễn giới thiệu xong chính mình.

— Mấy vị! - Đột nhiên phía sau lại lần thứ 2 vang lên thanh âm quỷ dị của quân sư.

Oa! Tô Tần kinh nhảy 1 tiếng- Kính nhờ, có chuyện gì, nói thẳng, đừng núp ở phía sau người khác, người dọa người, sẽ hù chết đấy, biết không!

— Ngạch, ta không có ý tứ, ta là tới thông tri 3 vị, ván thứ 3 đã bắt đầu, thỉnh 3 vị đi theo ta! - Nói xong, quân sư liền lại dẫn bọn họ đến 1 biệt uyển cao cấp.

— Nơi này là? - Tô Tần nghi ngờ nhìn nhìn quân sư.

— Đây là trang chủ nhà ta thưởng cho các vị căn biệt uyển này! - Quân gia chỉ vào tòa xa hoa trang viên bên trong kia, đáy mắt xé hiện lên 1 tia quang mang- Chủ nhân nhà ta nói, thỉnh mấy vị tạm thời ở chỗ này.

Quân gia nhìn biểu tình kinh ngạc của mọi người, khoe miệng câu dẫn ra cười-Như vậy tại hạ liền chúc mấy vị mã đáo thành công! - Nói xong, hần xoay người chuẩn bị rời đi.

— Được rồi, vậy ván thứ 3 này sẽ thi đề mục gì? - Tô Tần kêu hần- Người cứ như vậy đi sao!

Quân gia đậm đậm nhất tiếu, hướng nàng gật đầu ý bảo- Chủ nhân nói, mấy vị nhìn thấy trang viên này liền sẽ minh bạch!

Tô Tần nghi ngờ quay đầu lại nhìn tòa trang viên hoa lệ phía sau kia, trang chủ đại nhân này thật đúng là cái quái nhân! Bất quá a...

41. Chương 41: Đây Là Chiến Tranh Của Nữ Nhân!

A —————

Tô Tần lướt mắt nhìn khắp kiến trúc tòa lâm viên hoa lệ cổ kính này, càng nhìn càng cảm thấy ngợp thở a.

Thật lớn a! Phổng chừng còn to hơn cả sân vận động nữa!

— Các vị, xin mời! - Quân sư khẽ mỉm cười vươn tay, ý bảo bọn họ đi vào.

Tô Tần tổng cảm thấy hần tiểu lí tàng đao, cười không có hảo ý, quả nhiên...

— Oa! - Đường lúc Tô Tần mở cửa vừa nhìn, thiếu chút nữa không đứng nổi đau sốc hông mất, chỉ vào 1 viên đầy nữ nhân hỏi- Đây, đây là có chuyện gì!

— Nơi này là đặc biệt vì các vị chuẩn bị những mỹ nữ này, thỉnh các vị ở chỗ này an tâm độ thượng nửa năm, thay trang chủ các ta trông nom hảo mỗi 1 hoa 1 cỏ ở đây, 1 cây 1 thạch, 1 người 1 vật, không được có nửa điểm hư hao, nửa năm sau ta lại đến thăm các vị- Nói xong, quân sư liên tục lắc mình, nhanh như chớp liền biến mất ở tại ngoài cửa lớn, ngay sau đó đại môn phịch 1 tiếng, chăm chú khép lại.

— Uy...- Tô Tần vội vã đuổi tới, kết quả mũi vừa lúc đập vào ván cửa.

Đau —————

— Ô ô...- Tô Tần bưng mũi ngồi chồm hổm xuống.

— Nga, được rồi, thỉnh các vị dừng nghĩ lý khai, bởi vì tiếp nhận ván thứ 3 này chẳng khác nào đã lấy thiệp mời của Tình Kiếm sơn trang chúng ta, nếu là có người muốn nuốt lời ở trong nửa năm này tự ý lý khai, như vậy chính là cùng Tình Kiếm sơn trang là địch, cùng Tình Kiếm sơn trang là địch, chính là cùng thiên hạ vô lâm chí sĩ là địch, tự gánh lấy hậu quả! - Đối phương là lấy cực kỳ hồn hậu nội lực thanh âm nhấn nhủ.

Dựa vào, TMD các người, còn không cho phép phản kháng! Đạo lý gì đây!

Còn chưa lấy lại tinh thần, phía sau liền vang lên to rõ 1 tiếng.

— Bọn tỷ muội, mau ra đây, tới nhiều soái ca như vậy, chúng ta thật có phúc! - Giữa hỗn loạn, có người vùng lên hồng tay áo, lập tức từ trong phòng tuôn ra rất nhiều nữ tử.

Nhiều đến nỗi Tô Tần cho rằng nữ nhân toàn thế giới đều ở chỗ này hết, kết quả là, 1 đồng nữ nhân hướng bọn họ chen chúc mà ào ra.

Cái kia đông nghịt 1 mảnh a —————

Tô Tần trán toát ra hơn N hắc tuyến, quần quýt thành vô số mạng nhện, đem cảnh vật trước mắt đều che lại.

— Cần thận! - Theo 1 tiếng hô nhỏ, Tô Tần liền bị 1 người ôm vào trong lòng, lưng để tới trên ván cửa.

Lúc ngẩng đầu, liền chống lại 1 đôi nhân nhật tinh con người, sắc mặt trắng bệch lúc này lại hơi có 1 chút đỏ ửng, đơn giản là thân thể hần đang gắt gao dán trên thân thể Tô Tần.

Xoát 1 tiếng, Tô Tần khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bởi vì hần kề sát mà đỏ bừng 1 mảnh.

— Ha hả, cảm ơn, cái kia, cái kia, người có thể dời ra không? - Tô Tần vốn định chính mình tránh qua, thể nhưng xét thấy trước cùng Tư Mã Hằng kia tràng xấu hổ “Vận động”, nàng quyết định vẫn là bất động là tốt nhất.

— Ta nghĩ chúng ta chỉ có thể tạm thời trước như vậy- Vậy mà Dạ Lãnh lại bất đắc dĩ cười cười, sau đó ánh mắt hướng phía sau liếc qua.

Theo ánh mắt của hần nhìn lại, Tô Tần lập tức bị điện vụt, mẹ ơi, chỗ nào ào tới nguyên cả đàn ong bướm a! Hắc nha nha 1 đám, đưa đoàn người bọn họ ngăn ở cửa.

Ngô Hạo, Tần Như Ca, Cổ Nguyệt 3 người phối hợp, đem Tô Tần cùng Dạ Lãnh từ ở giữa đám nữ nhân này thoát ra ngoài.

— Uy, tức trí đa mưu Nhuê công tử, ván này, chúng ta nên làm cái gì bây giờ! - Tần Như Ca chưa từng thấy qua cảnh tượng kinh khủng như vậy, hần quay đầu, né tránh nữ tử hôn nồng nhiệt, đối Tô Tần hô- Người nhưng thật ra mau nghĩ biện pháp a!

Chỗ nào tới nhiều nữ nhân như vậy, quá kinh khủng, lại như thế bị vây ngăn đi xuống, hần thân trai khó giữ được a!

Thu được Như Ca cầu cứu ánh mắt, Tô Tần cũng rất bất đắc dĩ, nàng cũng chưa bao giờ gặp qua trận thế như thế, hoảng loạn trong lúc này lấy đầu ra cái chủ ý gì a!

Ngay lúc nàng bị đàn nữ tử này làm cho phiền não, đột nhiên 1 đạo hỗn loạn thanh âm tức giận rống khởi-
Nhuế — Tô — Tô!

Ngay sau đó, 1 trận cuồng đại nội lực hỗn loạn cuồng phong, hướng chúng mỹ nữ hoành quét tới.

A! ! ! Tiếng kêu sợ hãi liên tiếp, nữ tử như sóng, bị cơn lốc này quét phải liền ngã trái ngã phải, chặt vật cực kỳ, hoàn toàn không còn vẻ như hoa như nguyệt khi nãy.

Tô Tần chỉ cảm thấy đạo thanh âm này rất quen thuộc, còn chưa suy nghĩ cẩn thận, 1 đạo sắc bén kiếm phong liền hướng phía Dạ Lãnh bay tới.

Dạ Lãnh vội vã ôm lấy Tô Tần, chỉ đủ kịp lui về phía sau mấy bước.

— Các hạ là ai, xuất thủ hà tất hung ác như vậy! - Dạ Lãnh đứng lại đem Tô Tần hộ ở phía sau, còn mình trực diện đối đầu cùng vị nam tử tay cầm trường kiếm, vẻ mặt phẫn nộ trước mắt này.

Tư Mã Hằng hết sức tức giận nhìn nữ tử trốn ở phía sau Dạ Lãnh, quát- Tô Tần, người đi ra cho ta!

— Tư Mã Hằng- Tô Tần theo phía sau Dạ Lãnh lộ ra nửa cái đầu, nhìn nhìn, hô to xui xẻo, thế nào chỉ mới nửa ngày trời liền gặp lại tên phúc hắc hầu tử này!

— Qua đây! - Tư Mã Hằng nhìn thấy nàng trốn ở nơi ấy nhìn như nhu nhược, lại có 1 thân hảo võ công nam tử chắn phía trước, hấn liền 1 cây đuốc đốt lên, vừa lúc, tên nam nhân này còn ôm nàng! Lúc này nàng liền trốn được sau lưng nhân gia!

Mới không quá nửa ngày trời, nàng liền làm ra nhiều sự tình như vậy, xem ra, hấn nửa bước cũng không được cách nha đầu chết tiệt này!

— Ngạch...- Tô Tần cười cười, theo phía sau Dạ Lãnh đi ra- Sao người lại tới đây? - Sao lại bám dai như kẹo mạch nha, thế nào cũng đuổi không đi, mới nửa ngày, hấn lại tìm được mình!

— Ta không đến, người sẽ nháo ngất trời! - Tư Mã Hằng nhìn nhìn xung quanh của nàng, đếm đếm, hình như lại thêm 2 nam nhân, nha đầu này, thế nào lại là trêu chọc nam nhân!

Chúng nữ tử cũng đều lồm cồm bò dậy, vừa nhìn thấy lại thêm 1 cái soái ca, lại là cực phẩm, mắt liền lượng lượng a, lại hướng bên này nhào tới.

— Theo ta đi! - Tư Mã Hằng kéo lấy nàng, ủng tiến trong lòng, phi thân giẫm lên vai chúng nữ tử, mấy động tác mau lẹ, liền bay đến giả sơn cao vút.

— Uy, nữ nhân! - Tần Như Ca thấy Tô Tần bị Tư Mã Hằng mang đi, vốn định tiến lên đuổi theo, vậy mà lại bị chúng nữ tử nhào tới, thanh âm cũng bị bao phủ ở giữa từng tiếng oanh yến nháo loạn.

— Uy, uy, vài vị cô nương, các người cũng không nên quá nóng vội đi, nếu không chúng ta về phòng trước, từ từ cũng được! - Ngô Hạo nhưng thật ra vẻ mặt rất hướng thụ.

— Cút ngay! - Dạ Lãnh lạnh lùng quát các nàng mấy ánh sáng lạnh, trường tay áo vung lên, mấy nữ tử đang hướng hấn nhào tới liền bị bay ra thật xa.

Cổ Nguyệt đã sớm phi thân trốn trên mái hiên, lãnh con người đảo qua 1 lầu các cao vút phía trước, nơi đó đang đứng 1 gã đồng dạng mặc hồng y nữ tử.

Đồng dạng ánh mắt tà mị đối diện cười, nữ tử liền xoay người vào trong lầu các.

Tư Mã Hằng ôm Tô Tần phi thân lên xuống đi tới 1 chỗ trên cây to trong vườn, đem nàng ôm vào trong ngực, ngồi ở ngọn cây, sau đó hung hăng cắn 1 miếng gương mặt nàng.

— Ôi, Tư Mã Hằng, người là tiểu cầu sao! - Tô Tần đã sớm che gò má đỏ sừng, hung hăng trừng hấn liếc mắt 1 cái.

— Ai kêu người dám ở nơi này trêu hoa ghẹo nguyệt! - Trong giọng nói mang theo ê ẩm vị đạo, đầu tiên là 1 quỷ mặt người, tiếp theo là 1 Hồ Thanh Ca, lần này lại thêm 3 tên khác nữa!

Nếu hần tới trễ thêm mấy bước, chẳng phải lại thêm đến mười mấy tên nam nhân khác!

— Ta chỗ nào trêu hoa ghẹo nguyệt chứ! - Tô Tần nói, trong giọng nói mang theo 1 tia ý làm nũng.

— Vậy người nhưng thật ra nói rõ 1 chút những thứ này là cái gì! - Tư Mã Hằng chỉ vào mấy nam nhân dưới tàng cây cách đó không xa bị từng nhóm 1 nữ tử kia vây công.

— Chuyện này hoàn toàn không liên quan tới ta!0 Tô Tần 2 tay giơ lên- Ta vốn chỉ là muốn kiếm 1 công việc hành chính, hảo mưu sinh, ai biết trang chủ Tình Kiếm sơn trang này biến thái như thế, ra khỏi đây là cả 1 vấn đề khó khăn không nhỏ!

Bị 1 đám nữ nhân điên vây công tình hình kinh khủng còn ở trong đầu lái đi không được, phỏng chừng sau này còn có thêm 1 bóng mờ khác.

Thảo nào có người nói hảo hán không cùng điên nữ đấu! Đừng nói là nam tử, liền thân là nữ tử nàng cũng cảm thấy thẹn thùng!

— Công việc hành chính? - Tư Mã Hằng lại 1 lần theo trong miệng của nàng nghe được danh từ mới.

— Ngạch, chính là đi tìm việc làm- Tô Tần cay đắng cười, ai, đều nói làm việc tốt thường gian nan khó, xem ra, cũng không phải sai!

— Người cần bạc, có thể cùng ta nói! - Tư Mã Hằng nhú mày- Ta cũng không phải không nuôi nổi người!

— Ngạch, vấn đề là, ta không muốn bị bắt luận kẻ nào cung cấp nuôi dưỡng! - Nói đùa, mặc dù nàng rất yêu tiền, thế nhưng, nàng ki có khả năng vì tiền liền tùy tiện đem chung thân hạnh phúc của mình bán đi!

Hơn nữa, nàng vẫn còn tức tối với việc hôn nhân trước, chỉ muốn tự do, phỏng chừng Tư Mã Hằng nếu như biết, không tức điên mới là lạ!

— Vậy người muốn nuôi sống chính mình thế nào? - Hiểu biết cá tính nàng rất mạnh, Tư Mã Hằng cũng không nói thêm cái gì, chỉ là hỏi.

— Ta còn đang suy nghĩ...- Tô Tần nhìn cảnh trước mắt hùng tráng, hơi nín thở chân mày.

Lý khai là chuyện không thể, chỉ có thể nghĩ làm cách nào ở đây tiếp tục sinh tồn.

Nhiều nữ tử như vậy, muốn cùng các nàng cùng nhau sống tiếp nửa năm a! Như vậy tính ra chi tiêu thế nhưng là 1 khoản không nhỏ, nhìn lại xa hoa vườn này, chỉ là ở trong nửa năm phí duy tu xem ra cũng không ít, vừa chi tiêu, phí duy tu, hơn nữa vận vật tiêu dùng, 1 cái rương hoàng kim này tuyệt đối là không đủ dùng.

— Chúng ta trước tìm 1 chỗ nghỉ ngơi- Tư Mã Hằng nhìn nhìn phía trước, mâu quang chợt lóe, ở bên tai nàng nói nhỏ- Ôm chặt!

Tư Mã Hằng còn chưa kịp phi thân khỏi tàng cây, vài đạo lãnh kiếm quang liền hướng hần hạ bàn hoành quét tới, chân mày 1 nín, Tư Mã Hằng mấy phi thân xoay tròn, tránh thoát lãnh kiếm quang, bị ép rút xuống.

Ngay lập tức lại thêm vài đạo sắc bén kiếm quang hướng hần quét tới, dưới tình thế cấp bách, hần đẩy ra Tô Tần, 1 mình nghênh đón.

Tô Tần còn chưa kịp phản ứng, thân thể liền bị Tư Mã Hằng đẩy ra, sau đó 1 lượn vòng, nàng lại rơi vào trong ngực 1 người khác.

Ngước mắt vừa nhìn, lại là Cổ Nguyệt, 2 tay đặt ở trước ngực của nàng ta, Tô Tần sững sờ 1 chút, sau đó vô ý thức cúi đầu nhìn lại ngực của mình.

Mây nhún lại, hình như, bộ ngực của nàng ta so với chính mình còn nhỏ hơn rất nhiều a! Chẳng lẽ là do giảm cân dinh dưỡng không đầy đủ! Hay là do ảo giác của mình!?

Sờ sờ lại sờ, hình như thật không có mấy lượng thịt a...

— Khụ khụ...- Đỉnh đầu truyền đến Cổ Nguyệt hơi khàn khàn thanh âm- Tay người hướng chỗ nào sờ đó!

__ Ngạch, ha hã, thật không có ý tứ, ta chỉ là hiếu kỳ, bộ ngực của người thật nhỏ nga...- Hình như so với của nàng còn nhỏ hơn vài tấc.

__ Bây giờ không phải là lúc thảo luận vấn đề này, chúng ta trước tìm 1 chỗ lại thương thảo sau...- Cổ Nguyệt thanh âm càng ngày càng thấp, hướng mấy nam nhân phía sau nháy mắt, ôm chặt Tô Tần hướng phòng nghỉ chạy vội đi.

__ Chờ 1 chút, Tư Mã Hằng làm sao bây giờ? - Tô Tần lo lắng nhìn nhìn Tư Mã Hằng còn đang cùng chúng nữ tử đấu, có chút bận tâm.

__ Người yên tâm, hắc bản lĩnh lớn, không có việc gì! Chúng ta đi vào trong nghỉ ngơi 1 chút, chậm rãi chờ hắc đến! - Cổ Nguyệt hướng phương hướng Tư Mã Hằng nhìn, khóe miệng câu dẫn ra 1 mặt châm biếm.

Không muốn buông tay phải không? Ta tự nhiên có biện pháp bắt người không thể không buông tay!

__ Oa, đây là có chuyện gì? - Tần Như Ca vừa vào phòng, liền bắt đầu quý rống- Nữ nhân, người nhưng thật ra nói rõ cho ta, tại sao có thể như vậy!

Vừa nghĩ tới chính mình mới vừa rồi bị chúng nữ vây công, cái cảnh kinh khủng này, Tần Như Ca liền bắt đầu lên mặt!

__ Ta nghĩ đây là ván thứ 3 của trang chủ- Dạ Lãnh nhưng thật ra rất bình tĩnh chỉ ra vấn đề.

__ Đây là ván thứ ba? - Ngô Hạo dùng tay áo lau xong vết son trên miệng, rồi lại rót chén trà, vừa uống vừa hỏi.

Dạ Lãnh nhìn Tô Tần- Vẫn là thỉnh Tô công tử cho chúng ta giải đáp đi- Sau đó hắc cũng vì chính mình rót 1 chén trà, thanh thoi hớp 1 miếng.

Tô Tần không nói gì nhìn 1 phòng người, than nhẹ 1 tiếng- Ván thứ 3 của trang chủ đó là mỹ nhân quan cùng ngân lượng.

__ Sao giải?

__ Muốn chúng ta dùng 1 rương hoàng kim này, đến nuôi sống 1 vườn người! Cộng thêm chăm sóc từng cọng cây ngọn cỏ trong vườn! - Tô Tần cũng vì mình rót chén trà, hớp 1 ngụm- Trong nửa năm!

__ Đây chẳng phải là phải tính toán tỉ mỉ mới đủ sống! - Tần Như Ca lập tức nhảy dựng lên- Trang chủ này ra chẳng khác gì 1 nan đề, chỉ là xử lý vườn tược đã phải đi không ít bạc, hơn nữa còn cả đám nữ nhân này, trong ngày thường ăn uống bài tiết chi tiêu, thập cái rương hoàng kim cũng không đủ dùng!

Vừa hắc hơi chút nhìn lướt qua vườn ở đây, kỳ hoa dị thảo, mái cong điêu lữ, nơi chốn chương hiền khí phái phi phàm, không thua gì phủ vương gia phải nói là còn muốn xa hoa hơn, này đó đều là dùng vàng để xây lên xa hoa lãng phí phồn hoa a!

__ Ân, cho nên nói, muốn qua cửa này, chúng ta phải nghĩ biện pháp khác- Tô Tần ánh mắt ở lúc đảo qua Tần Như Ca, đột nhiên sáng ngời, khóe miệng câu dẫn ra- Hắc hắc...

__ Nữ nhân, gì chứ nhìn ta cười đến xấu xa như thế...- Như Ca bị nàng cái loại này cực độ âm hiểm tiểu ý dọa ra khỏi 1 thân mồ hôi lạnh, nữ nhân này lẽ nào lại muốn đưa ra cái quỷ chủ ý gì đây!

Sự thực chứng minh, Như Ca rất là hiểu Tô Tần, Tô Tần lúc này trong lòng suy nghĩ lại lúc trước nàng ở khách điểm chợt lóe lên 1 cái ý niệm trong đầu.

__ Ta nhưng thật ra có 1 chủ ý, bất quá...- Tô Tần cười cười.

__ Bất quá cái gì? - Ngô Hạo thật là cảm thấy hứng thú, ở trong đầu của nàng tối đa có bao nhiêu mưu ma chước quỷ.

__ Bất quá ta cần đại gia các người to lớn phối hợp! - Tô Tần sở dĩ cường điệu 2 chữ “To lớn”, tự nhiên là có nguyên nhân.

Mọi người vừa nghe hàm ý trong lời của nàng, trong lòng đều là sửng sốt, từng người âm thầm nghĩ ngợi có muốn hay không đáp ứng nàng yêu cầu này.

_ Đương nhiên, nếu như các người có biện pháp tốt hơn, vậy ta nhưng thật ra nguyện chăm chú lắng nghe!
- Tô Tần 2 tay giơ lên, nhún vai cười nói.

_ Được rồi, người nhưng thật ra nói 1 chút có cái chủ ý gì! - Dạ Lãnh nhân nhặt nhìn lướt qua Tô Tần, hỏi.

_ Những nữ nhân bên ngoài, các người tới giải quyết, ta thì nghĩ biện pháp kiếm tiền! - Tô Tần nhìn lướt qua- Chúng ta phân công hợp tác, thế nào?

42. Chương 42: Bị Nàng Vật Tần Kỳ Dụng!

_ Nói đùa! - Tần Như Ca trước nhảy dựng lên- Ta không đi, muốn đi chính các người đi! - Nói đùa, thật vất vả mới từ trong hố lửa bò đi ra, hắn mới không ngu lại nhảy vào.

_ Ta không phải gọi người đi bán mình, ta chỉ nói là, ở nơi này trong vườn vì 3 người các người mở ra mấy cái sân, từng sân đều lấy theo tên các người, sau đó do những cô gái này tự mình lựa chọn chỗ sân người trong lòng, cùng nhau ở, các người chỉ là hàng xóm, đây đó ở cùng 1 chỗ mà thôi.

_ Làm như vậy có gì ý nghĩa? - Dạ Lãnh nhìn mi, hắn vốn quen đọc lai đọc vãng, không có thói quen cùng người khác cùng nhau ở, nhất là còn là 1 đám nữ nhân.

Tô Tần uống 1 ngụm trà nói- Làm như vậy chủ yếu là để cho tiện quản lý!

_ Quản lý? - Tần Như Ca không hiểu.

_ Ân, chính là tựa như phương pháp giám sát vậy! Người xem 1 chút, những nữ nhân kia như cuồng phong lãng diệp, thế nào đuổi cũng đuổi không đi, hơn nữa mấu chốt là không thể đem các nàng đuổi đi, kể từ đó, thế nào làm cho các nàng nghe lời liền là vấn đề mấu chốt nhất, đem các nàng tiến hành phân loại phân tổ, có lợi cho giảm thiểu ma sát, đề cao hiệu suất làm việc! Trọng yếu nhất là phương tiện sau này thống nhất quản lý! - Tô Tần tăng thêm 1 ít khái niệm quản lý hiện đại, thế nhưng chúng soái ca nghe được lại là như lọt vào trong sương mù, thật là không rõ, chỉ có Ngô Hạo nhưng thật ra liêm khởi con người ngồi ở 1 bên, lặng lẽ tựa hồ là đang suy tư cái gì.

_ Sau này người tính toán thế nào làm? - Dạ Lãnh hỏi.

_ 4 chữ! Tô Tần ánh sáng ngọc cười nói.

_ 4 chữ gì? - Mọi người không hiểu, đồng thanh hỏi.

_ Vật tần kỳ dụng!

_ Thế nào vật tần kỳ dụng?

Tô Tần dịu dàng cười- Các nàng tốt xấu gì cũng là mỹ nữ, các người dù gì cũng là soái ca, có các người cổ vũ, có thêm các nàng trợ trận, mở Mị Nhân phường hắn là không thành vấn đề! - Từ lúc bắt đầu nhìn thấy chân diện mục của Tần Như Ca 1 khắc kia, Tô Tần liền có cái chủ ý, nếu “Phẩm Hương các” có thể khai hừng hực khí thế, như vậy, “Mị Nhân phường” của nàng vừa có soái ca, lại có mỹ nữ, tự nhiên không sợ sinh ý không tốt!

_ Tựa hồ đó là 1 biện pháp tốt! - Cổ Nguyệt dù sao cũng quản lý toàn bộ “Phẩm Hương các”, đối với Tô Tần nói phương pháp này đảo là có thể lý giải.

_ Ta phản đối! - Tần Như Ca thứ nhất đứng ra phản đối.

_ Phản đối vô hiệu, người vị thành niên! - Tô Tần trực tiếp quét cái liếc mắt cho hắn!

Ngạch —————

Tần Như Ca đành phải đem ánh mắt cầu cứu đầu hướng những người khác ở đây, chỉ thấy mọi người đều cúi đầu suy ngẫm, không ai phản ứng hấn, thế là, hắn tinh thần sa sút đành trốn ở góc tường họa quyển.

(Lấy ngón tay vẽ bậy)

_ Cứ quyết định như vậy đi, chúng ta phân công nhau hành động! - Tô Tần thuộc phái hành động, nếu chế định phương án, liền lập tức bắt đầu thực thi.

Cứ như vậy, mấy người bọn họ chia làm 2 tổ, do Ngô Hạo dẫn đầu, dẫn Lãnh Dạ cùng Tần Như Ca cùng đi chọn địa phương, xây sân, Tô Tần cùng Cổ Nguyệt thì đi trấn an chúng nữ tử, đem nhất quyết nghị cáo này to lớn thông báo.

Quả nhiên như Tô Tần sở liệu, chúng nữ tử nghe vậy xong, đều mừng rỡ như điên hướng chỗ sân soái ca mình thích chạy đi, tạm thời giải quyết cảnh bị quần công.

Tô Tần bận rộn cả ngày, mệt vô cùng, nhờ Cổ Nguyệt vì mình chọn gian phòng, đang định nằm xuống nghỉ ngơi 1 chút, môn lại bị người dùng lực đá văng ra.

__ Tô Tần, người làm chuyện tốt! - Tư Mã Hằng tức giận ngút trời đứng ở cửa, 1 thân chật vật bộ dáng.

__ A, ta lại làm chuyện gì a! - Tô Tần phát hiện hôm nay thật không phải là cái ngày lành, thế nào chuyện gì cũng đều dồn dập như vậy, có nhường hay không để người ta nghỉ ngơi!

__ Người vì sao cũng cho ta nổi lên cái sân! - Tư Mã Hằng tức giận phi thường đi đến, tiện thể quay lại đá đóng cửa.

__ A, là sự kiện kia a, a...- Tô Tần ngáp 1 cái- Mọi người đều phải tận lực, người nếu cũng tới, liền tiện đường cùng nhau tận tâm tận lực đi! - Dù sao người cũng là soái ca, không xài thật uống!

__ Tô Tần! - 1 trận gió xoáy qua đi, Tô Tần lại rơi vào giữa ngực của hắn, hôn hung hăng dán lên đôi môi của nàng.

__ Ngô...- Tô Tần 2 tay để ở lồng ngực tới gần của hắn, cái ót bị hắn bá đạo dùng tay giữ lấy hướng đôi môi của hắn, giữa hôn thiên miền mang theo trừng phạt tàn sát bữa bãi, dây dưa đây đó.

__ Uy, Tư Mã Hằng, ta cảnh cáo người, đừng động 1 chút là khi dễ ta! - Tô Tần vừa được thở, liền mở miệng mắng to- Lại...

Câu nói kế tiếp còn chưa xuất khẩu, liền đều bị hắn chặn ngang, nuốt hết vào bụng, Tô Tần cảm giác thân thể nhẹ nhàng, 2 tay chăm chú nắm lấy cổ áo của hắn mới không bắt tỉnh đi.

Tư Mã Hằng đáng ghét! Tên đáng trách, mỗi lần vừa thấy mặt đã chỉ biết dùng chiêu này khi dễ nàng! Nhưng càng đáng trách chính là, chính nàng lại có như vậy điểm thích hắn bá đạo, hắn chuyên chính cường chế!

Điên rồi, Tô Tần, người thực sự điên rồi! Tô Tần dưới đáy lòng cực độ khinh bỉ chính mình 1 hồi, không phải điên rồi nàng thế nào cũng không giải thích được mình vì sao lại không bình thường như vậy!

__ Vù vù...- Tư Mã Hằng đột nhiên thả nàng, sau đó ở bên tai nàng trầm thấp hô khí, nhiệt khí nóng hổi diễn tấu ở bên lỗ tai, như lông chim mềm nhẹ, tha được Tô Tần thân thể không ngừng run rẩy 1 chút.

__ Tư Mã Hằng, người, người có khỏe không! - Rốt cuộc thở ra được, Tô Tần rất lớn hít vài hơi mới mở không khí, nàng tính toán đẩy ra Tư Mã Hằng đặt ở trên người mình, lại bị hắn phản đối, 2 tay bị đặt ở bên người.

__ Đừng nhúc nhích, làm cho ta cứ như vậy ôm người, lập tức hảo! - Tư Mã Hằng tựa hồ hơi mệt chút, hắn đem toàn bộ thân thể trọng lượng đều đặt ở trên người Tô Tần, sau đó theo giữa hơi thở của hắn truyền đến đều đều tiếng hít thở.

__ Uy, người mau tỉnh lại, nếu không, ta sẽ đá người! - Có làm hay không a, có sàng không ngủ, cần phải ở lại chỗ này làm gì!

__ Ta mệt mỏi quá, cho ta nghỉ ngơi 1 chút...

__ Ta cũng mệt chết đi, người cũng cho ta nghỉ ngơi 1 chút a...

Không phải chứ! Tô Tần khóc thét, này nha cư nhiên nằm ở trên người của nàng mà ngủ!

__ Ta so với người mệt...- Hắn đầu tiên là bị các nguyên lão kêu trở lại, phải nghe mấy lão đầu chít chít oa oa nửa ngày, thật vất vả tìm cái lý do, nhân cơ hội chạy ra tới tìm nàng, kết quả lại ở chỗ này gặp được 1 đám diên nữ nhân.

Đêm qua đến bây giờ hắn cũng không hảo hảo chớp mắt ngủ được 1 chút, bây giờ hắn chỉ muốn ôm nha đầu chết tiệt này, hảo hảo mà ngủ thượng 1 giấc!

__ Thế nhưng người như vậy ta ngủ không được! - Có ai tài năng ở dưới tình huống bị đè nặng còn có thể ngủ, nàng liền bội phục người đó!

__ Người ngủ không được? - Đột nhiên Tư Mã Hằng ngẩng đầu, nhìn nhìn Tô Tần hỏi.

__ Phải! - Tô Tần tức giận liếc hắn 1 cái.

__ Rất tốt! - Tư Mã Hằng đột nhiên tà tà cười nói.

__ Rất tốt!? - Tô Tần thiếu chút nữa không thở nổi ngắt đi, nàng ngủ không được, hắn lại còn thể nói này rất tốt, cũng không nhìn 1 chút đến tội cùng là ai sai!

__ Đến, đứng lên, ta dẫn người đi cái địa phương này, cam đoan người đi qua, sẽ ngủ rất ngon! - Trong mắt của hắn hiện lên 1 mặt cười đắc ý.

__ Uy... Tô Tần còn chưa phát ra âm thanh, thân thể liền bị người 1 quyền dựng lên.

Trong bóng đêm, Tư Mã Hằng ôm Tô Tần hướng 1 cái kiến trúc đỉnh hình vòng tròn đi nhanh mà tới.

__ Ta có thể hỏi trước khi đi vào trong đó không? - Tô Tần cảm thấy nụ cười của hắn quá mức quỷ dị, làm cho trong lòng của nàng cảm giác chíp bông .

__ Nhà tắm! - Tư Mã Hằng trộm trộm cười nói.

__ Nhà tắm?! - Tô Tần nhìn nhìn kiến trúc mái vòm phía trước hỏi- Làm sao người biết đó là nhà tắm?

__ Ha ha, ở đây nhà tắm đều kiến thành bộ dáng này!

__ Ờ? - Tô Tần sững sốt 1 chút, ngẩng đầu nhìn hắn- Người đối với nơi này rất quen thuộc, trước đây thường tới sao?

Tư Mã Hằng cước bộ dừng 1 chút, cúi đầu nhìn nàng- Ha ha, người đừng hiểu lầm, ta không phải nói đối tòa nhà này quen thuộc, ta chỉ là đối Yên Môn Quan ở đây rất quen thuộc, dù sao ở đây từng là đệ nhị cố hương của ta.

__ Đệ nhị cố hương? - Tô Tần thật tò mò- Người trước đây thường tới nơi này?

__ Ân, có cơ hội, ta sẽ từ từ nói cho người biết, bất quá...- Lúc nói chuyện, bọn họ đã đi tới phía ngoài nhà tắm.

Tư Mã Hằng không có buông Tô Tần, mà là ôm nàng trực tiếp hướng nội đường đi đến.

__ Uy, người đi nhầm, nhà tắm nam ở bên kia! - Tô Tần lại thấy hắn hướng phía ngược lại đi đến, vội vàng hô- Phóng ta xuống, bên này là nhà tắm nữ ~!

__ Không sai! - Tư Mã Hằng lộ ra tà mị cười nói- Ta đương nhiên biết bên này là nhà tắm nữ! - Hắn đã sớm gọi Si cùng Mị thanh lý hảo tất cả nhà tắm nữ, ở đây chỉ có 2 người bọn họ mới có thể đi vào.

Thật vất vả đợi đến cơ hội cùng nàng 1 chỗ, hắn tuyệt đối không thể lại làm cho Hồ Thanh Ca cái tên kia cấp chui khe hở!

__ Ngạc... Tô Tần nhìn thấy hắn mặt mày lộ ra cười đắc ý, đáy lòng lộp bộp 1 thanh âm vang lên, hô to không ổn!

__ Đại sắc lang, mau buông ta xuống! - Tô Tần dùng sức giãy giụa lại bị hắn chăm chú ôm vào trong ngực, không thể động đậy.

__ Không buông, người đều là nương tử của ta, cùng vi phu cùng nhau tắm, sao lại có không thỏa!

__ Chỗ không ổn nhiều lắm, người nhanh lên 1 chút phóng ta xuống!

__ Không buông! - Ngữ khí rất kiên quyết.

__ Tư Mã Hằng, ta lặp lại lần nữa, người nếu như không buông, ta nhưng cần! - Tô Tần không khách khí chút nào hung hăng trên bờ vai hắn cần 1 miếng.

__ Ái chà ———— - Tư Mã Hằng bị đau hô lên- Người thật đúng là cần a!

__ Lời vô ích, ta là nói chỉ để hù dọa người thôi sao! - Tô Tần hung hăng trừng hắn liếc mắt 1 cái- Lập tức, phóng ta xuống, nếu không, ta còn cần! - Nói xong, nàng liền bắt đầu há miệng ra.

__ Người muốn cần, liền cần nơi này đi! - Tư Mã Hằng nói xong liền hung hăng hôn môi của nàng, nhẹ nhàng mà hơi trừng phạt cần nàng 1 ngụm, sau đó liếm liếm khóe miệng, cười nói- Ân, mùi vị thật thơm!

__ Ngựa chết! - Tô Tần hồng cả mặt, hỏn hỏn hướng hắn quát- Ta chán ghét người!

__ Ha ha...- Sang sáng tiếng vang vang vọng ở nhà tắm rộng lớn, vậy vang dội, bắt quá... ..

Bắt quá đó cũng không phải là tiếng cười của Tư Mã Hằng!

Tô Tần lập tức vươn đầu, nhìn phía sau Tư Mã Hằng, nhất thời ngẩn mắt ra.

Phía sau hắn đứng 3 người, xác thực nói là 3 nam nhân, hơn nữa còn là tuấn nam khỏa thân nửa người trên, nửa người dưới duy nhất che đậy đó là 1 cái khăn màu trắng quấn ngang, che khuất bộ vị quan trọng, bắt quá kia ở giữa sương mù như ẩn như hiện cao ngất đáng người cũng đủ làm cho người ta XXYY chảy nước miếng tràn ra ngoài rồi!

Phun —————

Tô Tần lập tức cảm giác được 1 cổ cường đại nhiệt lưu theo đan điền vọt tới trán, sau đó máu mũi cứ như vậy không tốt theo trong lỗ mũi hoa hoa lệ lệ phun tới!

Trời ạ, không phải chứ, đây cũng quá, quá gợi cảm, quá mê người!

__ Các người tại sao lại ở chỗ này? Tư Mã Hằng nhìn thấy người tới xong sắc mặt cấp tốc biến trầm.

__ Nga, này phải đa tạ đề nghị của Cổ tiểu thư, nàng nói đi nhà tắm nam để bị nữ tử truy tung nhìn lên, phương pháp trái ngược tương đối khá, thế là nàng liền thay thế các ta đi nhà tắm nam, chúng ta thì trốn vào nhà tắm nữ- Ngô Hạo cười meo meo đi tới, vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười nói- Đương nhiên, chúng ta cũng phải cảm ơn người, mời cho chúng ta 2 đại môn thần chịu trách nhiệm như vậy, chúng ta cái này mới có thể bình yên tắm rửa!

Hắn vừa nói, vừa cười, vẻ mặt biểu tình “Đa tạ cẩn thận của người” làm cho Tư Mã Hằng mặt triệt để biến thành hắc, so với đây nòi còn muốn hắc hơn.

__ Hồ Thanh Ca...- Tư Mã Hằng cúi đầu mắng 1 câu, người khá lắm, xem như người lợi hại!

__ A? - Ngô Hạo nhìn thấy trong ngực hắn ôm Tô Tần, hỏi- Thế nào Nhuế huynh đệ cũng ở nơi đây a? Vừa lúc cùng nhau tắm tắm đi!

__ Không được! - Tô Tần không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, nói đùa, mặc dù nàng là người hiện đại, thế nhưng đối với nam nữ cùng nhau sống lõa tể loại sự tình này, nàng tuyệt đối không làm được!

__ Không cần! - Tư Mã Hằng lập tức lên tiếng phản đối, nữ nhân của hắn, chỉ có hắn mới có thể nhìn!

__ Không nên xấu hổ, mọi người đều là nam nhân, không có quan hệ gì, đến đây đi, hôm nay các người cũng mệt mỗi 1 ngày, tắm rửa sẽ dễ chịu 1 chút! - Ngô Hạo kéo qua Tư Mã Hằng, tay hỏ to lớn làm cho Tư Mã Hằng âm thầm giật mình, nam nhân này, không đơn giản, tuyệt đối không đơn giản!

__ Ha hã, có cái gì ngại chứ! - Ngô Hạo trong mắt yếu ớt xẹt qua 1 mạt tinh quang, kéo bàn tay của hắn lý tích chứa cực cao nội lực.

__ Ta nói không cần chính là không cần! - Tư Mã Hằng dùng sức giựt ra, Tô Tần trong lòng lại bị vút ra ngoài.

Ừm _____

Tô Tần thẳng tắp bay vào nhà tắm.

__ Khụ khụ...- Tô Tần chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm người đã đến trong nước, vội vã dùng cả tay chân, dùng sức phịch bọt nước, hô to nói- Cứu mạng, ta, ta không biết bơi!

Nhà tắm nước vốn không phải quá sâu, thế nhưng bởi Tô Tần đối nước có sợ hãi tâm lý cực độ, lại là đột nhiên bị ném nhập nhà tắm, nhất thời thất thố, luống cuống tay chân.

Ừm, ừm, ừm, ừm _____

Liên tục tứ tiếng vang lên, vài bóng người liền nhảy vào nhà tắm lý.

Ngay sau đó, nước ào ào phịch đứng lên, 4 người đều nhảy vào trong nước, cũng không phải ở cứu người, mà là tự cố tự đánh nhau.

Tô Tần ở sương mù tứ đằng dựng lên trong nước, mới phịch mấy cái, liền bị mờ mịt hơi nước sặc được mất đi tri giác.

Tư Mã Hằng vốn là muốn xông qua cứu người, kết quả bên trái, bên phải liên tiếp bay tới vài đạo lôi lợi khí, xông thẳng chính mình mà đến, hấn chỗ nào còn lo lắng cứu người, lúc tả thiểm hữu trốn, bất tri bất giác cách Tô Tần càng ngày càng xa.

Tần Như Ca thì xem thời cơ lập tức bơi tới bên người Tô Tần, ôm lấy nàng, hướng bên bờ bơi đi.

__ Vù vù, nữ nhân, người thật đúng là rất nặng a! - Tần Như Ca thật vất vả bơi tới bên bờ, tay vừa mới vừa đụng đến trên vách tường nhà tắm, 1 đôi tay khác liền duỗi qua đây, đem Tô Tần trong ngực hấn bẻ lên.

43. Chương 43: Hấn Ôn Nhu!

__ Uy! - Tần Như Ca ngẩng đầu, hướng nàng hô- Cổ cô nương, người thế nào?

Nàng vì sao lại có nhiều khí lực như vậy, cư nhiên có thể đem nữ nhân này đơn giản bồng lên! Tần Như Ca cảm giác mình khí lực cũng không coi là nhỏ, thế nhưng thế nào so sánh với nàng, tựa hồ rất nhỏ, trong lúc nhất thời, nghi hoặc xông lên đầu!

__ Nam nữ có khác, Tần nhi vẫn là để ta chiều cổ tốt hơn! - Nói xong nàng dịu dàng cười, xoay người tựa như yên khối, đảo mắt liền mất đi bóng dáng.

Tần Như Ca dùng tay xoa xoa, nếu không phải là vừa ôm nữ nhân kia, cánh tay có chút toan, hấn thật đúng là cho rằng vừa tất cả đều là ảo giác, Cổ cô nương này quả nhiên là thần long kiến thủ bất kiến vĩ! (Rồng thần chỉ thấy được đầu, không thấy được đuôi: Ám chỉ sự bí ẩn, không thể nói hoặc dự đoán trước)

__ Uy, tiểu tử, Tô Tần người đâu! - Tư Mã Hằng thật vất vả thoát khỏi 2 người kia, bơi tới bên người Tần Như Ca, lại phát hiện không có bóng dáng Tô Tần.

__ Cổ tiểu thư mang nàng đi rồi.

__ Cái gì! - Tư Mã Hằng hung hăng đánh 1 quyền ở trên vách tường- Người, người tại sao có thể làm cho hấn mang nàng đi!

__ Vì sao không thể! - Hấn là nam, không có phương tiện chiều cổ nữ tử, để cho Cổ cô nương đem đi có cái gì không đúng!

__ Đều là người làm hại! - Tư Mã Hằng bỏ lại những lời này, trực tiếp 2 tay khởi động, phi thân nhảy ra mặt nước, vội vàng xông ra ngoài.

__ Hồ Thanh Ca, người đi ra cho ta! - Tư Mã Hằng hướng tới cửa, hô lớn.

__ Chủ nhân! - Si cùng Mị nghe vậy vội vã vọt tới- Làm sao vậy?

— Làm sao vậy, các người không biết xấu hổ còn dám hỏi, quay đầu lại ta tìm các người tính sổ! - Tư Mã Hằng 1 lòng phải tìm được Tô Tần, cũng không kịp quở trách bọn họ, phi thân nhảy lên lầu các cao nhất, hướng xa xa nhìn lại.

1 đạo hồng sắc mị ảnh như khói, theo cách đó không xa bên trái bay vút mà qua.

Tư Mã Hằng liềm khởi 2 tròng mắt, suy nghĩ thoáng qua, liền xoay người hướng phía ngược lại đạo mị ảnh kia đuổi theo.

Hắn vừa mới vừa ly khai, 1 đạo khác mị ảnh liền từ bên trong lầu các đi ra, ngẩng đầu nhìn phương hướng Tư Mã Hằng biến mất, khoe miệng câu dẫn ra, Tư Mã Hằng, đạo lý dương đông kích tây này, người hiểu rõ, thế nhưng ta càng hiểu được chính là nhân tâm, người rất đa nghi, quá tự phụ, nếu là người bình thường, có lẽ sẽ không rút lui, nhưng lúc này không giống ngày xưa, bởi vì người có ràng buộc, có ràng buộc liền có nhược điểm, người không còn là vô địch tả sứ lúc trước nữa, người bây giờ bất quá là tên ngốc rơi vào lưới tình!

Đối phó 1 tên ngốc quỷ quyệt, Hồ Thanh Ca hẳn vẫn rất dư sức!

Nhìn Tô Tần đang hôn mê trong lòng, khoe miệng vung lên 1 mặt tà mị cười, liềm đi yêu mị, tăng thêm mấy phần tuấn mị nam tử.

Đáy mắt nhanh chóng xẹt qua 1 mặt tinh quang, Hồ Thanh Ca ôm nàng xoay người vào phòng, cửa lập tức khép lại.

Tô Tần ở giữa mơ mơ màng màng, cảm giác được có thứ gì đó liềm mặt mình, ngứa, lại rất thoải mái, tựa hồ có bàn tay ôn nhu chậm rãi xoa qua thân thể của mình, vậy mềm nhẹ, mỗi tác da thịt bị xoa qua đều giống như là hỏa bàn, nóng hổi phát nhiệt, thân thể không thể không ngừng run rẩy.

Ấn đầu —————

1 ít linh linh toái toái kiều ~ giận dữ thanh âm theo nơi cổ họng dật ra, cái tay kia lướt qua da thịt như tuyết của nàng, chậm rãi trượt hướng dưới bắp đùi, nhả nhụi xúc cảm làm hạ thân hắn căng thẳng, hôn liền bắt đầu trở nên gấp mà trầm trọng.

Thân thể bị hắn đặt ở trên giường, có chút không thoải mái, nàng muốn xoay người, lại bị hắn chăm chú ôm lấy, bộ vị ngẩng cao đặt ở trên thân thể của nàng.

— Chán ghét! Tư Mã Hằng, người đi xuống! - Tô Tần ở trong mộng không kiên nhẫn dùng 1 bàn tay đẩy người ở phía trên ra, muốn xoay người.

— Tư Mã Hằng! - Hồ Thanh Ca bỗng nhiên vừa ngẩng đầu, trong mắt dục hỏa cùng lửa giận hiện ra, hắn chăm chú nắm lấy 2 vai Tô Tần, dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn hỏi- Người lặp lại lần nữa, ta là ai!

— Tư Mã Hằng, lại ầm ĩ, ta liền đánh người! - Tô Tần như trước ở trong mộng lải nhải nói mớ.

— Người lặp lại lần nữa, ta là ai! - Nàng cứ nhiên ở dưới thân thể hắn hô lên tên của nam nhân khác!

Đau! Tô Tần ở trong mộng nhú chặt chân mày, nàng cực kỳ sinh khí hướng phía trên chém ra 1 cái tát.

Ba 1 tiếng to rõ vang lên!

Tại đây ban đêm vắng vẻ như vậy phá lệ thanh triệt vang dội.

— Tô Tần! Người thấy rõ ràng ta là ai! - Nam tử rống giận hét lên.

Tô Tần bỗng nhiên đánh cái giật mình, mở mắt ra, lại hoảng sợ phát hiện, chính mình đang xích ~ lỏa ~ lỏa nằm ở dưới thân 1 tà mị nam tử đồng dạng xích ~ ~ lỏa ~ thể.

Hắn kia 1 đôi yêu dị đan phương con người lúc này đang thiêu đốt dục hỏa, nhìn chăm chăm nàng.

Đối diện tứ giây hậu... ..

— A!!!! - Tô Tần lấy bảy mươi đề-xi-ben cao âm kinh sợ kêu lên- Người mau rút xuống cho ta!

Lợi hại 2 tròng mắt liễm khởi, sau 1 khắc, đôi môi của nàng liền bị hấn hôn, loạn vũ 2 tay cũng bị hấn đặt ở đỉnh đầu.

— Ngô...- Tô Tần vô lực nức nở, vô pháp nhúc nhích thân thể sau khi bị hấn xoa ngày càng cực nóng, còn có chút khó có thể ức chế ngọn lửa rực rạch ở trong thân thể.

1 viên lạnh lẽo được hoàn theo trong miệng của hấn đầy vào, theo vết hầu trượt đi xuống.

— Hấn dẫn, người cho ta ăn thứ gì đó! - Tô Tần kinh sợ nhìn nam nhân trước mắt tà mị đến cực điểm, giận dữ hét.

— 1 loại thuốc có thể làm cho nương tử nghe lời! - Mị nhãn như tơ, khóe miệng lại hiện lên tàn nhẫn cười, tiên hạ thủ vi cường!

— Người đến tốt cùng là ai! - Tô Tần chỉ cảm thấy thân thể 1 trận mềm yếu, có 1 đoàn hỏa theo phía dưới thân thể lui khởi, lập tức phiếm tới tứ hải, khô nóng như lửa ghen ngào ở nơi cổ họng, mềm miên thân ~ ngâm (Tiếng rên rỉ) theo khóe môi đứt quãng dật ra.

— Ta tự nhiên là phu quân của nàng ...- Nói xong hấn lại hôn xuống, nụ hôn này giống như cái mồi dẫn hỏa, đem hỏa dưới đáy lòng Tô Tần thoảng cái dẫn ra ngoài hết.

Thân thể không tự chủ được bắt đầu nhúc nhích, khô nóng đem thân thể mềm nhũn giống như bông gòn, xụi lơ ở trong ngực của hấn.

— Không, không, người không phải...- Tô Tần cắn chặt răng cắn, môi đều cắn ra khỏi máu, nàng cố gắng làm ình bảo trì thanh tỉnh, không cho cái loại cảm giác này đem ý thức của mình ma diệt.

— Ta không phải, là người đó! - Hồ Thanh Ca bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nắm hàm dưới của nàng- Là hấn, Tư Mã Hằng sao, ta nói nàng biết, cho tới bây giờ đều không phải là hấn, quá khứ không phải, tương lai cũng sẽ không phải!

— Quá khứ? - Tô Tần nhú chặt chân mày, hấn lời này có ý gì, bất quá, mặc kệ có ý gì, nàng hiện tại thật là có phiền toái, trong cơ thể cổ nhiệt lưu kia càng ngày càng mãnh liệt, cực nóng đến phải nổi đem ý thức của nàng đánh tan triệt để, tan ở trong ngực của cái nam nhân này.

— Nghe lời, đem mình cho ta, như vậy người cũng sẽ không khổ sở, ân...- Lời nói giống như đầu độc vang lên ở bên tai, là chất xúc tác cuối cùng, đem luồng hỏa triệt trong cơ thể kia để phát nổ.

Ngô —————

Cứu ta, Tư Mã Hằng, cứu cứu ta... ..

Tô Tần dưới đáy lòng hô lên, nàng lúc này trong đầu xuất hiện chính là hấn, chỉ có hấn, thế nhưng Tư Mã Hằng, người lúc này lại ở nơi nào!

Tư —— Mã —— Hằng!!!!

Loảng xoảng âm!!! 1 tiếng vang thật lớn, cửa bị người đá văng ra, 1 đạo thân ảnh chiếm cứ đại môn.

Tô Tần mở 2 mắt đầy sương mù, giữa ánh trắng, hé ra khuôn mặt mông lung ánh vào trong mắt.

Là hấn! Quý mắt người! Tô Tần lúc này trong lòng lại là bi thương nói không nên lời, vì sao, mỗi lần đều là hấn, mỗi lần khi nàng gặp nạn, tựa hồ cũng là hấn ở bên cạnh mình, luôn luôn là hấn đầu tiên xuất hiện ở bên cạnh mình, cái người nàng vẫn muốn đâu, hấn lại đang ở nơi nào!?

— Tô Tần! - Quý mắt người sau khi nhìn thấy người trên giường, 1 đôi hàn mắt phụt ra vô cùng lợi hại quang mang.

— Cứu... .. ta... ..- Tô Tần mặt đỏ lên trên má lại là nước mắt lưng tròng trong suốt.

Nhìn thấy nước mắt của nàng, đáy lòng bỗng nhiên 1 nhéo, 1 cổ lửa giận vọt tới trán.

— Người... ..- Hồ Thanh Ca sau khi nhìn rõ người tới, đáy mắt hiện lên 1 mạt thán phục, vì sao là hấn!

Không nói 2 lời, quỹ mặt người liền hướng hấn đánh tới 1 kiếm, kiếm quang giống như lưỡi bán nguyệt bàn lợi hại, lạnh lẽo.

Xoát xoát tiếng xé rách phá nát 1 phòng kiều diễm, ngay sau đó, thanh âm từ ngói vỡ vụn đứt quãng truyền ra.

Hồ Thanh Ca cùng quỹ mặt võ công chẳng phân biệt được trên dưới, đánh mười mấy chiêu lại không phân trên dưới, quỹ mặt bởi vì lo lắng Tô Tần, phân tâm quá nhiều, luôn luôn phòng ngự có thừa, tiến công chưa đủ, 1 bất lưu thần (Không đủ tập trung), liền bị Hồ Thanh Ca hư huyền nhất chiêu, bắn trúng vai trái.

Trường kiếm xẹt qua bả vai, 1 đạo vết thương lập tức không ngừng chảy máu nhiễm ướt cả vai.

__ Dừng tay! - Tô Tần đột nhiên hét to lên, quỹ mặt cùng Hồ Thanh Ca đồng thời hướng nàng nhìn tới.

Chỉ thấy nàng cầm 1 tiểu đoản đao, để ở cổ của mình, 2 mắt đỏ bừng, hung hăng nhìn thẳng Hồ Thanh Ca- Thả chúng ta đi, nếu không, thứ ngươi lấy được chỉ là 1 cổ thi thể!

Hồ Thanh Ca liềm khởi yêu mị con người, trong mắt lửa giận bốc lên- Để đao xuống!

__ Ta không nhắc lại lần thứ 2, thả hay là không thả, ngươi quyết định đi! - Nói xong, cây đao kia lại dè mạnh xuống cổ, máu như tơ chỉ chảy ra.

__ Hảo, ta tha các ngươi đi! - Hồ Thanh Ca bỏ qua trường kiếm trong tay, giơ ra 1 con đường.

Quỹ mặt người lập tức dùng chân bao phủ lấy Tô Tần, ôm lấy nàng hướng ra ngoài phi thân rời đi.

__ Mang ta đến hồ... ...- Tô Tần lúc này khí lực đã hoàn toàn không có, vừa nãy nàng đã dùng hết khí lực cuối cùng.

__ Hảo! - Quỹ mặt người lập tức mũi chân điểm nhẹ lá cây, 1 xoay tròn, hướng 1 cái phương hướng khác bay đi.

__ Sắp đến hồ rồi, ngươi kìm chế 1 chút- Quỹ mặt người thấy sắc mặt của nàng càng lúc càng đỏ, trong lòng lo lắng không ngớt.

__ Đi đến giữa hồ... ...- Hỏa trong cơ thể kia đã đem toàn thân nàng thiêu đốt sạch sẽ, nàng chỉ có không ngừng mà đem 2 má nóng hồi thiệp hướng mặt nạ lạnh lẽo của hấn mới có thể thoát khỏi hỏa hoạn cái loại hỏa ~ khó muốn nhìn này.

Ngô, ngô, giữa môi đứt quãng dật ra rên rỉ, giống như là bàn tay vô hình, trêu chọc tiếng lòng hấn, nhìn đôi môi nàng trắng bệch, loại biểu tình đau khổ không ngớt này, tim của hấn giống như là bị người dùng sức nắm chặt, bỗng nhiên căng thẳng.

Đem nàng để vào trong hồ lạnh lẽo, hấn lập tức cởi ra cúc áo Tô Tần, xiêm y từng món 1 rút đi, nổi lên giữa quang vịnh hồ nước, nàng kia thân thể linh lung xinh đẹp như ẩn như hiện trong mặt nước, thống khổ vẫn đang tiếp tục, Tô Tần bán liếc con người trong suốt tràn đầy ra 1 loại quyến rũ hấn chưa từng thấy qua, 1 loại thanh thuần quyến rũ làm cho tim của hấn cũng không hiểu trở nên khô nóng, tựa hồ nước này không hề lạnh lẽo, mà trở nên nóng hổi cực kỳ.

__ Rất thống khổ sao? - Hấn vén khỏi nước hướng thân thể của nàng bước tới, 1 bước, 1 bước, cẩn thận như vậy, dường như đối diện hấn chính là 1 tiểu oa oa nhu nhược.

44. Chương 44: Ta Sẽ Phụ Trách!

Tô Tần thần trí bắt đầu rời rạc, trong cơ thể kêu gào nóng rực làm cho nàng thống khổ không ngớt, chăm chú ôm lấy thân thể hấn, hướng trên người của hấn cọ xát, tựa hồ chỉ có như vậy mới có thể giảm nhẹ 1 chút thống khổ, rõ ràng rất muốn lại không thể, nước mắt của nàng làm 2 mắt mờ hồ, cũng thấy không rõ bất cứ vật gì nữa.

Quỹ mặt người thân thể đầu tiên là cứng đờ, sau đó cũng theo đó mà trở nên buột chặt và khô nóng.

__ Ta giúp ngươi.....được không? - Hấn cúi đầu dặt ra thanh âm khàn khàn mà hơi khêu gọi.

Không đành lòng nhìn nàng thống khổ như vậy, bộ dáng hàm mỉ mà khóc cứ như vậy khắc thật sâu vào đáy lòng của hắn, làm cho tâm hắn đau.

Tay hắn bắt đầu xoa da thịt của nàng, ngón tay chạm tới địa phương nào, thân thể của nàng đều là hơi run rẩy, nước mắt ở trong bất tri bất giác lại rơi xuống, nói mở gục đầu xuống người hắn.

— Từ... Mãi... Hằng...- Nghe vậy, hắn từ mơ màng mở to 2 mắt, tâm tựa như là bị người hung hăng chủ đánh 1 cái.

Tô Tần ở lúc nửa tỉnh nửa mê nhớ kỹ dĩ nhiên lại là hắn ta, là hắn ta, nguyên lai, trong lòng của nàng chứa chính là hắn... ..

Lòng có 1 chút cay đắng, hắn hơi tự giễu cười, tay không lực rũ xuống, 1 khắc kia, hỏa trong lòng tựa như là bị người hất vào đầu 1 chậu nước lạnh tưới tỉnh.

Ồ ô, Tô Tần như trước ở giữa dục hỏa không ngừng giãy giụa, trong mắt mơ màng toàn là lệ, cầu xin nhìn hắn.

— Ta giúp ngươi, được không? - Hắn chung quy chống không lại ánh mắt đau khổ cầu xin kia của nàng, trong lòng quanh quẩn 1 loại cảm giác kỳ quái, nhìn nàng kiên cường như vậy, 1 góc trong tim có cái gì đó bắt đầu chậm rãi tan.

— Chỉ cần trát thượng tứ châm, ngươi sẽ hảo, thế nhưng, này rất đau, rất đau, ngươi có thể chịu được không? - Trước đây, hắn cũng thử qua, thế nhưng hiềm có người nào có thể nhịn được cái loại đau như muốn thêu đốt lục phủ tâm can này, không có người nào có thể sống tới khi hắn châm mũi thứ tư này.

Thấy hắn đầy mắt do dự, Tô Tần cắn môi trắng bệch, mắt mang kiên định gật gật đầu.

Cay đắng cười, hắn nhẹ nhàng nói- Đem đầu tựa ở trên vai ta, nếu như ngươi rất đau, liền cắn, không cần sợ hãi, dùng sức cắn là được rồi! - Mềm nhẹ lại vô cùng kiên định, mang theo cái loại ngữ điệu trấn an này cho nàng lớn lao cổ vũ.

Lệ lại rơi xuống, Tô Tần khó khăn tựa đầu lên vai hắn, dựa vào nơi đó, 1 cổ mùi máu tươi xông vào mũi, vị đạo gay mũi làm cho nàng tạm thời từ giữa mơ màng lấy lại tinh thần.

Quý mắt người từ trong tay áo rút ra 1 cây ngân châm, tinh chuẩn đâm vào huyệt đạo của nàng.

A —————

Tô Tần bỗng nhiên hô lên, trong thống khổ mang theo rên rỉ, ngửa đầu hét lên.

— Còn có 3 châm, ngươi nếu như thực sự nhịn không được, cắn đi! - Loại đau đến thét thê thảm này làm cho tâm hắn bỗng nhiên nhói đau.

Nói xong, hắn lại châm xuống huyệt đạo của nàng, lần này Tô Tần thực sự không nhịn được, hung hăng cắn lên bờ vai của hắn, đau của nàng, hắn cũng nhất tị thể hội.

Ấn! Quý mắt người cắn chặt răng, gân xanh trên trán tuôn ra, thế nhưng hắn vì không muốn để cho Tô Tần lo lắng, lảng là cắn chặt răng nhịn xuống.

— Rất nhanh thì tốt thôi, gắng nhẫn nhịn, đau liền cắn, dùng sức cắn! - Nàng đau, hắn cũng đau, nàng đau là thể xác, hắn thì đau tâm.

1 châm lại 1 châm đâm xuống, Tô Tần đau đến chỉ biết hung hăng cắn bờ vai của hắn mới có thể tiếp tục chịu đựng, sắc mặt không hề đỏ bừng 1 mảnh, ngược lại trắng bệch, trắng đến làm cho người ta sợ hãi.

— Được rồi, ngươi có khỏe không? - Tứ châm đều trát xong, Tô Tần lại như oa nhi thác xuống lớp mặt nạ thường ngày, hướng đáy hồ đi vòng quanh.

— Tần nhi...- Hắn vươn tay đem nàng kéo hồi trong lòng, chăm chú ôm, thống khổ của nàng đều đi qua bờ vai nhất tị truyền cho hắn, đau như vậy, nàng 1 nữ hài tử cư nhiên có thể chịu đựng được, kiên cường của nàng làm cho hắn động dung, nàng vừa kiên cường vừa yếu đuối làm cho hắn yêu thương.

Yêu thương!

Đáy lòng của hắn bỗng giật mình bởi 1 từ như thế, từ kinh hãi sang ngạc nhiên, vì sao, khi nào, hắn bắt đầu đối với nàng quan tâm, khi nào, hắn đối với nàng bắt đầu có cảm giác đau lòng!

Không thể! Hắn đối với nàng không thể có tình cảm như vậy, hắn 1 lần rồi lại lần thứ 2 sang lần thứ 3 nhắc nhở chính mình, người con gái trước mắt này, không phải hắn có thể để ở bên cạnh, càng thêm không thể yêu!

Dùng xiêm y bao lấy nàng, ôm vẻ mặt trắng bệch, Tô Tần sớm đã rơi vào hôn mê lên bờ, tay nàng chạm đến thắt lưng của mình, cúi đầu vừa nhìn, trong tay của nàng tựa hồ còn chăm chú nắm thứ gì đó.

Đến tột cùng là cái gì đây?

Tựa hồ từ lúc ở nơi Hồ Thanh Ca ôm nàng đi ra, nàng vẫn nắm chặt, đến tột cùng là cái gì có thể làm cho nàng quý trọng như vậy?

Cẩn thận đem tay nàng gỡ ra, đẩy ra 1 ngón tay lại 1 ngón tay, lúc ánh mắt chạm đến vật trong lòng bàn tay, ngưng trệ, trong lòng đột nhiên cứng lại.

Đây là, đây là... ..

Lại là 1 cây lược gỗ cực kỳ bình thường, 1 cây lược gỗ cực kỳ cũ, cái chuôi của cây lược gỗ nàng vẫn chăm chú nắm như cũ, vừa này thống khổ như vậy, nàng cũng vẫn là nắm mới chống chịu qua được, nàng nhất định rất quý trọng cây lược gỗ này, chỉ cần nắm là có thể cho nàng thêm sức mạnh.

Nàng nhất định rất quý trọng người đã cho nàng vật này, là hắn ta sao!

Lại là 1 loại cảm giác nói không rõ, nổi lên 1 trận ghen tuông, hắn ta có thể có được người như vậy quý trọng hắn, thực sự là may mắn!

Nhẹ nhàng đem cây lược gỗ để lại trong tay của nàng, ôn nhu ôm lấy nàng hướng phía phòng ngủ đi đến.

__ Lại là người, buông nàng! - Tư Mã Hằng đột nhiên hiện ra ở trước mặt bọn họ, khi hắn nhìn thấy Tô Tần vẻ mặt trắng bệch bị quỷ mặt người ôm vào trong ngực, bọn họ toàn thân đều là ớn lạnh, tựa hồ hiểu cái gì, lập tức phi thân bay đến.

Ôm lấy Tô Tần, nhìn thấy sắc mặt của nàng ngày càng trắng bệch, tâm giống như là bị 1 cánh tay chăm chú xiết, yêu thương vô pháp kiềm chế, toàn bộ xông lên đầu, hung hăng trừng mắt người liếc mắt 1 cái, lạnh giọng hỏi- Người đối với nàng làm cái gì!

__ Người trước nên ôm nàng đi vào trong, tắm nước nóng! - Quỷ mặt người cũng lạnh lùng trả lời.

__ Hừ! - Tư Mã Hằng lập tức xoay người hướng trong phòng chạy đi.

Nhìn Tư Mã Hằng rời đi bóng lưng, quỷ mặt người lại cúi đầu nhìn 2 tay trống rỗng, trong lòng dâng lên 1 loại cảm giác mất mát không rõ.

Nên buông tay, vốn là không thuộc về hắn, hắn không nên có xa niệm, không nên... ..

__ Tần nhi, người khác hơn chút nào không? - Tư Mã Hằng ngồi trong thùng gỗ, ánh mắt thâm thiết nhìn người đang ngâm mình kia, ở hơi nước tất cả đều mờ mịt, làm tim của hắn cũng mê man theo.

Khi hắn nhìn thấy nàng đem cây lược gỗ nắm chặt trong tay kia, khi hắn nhìn thấy trên cây lược gỗ kia loang lổ vết máu, khi hắn nhìn thấy nàng trong lòng bàn tay tinh mịn đầy vết thương, khi hắn nhìn thấy trên lưng nàng 4 đạo lỗ kim kia, hắn lập tức hiểu tất cả.

__ Hồ Thanh Ca, ta sẽ không bỏ qua người! - Song quyền nắm chặt, hắn chỉ hận không thể giết Hồ Thanh Ca, mắt đỏ tựa như là 1 cái dã thú phần nộ, tùy thời đồ hội cấp đối phương 1 kích trí mạng.

Bả vai truyền đến đau, đem mạch suy nghĩ rời rạc gọi hồi, quỷ mặt người nhíu chặt chân mày, tay phải che vai trái, nơi đó thật đau a, nha đầu này thực sự là miệng hạ không lưu hề lưu tình, xác thực cấp hung hăng cắn xuống.

Xoay người tính quay đi, trong lòng bỗng có chút chua chát, cũng có chút thoải mái, nàng cuối cùng cũng tìm được thứ thuộc về mình, như vậy cũng tốt, cũng tốt... ..

Vì nàng cẩn thận chà lau thân thể mỗi 1 chỗ, chạm tới chạm lui mấy lần, tay sờ chạm đến da thịt lại lần thứ 2 nổi lên 1 trận cực nóng, Tô Tần ở trong mộng, lại nhíu chặt chân mày, hơi thống khổ rên rỉ bật ra.

_ Tư... Mã... Hằng...- Giữa lời nói mớ, đứt quãng truyền ra tên của hắn.

Tâm bỗng nhiên lại nhói, đau 1 khắc kia, hắn lần đầu tiên cảm nhận được, tư vị yêu thương... ..

_ Tần nhi, không có việc gì rồi, có ta ở đây, yên tâm sẽ không có người đến thương tổn ngươi nữa! Sẽ không! Tuyệt đối sẽ không! - Tư Mã Hằng vội vã đem nàng kéo vào trong lòng, như là ôm nhất kiện cực kỳ trân quý, lại là bảo bối cực kỳ dịch toái.

Tựa hồ là vì chiếm được cam đoan của hắn, Tô Tần ở trong mộng không hề nhíu chặt chân mày, giãn ra trán, khoe miệng của nàng hơi vung lên, tượng con mèo nhỏ biếng nhác, thoải mái để hắn ôm ở trong lồng ngực, thỏa mãn cười.

Ôn nhu vuốt mái tóc dài của nàng, 1 đêm kia lúc vì nàng búi tóc cảnh tượng như cũ rõ ràng ở trước mắt, có lẽ, hắn lúc đầu chỉ là đối với nàng có 1 chút hiếu kỳ cùng lòng háo thắng sở đồn, hắn đã từng cho rằng chỉ cần chiếm được nàng liền sẽ không hề tâm động, hắn đã từng cho rằng tất cả, bây giờ xem ra tất cả đều chỉ là 1 cái cố, hắn mềm yếu mượn cố, hắn thích nàng, đã từng hỏi qua chính mình, có bao nhiêu thích mới có thể cam tâm tình nguyện ở bên người nàng giống 1 đứa ngốc như vậy?

Bây giờ hắn nhưng thật ra đã hiểu, cái loại thích này, rốt cuộc có bao nhiêu sâu đậm... ..

Hắn cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng!

Cửa vụt sáng qua 1 đạo mị ảnh, Tư Mã Hằng lãnh con người chợt tắt, tuần mi ninh khởi, điểm huyết ngủ Tô Tần, nhẹ nhàng mà đem nàng đặt lên giường, cẩn thận đắp chăn, xoay người ra khỏi gian phòng.

1 đạo kiếm quang lợi hại hướng Hồ Thanh Ca bay tới, lôi lợi khí phách mười phần, kiếm phong sở đến chỗ nào, đều chém rách những thứ xung quanh đó.

Hồ Thanh Ca chỉ là nhẹ nhàng vung tay lên, tránh được kiếm phong, nhưng vẫn là bị 1 chút thương, trên gương mặt tuyết trắng, bị 1 đạo lợi hại kiếm thương hóa thành 1 đường vết thương chảy ra tia máu, máu tha thiết chảy ra, hắn lại tựa như là không có cảm giác, không giận không phiền, chỉ là nhàn nhạt nhìn Tư Mã Hằng.

_ Hồ Thanh Ca, ngươi còn dám tới! - Tư Mã Hằng hung hăng nhìn thẳng mị ảnh trước mắt, trong mắt là đàng đàng lửa giận nắm tay xiết chặt, tựa như là muốn tùy thời xông lên, cắn xé đối phương thành nhiều mảnh.

_ Nàng, có khỏe không? - Vậy mà, Hồ Thanh Ca trong con người lại tràn ra 1 loại nhàn nhạt đau thương khó có thể nói, trong ngữ điệu cũng khuyh tiết ra nhàn nhạt ưu thương.

_ Người không phải tự mình đều thấy được, còn hỏi ta làm chi!

_ Ta... ..- Hồ Thanh Ca cúi đầu nhìn bóng dáng mình trên mặt đất, ánh nến đỏ rực đem đạo mị ảnh đỏ rực kia kéo thành 1 đường dài, có vẻ có chút tịch liêu cô độc.

_ Hồ Thanh Ca, ta 1 lần cuối cùng cảnh cáo ngươi, cách xa nàng ra! - Tư Mã Hằng thu hồi kiếm, sau đó hung hăng hướng bên người vung lên- Bằng không, 1 kiếm này, sẽ huy hướng ngươi!

Vừa dứt lời, bên người cách đó không xa, 1 tòa đình nghỉ chân bằng thạch trụ bỗng nhiên nứt, 1 tiếng ầm ầm vang thật lớn, xé rách 1 đêm tịch liêu này.

Vung tay áo, Tư Mã Hằng thu hồi kiếm, xoay người về phòng.

_ Người quả thật muốn hãm đi vào, lại không tiếc cùng các nguyên lão đối địch! - Tựa hồ có chút cảm thán, có chút kinh ngạc, Hồ Thanh Ca lạnh lùng hỏi- Nếu nàng không phải là thánh nữ chân chính, người chẳng phải là không bù đắp đủ nỗi mất mát của mình!

Tư Mã Hằng dừng bước, không quay đầu lại, chỉ là chế giễu cười nói- Ta thích nàng, mặc kệ nàng có phải là thánh nữ hay không, ta cũng sẽ thích nàng như thế, nhưng thật ra người... ..

Hắn nghiêng đi mặt, nhàn nhạt liếc nhìn Hồ Thanh Ca- Nhưng thật ra người, đừng tỏ vẻ cứng cỏi ở đây, vạn nhất Tô Tần thật không phải là thánh nữ, người chẳng phải là người tài hai thất!

Hồ Thanh Ca không có mở miệng, chỉ là cúi đầu nhìn bóng dáng mình, trong mắt lưu chuyển duệ quang nguy hiểm.

__ Hừ, đối với người nói chẳng khác gì đàn gảy tai trâu, người như thế nào hiểu được cái gì gọi là tình cảm!
- Trong ngữ điệu là nồng đậm chẳng đáng cùng xem thường.

Không khí nhẹ nhàng mà xẹt qua, nhàn nhạt quanh quẩn ở hành lang gấp khúc.

__ Không hiểu, sao? - Thật lâu, Hồ Thanh Ca mới cúi đầu nói ra, rồi hắn ngẩng đầu, nhìn cả đêm huyền nguyệt, tịch lãnh như vậy, giống như là tim của hắn.

Tay che ngực, lại không cảm giác được, kia cảm giác tim rùng rục nhảy lên, khi hôn nhẹ nhàng lòng của hắn lại là nhảy lên nhanh như vậy, vậy cực nóng a, vì sao, 1 khi ly khai, liền không còn cảm nhận nữa?

Nàng cùng quỹ mặt người ở trong hồ tất cả, hắn đều nhìn ở đáy mắt, khi đó nàng thật là dũng cảm, hảo kiên cường, lại có thể chịu đựng nhiều đau đớn như vậy.

Ha hả, cười khổ 1 tiếng, khi đó chính mình cư nhiên tựa như cũng cảm nhận được đau đớn của nàng, toàn bộ tâm đều nhéo lên, thật là không hiểu, không hiểu chính mình vì sao lại kỳ quái như vậy, rõ ràng là đáng giận, rất tức giận, thế nhưng vừa nhìn thấy nàng kia trong kiên cường mang theo ánh mắt nhu nhược, tim của hắn lại cũng hơi đau.

Tay trong bắt tri bắt giác che vai trái, tựa hồ nàng cần không phải quỹ mặt, mà là của mình, cái kia đau a, thực sự là trùy tâm đau... ..

Trong nửa mê nửa tỉnh, tựa hồ có người ở bên tai mềm nhẹ gọi tên mình, Tô Tần miễn cưỡng mở mắt ra, lại mãnh liệt phát hiện, trước mắt là 1 mảnh hồ quang liễm diễm, chỉ là nàng không phải ở trên mặt hồ thường thức, mà là ở dưới đáy hồ, xác thực nói là tận cùng hồ nước, trước mắt lần thứ 2 hiện lên kia từng đạo quang mang mờ mờ ảo ảo.

Trong nước có 1 ảnh ngược mơ hồ, bị gió nhẹ lay động, Tô Tần cảm thấy cái bóng kia có chút quen mắt, nheo mắt lại, muốn nhìn tỉ mỉ.

Đó là, đó là con mèo mà nàng từng cứu trước kia, thì ra lại mộng đến nơi cái này, ha hả, bất quá, ánh mắt vừa chuyển, lại kinh ngạc phát hiện, trán nó, tựa hồ có cái gì, hồng như máu, hồng khéo, hồng diễm, là cái gì đây?

Tô Tần huy động 2 tay, muốn bơi tới gần 1 chút, có thể thấy rõ 1 chút, nàng cố gắng bơi, khi nàng sắp tới gần lúc, nàng bỗng nhiên cả người, đều lộ lên mặt nước, lại đón nhận 1 đôi con người, thâm thúy, xinh đẹp, như sao trên bầu trời kia, vậy ánh sáng ngọc, diệu hoặc con người của nàng, kinh ngạc lòng của nàng, dĩ nhiên là hắn!!!

Vì sao là hắn! Vì sao trong mộng của nàng là hắn!!!!!!

Đối với con người xinh đẹp như mị, nàng sẽ không quên, nàng tại sao có thể quên, vậy cảm giác khắc cốt ghi tâm làm cho nàng cảm thấy kinh tâm.

__ Hồ Thanh Ca! - Tô Tần kinh hô ra, sau đó tay liền đưa lên không trung quơ lung tung.

__ Tần nhi, là ta, là ta, đừng sợ, hắn sẽ không lại đến thương tổn người, sẽ không! - Tư Mã Hằng lập tức ôm lấy nàng, ôn nhu đem tóc mai của nàng vuốt ra sau tai.

Tô Tần khẽ run song liêm (Lông mi), mở ra 2 mắt, lại nhìn thấy vẻ mặt thân thiết của hắn.

__ Người tại sao lại ở chỗ này, ta đang ở nơi nào? - Nói xong, hướng 4 phía nhìn nhìn, bỗng nhiên nhớ lại cái gì, xoát đứng dậy, nắm tay giận dữ hét- Hồ Thanh Ca đâu, cái kia đại hôn dẫn ở nơi nào!

Ngạch —————

Tư Mã Hằng thái dương tích ra 1 giọt mồ hôi hột, trong lúc ngủ mơ nàng như vậy xinh đẹp động lòng người, làm cho người ta nhìn không được muốn ủng tiến trong lòng hảo hảo mà che chở, thế nhưng sau khi tỉnh lại nàng như cũ khôi phục 1 bộ bộ dáng nhẹ nhàng múa vuốt, làm cho người ta không dám tăng bốc.

Sớm biết như vậy, hẳn cũng không cần lo lắng sợ nàng nghĩ uẩn cái gì, nàng là ai, kiên trì, luôn mạnh mẽ ngoan cường Tô Tần, ai có thể đả kích nàng, chuyện gì có thể đả kích nàng, chỉ có nàng đả kích người khác, đúng không!

— Ái chà, đau... ...- Tô Tần bởi dùng sức quá mạnh, đầu có chút choáng váng, cộng thêm lưng tựa hồ cũng rất đau, hình như răng cũng rất đau.

— Thế nào, chỗ nào đau? - Tư Mã Hằng mặt lập tức khấn trương, nhìn mọi nơi.

— Người làm gì thế! - Tô Tần cảnh giác kéo chăn hướng trong giường nhích lại gần.

— Yên tâm, người 1 chút việc cũng không có, đây chính là phòng người, ta chỉ là lo lắng cho người, người đau nơi nào? - Ngữ khí ôn nhu thân thiết, điều này làm cho Tô Tần cảm thấy rất không kịp thích ứng, nàng vẫn là thích bộ dáng bất cần đời trước kia của hắn, Tư Mã Hằng hiện tại quả thực chính là 1 phiên bản khác của Tư Mã Duệ, trong mắt tình ý nhìn nàng làm hại nàng cả mặt đều đỏ.

— Ta chỗ nào cũng đau, bất quá... ...- Ký ức tối hôm qua chậm rãi nổi lên trong lòng, tâm như trước lưu có thừa quý.

— Đừng lo lắng! - Tư Mã Hằng xem hiểu hoảng loạn trong mắt nàng, vươn tay vỗ vỗ bàn tay nàng, an ủi nói- Hắn không có thực hiện được, quý mặt người đã cứu người.

— Quý mặt người... ...- Ký ức đêm qua lại xông lên đầu, khó trách rằng mình sẽ đau như vậy, hình như tối hôm qua nàng hung hăng cắn hắn, cúi đầu nhìn nhìn y phục mình, sau đó lại nhìn 1 chút Tư Mã Hằng- Ai giúp ta thay y phục? - Đêm qua nàng cũng không phải là mặc bộ này!

— Ngạch, được rồi, người vừa mới tỉnh lại, bụng nhất định rất đói, trước ăn 1 chút gì đã! - Tư Mã Hằng ánh mắt lập tức dời đi chỗ khác, bụng tới 1 chén cháo thịt, mút 1 thìa, đặt ở bên miệng thối thối, mới đưa tới bên miệng của nàng- Đến ăn 1 chút, rất bổ thân thể, người tối hôm qua bị thương rất nặng, phải hảo hảo mà tắm bổ 1 phen mới được.

— Tư Mã Hằng... ...- Tô Tần nheo mắt lại, nhìn nam tử trước mắt mang vẻ mặt hiền lành.

— Ân? - Hắn biết nghe lời phải trả lời.

— Là người thay? - Tô Tần lông mày nhảy lên, khước miệng lại cong lên 1 độ cung nguy hiểm, nhìn Tư Mã Hằng trong mắt chậm rãi hiện lên lửa giận.

— Ngạch, ha ha, ta đột nhiên phát hiện hôm nay còn chưa từng đến sân đi xem những cô gái kia có hay không dàn xếp ổn thỏa, ta liền đi đây... ...- Tư Mã Hằng lập tức buông bát, thừa dịp Tô Tần chưa kịp nổi giận, liền chạy ra khỏi phòng.

— Tư — Mã — Hằng! - Tô Tần nắm chặt nắm tay, giận dữ hét.

— Người yên tâm, ta sẽ phụ trách! - Tư Mã Hằng đột nhiên quay đầu vào, cười nói- Mặc dù vóc người của người lo được đẹp cho lắm, bất quá, ta nếu đã nhìn hết, liền nhất định sẽ phụ trách đến cùng!

— Cút! ————— - 1 cái gối được bạn Tô Tần rống giận hướng hắn bay tới.

— Ha ha, ha ha... ... 1 trận sung sướng tiếng cười kèm theo 1 đạo tuấn ảnh bay vút giữa tán quỳnh lãng, vang vọng dưới bầu trời lam.

45. Chương 45: Yêu Thương Hắn!

— Tư Mã Hằng ở nơi nào? - Tô Tần chỉnh lý hảo nam trang xong, lập tức vọt tới Tua Cờ viện, tìm Tư Mã Hằng tính sổ.

_ A, hắn không có ở chỗ này, không phải đi tìm người ? - Đến đây tìm kiếm hắn vừa vặn gặp được Ngô Hạo cùng Dạ Lãnh, còn có 1 đêm không ngủ Tần Như Ca.

_ Không có, a, tiểu tử, sắc mặt của người không dễ coi, thế nào 1 đêm không có ngủ sao? - Tô Tần chuyển con người liền nhìn thấy Tần Như Ca cả mắt đều quầng thâm, thân thiết hỏi.

Tần Như Ca vừa mới vừa ngẩng đầu lên, lại ở phía sau Tô Tần thấy được cặp yêu dị con người, âm u lạnh lùng sắc bén lợi hại, hắn lập tức cúi đầu, lắc lắc- Không có việc gì, ta chỉ là ngủ không ngon.

_ Nga, tối hôm qua người làm gì thế, ăn trộm sao? - Tô Tần khó có được nhìn thấy hắn yên tĩnh như vậy, khó tránh khỏi muốn trêu chọc 1 phen- Nên không phải là sát vách toàn mỹ nữ, làm người luyến tiếc không muốn đi ngủ!

_ Ha ha, Tần tiểu đệ, người còn nhỏ, mỹ nữ còn nhiều mà, từ từ xem a! - Ngô Hạo cười đẩy thân thể hắn.

Tần Như Ca như trước cúi đầu, im lặng không lên tiếng kéo tay Tô Tần nói- Ta tìm người có việc! - Lập tức bỏ chạy.

_ Hắn đây là thế nào? - Ngô Hạo sờ sờ đầu, không hiểu nhìn bọn họ ly khai bóng lưng.

_ Cổ tiểu thư, thức dậy cũng rất sớm, đêm qua ngủ không ngon? - Vẫn yên tĩnh Dạ Lãnh đột nhiên mở miệng hỏi.

_ A, chỗ nào, đêm qua ta ngủ rất sớm, chỉ là muốn dậy sớm 1 chút, Dạ huynh đệ hôm nay cũng dậy rất sớm a- Cổ Nguyệt nhàn nhạt cười, chỉ là giữa trán hơn mấy phần mệt mỏi rồi lại không

_ Hắn thật đúng là có thể chống, thiếu chủ, người còn muốn tiếp tục ở đây giả ngốc tới bao lâu, lão chủ nhân đêm qua lại phái người đến truyền lời, muốn thiếu chủ sớm ngày trở lại- Ngô Hạo nhìn nhìn bóng lưng Cổ Nguyệt, cung kính đối Dạ Lãnh nói.

_ Tạm thời thì không, ta còn muốn tiếp tục theo dõi- Dạ Lãnh trên mặt nổi lên 1 mặt cười nhạt, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, hơi có chút suy nghĩ- Ở đây thật thú vị, mấy ngày thú vị liền đem các tả hữu sử đều bị hút tới đây.

Vốn chỉ cho là 1 tràng trò chơi, hắn lại tò mò phát hiện, nguyên lai trò chơi này chơi cực kỳ khá, kinh qua tối hôm qua, hắn ngày càng phát hiện, trò chơi có 1 chỗ thú vị, trò chơi thú vị như vậy, hắn há có thể bỏ qua được.

_ Kia thiếu chủ vì sao phải giúp đỡ hữu sử? - Ngô Hạo kp rõ, 2 lần đó đều là thiếu chủ ra tay giúp hữu sử, làm cho tả sử trắng tay.

_ Nga? Ta là đang giúp hắn sao? Ta có sao? - Dạ Lãnh cười lạnh, trên khuôn mặt trắng bệch, lại là nụ cười ngây thơ, như 1 thiếu niên ngây thơ cười đến vô hại lại lạnh đến thần kỳ.

Ngô Hạo rung mình 1 cái, mỗi lần thiếu chủ lộ ra biểu tình như vậy, nghĩa là có người sắp gặp xui xẻo, chỉ là người này sẽ là ai đây?

Lần thứ 2 đem ánh mắt nhìn về phương hướng phía trước, dù sao không phải hắn là được rồi, quản hắn là ai!

_ Như Ca, người làm sao vậy, muốn kéo ta đi chỗ nào a? - Tần Như Ca kéo Tô Tần vẫn cúi đầu đi về phía trước.

_ Người sau này cách xa Cổ Nguyệt 1 chút- Tần Như Ca dừng bước, quay sang, rất nghiêm túc nhìn nàng, biểu tình hết sức nghiêm túc.

_ Làm sao vậy? - Vì sao hắn nói cùng Tư Mã Hằng giống nhau, đều kêu chính mình rời xa Cổ Nguyệt- Cổ tiểu thư có vấn đề gì sao?

Tần Như Ca vừa mới muốn mở miệng, phía sau liền bay tới 1 đạo mị ảnh- Tần nhi, ta vừa mới nhìn thấy Tư Mã công tử đi hướng Tua Cờ viện.

_ Cái gì, người xác định!

__ Phải!

Tô Tần lập tức liền chạy đi hướng ngược lại.

Tần Như Ca nhìn bóng lưng của nàng, lại nhìn Cổ Nguyệt trước mắt, lui về phía sau mấy bước.

__ Trí nhớ của người tựa hồ rất kém- Cổ Nguyệt thu hồi nụ cười quyến rũ, 1 đôi con ngươi trong suốt lưu chuyển duệ quang kinh người thẳng ép Tần Như Ca, từng bước tới gần- Những gì ta đã nói, đem qua người đều không nhớ sao!

Tần Như Ca có chút ý sợ hãi lui về sau, ánh mắt lóe ra.

__ Xem ra, đôi mắt của người không còn muốn dùng nữa rồi! - Cổ Nguyệt trong mắt sát khí hiện ra.

__ Cho dù người móc 2 mắt của ta, ta cũng tuyệt sẽ không để cho người lại thương tổn Tần nhi! - Tần Như Ca đột nhiên đứng thẳng lên, dũng khí mười phần mao thương 2 mắt của hắn- Ta biết người là ai! Hồ Thanh Ca! Ta không để cho người lại có cơ hội thương tổn Tần nhi!

__ Biết ta là ai, liền phải biết sự lợi hại của ta, ngoan ngoãn nghe lời, nếu không... ..

__ Nếu không, thế nào! - Tần Như Ca ngẩng đầu lên, đáy mắt lộ ra kiên định- Ta cũng có thể nói cho người biết, ta tuyệt đối sẽ không cho người lại thương tổn Tần nhi, cho dù là muốn lấy mạng của ta, ta cũng tuyệt đối sẽ không lùi bước!

Khi nói chuyện, Tần Như Ca (Nốt ruồi đen) đầu đã dương lên thật cao, trong mắt cái loại này kiên định làm cho người không thể khinh thường.

Hồ Thanh Ca (Cổ Nguyệt) nhàn nhạt liếc nhìn hắn, khóe miệng câu dẫn ra- Không tồi, có can đảm, liền thấy người có vài phần gan dạ sáng suốt, ta sẽ không giết người, bắt quá... ..

Tần Như Ca ninh mi, cảnh giác nhìn hắn.

__ Bất quá, ta phải nhắc nhở người, đem qua người thấy tất cả cũng chỉ là cái huyền ảnh, nhìn thấy coi như quên, không được để cho người thứ 2 biết, nhất là cho Tần nhi biết!

__ Người còn muốn lừa dối nàng! - Tần Như Ca dị thường sinh khí, nam nhân này giả trang nữ tiếp cận Tô Tần, mục đích của hắn là gì!

__ Đây người yên tâm, ta sẽ lại không thương tổn nàng, làm cho tốt bốn phận của mình đi, bảo vệ tốt Tần nhi, những chuyện khác người cũng đừng quản, cũng không phải chuyện người có thể quản! - Hồ Thanh Ca nói xong liền phất tay áo ly khai.

Thẳng đến sau khi hắn rời đi, Tần Như Ca này mới phát hiện, lưng của mình đã sớm mồ hôi ướt 1 mảnh, tay vịn ở chân tường mới có thể miễn cưỡng chống đỡ thân thể vô lực.

Nam nhân này thực sự đáng sợ, đem qua lúc hắn thay đổi quần áo, chính mình trong lúc vô tình bắt gặp, mới khám phá chân diện mục của hắn, nếu không phải có cái quỷ mặt người cứu mình, phỏng chừng chính mình đã sớm bị hắn giết người diệt khẩu, bây giờ hắn phải làm như thế nào mới có thể đã giữ được chu toàn của mình, còn có thể bảo hộ Tần nhi!

__ Ta muốn trở nên mạnh mẽ, chỉ có trở nên càng mạnh mới có thể bảo hộ nàng! - Tần Như Ca bình tĩnh lại xong, liền giờ lên mắt, kiên định nói ra những lời này.

__ Rất tốt, người đã có giác ngộ như vậy, như vậy ta liền tới giúp người 2 phen! - Nhất mạch róc rắt thanh âm vang lên sau lưng, Tần Như Ca xoay người nhìn lại, hé ra quỷ mặt nạ liền ánh vào trong mắt.

__ Là người! - Tần Như Ca nói.

__ Muốn trở nên mạnh hơn, phải tập võ, giờ tỵ tối nay đến phía nam vườn tìm ta, ta sẽ dạy võ công cho người! - Nói xong, quỷ mặt người liền biến mất ở chỗ sâu trong rừng trúc.

__ Tư Mã Hằng! - Tô Tần vọt tới Tua Cờ viện, vọt tới phòng của hắn, đẩy cửa ra lại bị cảnh tượng trước mắt kinh ngạc đến ngây người.

Trên giường 1 người nam nhân ngồi, trong lòng ôm 1 nữ nhân khác, bộ dáng vô cùng thân thiết, nữ tử môi đỏ tươi kẻ sát hần.

Giữa trần trọc, tựa hồ còn có cúi đầu hờn dỗi truyền ra.

__ Tần nhi! - Tư Mã Hằng đang nhìn đến người phía sau, đáy mắt mơ màng hiện lên vẻ kinh ngạc, vội vã đẩy ra hồng y nữ tử trong lòng.

Nữ tử kinh ngạc quay sang, nhìn Tô Tần, Tô Tần này mới phát hiện, nữ tử này thật là đẹp, vô pháp diễn tả bằng ngôn từ mỹ, giữa mi còn có thuần (Khí chất), giữa thuần lại dẫn 1 điểm e thẹn, đôi môi hơi sưng, 1 đôi mắt to lại sáng như minh châu làm cho người ta trù mến, mang theo màu sắc mơ màng nhìn mình.

Ha hả _____

Tô Tần dưới đáy lòng cay đắng thở dài, hiện ở tình huống này nên tính cái gì, nàng như vậy đúng là tự tìm xấu hổ a, trong phim truyền hình trên TV thường hay xuất hiện những cảnh máu chốt như thế này, nữ chủ nên nói như thế nào nhỉ, hình như, hình như hần là cười nói- Ha hả, xin lỗi, quấy rầy 2 vị, các người cứ tiếp tục, ta chính là đi ngang qua, đi ngang qua thôi, cứ tiếp tục, ta đi trước... ..

Tô Tần cười đem lời nói cho hết, sau đó rất cố gắng ngẩng đầu lên, hướng ra ngoài chạy đi.

__ Tần nhi... ..- Tư Mã Hằng vừa định đuổi theo, nữ tử trên người bởi vì hần đột nhiên đứng lên, bỗng nhiên té xuống đất, phát ra 1 tiếng thét kinh hãi.

__ Ái chà, đau quá... ..- Thanh âm nhu nhược như vậy, cảm giác mềm nhẹ giống như từ trong đáy cốc vọng ra, làm cho người ta nghe xong coi như là bách luyện cương cũng muốn hóa thành quán chỉ nhu.

Nàng xoa xoa 2 chân, mắt mang ai oán nhìn Tư Mã Hằng, 2 tay lại sống chết kéo góc tay áo của hần.

Tư Mã Hằng đành phải thân thủ kéo dậy nàng, ai ngờ nàng lại thuận thế lại té vào trong ngực của hần, kết quả 2 người lại cùng ôm nhau.

Tô Tần dừng bước, xoay người, lại vừa lúc thấy 1 màn như vậy, ngực bỗng nhiên nhói đau, chua chát nổi lên, ép đau tim nàng, nước mắt ở trong hốc mắt thẳng đảo quanh, nàng lẳng là ngẩng đầu lên, đem nước mắt khóa ở tại đáy mắt, kiêu ngạo mà xoay người, cơ hồ là dùng sức chạy hướng về phía phòng mình.

__ Ai, Nhuế công tử, người chạy vội như vậy làm gì? - Ngô Hạo cùng Dạ Lãnh vừa vặn đi đến, nhìn thấy Tô Tần theo bọn họ bên người chạy qua, Ngô Hạo lên tiếng hô.

__ Kỳ quái, nàng hôm nay thật kỳ quái- Tô Tần không quay đầu lại, xông thẳng về phía trước, Ngô Hạo không hiểu lắc lắc đầu.

Dạ Lãnh lại chuyển con người nhìn về phía Tua Cờ viện, Tư Mã Hằng có chút chật vật lao ra khỏi cửa, phía sau hần còn 1 hồng y nữ tử.

Hần liếm nổi lên 2 tròng mắt, khoe miệng cười dẫn ra 1 mặt cười lạnh.

Trò chơi cạnh tranh chính thức bắt đầu, thú vị, thật thú vị... ..

Vừa vào cửa, nàng liền lập tức khóa cửa lại, dựa lưng trên ván cửa, Tô Tần ngẩng đầu lên, nước mắt vẫn không thể nào khóa lại, dọc theo 2 má, chậm rãi rơi xuống.

Vì sao lại rơi lệ, vì sao phải rơi lệ, Tô Tần âm thầm mắng chính mình, Tô Tần a, Tô Tần, người thật không có tiền đồ, không phải chỉ là 1 người nam nhân thôi sao, đáng để khóc đến thương tâm như vậy sao, chẳng lẽ khắp thiên hạ nam nhân đều chết sạch, cũng chỉ còn lại có hần Tư Mã Hằng 1 người, nàng Tô Tần hà tất vì 1 thân cây mà buông tha nguyên cả rừng rậm!

__ Đúng, chính là như vậy, trên đời này đại thụ còn nhiều mà, hà tất cần phải treo cổ ở 1 thân cây! - Tự kiểm điểm xong, Tô Tần lập tức dùng tay áo đem nước mắt toàn bộ lau đi, lại đứng thẳng người, cố gắng hít mũi 1 cái, sau đó dùng hai tay vỗ vỗ 2 má- Muốn tỉnh lại, Tô Tần, người không thể để bị đánh bại!

Không phải chỉ là thất tình thôi sao, đúng hay không, ngạc, nghiêm túc lại mà nói, hình như vẫn chỉ đang ở giai đoạn thâm mến thôi nhỉ, thẹn thùng... ..

Chỉnh lý hảo mạch suy nghĩ xong, Tô Tần đẩy cửa ra, lại vừa vận dụng phải Tư Mã Hằng giơ tay lên muốn gõ cửa, kết quả 2 người đều tâm sự nặng nề, cũng chưa kịp thấy đối phương, Tư Mã Hằng 1 vang dội gõ cửa kết quả lại rơi vào trên đầu Tô Tần.

__ Ái chà... __- Tô Tần che đầu, giơ lên mắt quát- Cái tên khốn nào không có mắt, muốn gây sự sao!

46. Chương 46: Chờ Chọc Ta!

Đương lúc 2 người thấy rõ đối phương, đều là sững sốt.

__ Người tới để làm chi? - Tô Tần lập tức kịp phản ứng, đối lại quái đản sắc mặt trong ngày thường hỏi.

Nha nha, tối hôm qua đã nhìn hết thân thể của nàng, còn nói sẽ đối nàng phụ trách, hôm nay liền ôm thượng mỹ nhân, ai biết mấy ngày sau hắn có leo lên giường với người ta không! Hừ, quả nhiên, nam nhân nói đều không thể tin!

__ Ta, ta là tới hướng người giải thích ! - Tư Mã Hằng vẻ mặt tiêu tụy, đêm qua vì nàng, cả đêm không có chớp mắt, vừa rồi hắn thật vất vả mới về được phòng muốn ngủ 1 giấc, kết quả là gặp được Thủy Nguyệt, nàng vừa thấy mặt liền nói cái gì cũng không nói, trực tiếp nhào tới trên người hắn, cường hôn chính mình, mà cứ như vậy vừa vận, Tô Tần tới, liền thấy được.

Tô Tần nhìn thấy sắc mặt hắn không tốt, có chút tiêu tụy, biết hắn là vì mình cả đêm không chớp mắt, tâm liền bắt đầu mềm nhũn, thế nhưng ánh mắt xuống chút nữa, lại nhìn thấy hắn xiêm y không chỉnh tề, khoe miệng còn lưu lại vết son môi của nữ nhân, nàng viên kia mềm xuống tâm lại lập tức biến cứng rắn.

__ Không cần giải thích, đó là chuyện của người không liên quan tới ta! - Tô Tần ngoan cường nhắm tâm, nàng không phải cái loại người tùy tiện hồ lộng mấy câu liền có thể đơn giản bị lừa dối!

Nói xong, nàng khép lại môn, nghiêng người từ bên người Tư Mã Hằng đi qua.

__ Chờ 1 chút- Tư Mã Hằng giữ tay nàng lại, đem thân thể của nàng kéo lại gần hắn- Cái gì gọi là chuyện của ta? Cái gì gọi là cùng người không quan hệ?

Hắn là phu quân của nàng, nói như thế nào cùng nàng không quan hệ! Càng nghe càng căm tức!

__ Tư Mã vương gia, ta nhớ người còn chưa có biết rõ ràng 1 việc, ta với người 1 chút quan hệ cũng không có, cùng lắm có thể coi như là bằng hữu, vì thế, người muốn gặp người nào, người muốn ôm người nào, muốn hôn người nào, ta thật không có 1 điểm quyền lợi can thiệp! - Nàng có thể lấy thân phận gì đi can thiệp, hắn cho nàng cái quyền lợi gì đi can thiệp sao!

Tư Mã Hằng nhìn nàng, đột nhiên câu dẫn ra 1 mặt cười- Người ghen tị?

__ Xin lỗi, ta ăn mẽ, ăn mỳ, chính là không ăn giấm, cái kia cũng không có thể ăn được, hơn nữa gây hại đối với thân thể, ta là cái người theo chủ nghĩa hiện thực, vì thế ta tuyệt đối sẽ không đi làm chuyện gây hại đối với thân thể, như vậy hiện tại người mình bạch chưa! - Tô Tần 2 tay giơ lên, ý bảo chính mình thực sự không sao cả.

__ Người... __- Tư Mã Hằng có chút tức giận, hắn vừa cấp hừng hực không để ý hình tượng chạy đến vì muốn cho nàng 1 cái giải thích, nàng cư nhiên như thế không quan tâm, như vậy nàng đem tình cảm của mình trở thành cái gì, đem hứa hẹn của mình lại trở thành cái gì, không quan trọng gì gì đó sao!

Theo như những gì nàng nói chính là, lời hắn nói, sự hắn làm, nàng 1 chút cũng không quan tâm! Hắn đối với nàng mà nói cư nhiên so với người lạ còn không bằng! Nghĩ đến đây, 1 cỗ hỏa liền hướng đáy lòng phun tới!

__ Tô Tần, người quả thật không muốn nghe giải thích của ta! - Hắn sinh khí, hắn phần nộ rồi! Hắn là vương gia, hắn sự chịu đựng là có hạn!

__ Ta nói rất rõ ràng, người không có ngẩng ngẩng đi! - Tô Tần 2 mắt nhìn về phía trước, không nhìn tới lúc này Tư Mã Hằng trong mắt là ngập tràn lửa giận.

__ Hảo, rất tốt! - Tư Mã Hằng cắn răng- Tô Tần, người đã không muốn nghe giải thích, như vậy ta cũng nói cho người biết, chỉ cần là bản vương nhìn trúng người nào, cho dù là dùng ép buộc, ta cũng sẽ đem người buộc trở lại!

Nếu là không có kinh qua đêm qua, hẳn có lẽ sẽ buông tay, thế nhưng trải qua đêm qua hẳn hiểu tâm tư của mình, vì thế hẳn sẽ không buông tay, nữ nhân trước mắt này, hẳn là muốn định rồi, mặc kệ dùng phương pháp gì, hẳn cũng sẽ không lại làm cho nàng ly khai chính mình!

__ Người, người muốn làm gì! - Tô Tần lúc này mới phát hiện, Tư Mã Hằng trong mắt phần nộ, trong lòng hô to không ổn, 2 mắt vừa chuyển, lập tức đổi phía sau hẳn kinh hô ra- Cổ tiểu thư, sao người lại tới đây!

Tư Mã Hằng lập tức sững sốt, nghiêng đi một thời gian, Tô Tần lại nhân cơ hội lòng bàn chân 1 mạt du, chuồn mất!

__ Tô Tần, người này tiểu hoạt đầu, người đứng lại cho ta! - Tư Mã Hằng lập tức phát hiện không thấy bóng dáng của nàng, chạy đi liền truy.

Kết quả là, trong vườn liền xuất hiện 1 cảnh tượng kỳ quái như thế, 1 thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn chạy trốn so với thổ còn nhanh hơn phía sau, 1 nam tử tuấn mị đáng người chăm chú rượt theo.

Tô Tần bị Tư Mã Hằng đuổi theo đầy sân tán loạn, nàng bị ai phát hiện, Tư Mã Hằng so với Tần Như Ca lợi hại hơn, giống như là kẻo mạch nha, thế nào cũng ném không xong, chạy trốn khiến nàng thở dốc vù vù vẫn không thể nào đem hẳn bỏ rơi.

__ Tô Tần, người lập tức dừng lại cho ta đến, nếu không chờ ta bắt được người, người sẽ biết tay! - Tư Mã Hằng cũng phát hiện 1 vấn đề lớn, Tô Tần chạy trốn thực sự rất nhanh, nàng rõ ràng không có khinh công, tại sao có thể chạy nhanh như vậy.

Bất quá không quan hệ, hẳn có rất nhiều thời gian cùng tinh lực để đối phó chỉ (Móng vuốt) giáo hoạt tiểu hồ ly này, chờ hẳn bắt được nàng, cần phải hảo hảo mà “Giáo huấn” nàng 1 chút, cần phải làm cho nàng biết 1 chút cái gì gọi là “Phu là trời, phu là tất cả”.

__ Cứu mạng... ...- Tô Tần dọc theo đường đi lấy lộ tuyến hình chữ “S” nhằm trốn lui, lớn tiếng la hét cầu cứu.

Lúc đi ngang qua 1 hoa viên đại môn, 1 đôi tay bưng miệng của nàng, sau đó đem nàng kéo vào phía sau hoa viên.

__ Kỳ quái, vừa rồi người còn ở nơi này chạy, thế nào chỉ chớp mắt liền không thấy tăm hơi! -Tư Mã Hằng truy đến nơi đây liền không tìm được tung tích Tô Tần, hẳn dừng bước lại, tìm xung quanh, lại thế nào cũng tìm không được- Chẳng lẽ nàng còn có thể đột thổ được sao!

Tô Tần trốn ở 1 tiểu sơn động trong giả sơn phía sau, nghe được Tư Mã Hằng nói, thấp giọng mắng ra- Người mới là con chuột, mới thích đào động gì đó!

__ Khúc khích... ...- Đứng ở phía sau Dạ Lãnh Ngô Hạo nhin không được thấp giọng cười ra- Dám nói hẳn là con chuột, người là người thứ nhất.

__ Gì chứ, ta nói là sự thực! - Tô Tần phiền muộn, nàng rõ ràng mới là người bị hại, còn bị hẳn đuổi theo chạy đầy sân, nhưng nhìn bộ dáng Ngô Hạo, tựa hồ tương đối đồng tình với Tư Mã Hằng hơn!

__ Được rồi, chúng ta có thể hay không trước đừng nói chuyện này, hẳn hình như đi rồi, đi ra ngoài trước lại nói- Dạ Lãnh nhìn 2 vị tương hồ bạch nhãn tên (Mắt phóng ra mũi tên, ở đây ý của Lãnh ca nói là 2 tên ngọc này đang trừng mắt gườm gườm nhau), lại nhìn lại không gian nhỏ hẹp chỉ có thể chứa nạp 3 người, thẳng lắc đầu.

__ Nga- Tô Tần tựa hồ cũng phát hiện tình cảnh xấu hổ của bọn họ hiện nay, vội vã trước lui ra ngoài, lại hướng bọn họ nói cảm ơn- Vừa rồi đa tạ ơn cứu mạng của 2 vị cứu, sau này nếu có cần chuyện gì trong phạm vi của tiểu đệ, tiểu đệ nhất định báo đáp 2 vị.

Ngô Hạo sang sảng cười, dùng sức vỗ vỗ bả vai của nàng- Tiểu huynh đệ thật thú vị, chúng ta giúp người không cần cái hồi báo gì, nếu như người không chê, chúng ta kết nghĩa huynh đệ thế nào? Ta năm nay vừa

mới tròn 20, Nhuế huynh đệ còn người?

— Ngạch, ha hả, tốt, ta năm nay mới 15, xem ra ta phải xưng hô người là Ngô đại ca, chỉ là đại ca chớ ghét bỏ tiểu đệ ta thường xuyên gây rắc rối là được rồi! - Tô Tần lại bị hấn lực mạnh chụp thân thể thiếu chút nữa bay ra ngoài, mau là được Dạ Lãnh ở phía sau tiếp được, nàng ngượng ngùng rút về cánh tay bị Dạ Lãnh đỡ lấy, cười cười nói- Cảm ơn, bất quá ta muốn biết vị này phải xưng hô như thế nào.

Ngẫm lại thật là kỳ quái, rõ ràng là 3 người không quen biết, bây giờ nhưng thật ra thân thiện lên, hình như, vị Ngô Hạo đại ca này cả ngày đều đi theo bên người Dạ Lãnh, bọn họ khi nào trở nên thân mật như vậy.

— Nga, ta năm nay vừa vặn 18, như vậy ta nên xưng hô người 1 tiếng Tô tiểu đệ, thế nào? - Dạ Lãnh nhàn nhạt cười, 1 đôi con người sáng ngời lóe ra quang mang, làm cho khuôn mặt vốn trắng bệch thoát nhìn cũng có 1 chút sinh khí.

— Ha hả, tốt lắm, chúng ta sau này liền xưng hô như vậy đi, bất quá hôm nay tiểu đệ ta còn có việc trong người, trước đi 1 bước, ngày khác sẽ cùng 2 vị ca ca nói chuyện, thế nào? - Tô Tần hôm nay hẹn Cổ Nguyệt đi bàn về chuyện làm thế nào trừ bị “Mị Nhân phường”, bị Hồ Thanh Ca cùng Tư Mã Hằng như thế 1 giáo hợp, thiếu chút nữa đều đã quên.

— Tự nhiên là có thể, người cứ đi trước, còn có rất nhiều thời gian- Dạ Lãnh hôm nay nói có chút nhiều, hấn tốt lắm trong con người sáng ngời lộ ra 1 cổ tiểu ý khó có thể nói nên lời, nhợt nhạt lại làm cho người trầm mê.

Tạm biệt 2 vị kia xong, Tô Tần ở địa phương ước hẹn nhìn thấy chờ đợi đã lâu Cổ Nguyệt, nhìn sắc mặt của nàng, tựa hồ không tốt lắm.

— A, Cổ tiểu thư, người làm sao vậy? - Tô Tần lần đầu tiên nhìn thấy nàng lộ ra biểu tình như vậy, đứng ở tiểu đình trong hồ, cúi đầu nhìn kia một trì ba quang trọng vất, trong mắt diệu hồ quang, có chút chói mắt, nhỏ vụn quang mang huyền 2 mắt Tô Tần, có chút thấy không rõ là ánh mắt dạng gì.

— Người đã đến rồi- Cổ Nguyệt quay sang, nhìn nàng, Tô Tần này mới phát hiện, hốc mắt nàng hơi có chút ẩm ướt, tựa hồ vừa mới khóc.

— Người có chuyện gì không vui sao? - Tô Tần thân thiết đi lên phía trước hỏi.

— Không có gì, chỉ là cảm thấy có thể là mình làm không tốt, tựa hồ... --- Cổ Nguyệt khe khẽ thở dài 1 hơi, đáy mắt lại lần thứ 2 đã ướt ướt đứng lên.

— Tựa hồ cái gì? - Tô Tần có chút minh bạch ý của nàng, cũng không biết vì sao Tư Mã Hằng cùng Tần Như Ca đều không thích nàng, vẫn cảnh cáo chính mình phải cách xa nàng ra , nhân gia 1 đại cô nương có chỗ nào đắc tội bọn họ, nàng nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nghĩ không ra cái nguyên cớ gì.

— Không có gì, chỉ là trong lòng khó chịu, thật ngộp, muốn đi ra ngoài tản bộ 1 chút- Mắt lại ai oán nhìn về phía Tô Tần, lộ ra ý tứ khẩn cầu.

— Ngạch, vậy ta cùng người đi, dù sao ta cũng có sự muốn thỉnh giáo người, thuận tiện rủ thêm Hạnh Nhi cùng Như Nguyệt các nàng cùng tới đây, sau đó sẽ đi chung quanh mua 1 ít đồ dùng hàng ngày- Tô Tần nhưng thật ra đối đệ nhất thiên hạ quan, Yên Môn Quan này tâm tồn lòng hiếu kỳ, hôm qua vừa tới, gặp được cái cục diện rối rắm như thế cũng không có thời gian hảo hảo mà nhìn rõ 1 chút cái chỗ này, hôm nay vừa vặn mượn cơ hội này đi nhìn 1 cái.

Rủ được Hạnh Nhi cùng Như Nguyệt, Tô Tần liền dẫn các nàng cùng đi dạo phố.

Kết quả là, 1 đám nữ nhân liền bắt đầu tụ tập ở nơi biên thùy thành nhỏ lý này.

Tô Tần bắt đầu bị 1 ít tiểu biểu diễn mới lạ hấp dẫn, phần lớn là nàng hứng thú với các hàng len, đều là 1 ít người ngoại lai mang từ trong kinh thành tập hợp bán ra.

Đương nhiên ở đây vùng đất trung tâm như trước rất phồn hoa, các loại tửu quán trà lâu, cửa hàng san sát, quan to quý nhân ăn mặc xa hoa cũng đại đô tập trung ở chỗ ăn chơi xa hoa.

__ Xem ra, ở chỗ này mở mộ phưởng có được không? – Tô Tần như thế nhấc chân chạy xem 1 vòng, phát hiện ở đây phần hoa không thua gì kinh thành- Cổ tiểu thư, ý tứ của người thế nào?

__ Ân, ở đây xây cái mộ phưởng, khách nhân không thành vấn đề, vấn đề là, người phải như thế nào huấn luyện những nữ nhân trong vườn kia? - Xem ra, những nữ nhân kia tựa hồ khó mà biết nghe lời.

__ Hắc hắc, này người liền không cần phải lo lắng, thế nào giáo hóa các nàng là chuyện của ta, người liền phụ trách huấn luyện kỹ năng các nàng là được! - Tô Tần 1 bộ dáng định liệu trước.

__ Tiểu thư, bên kia hình như có người- Hạnh Nhi chỉ chỉ cái hẻm nhỏ phía trước, nơi đó nằm 1 người, nhìn hình dạng này hình như đã hôn mê.

__ Chúng ta đi nhìn thử- Tô Tần tế bào tượng nghĩa nhiệt tình lại bắt đầu rục rịch.

__ A, là 1 lão nhân- Tô Tần đưa hắc lật lại thân, lại phát hiện thì ra là cái lão đầu râu bạc.

__ Đói, ta thật đói... ...- Lão nhân ở trong hôn mê nói mơ.

__ Ngạch, hắc hình như chính là đói bất tỉnh- Tô Tần nâng dậy hắc- Chúng ta không thể cứ như vậy đem hắc ném ở chỗ này, trước đem hắc mang trở về rồi hãy nói.

Vì hắc rửa sạch 1 chút mặt, thấy rõ khuôn mặt của hắc xong, Tô Tần kinh ngạc hô lên- Sư phụ, tại sao là người!

Tẩy trừ qua đi, lộ ra chính là hé ra cùng sư phụ ở trong thế giới Tô Tần nguyên lai mặt giống nhau như đúc.

Nàng không nghĩ tới, cứ nhiên lại ở chỗ này gặp được sư phụ, thế nhưng vừa nghĩ lại cảm thấy không đúng, nàng là xuyên việt tới nơi này, chẳng lẽ sư phụ cũng xuyên việt tới được, thế nhưng sau khi hắc thanh tỉnh, Tô Tần triệt để bỏ đi cái ý niệm này, người này chỉ là bộ mặt giống nhau mà thôi, hắc không phải sư phụ.

__ Oa, vị lão gia gia này, khẩu vị của người hảo hảo a! - Tô Tần nhìn kia 2 hàng bát ăn cơm chồng chất như núi, đối với khả năng ăn uống kinh người của hắc cảm thấy vạn phần “Kính ngưỡng”.

__ Đương nhiên, có thể ăn có thể uống có thể ngủ, mới là phúc khí, đúng không! - Lão nhân vừa ăn, 1 bên chùi đi mấy hạt cơm trên râu, nhếch môi nở nụ cười thỏa mãn tượng như đứa nhỏ.

__ Ha hã, lão gia gia, ta kêu Tô Tần, không biết ngài xưng hô như thế nào? - Tô Tần rất thích hắc loại này rộng rãi tính tình, cùng sư phụ giống nhau như đúc, khó có được có thể ở chỗ này gặp được 1 người coi như là quen thuộc, Tô Tần cuối cùng cảm giác có 1 chút an ủi, cảm giác thượng không còn là 1 người cô đơn.

__ Người gọi ta là lão Sở đi, bọn họ đều xưng hô ta như vậy!__ Ân- Tô Tần cũng thật biết nghe lời.

Cứ như vậy lão Sở liền tạm thời ở trong vườn, bởi vì hắc tương đối thích ăn, vì thế, Tô Tần cố ý vì hắc mở cái tiểu viện, mỗi ngày nhất định cung ứng hắc ăn đầy đủ.

__ Ai, tiểu thư, người thế nào tự nhiên thiện tâm như vậy a- Hạnh nhi vội vã lời nàng ra.

__ Làm sao vậy? - Nàng không cảm thấy có cái gì không ổn.

__ Bây giờ tiền của chúng ta đã không đủ dùng, còn phải nuôi dưỡng những người này, người lại nuôi thêm hắc, chẳng phải là rất vất vả sao? - Hạnh nhi đảo cũng không phải thấy chết không cứu, chỉ là, bây giờ các nàng cũng là khó khăn trọng trọng, thế nào còn có tiền nhân rồi nuôi dưỡng thêm 1 lão nhân thích ăn đây

__ Hạnh nhi, bạc không phải tự chạy tới, mà là tự kiếm về, vì thế bớt ăn bớt dùng cũng không thể tăng tài phú, hơn nữa, nhiều 1 đôi đũa mà thôi, chúng ta hiện nay vẫn có thể cung cấp nuôi dưỡng thêm 1 người, người yên tâm, tiểu thư nhà người ta tự nhiên sẽ có biện pháp tránh kiếm tiền, tuyệt đối sẽ không cho các người lưu ly đầu đường xó chợ đâu! - Tô Tần nàng rất có trách nhiệm nha, nàng tuyệt đối sẽ không làm chuyện không có nắm chắc.

47. Chương 47: Vấn Đề Mặt Mũi!

Dàn xếp hảo tất cả, Tô Tần liền bắt tay xây “Mộ Nhân phưởng” của nàng, đầu tiên là đem vườn từ bắc đến nam phân chia thành 4 sân, phân chia thành Ngô Hạo ở “Thiên Lăng viện”, Dạ Lãnh ở “Lãnh Nguyệt

viện”, Tàn Như Ca ở “Phi Nhạc viện”, cùng với Tư Mã Hằng ở “Tua Cờ viện”.

Dàn xếp xong đồng soái ca đầy đủ mọi thứ, các mỹ nữ cũng đều trước tranh sau đoạt tiến vào chỗ sân của soái ca mà các các nàng thích, như vậy toàn bộ vườn cách cục liền cơ bản hình thành.

Kế tiếp chính là phần Cảm hóa Giáo dục, vì thế Tô Tần cố ý triệu tập chúng mỹ nữ mở thành 1 cuộc họp.

— Ân, các vị mỹ nữ tỷ tỷ hảo! - Tô Tần bày ra 1 bộ khuôn mặt tươi cười đối với các nàng nói.

— A... ..- Đáng tiếc, chúng mỹ nữ đều có giác quan thứ 6 hiển nhiên đối với động vật giống cái tương ứng khá bài xích, căn bản không ứng thú 1 chút với Tô Tần.

Tô Tần tức giận thẳng nhú mào, nha nha, 1 đám sắc nữ, chỉ biết vây quanh soái ca, nhìn thấy nữ nhân liền hận không thể phóng điện điện giết đối phương, nhìn thấy nam nhân liền hận không thể phóng điện điện đảo đối phương, sự khác biệt này cũng quá lớn đi!

Nhất là cái nữ nhân gọi Như Thủy Nguyệt kia, cả ngày đều mặc cái y phục hồng sắc lòe loẹt, lộ ra cả nửa bộ ngực sữa, cả người giống như là bạch tuộc hướng trên người Tư Mã Hằng quần lấy.

Tô Tần cảm thấy nàng ta hơi thiếu vững chắc, thế nào giống như không có xương cốt, nhìn liền nổi giận trong bụng, mà cái con ngựa chết kia lại rất hưởng thụ, 1 bên ôm 1 bên tựa, tựa hồ còn rất đắc ý, Tô Tần nhìn liền nghiêng răng oán hận.

Bình tĩnh, bình tĩnh, Tô Tần tự mình an ủi nói, không thể cùng người như vậy chấp nhặt, khí phôi chính mình thật không đáng.

Đương nhiên, nàng cũng nhìn thấy Tư Mã Hằng đáy mắt kia 1 mặt cười đắc ý, cũng biết người này tuyệt đối là cố ý ở trước mặt của mình bày trò, bắt quá, nàng cũng không ngốc, người nghĩ muốn dùng phép khích tướng cùng nàng đấu, nàng chỉ còn biết phụng bồi!

— Các vị, chuyện ta hôm nay ở chỗ này cùng các người nói không phải là muốn trưng cầu ý kiến của các người, mà là chính thức thông tri các người, về phần các người muốn ý kiến như thế nào, ta sẽ từ từ xem xét lại, nếu như các người hợp tác, thì tất mọi người đều vui vẻ, nếu như... ..

— Nếu như, chúng ta không muốn hợp tác, lại thành thế nào? - Tô Tần nói còn chưa xong, 1 đạo kiều mị thanh âm liền vang lên, định thần nhìn lại, lại là cái hồng y nữ tử ôm lấy Tư Mã Hằng kia.

Giọng nói của nàng lạnh lùng, mang theo ý vị khiêu khích, ôm thắt lưng Tư Mã Hằng, liếc xéo hướng Tô Tần.

— Ha ha, Thủy Nguyệt cô nương hỏi thật hay, ta chính muốn nhắc tới điểm này! - Tô Tần cũng không cam tỏ ra yếu kém nhú mào nhìn nàng- Hạnh nhi, đem đồ vật mang lên!

Mọi người liền nhìn thấy 1 rương lớn được nâng tới chỗ ngồi diễn thuyết, định nhãn vừa nhìn, kia trong rương đều là tràn đầy vàng.

— Các vị, ở đây đều là gia sản của ta cùng 4 vị soái ca, bây giờ đều để ở chỗ này lấy kỳ làm thành ý- Tô Tần chỉ vào 1 cái rương hoàng kim trước mặt nói- Ta biết nói suông là vô dụng, dù sao cũng phải lấy ra cái phương án đến, vì thế ta hôm nay không chỉ có lấy ra phương án vì các vị mưu phúc lợi, ta càng lấy ra thành ý của ta, hi vọng các vị cũng có thể chân thành hợp tác, cộng đồng chúng ta cùng vượt qua cái cửa ải khó khăn này, tin các vị đối thực lực của chính mình không có sở hoài nghi đi, 1 khiêu chiến nho nhỏ như vậy làm sao có thể làm khó các người được, ta tin tưởng chắc chắn rằng, chỉ cần đại gia chúng ta đồng tâm hiệp lực, cửa ải khó khăn hơn nữa cũng có thể xông qua được!

1 lời đã dứt, dưới đài mọi người trong khoảnh khắc yên tĩnh lại, tất cả mọi người lấy 1 loại ánh mắt cực kỳ bất khả tư nghị nhìn Tô Tần, tựa hồ đang nhìn 1 người xa lạ.

Nhất là Tư Mã Hằng, hần lần đầu tiên nhìn thấy Tô Tần hào quang bắn ra 4 phía như vậy, cái loại này tự tin, cái loại này thần thái, nàng lúc trước hoàn toàn không có, sau 1 đêm, nàng tựa hồ lại trưởng thành không ít, nhìn nàng đứng ở giữa quang huy, Tư Mã Hằng khóe miệng thủy chung đều là câu dẫn ra, 1 lòng tràn đầy hình ảnh đều là nàng.

Thủy Nguyệt nhìn thấy Tư Mã Hằng vẻ mặt tràn ngập yêu thương, trong mắt chỉ hình ảnh Tô Tần, đáy lòng ngoan vô cùng, nàng lạnh lùng ai oán liếc mắt 1 cái trên đài Tô Tần, 1 ý niệm ác độc liền hiện lên.

Mọi người tựa hồ cũng bị Tô Tần phen này khích lệ chi từ sở dĩ động, Như Thủy Nguyệt lại lạnh lùng cười.

__ Như cô nương, người tựa hồ không có cùng ý kiến? - Tô Tần vừa nhìn thấy nàng liền nổi khí, bất quá vì đại cục, nàng vẫn là nở 1 nụ cười hỏi- Nếu như người có ý kiến bất đồng gì, không ngại nói thẳng, cộng đồng chúng ta tham thảo 1 phen!

Người nha , tốt nhất nên biết thức thời, không nên chống đối ta, nếu không, bản tiểu thư ta sẽ làm cho người đẹp mặt! Trên mặt mặc dù cười, bất quá Tô Tần dưới đáy lòng lại cười rủa.

__ Ý của ta cũng không có gì đặc biệt, bất quá cũng chính là vì lợi ích các vị tỷ muội cùng các vị soái ca mà suy nghĩ- Như Thủy Nguyệt vừa nói vừa tựa đầu càng sâu vào trong lòng Tư Mã Hằng.

Khê động tác này rước lấy Tô Tần 1 cái bạch nhãn, tất cả đều rơi vào trong mắt Tư Mã Hằng nhìn thấy Tô Tần kia bộ dáng lửa giận ngút trời, khoe miệng tiểu ý càng dày đặc, nha đầu này, khẩu thị tâm phi, rõ ràng rất ghen, mà ngoài miệng lại chính là không chịu nói ra, 1 bộ dáng cứng đầu xác thực cũng rất đáng yêu nha!

__ Nga, nói như vậy, Như cô nương là có kế hoạch tốt hơn , không bằng nói ra, đại gia nghe 1 chút, coi như có thêm 1 đối sách tốt hơn- Cổ Nguyệt lúc này lại đứng dậy, nhẹ lay động đàn hương phiến, 1 vô hại bộ dáng long trọng thành công, bất quá 2 mắt của hắn lại lưu chuyển quang mang sắc bén, thẳng tắp nhìn chằm chằm Như Thủy Nguyệt.

Như Thủy Nguyệt khí thế thoáng cái hạ rất nhiều, bất quá nàng rất nhanh khôi phục thần thái tự nhiên, nhún mày cười nói- Ta chỉ là cảm thấy nếu như không có cái phương pháp cổ vũ, chẳng lẽ làm tốt hay tệ đều như nhau sao?

Cái này tử, lời của nàng nhưng thật ra là quang mang của mọi người, đúng vậy, mọi người oán thán, làm tốt hay dở đều như nhau, kia còn có người nào còn muốn tích cực đi làm a!

Như Thủy Nguyệt thấy mọi người ánh mắt cũng đều khôi phục như trước lạnh lùng, đáy lòng thật vui, đặc ý lại muốn hỏi trong lòng Tư Mã Hằng, vậy mà, Tư Mã Hằng 1 cái lắc mình, nàng thiếu chút nữa ngã đập mặt xuống đất.

Còn chưa kịp ngược mắt, đỉnh đầu liền truyền đến 2 đạo sát khí quang mang, trong lòng run lên, cúi đầu lui sang 1 bên, không dám lên tiếng.

Cổ Nguyệt con người nhàn nhạt lại lợi hại đảo qua Như Thủy Nguyệt cùng Tư Mã Hằng ánh sáng lạnh ở không trung vừa vặn chạm nhau, trong nháy mắt, hoa lửa 4 phía, ở không trung lý kích động ra.

Nhưng mà, bên này Tô Tần lại không có cảm nhận được hai người này kích đấu, nàng cúi đầu, tựa hồ là bị Như Thủy Nguyệt đưa ra 1 đề khó.

__ Ha ha, ta nói vị tiểu ca này, người nếu là không thể lấy ra phương án tốt hơn, liền thôi đi, đừng lãng phí thời gian đại gia chúng ta, chúng ta còn muốn cùng các soái ca hảo hảo tâm sự- Mọi người đều bật phát ra trận trận thanh âm bất mãn.

Hạnh Nhi lo lắng nhìn tiểu thư, biết lấy đâu ra hảo biện pháp đến chế trụ những nữ nhân này đây, không cẩn thận liền có thể thất bại trong gang tấc!

__ Hắc hắc, Như cô nương đúng là nghĩ chu đáo, đích xác, không có tốt khích lệ chế độ, chúng tỷ

__ Hắc hắc, Như cô nương đúng là suy nghĩ chu đáo, đích xác, không có chế độ khích lệ tốt, thì như thế nào phân biệt được chúng tỷ muội làm tốt hay làm dở, như vậy đi... ...- Tô Tần vung lên tự tin cười, hướng Dạ Lân bọn họ nháy 1 cái mắt, Ngô Hạo lập tức lĩnh hội, dựa theo như lời nàng trước kia, lại chuyển thập cái rượu châu báu đồ trang sức cùng lãng la tơ lụa lên án thư.

__ Những thứ này là... ...- Mọi người lại nghi ngờ, mới vừa rồi không phải nói cái rượu trên đài kia đều là gia sản bọn hắn sở hữu sao, như thế nào lúc này lại thêm thập cái rượu gia sản như thế!

— Ha hả, các vị, giống như lời Như cô nương, chúng ta nhất định phải cùng đứng ở trên 1 địa vị ngang hàng, mới có thể tính là cạnh tranh công bằng, đúng không! - Tô Tần bắt đầu trộm cười đào hố.

Mọi người gật đầu, hình như phải có 1 công bằng khởi điểm mới được.

— Như vậy, nếu là cạnh tranh công bằng, chúng ta coi như là 1 thành viên trong đó, chúng ta tốt xấu bây giờ cũng là ngồi ở cùng trên 1 cái thuyền, đúng không! - Tô Tần chỉ chỉ mình và người ở 4 phía.

Ngạch —————

Mọi người suy tư 1 chút, lại gật đầu 1 cái, bây giờ đích thực là cộng đồng tiến thoái.

— Hắc hắc, vì thế, nếu chúng ta lấy ra gia sản từng người, như vậy gia sản các vị tự nhiên cũng không thể hạ xuống, lại xứng đáng 2 chữ công bằng, đúng không! - Tô Tần lúc này mới nói ra trọng điểm, nằng chỉ vào thập cái rương châu báu thêm vào trước mặt này nói- Nơi này có thập rương châu báu, sổ sách thu nhập, đều chân thực ghi chép gia sản các vị sở hữu, mấy thứ này bây giờ tạm thời đều đặt ra ở đây, do Cổ cô nương bảo quản, lập thành quỹ của “Mị Nhân phường” chúng ta, cũng là nơi sau này phát lương các vị, đương nhiên... ...- Vừa nhìn thấy dưới đài có người bắt đầu bắt mẫn, Tô Tần lập tức ngũ phong vừa chuyển.

— Đương nhiên, các vị tuyệt đối sẽ không mất vốn gốc, lợi tức ta trả gấp 5 lần, nếu như lợi nhuận, tiền vốn cộng thêm lợi tức, cộng thêm phúc lợi nhất tịnh xin trả các vị, ý các vị như thế nào! Đương nhiên, các vị cũng có thể phản đối, bất quá, ta tựa hồ nhớ, trang chủ đại nhân trước từng nói qua đem cái nhà này giao cho ta xử lý, ở đây tất cả đều do ta làm chủ, nếu là có người không phục quản giáo, trực tiếp do ta nhất tịnh xử trí, không cần trở lên báo cáo hần!

Quả nhiên tất cả mọi người đều sợ hãi vị trang chủ đại nhân này, lời này vừa nói ra, mọi người bất mẫn tịnh tự lập tức bị đè ép đi xuống.

Hài lòng nhìn mọi người dưới đài, Tô Tần lại bắt đầu chính sách trấn an- Đương nhiên, chỉ cần các vị hảo hảo mà hợp tác, ta tin lấy các vị thông minh, các vị thiên tư, tuyệt đối sẽ không làm cho Mị Nhân phường không hồi lại được vốn gốc! Đến lúc đó, những gì ta nhận lời cấp các vị cũng sẽ toàn bộ hoàn trả lại bằng tiền mặt!

Lúc này đại gia cũng đều đem ánh mắt oán giận quay đầu hướng về phía Như Thủy Nguyệt, kia ý tứ rất rõ ràng, đều là vì mưu ma chước quỷ của nàng, làm hại đại gia ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo! Bởi gia sản lại chiết bình!

Vừa dấm vừa xoa, phân tích lợi hại, luân phiên lần lần, dưới đài nữ nhân ngoại trừ Như Thủy Nguyệt như trước vẫn duy trì thái độ đối địch, người còn lại cũng không phản đối nữa.

— Hảo, nếu các vị không phản đối, như vậy các người xin mời xem qua 1 phen rõ ràng sổ sách này, nếu là kiểm kê không có lầm, chúng ta liền bắt tay vào làm thôi!

Cứ như vậy, Tô Tần lần thứ 2 lấy công tâm sách lược, lấy 3 tác không lạm miệng lưỡi, lần thứ 2 dẹp xong 1 đạo nan đề.

— Wow, tiểu thư, người thực sự rất lợi hại, cứ như vậy mấy câu, đem mấy nữ nhân kia trị được dễ bảo! - Hạnh Nhi đối với nàng kính ngưỡng quả thực chính là như “Thao thao như nước sông, kéo dài không dứt”.

— Nay còn phải tạ ơn Ngô đại ca, Lãnh đại ca, cùng Như Ca giúp, nếu không phải là bọn họ suốt đêm giúp ta tính ra được thập sách sổ sách, chúng ta cũng không thể khống chế những nữ nhân không phục này! - Tô Tần tiếp nhận Hạnh Nhi đưa cho nàng trà, nhấp 1 ngụm nói.

— Chỗ nào, chúng ta còn không đều là chiếu theo chủ ý của người làm, nếu không phải là người nghĩ chu toàn, hôm nay cũng không thể khống chế đám nữ nhân này- Ngô Hạo là triệt để phục, nha đầu này mưu ma chước quỷ thật nhiều, trọng yếu nhất là nàng hiểu đặc nhân tâm, hiểu được phòng ngừa chu đáo, chuyện gì nàng cũng trước liệu đến, cho nên mới có thể khống chế địch thắng nhanh như vậy.

Len lén nhìn nhìn thiếu chủ, hần trong mắt nhìn Tô Tần tựa hồ không còn là châm chọc, hơn 1 chút thưởng thức.

Dạ Lãnh 1 đôi lãnh sơn trong suốt con người vút sáng qua 1 mặt ý thưởng thức, lập tức liền bị kia cảm giác như có như không xa cách vùi lấp.

— Như vậy bước tiếp theo, người tính toán làm thế nào? - Dạ Lãnh cũng nhấp 1 ngụm trà hỏi.

— Ân, lần này cần phải phân 2 bước, đồng thời tiến hành- Tô Tần đem nàng suốt đêm chế ra 1 quyển kế hoạch tập đem ra.

— Thế nào phân 2 bước đồng thời tiến hành? - Cổ Nguyệt cùng Tư Mã Hằng cũng liếc qua, nhìn cuốn sách nhỏ trong tay nàng.

— Bước đầu do Cổ cô nương dẫn đầu, từng bước đối những cô gái này triển khai kỹ năng huấn luyện, đồng thời 1 khác bộ do Tư Mã vương gia dẫn đầu triển khai đối ngoại tuyên truyền- Tô Tần bắt đầu phân phối nhiệm vụ.

— Cái gì! - Tư Mã Hằng lập tức nhảy dựng lên- Ta phản đối! - Muốn hấn đường đường là vương gia, đi cho các nàng làm chạy chân, chạy chân cũng thì thôi, nhưng là loại chạy chân việc vặt, hấn còn gì là mặt mũi nữa!

— Người trước đừng kích động như vậy... --- Tô Tần lập tức vì hấn rót 1 chén Long Tỉnh tốt nhất, cười híp mắt tự mình bưng đến trước mặt của hấn, mang về mặt lấy lòng về nói- Vương gia xin bớt giận, trước uống 1 chén, dung tiểu nữ tử tinh tế nói tới, thế nào?

Tư Mã Hằng đối với nàng loại này khuôn mặt tươi cười lấy lòng chính là bất lực, 1 bụng lửa giận bị nàng ngọt như vậy cười nói lập tức đè ép đi xuống, bưng lấy chén trà nàng đưa tới, hỏi- Vậy người muốn nói gì, có lý do gì, không thể là ta thì không được!

— Ha ha, nhớ vương gia trước đây từng nói qua, người nói ở đây có thể coi là đệ nhị cổ hương của vương gia.

— Ân- Hớp 1 miệng trà, mặc dù so với trà trong phủ hoàn toàn thua xa, lại là vì thủ nghệ của nàng, mà có vẻ phá lệ thấm tâm, khỏe miệng hiện lên hài lòng cười.

— Vì thế, vương gia đối với nơi này tất cả có thể nói là quen thuộc không ngớt, thuộc như lòng bàn tay- Tô Tần lại vì hấn xoa bóp vai.

— Ân... --- Thật không sai, nha đầu kia tay nghề đích xác không tồi, hấn thân tâm đều chiếm được xoe ra.

— Vì thế , thử hỏi ở đây ngoại trừ vương gia ai có thể đảm đương trọng trách tuyên truyền này! - Tô Tần trộm trộm cười nói.

— Ngạch —————- Rồi xong, dùng 1 ly trà, 2 cái đấm lưng, hấn ngoan ngoãn nhảy xuống hố của nàng!
Khúc khích —————

Hạnh Nhi đã không phải là lần đầu tiên nhìn thấy vương gia biểu tình kinh ngạc như vậy, che mặt nín cười, nên cấp vương gia lưu mặt mũi vẫn là phải lưu!

Cổ Nguyệt ánh mắt lạnh lùng đảo qua vai Tư Mã Hằng, tựa hồ phải đem hấn cùng ác vai kia toàn bộ đóng băng, nhưng hấn sau khi nghe Tô Tần nói xong, này mới thu hồi sắc giọng ánh mắt, cũng nhin không được cười, quên đi, dù sao con khỉ kia lại khôn khéo thế nào cũng trốn không thoát nha đầu ngũ chỉ sơn này, hấn chỉ cần đối phó nha đầu này, chỉ là 1 Tư Mã Hằng có thể gây sợ hãi tới đâu!

48. Chương 48: Vương Gia Thành Đầu Trộm Đuôi Cướp?!

Dạ Lãnh trên mặt tuần lãng cũng hiện lên tiểu ý thưởng thức, nha đầu này, trị người quả nhiên cũng khác người, vì người mà dị đích thực là cái phương pháp tuyệt diệu! (Dùng lời ngon tiếng ngọt để lôi người ta xuống hố)

Ngô Hạo thì lại là ở 1 bên nhìn thấy Tư Mã Hằng kia phó ghen khuất bộ dáng đã sớm đành chỉ cười, lúc này sớm đã ghen thành nội thương, khuôn mặt đỏ bừng, ôm bụng, khom người len lén cười.

Cứ như vậy, Tư Mã Hằng ở dưới sách lược nửa dỗ nửa lừa của Tô Tần, rốt cuộc đáp ứng giúp đi liên hệ 1 chút các danh gia phú hào, lấy mặt mũi hần Hằng vương gia, lấy hữu tình tuyên truyền, thứ nhất có lực ảnh hưởng cực đại, thứ 2 cũng có thể tiết kiệm được không ít kinh phí, nhất cử lưỡng tiện.

— Người phải như thế nào báo đáp ta? - Tư Mã Hằng nửa đêm liền tìm được khuê phòng Tô Tần, hướng nàng báo thù.

Bị hần ngăn ở trên ván cửa, Tô Tần thật sự có 1 chút khóc không ra nước mắt, người này chính là 1 tên lưu manh, còn cái gì gọi là hình tượng vương gia, chỉ bất quá nhờ hần giúp chút xú mà thôi, buổi tối liền lập tức đến đòi trả thù lao.

— Ha hả, Hằng vương gia, có chuyện chúng ta có thể hay không ban ngày nói, người xem người cũng mệt mỗi cả ngày, không bằng sớm 1 chút đi nghỉ ngơi, có việc ngày mai chúng ta lại nghị- Tô Tần bắt đầu cùng hần ngoạn khởi thái cực.

— Vậy được rồi! - Tư Mã Hằng cấp tốc 1 một chút ở cái trán của nàng, sau đó đột nhiên thả nàng.

A —————

Tô Tần đối với hần biểu hiện dị thường, cảm thấy vạn phần kinh ngạc, hần cứ như vậy buông tha mình, mắt chớp a chớp, lại bị ai phát hiện, hần không phải đi hướng cửa, mà là hướng giường của nàng đi đến.

— Ngạch, Hằng vương gia, người đi nhầm phương hướng rồi, cửa ở bên này- Tô Tần hảo tâm nhắc nhở hần.

— Không có sai, người không phải muốn ta đi nghỉ ngơi sao, ta hiện tại đang chuẩn bị đi nghỉ ngơi- Tư Mã Hằng lộ ra ý đùa dai thực hiện được trộm cười, sau đó hướng Tô Tần ném cái mị nhãn.

Ngạch —————

Tô Tần thực muốn đánh người, ngẩng đầu nhìn nóc nhà, thở dài 1 hơi- Vậy được rồi, nếu vương gia thích ở đây, ta cũng chỉ hảo nhặn đau bỏ thứ mình yêu thích, ở đây sẽ để lại cho vương gia, ta đi nơi khác ngủ!

Không thể trêu vào, nàng tổng muốn chuẩn đi!

Tô Tần lúc xoay người muốn chạy đi, 1 đạo nội lực cường hữu lực hướng nàng kéo tới, như cuồng phong làm lá rụng, đơn giản đã đem nàng cuộn cuộn nổi lên, đương lúc Tô Tần lấy lại tinh thần, nàng người đã bị Tư Mã Hằng đặt ở trên giường.

— Người lại chơi xấu , buông ra... ..- Cửa nàng cái kia còn chưa ra âm, liền bị 1 đôi ôn nhu môi chặn lại.

Ngô ngô ————— hờn dỗi rên rỉ tinh tế như tơ, chậm rãi theo gấn bó giữa răng môi lưu luyến ra, mang theo tình ý dạt dào, triền miên ở đây đó trong lòng.

Tô Tần chỉ cảm thấy toàn thân đều trở nên vô cùng khô nóng, so với đêm đó bị Hồ Thanh Ca hạ mị thuốc còn lợi hại, 2 gò má đỏ bừng, tựa như có thể xuất huyết ra ngoài, trên da thịt tuyết trắng, nụ hôn của hần như anh đào nở rộ trải rộng khắp nơi.

— Tần nhi, đừng cự tuyệt ta... ..- Tư Mã Hằng chăm chú đè lại nàng, dùng sức hôn nàng, thâm tình gọi ra- Tần nhi, ta rất nhớ người, mấy ngày nay, đều muốn người... ..

Lần đầu tiên, hần liễu lĩnh nói ra đáy lòng của mình, lần đầu tiên, hần điên cuồng như vậy mê luyến hôn 1 người, loại cảm giác điên cuồng chưa bao giờ có này đem lý trí của hần triệt để yếm mai (Niêm lại như niêm phong), làm cho hần muốn ngừng mà không được, chỉ muốn đem nàng thật sâu nhu tiến trong thân thể của mình.

— Tư Mã Hằng, người buông ta ra, chúng ta, chúng ta còn chưa có thành thân... ..- Tô Tần 1 bên dùng tay đẩy ra hàm dưới của hần, 1 bên vội vàng chỉnh lại cổ áo bị hần kéo xuống.

— Chúng ta ngày mai thành thân là được! - Nàng nếu muốn có cái nghi thức, hần liền cho nàng.

— Ngạch, Tư Mã Hằng... ..

— Gọi ta Hằng! - Nói xong, hần trừng phạt tính thêm 1 nụ hôn sâu kế tiếp.

— Được rồi, Hằng, ta cũng không phải mỹ nữ, vóc người cũng không hoàn toàn đẹp, người không nên bỏ qua 1 mỹ nhân như hoa như ngọc giống Như Thủy Nguyệt như vậy, mà ở lại chỗ này cùng ta! - Trừ phi người ý đồ bất chính, nếu không, người mù cũng sẽ chọn Như Thủy Nguyệt, mà không phải chọn nàng!

— Người vẫn là ghen tị! - Tư Mã Hằng đắc ý cười.

— Ai, được rồi, vậy ta đổi sang cách nói khác, chúng ta nhận thức không đủ sâu, như thế gấp gáp thành thân, vạn 1 ngày sau chúng ta phát hiện trong lúc đó có cái gì bất hòa, kia lại từ hôn, chẳng phải là không tốt, không bằng, chúng ta trước khoan thành thân, trước hảo hảo mà tìm hiểu đối phương 1 chút, nhìn xem 2 bên có thích hợp đến với nhau không, lại quyết định thành thân cũng không trễ, người nói được không?

— Người có phải hay không còn đang tưởng niệm hần! - Tư Mã Hằng đột nhiên sắc mặt trầm xuống, tay ôm chặt nàng cũng tăng thêm lực đạo.

— Ai? - Tô Tần thật không hiểu nổi, hần nói mình còn có thể muốn ai, hần bá đạo như vậy, không cho phép mình nghĩ tới bất luận người nam nhân nào, nàng còn có thể muốn ai!

— Tam đệ, người còn muốn hần sao? - Hần đột nhiên trở nên có chút không tự tin, khi đó nàng là như thế kiên định, phải gả cấp Tư Mã Duệ, chỉ là bởi vì Tam đệ tuyệt tình mới để cho nàng mất lòng tin, vạn nhất Tam đệ nếu như lãng tử hồi đầu lại muốn cùng nàng nói lại tình xưa, như vậy nàng sẽ tuyển trạch như thế nào?

— Hần a... ...- Tô Tần lại có vẻ mặt I don't care- Ta tại sao phải nhớ hần, ta nghĩ ai cũng sẽ không nhớ hần! Kia từ lúc hần đánh nàng 1 cái tát, 1 cái tát kia, nàng đến bây giờ đều còn nhớ rõ.

— Thực sự! - Nghe ra trong giọng nói của nàng vị đạo chẳng đáng, hần mừng rỡ như điên.

— Trời ạ, xin người, người nhanh chóng đi xuống trước, ta sắp bị người đè chết! - Tô Tần tức giận bày hần liếc mắt 1 cái, uốn éo người kháng nghị.

Kết quả, khe động này của nàng tác lại càng kích thích dục vọng Tư Mã Hằng, thân thể bỗng nhiên căng thẳng băng bó, hần lần thứ 2 đem cửa đôi môi nàng hung hăng bắt, nhiều lần nếm vẻ đẹp của nàng hảo.

— Ngô ngô —— Tư —— Mã —— Hằng —— - Tô Tần cảm giác mình giống như là 1 viên kẹo chocolate, đều tan ở trong lòng Tư Mã Hằng cực độ bá đạo lại ôn nhu, lại như thế đi xuống, nàng chỉ có thể bị triệt để tan, kết quả bị hần nuốt vào trong bụng, cuối cùng nàng đành phải sử xuất đòn sát thủ, ôn nhu kêu 1 tiếng- Hằng ——

Lại phối hợp cùng kia độc hữu nhuế thức vô tội thuần mỹ cười, cuối cùng, Tư Mã Hằng tan thành 1 mảnh, hần than nhẹ 1 tiếng, theo trên người nàng lật người xuống, nằm ở bên cạnh thân thể của nàng, thân thủ đem nàng chăm chú kéo vào trong lòng.

— Người đúng là cái yêu tinh! - Hần cương chiều vuốt ve mái tóc của nàng, sau đó đem mặt vui vào mái tóc nhàn nhạt thơm ngát của nàng, bất đắc dĩ nói- Ngủ đi, đợi tới lúc người ngồi trên kiệu 8 người khiêng tới phủ của ta, ta cũng sẽ không bính, cái này người yên tâm.

Tô Tần có chút ử rữ rồi nằm trong ngực của hần, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn cười, kỳ thực nàng cũng không bài xích hần thân thiết, ngực của hần có thể cho nàng 1 loại cảm giác an toàn, tựa hồ chỉ cần 1 cái ôm tiến trong lòng này, gió bão lớn hơn nữa nàng cũng không sợ.

Tay theo nàng kia mềm nhẵn da thịt đi xuống, chạm tới lòng bàn tay nàng kia tinh mịn vết thương, trong lòng run lên, ôn nhu chấp khởi 2 tay của nàng, đưa tới trước mắt.

— Còn đau không? - Nụ hôn ôn nhu rơi vào lòng bàn tay nàng, ôn nhu lời nói truyền vào bên tai của nàng. Hần đầy mắt yêu thương lọt vào trong mắt nàng, viền mắt hơi đã ướt ướt.

— Không đau- Có hần ôn nhu che chở, chỉ có ngọt ngào, nào có đau đớn.

— Đáp ứng ta, sau này đừng thương tổn tới mình như thế nữa- Thương ở trong tay của nàng, lại thực sự đau ở trong lòng của hần.

Ôn nhu nhìn về phía hần, nàng đẩy mắt lưu luyến đáp lại sự si tình của hần, bị thu hút, nàng đem môi để sát vào hần, nhẹ 1 chút, như chuồn chuồn lướt nước mềm nhẹ.

Vừa mới muốn rời đi, lại bị hần bắt hàm dưới, chỉ thấy hần tà mị cười nói- Như vậy không đủ, phải như vậy mới được!

Nói xong, hần đưa tay vòng qua sau đầu của nàng, dùng sức đem nàng kéo sát lại người mình, đôi môi liên lần thứ 2 chăm chú thiếp hợp cùng 1 chỗ.

Tô Tần vươn tay nhỏ bé, nắm ở cổ của hần, tình ý nồng đậm, trần trọc nhiều lần, hần vong tình đưa tay với vào váy của nàng, mang theo cảm giác cực nóng đầu ngón tay xoa qua mỗi tắc da thịt của nàng, khiến cho nàng trận trợn run rẩy.

Bỗng nhiên vừa mở mắt, Tô Tần lập tức đẩy hần ra, thân thể hướng sàng nội nhích lại gần, trên mặt đỏ bừng là 1 đôi con ngươi dị thường chiếu sáng.

Tô Tần che lại 2 má nóng bừng, bất khả tư nghị nhìn Tư Mã Hằng.

Mẹ ơi ~! Nàng dưới đáy lòng kinh hô, nàng, nàng cư nhiên chủ động đón ý nói hòa hần, xong đúng là xong rồi, Tô Tần, người triệt để xong đời, cư nhiên đối phúc hắc nam nhân này nổi lên sắc tâm, người xong đời!

_ Ha hã, này có cái gì xấu hổ! - Tư Mã Hằng 1 tay đem nàng 1 lần nữa ửng hời trong lòng, ở bên tai của nàng thổi nhiệt khí, tà tà cười nói- Đây là phản ứng bình thường, đối mặt ta là 1 đại soái ca, người nếu như không phản ứng, đó mới là không bình thường!

_ Tự kỉ vừa thôi! - Tô Tần có chút làm nũng nói.

_ Có ý gì? - Lại là cái tân từ của nàng.

_ Nói chính xác hơn là người đừng nằm đó nằm mơ! - Tô Tần đắc ý cười, sau đó thừa dịp trước khi hần trừng phạt chính mình, trốn vào trong chăn.

_ Tô Tần... ...- Tư Mã Hằng thanh âm hơi không vui theo bên ngoài chăn xuyên thấu tiến vào.

_ Để làm chi, ta muốn đi ngủ, có việc ngày mai nói! - Dù sao cũng đuổi không đi, chính mình lại chạy không thoát, Tô Tần cũng liền buông tha giấy giữa, đơn giản nhắm mắt lại ngủ, dưỡng đủ tinh thần, ngày mai sẽ cùng hần đấu!

_ Tốt, cùng nhau ngủ! - Tư Mã Hằng lập tức biết nghe lời, cởi hài, cũng chui vào chăn, sau đó từ phía sau lưng ôm lấy Tô Tần, vùi đầu vào mái tóc của nàng, cảm thấy mỹ mãn cười nói- Ngủ đi, ta cái gì cũng sẽ không làm, chỉ là muốn ở chỗ này cùng người.

Ô ô _____

Tô Tần dùng gối đầu che mặt, khóc không ra nước mắt, người này quả thực là vô lại cộng thêm sắc lang, nói trắng ra chính là 1 cầu bì cao được, chết sống dán lên mình! (Mấy cái miếng cao thạch đen đen dán trên mặt giống như băng cá nhân!)

Bất quá 1 đêm này, nàng nhưng thật ra ngủ rất kiên định, ngủ 1 giấc tới sáng.

Khi nàng tỉnh lại, bên người đã không có thân ảnh Tư Mã Hằng, chỉ để lại kia nhàn nhạt hương cổ cùng cảm giác ấm áp.

Tay vừa sờ, hần kia triển miên hôn tựa hồ còn quần ở giữa môi, nghĩ nghĩ, khóe miệng của nàng biên hiện lên ấm áp cười, trong lòng cũng là ấm áp nồng đậm.

_ Tiểu thư, người tối hôm qua không có đóng cửa sổ sao? - Hạnh Nhi cầm 1 chậu nước tiến vào lại phát hiện, môn đóng thật kĩ, cửa sổ lại mở hơn 1 nửa.

Khúc khích, Tô Tần thấp giọng cười ra, phỏng chừng tên kia chính là nhìn thấy Hạnh Nhi tới, mới vội vàng theo cửa sổ bên kia nhảy ra ngoài, đường đường vương gia lại thành đầu trộm đuôi cướp, chỉ là vì muốn cho nàng 1 giấc ngủ an ổn, hần thực sự đối với mình rất tốt!

49. Chương 49: Người Đứng Oan Uổng Ta!

Có 1 giấc ngủ ngon thật tốt, chính là 1 ngày mới bắt đầu, dùng qua bữa sáng xong, Tô Tần mang theo Hạnh Nhi đi trong vườn dò xét 1 phen. Chúng nữ tử kinh qua hôm qua Tô Tần 1 phen cưỡng bức cùng dụ dỗ, bị Tô Tần mạnh mẽ thủ đi tất cả gia sản, sung tác quỹ xây phường, nói trắng ra, chính là bị ép làm cổ đông phải hùng vốn, dựa theo lý thuyết môn quản lý học hiện đại, chính là đem lợi ích cá nhân cùng lợi ích tập thể chặt chẽ gắn bó kết hợp lại, bởi vậy triệt để đạt tới chân chính ý nghĩa thượng vinh nhục cùng, cho nên bọn họ hiện tại mỗi người đều rất nghe theo Cổ Nguyệt chỉ huy, thập phần phối hợp tham gia kỹ năng huấn luyện.

Chúng nữ tử đồng nhất tiếng lòng chính là, nha, lão nương liều mạng, cầm lại tiền vốn của mình!

— Ân, không tồi, không tồi- Tô Tần nhất nhất thị sát tiến trình huấn luyện, lại hỏi thăm tiến trình tuyên truyền, đối với 2 bên tiến hành thuận lợi thập phần hài lòng.

Đúng lúc này, vườn đột nhiên vang lên 1 trận gây rối.

— Làm sao vậy? - Tô Tần đuổi qua, lại phát hiện, người hầu chính cầm quét đem đuổi kịp 1 lão đầu, xác thực nói là 1 hạc phát đồng nhan râu bạc lão ngoan đồng. (Tóc thì bạc nhưng mặt vẫn còn trẻ)

— Báo cáo Nhuế công tử, lão đầu này lại ăn trộm gà ở phòng bếp! - Người hầu hỗn hển chỉ vào lão ngoan đồng thần long sống hổ xổng chuồng điên cuồng chạy kia nói- Lại như thế đi xuống, thức ăn của chúng ta cũng không đủ!

— Thức ăn không đủ lại đi mua, hần muốn ăn cái gì liền cho hần ăn! - Tô Tần phân phó nói.

— Cái gì! - Người hầu vốn cho là nàng 1 phen tức giận ngăn chặn lại, vậy mà, nàng ý đồ lại tựa hồ như lại trợ Trụ vi ngược. (Trợ Trụ vi ngược: nghĩa là giúp vua Trụ làm những điều tàn ác, bạo ngược. Đời nhà Ân, vua Trụ vốn là 1 vị hôn quân vô đạo; cho nên người nào giúp y làm những điều độc ác tức là người ấy “Trợ Trụ vi ngược”)

— Công tử, lại như thế đi xuống, chúng ta... ..

— Được rồi, tôn lão yêu ầu là truyền thống mỹ đức dân tộc Trung Hoa, chính các ngươi cũng trên có lão, dưới có tiểu, thế nào không thể thông cảm 1 chút tâm tình lão nhân gia, lão nhân kỳ thực chỉ là 1 già trẻ hài (Lớn tuổi nhưng tính lại trẻ con)! Sau này, hần muốn ăn cái gì, các ngươi liền chiêu làm, nếu là có nửa điểm ý tứ chậm trễ, ta nghiêm trị không tha! - Tô Tần vốn định tương lai nếu kiếm được nhiều tiền, có năng lực, sẽ mở 1 cái viện dưỡng lão cùng cô nhi viện ẹ góa con côi cùng lão nhân hay những đứa nhỏ trôi giạt khắp nơi, thu lưu bọn họ, để cho bọn họ cũng có thể quá thượng yên định ngày.

Nghe vậy, nguyên bản còn đang điên cuồng chạy lão ngoan đồng đột nhiên ngừng lại, hần quay sang, 1 đôi tràn ngập duệ quang con ngươi nhìn chằm chằm Tô Tần, 1 mặt ý ca ngạo xẹt qua đáy mắt.

— Vị tiểu ca này, cảm ơn ngươi- Lão ngoan đồng đi tới, vẻ mặt cười hi hi nhìn nàng.

— Lão Sở, ngươi đừng lo lắng, cứ việc yên tâm ở chỗ này, không có người lại đuổi ngươi đi! - Tô Tần cười nói.

— Ha ha, ta lão đầu sống ở chỗ này lâu như vậy, ngươi là người duy nhất thật tình đối đãi ta, vì báo đáp ân tình của ngươi, chỗ này của ta có phân lễ vật muốn tặng cho ngươi- Nói xong, hần từ trong ngực lấy ra 1 hộp gấm đưa tới trước mặt Tô Tần.

— Đây là? - Tô Tần chỉ cảm thấy vẫn lộ này trên hộp gấm nhìn rất quen mắt.

— Đây là 1 điểm tâm ý của ta, coi như là hồi báo thiện ý của ngươi- Lão ngoan đồng cong lên mặt mày nói- Đến mở nhìn xem, có thích hay không.

Tô Tần tiếp nhận hộp gấm, mở vừa nhìn, bên trong dĩ nhiên là hàng loạt tinh xảo ngân châm, nàng kinh ngạc ngẩn đầu nhìn vị hạc phát đồng nhan trước mắt này, lão nhân vẻ mặt cười đến thiện tâm- Lão nhân gia, ngươi đây là?

— Lão hủ bất tài, hiểu 1 chút y thuật, ở đây tổng cộng có 13 cây ngân châm, còn có 1 trường nhân thể kinh mạch đồ (Bản da phác thảo các mạch vị trên cơ thể con người), lão hủ nhìn cô nương cũng là người tập võ, nếu lại có thể hiểu được 1 chút y thuật, kia là như hổ thêm cánh, có phải hay không?

— Nay, phần lễ này quá nặng, ngài sẽ dạy ta y thuật là được, ngân châm này, ngài vẫn là thu hồi đi- Tô Tần trước đây cũng từng theo sư phụ học qua 1 ít y thuật, chỉ là sư phụ vốn cũng không tinh thông, nàng cũng chỉ học được cái da lông, bây giờ có vị lão nhân gia tự nguyện giáo nàng học tập, nàng đã rất cao hứng, chỗ nào còn có thể lại muốn đồ của người ta.

— Ha hã, ta đây hộp ngân châm vốn là 1 vị bằng hữu tặng lại, hần từng nói qua, nếu là gặp được người hữu duyên, tự nhiên dâng tặng, bây giờ ta coi ngươi nhưng thật ra thích hợp, coi như là hoàn thành bằng hữu 1 nguyện vọng mà thôi, ngươi mau cất lấy đi- Lão nhân gia mỉm cười càng sâu đem hộp giấu nhét vào trong tay của nàng.

— Vậy ta liền cung kính không bằng tuân mệnh! - Tô Tần vốn cũng liền đối với thuật châm cứu này cũng có chút cảm thấy hứng thú, bây giờ lão nhân gia này lại nói như thế, nàng cũng đúng là động tâm.

— Bất quá, chuyện này, chỉ có thể ta và ngươi biết, không thể để cho người thứ 2 biết- Nói xong hần hướng đứng ở đằng xa Hạnh Nhi liếc qua 1 cái, ý bảo Tô Tần không thể nói lời miệng.

— Liền nàng cũng không thể, nàng là thị nữ thiếp thân của ta, sẽ không nói ra đâu.

— Không được, ta đây chính là độc môn tuyệt kỹ, từ trước đến nay chỉ truyền 1 người, người nếu không nghe, như vậy ta liền không thể giáo!

— Được rồi, ta phát thệ, tuyệt đối sẽ không đem chuyện này nói cho người khác! - Tô Tần nhưng thật ra nghiêm túc nói lên thệ ngôn.

Cứ như vậy, Tô Tần lấy lão nhân này vì sư, học tập thuật châm cứu.

Mà cùng lúc đó, Tần Như Ca cũng lấy quỹ mặt người vì sư, hướng hần học tập võ thuật.

Cứ như vậy, ở nơi này trong vườn, 1 sự tình đang lặng yên phát sinh, 1 số người số phận cũng lặng yên phát sinh thay đổi.

— Ta trát người huyết Bách Hội, huyết thái dương! - Tô Tần học xong, cầm châm đương phóng phi tiêu, đối trên ván cửa 1 bộ nhân thể kinh mạch đồ chăm chỉ luyện tập phóng tới.

Cổ Nguyệt vừa vặn đẩy cửa tiến vào, sư ————— 1 thanh âm vang lên, 1 cây ngân châm sát qua 2 má Cổ Nguyệt, thẳng tắp cắm vào ngay giữa huyết đạo đánh dấu trên sơ đồ kia.

Hần vô ý thức đưa tay sờ sờ má trái, nơi đó vết thương tựa hồ còn đang đau .

— Cổ cô nương, ngươi không sao chứ a, xin lỗi, ta không phải có ý định! - Tô Tần lập tức đi tới, sau đó sờ soạng sờ mặt nàng, vội vàng giải thích.

— Không có việc gì... --- Cảm thụ được nàng kia mềm nhẹ xoa, Cổ Nguyệt rất là hưởng thụ đứng, sau đó cặp kia yêu mị con ngươi bán liếc khỏi, như là 1 con báo châu Mỹ biếng nhác, chính ưu nhã xòe ra.

— Ngạch, kia không có việc gì là được rồi! - Tô Tần lập tức thu hồi tay của nàng, sau đó thuận tiện đem treo ở trên cửa sần đồ cùng ngân châm nhất tịnh thu thập.

— Người đang làm cái gì? - Cổ Nguyệt vội vã 1 phiết, trong lòng hiểu rõ phân nửa, bất quá hần như trước bất động thanh sắc hỏi.

— Nga, không có, này trong lúc rảnh rỗi, ta liền luyện tập 1 chút bắn phi tiêu! - Tô Tần đã đáp ứng lão ngoan đồng không thể nói ra, thế là nàng liền biên cái lý do qua loa tắc trách- Được rồi, ngươi tìm ta có việc?

Cổ Nguyệt hiểu rõ tâm địa cười nói- Cũng không có chuyện gì, bất quá chính là nhìn ngươi gần đây không có tinh thần gì, muốn mang ngươi ra ngoài thả lỏng 1 chút tâm tình.

— Nga, đúng vậy gần đây ta có 1 chút vội, đích xác nên thả lỏng 1 chút tâm tình- Gần đây nàng luôn bị lão đầu chộp tới luyện tập, hần yêu cầu đặc biệt cao, mình cũng có chút ăn không tiêu, buổi tối còn phải ứng

phó Tư Mã Hằng này sắc lưu manh quấy rầy, thật là có chút gánh vác quá nặng, là nên hảo hảo nghỉ ngơi 1 chút.

Ngay lúc chân 2 người vừa mới ra khỏi đại môn, nhất mạch trong trẻo thanh âm đột nhiên truyền đến.

— Người nào là Tô Tần! - Định nhân nhìn lại, 1 đạo xinh đẹp đáng người liền xuất hiện ở trước mắt.

Cô gái trước mắt 1 thân uốn lượn phần hồng, sắc da thịt như tuyết càng thêm óng ánh như ngọc, khoan lĩnh tay áo bó sát người đỏ tươi sắc ngấn nhu, hạ phổi 1 cái chặt hẹp khoan chân dài khổ, tư thế oai hùng hiên ngang.

Tóc dài bị oản khởi, biến thành 1 cái bím tóc đặt bên trái, trơn bóng ngạch mặt hạ, thanh tú lông mi vung lên, mi giữa linh khí bức người, 1 đôi linh con người như châu, nhìn quanh sinh huy, dưới quỳnh mũi đôi môi hơi câu dẫn ra, mang theo vài phần tức giận. (Phong cách thời trang của mấy nữ hiệp con nhà giàu thời xưa)

Tiểu mỹ nữ!

Tô Tần lập tức tinh thần tỉnh táo lại, mặc dù mỹ nữ này có điểm khó, nhìn ở vẻ đẹp phần trên của nàng, tạm thời trước không để ý tới lỗ măng cùng vô lễ của nàng.

— Vị cô nương này, ta chính là Tô Tần, xin hỏi người là ai, tìm ta có gì phải làm sao? - Tô Tần bật cười hỏi.

Tô Tần vừa tới thế giới này, căn bản không có ai biết tên của mình, thế nhưng vị cô nương này lại có thể gọi thẳng kỳ danh, điều này làm cho Tô Tần đối với nàng cảm thấy ấn tượng càng thêm tốt.

— Người chính là Tô Tần! Thế nhưng hẳn rõ ràng nói Tô Tần là 1 nữ tử, người 1 đại nam nhân cũng gọi là Tô Tần!? - Nàng nheo lại 2 mắt, đem Tô Tần từ trên xuống dưới nhìn cái tỉ mỉ, đương lúc nói đến tên này, trong mắt nàng là ánh mắt khiêu khích.

Ngạch ————— Tô Tần thái dương tích ra 1 giọt mồ hôi, nàng hiện tại rất không biết nói gì, rất rõ ràng, nha đầu này là tới gây chuyện!

Bây giờ nàng dở khóc dở cười, thật không biết là nên cảm ơn sư phụ giáo thuật dịch dung dùng tốt, hay là nên may mắn vị cô nương này mắt không có tốt! So với mõ con chuột còn cận thị mắt!

Thế nhưng Tô Tần thực sự nhớ không nổi, chính mình chỗ nào đắc tội nàng!

Nàng cùng Cổ Nguyệt tương hỗ nhìn nhau liếc mắt 1 cái, Cổ Nguyệt nhàn nhạt nhìn Tô Tần, trong mắt ý tứ rất rõ ràng là đang hỏi- Người nhận thức nàng?

Tô Tần lắc lắc đầu, nàng chỗ nào nhận thức nha đầu dã man này! Ai biết nàng là từ đâu lý dụng tới! Rõ ràng là tìm đến gây chuyện, nàng lại ngốc cũng sẽ không tự chui đầu vào lưới!

— Uy, người cầm điếu sao! Còn không mau trả lời vấn đề của ta!

— Cô nương nếu muốn người khác trả lời vấn đề của người, cũng xin người có điểm lễ phép, ít nhất lời đầu tiên báo 1 chút gia môn đúng không! - Nha, tiểu thư nhà ai ăn no rửng mỡ không có chuyện gì, tấn tới nơi này gây phiền!

— Ta gọi là Tiết Như Nguyệt, tiểu nữ nhi độc kiếm môn môn chủ! - Nàng rất tự hào báo ra gia thế của mình, nhìn nàng kia phó vênh vào tự đắc bộ dáng, Tô Tần lập tức làm ra phản ứng đầu tiên, nha đầu này chỉ là có khuôn mặt không nào quan gia thiên kim, đối phó nàng, không thể châm chọc, chỉ có thể nịnh hót!

— Ha hã, thì ra là Tiết cô nương, thất kính thất kính, bất quá Tiết cô nương phải thất vọng, ở đây không có nữ nhân nào gọi Tô Tần- Vốn cho là nàng sau khi nghe xong sẽ rời đi, kết quả lại vượt quá Tô Tần sở liệu.

Tiết Như Nguyệt không có được đáp án nàng muốn, rất tức giận tiến lên trước 1 bước, ba! 1 tiếng đem 1 thanh trường kiếm đặt ở trên cái bàn tròn, thần sắc nghiêm nghị, không thèm nhìn lấy Tô Tần như vậy thái độ tự nhiên, cái loại cảm giác này giống như là đang vũ nhục nàng.

Hừ, nói không có người, thế nhưng tối hôm qua nàng rõ ràng nghe được Thụy Ứng nói rõ Thanh ca sáng sớm sẽ tới nơi này, liền tới gian phòng này tìm cái tiểu hồ ly tinh gọi là “Tô Tần”!

Hôm nay nàng phi muốn nhìn cái tiểu hồ ly kia đem Thanh ca ca mê thần hồn điên đảo!

Nàng không tin, chính mình không sánh bằng cái nữ nhân gọi là Tô Tần kia!

Lúc này Tô Tần dám khẳng định, nha đầu này cùng mình có thù oán, lai giả bất thiện a, nàng hay là trước nên trốn đi!

Dem Cổ Nguyệt đẩy tiến lên đi, sau đó đầu co rút lại, nàng lặn xuống nước làm 1 con rùa a.

— Vị cô nương này, ta xem ngươi là thật hiểu lầm, ở đây chỉ có 1 vị gọi là Tô Tần công tử, về phần ngươi nói gọi Tô Tần tiểu thư, ngược lại thật sự là không có! - Cổ Nguyệt dịu dàng cười, tiến lên đây đánh giằng hòa.

— Ta không tin, ngươi đừng tưởng rằng hai ba câu liền muốn đuổi ta đi, ta cũng không có dễ bị lừa như vậy! Lập tức nói cho ta biết Tô Tần ở nơi nào, nếu không, đừng trách Trường Lưu kiếm trong tay ta không có mắt! - Tiết Như Nguyệt là ăn quả cân quyết tâm muốn ở chỗ này chờ nữ nhân “Tô Tần” xuất hiện.

Tô Tần ngẩng đầu nhìn nóc nhà, nàng lúc này là thật sinh khí, đến tột cùng là nàng mắc nợ tên khốn kiếp nào, muốn tìm phiền toái ỉn! Đừng để cho nàng biết, biết liền xẻ thịt uống máu hần!

Nhìn đối phương khí thế thế kia, nha đầu kia là nhận định chính mình không rõ! Hơn nữa, lần này địch nhân không chỉ có mạnh, còn thế rào rạt, nhưng là mình thật sự là không nhớ ra được đắc tội với nàng ở chỗ nào!

Tô Tần lòng hiếu kỳ bị khơi mào, mâu quang vừa chuyển, hỏi- Không biết Tiết cô nương vì sao phải tìm người này?

— Bởi vì nàng câu dẫn Thanh ca ca của ta!

— Thanh ca ca?! - Lần này Tô Tần rốt cuộc xem như là khiếp sợ!

Nàng lúc nào “Câu dẫn” Thanh ca ca của nàng a!

Nghe được 2 từ “Câu dẫn” này, 1 cỗ nhiệt huyết lập tức xông lên trán.

Thực nhưng nhẫn, thực không thể nhẫn, không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa!

Tô Tần tăng đứng lên, sau đó vừa chuyển con người, cả người đều trở nên không giống nhau, lạnh lùng nói- Vị cô nương này, Tô Tần chính là xá muội, ngươi như vậy nói xấu nàng, có thể có chứng cứ rõ ràng, nếu không có ta cần phải cáo ngươi phỉ báng chi tội!

Đang khi nói chuyện, mâu quang lóng lánh linh động lưu quang, rõ ràng chỉ là 1 trường cực kỳ bình thường mặt lại vì con người sáng sủa như sao mà nhất thời linh màu tung bay, làm cho người ta thoáng nhìn kinh hồng.

Tô Tần lần này chuyển biến làm cho Cổ Nguyệt cùng Tiết Như Nguyệt đều rất là thán phục.

Tiết Như Nguyệt ngơ ngác nhìn Tô Tần, đáy lòng ngạc nhiên liên tục, trước hần rõ ràng liền là 1 vị công tử cực kỳ bình thường, bình thường đến nỗi nếu đi trong biển người liền khó có thể nhìn thấy, thế nhưng lúc này lại bởi vì nàng 2 mắt linh động mà làm cả người khí chất liền thay đổi, mà hần vô hình chung quanh thân sở tản mát ra cường đại cảm giác áp bách làm ọi người ở chỗ này cảm thấy kính phục, đáy lòng cũng vì khê chấn động.

Cổ Nguyệt đáy mắt cấp tốc xẹt qua 1 mạt sáng, mau được như sao băng xẹt qua, lập tức bị 1 mảnh thật sâu thăm sở vùi lấp.

— Uy, ngươi không phải mới vừa nói không có người này sao! - Tiết Như Nguyệt chỉ vào Cổ Nguyệt hỏi.

Bỗng nhiên nhớ lại trước hần còn nói không có Tô Tần nữ nhân này, mà lúc này công tử trước mắt vẫn nhả lại nói là muội muội của hần, đây không phải là trước sau mâu thuẫn sao!

Tốt xấu cũng ở trên giang hồ hành tẩu, muốn hồ lộng nàng, không dễ dàng như vậy!

Cổ Nguyệt không có mở miệng, chỉ là lẳng lặng đứng ở 1 bên, nhìn Tô Tần trước mắt, tổng cảm thấy lúc này nàng có loại cảm giác kỳ lạ nói không nên lời, linh động, thanh linh, vây quanh nàng, phảng phất cả

người cũng trở nên dị thường phiêu dật, nói không nên lời loại dật nhiên xuất trần này, ở trong nháy mắt liền có thể đơn giản đem ánh mắt của hắn hấp dẫn.

— Nga- Tô Tần khơi mào mi giác, tựa hồ căn bản là không để ý lời của nàng, trực tiếp đi tới bàn tròn khác, ngồi xuống, động tác tự nhiên, vì mình rót chén trà, nhẹ nhàng mà nhấp 1 ngụm, sau đó dùng dư quang nhìn Như Nguyệt bên cạnh.

Chống lại mâu quang trong nháy mắt của nàng, Cổ Nguyệt nhin xuống cười, nha đầu này a, kia trong cái đầu nhỏ kia lại bắt đầu chủ ý muốn chinh người rồi!

Quả nhiên...

50. Chương 50: Không Đồng Dạng Như Vậy Thiếu Niên!

— Uy, người nhưng thật ra mau nói! - Tiết Như Nguyệt dù sao cũng là tiểu nha đầu dễ xúc động, thấy Tô Tần như vậy chậm rãi, lập tức quỳnh lên, ngữ khí liền càng thêm lớn.

— Ha hã- Tô Tần như cũ vẫn là bộ dáng chậm rì, trong lòng lại trộm cười, người gấp đi, gấp đi, gấp đến độ lửa giận hướng tâm, hướng đến đại não hồ đồ thời gian, nàng liền mở miệng, đến lúc đó 1 câu lừa dối, phỏng chừng là có thể đơn giản mà đem tiểu ốt nhỏ trước mắt đơn giản bãi bình!

— Uy! - Tiết Như Nguyệt quả nhiên không kháng cự được, cơn tức vừa lên đến, loảng xoảng 1 tiếng, kiếm đã xuất khỏi vỏ- Nếu không nói, đừng trách Trường Lưu kiếm của ta không khách khí!

— Cô nương, xá muội cùng ta là song bào huynh muội, mẫu thân vì kỷ niệm chúng ta sinh ra, liền cho chúng ta tên khá tương đồng, ta kêu Nhuế Tô, nàng gọi Tô Tần! - Lừa dối, thỏa thích lừa dối Tiết Như Nguyệt, dù sao này tiểu ốt nhỏ này chết sống cũng không tin ở đây không có người như vậy, như vậy nàng liền cấp cho tiểu ốt nhỏ này biên ra 1 người!

Ngạch ————— Tiết Như Nguyệt bắt đầu có chút choáng váng!

Cổ Nguyệt thì lại là nhin được tiểu ý, kiên nhẫn xem cuộc vui.

— Vừa rồi vị cô nương này nói không có sai, ở đây đích xác không có nữ nhân nào gọi là Tô Tần! - Tô Tần chậm 1 hơi nói- Bởi vì, xá muội ta nàng người ở kinh thành, thử hỏi, 1 ở người ở kinh thành thế nào đi câu dẫn Thanh ca ca của người?

Câu dẫn, dựa vào, nàng liền soái ca mặt cũng không có thấy qua, câu con mẹ gì!

Nàng cũng không muốn nói vị “Tô Tần” theo như lời trong miệng Tiết Như Nguyệt có hay không có thể là người trùng tên trùng họ, chỉ cần nàng dùng 2 chữ “Câu dẫn” này, như vậy có lẽ tạo thành tội danh liền làm cho mình cơn tức cùng 1 lúc lên tới.

— Nói bậy, Thụy Ưng rõ ràng nói vậy mà! - Tiết Như Nguyệt nhất quyết không tha, tư thế không đạt mục đích không bỏ qua.

— Kia Tiết cô nương người có bức họa về người này không?

— Bức họa? - Tiết Như Nguyệt vẽ mặt mờ mịt, bức họa, nàng thế nào liền quên mất điểm này, ai, đều tự trách mình lúc đó quá kích động! Vừa nghe đến tin tức này lập tức chạy vội tới đây, cư nhiên đem chuyện trọng yếu như vậy quên mất!

— Xem ra, Tiết cô nương là không có, nếu không có bức họa, chỉ bằng vào 1 cái tên liền tới nơi này nháo sự, Tiết cô nương lần này đảo là người không phải!

Tô Tần nhẹ liếc nàng liếc mắt 1 cái, liền có mấy phần nắm chắc.

Xem ra, nha đầu này không có bức họa ! Như vậy là được rồi, không có chứng cứ, nàng muốn nghi ngờ đến mình cũng không phải là chuyện dễ dàng!

Tiết Như Nguyệt lúc đó sững sốt, trừng mắt nhìn, có chút mơ hồ, tựa hồ là trước Tô Tần cho nàng tức giận nổi lên tác dụng, bởi vậy nàng cũng không có đi ngẫm nghĩ Tô Tần lần này trong lời nói có lỗ thủng.

__ Hình như là... - Sau đó nàng rơi vào suy tư, thế nhưng, nàng rõ ràng nghe Thụy Ứng nói, Thụy Ứng không thể lừa gạt mình, chẳng lẽ thật chính là mình nghĩ sai rồi?

__ Tiết cô nương, xem ra muốn chứng minh chuyện này chỉ có thể tìm được rồi Thanh ca ca kia của người hỏi rõ, không biết theo như lời người nói vị Thanh ca ca kia đến tột cùng là vị phương sĩ nơi nào?

Hôm nay không đem cái tên khốn hoa tâm đại củ cải kia bắt được đến, xuất khẩu ác khí, nàng Tô Tần quyết định sẽ không bỏ qua! Nha , chờ bản tiểu thư tìm được người, cần phải cho người mấy cây châm ném thử mùi vị! Nháo được nàng cho tới trưa không có hảo tâm tình gì!

__ Tình Kiếm sơn trang trang chủ, Hồ —— Thanh —— Ca! - Lúc nói đến tên này, Tiết Như Nguyệt mày liễu 1 điều, trong mắt lộ vẻ ái mộ.

__ Hồ Thanh Ca! - Tô Tần bỗng nhiên đứng lên, 1 cổ lửa giận càng là đốt tràn đầy , nha nha , lại là cái tên khốn kia, xem ra, hẳn cùng mình đúng là có nghiệt duyên!

Còn chưa chờ Tô Tần lấy lại tinh thần, 1 đạo thanh âm to rõ khác lại vang lên.

__ Tô Tần ở nơi nào! - Theo sát phía sau chính là 1 mỹ lệ thân ảnh.

Lần này cửa đại môn đứng là 1 mỹ nữ mặc trang phục đỏ thắm tuyệt sắc, da như nòn nà, mi thẳng mực họa, 1 đôi lưu ly trong mắt lóng lánh quang mang bắn ra 4 phía lưu quang, lại dẫn theo hơi uẩn hỏa, lạnh lùng mọi nơi bắn phá.

Trong tay nàng tờ vàng trường tiên càng làm người khác chú ý.

__ Tờ vàng tiên! - Cổ Nguyệt nhìn thấy trường tiên tử trong tay nàng, hơi nín nổi lên chân mày.

Tờ vàng tiên là huyền thiết môn độc môn bí khí, tờ vàng tiên, danh như ý nghĩa, lấy thiên chuy bách luyện tinh kim ti là vật liệu chế tác mà thành, do thủ pháp đặc thù biên chế rèn luyện mà thành, quá trình chế tác tương đương phức tạp, bởi vậy chế tạo ra tới trường tiên có thể phách phong, trảm thạch, vạch nước, đoạn thiết, bình khí bình thường khó có khả năng địch nổi.

__ Liễu Tư người tới nơi này làm gì! - Tiết Như Nguyệt xoay người nhìn thấy nàng, trong mắt lập tức hiện lên 1 tia kinh ngạc.

__ Ta tìm Tô Tần, người tới nơi này làm gì! - Liễu Tư lạnh lùng nhìn Tiết Như Nguyệt trước mắt, nghi hoặc, Tiết Như Nguyệt cũng tới, nàng tới làm cái gì? Chẳng lẽ... ..

__ Vị cô nương này tìm nàng cũng có sự? - Tô Tần cảm giác da đầu mình hơi tê dại.

__ Phải, ta muốn tìm nàng khiêu chiến! - Liễu Tư lãnh mi một điều, thần khí mười phần nói.

__ Khiêu chiến? - Tiết Như Nguyệt 2 mắt liếc khỏi- Chẳng lẽ, người cũng là vì chuyện Thanh ca ca?

__ Phải, ai kêu nàng dám câu dẫn Thanh ca ca của ta! - Ngữ khí ngẩng cao, cơn tức mười phần.

Lại là Thanh ca ca!

Tô Tần chỉ cảm thấy mắt phải vừa nhảy, đáy lòng lộ bộ 1 thanh âm vang lên, không phải chứ, hôm nay là ngày xung khắc gì chứ! Tại sao 1 lại tới 1 nữ nhân tìm mình.

Nam nhân chết tiết này, rốt cuộc còn muốn ỉnh bao nhiêu phiền phức nữa đây!

__ Uy, Liễu Tư, ai nói của người, của người nói dễ nghe như vậy, Thanh ca ca chỗ nào là của người, không biết xấu hổ! - Tiết Như Nguyệt rút kiếm ra, để trước mặt nàng, mắt liếc, có vẻ chẳng đáng.

__ Không biết xấu hổ! - Liễu Tư 2 tay hoàn trước ngực, trong tay tờ vàng trường tiên xiết chặt, 1 bộ tư thế sắp đánh- Tiết Như Nguyệt, người liền có tư cách nói sao! Cũng không biết là ai cả ngày bám lấy Thanh ca ca, quần quít lấy không chịu buông tha, là ai mặt dày mày dạn nếu không phải là Thanh ca ca thì sẽ không chịu gả cho bất kỳ ai, ta nghĩ 4 chữ không biết xấu hổ này, người Tiết Như Nguyệt mới là hoàn toàn xứng đáng!

— Người! - Tiết Như Nguyệt vẻ mặt ghen hờn, không biết là bởi vì xấu hổ hay là phần nộ, 2 mắt không hề linh lóng lánh, thay vào đó là tơ máu gấn đầy- Liễu Tư, người tiện nhân này! Hôm nay ta không thu thập người, ta không phải là Tiết Như Nguyệt, xem kiếm!

— Tốt, ta đang cầu mà không được! - Cả ngày kể cặn Thanh ca ca, nàng đã sớm nhìn nữ nhân này không vừa mắt !

Liễu Tư nâng lên 1 bên kiếm, phi thân nhảy đến ngoài cửa, khiêu khích ngữ khí càng nồng- Ta nhìn người cũng khó chịu, hôm nay đại gia sẽ tới so cao thấp với người!

2 đạo xinh đẹp dáng người liền lao ra cửa, ngay sau đó đó là vang dội kích đấu thanh.

Tô Tần thần tình đại ra, khóe miệng lại co rúm, còn chưa nói thượng 2 câu liền khởi nội chiến a! 2 nữ nhân này thật sự là quá kinh khủng!

Bất quá, điều làm ỉn cảm thấy kinh khủng, mình mới vừa tới thế giới này, thế nào liền mặc danh kỳ diệu có nhiều hơn 2 tình địch võ nghệ cao cường như vậy!

Đây là cái chuyện gì xui xẻo a! Thế nào đều làm ỉn đụng phải! Suy nghĩ kĩ lại, dù sao đều là do tên hỗn đản Hồ Thanh Ca đó, đừng làm cho hấn phạm ở trong tay của mình, nếu không, hừ hừ... ..

— Xem ra vị này Hồ trang chủ rất được hoan nghênh a! - Tô Tần cắn răng, lạnh lùng nói.

— Ha hã, chỉ là tựa hồ thôi- Cổ Nguyệt lại cảm thấy như mũi nhọn châm ở tay, cười có chút miễn cưỡng, bởi vì hấn nghe được Tô Tần ở bài ngón tay phát ra ra rắc rắc, thanh âm liên tục không ngắt.

— Giả như, ta chỉ là nói giả như, người nếu như thực sự gặp được trang chủ, người sẽ làm gì? - Cổ Nguyệt thử thăm dò hỏi.

Tô Tần đột nhiên dừng bước, bỗng nhiên quay người lại, nhìn thẳng Cổ Nguyệt.

— Người, người thế nào nhìn ta như vậy... ..- Người nào đó có chút chột dạ.

— Ta sẽ tổng hấn 4 chữ! - Tô Tần liếm khởi 2 tròng mắt.

— 4 chữ nào? - Ha hã, hoàn hảo chỉ là tổng tự mà thôi.

— Toái —— thi —— vạn —— đoạn! (Chặt thành vạn mảnh) - Từng chữ từng chữ, nàng là dùng răng nghiến lên, mang theo nồng đậm hận ý, làm Cổ Nguyệt hết hồn!

Hấn nghe xong, 2 mắt nhìn trời, này so với trực tiếp giết hấn còn đáng sợ hơn! Dù sao đều là tử, hấn đảo thả rằng 1 đao giải quyết vấn đề!

Vào lúc ban đêm, Tô Tần liền tìm được Tần Như Ca, muốn hấn giúp tìm tất cả tư liệu của Hồ Thanh Ca, lấy Tô Tần người hiện đại quan niệm đến xem, cái này kêu là làm —— biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

Thế nhưng, đương lúc Tô Tần đưa ra yêu cầu này, Tần Như Ca tựa hồ rất giật mình, hấn ngơ ngác nhìn Tô Tần thật lâu, thời gian lâu đến nỗi Tô Tần cho là mình đều nhanh hóa thạch, hấn cuối cùng mở miệng.

— Người vẫn là không nên đi trêu chọc người này hảo!

Ngạch —————

Tô Tần không nói gì, thì ra hấn cũng sợ thời gian lâu như vậy, cũng chỉ nói xong ra kết luận này! Lãng phí thời gian của nàng!

— Việc này người cũng đừng quản, dù sao người dựa theo ta nói đi làm là được, ta muốn chính là kết quả, không phải muốn trưng cầu đề nghị của người! - Tô Tần lần này là xác định vững chắc muốn hảo hảo mà tìm Hồ Thanh Ca tính toán ân oán, tại sao có thể đơn giản buông tha bất luận 1 cái cơ hội nào có thể trừng phạt hấn đây!

— Ai, được rồi, nếu như người là thật hạ quyết tâm muốn tra hấn, như vậy ta nhất định toàn lực giúp người!
- Tần Như Ca nghĩ nghĩ, cũng đã tới lúc đem cái tên kia từ phía sau tấm màn lôi đi ra!

__ Các người nói muốn tra ai? - Ngô Hạo thanh âm đột nhiên truyền vào.

__ Ngô đại ca, Dạ đại ca, các người thế nào tới? - Tô Tần cảm thấy gần đây tựa hồ thường xuyên gặp được bọn họ, hình như vườn này rất lớn nga, thế nhưng vì sao nàng vô luận đi đến nơi nào, tổng tài năng ở thời khắc quan trọng nhất gặp được bọn họ đây!

Quay đầu đi, nàng ninh mi suy tư.

__ Ha ha, bởi vì chúng ta là huynh đệ, huynh đệ dĩ nhiên là có thể tâm linh tương thông- Ngô Hạo vẫn là như cũ, vừa thấy mặt liền cho Tô Tần 1 thật to chụp vai, khí lực quá lớn làm cho thân thể Tô Tần về phía sau lão đảo lui vài bước, lần này trực tiếp rơi vào rồi trong lòng 1 người.

__ Ngạch, cảm ơn Dạ đại ca- Tô Tần không cần quay đầu lại cũng biết đến tột cùng là người nào, nàng vội vã nói cảm ơn, vừa định bứt ra ly khai khỏi ngực của hắn, vậy mà lại bị hắn giam cầm lại.

__ Dạ đại ca? - Tô Tần không hiểu quay đầu lại, nhìn hắn.

Mâu quang đối diện 1 đôi con người có cảm giác nhàn nhạt xa cách, vậy xa cách làm cho Tô Tần cảm thấy hắn tựa hồ rất tịch mịch, đối với người hắn quan tâm cũng lộ ra nhàn nhạt xa cách, tựa hồ như cự tuyệt người khác quan tâm, người khác thân thiết.

Không biết là gặp cái chuyện tốt gì, hôm nay hắn lại hơn phân thân thiết, thiếu mấy phần xa cách, liền nhìn Tô Tần trong ánh mắt cũng nhiều phân không hiểu rõ mơ màng, ngữ khí cũng không lại như lần đầu tiên bàn băng lãnh, sắc bén.

__ Người có khỏe không? - Mặc dù chỉ là mấy chữ, cũng đã làm cho người ta cảm thấy hắn hôm nay bất đồng.

__ Ta rất tốt! - Tô Tần dùng 1 chút lực, mới từ trong ngực của hắn giãy đi ra, vừa rồi hắn cấp cảm giác của mình rất kỳ quái, tựa hồ thật là quan tâm chính mình.

Nhớ lần đầu tiên lúc gặp mặt, hắn là vậy lãnh đạm, cho tới bây giờ, Tô Tần trái lại không thích ứng.

51. Chương 51: Bị Khinh Bĩ!

__ Tô tiểu đệ, người mới vừa nói muốn tra Hồ Thanh Ca? - Ngượng ngùng thu hồi tay của mình, Dạ Lãnh giấu giếm đem đầy mắt dấu vết thất lạc xóa đi, nhàn nhạt hỏi.

__ Ân, đúng vậy, ta muốn biết tất cả tư liệu của người này, bao gồm vẻ ngoài, thói quen, còn sở thích nữa.

__ Chuyện này, kỳ thực người có thể hỏi ta- Dạ Lãnh lộ ra ngậy thơ cười.

__ Người? - Tô Tần hết sức kinh ngạc, giật mình trừng lớn 2 mắt nhìn thiếu niên gầy yếu trước mắt.

__ Ân, ngày đó ta vì tham gia thi đấu, đã từng điều tra sơ qua mọi phương diện của Tình Kiếm sơn trang- Dạ Lãnh từ trong ngực lấy ra 1 quyển giấy cuộn, đưa cho Tô Tần- Nơi này có tư liệu kỹ càng tỉ mỉ, bất quá, cũng chỉ là tham khảo, còn hắn tính tình ra sao, vẫn phải là thỉnh Tô tiểu đệ chính người đi phân rõ 1 phen.

Đến buổi tối, đương lúc Tư Mã Hằng lần thứ 2 theo cửa sổ chạy vào gian phòng Tô Tần, lại nhìn thấy nàng đối diện 1 quyển giấy cuộn.

__ Người đang nhìn cái gì? - Hắn cầm lấy quyển trục, triển khai vừa nhìn, không khỏi cười ra tiếng- Ai viết vậy, đem Hồ trang chủ miêu tả thành như vậy bộ dáng! - Thật sự đủ tuyệt!

__ Người cũng cảm thấy rất tuyệt, đúng không! - Tô Tần tay vuốt cằm, than nhẹ 1 tiếng- Người nói xem, trên đời này thế nào lại có 1 yêu mỹ nam nhân như thế đây?

Ở Dạ Lãnh sinh động như thật bút thuật hạ, Hồ Thanh Ca bị miêu tả thành 1 yêu mỹ nam tử điển hình, đặc biệt nhất là đôi đan phượng con người, con người lưu chuyển mị quang như hoa đào diêm dúa lắng lơ nổi rộ quang hoa vô hạn, chỉ cần liếc mắt 1 cái là mị hoặc chúng sinh.

Cơ hồ đều là đối với ánh mắt hắn miêu tả, đối với hắn nhận xét, Tô Tần chỉ chú ý tới 1 điểm, thích phần nữ nhân lẫn vào đoàn nghệ kỹ, tư sắc thượng thành.

— Nam nhân thích phần nữ trang, nam phần nữ trang... ... - Tô Tần nhiều lần nhớ kỹ, trong đầu có chút tàn ảnh thoáng hiện qua.

— Hazz, người cũng đừng nghĩ nhiều quá, cứ thuận theo tự nhiên, hơn nữa Tình Kiếm sơn trang cũng không phải dễ chọc, người muốn tìm trang chủ bọn họ tính sổ, trước vẫn phải là bàn bạc kỹ lại đã- Tư Mã Hằng mặc dù là đang khuyên Tô Tần, thế nhưng hấn đáy lòng còn là hy vọng nàng có thể đem Hồ Thanh Ca tra ra, như vậy cũng đỡ hấn ngày đêm phải đề phòng cái bất nam bất nữ kia!

— Ta có loại dự cảm, hấn đang ở rất gần, quan sát nhất cử nhất động của ta- Tô Tần trực giác hấn hấn là cách mình rất gần, rất gần, gần đến có thể tùy thời quan sát nhất cử nhất động của mình.

— Ân, người thật thông minh, còn gì nữa không? - Tư Mã Hằng hết sức cao hứng vì mình rót 1 ly trà, ném 1 ngụm hơi.

— Còn có, ta cuối cùng có loại cảm giác, người này hấn là nam phần nữ trang xen lẫn trong đám nữ nhân kia- Tô Tần trong đầu hiện lên 1 ít hình ảnh kỳ quái, làm cho nàng có loại cảm giác kỳ quái nói không rõ, tổng cảm thấy là lạ ở chỗ nào, nhưng lại không nói ra được là lạ ở chỗ nào.

— Được rồi, đừng suy nghĩ nữa, trước nghỉ ngơi thật tốt đi, dưỡng đủ tinh thần, sự tình dĩ nhiên là giải quyết dễ dàng- Tư Mã Hằng nhàn nhạt liếc mắt nhìn quyền trục trong tay, tựa thuận miệng hỏi 1 câu- Nay quyền trục là ai đưa cho người?

— Nga, là Dạ Lân, Dạ đại ca- Tô Tần chỉ lo hồi ức tất cả đã phát sinh khi nàng ở trong vườn, cố gắng hồi tưởng tất cả chuyện có liên quan, hy vọng có thể mượn điểm này nghĩ ra điểm đầu mối gì, nhưng nàng lại bỏ quên biểu tình Tư Mã Hằng, hấn đáy mắt chợt lóe lên tinh quang.

— Nga, phải không, kia Dạ công tử nhưng thật ra để bụng- Tư Mã Hằng cười lạnh 1 tiếng.

Tô Tần sau khi ngủ say, Tư Mã Hằng xoay người ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, lãnh con người liễm khởi, điểm huyết ngũ của nàng, theo cửa đi ra ngoài.

— Người đã đến rồi- Tư Mã Hằng 2 tay hoàn trước ngực, ánh mắt hơi chằm chọc nhìn Hồ Thanh Ca trước mắt.

Hấn như cũ là 1 thân ứng đồ mơ màng, chỉ là hơn mấy phần lãnh mị, tuần dật phiêu nhiên.

— Người hôm nay rất cao hứng đi! - Hồ Thanh Ca nâng má liếc nhìn hấn, theo đáy mắt hấn, Hồ Thanh Ca thấy được đắc ý.

— Ha hã, chỉ cần cùng Tần Nhi cùng 1 chỗ, bản vương mỗi ngày đều rất cao hứng, nhưng thật ra người, tựa hồ mấy ngày nay ngủ không ngon- Tư Mã Hằng ngẩng đầu lên, đáy mắt lưu chuyển duệ quang- Vì sao không hảo hảo mà nghỉ ngơi 1 chút, thế nào lại hơn nữa đêm còn muốn dò xét trang viên của người? Nếu như vậy, thật đúng là vất vả người!

Hấn vẽ mặt “Đáng đời người” làm cho Hồ Thanh Ca rất là phát điên!

— Tư Mã Hằng, 2 nữ nhân kia là người đem tới! - Hồ Thanh Ca trực tiếp tiến vào đề chính, lưỡi cùng hấn đánh thái cực.

— 2 nữ nhân nào? - Tư Mã Hằng lại hạ quyết tâm cùng hấn ngoạn mắt trí nhớ, giả vờ vẽ mặt kinh ngạc- Đừng quên, người là trang chủ, này 1 viện toàn nữ nhân đều là người mang tới!

— Người! - Hồ Thanh Ca cắn răng- Tiết Như Nguyệt cùng Liễu Tư 2 nữ nhân này, các nàng là chính mình đánh bại đánh bại, chính mình tự tới phòng Tần nhi!

Không có hấn xui khiến Thụy Ứng, Thụy Ứng dám làm như vậy sao!

— Nga, người nói là các nàng a! - Tư Mã Hằng làm bộ dáng mới tỉnh ngộ, thở dài nói- Người không nói, bản vương nhưng thật ra quên mất!

— Thế nào, người rốt cuộc nhớ lại sao! - Tư Mã Hằng người khá lắm!

— Bản vương nói thế nào khéo như vậy, mấy ngày trước vừa vặn đi liên lạc đang gia phú hào, quan to quý nhân, vừa vặn gặp được, các nàng vừa nghe nói là về chuyện của người liền vội vàng đến đây hỏi, bản vương

sao có thể bỏ qua tâm ý cô nương, đành phải như thực chất báo cho các nàng biết, thế nào, các nàng không tìm được người sao? - Tư Mã Hằng vẻ mặt kinh ngạc.

— Người, người, người... —- Hồ Thanh Ca nghe xong, thiếu chút nữa không thể thở nổi, người kia cứ nhiên nhân cơ hội tuyên truyền quan hệ hữu nghị, ở sau lưng ỳnh 1 đao, quả thật là thật lợi hại.

— Có qua có lại, bản vương tổng phần lễ này, người có thích không! - Hắc tổng ỳnh 1 Như Thủy Nguyệt, hắc sao có thể không kính trở về đây, hắc tổng 1, chính mình liền đóng gói 2 đáp lễ cho hắc vậy!

— Cui như người giỏi!

— Nếu như trang chủ đại nhân chỉ là tới đây hỏi thăm, như vậy thứ cho bản vương không phụng bồi, ta còn phải đi chiếu cố Tần Nhi, không tiện! - Tư Mã Hằng phát tay áo chuẩn bị vào phòng, đột nhiên dừng bước, nghiêng đi mặt nói với hắc- Được rồi, ta còn nghe nói, các nàng 2 người ngày mai ứng Tần nhi mời, sẽ đến trang viên hội tụ, Hồ trang chủ người cần phải bảo trọng nha!

Mặc dù chẳng biết tại sao Tần Nhi muốn mời 2 nữ nhân này đến trang viên, bất quá, hắc tin Tần Nhi làm như vậy luôn luôn có lý do của mình, dù sao trò hay mới bắt đầu, hắc sẽ chờ xem cuộc vui đi!

— Tư Mã Hằng! - Phía sau Hồ Thanh Ca đột nhiên mở miệng- Người cho là mình thành công không!

— Không phải sao! - Tư Mã Hằng nhíu mày, khiêu khích nhìn hắc.

— Hừ, ai có thể cười nói cuối cùng, ai mới là người thắng, người cứ hãy chờ xem, rốt cuộc ngày mai cười không ra chính là ai! - Hồ Thanh Ca cũng không cam tở ra yếu kém quay lại khiêu khích nhìn hắc- Nguyên lão viện bên kia, tựa hồ có chút động tĩnh

Hắc không có đem lời nói cho hết, liền xoay người biến mất ở trong bóng đêm mịt mờ.

Tư Mã Hằng 2 tay phụ bồi đứng ở trong viện, thần sắc ngưng trọng, trong tay nắm 1 đao cấp lệnh.

Trước hắc liền nhận được cấp lệnh phát ra từ nguyên lão viện, giục hắc lập tức trở lại, nói là có quan trọng thủ tục cần thương lượng, bây giờ xem ra, lần này Hồ Thanh Ca là chuẩn bị cùng hắc phân định cuối cùng!

— Vong Si Mị Lượng! - Tư Mã Hằng 2 tay bắt chéo sau lưng, ngẩng đầu lên ra lệnh- Bản tọa ngày mai hồi 1 chuyến Thiên Các, các người cần phải bảo hộ Tần Nhi chu toàn, nếu có sơ xuất, tất nghiêm trị!

— Tuân mệnh! - Lượng cúi đầu đáp- Tả sứ lần này đi 1 mình?

— Ân, bản tọa 1 người là được, các người chỉ cần để ý toàn lực bảo vệ nàng, nếu như lại ra cái gì nhiễu loạn, tuyệt không buông tha! - Dứt lời, hắc đem lợi hại mâu quang đầu hướng về phía Si Mị 2 người.

Bọn họ cảm nhận được hắc ánh mắt lạnh thấu xương, lập tức giảm thấp đầu xuống, tựa hồ chỉ cần nâng lên 1 chút thôi sẽ thực sự bị hắc đao kia như đao phong bàn ánh mắt lợi hại cấp nạo đi.

Vong nhưng thật ra vì bọn họ rút mồ hôi lạnh, tả sứ âm tình bất định tính tình sớm đã là nổi tiếng biến sắc thất thường, bây giờ 2 người bọn họ lại còn có thể an ổn đứng ở chỗ này, ngược lại thật sự phải đa tạ người trong phòng kia.

Đang suy nghĩ, hắc đem mâu quang đầu hướng trong phòng, cái người kia chính nằm ở trên giường ngủ say, trong lòng kinh ngạc, hắc thật tò mò, đến tột cùng là loại nào người, lại khiến tả sứ như vậy hậu đãi!

— Vong, bản tọa muốn người chú ý Dạ Lãnh người này, mật thiết chú ý hắc nhất cử nhất động, bản tọa phải có tất cả tin tức về hắc! - Tư Mã Hằng lạnh giọng ra lệnh.

— Tuân mệnh! - Vong chấp tay đáp.

— Mị, thần y Sở Bất Phàm có tin tức chưa?

— Thuộc hạ còn đang tra xét- Mị cúi đầu nói- Bất quá, mấy ngày trước có người từng ở trong thành gặp qua hắc, sau liền thất tung tích.

— Tiếp tục mật thiết tra xét, có bất cứ tin tức gì của hắc, lập tức thông tri bản tọa! - Tư Mã Hằng liếc con người trầm tư chốc lát nói.

— Tuân mệnh!

— Đều lui xuống đi! - Tư Mã Hằng vung tay lên, 4 người tựa như bóng hình biến mất ở trong bóng tối.

Ngày thứ 2, Tô Tần khi tỉnh lại như trước không gặp hình bóng Tư Mã Hằng, chỉ chừa 1 phong thư ở trên bàn, viết: Có chuyện quan trọng ra ngoài mấy ngày, xong xuôi sẽ trở về, chờ nhớ mong! Hằng!

Chỉ vài nét bút, lại ở cứng cáp thấy được tấn lưu luyện, Tô Tần nhìn kia trương giấy viết thư, trong lòng nhiều lần 1 câu, hẳn đi.

Mặc dù không biết hẳn vì sao đi vội vàng như thế, thế nhưng tốt xấu gì cũng ở cùng mình lâu như vậy, cứ như vậy đi, chỉ để lại mấy chữ ngắn như vậy, xem như là đối với nàng công đạo, tuy biết nói hẳn nhất định là có việc gấp, nhưng trong lòng như trước không khỏi có 1 chút thất vọng thều thắt.

— Tiểu thư, người hôm nay tâm tình không tốt? - Dọc theo đường đi chỉ thấy Tô Tần đều là nhàn nhạt biểu tình, thật hiếm thấy nàng như vậy trầm tĩnh, Hạnh Nhi tổng cảm thấy tiểu thư hôm nay tâm tình nhất định là không tốt.

— Không có việc gì, được rồi, các nàng 2 người đến không? - Tô Tần tạm thời đem mạch suy nghĩ trừu hồi lại.

Hạnh Nhi tự nhiên biết nàng chỉ người nào, hướng phía đình trước mặt nhìn, trả lời- Tiểu thư, các nàng sáng sớm đã tới rồi, bắt quá... ..

Tiếng nói còn chưa rơi, phía trước trong đình liền truyền đến 1 trận kịch liệt tiếng đánh nhau.

Hazz —————

Tô Tần cúi đầu than nhẹ, 2 người này còn là như thế, vừa thấy mặt không đánh thống khoái sẽ không bỏ qua, xem ra nữ nhân ghen thật đúng là phiên toái!

Dừng bước, ngẩng đầu nhìn ở bên trong đình bay tới bay lui 2 đạo nhân ảnh, 1 vấn đề liên quan quan trọng đầu.

Này Hồ Thanh Ca quả thật như vậy tuần mị, mị đến nỗi có thể đầu độc chúng sinh điên cuồng?

Trong trí nhớ, hẳn bộ dáng rất mơ hồ, giống như là đêm đó trốn ở tầng mây hậu kia trương tuần lãng mạt, rõ ràng là ánh trăng lang lạnh, thế nhưng, mặt của hẳn lại như né tránh ở hơi mỏng tầng mây lý, khi thì rõ ràng, khi thì mơ hồ.

Kia mạch yếu ớt thanh âm như chân trời truyền đến, bỗng nhiên trước mắt xẹt qua hẳn cặp kia mắt tà mị đến cực điểm, trong lòng giật mình, tay giơ lên, nơi đó lại là 1 mảnh lạnh lẽo, đảo hít 1 hơi khí lạnh, suy nghĩ lại, tựa hồ có cái gì quên ở tại ký ức ở chỗ sâu trong.

— Tần Nhi, người tại sao lại ở chỗ này? - Cổ Nguyệt 1 thân đỏ sậm uốn lượn, xuất hiện ở trước mặt nàng, cắt ngang kia hỗn loạn mạch suy nghĩ.

— Nga, Cổ cô nương- Tô Tần nhìn trong đình hai nữ nhân, tựa hồ đã đình chỉ tranh đấu, đánh mệt rồi, cũng nên nghỉ ngơi.

— 2 vị đó là? - Cổ Nguyệt ngẩng đầu nhìn, mắt liếc khởi.

— Nga, chính là 2 vị cô nương tới hôm qua, nếu Cổ cô nương đã ở đây, vậy cùng nhau đi! - Tô Tần thuần túy là xuất phát từ tốt mời, không có ý tứ gì khác, nhưng rơi vào Cổ Nguyệt trong lỗ tai lại thay đổi 1 phen ý tứ khác.

Cổ Nguyệt liếc khởi trong con ngươi hiện lên 1 tia tinh quang, hẳn chăm chú nhìn chăm chăm Tô Tần, tựa hồ phải đem nàng xem thấu nhưng lại nhìn không thấu, nàng lời này là thật tâm hay là thăm dò, chẳng lẽ nàng đối với mình nổi lên lòng nghi ngờ!

Tư điểm, cước bộ của hẳn 1 hồi, lần đầu, hẳn bắt đầu có chút bối rối, địch chưa động trước, hẳn cư nhiên đầu trận tuyên đã rối loạn!

— Cổ cô nương, người thế nào không đi? - Tô Tần cảm giác được phía sau dị thường, xoay người hỏi.

— Nga, không có gì, ta đột nhiên cảm giác có chút choáng váng đầu, ta hay là không đi- Cổ Nguyệt quyết định vẫn là tránh đi phong mang, yên lặng theo dõi kỳ biến!

— Vậy cũng tốt, Cổ cô nương nếu như không thoải mái, đi về nghỉ ngơi trước đi- Tô Tần đảo là không có suy nghĩ nhiều gì, khi nàng đem mâu quang thu hồi lúc, vừa vặn trong lúc vô tình đảo qua bộ ngực của hắn, 1 đạo giạt mình lướt qua, Tô Tần đột nhiên run lên, ‘ quý dị cảnh tượng lập tức di động chiếm tới trong đầu.

— Cổ cô nương!

— Làm sao vậy? - Cổ Nguyệt nghi ngờ xoay người, gió thổi qua trước ngực 1 mảnh phong cảnh, chỉ là đạo khe rãnh kia lại chưa từng có như trong tưởng tượng.

Trong lúc nhất thời, Tô Tần tựa hồ bị cái gì kinh sợ, lảng lảng nhìn lại cảm lạnh 1 hồi.

— Tần Nhi? - Cổ Nguyệt nghi ngờ hỏi.

— Nga, không có gì, người không thoải mái, kia vội vàng đi nghỉ ngơi đi! - Thúc giục Cổ Nguyệt cất bước xong, Tô Tần thần tình càng phát ra ngưng trọng, nhìn phương hướng nàng ta biến mất, lại quay đầu lại nhìn người trong đình, trong lòng hiện lên 1 cái ý niệm.

Bước nhanh hướng bên trong đình đi đến, chỉ thấy 2 người đều thở dốc vù vù ngồi ở bàn tròn đối diện, 1 tay chống mặt bàn, ánh mắt đối diện trừng nhau.

— 2 vị cô nương biệt lai vô dạng! - Tô Tần lập tức đứng thẳng lưng, lộ ra nhất phách công tử văn nhã bộ dáng, cười khanh khách nói- Hạnh Nhi, vội vàng cấp 2 vị cô nương đảo chén trà xanh, uống giải lao!

— Đừng quanh co lòng vòng , nói thẳng đi, người kêu các ta đến có gì phải làm sao! - Liễu Tư vẫn không thích thiếu niên gầy yếu như nữ tử này.

— Ha hã, Liễu cô nương thật là 1 người hào sảng, không tồi, ta lần này thỉnh 2 vị đến, đích thực là có việc thương lượng, bất quá, chuyện này đối với cô nương người nhưng thật ra bách lợi mà không 1 hại- Doanh cười tiếp nhận Hạnh Nhi truyền đạt nước trà, Tô Tần khẽ nhấp 1 chút mở miệng nói.

— Nga, có cái gì tốt sự? - Tiết Như Nguyệt nhưng thật ra đối Tô Tần rất có hảo cảm, nàng lập tức đến sát nàng hỏi.

— Các người không phải muốn gặp Hồ Thanh Ca sao? - Tô Tần nhẹ nhàng chột nhứ mày, trong mắt lập tức xẹt qua 1 luồng tình mang.

— Người có biện pháp nhìn thấy hắn? - Liễu Tư không cho là đúng nói- Thanh ca ca nhưng sẽ không dễ dàng gặp 1 vô danh tiểu tốt!

Ngụ ý, chính là khinh thường Tô Tần, 1 tên mao đầu tiểu tử, cũng muốn gặp được thánh nhân trong lòng nàng, quả thực chính là mơ mộng hão huyền!

Nửa đêm làm trộm! — Ha hã- Phớt lờ sự khinh bỉ trong mắt nàng, Tô Tần trong lòng thầm nghĩ, nha, mắt chó nhìn người thấp, vốn quyết định đem trọng trách “Đùa giỡn” Hồ Thanh Ca giao cho nàng, bây giờ xem ra, vẫn là Tiết Như Nguyệt đáng yêu hơn nhiều, 1 nhiệm vụ vĩ đại như thế này cũng chỉ có nàng mới có thể đảm nhiệm được!

— Ta hôm nay thỉnh 2 vị đến, chủ yếu là nói 2 sự kiện, kiện thứ nhất là Hồ Thanh Ca hành tung ta đã tìm ra được, bất quá ta cần 2 vị phối hợp!

— Vì sao cần các ta phối hợp? - Tiết Như Nguyệt hỏi.

— Bởi vì ta cùng Hồ trang chủ đánh cược!

— Cược cái gì? - Tiết Như Nguyệt tính tình hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, vừa nghe đến có hảo ngoạn lập tức mắt chiếu sáng.

— Hắn phân thành nữ tử đang xen lẫn trong vườn, mà ta thì muốn giữa đám nữ tử này tìm ra được hắn, nếu như ta có thể đem hắn tìm được, như vậy hắn liền phải đáp ứng ta 1 thỉnh cầu.

— Nay lại cùng chúng ta có quan hệ gì chứ! - Liễu Tư 2 tay hoàn ngực, lạnh lùng hỏi.

— Ân, vốn là không quan hệ, bắt quá, ta ngày hôm trước nhìn thấy 2 vị cô nương đều ái mộ Hồ trang chủ, ta chỉ nghĩ thuận nước giong thuyền, đưa cái thiên đại chỗ tốt này mà nhin đau bỏ những thứ yêu thích, tặng cho 2 vị cô nương.

Nói tới đây, Tô Tần liếc xéo 2 người liếc mắt 1 cái, phát hiện các nàng trong mắt đều hiện lên 1 tia tinh quang, hiển nhiên các nàng đối với nửa câu sau thập phần để ý.

— Đừng tin hắn, Thanh ca ca làm sao sẽ đáp ứng hắn trò chơi buồn chán như vậy! - Liễu Tư như trước đối với nàng vẫn duy trì cảnh giác.

— Ha ha ha, Liễu cô nương nói rất đúng, bắt quá, Liễu cô nương đại khái cũng biết, nguyên cái sân viện này vốn là trang chủ đại nhân cùng ta đánh 1 đổ ước, bây giờ, Mị Nhân Phường của ta sắp khai trương, hắn cũng chỉ là đang có hứng thú đối với tiết mục còn lại này, cùng là sẵn tiện chơi thêm 1 vụ cá cược!

— Thanh ca ca từ khi nào gặp người? - Liễu Tư nghi hoặc, ngày hôm qua các nàng chân trước vừa tới, hắn chân sau tìm thượng tiểu tử này!

— Ha ha, Hồ trang chủ vẫn luôn ở trong vườn, cô nương người thật sự không biết sao? - Tô Tần phản hồi 1 câu- Nếu không, các người dựa cái gì tới đây tìm ta, ngày hôm qua các người vừa đi xong, ta liền tìm Hồ trang chủ hỏi cái minh bạch, hắn nói chuyện cùng muội muội ta, chỉ do có người ác ý bịa đặt, xá muội cùng hắn là 1 chút quan hệ cũng không có, hắn để tỏ lòng áy náy, hắn mới cùng ta có như thế 1 cái đổ ước, chỉ cần ta tài năng ở giữa trăm người tìm được hắn, hắn liền cho không ta 1 cái yêu cầu!

Nghe vậy, Liễu Tư cùng Tiết Như Nguyệt bộ dạng trầm ngâm suy tư.

— Ta vẫn là chưa tin, Thanh ca ca nào như vậy đơn giản đáp ứng yêu cầu của người chứ! - Hắn vốn là 1 người cao ngạo.

— Nga, như vậy Liễu cô nương là không muốn tham dự, hay là không dám đây? - Tô Tần chột nhứ mày, khiêu khích ý vị dũ nông, trong mắt lộ ra 1 loại khinh miệt.

Nữ nhân này quả nhiên so với Tiết Như Nguyệt lợi hại hơn, chứa nhiều hoài nghi, bắt quá, nhân vật lợi hại nào chả có nhược điểm, chỉ cần nắm trong tay cũng sẽ thành điểm chí mạng, mà Liễu Tư nhược điểm đó là Hồ Thanh Ca!

— Ta có cái gì không dám! - Liễu Tư lập tức bị chọc tức.

— Ta nói người không dám cược, là bởi vì người không có tự tin có từ giữa mấy trăm nữ tử tìm được hắn, người sợ thua, như vậy chỉ có thể chứng minh người đối với hắn không đủ hiểu biết! - Tô Tần không khách khí chút nào tranh phong ép tới- Người luôn miệng nói thích hắn, yêu hắn, nhưng ngay cả hắn đều tìm không nổi, như vậy thích cùng yêu của người làm cho người ta không dám tăng bốc! Ta không thể không hỏi 1 câu, người rốt cuộc yêu hắn bao sâu! Hiểu biết sâu đậm cỡ nào!

— Người! - Liễu Tư bị nàng phản bác e rằng khó mà chống đỡ, chỉ là trừng lớn 2 mắt, cảm tức nhìn nàng.

— Người đừng trừng ta, càng là phần nộ chỉ có thể càng nói rằng, người chột dạ! - Tô Tần thấy thời cơ thành thực, liền bắt đầu tát vông- Thế nào, vì chứng minh người không phải trong lòng hư, cùng ta đánh 1 canh bạc, cũng quá khó!

— Hảo! - Liễu Tư cũng rất thẳng thắn, cầm trong tay tờ vàng tiên (Roi buộc bằng những sợi dây thừng nhỏ bằng vàng) hướng trên bàn vung, lớn tiếng nói - Đánh cược thì đánh cược, ta Liễu Tư chưa biết sợ là gì!

— Hảo! - Tô Tần lập tức vỗ tay khen - Liễu cô nương không hổ là nữ trung hào kiệt, đủ hào khí! Tiết cô nương, còn người? - Cặp mắt mang ánh linh lung lợi lại kia liếc về phía đứng ở 1 bên Tiết Như Nguyệt.

— Hảo, đánh cược thì đánh cược! - Tiết Như Nguyệt thấy Liễu Tư đều đáp ứng, nàng cũng không cam rút lại phía sau.

Tô Tần bán liếc khởi 2 mắt, quay đầu hướng Hạnh Nhi cười.

Hạnh Nhi lắc lắc đầu, tiểu thư nhà nàng có thể nói cao thủ trong cao thủ lừa đảo, mới bắt quá mấy câu, liền đem này 2 vị tiểu thư kiều ngạo kia lừa dối đến chóng mặt, tìm không được phương hướng chống trả, còn vui vẻ chủ động nhảy vào cái hố cạm bẫy do tiểu thư đào.

— Rất tốt, như vậy kế tiếp, đó là ta muốn cùng 2 vị nói chuyện thứ 2! - Tô Tần nheo lại 2 mắt cấp tốc xẹt qua 1 tia giảo hoạt.

— Chuyện gì?

— Ta cần 2 vị giúp! - Tô Tần khê nháp 1 ngụm trà- 2 vị xem như là Hồ trang chủ hồng phần tri kỷ, đối cuộc sống cùng thói quen của hắn nhất định cũng rõ như lòng bàn tay!

Tô Tần những lời này có ý xu nịnh phủng cao, Liễu Tư cùng Tiết Như Nguyệt sau khi nghe, rất là hưởng thụ, trên mặt cũng đều tung bay khởi 1 mặt vẻ đắc ý.

— Đó là tự nhiên! - Tiết Như Nguyệt có chút đắc ý vênh vao.

— Như vậy, ta xin mời 2 vị giúp ta diễn 1 vở kịch, 2 vị chỉ cần phụ trách ở trong đám người tìm được hắn là được, cái khác giao cho ta đến xử lý- Tô Tần đánh ý kiến hay, nàng muốn kéo người xuống nước, càng nhiều người càng hảo, nói chung đừng quá mức ở trước mặt đại chúng trừng phạt làm cho Hồ Thanh Ca mất mặt, cũng không gây lợi gì cho nàng!

Chỉ có như vậy, mới có thể rửa được mối hận của nàng!

Hắn trước đối với mình bày đủ trò, nàng muốn lợi tức liền nhất định đòi lại!

Qua mấy ngày, Tô Tần liền tập hợp tất cả nữ nhân trong sân viện đến nhà tắm.

— Uy, người gọi chúng ta tới đây, muốn làm gì! - Thủy Như Nguyệt như trước 1 thân uốn lượn trang sức màu đỏ, lãnh con người nhìn Tô Tần.

— Các vị, Mị Nhân Phường sắp khai trương, như vậy vì tăng độ hấp dẫn, ta đặc biệt mời 2 vị lão sư tới nơi này giáo các vị biểu diễn vũ đạo trên nước!

Tô Tần vỗ tay 1 cái, lập tức có người đem 1 tòa đại cổ (Bồn phun nước nhỏ giống phim Hàn các nàng hay coi ném đồng xu xuống) nâng tới ngay chính giữa nhà tắm, đại cổ đủ 2 người đặt chân mà đứng.

— Đây là cái gì vậy? - Thủy Như Nguyệt lần đầu tiên nhìn thấy như vậy đại cổ, hiếu kỳ rất nhiều cũng tâm sinh cảnh giác.

— Các vị, đại cổ này là ta đặc biệt thỉnh sư phụ suốt đêm gia công chế tạo mà thành, để chúng ta tăng 1 chút hứng thú cho tiết mục còn lại, chính là ở trong nước mà vũ! - Tô Tần nói xong liền hướng Liễu Tư nháy mắt, lập tức liền có 1 đạo lệ ảnh theo trong đám người phi thân ra, nhẹ nhàng hạ xuống mặt trên cổ.

Tô Tần đi tới 1 đại trống đập lên mặt trống, tiếng trống rung trời mà vang, Liễu Tư liền quơ tay áo trong nước, nhẹ nhàng khởi vũ.

Kỹ thuật nhảy nhanh nhẹn, ưu mỹ giống như ở trên cổ bay lượn, càng tựa Hằng Nga vũ nguyệt, nhẹ nhàng linh hoạt mờ ảo, 1 khúc vừa dừng, tràng nội liền bộc phát ra trận trận âm thanh ừng hộc.

— Bắt đầu từ bây giờ, tất cả mọi người nhất định phải trên mặt đại cổ này học đoạn vũ đạo khi này! - Tô Tần chỉ vào đại cổ, cười híp mắt đối mọi người nói, 2 mắt trộm linh lợi vừa chuyển- Bất quá, nếu như ai đứng không vững, hoặc là không có dụng tâm nhảy, như vậy vị Liễu Tư tiểu thư sẽ đưa ra trừng phạt tương ứng, đại gia cần phải dụng tâm nhảy nga!

— Ta phản đối! - Thủy Như Nguyệt lập tức liền phản đối đề nghị Tô Tần.

— Phản đối vô hiệu! -Tô Tần trực tiếp đem nàng bắt trở lại.

— Mặt cổ đại nhỏ như vậy, liền chân đều đứng không vững, thế nào khiêu vũ, đây không phải là cổ tình trên chọc người sao! - Thủy Như Nguyệt vùng hương quyền, hô- Bọn tỷ muội, mọi người nói 1 chút, đây không phải là quá đáng với chúng ta sao!

— Đúng vậy, đúng vậy! - Mọi người cũng cũng bắt đầu phụ họa.

— Đầu tiên, ta hôm nay đến không phải cùng các người tham thảo có được hay không, hoặc là có nên hay không, mà là thông tri các người, kể từ hôm nay, mọi người nhất định phải tới nơi này học vũ, nếu là có người không nghe lời, Liễu Tư tiểu thư có quyền đối với người đó tiến hành xử phạt! - Thanh sắc lịch lãm,

ngữ khí cường ngạnh, Tô Tần về vấn đề này là chưa từng cho các nàng bất luận cái gì 1 điểm dư địa cò kè mặc cả!

— Ta mặc kệ! - Thủy Như Nguyệt 2 tay hoàn ngực, kiên quyết phản đối, hướng Tô Tần quay đầu dùng ánh mắt khiêu khích “Người có thể làm gì ta chứ”.

— Rất tốt! - Tô Tần đã sớm ngờ tới nữ nhân này sẽ gây phiền toái cho mình- Gia hương của ta có câu tục ngữ, gọi là giết gà dọa khỉ! Nếu Như cô nương muốn làm người thứ nhất bị trừng phạt, ta há lại bỏ qua mong muốn của Như cô nương chứ! - Nói xong, Tô Tần hướng Liễu Tư đưa ra 1 ánh mắt, Liễu Tư lập tức thu được, lập tức phi thân hướng nàng bay tới, sau đó nàng giơ lên kim tiên, 1 đạo kinh hô hét lớn, sau đó vù vù 1 tiếng vang thật lớn, Như Thủy Nguyệt bị Liễu Tư 1 roi ném vào trong nước!

— Cứu mạng, cứu... ...- Như Thủy Nguyệt ở trong nước không ngừng giẫy dụa, kinh hô.

Tô Tần đi tới bờ hồ tắm, ngồi chồm hổm xuống, lạnh lùng cười nói- Đứng lên đi, đừng đóng kịch, nước căn bản là không sâu!

Như Thủy Nguyệt lúc này mới sững sốt 1 chút, đứng lên, phát hiện, thực sự không quá sâu, bất quá, nàng cúi đầu vừa nhìn, lại phát hiện mình chật vật, toàn thân ướt sũng, linh lung ngực ở sa mỏng trung như ẩn như hiện, chộc người mơ màng, lại chống lại Tô Tần mang theo châm chọc con người, nàng lập tức kinh hô 1 tiếng, 2 tay ôm ngực, lại rút về trong nước.

— Người, người là cổ ý! - Như Thủy Nguyệt hết sức tức giận, trốn ở trong nước chỉ lộ ra nửa gương mặt, trừng mắt Tô Tần.

— Câu thành ngữ này gọi là giết gà dọa khỉ, Như cô nương nên nhớ kỹ! - Tô Tần lạnh lùng nhìn nàng, giọng nói vừa chuyển, trở nên lãnh túc đứng lên- Mọi người đều thấy được, ta đem cái quyền lợi này giao cho Liễu cô nương, hi vọng mọi người sau này có thể hảo hảo nghe lời của nàng, nếu như không tuân theo người, nhất định nghiêm trị!

Ngữ khí vang vang hữu lực, lộ ra uy nghiêm, không cho phép bất luận ai phản đối! Mọi người nghe xong Tô Tần lần này thanh sắc câu lệ ngôn từ, đều cúi đầu, không còn có người đưa ra ý kiến phản đối!

Tô Tần hướng Liễu Tư giơ lên ánh mắt thắng lợi, kia cười, lại cũng mang theo chói mắt, mang theo tung bay tự tin, linh động 2 mắt giống như kim cương lóng lánh quang mang, 1 khắc kia, diệu huyền mắt của nàng.

Vũ đạo trên nước là Tô Tần nghĩ ra biện pháp, lợi dụng phương pháp này có 2 chỗ tốt, ở trên cổ khiêu vũ không có mấy người có thể làm được rất dễ rơi xuống nước, vừa rơi xuống nước sẽ tương Như Thủy Nguyệt hiện ra dáng người, chỉ cần Hồ Thanh Ca giả trang thành nữ lẫn vào ở chính giữa, kia sẽ không sợ hấn không hiện hình!

Mặt khác, Tô Tần thừa dịp thời gian mọi người đều đang luyện tập vũ đạo trên nước, mang theo Tiết Như Nguyệt đi tiến hành bước thứ 2 —— thăm thức tìm tòi, ở gian phòng mọi người tìm tòi bằng chứng, nàng cũng không tin, Hồ Thanh Ca ở trong phòng không hề lưu hạ chút gì chu ti mã tích!

— Người tại sao muốn ta phần thành bộ dáng này? - Tiết Như Nguyệt thập phần không hiểu nhìn mình này 1 thân nam nhi trang.

— Người có muốn nhìn thấy Thanh ca ca của người? - Tô Tần nheo mắt lại, cười đến tượng hồ ly gian trá.

— Muốn, dĩ nhiên muốn! - Tiết Như Nguyệt tính toán 1 chút, nàng đã lâu chưa gặp được Thanh ca ca, hình như thực sự rất lâu, sau khi biết được hấn từ kinh thành trở về, nàng cũng tìm đi tìm hấn, thế nhưng mỗi lần đều thất bại, tâm tình tự nhiên hạ không ngớt- Người thật sự có biện pháp làm cho Thanh ca ca chính mình hiện thân?

— Người cứ chờ đi, không quá hôm nay, ta nhất định làm cho hấn tự động hiện thân! - Tô Tần cười đến đắc ý, nàng hôm nay bày ra 3 vòng đạo, nàng cũng không tin, nàng vòng không được nam nhân này!

— Được rồi, người nói vòng đạo thứ 3 là gì? - Tiết Như Nguyệt thấy được Tô Tần 2 vòng đạo, chỉ là trước đó nàng nói vòng đạo thứ 3, nàng lại thủy chung không có tự nói với mình.

__ Chỉ có 1 câu! - Tô Tần cười nói.

__ Câu gì?

__ Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục! - Dứt lời, Tô Tần liền bắt đầu cười bí hiểm!

Dưới màn đêm trang viên xa hoa giống như là 1 cái cự thú chìm vào mê man, phủ phục trên mặt đất, thân thể liên tiếp trườn xoay quanh ở trên đại địa, giữa yên tĩnh lộ ra uy nghiêm, lộ ra lạnh lùng nghiêm nghị.

Cổ Nguyệt đứng ở ngoài nhà tắm, thở dài 1 hơi, hôm nay thiếu chút nữa mệt chết, cái kia Liễu Tư cũng không biết bị ma nào nhập, chỉ cần là nữ tử, vô luận là ai đều phải học tập, ngay cả mình cũng không buông tha, nói đây đều là ý tứ Tô Tần, mà ở tình huống khẩn yếu trước mắt như vậy, tiểu nữ nhân đáng chết kia cư nhiên không thấy đau, bất đắc dĩ, hắn đành phải tự mình ra trận biểu diễn 1 hồi.

Âm thầm may mắn, công lực của mình đủ thâm hậu, không có từ cổ thượng ngã xuống, nếu không, hôm nay hắn tuyệt đối không dễ chịu!

Rời rạc trở lại trong phòng, vừa mới mở cửa ra, cước bộ liền dừng lại, mâu quang cơ cảnh đảo qua gian phòng.

__ Ai, đi ra! - 2 tròng mắt liếm khởi, hắc triền khai tư thế, lạnh lùng hướng nơi bóng tối hô- Các hạ đêm khuya đi vào gian phòng của ta, muốn như thế nào!

Gian phòng nơi bóng tối đi ra 1 người, đưa lưng về phía cửa sổ, ánh trăng khó có thể xuyên thấu màn đêm đen mịt Cổ Nguyệt căn bản thấy không rõ mặt của hắn.

__ Người là ai! - Cổ Nguyệt nắm chặt tay, vận khí đan điền, tùy thời chuẩn bị cấp đối phương xuất kỳ 1 chương.

Còn chưa chờ hắc xuất thủ, hắc y nhân liền bắn ra 1 phi tiêu, Cổ Nguyệt nghiêng người né tránh trong nháy mắt, hắc y nhân tung người theo cửa sổ đào tẩu.

__ Đứng lại! - Cổ Nguyệt lập tức đuổi theo.

Tránh thoát trước mặt bay tới mấy phi tiêu, Cổ Nguyệt đuổi ở phía sau hắc y nhân.

__ Nơi đó là! - Cổ Nguyệt lập tức dừng bước, ninh mi nhìn gian phòng trước mắt.

Hắc y nhân đến nơi này phụ cận liền mất đi tung tích, chẳng lẽ hắc vào gian phòng Tần Nhi!

Chính đang suy nghĩ có nên đi vào hay không, trong phòng đột nhiên truyền đến 1 trận kinh hô.

__ Người, người là ai, ra ngoài! - Nữ tử tiếng hét chói tai phá vỡ đêm vắng vẻ- Cứu mạng... ..

__ Tần Nhi! - Cổ Nguyệt nghe vậy, liền không cần suy nghĩ liền 1 cước đá văng cửa, vọt đi vào.

Mới vừa vào cửa, hắc liền hồi hận, cửa rầm 1 tiếng, đóng chặt thượng, trong phòng đen kịt 1 mảnh, liền ánh trăng đều thấu không tiến vào.

Trong phòng tràn ngập 1 loại hơi thở nguy hiểm, như linh xà theo mỗi 1 lần hô hấp chui vào từng lỗ chân lông của hắc, thân thể bỗng nhiên đánh cái rùng mình.

__ Người nào, lập tức đi ra, đừng ở chỗ này giả thần giả quỷ! - Cổ Nguyệt trong bóng đêm hử thấy được 1 cổ quỷ dị mùi, tỉ mỉ phân rõ, lại hết sức ngạc nhiên.

52. Chương 52: Thì Ra Là Người!

Đây là “Hương thảo”! Hắc vội vã dùng tay áo bịt miệng, muốn thoái lui phía sau, vậy mà đột nhiên trong bóng đêm vang lên 1 trận thanh thúy thanh âm- Các vị, khoan vội a!

Lập tức, trong bóng tối bay ra mười mấy đạo thân ảnh, hướng Cổ Nguyệt bổ nhào tới.

__ Các người muốn làm chi... ..- Cổ Nguyệt hạ câu còn chưa xuất khẩu, liền bị bao phủ trong 1 trận thổn thức.

Tô Tần 2 chân đứng đưa, ngồi ở trên hành lang dài, bắt đầu đếm- 1, 2, 3, 4, 5...

Còn chưa đợi nàng đếm tới 10 thời gian, môn phanh 1 tiếng bị người dùng sức phá khai, 1 bóng người lão đảo chạt vật chạy ra khỏi gian phòng, sau đó lập tức quát- Là ai, là ai hãm hại ta!

Tô Tần dùng lực chân, lưu loát nhảy xuống, sau đó 2 tay để ở sau lưng, thanh thoi bước thong thả đến trước mặt hắn.

_ Chậc chậc, nhìn xem bản thân ngươi thật...- Tô Tần đắc ý khoi mào chân mày, từ trên xuống dưới đánh giá nam tử trước mắt.

1 thân chạt vật đến cực điểm, uốn lượn mỹ diệu trang sức màu đỏ sẫm bị người xé nát, lộ ra tinh trắng bộ ngực, cương nghị đường cong buộc vòng quanh chính là 1 khối hoàn mỹ thân thể, chỉ là dưới ánh trăng, hé ra khuôn mặt yêu dị mỹ nữ lại cùng cơ ngực thật lớn tương phản, trên mặt của hắn tinh xảo trang dung đã sẫm mờ hồ bị hồng, mái tóc cũng mất trật tự tứ tung, từ xa nhìn lại có 1 loại ý vị “Ma phong”.

_ Ngươi! - Cổ Nguyệt ngạc nhiên nhìn Tô Tần trước mắt mang vẻ mặt cười lạnh- Tại sao lại là ngươi... ..

_ Ha ha, khá lắm mỹ nhân, ta là nên gọi ngươi Cổ cô nương, hay là nên xưng hô ngươi 1 tiếng, Hồ trang chủ, Hồ —— Thanh —— Ca!

Khi nàng nói “Hồ Thanh Ca” 3 chữ này thời gian, rõ ràng là cười, trong mắt lại phát ra lạnh lùng sắc bén.

_ Ngươi, ngươi đã biết- Hồ Thanh Ca (Cổ Nguyệt) kinh ngạc không ngớt- Ngươi là làm sao mà biết được!

_ Muốn ngươi không biết, trừ phi mình đừng làm! - Khi hắn ôm chính mình, nàng liền ở trong lúc vô ý chạm phải bộ ngực của hắn, lúc đó nàng liền thập phần nghi hoặc, 1 nữ tử bộ ngực lại thế nào tiểu, cũng không có khả năng liền 1 điểm như trái chanh cũng không có, sau ở bên kia đình, lúc nàng đột nhiên gọi Hồ Thanh Ca, hắn xoay người chớp mắt, vậy đối với đôi mắt rất tròn như trước vô ba vô lạn, khi đó nàng liền nổi lên lòng nghi ngờ.

Tối nay nàng cố ý chi khai mọi người, 1 mình lên vào trong phòng của hắn, quả nhiên ở trên giường, nàng tìm được chứng cứ, cặp hài kia so với nữ tử bình thường lớn hơn nhiều.

Tô Tần từ phía sau lấy ra đôi hài theo trong phòng hắn lục soát ra được, ở trước mặt của hắn đứng đưa- Đây đôi giày là của ngươi đi! Thử hỏi, có người nữ tử nào chân có thể lớn như vậy!

Nói xong, nàng dùng sức ném, đem giày ném đến trên người của hắn!

_ Hồ Thanh Ca, hiện tại ngươi còn có cái gì để nói! - Vì thăm dò hắn, Tô Tần đầu tiên là cùng Liễu Tư hợp mưu ở nhà tắm kéo lại hắn, sau đó lại dẫn Tiết Như Nguyệt đến trong phòng của hắn tìm tòi chứng cứ, cuối cùng, nàng còn tự thân trình diễn 1 hồi tiết mục “Gậy ông đập lưng ông” tiết mục, đưa hắn tiến cử phòng mình.

Trước đây, Tô Tần ngay trong phòng đốt “Hương thảo” sư phụ tổng ỳnh, loại hương này có hương khí mê hoặc nhân trí, lại tìm đến hơn 10 người nam tử chờ ở trong phòng, thừa dịp hắn bị mê hương mê hoặc thời gian, nhân cơ hội “Phi lễ” hắn, cứ như vậy, dù cho hắn là 1 cái có ngàn năm đạo hạnh cứu vĩ hồ ly, cũng khó trốn 1 kiếp.

_ Vì thế ngươi liền cố ý an bài 1 đám nam tử ở trong phòng chờ ta! - Hồ Thanh Ca này mới hoàn toàn minh bạch, mình là bị nhả đầu này bấy!

_ Phải, thế nào, bọn họ hầu hạ có tốt không! - Tô Tần lạnh lùng cười- Ta tổng phần này lễ, Hồ trang chủ chắc hài lòng lắm!

Nhìn hắn chạt vật bộ dáng, Tô Tần tâm tình thật tốt, trước hắn ỳnh hạ mê được, nàng liền cho hắn mê hương, có thù phải trả, là việc rất công bằng!

Tô Tần 1 thân hắc y, đứng ở giữa ánh trăng, 1 đôi con ngươi sáng ngời mang theo nhiều phần nộ- Hồ Thanh Ca, nhục nhã đêm đó tối nay ta nhất định phụng trả lại cho ngươi!

_ Ngươi... ..- Hồ Thanh Ca nổi gân xanh, 2 mắt đỏ bừng, hung hăng nhìn thẳng nàng.

Không nghĩ tới chính mình 1 đời anh minh cư nhiên liền khinh địch như vậy hử ở trong tay nha đầu này, trước là nàng đầu tiên tới chiêu dương đông kích tây, mê hoặc cơ sở ngầm của mình, ngay sau đó liền lập tức tới trong phòng của hắn tìm chứng cứ, bây giờ còn sử xuất “Tuyệt chiêu” như thế đến tổn hại hắn, này thật là cái nha đầu trước kia vâng vâng dạ dạ, chỉ biết trốn tránh sao!

Hồ Thanh Ca phát hiện nàng thay đổi, trở nên kiên cường, trở nên giáo hoạt, trở nên thông minh, bất quá nàng biến hóa lớn nhất chính là cặp mắt kia, cặp kia nguyên bản luôn luôn tràn ngập sợ sệt trong mắt, bây giờ ánh mắt lại tràn đầy tự tin, thần thái phần khởi.

_ Thanh ca ca... - Tiết Như Nguyệt 2 tay che miệng lại, ngạc nhiên nhìn người trước mắt- Người là thanh ca ca... _

_ Đương nhiên! - Tô Tần vươn tay đem mặt nạ da trên mặt hắn người kéo xuống, hé ra khuôn mặt tuấn mị đến cực điểm lập tức xuất hiện ở trong mắt của nàng.

Tô Tần tay dừng ở giữa không trung, 2 mắt theo dõi hắn, trong lòng ngạc nhiên liên tục, này là như thế nào 1 gương mặt điển đảo chúng sinh a!

Hé ra tuấn mị trên mặt là ngũ quan xinh xắn, hai hàng lông mày bay xéo nhập tóc mai, anh khí mười phần, dài nhỏ đan phượng trong mắt lưu chuyển ánh trắng quang hoa, diệp ra như sao băng bàn ánh sáng ngọc quang mang, cao thẳng mũi hạ là hé ra chăm chú mân khởi môi mỏng, không điểm tự chu.

Tinh tráng thân thể kia nhưng hoàn toàn hợp với khuôn mặt mị hoặc chúng sinh, đứng ngạo nghễ ở giữa ánh trắng dịu dàng, làm cho người ta dời không ra ánh mắt, chỉ là cặp kia đan con người lại hàm chứa lửa giận, chăm chú nhìn mình chăm chăm, hàn quang bức người.

_ Thanh ca ca, quả nhiên là người! - Tiết Như Nguyệt lập tức hướng hắn chạy tới, ôm lấy hắn vui mừng liên tục- Ta liền biết, nhất định có thể ở chỗ này tìm được người! Thanh ca ca, ta rất nhớ người!

_ Phóng —— khai —— ta! - Hồ Thanh Ca cắn chặt răng, hung hăng nói, nhưng 2 mắt của hắn lại chăm chú nhìn chăm chăm Tô Tần.

Nghe thấy hắn âm lãnh thanh âm, Tiết Như Nguyệt có chút sợ hãi ngẩng đầu nhìn hắn, như vậy lãnh khốc Thanh ca ca, nàng lần đầu tiên nhìn thấy, trước đây nhìn thấy hắn tổng là 1 bộ cười ôn nhu nhuận như ngọc, chưa bao giờ thấy hắn động tới lửa giận, cũng chưa bao giờ thấy qua hắn như vậy âm lãnh ngữ điệu, trong lúc nhất thời, nàng thậm chí có 1 chút sợ hãi, sợ hãi nhìn thấy Thanh ca ca như vậy.

Nàng khiếp đảm nhẹ giọng hô hoán 1 tiếng- Thanh ca ca...

_ Cút! - Hồ Thanh Ca toàn thân vô lực, chỉ có thể dựa vào lửa giận duy trì đứng thẳng tư thế, thế nhưng cả người hắn lại tản mát ra luồng vẻ hơi thở làm kinh sợ mỗi người ở đây.

Tiết Như Nguyệt lập tức buông lỏng ra 2 tay, sợ lui về phía sau vài bước.

1 khắc kia, Tô Tần lại đột nhiên phát hiện, hắn vậy ánh mắt lại là quen thuộc như vậy.

_ Người, là người... - Trong mộng cặp mắt kia lần thứ 2 lại hiện lên, kia 1 khắc, lưu lại ở trong kí ức Nhan Phi Tuyết cùng trí nhớ của mình trọng điệp, Tô Tần ngạc nhiên trừng lớn 2 mắt, chỉ vào hắn liên tiếp lui về phía sau, kinh hô- Là người, là người hại chết Nhan Phi Tuyết!

Hồ Thanh Ca lập tức sửng sốt- Người... - Nàng quả nhiên không còn là Nhan Phi Tuyết! Thảo nào, thảo nào lúc tái kiến nàng, lại là như thế bất đồng, nguyên lai, nàng không còn là như cũ!

_ Hồ Thanh Ca! - Tô Tần giờ lên gân châm, đối hắn mắng- Tại sao, tại sao muốn bức tử nàng! - Nước mắt ở trong mắt tri bất giác chảy ra.

_ Ta... - Nhìn thấy nàng lệ rơi đầy mặt, Hồ Thanh Ca thần tình cũng hơi đổi, liếm đi âm lãnh- Ta không phải cố ý... _

_ Vì sao! - Tô Tần vùng tay 1 cái, gân châm liền hướng hắn bay tới.

Hồ Thanh Ca vận khí phá tan đan điền ràng buộc, hắn ngênh hướng gân châm của nàng, lại giờ tiếp 1 châm, thế nhưng hắn lại thành công vững vàng bắt được Tô Tần.

Tô Tần không nghĩ tới hấn liền tránh cũng không tránh, dùng thân thể đỡ ngân châm chỉ vì có thể dựa vào gần nàng.

— Theo ta đi! - Hồ Thanh Ca lập tức điểm huyết đạo của nàng, 1 phen ôm lấy nàng, nhún 1 chân trên đất, phi thân hướng phía trước mà đi.

— Buông Tô tiểu thư! - Vồng Si Mi Lượng đồng thời xuất hiện ở trước mặt Hồ Thanh Ca, tay cầm trường kiếm, chặn đường đi của hấn.

— Tránh ra! - Hồ Thanh Ca lạnh giọng quát.

— Tả sứ đại nhân đã phân phó, muốn ta bảo hộ Tô tiểu thư, thỉnh hữu sử không nên khó xử tại hạ! - Vồng tay cầm chuôi kiếm, tiến lên 1 bước nói.

— Xem ra, tối nay bản tọa không giết các ngươi, là đi không xong! - Hồ Thanh Ca trong mắt phụt ra lợi hại quang mang, hung hăng nói.

— Không được! - Tô Tần hô lên- Hồ Thanh Ca, ngươi nếu như lại sát nhân, liền trước hết giết ta!

— Tần Nhi...- Hồ Thanh Ca nhìn nàng, nàng đáy mắt kiên định làm cho hấn hơi nhú mào, thoáng suy tư 1 hồi, hấn lại quay đầu nhìn 4 người trước mắt, hô- Hộ Pháp Sử!

Trong bóng tối, lập tức lờ ra vài bóng người, đồng thời chấp tay nói- Hữu sử!

— Ngăn cản bọn họ! - Hồ Thanh Ca nói xong lại ôm lấy Tô Tần không thể động đậy được, phi thân biến mất ở tại trong bóng đêm.

— Hồ Thanh Ca, ngươi này sát nhân ma quỷ! - Tô Tần mặc dù không thể động đậy, miệng lại không ngừng mắng hấn, vừa nghĩ tới Nhan Phi Tuyết là bởi vì hấn mà chết, nàng liền hận!

Hồ Thanh Ca ôm nàng mấy động tác mau lẹ, đi tới 1 mảnh ba quang trong vạt bên hồ.

— Chỉ là việc ngoài ý muốn! - Hấn ôm Tô Tần nhẹ giọng nói- Có thể nghe ta giải thích 1 chút được không, ngươi trước hãy tâm bình khí hòa nghe ta nói hết đã, ngươi nếu như cảm thấy ta thật đáng chết, như vậy...

...

Hấn đem ngân châm rút ra đặt ở trong tay của nàng, nắm chặt đặt ở cổ họng của mình- Ngươi nếu như nghe xong giải thích của ta, vẫn cảm thấy ta không thể tha thứ, như vậy, ngươi liền hướng ở đây trát, không cần thủ hạ lưu tình!

— Ta sẽ giải huyết đạo của ngươi, chỉ là... ...- Hấn ngừng 1 chút, đáy mắt là thành khẩn- Chỉ là, nghe ta giải thích trước, ngươi phải đáp ứng ta, dùng sự công bằng của mình phán xét hết thấy mọi thứ, có thể chứ?

— Ngươi... ...- Tô Tần bất khả tư nghị nhìn hấn, có chút hồ đồ, vì sao, hấn phải nói như vậy, rốt cuộc hấn và Nhan Phi Tuyết trong lúc đó xảy ra chuyện gì?

Tô Tần gật gật đầu.

Hồ Thanh Ca lúc này mới buông ra tâm treo trên cao, giải huyết đạo Tô Tần, êm tai nói ra kia 1 đoạn chuyện cũ.

— Ta cùng với Phi Tuyết là ở Yên Môn Quan quen biết, khi đó nàng còn là tiểu cô nương 11 tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy nàng là ở quân doanh Yến gia quân, khi đó ta theo gia phụ cùng đi bái phỏng Yên tướng quân, ở trước quân doanh, ta gặp được nàng- Hồ Thanh Ca rơi vào trong hồi ức cũ... ..

Khi đó Nhan Phi Tuyết có 1 đôi mắt to như nai con thật thuần khiết, luôn luôn dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn mình, hấn vĩnh viễn nhớ khi đó nàng nói 1 câu.

Nàng kinh ngạc nhìn mình nói- Thanh ca ca, ngươi thật xinh đẹp a, Tuyết Nhi trưởng thành làm tân nương tử của ngươi được không?

Chỉ là lúc nhỏ nói đùa 1 câu, hấn lại bởi vì nàng trong mắt kia hồn nhiên tiểu ý mà nhớ kỹ cả đời, nhớ kỹ 1 nữ hài tử có đôi mắt to hắc bạch phân minh.

Chỉ là về sau nàng lại không có tuyển trạch giả ỳnh, mà là phải giả cấp 1 nam tử căn bản không yêu nàng, thế là, hần trong cơn tức giận mạnh đem nàng bỏ trốn.

— Khi đó ta thực sự không phải cố ý, ta chỉ là muốn mang nàng đi, ai ngờ nàng lại thà chết cũng không muốn theo ta đi! Kết quả ta cùng nàng lôi kéo dẫn đến tự nàng đập đầu vào tường! - Hồ Thanh Ca nói tới chỗ này, thanh âm chậm lại, ánh mắt cũng dần dần mờ đi xuống.

Khi hần nhìn thấy nàng huyết lưu cả mặt, khi đó hần ngây dại, chưa từng thấy qua có 1 nữ tử sẽ như vậy cương liệt, trong lúc nhất thời hần động lòng trắc ẩn, dùng bí thuật đem nàng cứu sống, ai ngờ hần không thể cứu sống nàng, hần chỉ là đem 1 cái linh hồn khác chiêu đến, tiến vào trong thân thể nàng, mà này chủ nhân linh hồn chính là Tô Tần trước mắt.

Nghe xong Hồ Thanh Ca nói, Tô Tần phảng phất như bị sét đánh trúng, 2 mắt thẳng tắp nhìn hần, không nhúc nhích 1 chút.

— Ta thực sự không phải cố ý, ta không nghĩ tới nàng cư nhiên sẽ như vậy quyết liệt... - Nói xong hần ngẩng đầu lên, thấu đau, tựa hồ thực sự rất thống khổ- Vì sao, nàng thà rằng tuyển trạch tử, cũng không nguyện cùng ta đi!

Tô Tần này mới hoàn toàn minh bạch, vì sao nàng khi đó gặp phải Hồ Thanh Ca giả trang Cổ Nguyệt, vì sao chính mình vừa tiếp xúc gần hần liền cảm thấy không thoải mái, tổng muốn chạy trốn, vì sao hần luôn luôn dùng cái loại này ai oán ánh mắt nhìn mình.

— Vì sao Nhan Phi Tuyết nhất định phải giả cho Tư Mã Duệ? - Tô Tần yên lặng hồi lâu, cuối cùng hỏi.

Vấn đề này quán nàng thật lâu, thật lâu, vẫn luôn không chiếm được đáp án.

— Đó là bởi vì 1 lời tiên tri...- Hồ Thanh Ca nhìn Tô Tần, thần tình nghiêm túc nói.

— 1 lời tiên tri?

— Phụ hoàng Tư Mã Duệ từng vì hần bói qua 1 quẻ, trong quẻ nói hần ở tuổi 23 sẽ gặp 1 hung kiếp, trừ phi có người có thể vì hần đỡ 1 kiếp, bằng không hần hần phải chết là không thể nghi ngờ, mà duy nhất tài cán vì hần bài trừ 1 kiếp này chỉ 1 người... . . . - Hồ Thanh Ca nhìn trước mắt Tô Tần, có chút bất đắc dĩ nói- Duy nhất có thể bài trừ 1 kiếp này người chính là người!

— Vì thế, ta không thể không giả cho hần! - Tô Tần lúc này mới hoàn toàn hiểu tất cả.

— Phải, khi đó mẫu phi Tư Mã Duệ cực được hoàng đế sủng ái, nghe vậy xong, liền đi cầu hoàng đế tứ hôn, thế là phụ thân người liền bị tuyên vào kinh gặp vua.

— Hần đã đáp ứng? - Tô Tần không rõ, vì sao 1 kẻ làm phụ thân sẽ như vậy qua loa đem nữ nhi chung thân định xuống.

— Ân, khi đó Tư Mã Duệ theo phụ thân người đánh Đông dẹp Bắc, lập được công lao hần mã, phụ thân người đối với hần thập phần thưởng thức, bởi vậy cũng là... - Hồ Thanh Ca nói xong nhìn biểu tình Tô Tần, thấy nàng không những không khiếp sợ, còn vẻ mặt cực kỳ hứng thú chờ hần, nhẹ nhàng thở dài, quả nhiên, nàng không phải là cái nha đầu trước kia chỉ biết đối với mình cười, thiên chân vô tà.

— Thì ra là thế, Nhan Phi Tuyết vì cứu mệnh Tư Mã Duệ mới giả cho hần, ha ha, cái gì lời tiên tri, cái gì kiếp nạn trong mệnh, này đó mới là chân chính thủ phạm bức tử Nhan Phi Tuyết! - Tô Tần lắc lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài, mê tín hại chết người!

— Được rồi, nên nói, ta đều nói, nếu như người cảm thấy ta đáng chết, đừng mềm lòng, liền hướng ở đây hung hăng đâm xuống đi! - Hồ Thanh Ca nắm khởi tay nàng, đặt ở cổ họng của mình, ngẩng đầu lên, rất có loại bộ dáng thấy chết không sờn.

— Người chết, nàng liền có thể sống lại sao! - Tô Tần hất tay của hần ra nói- Người chết đã lâu, ta nghĩ lấy Phi Tuyết thiện lương tính tình vậy, tuyệt đối sẽ không trách người!

— Người, không trách ta? - Hồ Thanh Ca nghe xong lời của nàng, trong mắt lộ ra biểu tình vui mừng- Phi Tuyết, không, Tần Nhi... ..

__ Người rất thích nàng sao? - Tô Tần xoay người nhìn phương xa, hồ quang rạng rỡ trên mặt hồ, 1 luồng kim sắc quang huy đang nỗ lực đột phá 1 mảnh tấm màn đen kia, phát ra lóa mắt quang mang.

Hồ Thanh Ca cúi đầu, ngẫm nghĩ 1 hồi, mới chậm rãi nói- Đã từng... ...- Về sau hắn ngẩng đầu, nhìn Tô Tần, trong mắt hiện lên 1 mặt khó gặp nhu tình.

__ Đã từng? - Tô Tần nghi ngờ quay đầu, nhìn hắn.

__ Đã từng... ...- Hồ Thanh Ca chỉ là kiên định nói ra, sau đó nhìn Tô Tần liền không lên tiếng nữa, đã từng hắn vì Nhan Phi Tuyết bị tổn thương, này đều trở thành quá khứ, bây giờ, hắn không muốn bỏ qua, chỉ vì cô gái trước mắt ở trong bất tri bất giác đã đi vào trong lòng của mình.

Xem hiểu trong mắt của hắn tình ý, Tô Tần cuống quýt đưa mắt thu hồi, tránh hắn kia lưu luyến ánh mắt, nhìn về phía phương xa, kia 1 luồng phá ra đường chân trời kim quang nói- Người, có thể bồi ta ở chỗ này nhìn mặt trời mọc không?

__ Ân...- Biết rất rõ ràng nàng đang trốn tránh, hắn vẫn là không muốn chọc thủng nàng, chỉ là lẳng lặng đứng ở bên cạnh nàng, nhìn phía xa.

__ Ở đây mặt trời mọc đích thực mỹ, Phi Tuyết, người nhìn thấy không... ...- Tô Tần cay đắng cười.

Cho tới giờ khắc này, nàng mới xem như là triệt để hiểu Nhan Phi Tuyết, 1 như vậy thiện lương nữ tử vì sao vận mệnh lại như vậy bất công, đối với nàng như thế tàn nhẫn.

Chỉ vì 1 lời tiên tri buồn cười, nàng gả cho 1 nam nhân căn bản không yêu chính mình, cho dù Tư Mã Duệ không muốn nàng, nàng cũng chỉ có thể cô độc sống quãng đời còn lại đến cuối đời.

Như thế xem ra, Tư Mã Duệ cũng không phải phôi, hắn hừ Nhan Phi Tuyết, biểu hiện ra nhìn tựa hồ là rất vô tình, nhưng trên thực tế là vì nàng!

Rời xa hắn, liền rời xa thị phi!

Chỉ là không biết đương Tư Mã Duệ biết sự thực chân tướng hậu, sẽ là tâm tình như thế nào!

2 đạo thân ảnh bị kim sắc quang huy kéo lão trường, thẳng tắp thông tới dưới chân 1 người.

Quý mắt người cúi đầu, lẳng lặng nhìn trên mặt đất 2 đạo nhân ảnh thành 1 đường dài, mắt hơi nổi lên liềm diễm xanh nhạt.

__ Người nói xem Tô Tần rốt cuộc là người ra sao? - Dạ Lãnh nhìn bóng lưng 3 người bọn họ, hỏi Ngô Hạo bên người.

__ Không biết, bắt quá...- Ngô Hạo nghiêng đi mặt nhìn Dạ Lãnh- Thiếu chủ, cư thám tử hỏi báo, tựa hồ nguyên lão Thiên Các đã tìm được thánh nữ.

__ Thánh nữ? - Dạ Lãnh nhàn nhạt nhìn hắn 1 cái- Dừng cái gì làm chứng?

__ Nghe nói là tìm được thánh thú, thánh nữ lúc đó mang theo thánh thú xuất hiện, thế là... ...

__ Ha ha, thánh nữ xuất hiện!? - Dạ Lãnh nhú mày cười nói- Xem ra, lần này lại có kịch vui để xem!

__ Thiếu chủ, lão chủ nhân lại đưa tin- Ngô Hạo thu hồi vui cười thần tình, lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

__ Là bởi vì thánh nữ xuất hiện? - Dạ Lãnh không cho là đúng nói.

53. Chương 53: Tính Trốn? Đánh!

__ Phải, lão chủ nhân nói muốn thiếu chủ lập tức trở về tòa thành, tham gia vòng chọn lựa thánh phu- Ngô Hạo ngừng 1 chút, dùng khóe mắt dư quang liếc vị thiếu chủ lạnh lùng nghiêm nghị trước mắt này.

Dạ Lãnh nghiêng ngẫm tà mục nhìn hắn.

__ Ngạch, ý lão chủ nhân là, Lãnh Nguyệt bảo chúng ta vô luận như thế nào đều phải đoạt được đệ nhất! - Ngô Hạo thực chất trả lời.

_ Còn có những môn phái nào tham dự?

_ Còn có Huyền Thiết môn, Độc Kiếm môn... ..

_ Thiên Các đâu? - Lãnh Dạ 2 tay đặt sau lưng, bước đi thông thả.

_ Thiên Các phái ra tả sứ đại nhân dự thi.

_ Nga, Tư Mã Hằng đến dự thi a?! - Dạ Lãnh đôi môi hơi mông hơi câu dẫn ra 1 cao điệu độ cung- Rất tốt, ta cũng đang muốn cùng hắn độ cao thấp!

_ Thiếu chủ khi nào hồi Lãnh Nguyệt bảo? - Nghe vậy Ngô Hạo đại hỉ, liền vội vàng hỏi.

_ Chờ Mị Nhân Phường khai trương xong!0 Lãnh Dạ nhìn kia đạo xinh đẹp bóng người biến mất ở đường chân trời thượng, khóe miệng câu dẫn ra 1 độ cung.

Tối nay nàng làm ình nhìn 1 hồi trò hay trước nay chưa từng có, rất làm cho người ta sung sướng, nha đầu này thực sự không đồng nhất, hẳn đối với nàng hứng thú là càng ngày càng đậm, không biết nàng sau này còn có thể mang đến chuyện thú vị gì, hẳn rất là chờ mong... ..

Mị Nhân Phường đang lúc mọi người chờ mong tới ngày khai trương, chỉ là ở ngày này, Tô Tần lại thể nào cũng không thấy Tư Mã Hằng đến.

_ Tiểu thư, người muốn mặc trang phục nào đi tham gia nghi thức khai mạc đây? - Hạnh Nhi chui đầu vào trong tủ treo quần áo lật từng cái- Hay là, tiểu thư người tiếp tục phần thành nam tử tham dự?

Thế nhưng đợi thật lâu, đều không nghe thấy Tô Tần đáp lời, Hạnh Nhi nghi ngờ xoay người, lại phát hiện Tô Tần ngồi 1 mình ở bệ cửa sổ, 1 tay chỉ di, có chút cô tịch nhìn ngoài cửa sổ, nhẹ than thở.

_ Tiểu thư...- Hạnh Nhi đi tới bên người nàng, an ủi nói- Có lẽ Hằng vương gia là có việc trì hoãn, có lẽ hẳn đang trên đường tới.

Nhìn thấy tiểu thư như vậy thất hồn lạc phách, Hạnh Nhi trong lòng cũng không chịu nổi.

_ Hạnh Nhi, ai nói ta nhớ hắn! - Tô Tần quay đầu nói.

_ Vậy tại sao tiểu thư lại thờ dài- Còn nói không phải nhớ Hằng vương gia, theo sáng sớm rời giường liền bắt đầu hỏi, thực sự là tử con vệt mạnh miệng.

_ Ta chỉ là có chút khẩn trương mà thôi, này dù sao cũng là ngày đầu tiên khai trương, cũng không biết rốt cuộc sẽ thế nào! - Tô Tần nói xong hít 1 hơi thật sâu.

_ Tiểu thư, người hôm nay tính toán mặc nam trang, hay nữ trang? - Hạnh nhi 1 tay mang theo kiện phục hỏi.

Tô Tần chán đến chết nhìn, theo ngón tay chỉ tay trái của nàng- Nam trang đi!

Trong lúc bắt chợt, ngoài phòng cổ tiếng nổ lớn, vang vọng vòm trời.

_ Bên ngoài là chuyện gì xảy ra? - Tô Tần cấp tốc phủ thêm áo khoác, chạy đến ngoài phòng vừa nhìn, vườn cửa đại môn bên kia, tiếng người ồn ào, cơ hồ đem nàng ở vườn vây quanh rắn chắc.

_ Đây là có chuyện gì! - Tô Tần nhìn 1 đám người ngăn ở ngoài phòng của nàng, trong lòng nghi ngờ.

_ Tần Nhi, ta là tới tiếp của ngươi! - Đột nhiên trong đám người truyền ra nhất mạch réo rất thanh âm, đưa mắt nhìn lại, 1 đạo hân lớn bóng người liền xông vào mi mắt.

Hồ Thanh Ca 1 thân ám tử sắc đoàn hoa gấm vóc trường bào, bó 1 cái triền tóc đen bạch ngọc đai lưng, cùng sắc chỉ bạc thêu tường vân mềm hài, chính hướng phía Tô Tần đi tới.

_ Người tới để làm chi! - Tô Tần không vui nhìn hắn, người muốn gặp không thấy, không muốn gặp nhưng thật ra liền tiếp hướng ở đây xuất hiện!

_ Nơi này là trang viên của ta, ta đây vị trang chủ đại nhân tự nhiên là được tới nơi này nhìn 1 cái! - Hồ Thanh Ca nhẹ nhàng mà liêu khởi tóc mai biến thành 1 luồng dài tóc đen, vậy mà mị biểu tình nhạ được tất cả mọi người thần phục liên tục.

Tô Tần nhíu mày- Như vậy trang chủ đại nhân, ngài kiểm tra xong chưa!

— Vừa kiểm tra đến nơi đây, thuận tiện qua đây tiếp người- Hồ Thanh Ca 2 tay hoàn ngực, cười nói với nàng- Thế nào, hôm nay người liền mặc xiêm y như thế?

Cúi đầu nhìn chính mình, nhìn lại hần.

Ngạch ——— 1 vương tử, 1 tên khất cái thật là khác biệt!

Tô Tần không nói 2 lời, lập tức chạy đi hướng vào trong phòng.

— Hạnh Nhi, đem cho ta siêu hào hoa đại lễ phục lấy ra! - Nàng liền là không thể bại bởi cái tên đáng ghét kia!

Qua mấy phút, môn lần thứ 2 bị mở ra, Tô Tần 1 thân xanh đen sắc trường bào, thắt lưng bó 1 cái tử kim đai ngọc, tóc mai biên vén lên vài tóc mai rớt phía sau đầu, còn lại tóc đen liền theo mỗi ‘ bước của nàng mà hơi đong đưa, mặc dù không có như Hồ Thanh Ca vậy khí vũ hiên ngang, nhưng cũng là nhẹ nhàng như ngọc thiếu niên.

Nhìn nàng đắc ý hướng chính mình đi tới, Hồ Thanh Ca cúi đầu cười khê, để sát vào bên tai của nàng giễu cợt nói- Không cần cường trang cái gì, kỳ thực làm tốt chính người là được!

Hần thích nàng quý linh tinh quái đối với mình cười, thích nàng kiêu ngạo ương ngạnh đối với mình rống to, hần không thích nàng như vậy che giấu mình.

— Có liên quan gì tới người! - Tô Tần liếc hần 1 cái- Ta thích như thế xuyên, liền thế đó xuyên! - Nói xong nàng còn ngẩng đầu ưỡn ngực, xoải bước đi về phía trước.

— Không nên bị nhất kiện xiêm y ràng buộc chính mình! - Hồ Thanh Ca vội vã đuổi theo.

— Như vậy, Hồ trang chủ, người là bị cái gì trói chặt chính mình? - Tô Tần đột nhiên dừng bước, nghiêng mặt hỏi hần.

Hồ Thanh Ca cước bộ 1 hồi, suy tư 1 hồi, lập tức lại khôi phục thần thái tự nhiên- Trên đời này không có vật gì có thể trói chặt ta!

— Ha hã, phải không! - Tô Tần lại 1 bộ biểu tình “Ta không tin”.

— Người không tin? - Hồ Thanh Ca bị biểu tình trên mặt nàng cái loại này tự tiểu phi tiểu chọc giận.

— Ha ha ha, Hồ trang chủ, tin hay không đó là chuyện của người, bị trói chặt người là người, không phải ta, cùng ta có quan hệ gì chứ! - Tô Tần ngẩng đầu, bước dài về phía trước- Xem ra, Hồ trang chủ cuối cùng bị chính mình trói chặt!

— Người... ..- Hồ Thanh Ca này mới phát hiện, hần lại 1 lần nữa bị nha đầu này đùa bỡn, liền biết nha đầu này am hiểu từ ngữ thượng thừa giỡn tâm nhân, hần mỗi lần đều đấu không lại nàng!

Tô Tần đứng ở trên khán đài, nhìn hội trường náo nhiệt phi thường, hôm nay người tới rất nhiều, đều là quan to quý nhân, danh môn thân hào, mặt khác cũng không thiếu có chút gia quyến thân thuộc.

Sóng người cơ hồ đem cánh cửa vườn đập gãy.

— Tiểu thư, xem ra rất nhiều người! - Hạnh nhi bận túi bụi, xoa mồ hôi, quay đầu lại nhìn còn ở trên lầu thành thời thường thức trà Tô Tần.

— Xem ra hôm nay đích xác rất thành công- Hồ Thanh Ca cũng bưng lên 1 ly trà, thỉnh nhấp 1 ngụm nói- Người tựa hồ không cao hứng?

Theo sáng sớm nhìn thấy nàng, chính là chỗ này 1 bộ nhân nhạ bộ dáng, tựa hồ đối với cái gì đều cạo sạch sức lực đến, chẳng lẽ còn đang suy nghĩ Tư Mã Hằng, nghĩ đến cái nha đầu này là vì nam nhân khác mà sầu não không vui, tâm tình của hần liền trầm thấp, đặt chén trà xuống lực đạo cũng tăng thêm rất nhiều.

Lập bốp 1 thanh âm vang lên khởi, Tô Tần hoảng sợ, tự do mạch suy nghĩ cũng bị rút về, quay sang nhìn Hồ Thanh Ca- Trên thương trường có 2 chữ lợi hại, người biết tại sao không?

— Vì sao?

— Lợi hại, lợi hại, lợi càng nhiều, hại cũng càng nhiều...- Tô Tần lại đưa mắt điều hướng về phía tròng nôi, nhìn tới 1 đám người đang cười đùa- Người xem đi, sự tình không đơn giản như vậy.

Hồ Thanh Ca nhìn chén trà trên bàn, nhàn nhạt suy tư ý tứ trong lời nói của nàng.

1 hồi thời gian, dưới lầu liền truyền đến 1 trận tiếng chửi rủa.

— Người kỹ nữ thôi, không phải là sờ soạng mấy cái, như thế nào kiêu ngạo! - Dưới lầu 1 gã mập mạp nam tử ăn mặc đẹp đẽ quý giá, chính kéo tay Thủy Như Nguyệt không buông, 1 cái tay khác đang ở trên người nàng lung tung sờ soạng, sờ tới mông ~ còn làm bộ bóp 1 cái.

— A, người buông tay! - Như Thủy Nguyệt liều chết giãy giụa nhưng lại bị hấn kéo vào trong lòng, lần này quá rối càng thêm không kiên nhẫn gào cả qua lại ở bộ ngực của nàng sờ loạn .

— Đừng xấu hổ nữa, đều là đi ra bán, có cái gì ngại ngùng! Đến cùng gia uống 2 chén!

— Buông tay! - Thủy Như Nguyệt sinh khí cho hấn 1 cái tát.

— Người tiện nhân, cứ nhiên dám đánh ta! - Nam tử hung ác độc địa ném khỏi tay, hướng trên mặt của nàng tát liên tiếp.

Ba ba 2 tiếng lại liên tiếp vang lên, nam tử phản đánh nàng 2 cái tát vang dội.

Đánh cho Thủy Như Nguyệt 2 má đỏ bừng, nước mắt ở trong hốc mắt thẳng đảo quanh.

— Phóng —— khai —— nàng! - Tô Tần nghiêm nghị quát, 1 thân xanh đen sắc trường bào bày theo nàng hữu lực mỗi 1 bước tung bay.

Mập mạp nam tử bị nàng nghiêm nghị đe dọa, lại quay đầu nhìn lại, cặp kia nóng nảy ánh mắt bắn hấn 1 trận hoảng hốt, sững sờ thần thủ lại bất tri bất giác buông lỏng ra.

Thủy Như Nguyệt thừa dịp hấn ngây người trong nháy mắt, vội vàng bứt thoát ra, trốn được phía sau Hồ Thanh Ca, ánh mắt lại nhìn từng bước một đi tới Tô Tần.

— Người là ai! - Nam tử sau khi lấy lại tinh thần, lập tức lại lớn lối đứng lên, chỉ vào Tô Tần quát- Dựa vào cái gì quản đại gia... .. a... ..

Hấn còn chưa có nói xong, tay liền bị Tô Tần 1 phen nắm huyết đạo cổ tay, Tô Tần thoáng liền dùng lực, hấn liền oa oa kêu to lên, bèn nhón giết lợn bàn thanh âm truyền khắp toàn bộ gian phòng.

Ba ba ba mấy tiếng giòn vang thanh âm lập tức tràn ngập gian phòng, Tô Tần hung hăng quắc hấn mấy cái tát.

— Ta cho người mắng chửi người, ta cho người đánh người! - Tô Tần 1 tay nắm bắt huyết đạo cổ tay hấn, ma túy tay hấn, 1 tay hung hăng quắc mặt của hấn.

Nam tử ngạc nhiên nhìn trước mắt vóc dáng không cao Tô Tần, nhưng lại kinh sợ nàng kia nóng nảy tác phong.

— Đây là đưa cho người giáo huấn, ở chỗ này dương oai, người còn chưa đủ tư cách! - Tô Tần hất tay của hấn ra, nghiêm nghị quát mắng.

— Dựa vào, dựa vào, hỗn đản!!!!!! - Hấn sau khi lấy lại tinh thần lập tức vươn 1 cái tay khác, hướng nàng ném đi, kết quả lại bị 1 cái tay khác nắm lấy.

— Người là ai! - Nam tử không biết phân biệt nhìn Hồ Thanh Ca bên người, rất ngờ ngác hấn quát.

— Cút!!! - Hồ Thanh Ca liềm khởi 2 tròng mắt, dùng sức vung tay 1 cái, nam tử liền lao đảo lui về phía sau vài bước, sau đó rất chật vật té xuống đất.

Mọi người vội vàng lui về phía sau mấy bước, cùng hấn bảo trì khoảng cách nhất định, ai cũng không dám tiến lên nâng hấn dậy.

— Con mẹ nó người chính là kia to gan, dám quản lão tử nhàn sự! - Nam tử bò dậy, vẫn là vẻ mặt hoành dạng.

— Lập tức rút khỏi ở đây, lại đạp tiến thêm 1 bước, ta liền phế đi tay chân của ngươi! - Hắn chỉ là đứng đó, nói câu này, thế nhưng cả người tản mát ra âm lãnh hơi thở làm cho ở đây mỗi người đều cảm thấy trời đông giá rét băng lãnh.

Vậy sáng giọng làm cho nam tử toàn thân run rẩy mấy cái, kia thịt mỡ đầy người trên dưới lay động, hần rướn cổ lên nuốt xuống mấy lần nước bọt, khóe miệng bắt đầu trều run rẩy- Dạ, dạ, ta đi, ta lập tức rút! - Nói xong hần vội vã xoay người, chạy hướng cửa phóng đi.

— Đứng lại! - Tô Tần đột nhiên mở miệng.

— Vị này còn có chuyện gì? - Nam tử khiếp sợ Hồ Thanh Ca lạnh lùng sắc bén, đành phải miễn cưỡng vui cười.

— Ngươi có phải hay không còn có chuyện gì chưa có làm hoàn hảo, đi nhanh như vậy! - Tô Tần câu dẫn ra khóe miệng cười lạnh.

Chẳng biết tại sao, nam tử tổng cảm thấy vị tiểu ca trước mắt này cười so với Hồ Thanh Ca càng thêm lạnh lùng sắc bén làm cho hần kinh hãi.

— Ha ha, vị tiểu ca này, ngươi có chuyện gì? - Ngàn vạn đừng có chuyện khác, hần dưới đáy lòng cầu nguyện.

— Ngươi vừa nãy khi để vị cô nương này, liền câu xin lỗi cũng không có nói, cứ như vậy đi, tựa hồ không ổn đâu! - Tô Tần cười đến sáng giọng.

Ngạch —————

Nam tử đột nhiên phát hiện, này gian phòng thoáng cái trở nên lạnh, lạnh khiến hần nhìn thấy nàng cười đều thẳng đở mồ hôi lạnh.

— Là muốn ta đem ngươi qua đây nói tiếng xin lỗi, hay là ngươi chính mình đi tới nói? - Tô Tần ngữ khí rất ôn hòa, thế nhưng ngữ khí càng là ôn hòa lại càng là làm cho người ta cảm thấy trong lòng run sợ.

— Ngươi... ...- Như Thủy Nguyệt giật mình nhìn Tô Tần, nữ tử trước mắt 1 thân nam trang, trong ngày thường nàng xem chỉ cảm thấy chán ghét, hôm nay nhìn nhưng có chút thuận mắt.

— Ta, ta tự mình đi- Nam tử nơm nớp lo sợ đi tới trước mặt Như Thủy Nguyệt, cúi đầu nói- Mới vừa rồi là ta đường đột cô nương, mong rằng cô nương đại nhân đại lượng, đừng cùng tiểu nhân ta tính toán!

— Chỉ đơn giản như vậy mấy câu coi như xong? - Thủy Như Nguyệt vừa mới muốn mở miệng định đoạt, Tô Tần thanh âm nhưng lại lần thứ 2 vang lên.

— Vị công tử này, vậy ngươi muốn như thế nào? - Nghe thấy thanh âm Tô Tần, hần đã cảm thấy da đầu tê dại.

— Không phải ta muốn như thế nào, mà là của ngươi thành ý không đủ! - Tô Tần đi tới trước mặt của hần, lạnh lùng nhìn hần- Ta không phải mới vừa làm mẫu qua cho ngươi! Thế nào ngươi vẫn không rõ nên làm như thế nào!

Ngạch —————

Nam tử thái dương lần thứ 2 toát ra chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, hần đã sớm biết tiểu công tử này khó đối phó mà, chỉ là không nghĩ tới hần cư nhiên sẽ như vậy khó chơi, mắt mọi nơi nhìn, xung quanh đều là 1 chút nhân vật có mặt mũi, mình cũng tính là có chút danh tiếng đi, nếu là ở đây... ..

Hần nghĩ lại nghĩ, không được, hay là trước làm đại 1 phen, sau đó vội vàng nghĩ biện pháp trốn đi!

— Thế nào, là muốn ta động thủ, hay là ngươi tự giác 1 chút, chính mình động thủ, miễn cho đến lúc đó càng mất mặt! - Tô Tần đã sớm nhìn thấy trong mắt của hần hiện lên 1 mặt giáo hoạt ý, mắt liêm khởi, hừ lạnh nói- Xem ra, vị này vẫn là trí nhớ không tốt, chỉ là mang theo thân thể tới, lại đem đầu óc quên ở nhà, ngươi đã không mang đầu óc đến, như vậy cũng chỉ để cho ta tới làm thay! - Nói xong, Tô Tần giơ tay lên chuẩn bị cho hần mấy cái nữa.

__ Chờ 1 chút! - Nam tử lập tức hô, nhấc tay ngăn cản nàng- Ha hã, vẫn là ta tự mình tới đi... ...- Nếu như để cho nàng như thế 1 tát, mặt của hãn thật đúng là giữ không được!

__ Ta nên đánh, ta thật nên đánh... ...- Nam tử lập tức minh bạch ý của nàng, vươn tay hướng trên mặt mình tát tới lui.

Tô Tần tìm chỗ ngồi xuống, bưng lên 1 ly trà, chậm rãi ẩm huyết đứng lên, nắp chén đắp lướt qua miệng chén, nhẹ nhàng mà thần nhiên- Ân, Hạnh Nhi, vị trà nói sao không cũng đủ đậm a!

Rõ ràng là đối Hạnh Nhi nói, ánh mắt lại là hướng tên mập mạp nam tử kia.

Thu được nàng ánh mắt lợi hại như đao, nam tử lập tức đánh cái rùng mình, lực đạo ở trong bất tri bất giác tăng thêm mấy phần, đánh tới tay đều mềm nhũn, Tô Tần lại là không có lên tiếng, tay hãn mềm, mặt đau, lại cực khiếp sợ Tô Tần cùng Hồ Thanh Ca nổi giận, hãn đành phải đưa ánh mắt hướng về phía Thủy Như Nguyệt.

54. Chương 54: Hãn Sinh Khí!

__ Cô nương, này... ...- Hãn đau khổ hé ra khuôn mặt khóc tang, đối Thủy Như Nguyệt cầu khẩn nói- Người xem này... ...

Thủy Như Nguyệt nhìn nhìn Tô Tần, lại nhìn 1 chút hãn, chìm 1 hơi nói- Người đi đi!

__ Đa tạ cô nương, đa tạ cô nương... ...- Nam tử lập tức lui về phía sau vài bước, chuẩn bị lập tức rút lui.

__ Khụ khụ... ...- Tô Tần nhẹ ho khan vài tiếng.

Nam tử lòng bàn chân mềm nhũn, cứng người, hơi run run quay đầu nhìn nàng- Vị công tử này, người còn có việc! - Có việc thì nói cho xong đi, hãn đã không chịu nổi!

__ Lời của ta còn chưa có nói, người thế nào liền gấp như vậy đi đâu? - Tô Tần cười hì hì đi tới trước mặt của hãn.

Hồ Thanh Ca nhìn thấy nam tử vẻ mặt hóa trư, hiển nhiên là khiếp sợ quá độ, bộ dáng nhưng lại không dám phát tác, hãn đã cảm thấy buồn cười.

Nha đầu này, nhã húng chính người thật đúng là không phải người bình thường chịu được, ký ức đêm đó đã khắc sâu ở trong đầu của hãn, hoàn hảo chính mình nhanh chóng hướng nàng thẳng thắn, nếu không sẽ thật chọc giận nàng, kết quả tuyệt đối so với đầu heo trước mắt này còn thảm hơn!

__ Công tử còn có gì chỉ giáo? - Hãn hồi hận, không nên dây vào hỏa nhà nàng, lần này là chọc phải tổ ong vò vẽ!

Tô Tần nhìn bộ mặt hãn đã sớm sưng không còn giống con người, thấy thế nào, đều giống như đầu heo, nhin không được nhún vai nở nụ cười.

__ Ha hã, thật giống heo, quả nhiên rất thích hợp với người, đại gia nói có đúng hay không! - Tô Tần quay đầu, hướng đám người phía sau hô thanh.

__ Phải, phải!! Ha ha!! - Trong đám người lập tức bộc phát ra từng đợt cười nhạo thanh.

__ Hôm nay đối với người trừng phạt, người là phục hay không phục! - Tô Tần tiến sát vào mặt heo hãn hỏi.

__ Phục, phục, hết sức phục! - Nam tử 1 mặt cúi đầu khom lưng, chỉ cầu có thể nhanh chóng thoát thân, chỗ nào còn lo lắng cái gì tôn nghiêm.

__ Khẩu phục, tâm không phục! - Tô Tần lạnh lùng nhìn hãn- Hôm nay ta sẽ cho người tâm phục!

Kéo cổ áo của hãn, Tô Tần đem hãn kéo đến cửa đại môn, chỉ vào phía sau vườn, thanh sắc câu lệ nói- Nhìn thấy vườn này không?

Nam tử gật gật đầu.

__ Cái này gọi là Tư Hương viên, là chỗ ở của tất cả nữ tử, các nàng có tên có họ, cùng người địa vị bình đẳng, sau này người phải gọi tên của các nàng, nếu lại làm cho ta nghe được những câu nói dè tiện như hôm nay, ta sẽ cho người cả đời đều không mở miệng được! - Tô Tần dùng sức nhắc cổ áo hắn, trong tay giơ lên 1 cây ngân châm, trong mắt phụt ra lợi hại quang mang- Nhớ kỹ!

__ Phải, phải, ta đều nhớ kỹ! - Ngân châm băng lãnh lợi hại quang mang hoa mắt của hắn, 2 chân đang không ngừng run run, rõ ràng còn chưa chui vào trong thịt, so với chui vào trong thịt càng làm cho hắn sợ hơn.

__ Cuối cùng, người nhớ mỗi khuôn mặt ở nơi này, sau này ở trên đường gặp được cũng nhất định phải tôn trọng các nàng, nếu không... ...- Nói xong, Tô Tần ngân châm để tới cổ phỉ nhện thịt của hắn, cổ tay dùng sức làm cho hắn kinh hô lên.

__ A!!! Ta biết, ta biết, sau này sẽ không còn đối các cô nương nói năng lỗ mãng, sẽ không còn đối với các nàng động thủ động cước!

Tô Tần nói xong 1 tay lấy hắn ném ra đại môn- Cẩn thận mở to mắt chó của người, nếu tái phạm, ta liền phế đi tay chân của người, cho người cả đời đều chỉ có thể như 1 phế nhân!

__ Tiểu nhân nhớ kỹ, nhớ kỹ... ...- Hắn vừa nói xong, xua tay hốt hoảng mà chạy.

__ Hảo, vị công tử này làm hảo! - Trong đám người lập tức bộc phát ra 1 trận âm thanh ủng hộ.

__ Các vị...- Tô Tần nâng tay lên, ôn hòa cười nói- Hôm nay ta ở chỗ này chính thức nói rõ 1 chút, ta đây Tư Hương viên các cô nương đều là thân tự do, các nàng cũng không phải là bán mình với tại hạ, các nàng có tôn nghiêm của mình, các nàng chỉ bán nghệ không bán thân!

Tô Tần cuối cùng câu nói kia, vang vang hữu lực, từng chữ đều đánh vào tâm khảm Thủy Như Nguyệt, chấn động lòng của nàng.

Nàng kinh ngạc nhìn nữ tử trước mắt vẻ mặt chính sắc, thật lâu không thể nói ra nói, chưa từng có người như thế đối với các nàng nói qua, các nàng vẫn là thân tự do, các nàng cũng có thể có nhân cách của chính mình, có thể làm chính mình chuyện muốn làm, mà không phải nhìn sắc mặt của người khác sống!

Hôm nay ngày có chút chói mắt, Thủy Như Nguyệt cảm giác được trước mắt có chút kim quang lóng lánh, giống như 1 đường chân trời, phát ra vụn vặt quang mang, mơ hồ 2 mắt.

__ Tô công tử nói cũng chính là ta nói, ý tứ Hồ Thanh Ca, hi vọng đại gia sau này cũng có thể nghe theo cùng tuân thủ! - Hồ Thanh Ca đứng ở bên người Tô Tần, mặt mang tiểu ý, trong mắt lại lưu chuyển lợi hại quang mang, trịnh trọng tuyên bố quyết định của chính mình.

Quả nhiên mọi người vừa nghe thấy 3 chữ “Hồ Thanh Ca”, lập tức thay đổi sắc mặt, này giờ những người luôn ở trong tối tự trộm cười, lập tức nhìn Tô Tần ánh mắt cũng trở nên hơn mấy phần tôn trọng, không hề đem lời nàng nói coi như gió bên tai.

Đúng lúc này, trên đường đột nhiên truyền đến trận trận thanh âm chiêng trống ồn ào náo động, lập tức có 1 đám người vây quanh trước 1 cỗ xe thật lớn liền hướng bên này đạo phố mà đến.

__ Phô trương thật lớn a! - Tô Tần 1 hồi nhìn đội ngũ thanh thế lớn như vậy dạo phố, xe liền xa hoa, rất nhiều hoa tươi rực sắc, kim sắc tua cờ qua lại đong đưa, chói mắt đẹp đẽ quý giá.

__ Đây là ai vậy? - Tô Tần cũng đi ra đại môn, hướng dòng người nhìn lại.

__ Là tân thánh nữ- Dạ Lãnh không biết từ địa phương nào đi ra, hoàn 2 tay- Tới nơi này dạo phố sao!

__ Thánh nữ? - Tô Tần lần đầu tiên nghe nói, còn có người như thế sao.

__ Người chưa nghe qua truyền thuyết Hồ thiên nữ sao? - Dạ Lãnh ghé mắt nhìn nàng, hỏi.

__ Không ai nói với ta- Tô Tần nhưng thật ra nghe nói qua “Hồ thiên nữ”, về phần truyền thuyết Hồ thiên nữ, nàng nhưng thật ra chưa từng nghe qua- Hồ thiên nữ không phải ở kinh đô sao, như vậy thánh nữ thế nào lại tới biên thùy trấn nhỏ này?

— Hồ thiên nữ nguyên bản chính là 1 cái hồ nước, hồ thiên nữ ở kinh đô chỉ là 1 trong những nhánh sông thôi, chân chính đầu nguồn lại là cách Yên Sơn quan ngoại 1 trăm thước Hắc Lâm.

— Như vậy truyền thuyết này là về cái gì?

— Đó là 1 truyền thuyết lưu truyền trăm ngàn năm trước, thiên hạ này vốn là hỗn chiến liên tục, cuộc sống bách tính chẳng khác nước sôi lửa bỏng, về sau người dân đi tới trước “Hồ thiên nữ” hứa nguyện, thỉnh cầu trời xanh hàng phúc với muôn dân, kết thúc thế cục hỗn chiến này, ông trời quả nhiên hiển linh, sắc trời đại biến, 1 đạo hồng quang xé trời mà hàng, hạ xuống trên hồ, đãi mọi người định nhân mà nhìn lên, theo giữa hồng quang đi ra 1 đạo đỏ rực quanh co khúc khuỷu- Dạ Lãnh nói.

— Là “Thánh nữ” trong truyền thuyết? - Tô Tần cảm thấy người cổ đại thực sự rất mê tín, chỉ là tin vĩa hè, rất có thể nghe nhầm đồn bậy, còn miêu tả như vậy xuất thần nhập hóa.

— Không chỉ là truyền thuyết! - Hồ Thanh Ca trong mắt dị thường kiên định- Giữa hồng quang đi ra 1 vị cô nương xinh đẹp mặc hồng y, có bạch hổ làm bạn, nhẹ nhàng lướt trên mặt hồ, nổi lên rung động, nàng nhẹ nhàng rạng rỡ trên ba quang mặt nước, tóc đen như suối, dáng người yếu điệu, hé ra dung nhan tuyệt thế, 1 đôi sâu thẳm như bầu trời đầy sao bàn lóng lánh tia sáng kỳ dị con người, như châu ngọc rơi bàn âm thanh của tự nhiên bay ra tiếng nhạc tuyệt mỹ, làm cho lòng người chấn động, bỏ xuống đao kiếm, nắm tay giảng hòa, miễn cho bách tính như trong nước sôi lửa bỏng, thiên hạ từ đó 1 mảnh hòa bình, sau 100 năm lại vô chiến hỏa, bách tính chân chính trải qua tương hòa cuộc sống.

Tô Tần càng nghe càng mơ hồ, nàng không nghĩ tới “Hồ thiên nữ” lại còn có như thế 1 truyền thuyết kỳ quái.

— Đến tận sau này, cách mỗi 100 năm, Thiên Các sẽ có do thánh thú bạch hổ tuyển ra chức thánh nữ đến đảm đương hàng phúc tế tự này- Dạ Lãnh trong giọng nói lộ ra ý nhàn nhạt chẳng đáng.

— Thánh thú bạch hổ? - Tô Tần nhìn lại đoàn người bên kia, xe liền chậm rãi đến gần, quả nhiên, nàng ở xe liền phía bên phải thấy được 1 cái màu trắng hổ, làm cho Tô Tần để ý chính là, nó trên trán kia 1 tâm hình ấn ký đỏ như máu rất bắt mắt.

Bỗng nhiên vừa mở mắt, 1 đạo hình ảnh như điện chớp mắt đi qua trong óc, kinh ngạc đến Tô Tần đều quên nháy mắt.

— Cái kia ấn ký...- Tô Tần không thể tin được chính mình nhìn thấy tất cả, theo kia mặt kí ức cách càng gần thân ảnh màu trắng, ngạc nhiên đem cặp mắt của mình mê huyền.

— Cái kia ấn ký làm sao vậy? - Hồ Thanh Ca tới gần nàng, theo ánh mắt của nàng nhìn lại.

— Ta hình như đã gặp nhau ở nơi nào...- Nàng thực sự đã gặp ấn ký này ở nơi nào.

— Người đã gặp ở nơi nào? - Hồ Thanh Ca có chút kích động nắm lấy bả vai của nàng, ánh mắt kinh hãi.

Tô Tần bị hấn hoảng được có chút choáng váng đầu, đè lại tay hấn nói- Người đừng hoảng ta, ta không đứng nổi nè!

— Nga! - Hồ Thanh Ca nhìn thấy tay nàng phục thượng mu bàn tay mình, đáy mắt xẹt qua 1 mặt tiểu ý, lại không có thu tay.

— Ta là gặp qua ấn ký này, bất quá, là ở trong mộng, hơn nữa có ấn ký này cũng không phải 1 con hổ, mà là, mà là 1 con mèo con... ..- Tô Tần lúc này rất cuộc nhớ lại, cái kia có hồng sắc ấn ký con mèo nhỏ, chính là nàng ở trước khi xuyên việt, ở băng lãnh trên đường gặp được tiểu bạch mèo lạc đường kia.

— Mèo con?! - Hồ Thanh Ca đè lại bả vai của nàng đem Tô Tần kéo sát lại gần, chống lại mắt của nàng, thần tình nghiêm túc hỏi- Người xác định gặp qua mèo con trên trán có loại này ấn ký?

— Ân! - Tô Tần gật gật đầu, nàng khi đó sơ dĩ chú ý tới con mèo nhỏ đang bị thương kia, cũng là bởi vì trên trán nó có cái ấn ký kỳ lạ kia, bất quá bởi xuyên việt mang đến kinh ngạc cùng linh hồn chạm vào nhau hỗn loạn làm cho nàng tạm thời quên mất, bây giờ lần thứ 2 nhìn thấy tâm hình ấn ký đỏ như máu này, nàng mới lại nhớ lại tất cả.

Nghe vậy, Hồ Thanh Ca khiếp sợ trừng lớn 2 mắt, không chớp mắt nhìn Tô Tần.

Tô Tần mặc dù nói rất nhỏ, thế nhưng Dạ Lãnh vẫn là nghe được, hắn cũng liếc khỏi 2 tròng mắt, nhìn Tô Tần.

Cảm giác được phía sau Dạ Lãnh đạo kia ánh mắt, Hồ Thanh Ca lập tức dùng thân thể chặn tầm mắt của hắn, đối Tô Tần nói- Tần Nhi, đừng suy nghĩ, nhớ không nổi coi như thôi đi.

Dạ Lãnh nghe vậy, đáy mắt xẹt qua 1 mặt cười lạnh.

_ Thật kỳ quái nga, không phải nói hổ trên đầu cũng đều có cái tiêu ký chữ “Vương” sao, thế nào trên đầu chỉ lại là 1 hồng sắc tâm hình ấn ký nhỉ? - Hạnh Nhi nghiêng đầu, nhìn bạch hổ kia cả buổi. Không hiểu lác đầu.

_ Đó là tự nhiên, bởi vì nó là thánh thú, 1 cái thập phần hiếm thấy thuần trắng sắc hổ vốn là thập phần hiếm lạ, hơn nữa nó trên trán viên kia tâm hình ấn ký, vừa lúc phù hợp trong truyền thuyết, thánh nữ luôn mang theo bên người thánh thú bạch hổ, truyền thuyết dân gian, phàm là có thánh thú tất là có thánh nữ chuyển thế- Ngô Hạo kiên nhẫn vì Hạnh Nhi giải thích.

55. Chương 55: Ghen Tị!

_ Ta xem nhưng thật ra không có gì ngạc nhiên, dù sao cũng chỉ là 1 con hổ thôi mà, chỉ có 1 cái ấn ký mà đưa nó lên tận bầu trời, còn xưng tụng như thần thánh, quá mơ hồ! - Tần Như Ca 2 tay chống thắt lưng, không cho là đúng nói- Nó cũng không phải người, tùy tùy tiện tiện gờ lên 1 bàn chân, chỉ đến ai, người đó chính là thánh nữ, điều này cũng hì vừa thôi! Nếu như nó chỉ 1 con hổ, như vậy con hổ kia có phải hay không nên phong “Thánh hầu”!

_ Khúc khích...- Tô Tần bị hấn chọc cười, cười ra tiếng- Thánh hầu, người cũng nghĩ ra được! - Người kia thực sự là ngữ không sợ hãi người tử tị nào!

_ Về phần ai mới là thánh nữ chân chính cũng không quan trọng, quan trọng là các nguyên lão Thiên Các, bọn họ nói là nàng, thì là nàng, bọn họ nói không phải nàng, nàng làm cái gì cũng không phải- Dạ Lãnh nhàn nhạt cười lạnh nhìn Hồ Thanh Ca nói- Đúng không, Hồ trang chủ?

_ Ha ha, Dạ công tử nhưng thật ra biết đến thật nhiều- Hồ Thanh Ca trong mắt cấp tốc xẹt qua 1 mặt ánh sáng lạnh.

_ Thiên Các, là cái gì? - Tô Tần tựa hồ ở nơi nào nghe qua cái từ này.

_ Thiên Các là... ...- Dạ Lãnh vừa mới muốn mở miệng, lại bị Hạnh Nhi cắt ngang.

_ Tiểu thư, kia, người kia hình như là Hằng vương gia! - Hạnh Nhi đột nhiên chỉ vào 1 người cười ở trên lưng ngựa nói.

Nghe vậy, Tô Tần lập tức hướng bên kia nhìn lại, quả nhiên, ở trên lưng ngựa cao, nàng nhìn thấy đã lâu thân ảnh, Tư Mã Hằng chính cười mực sắc lương cầu, đi ở bên trái xe liền, trên mặt lộ vẻ nhàn nhạt tươi cười, chỉ là đáy mắt thỉnh thoảng giữa xẹt qua 1 mặt ủ rũ.

Lòng nhìn thấy hấn 1 khắc kia, bỗng nhiên lại nhảy, 1 loại tình cảm không biết tên trong lòng liền sinh sôi, nói không rõ, chỉ là rất cao hứng nhìn thấy hấn, thế nhưng đương Tô Tần nhìn thấy cười ngựa đi ở xe liền thánh nữ thời gian, đáy lòng vẫn là nổi lên 1 tia ghen tuông.

_ Nga, đây không phải là Hằng vương gia sao, hôm nay làm sao sẽ đi ở bên cạnh xe liền thánh nữ? - Dạ Lãnh tựa hồ là vô ý 1 câu, lại làm ối người ở đây nổi lên tâm tư.

_ Chúng ta vào thôi- Hồ Thanh Ca nắm ở vai Tô Tần, đối còn đang sững sờ nàng nói- Hôm nay là ngày Mị Nhân Phường của người đại khai trương, người còn phải mở màn khai trương nữa, chờ trì hoãn canh giờ, trễ giờ lành là điềm xấu nga!

Tư Mã Hằng tựa hồ cũng nhìn thấy Tô Tần, bất quá hấn cũng không có đối với Tô Tần cao hứng, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua nàng, tiện đà dừng lại ở cái tay của Hồ Thanh Ca nắm ở vai nàng kia, đáy mắt xẹt qua 1 luồng ám muội nhon, lập tức liền biến mất vô tung.

Đương Tô Tần nhìn thấy trong mắt của hắc nhân nhợt xa cách, nguyên bản tâm tình tăng vọt lập tức như trụ vãn đế, sắc mặt lập tức chìm xuống.

Vì sao hắc sẽ như vậy lãnh đạm, rõ ràng nhìn thấy mình, vì sao cũng bắt quá lên tiếng kêu gọi, cái loại ánh mắt nhìn người lạ này làm cho Tô Tần cảm thấy thập phần không thoải mái.

Đúng lúc này, 1 cái um tùm ngọc thủ liệu khởi màn xe, nhất mạch thanh âm mềm nhẹ như nước theo trong xe truyền ra 0 Tả sứ đại nhân, đây là đi tới chỗ nào?

— Nga, qua phân nửa lộ trình- Tư Mã Hằng lộ ra khế mỉm cười nói.

— Người cũng mệt mỗi, nếu không chúng ta tìm cái trà lâu, ngồi xuống uống chút trà, nghỉ ngơi 1 chút, rồi mới đi được không?

Kia mạch thanh âm thực sự rất êm tai, như từ chân trời truyền đến, thẳng vào nhân tâm, giảo được 1 hồ nước đều nổi lên ôn nhu đích tình.

— Thánh nữ nếu là mệt mỗi, như vậy chúng ta liền dừng lại nghỉ ngơi 1 chút- Tư Mã Hằng lại cười nói.

— Ta không phiền lụy, ta là sợ mệt tả sứ đại nhân- Nói xong, 1 ngọc thủ theo trong xe vươn, đưa về hướng Tư Mã Hằng vậy vậy tay.

Tư Mã Hằng giá mã tới gần, cúi người thần tình nhu hòa hỏi- Thánh nữ có chuyện gì?

Lúc này, người bên trong xe lộ ra nửa thân thể, quần áo tuyết trắng xiêm y liền ánh vào mi mắt Tô Tần, cả kinh nàng trừng lớn 2 mắt.

Này là như thế nào 1 thiên tiên mỹ nhân a!

Đào má hạnh mặt, tần thủ nga mi, tinh con người vi giận dữ, đan môi ngoại lãng, vi ứng đồ triều 1 đường, phát hướng đào má hồng, 2 gò má lúm đồng tiền hào quang dập dờn, quyến rũ cười muôn vãn.

Chỉ là cười yếu ớt, lại phong hoa tuyệt đại, chỉ cần liếc mắt 1 cái, liền điên đảo chúng sinh, khuynh quốc khuynh thành.

Mọi người thấy đến thánh nữ đích thực dung nhan, con đường to như vậy lập tức tĩnh như không có người, tĩnh liền hô hấp đều trở nên rõ ràng.

Thánh nữ hiển nhiên đối ngoài xe tất cả đều thờ ơ, nàng trong mắt chỉ có Tư Mã Hằng 1 người, kia trong mắt lưu luyến nồng đậm ý, chỉ thấy nàng từ trong ngực lấy ra nhất phương quyền khăn, dịu dàng cười, vì Tư Mã Hằng chà lau đi thái dương mồ hôi hột.

Giận —————

Tô Tần chỉ cảm thấy 1 cổ lửa giận bỗng nhiên mọc lên, nàng chặt chẽ nhìn thẳng Tư Mã Hằng, tức giận ngực không ngừng phập phồng.

Nha nha ngựa chết, nàng còn cho là hắc có bao nhiêu gấp, để lại cái thư liền lập tức không thấy bóng người, cho đến hôm nay còn không hiện ra, nàng xem hắc có bao nhiêu gấp đâu, lại thì ra là đi gặp mỹ nữ!

Hừ, rất tốt, hắc còn hết sức hưởng thụ, quả nhiên, nam nhân nói đều là không thể tin!

— Đa tạ thánh nữ quan tâm, ta không nóng! - Tư Mã Hằng bị nàng cử chỉ này dọa đến, vội vã rút ra ngồi thẳng- Thánh nữ vẫn là ngồi trở lại trong xe, nơi này là khu náo nhiệt, có nhiều bất tiện! - Nói xong ánh mắt của hắc không tự chủ hướng Tô Tần bên kia nhìn lại.

Khi thấy Tô Tần về mặt hàn băng, ánh mắt của hắc lại lần thứ 2 chuyển đi.

— Ha hã, vẫn là tả sứ cẩn thận, như vậy ta ở chỗ này tạ ơn tả sứ quan tâm- Nàng nhẹ nhàng cười, giữa đẹp để mang theo 1 tia e thẹn, bất quá Tô Tần lại phát hiện, nàng ở lúc ngoái đầu lại nhìn về phía mình, đáy mắt lại xẹt qua 1 mặt khiêu khích.

Nàng đây là đang gì chứ? Tô Tần không hiểu, nếu như mình không có cạnh thị, như vậy nàng tuyệt đối không nhìn lầm, vừa nãy, thánh nữ hướng chính mình bắn ra 1 đạo khiêu khích ánh mắt.

Thế nhưng, nàng tại sao muốn làm như vậy! Tô Tần không hiểu, dạo kia trong ánh mắt tựa hồ còn mang theo nào đó địch ý, nàng vì sao đối với mình chứa địch ý?

— Xem ra vị thánh nữ này còn là 1 đại mỹ nhân, Hằng vương gia thật có phúc phần! - Ngô Hạo hơi có chút hâm mộ nói.

— Khụ khụ...- Dạ Lãnh ở 1 bên ho khan vài tiếng, ý bảo hẩn câm miệng.

Tô Tần nghe xong, trong lòng có tư vị xa cách, có chút tự giễu nói- Hạnh Nhi, xem ra người nói rất đúng, Hằng vương gia đích xác bề bộn nhiều việc, vội vàng nghênh tiếp thánh nữ, còn vội vàng chiều cổ thánh nữ! Chuyện nhỏ của chúng ta hẳn ngược lại thật sự là không rảnh bận tâm!

— Tiểu thư, có muốn hay không tới nói với Hằng vương gia 1 tiếng? - Hạnh Nhi cẩn thận nhìn Tô Tần hỏi.

— Không cần, nhân gia bận rộn như vậy, chúng ta sao có thể vào lúc này đi quấy rầy, dù sao không có hẩn, này Mị Nhân Phường vẫn khai trương như thường! Chúng ta đi! - Tô Tần quăng hạ tay áo, đem trong lòng không thoải mái ném tới sau đầu, xoay người vào vườn.

Thế giới này sẽ không bởi vì thiếu vài cá nhân mà đình chỉ chuyển động, mà nàng Tô Tần cũng sẽ không bởi vì thiếu cái Tư Mã Hằng liền âm thầm bị thương, nàng như trước sẽ sống rất đặc sắc!

— Khụ khụ, uy tiểu tử, người không cảm thấy trong vườn hôm nay rất đậm mùi giấm sao? - Ngô Hạo theo ở phía sau, lời Tần Như Ca len lén nói.

— Ta không ngửi thấy được! - Tần Như Ca hướng phương hướng Tư Mã Hằng nhìn, hừ lạnh 1 tiếng, liền xoay người vào vườn.

— Không thể nào, nhất định là lỗ mũi của người có chuyện, nồng như vậy vị đạo, người làm sao sẽ ngửi không thấy! - Ngô Hạo đuổi theo.

Hồ Thanh Ca đi vào đình, liền nhìn thấy Tô Tần 1 người ngồi ở chỗ kia, chỉ đi nhìn mặt trăng sáng tỏ trên trời.

— Tần nhi, người tìm ta có việc?

— Ân, mời ngồi đi, Hồ trang chủ- Tô Tần lấy lại tinh thần, cười híp mắt nhìn hẩn.

Nàng như thế cười nhưng thật ra làm cho Hồ Thanh Ca đáy lòng khê động, hỉ ưu nửa nọ nửa kia, hỉ chính là nàng không bao giờ đối với mình cười lạnh nữa, bây giờ đảo là có 1 chút nhiệt độ, ưu là của nàng cười luôn luôn mang theo mục đích nào đó, mà loại này mục đích thường thường mang theo nào đó yêu cầu người vô pháp thừa thụ, thế nhưng hẩn mỗi lần nhìn thấy nàng như thế mỉm cười ngọt ngào, trong lòng vẫn là rất vui mừng, cũng không biết là vì sao .

— Ha hã, Hồ trang chủ không tò mò hôm nay ta vì sao lại mời người tới đây? - Tô Tần liền lời dạo đầu đều lười nói, đi thẳng vào vấn đề.

— Chuyện gì? - Hồ Thanh Ca đậm đậm nhất tiếu.

— Hồ trang chủ, người có phải hay không còn có cái gì chưa có nói với ta nha? - Tô Tần lấy mu bàn tay vuốt vuốt hàm dưới, cười khanh khách nói với hẩn- Tỷ như... ..

— Tỷ như? - Nha đầu kia sẽ không lại biết cái gì đi!

— Tỷ như, Thiên Các, tỷ như người là sử đại nhân, tỷ như cái gì gọi là “Thánh phu”?

Ngạc —— Hồ Thanh Ca hấp hút khí, thật sâu hít 1 hơi, quả nhiên, nàng vẫn là biết, bất quá như vậy cũng tốt, dù sao nàng sớm muộn cũng biết, cùng với để cho người khác đến nói huyền thuyên, không bằng để cho hẩn nói, như vậy chỉ ít hẩn chiếm tiên cơ, hơn nữa hôm nay dạo phố 1 chuyến, hẩn tin cơ hội là tới bên hẩn.

— Thiên Các chỉ là người trên giang hồ sĩ cấp tôn xưng, mục đích chính là vì tìm kiếm thánh nữ- Hồ Thanh Ca hơi hột lại gần- Ta đây cái hữu sử bất quá là cái xưng hô mà thôi, không đáng giá nhắc tới, về phần

thánh phu, bởi vì thánh nữ cũng không phải thực sự có thể trường tồn hậu thế, vì thế, 1 khi tìm được thánh nữ, sẽ liền có 1 trận lớn thi đấu chọn phu, đi qua mỗi vòng đến cuối cùng, cũng đạt được thánh nữ ưu ái người sẽ là phu quân thánh nữ.

Tô Tần vừa nghe đến “Phu quân” cái từ này, mí mắt liền nhảy nháy, tựa hồ cái từ này cũng từng được Tư Mã Hằng nói sơ qua.

— Như vậy, tả sứ đại nhân đều đi tham tuyển, người này hữu sứ đại nhân lại vì sao không đi tham tuyển? - Đương lúc Tô Tần theo Tần Như Ca trong miệng nghe được Tư Mã Hằng muốn tham gia thi đấu chọn phu tin tức này, 1 cơn tức giận liền vọt tới trán.

Nha nha ngựa chết, rõ ràng đều muốn tìm mỹ nhân khác, lại còn lưu thư cho mình, nói cái gì mau trở về, chớ niệm, về hẩn cái quý! Chớ niệm mới là thật, chính mình khi đó nhưng thật ra có thể đầu óc choáng váng rồi, thế nào liền nhìn không hiểu ý tứ hẩn trong thư.

Ý tứ của hẩn bây giờ nhưng thật ra rất rõ ràng, hẩn sẽ mau trở về cùng thánh nữ bên cạnh, kêu mình chớ đưa hẩn lại ký ở trong lòng!

— Ha hã, ta đối chọn thánh phu không có hứng thú, bởi vì... ...- Hẩn liếc xéo liếc mắt 1 cái Tô Tần, trong mắt tiêu ý dữ nồng- Bởi vì ta đã tìm được nương tử của ta, hà tất lại đi làm cái loại trò chơi vô vị này.

Ngạch ——— Tô Tần nhìn thấy hẩn cặp kia tà mị hoa đào trong mắt tràn đầy mị quang, đáy lòng lộp bộp 1 thanh âm vang lên, nói Hồ Thanh Ca mị lực vô địch, vậy cũng không sai, hẩn chỉ cần liếc mắt 1 cái, là câu nhân tâm hồn!

2 má hơi có chút nóng lên, Tô Tần lập tức đem ánh mắt thay đổi, đầu hướng nơi khác, cố gắng làm ình trấn định lại, đừng rơi vào của hẩn sắc ~ dụ.

Hồ Thanh Ca căn bản không tính toán thoái nhượng, hẩn đứng dậy đi tới bên người Tô Tần, bán ngồi xổm xuống, phụng ở 2 gò má của nàng, đem mặt của nàng chuyển đổi diện mình, thâm tình chân thành nói.

— Tần nhi, đừng luôn luôn trốn tránh ta, đừng đối với ta không công bằng, cho ta 1 cơ hội, cơ hội cùng hẩn cạnh tranh bình đẳng, được không?

Lời của hẩn giống như giọt sương tích lặc giữa thanh lá bàn rêu rất ôn nhu, tích lợ vào tai, thẩm nhập nội tâm, Tô Tần đột nhiên phát hiện tại hẩn như vậy thâm tình âu yếm nhìn, tim của nàng đập lại tăng nhanh rất nhiều, máu tựa hồ ở bành trướng, mặt chậm rãi càng ngày càng hồng.

— Người lạc đề , ta... ...- Tô Tần cuống quýt đem ánh mắt bỏ qua 1 bên, muốn thoát đi hẩn bày vông.

— Tần nhi! - Hồ Thanh Ca cắt ngang lời của nàng, trong giọng nói mang theo nồng đậm thất lạc- Ta chỉ muốn 1 công bằng đối đãi, ta biết người có thể, cho ta 1 cái cơ hội, làm cho chúng ta đây đó tương hỗ hiểu biết, có thể chứ?

— Ta... ...- Tô Tần phát hiện, mỗi lần cùng Hồ Thanh Ca nói chuyện, hẩn cũng có thể chuyển đề tài lợi hại, nhìn hẩn kia cầu hồn ánh mắt, Tô Tần tâm lại bắt đầu mềm đi xuống, ngữ khí cũng không có như lúc trước vậy cường ngạnh.

— Người đáp ứng ha! - Hồ Thanh Ca thập phần cao hứng, trong mắt dật ra tiêu ý như ba áng lý dương quang, cho dù là ở trong đêm tối cũng tản mát ra làm cho người ta đẹp mắt quang mang.

— Như vậy liền từ khắc đó bắt đầu, chúng ta biết nhau, ta trước tự giới thiệu 1 phen- Hồ Thanh Ca lại như đứa nhỏ cười thuần nhiên- Ta kêu Hồ Thanh Ca, rất vinh hạnh có thể nhận thức người.

Hẩn vươn tay, tươi cười giống đứa nhỏ tốc hành đáy mắt Tô Tần, bị hẩn loại này thuần nhiên cười ảnh hưởng, Tô Tần cũng đẹp đẽ vươn tay, nở nụ cười cùng hẩn nói- Hồ Thanh Ca, nói hươu nói vượn “Hồ”, thanh tâm quả dục “Thanh”, ca múa mừng cảnh thái bình “Ca”, tên hảo thú vị, ta kêu Tô Tần, rất cao hứng có thể nhận thức người!

— Nói hươu nói vượn “Hồ”, thanh tâm quả dục “Thanh”, ca múa mừng cảnh thái bình “Ca”? - Nha đầu này giải thích thật đúng là đủ đặc biệt!

— Tự mình quảng cáo rùm beng thanh tâm quả dục, lại còn xa hoa ca múa mừng cảnh thái bình, thật đúng là đủ có thể nói hươu nói vượn! - Tô Tần chợt nhíu mày, thỏa thích tổn hại hần 1 phen.

— Ha ha... ...- Hồ Thanh Ca nghe vậy, lớn tiếng bật cười- Lần đầu tiên nghe được người khác như thế giải thích tên của ta, hảo thú vị, thực sự là quá thú vị! - Rõ ràng là 1 phen chế ngạo lời nói, thế nhưng từ trong miệng của nàng nói ra lại chính là hợp ý của hần, mặc hần thế nào cũng không tức giận được.

Nhìn hần vậy vui vẻ tiểu ý, Tô Tần tạm thời quên mất trước không thoải mái, cùng hần nắm tay giảng hòa.

Tương phùng cười mẫn ân cừ, nói chính là bọn hần bây giờ đi!

Cứ việc như trước cùng hần từng có các loại không hài lòng, thế nhưng trên đời này không có gì cừ hận có thể nhớ lâu như vậy, cười quá liền đều đã quên đi!

— Bất quá, chuyện hôm nay vẫn không thể cứ như vậy quên đi! - Tô Tần đột nhiên nghiêm mặt nói.

— Người là chỉ hôm nay đến đây nháo tràng người? - Hồ Thanh Ca lập tức hiểu ý của nàng.

— Ân, người này không đơn giản, ở sau lưng của hần khẳng định có người đang giở trò! - Biết rất rõ ràng nơi này là phạm vi Tinh Kiếm sơn trang quản hạt, hần lại còn dám ở chỗ này tác loạn, nếu như phía sau kíp có người cho hần chỗ dựa, này đầu heo sao dám như thế làm càn, người này, nàng nhất định phải bắt được đến!

— Này người yên tâm, liền giao cho ta đi! - Dám cả gan ở dưới mí mắt hần phá rối, hần Hồ Thanh Ca là kẻ đầu tiên không buông tha độc thủ phía sau tấm màn này!

— Ha hã, xem ra, người kia gặp nạn, phạm ở trong tay của người, phỏng chừng liền xương cốt cũng không còn! - Tô Tần hơi trêu ghẹo nói.

56. Chương 56: Tâm Thật Mệt!

Nhìn nàng kia thư thái tiểu ý, Hồ Thanh Ca cảm giác mình là như vậy hài lòng, tựa hồ có thể nhìn thấy nàng cười so với bất luận cái bảo vật gì đều có thể làm cho hần thoải mái, tay lướt xuống chạm vào lòng bàn tay của nàng, lại chạm đến 1 mảnh vết trầy.

Hồ hấp đột nhiên cứng lại, tay hần lập tức tế nhu vuốt ve vết thương trong lòng bàn tay nàng, tựa hồ điểm vết thương này là thương của hần.

— Còn đau không?0 Khi đó hần nghĩ lầm nàng vẫn là Phi Tuyết, không cam lòng lần thứ 2 mất đi nàng, cứ nhiên dùng cách làm cực đoan như vậy, làm thương tổn nàng, khi hần nhận rõ tình cảm của mình xong, hần hối hận, hối hận không nên như vậy thương tổn nàng.

— Không đau, đều là quá khứ, không phải sao! - Bằng nhu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, lại xúc động mẫn cảm thần kinh, toàn thân như điện lên quá, khiến cho 1 trận run rẩy.

Ôn nhu vuốt ve làm cho nàng tâm tình thịch nháy, kinh hoảng rất nhiều, nàng muốn rút về tay lại bị hần vững vàng nắm lấy.

— Rất xin lỗi, Tần Nhi... ...- Hồ Thanh Ca chăm chú cầm tay nàng, hợp ở trong lòng bàn tay, ngẩng đầu, trong mắt nổi lên ôn nhu tình ý, đáy mắt lại là chấp nhất- Ta phát thệ, sau này sẽ không lại thương tổn người, sẽ không làm bất cứ chuyện gì thương tổn người, ta sẽ vẫn, vẫn luôn ở bên cạnh người, bảo hộ người!

— Hồ Thanh Ca... ...- Tô Tần chưa từng thấy qua như vậy Hồ Thanh Ca.

Yêu mỹ 2 trong mắt lý, giống như ánh sáng ngọc tinh quang hoa mắt làm cho người ta không dám nhìn thẳng, vậy chấp nhất, vậy lưu luyến triền miên, trong suốt con người chỉ chiếu ra hình ảnh chính nàng, sáng quắc mà lượng.

Chỉ là, cặp kia yêu mỹ 2 trong mắt lưu chuyển lưu luyến nồng ý làm cho nàng kinh hãi, kinh chính là hần tình ý tới quá nhanh, làm cho nàng chiều không chịu nổi, ánh mắt khi hần nhìn âu yếm có chút bối rối, bắt đầu mọi nơi né tránh.

— Tần Nhi...- Phát hiện nàng có ý định muốn tránh né, Hồ Thanh Ca đơn giản đem tay nhỏ bé của nàng nắm ở lòng bàn tay, chăm chú dán tại trước ngực trái.

— Người... - - Tô Tần cả kinh, muốn rút tay về, lại bị hấn vững vàng cầm.

— Ở đây, có người để lại cho ta đau xót! - Hồ Thanh Ca yên lặng nhìn nàng- Rất đau, vì thế ta sẽ nhớ kỹ, nơi đó đau nhắc nhở ta, không thể lại làm ra chuyện thương tổn người!

Tô Tần lúc này mới nhớ lại, đêm đó hấn đã từng bị của mình ngân châm đâm trúng ngực trái, hỏi- Nơi đó thương còn chưa khỏe sao? - Nàng đêm đó hạ thủ tựa hồ là hơi nặng.

— Vết thương thì ổn rồi, thế nhưng đau đớn vẫn đang tiếp tục, sau này ta nếu lại làm ra chuyện thương tổn người, người liền hướng ở đây trát, đừng lưu tình, đó là ta gieo gió gặt bão! - Cho dù là gieo gió gặt bão, hấn cũng là cam tâm tình nguyện!

Giữa hồ tiểu trúc

Bóng đêm bao phủ đại địa, 1 mảnh mực lam sắc, tinh quang trong đó đẹp đẽ, tôn nhau lên thành huy trên mặt hồ cũng nổi lên yếu ớt tinh hoa.

Tô Tần dựa ở hoành lan thượng, rũ tay xuống, đùa bỡn băng lãnh hồ nước.

Yếu ớt nổi lên hồ quang phóng đến trên gương mặt, chiếu ra như nước ba bàn tinh nhu sáng, như nước mà động.

Hồ Thanh Ca nói câu kia, thủy chung lẫn quẩn ở bên tai, hấn khi đó ánh mắt thật sự là chân thực, chỉ là, như vậy thâm tình, cũng không phải xuất từ trong miệng cái người mà nàng vẫn muốn kia, bởi vì không phải là người trong lòng suy nghĩ kia, vì thế, nói cũng là thiếu mấy phần phân lượng, không tiến sâu trong tâm khảm.

Chỉ là, cái người nàng tâm niệm kia, lúc này nhưng lại ở nơi nào?

Tô Tần khẽ thở dài 1 hơi, thu tay, băng lãnh xúc cảm lập tức phiếm tới tứ hải.

Tê —————

Nàng hơi nhún vai, đêm nay thật lạnh, ngẩng đầu nhìn lại, tựa hồ này mùa đông cũng sắp tới!

Cúi đầu nhìn trong tay kia đóa băng hoa trong suốt như tuyết, tinh tế vuốt ve cánh hoa thượng kia rất nhỏ văn lộ, tâm tư mờ ảo, Tư Mã Hằng lời nói khi đó, trở nên có chút mờ ảo như khói, tựa hồ bị gió đông thổi qua, việt phiêu càng xa, như lũ như tơ, phiêu mờ ảo miếu.

Người thực sự rất thiện biến, vô luận là nữ nhân, hay là nam nhân, bọn họ có thể ở 1 khắc nói yêu người, thích người, nhưng lại ở sau 1 khắc xoay người đối nữ nhân khác cười, buồn cười nhất chính là, hấn nhưng ngay cả cái giải thích cũng không có!

Trong lòng cười, đêm đó cùng hấn ở bên hồ làm kia tràng quả thực chỉ là giấc mộng đẹp mà thôi, tỉnh mộng, tất cả cũng đều nên trở lại nguyên lai quỹ đạo vốn có.

Muốn nói nàng không để ý, đó là giả , đương nàng nhìn thấy Tư Mã Hằng cười tuần mã, thủ hộ ở nữ nhân khác bên người thời gian, đáy lòng của nàng nổi lên 1 trận ghen tuông, chậm rãi đem trái tim tràn đầy, chỉ là nàng không muốn liền khinh địch như vậy cúi đầu, nàng luôn luôn đều là ngẩng cao ngẩng đầu lên, không để cho người khác nhìn trộm đến của mình mềm yếu.

Vừa nghĩ tới, hấn hôm nay lúc nhìn thánh nữ cái loại này nhu tình ánh mắt, lòng chua xót liền bắt đầu vô chỉ tản lan tràn ra... ..

Tay lần thứ 2 xoa đóa băng hoa sen kia, nàng từ trong ngực lấy ra cây lược gỗ văn lộ quý dị, nhìn lại nhìn, khóe miệng nhưng chỉ là đặt ra cay đắng cười, đêm đó, hấn chính là dùng cái cây lược gỗ này vì mình búi tóc, nói nửa đùa nửa ái muội, chỉ là bây giờ chủ nhân cây lược gỗ này lại bởi ở tại bên người 1 nữ nhân khác, không biết hấn có phải hay không cũng sẽ nói vậy mềm nhẹ lời nói đây!?

1 trận gió lạnh theo trên mặt hồ thổi tới, Tô Tần nhin không được đánh cái rùng mình.

Hương khí kéo tới, hương khí đình đờng hoàn bội thanh thúy có tiếng cũng theo quần áo này, từ từ mà đến, ngay sau đó nhất kiện da sường phi ở tại cửa mình trên vai, bao lấy nàng hơi rét run thân thể.

1 trận âm áp lập tức đem chính mình vây quanh ở, Tô Tần không quay đầu lại, chỉ là dùng tay lôi kéo áo choàng lông, hé miệng cười nói: Cám ơn, sao người lại tới đây?

— Bắt đầu mùa đông gió đêm lạnh, người phải chú ý thân thể, lúc xuất môn phải nhớ mang kiện xiêm y- Quỷ mặt người đứng thẳng ở sau lưng nàng, ánh mắt hướng về phía mặt hồ xa xa.

— Ta vừa mới tới nơi này, không biết ở đây mùa đông có thể hay không rất lạnh- Nàng rất sợ lạnh, vừa đến mùa đông, liền giống rùa lui tiến trong chăn nguyện không trở ra.

— Ở đây mùa đông là rất lạnh, bất quá, cũng rất đẹp...

Tô Tần nghe vậy, trắc ngắc đầu, nhìn hắc hồ quang tại nơi trường trên mặt nạ quỷ dị đầu hạ tinh lạnh ánh chiếu, tối nay hắc hồ có chút khác, tựa hồ hơn điểm phiên muộn vị đạo.

— Nghe khẩu khí của người, người tựa hồ đối với ở đây rất quen thuộc?

— Ân, ở đây có thể nói là của ta đệ nhị cố hương.

Đệ nhị cố hương?

Tô Tần nhìn hắc hồ, có chút kinh ngạc, tựa hồ có người cũng từng nói qua như vậy- Vì sao ở đây sẽ là của người đệ nhị cố hương?

— Bởi vì ở chỗ này, ta từng chiến đấu qua, chỉ là bây giờ... ...- Nói xong hắc hồ 2 tròng mắt ám trầm xuống.

— Chỉ là cái gì? - Tối nay quỷ mặt người, tựa hồ hơn 1 chút đau thương.

— Chỉ là bây giờ lại là vật còn người mất, lần thứ 2 nặng du nơi đây, cũng rốt cuộc tìm không về vật ngày xưa nhân hòa... ...

Tô Tần quay đầu, nhìn hắc hồ- Người phải tìm cái gì, cùng ngọc linh lung có liên quan sao?

— Tần Nhi... ...- Quỷ mặt người đột nhiên hô.

— Ân?

— Chuyện ngọc linh lung, người vẫn là quên đi...- Đêm đó nghe được lời nàng nói xong, hắc hồ liền canh cánh trong lòng, khi đó hắc hồ không biết chân tướng sự tình, khi hắc hồ biết, hắc hồ liền thập phần hối hận, biết vậy chẳng làm, chỉ là phát sinh trôi qua tất cả cũng không thể挽 hồi, hắc hồ duy nhất có thể làm, liền là bảo vệ hảo nàng, không hề làm cho nàng lần thứ 2 cuốn vào ở giữa nguy hiểm.

— Thế nào, không tìm kiếm bí mật ngọc linh lung? - Tô Tần lần đầu tiên nghe được hắc hồ kêu tên của mình, trong lòng run lên, nhưng lại nhìn không rõ nam nhân trước mắt này.

— Không cần... ...

— Như vậy, này người mơ ước ngọc linh lung cũng sẽ không tìm phiên toái cho ta? - Hình như hắc hồ từng nói qua, tìm không được bí mật ngọc linh lung, nàng chỉ có 1 con đường chết.

— Ta sẽ bảo hộ người, sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn người! - Hắc hồ sẽ tận toàn lực của mình bảo hộ nàng, không cho bất cứ người nào xúc phạm tới nàng!

— Người... ...- Tô Tần nhìn trong mắt của hắc hồ lộ ra kiên định, trong lúc nhất thời không biết phản ứng thế nào, tối nay thật sự là quỷ dị, tự nhiên có 2 nam nhân đối với mình nói muốn bảo vệ mình, không hề làm cho bất luận kẻ nào thương tổn tới mình.

Ha hã, chẳng lẽ nàng đụng cái gì may mắn! Lại làm cho 2 nam nhân như thế cẩn thận che chở, mặc dù thiếu người kia quan tâm, hình như cũng không có tổn thất gì, quả nhiên là nắm chắc, tất có sở thất!

Này như thế tình trạng cũng xem như là cân đối đi, tăng thêm sự chọn cho người!

Quỷ mặt ánh mắt ở lúc đảo qua nàng, bỗng nhiên hỏi.

— Trong tay người chính là băng hoa sen đi? - Nhìn nàng chăm chú hộ vào trong ngực, tựa hồ là rất quan trọng gì đó, nhìn lại sắc mặt Tô Tần, tựa hồ không tốt lắm.

— Ân, đúng vậy.

— Ta nghe nói này băng hoa sen là 1 loại cực kỳ hiếm thấy trên quý, băng hoa sen có khu hàn giải độc kỳ lạ công hiệu, trên quý nhất chính là, nó có thể giải bách độc, chỉ là loại này hi hữu hoa chỉ sinh trưởng ở phía bắc Hắc Lâm trên núi Diện Yên Chi, nếu là muốn đạt được nó, nhất định phải lên đỉnh núi, thủ ở nơi đó, chờ trong 1 ngày rét lạnh nhất thời khắc, 1 khắc kia đem vừa nở rộ băng hoa sen hái xuống mới có thể hình thành như thế hoàn chỉnh hoa hình.

— Đây... ...- Tô Tần lần đầu tiên nghe nói bông cải này có lao lực như thế, thế nhưng Tư Mã Hằng chưa bao giờ đối với mình nói qua, hẳn chỉ là cười rất nhẹ nhàng tự nói với mình tên đoá hoa, tự nói với mình đoá hoa này là như thế nào mỹ lệ, mà kia phía sau vất vả hẳn lại không có nói ra.

Tay lần thứ 2 xoa đoá hoa trong suốt kia, kia băng lãnh cảm giác như đem đó đầu ngón tay của hắn truyền đến nhiệt độ, thảo nào đem đó ngón tay của hắn lạnh như vậy, thảo nào sắc mặt của hắn có chút mệt mỏi, vì sao chính mình lại không có chú ý tới?

Cho tới nay, tựa hồ nàng cũng quá nghiêm khắc ép hắn bỏ ra, nhìn thấy đều là của hắn bỏ ra, như vậy nàng lại vì hắn đã làm những thứ gì?

Nàng nên cho hắn 1 cơ hội... ..

— Làm sao vậy? - Quý mặt người nhìn nàng hỏi.

— Không có gì- Tô Tần lắc lắc đầu- Đêm nay, thực sự rất cảm ơn người! - Cảm ơn người giúp ta cởi ra 1 khúc mắc, nghe xong lời của hắn, nguyên bản trầm thấp tâm tình tốt hơn nhiều.

— Người có thể suy nghĩ cẩn thận, ta rất cao hứng- Đây có lẽ là chuyện hắn duy nhất tài cán vì Nhan Phi Tuyết làm, chỉ cần nàng có thể cao hứng, hắn đã cảm thấy đáng giá.

— Bồi ta ngồi thêm 1 chút, được không?

— Ân... ..

Quý mặt người bất đắc dĩ nhìn tựa ở trên vai mình đang ngủ Tô Tần, cay đắng cười, nha đầu này, nhất định là một muốn chết rồi, mấy ngày nay nàng vì cái “Tư Hương Viên” này bận tới mất tới mũi, từ kế hoạch đến trừ bị, nàng đều là toàn tự thân tự lực, đoán chừng là thực sự mệt nhọc.

Nhẹ tay nhu vì nàng vén lên tóc mai dài đen, để xuống sau tai, trong mắt lại lộ ra ôn nhu chính hắn cũng không biết, nhẹ nhàng mà ôm lấy nàng, đem nàng che chở vào trong ngực, quý mặt người liền hướng gian phòng của nàng đi đến.

57. Chương 57: Tần Nhi Là Của Hắn!

— Tại sao lại là người! - Chân vừa mới bước vào viện của nàng, 1 đạo thanh âm lạnh như băng hỗn loạn uẩn hỏa vang lên ở bên tai.

— Đêm nàng giao cho ta! - Tư Mã Hằng vươn tay, muốn đem Tô Tần từ trong ngực của hắn nhận lấy.

Quý mặt người thủ 1 hồi, không có giống lần trước như vậy lập tức đem nàng giao cho Tư Mã Hằng.

— Người! - Tư Mã Hằng nguyên bản biếng nhác con người lại xẹt qua 1 luồng tinh mang.

Quý mặt người tựa hồ cũng có chút giật mình nhìn hắn, không thể tin được chính mình vừa trong nháy mắt như thế thất thường.

Tư Mã Hằng đến gần quý mặt người, lần thứ 2 vươn tay, đem đang ngủ say Tô Tần ôm lấy, ôm vào trong ngực, ánh mắt lợi hại hướng về phía chính ở 1 bên phát gốc quý mặt người, tới gần hắn, lạnh lùng nói- Người đã bỏ xuống, cũng đừng động tâm tư gì nữa, nhớ kỹ, nàng là của ta!

Quý mặt người đầy mắt xẹt qua thần sắc phức tạp, nhìn Tư Mã Hằng kia chất vấn ánh mắt, hẳn thật lâu mới lấy lại tinh thần, khẽ thở dài 1 hơi nói- Người đã như vậy quan tâm nàng, nên cùng nàng hảo hảo giải thích 1 chút, đừng làm cho đây đó hiểu lầm tổn thương nàng!

_ Đây là chuyện riêng của ta cùng nàng, không cần người bận tâm! Người vẫn là quan tâm thứ cần quan tâm! - Tư Mã Hằng xoay người liền hướng gian phòng đi vào.

_ Tư Mã Hằng! - Quý mặt người đầu tiên là yên tĩnh 1 chút, đột nhiên lại lên tiếng kêu hồi hấn.

Tư Mã Hằng chỉ tạm dừng bước, liếc mắt nhìn hấn.

_ Sự quan tâm của người đừng luôn dẫu ở phía sau, có lúc, người cũng nên nói cho nàng biết- Nói xong hấn liền xoay người bước đi thong thả về hướng con đường hấn cần đi.

Cúi đầu nhìn lộ dưới chân, hấn nhẹ cười, tựa hồ hấn luôn luôn chỉ đi lối về, vì sao hấn không thể đi tiếp con đường kia!?

Tư Mã Hằng ngơ ngẩn nhìn cái bóng trên mặt đất của mình, trong lòng cười, tối nay hấn tựa nói nhiều hơn, cũng phiền muộn nhiều hơn, bất quá, hấn nói nhưng thật ra có lý.

Cúi đầu nhìn người trong lòng, nhìn thấy nàng vẽ mặt thỏa mãn tiểu ý, hấn mệt mỏi rã rời tựa hồ thấy được hình ảnh này tâm lại như xuân phong thổi qua cuốn mất, mấy ngày nay hấn thực sự rất mệt, mệt mỏi, mệt mỏi ứng phó nguyên lão cùng thánh nữ, thế nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy nàng, này mệt mỏi liền không tính là cái gì!

Nhẹ nhàng mà đem nàng đặt ở trên giường, thon dài đầu ngón tay phát quá nàng kia như tơ trù bàn nhu thuận tóc dài, giơ lên 1 lọn đặt dưới mũi thật sâu hít 1 hơi, kia luồng thẩm tâm hương khí làm ột mỏi của hấn bị quét sạch, ánh mắt theo nàng kia như tuyết trắng da thịt chậm rãi hạ dờ, từ từ trở nên cực nóng, ngón tay nhẹ nhàng đảo qua đôi môi của nàng, nơi đó có mềm nhẹ làm hấn lưu luyến.

_ Ta rất nhớ người, người biết không? - Mấy ngày nay thật mệt mỏi, vào giờ khắc này đều hóa thành hư vô.

Cúi người, nhẹ nhàng hôn lên, vốn chỉ là 1 điểm triền miên, lại bởi vì môi nàng mang theo mỹ hảo mà trở nên thâm trầm, hô hấp trở nên trầm trọng, có loại vật gì đó ở trong thân rục rịch, trong lòng giật mình, hấn lập tức ly khai đôi môi của nàng.

Giữa ánh trăng mờ lung, chỉ nghe đến hấn ồ ồ tiếng hít thở, không thể, hấn không thể vào lúc này động nàng, không thể, chỉ khiến nàng bị thương!

Hắn thật sâu nhìn người trên giường, hấp thu hút, đem lưu luyến triền miên ánh mắt khóa ở tại đáy mắt, hít sâu 1 hơi, siết chặt tay, cắn răng 1 cái, hấn phát tay áo chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên, tay áo bị cái gì ràng buộc lại, Tư Mã Hằng kinh ngạc xoay người nhìn lại, người trên giường chẳng biết lúc nào mở 2 mắt ra, cặp kia linh động con người đang nhìn mình, trong mắt toát ra nồng đậm không muốn.

_ Đừng đi, lưu lại cùng ta... ...- Tô Tần lần đầu tiên như thế làm nũng, lần đầu tiên ở trước mặt của hấn lộ ra tình cảm của mình, đơn giản là nam nhân trước mắt này, nàng thập phần quan tâm hấn.

_ Tần Nhi, người, người đã sớm tỉnh? - Tư Mã Hằng đi tới trước mặt nàng, nhìn nàng.

_ Ân...- Kỳ thực từ lúc hấn từ trong tay quý mặt người đem chính mình ôm lấy, nàng liền tỉnh, cũng nghe được hấn nói những gì.

_ Tiểu nha đầu, vậy vì sao không nói lời nào? - Hấn cứng chiều vuốt ve mái tóc dài của nàng, lưu luyến si mê lại xông lên đầu.

Tô Tần tựa đầu dựa vào trong ngực của hấn, mặt kề sát lồng ngực của hấn, cảm thụ được hấn cường mà hữu lực tiếng tim đập, khi đó nàng cũng từng dựa vào được gần như vậy, nghe tim của hấn đập thanh, chỉ là khi đó nàng còn chưa thấy rõ tim của mình, cũng không từng giống như bây giờ như vậy lưu luyến ngực của hấn, vươn tay, chăm chú ôm lấy hông của hấn.

Hít sâu 1 hơi nói- Ta muốn nghe người nói... ..

Tư Mã Hằng thân thể cứng đờ, 1 cổ vui sướng như thủy triều đem trái tim của chính mình chậm rãi ngập tràn.

__ Nói cái gì? - Trong giọng nói của hắn cũng tràn đầy ý kinh ngạc vui sướng cùng sùng ái.

__ Nói người là thể nào vất vả lên Yên Chi núi hái băng hoa sen này cho ta, nói người là thể nào muốn ta, sau đó ta sẽ nói cho người biết... ..

__ Nói cho ta biết cái gì? - Tay nhẹ vuốt gương mặt nàng, hắn kinh ngạc mỉm cười, nhẹ nhàng nhấc câu, đem mặt của nàng giơ lên, ánh mắt đối diện.

__ Nói cho người biết...- Tô Tần là lần đầu tiên mở rộng cửa lòng, hướng hắn biểu lộ, 2 má sớm đã đỏ bừng, lần đầu tiên nàng có chút lo lắng mong chờ, nhẹ cắn môi dưới, đón nhận hắn thâm tình 2 tròng mắt, êm tai nói ra- Nói cho người biết, ta rất nhớ người... ..

Của nàng còn chưa có nói xong, đôi môi liền bị hắn hôn, lần này, hắn không hề chuồn chuồn lướt nước bàn mềm nhẹ hôn, nụ hôn này của hắn mang theo nồng đậm tưởng niệm, thật sâu say đắm, hung hăng hôn lên nàng.

Tô Tần vươn tay ôm lấy cổ của hắn, đem thân thể của mình càng thêm kề sát gần trong ngực của hắn, cảm thụ được hắn như liệt hỏa bàn cực nóng hôn.

Tư Mã Hằng lật thân, đem nàng đặt ở dưới ~ thân , hôn như mưa to, điểm vào mi giữa của nàng, mắt của nàng, mũi của nàng, vành tai của nàng, mang theo hắn nhiều ngày tưởng niệm, đem nàng triệt để yếm mai.

Hô hấp trở nên dị thường trầm trọng, thân thể buộc chặt làm cho hắn vô pháp kiềm chế, tay đẩy ra cổ áo, trượt vào bên trong, phủ lên da thịt của nàng, 1 khắc kia, hắn cảm giác trong cơ thể muốn ~ hỏa đường như ngựa hoang đứt cương, chạy chồm ra.

__ Hằng... ..- Tô Tần chỉ cảm thấy trong cơ thể lui khỏi 1 cổ hỏa diễm, theo hắn xoa mà càng ngày càng rừng rực, tựa hồ đem nàng mềm tan, mang theo e thẹn, nàng nhẹ nhàng gọi ra tên của hắn, nàng đột nhiên muốn cứ như vậy say ở trong ngực của hắn, cả đời cũng không nguyện tỉnh lại.

Đột nhiên, Tư Mã Hằng bỗng nhiên đánh cái giật mình, lập tức ngừng đầu, dừng lại tất cả động tác, ngơ ngác nhìn nàng.

__ Làm sao vậy? - Cảm giác được kia cực nóng hôn đột nhiên ly khai chính mình, Tô Tần không hiểu mở mắt ra.

__ Không được! - Tư Mã Hằng lập tức xoay người ngồi dậy, đem Tô Tần đóng lại cổ áo còn cẩn thận cột lại nút, sau đó đem nàng chăm chú kéo vào trong lòng, cảm để ở trên tóc của nàng, khàn khàn thanh âm như trước tràn ngập nồng đậm đích tình ~ muốn.

__ Tần Nhi, chờ 1 chút, ta nhất định sẽ dùng diệu kế lừa lấy nhất, dùng tối long trọng nghi thức tới thú người, chỉ là bây giờ, chúng ta phải nhẫn nhịn.

__ Làm sao vậy? - Tô Tần ngừng đầu lên, lại thấy hắn vẻ mặt ngưng trọng- Người có tâm sự?

__ Ân... ..- Tư Mã Hằng cũng không nói gì, chỉ là khẽ mỉm cười, vuốt ve mái tóc dài của nàng- Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, người chỉ cần hảo hảo mà đứng ở “Tư Hương Viên” này chờ ta, chờ ta tới thú người.

Hắn không muốn để cho nàng cũng cuốn vào trận âm mưu điên cuồng này, hắn nên vì nàng khởi động 1 mảnh trời, làm cho nàng có thể vô ưu vô lo sống 1 cuộc sống vui vẻ dưới bầu trời mà hắn vì nàng sắp xếp.

Hắn muốn nhìn thấy của nàng lúm đồng tiền, nhìn thấy nàng đối với mình giảo hoạt cười, nhìn thấy nàng thần thái phấn khởi nói chuyện, cái loại này thuần mỹ lúm đồng tiền khiến hắn muốn bảo hộ, vì nàng, cho dù có phải đem hết toàn lực cũng không tiếc!

__ Có tâm sự gì, người có thể cùng ta nói, 1 người tính ngắn, 2 người tính dài mà- Tô Tần tựa đầu ở trên vai của hắn, ôn nhu cười nói- Ở gia hương của ta, có 1 câu nói như vậy.

__ Nói cái gì? - Tựa hồ nàng thường xuyên nhắc tới quê quán của nàng.

__ 1 đòn gánh 2 người cùng gánh, làm việc không phiền lụy.

__ Giải thích thế nào?

__ Ý nói là, 1 đòn gánh chỉ 1 người gánh thật quá mệt mỏi, nếu là có người có thể cùng hấn chia sẻ, như vậy liền sẽ không còn cảm thấy cô độc, cảm thấy mệt.

__ Vì sao?

__ Bởi vì, nhân sinh đoạn đường này quá dài, cũng quá gập ghềnh, quá tịch mịch, 2 trái tim chăm chú thiếp cùng 1 chỗ, cùng nhau an ủi, khích lệ cho nhau, mới có đầy đủ dũng khí cùng lực lượng đi hết đoạn đường nhân sinh này- Tô Tần vừa nói vừa đem 10 ngón tay của hấn cùng mình tương ~ giao cùng 1 chỗ, kiên định nhìn hấn- Liền giống như vậy, 2 người 1 lòng, chăm chú liền cùng 1 chỗ, không chia lìa.

__ Tần nhi...- Tâm bị 1 loại gọi là cảm động gì đó tràn đầy, 1 cỗ nhiệt lưu tràn đầy trong vành mắt, Tư Mã Hằng hợp lại 10 ngón, chăm chú chế trụ 10 ngón tay của nàng, lộ ra vui mừng mỉm cười- Ta rất may mắn có thể gặp được ngươi, cũng rất cao hứng trên con đường nhân sinh dài dằng dặc này có ngươi cùng nhau đi, nhưng chính là bởi vì như vậy, ta càng không hi vọng ngươi gặp được bất luận cái nguy hiểm gì.

__ Hằng... ...- Tô Tần đem 2 má dán tại trên mặt của hấn, vuốt ve, trong lòng cảm động tràn đầy mãn toàn bộ trái tim.

__ Tần Nhi, ngươi tin ta không? - Tư Mã Hằng hít mạnh 1 hơi, cảm thụ ôn nhu của nàng.

__ Ân! - Trong giọng nói ngập tràn ý vị kiên định.

__ Như vậy ngươi nên đối với ta tin tưởng, ta nhất định có thể giải quyết hảo chuyện này, ngươi chỉ cần ở chỗ này chờ ta...

__ Ngươi biết ta vì sao đem ở đây gọi là “Tư Hương Viên” không? - Tô Tần hỏi.

__ Vì sao? - Hấn vui đùa vào mái tóc của nàng, thỏa thích cảm thụ mùi hương của nàng.

__ Bởi vì, ta rất tưởng niệm gia hương của ta.

__ Quê quán của ngươi, ở nơi nào? - Như vậy quê quán của nàng rốt cuộc ở nơi nào, nếu là có khả năng hấn rất muốn cùng nàng cùng đi tới nơi đó, nhìn rốt cuộc là địa phương như thế nào, làm cho nàng như vậy đáng yêu, đáng yêu đến nỗi làm cho hấn như vậy say mê.

__ Ở rất xa, 1 nơi rất xa, thế nhưng ta lại tìm không được đường về nhà, 1 mình lưu lạc ở chỗ này, ta đã từng rất bối rối, rất bất lực, cái loại cảm giác trong thiên địa chỉ còn lại có 1 mình, ta không muốn lại 1 lần nữa trải qua, vì thế ta đem ở đây coi như của mình đệ nhị cố hương- Nàng tưởng niệm nơi đó tất cả, sự phụ, bằng hữu, thế nhưng nàng lại không trở về được, nói đúng hơn là không biết đường về nhà, ở nơi này dị quốc tha hương, nàng muốn thành lập 1 gia viên thuộc về mình, hảo an ủi viên kia bù lại phần tâm nhớ nhà.

__ Tần Nhi... ...- Nghe ra nàng trong lời nói mang cô tịch, hấn liền cảm thấy yêu thương- Sau này, có ta ở đây, ta không lại để cho ngươi cảm thấy cô độc nữa, sau này chỗ ở của ta, sẽ là gia của ngươi.

__ Nếu như, có như vậy 1 ngày, ngươi quên mất đường về nhà, nên làm cái gì bây giờ?

__ Như vậy ngươi liền điểm 1 ngọn đèn, ta chỉ cần nhìn thấy ánh đèn sáng, liền vĩnh viễn sẽ không bao giờ không tìm được đường về nhà! - Hôn mái tóc của nàng, hấn cưng chiều từ ngữ.

__ Ta, không muốn!

__ Vì sao? - Hấn đem nàng ôm chặt, đối với mình hỏi.

__ Bởi vì, đèn lồng rất dễ tắt, dầu rồi cũng sẽ khô, nếu như vậy, ngươi liền t không tìm được đường về nhà.

Nàng không thích chờ đợi, bởi vì chờ đợi luôn là cô độc, nàng không muốn làm nữ nhân ôm đèn chờ kia, nàng muốn làm 1 nữ nhân có thể cùng hấn sống vai kề vai mà đi!

__ Vì thế, ta muốn làm 1 người cùng ngươi cầm đèn chiếu lộ, người đồng hành duy nhất! -Tô Tần đón nhận hấn con người, ngữ khí kiên định.

Tư Mã Hằng nói rộng ra 2 mắt, thật lâu không có trả lời, trong mắt liễm điếm lại như nước ba, nhu dạng dao động, dạng ra nhu tình như nước ngân quang.

Hồi lâu, hần mới chậm rãi lấy lại tinh thần, cười cong 2 tròng mắt, tràn đầy ra trước mắt tinh quang ánh sáng ngọc, chăm chú đem nàng kéo vào trong lòng.

__ Tần Nhi, ngươi thật là 1 tiểu yêu tinh mê người- Hần cưng chiều cười, trong mắt là nồng đậm yêu thương- Ta nên bắt ngươi làm sao bây giờ?

Lần đầu tiên, có 1 nữ nhân như thế tự nói với mình, nàng không muốn chỉ làm 1 cái được thủ hộ chim nhỏ, nàng nguyện ý cùng hần cùng nhau bay lượn tại nơi trời ênh mộng kia, cùng trải qua mưa gió rèn luyện, cùng sống vai mà đi, nữ nhân đáng yêu như vậy, hần sao có thể không yêu, sao có thể không thật sâu yêu.

__ Người không tin ta có năng lực này! - Tô Tần cho là hần không tin mình có năng lực cùng hần sống vai.

__ Ta tin, ta tin Tần Nhi của ta, tuyệt đối có thực lực này! - Hần cười, kia cười bừng sáng 1 đêm lạnh lẽo, vưu tựa tháng 3 xuân phong, như mực nhân tâm.

__ Thực sự? - Hần kia câu “Tần Nhi của ta” làm cho tâm tình của nàng phá lệ hưng phấn.

__ Người liên Hồ Thanh Ca cũng có thể chế phục, ta còn có cái gì không tin! - Nghĩ tới lúc đó Si kia sinh động miêu tả như thật cùng với nàng khi đó bộ dáng muốn cười nhưng không dám, hần đã muốn cười, hối hận không có ở đó, Hồ Thanh Ca ngay lúc đó bộ dáng nhất định chặt vật đến cực điểm, hảo đáng tiếc, hần không có được nhìn thấy.

Tần Nhi của hần vĩnh viễn cũng có thể làm cho hần như thế hài lòng, như thế tự hào!

__ Người đều biết! - Tô Tần đột nhiên nhớ lại đêm đó gặp được 4 hắc y nhân kia ngăn cản Hồ Thanh Ca- Bọn họ là người phái tới sao!

__ Ân, cho dù ta không ở bên cạnh ngươi, ta vẫn như cũ sẽ bảo hộ ngươi! - Cho dù hần không ở bên cạnh nàng, tim của hần lại sẽ vĩnh viễn cùng nàng cùng 1 chỗ, dường như lòng của nàng cũng lo lắng chính mình như vậy.

__ Đa tạ ngươi! - Tô Tần vươn tay, chăm chú hoàn ở hông của hần, đem chính mình vùi vào trong ngực của hần.

__ Hôm nay là ngày Mị Nhân Phường của ngươi khai trương, ta không có tới, ngươi rất thất vọng phải không?

__ Có 1 chút, bất quá bây giờ không... ..

__ Người không muốn nghe giải thích của ta?

Tô Tần lắc lắc đầu, ngẩng đầu, nhìn hần- Ta tin ngươi! - Đêm nay hần tới, đó là giải thích đối với mình tốt nhất.

1 câu kia, ta tin ngươi, đơn giản lại hữu lực, từng chữ đập vào đáy lòng hần, tà mị cười, hần lần thứ 2 cúi người hôn lên môi của nàng.

Triền miên sâu, lưu luyến ý nồng, trần trọc nhiều lần, lúc lại gấn bó như môi với răng, truyền lại đối đây đó thật sâu tưởng niệm, đối đây đó thật sâu tình ý.

Tô Tần vẻ mặt đỏ bừng tựa đầu vào lồng ngực rộng của hần, cả người ngum lớn hô hấp, dư quang thoáng nhìn qua hần phát hiện hần đầu tóc hơi bù xù.

__ Người xem, tóc đều lộn rối loạn! - Vươn tay muốn đi vì hần lý thanh, lại bị hần chăm chú cầm.

__ Tần Nhi, ngươi biết không, ở gia hương của ta, vì sao vô luận nam nữ trải qua thành niên, đầu tóc đều phải oản khởi?

Tô Tần lắc lắc đầu.

58. Chương 58: Đố Kì!

— Vô luận nam nữ, 1 khi trải qua thành niên, này nguyên đầu tóc đen cũng chỉ vì 1 người mà oản khởi!
(Sau 16)

— Vì sao là sau khi thành niên? - Trước cũng không phải buộc lại sao?

— Búi tóc cùng buộc không giống nhau.

— Có gì không giống?

— Nam nữ trước khi thành niên, có thể tùy ý buộc, nhưng đã qua thành niên, nam nữ là được tự do hôn phối, 1 khi hôn phối, vô luận nam nữ, đều phải vì đối phương mà búi tóc, cũng chỉ có thể do phu hoặc thê vì đối phương búi tóc, không được để tay người khác làm, chúng tỏ bọn họ là toàn tâm toàn ý yêu đối phương, không rời không bỏ.

— Nguyên lai nơi này búi tóc mang ý như thế – Luôn luôn nhiều chuyện như nàng, giờ mới biết tập tục này nhe.

Tư Mã Hằng không nói tiếp, tiểu ý đủ nồng, nếu không phải là nàng như thế mơ hồ, hẳn làm sao có thể lừa được nàng, vì nàng oản khởi toàn bộ đầu tóc kia, định ra nàng là của hắn.

— Vì thế, đêm đó người cố ý búi tóc cho ta? - Đột nhiên nhớ lại, trước kia bị hắn đùa bỡn 1 hồi, bây giờ nhớ tới, lại là vô cùng ngọt ngào.

— Đêm nay, người liền dùng cây lược gỗ kia búi tóc cho ta được không? - Tư Mã Hằng bán liếc con người, trong mắt lưu chuyển mị sắc quang mang, thẳng tắp nhìn Tô Tần.

Bốc >/////

Mặt lại đỏ bừng 1 mảnh, trốn không ra, ánh mắt của hắn, tránh không thoát, nụ cười của hắn, nàng luôn luôn như say rượu bàn, say mê trong đó.

Nàng từ trong ngực lấy ra cây lược gỗ kia, cây lược gỗ thượng văn lộ tinh tế, nơi đó còn lưu lại loang lổ vết máu, là chứng minh tình cảm nàng đối với hắn.

— Làm sao người biết ta vẫn luôn mang theo nó?

— Không cần biết...- Hắn chấp khởi tay Tô Tần đặt ở ngực trái, câu dẫn ra khoe miệng, ý vị thâm trường cười nói- Bởi vì nó thời khắc đều cảm giác được!

Ngữ khí của hắn là như vậy rêu rắt nhu hòa, say đắm lòng người, nhìn hắn kia tự tin rạng rỡ thần thái, nhẹ nhàng vui vẻ câu môi mỉm cười, lại làm cho kiều diễm đêm nay đều mất màu sắc, ánh trăng chói sáng là thế, nhưng không cách nào che giấu nổi ánh sáng handsome chói mắt của hắn.

Tô Tần cười, không hề mở ra 1 lời, càng không dùng bất cứ từ ngữ nào trau chuốt, nhưng nụ cười kia, lại cuối cùng rơi vào trong tâm khảm hắn.

Tay cầm cây lược gỗ, ngồi vào sau lưng của hắn, 1 tay chấp nhất tóc dài của hắn, 1 tay chấp nhất cây lược gỗ, nàng tinh tế vì hắn chải sợi.

Mỗi 1 hạ, đều mang theo của nàng tiểu ý, hắn thỏa mãn, như vông đan vào ở tại cùng nhau, khắp bầu trời tràn ngập ra ngoài.

Giữa ánh trăng mềm nhẹ, trong phòng có 2 người tinh tế suốt lưu triền miên, đối gương đồng mà nhìn, kia trong mắt lưu luyện đau khổ, chỉ để lại 1 người ở ngoài.

1 đạo nhân ảnh đứng thật lâu ở dưới bóng cây, 2 mắt lại nhìn phía trong phòng, kia mở rộng cửa sổ, 1 đạo nhân ảnh chăm chú khóa lại ánh mắt của hắn.

Nhìn nàng cười như vậy ngọt ngào, cười như vậy hạnh phúc, hắn vốn nên hài lòng, sao biết được, hắn lại hài lòng không nổi, trái lại trầm trọng 1 chút.

Ngửa đầu nhìn ánh trăng sáng kia, rõ ràng là lãng nguyệt trời quang, hắt lại vô cùng phiền muộn, cúi đầu tự hỏi, là bắt đầu từ lúc nào, trong ánh mắt của hắt lại thêm bóng dáng 1 người nữa? Là từ lúc nào bắt đầu, suy nghĩ của hắt lý hơn 1 phần lo lắng?

Than nhẹ 1 tiếng, tựa hồ tất cả hỗn loạn đều tại sự xuất hiện của nàng mà bắt đầu, từ ngày nàng xuất hiện ở trước mắt của mình, tương khuôn mặt kia mang theo tự tin rạng rỡ liền ở trong lúc vô tình, hấp dẫn ánh mắt của hắt, nhu vào giữa suy nghĩ của hắt, từ đó về sau, hỗn loạn liền càng không thể vãn hồi... ..

__ Hối hận...- Phía sau đột nhiên vang lên 1 trận thanh u thanh âm.

Quý mặt người cảnh giác xoay người sang chỗ khác, nhìn hắt- Người... ..

Người tới 1 thân áo hồng phi mỹ, tơ vàng thêu mẫu đơn dưới ánh trăng nổi lên ôn nhu ánh sáng lạnh, bên hông hệ kim tuệ ngọc bội dạng dây thắt lại, tua cờ tự nhiên rủ xuống theo hắt mỗi 1 bước, qua lại đong đưa.

Hé ra mị đảo chúng sinh trên mặt nổi lên nhẹ cười lạnh, tế như tơ con người giống như đầm u hoang, dập dờn bỗng bình ánh sáng, lại là hàn ý liên tục.

__ Hối hận cũng vô dụng, là người tự tay đem nàng đẩy hướng người nợ ôm ấp, bây giờ lại hối hận không phải quá muộn rồi sao! - Hồ Thanh Ca nhìn cách đó không xa phiến song kia, đương ánh mắt quét đến bọn họ cầm tay nhìn nhau cười thời khắc kia, đáy mắt lại xẹt qua 1 mặt ám muội.

__ Ta chỉ là làm chuyện nên làm, không có gì hối hận! - Quý mặt người nhàn nhạt nói, ánh mắt lại vô cùng lợi hại- Nhưng còn người, ta cảnh cáo người, nếu là người lại dám cả gan động tới Tần Nhi, ta sẽ là kẻ đầu tiên không buông tha người!

__ Nga? - Hồ Thanh Ca nâng má, liếc xéo hắt, trong mắt lộ ra châm chọc- Người nhưng thật ra muốn dùng cái thân phận gì đến nói với ta những lời này?

__ Người! - Quý mặt người sững sốt, đúng vậy, hắt muốn dùng thân phận gì đến bảo hộ nàng, đến cảnh cáo hắt ta!

__ Hừ, người yên tâm, ta sẽ không lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, ta chỉ sẽ bảo hộ nàng, sẽ không lại thương tổn nàng, vì thế, người có thể yên tâm đi làm chuyện của người, Tần Nhi nàng liền do ta đến thủ hộ!

__ Hừ, ta cho là người tự mình đa tình rồi, Tần Nhi bên người đã có người đến thủ hộ, người chỉ là 1 người dư thừa thôi! - Quý mặt người trả lời lại 1 cách mỉa mai.

__ Đó là người, ta sẽ không giống người như nhau, chỉ biết thoái nhượng, trốn tránh, cho dù bên cạnh nàng có người thì như thế nào, bản tọa muốn lấy vật nào, liền tuyệt đối sẽ không thoái nhượng! - Hắt sẽ dùng phương pháp của hắt đạt được nàng, chẳng sợ bị thương chính mình, cũng sẽ không hối hận!

Hắt là loại người 1 khi nhận định liền tức khắc đoạt lấy, cho dù đụng phải nam tường, cũng tuyệt đối không lùi bước!

__ Người cứ tiếp tục đi con đường trốn tránh của người, 1 mình ai thán đi, bản tọa chỉ biết đứng cảm tiến tới! Chỉ có người dũng cảm mới có thể có được tất cả! - Nói xong hắt vung tay áo, hướng đến phương hướng bất đồng lại tên ba phải kia tiếp bước.

__ Dũng cảm tiến tới, vĩnh viễn không quay đầu lại, cho dù con đường kia là sai lầm, người cũng sẽ hoàn toàn tiến thẳng?!! - Quý mặt người đột nhiên hỏi.

Hồ Thanh Ca cước bộ 1 hồi, nghiêng nửa mặt nhìn hắt, hồi lâu mới mở miệng nói- Phải! - Cho dù biết rõ con đường kia là rất gồ ghề, rất gập ghềnh, không thể đi nổi, cho dù là vạn kiếp bất phục, hắt cũng sẽ không hối hận!

Quý mặt người nghe vậy, không lên tiếng nữa, quay đầu, lẳng lặng nhìn về phía phiến cửa sổ kia.

Đương lúc mọi người rời đi, 1 đạo bóng người ngồi chồm hổm dưới tàng cây cũng đứng lên, trong 2 mắt già nua lộ ra cơ trí quang mang, nhìn 2 người rời đi, lại nhìn 1 chút 2 người ở trong phòng kia, cười.

Đột nhiên trong ngực của hắn có cái gì đang ngo ngoe, cúi đầu nhẹ giọng cười nói- Vật nhỏ, chờ lâu sao, gắng nhẫn thêm chút nữa, nàng đã lớn rồi, rất nhanh sẽ tới tìm chúng ta!

Nói xong, 1 cái tuyết trắng da lông như quả cầu nhỏ theo trong ngực của hắn chui ra, mở cặp kia con người hắc như đêm, quay tròn 1 vòng, sau đó nhìn về phía trong phòng.

Trên trán viên tâm hình ấn ký đỏ như máu kia dưới ánh trăng lại trở nên dị thường ửng đỏ chiếu sáng.

Số phận chi luân theo đêm đó, liền bắt đầu chuyển động, tương giao bánh răng, từ từ chuyển động, đem số phận 4 người chậm rãi thúc đẩy.

__ Ân, tay nghề không tồi! - Tư Mã Hằng nhìn mình trong gương, rất hài lòng ở trên gương mặt Tô Tần hạ xuống hôn.

__ Như vậy, ngươi muốn dùng cái gì đền thưởng cho ta đây? - Tô Tần từ phía sau ôm lấy hông của hắn, làm nũng hỏi.

__ Ân, đem ta thưởng tặng cho ngươi, thế nào? - Nói xong hắn xoay người, tà tà hướng nàng cười.

__ Xì, không có thành ý! - Tô Tần đẩy ngực hắn ra, giả vờ sinh khí xoay người.

__ Oan uổng a, ta đem thứ quý giá nhất cũng đều cho ngươi, làm sao còn không đủ thành ý chứ?

__ Ngươi vốn chính là của ta, không cần cấp, ngươi tính đem mình bán lần thứ 2 cho ta sao, làm gì còn thành ý chứ! Tiện nghi gì ngươi cũng chiếm hết! - Tô Tần 2 tay chống thắt lưng, giả vờ bất mãn bĩu môi, làm nũng nói- Không được, ta muốn ngươi phải thưởng cho ta đường hoàng!

Tư Mã Hằng cứng chiều bóp 1 chút mũi của nàng, cười nói- Kể lừa đảo, còn không biết ngược này- Nàng như vậy hắn làm gì còn cách chứ.

__ Vậy ngươi cấp hay không!

__ Cấp, bắt quá ngươi trước nhắm mắt lại đã! - Tư Mã Hằng ôm lấy nàng, ở bên tai nhẹ hôn- Nhắm mắt lại, ta dẫn ngươi đi 1 nơi hảo ngoạn.

__ Đi nơi nào?

__ Ta không phải đã nói, ở đây từng là đệ nhị cổ hương của ta sao?

__ Ân?

__ Thì ta dẫn ngươi đi địa phương mà ta xưng là “Cổ hương”- Tư Mã Hằng nói xong liền ôm nàng thi triển khinh công, phi thân ra khỏi gian phòng.

Bên tai vù vù tiếng gió thổi qua, liêu khởi 1 tia tóc mai tung bay, mùi bùn đất xẹt qua mũi, thấm nhập 1 luồng dễ chịu.

Tô Tần đóng chặt 2 mắt, ôm lồng ngực rộng rắn chắc của hắn, nơi đó luôn là 1 mảnh an ổn, mặc kệ bên ngoài nhiều mưa gió, nhiều sấm sét, chỉ cần ôm tiến trong ngực của hắn, nàng liền có dũng khí, không còn cô độc, không còn bồi hồi, không còn cô tịch.

__ Đã tới, có thể mở mắt ra- Nghe vậy, Tô Tần mở 2 mắt ra, lại ngạc nhiên phát hiện, trước mắt này 1 trì mộng ảo tựa tiên cảnh.

Trước mắt là 1 mảnh hồ mênh mông, lại mang theo trong suốt, kia từng viên 1 bọt nước như trân châu bàn doanh lượng trong sáng cứ nhiên theo mặt hồ chậm rãi nổi lên, hướng phía trời bầu đêm như mực mềm rủ xuống hòa tan.

__ Ở đây thật đẹp, giống như là tiên cảnh trong mộng- Tô Tần đi tới bên hồ, kinh hỉ nhìn kia 1 trì doanh lượng như ngọc, vươn tay, này doanh lượng bọt nước liền rơi vào lòng bàn tay của nàng.

Tô Tần đùa dai dùng 1 đầu ngón tay đâm, kia trong suốt tựa như hoa nở rộ khai, bên trong lại còn cất giấu 1 viên trân châu như nguyệt lấp lánh sáng.

— Hằng, người mau nhìn, nơi này còn có trần châu! - Tô Tần kinh hỉ vạn phần chạy vội tới bên cạnh hắn, chỉ vào trong lòng bàn tay nói với hắn.

— Người thích không? - Hắn vô cùng thân thiết vuốt ve mái tóc của nàng, trong mắt tiểu ý tràn đầy ra.

— Thích! - Nàng cười cong 2 tròng mắt.

— Thích là được rồi, đến, ta dẫn người đi tới giữa hồ, cho người xem 1 thứ càng thú vị! - Tư Mã Hằng chỉ 1 con thuyền nhỏ dừng ở bên hồ.

Trên con thuyền nhỏ, Tô Tần ngồi dùng chân trêu đùa 1 mảnh kia doanh lượng như ngọc, vô số bọt nước trong suốt theo mặt hồ mềm rũ xuống bay lên, quay chung quanh ở quanh thân của nàng.

Tô Tần mở song chướng, đưa tay ra nghênh tiếp bọt nước trong suốt kia.

Mỗi hạt bọt nước tựa như hoa nở khai, rơi xuống như trần châu rớt xuống tóc của nàng, trên vai, quần áo, khiến nàng thật đẹp, từ xa nhìn lại giống như tiên tử bước ra từ tiên cảnh linh động lấp lánh phát sáng.

— Hằng, người xem! - Tô Tần kinh hỉ mở lớn 2 mắt, vậy khiến con người vốn nguyên bản lưu quang tràn đầy ánh sáng, lúc này càng nhẹ nhàng linh hoạt thuần lượng, làm cho ánh mắt của hắn thật lâu vô pháp dời đi.

Tư Mã Hằng nhìn nàng thỏa mãn cười, khoe miệng tiểu ý cũng tràn đầy, phát sáng cả 1 vùng trời.

— Cám ơn người, hằng, phần lễ này ta rất thích, rất thích... -- Nàng mở song chướng, đầu nhập trong ngực của hắn, ngẩng đầu lên, len lén hôn lên môi của hắn.

Tư Mã Hằng chăm chú ôm eo nhỏ của nàng, đem nàng ủng tiến trong lòng.

Ngay lúc Tô Tần cho rằng thời gian ngọt ngào hạnh phúc này cứ sẽ tiếp tục kéo dài, bỗng nhiên, 1 đạo bén nhọn tiếng đàn hoa phá 1 đêm kiều diễm này, tiếng đàn trầm như sắt thép giống như xẹt khí mà qua chói tai bén nhọn nhanh chóng đem tất cả mỹ cảnh này xé nát, lúc mở mắt ra, chỉ để lại 1 mảnh thiên địa như mực.

— Hằng... -- Tô Tần ôm Tư Mã Hằng ngạc nhiên nhìn trước mắt cảnh trí bỗng nhiên đột biến này, tâm sinh ngạc nhiên.

— Đừng sợ, có ta! - Tư Mã Hằng chăm chú đem nàng ôm, nguyên bản lưu luyến 2 mắt lại phụt ra lợi hại tinh quang, hung hăng nhìn chăm chăm phương xa, thần tình ngưng trọng.

Đêm có chút thấu bạch, trời sắp sáng, thế nhưng, xa xa lại là 1 mảnh ám vân cuộn cuộn, sản hôm nay cũng ngày càng khó có thể dự đoán... ..

Nhiều tiếng đàn tranh trống rỗng nổi lên, khi thì réo rắt như lưu vân tung bay, khi thì như hồn hậu lên xuống tuần mã, kia nhiều tiếng đàn cổ thanh nhẹ nhàng lưu chuyển ở bát giác đình ngoại trong trời đêm.

— Thánh nữ, đêm đã khuya, vẫn là sớm 1 chút an giấc đi- 1 vị nữ tử mặc tử y khom người hướng bên trong đình chấp tay thi lễ, cung kính nói.

Boong boong ———— tiếng nhạc vẫn còn tiếp tục.

— Tả sứ còn chưa có trở lại sao? - Mềm nhẹ như nước thanh âm yếu ớt trôi ra.

Bên trong đình nữ tử quần áo bạch y như tuyết, chỗ chỉ tơ vàng dưới làn váy giống như 1 hồ điệp theo gió đêm nhẹ nhàng mà vũ, trông rất sống động, giống như tùy thời đô hội gương cánh bay đi.

— Dạ! - Cô gái áo tím thùy mực nói nhỏ- Thuộc hạ đã phái Dạ Ứng đi vào tra xét, thuộc hạ lệnh hắn nếu có tin tức liền lập tức hồi báo!

— Ta muốn đợi hắn! - Nữ tử chỉ nói 1 câu này, liền không lên tiếng nữa, trong tay lực đạo lại ngày càng nặng hơn, tiếng đàn đột nhiên vừa chuyển, không giống lúc trước réo rắt du dương, lộ ra 1 chút nôn nóng.

Tử y khoanh tay lui tới bên cạnh, lặng lẽ cùng nàng.

__ Bẩm báo thánh nữ! - Theo bóng đen 1 đạo nhân ảnh trống rỗng xuất hiện, quỳ 1 chân trên đất, chắp tay nói.

__ Nói! - Trong giọng nói của nàng đều mang theo kinh ngạc nôn nóng.

__ Tả sứ đại nhân đầu tiên là tới trong phòng nữ nhân kia, sau đó liền dẫn nàng ly khai- Người tới tận lực ngăn gọn báo cáo.

__ Hắn ở trong phòng bao lâu? - Tiếng đàn trở nên thông thả, lại tràn ngập đầy uẩn hóa.

Người tới đầu tiên là ngăn ra, liếc mắt 1 cái đứng ở bên cạnh tử y.

Tử y hướng hắn gật gật đầu, ý bảo hắn như thực bẩm báo.

__ Hồi thánh nữ, khoảng chừng 2 canh giờ... ..

Loảng xoảng —————

Hắn còn chưa nói xong, 1 đạo lợi hại tiếng đàn liền hoa phá màn đêm.

__ Thánh nữ! - Tử y kinh hô- Tay người chảy máu!

Y Thủy Liên cúi đầu nhìn ngón áp út tay phải mình, nơi đó bị dây đàn câu phá 1 vết thương, máu như hạt châu chặt đứt tuyến, tích tích rơi vào trên dây đàn đứt, như nước nhuộm đàn, nhiễm đỏ dương chi ngọc cầm chắn.

__ Thánh nữ, ta giúp ngài băng bó- Tử y vội vã lấy ra nhất phương bạch khăn, vì nàng băng bó.

__ Không cần! - Y Thủy Liên đẩy ra tay nàng, trong con người như minh châu lộ ra 1 cỗ lửa giận- Hắn đã không quan tâm, ta cần gì phải quan tâm nữa!

__ Thánh nữ, ngài đừng vì tả sứ nổi khí, thân thể quan trọng, tả sứ cũng bất quá chỉ là 1 lúc bị yêu nữ kia sở mê hoặc, chỉ cần tiếp thu nghi thức lễ rửa tội, hắn sẽ tỉnh ngộ lại, đến lúc đó dĩ nhiên sẽ toàn tâm toàn ý bồi ở bên cạnh thánh nữ ngài! - Tử y khổ tâm khuyên nhủ nói- Thánh nữ, chỉ cần chủ nhân được ban tặng 1 thành, tả sứ dĩ nhiên sẽ là duy nhất của ngài, chỉ là bây giờ ngài cần phải nhẫn xuống, ngàn vạn đừng hành động theo cảm tính!

__ Người nếu tâm không có, thì còn ích lợi gì! - Y Thủy Liên dùng tay trái che đầu ngón tay chảy máu, tay áo chậm rãi lại tiếp tục hướng về dây đàn, hướng phía trước mặt 1 mảnh hoa viên mà đi.

59. Chương 59: Chân Tướng

Tử y nhắm mắt theo đuôi, chăm chú đi theo sau, 2 tay bắt chéo sau lưng để ở phía sau, hướng người nọ giờ giờ, ý bảo hắn lui ra.

Người tới lập tức gật đầu, chuẩn bị rút lui, Y Thủy Liên thanh âm lại lần thứ 2 vang lên.

__ Sau đó bọn họ đi nơi nào?

__ Bây giờ...

__ Nói! - Trong giọng nói lộ ra ý vị không kiên nhẫn.

__ Thuộc hạ vô năng, không thể đuổi kịp tả sứ! - Người tới bộ dáng sợ hãi, cúi tay chống, đầu càng cúi thấp- Thánh nữ trách phạt!

__ Trách phạt? - Y Thủy Liên nhú mày ghé mắt nhìn hắn, kia nguyên bản nhu tình 2 tròng mắt lúc này lại lưu chuyển lợi hại quang mang, liễm khởi con người, nàng lạnh lùng cười nói- Bản cung liền phạt người tự móc 2 mắt!

Người tới bỗng nhiên nhấc đầu, ngạc nhiên nhìn trước mắt vị nữ nhân nhu tình như nước, kiều mị như hoa, không thể tin được, 1 nữ tử đẹp như hoa thế nhưng như thế hung ác.

— Thế nào, muốn bản cung tự mình động thủ! - Nói xong, nàng mại khai bước chân hướng nam tử quỳ trên mặt đất đi đến.

— Thánh nữ! - Nam tử nói còn chưa xuất khẩu, chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên 1 đạo ánh sáng vô cùng chói mắt, dưới ánh trăng đêm, chỉ 1 cái chớp mắt, hắn chỉ thấy 1 đôi bàn tay như ngọc bàn tuyết mỹ xẹt ngang qua mắt, sau đó là 1 mảnh đen kịt.

— A!!!!!!!!! - Ngay sau đó 1 đạo thê lương tiếng thét chói tai phá vỡ 1 đêm này tịch lãnh.

— Hừ, làm việc vô dụng, lại còn dám hướng ta thỉnh tội, nên phạt! - Y Thủy Liên cầm lấy phương khăn trong tay tử y, lau chùi trên tay máu đỏ, sau đó tiện tay quăng xuống thân thể còn đang trên mặt đất lăn qua lại, lạnh lùng nói- Kéo xuống, bản cung không muốn nghe đến này quỷ kêu thanh!

Tử y đảo hít 1 hơi lạnh khí, vội vã gọi người đem nam tử mang xuống.

— Thánh nữ, có muốn hay không lại phái người đi... ...- Tử y nhìn nàng, dò hỏi.

Y Thủy Liên khoát tay chặn lại- Không cần, hắn sớm muộn đô hội cũng sẽ trở về bên ta!

Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng liền thật sâu đắm chìm trong cặp mắt tà mị kia, không thể tự thoát ra được, lần đầu tiên, có 1 người nam nhân có thể khiến ỳnh để ý nhiều như vậy, cũng chỉ có hắn, là nàng không muốn từ bỏ, bởi vậy cho dù phải dùng thủ đoạn gì, nàng cũng phải đem hắn giữ ở bên người!

Tô Tần nằm ở trong lòng Tư Mã Hằng, nghe hắn nói về “Thiên Các” tất cả, khi hắn nói tới thánh nữ thời điểm, trong đầu của nàng liền dần hiện ra dung nhan khuynh quốc khuynh thành kia.

— Ân, nàng là rất đẹp, thế nhưng... ...- Tư Mã Hằng nhẹ nhàng mà liêu khởi mái tóc dài của nàng, trong mắt lại không có nửa điểm kinh diễm.

— Nhưng mà cái gì? - Tô Tần ghé mắt nhìn hắn hỏi.

— Thế nhưng, càng là nữ nhân xinh đẹp, càng là nguy hiểm! - Tư Mã Hằng khẽ hôn 1 cái lên mái tóc dài của nàng- Chính cái gọi là, hồng nhan họa thủy!

— Ta không đồng ý! - Tô Tần lập tức phản bác- Ai nói hồng nhan đều là họa thủy, người không nên 1 đòn lật úp nguyên chiếc thuyền, trong lịch sử cũng có rất nhiều hồng nhan đều là anh thư, tựa như thay phụ thân tông quân hoa Hoa Mộc Lam, tựa như theo phu quân xuất chinh Mã hoàng hậu, những nữ nhân này mỗi người đều là nữ trung hào kiệt!

— Ha hã, biết ngươi là lắm đạo lý mà, ta cũng không có nói nữ nhân nhất định đều là họa thủy! - Tư Mã Hằng cương chiều vuốt tóc của nàng- Chỉ là, này thánh nữ, nàng, tuyệt đối không đơn giản!

Tư Mã Hằng nhớ lúc lần đầu tiên nhìn thấy nàng, cái loại này đón gió mà đứng xinh đẹp lại thực sự kinh sợ hắn, cái loại này mỗi cử động đều phát ra thanh linh yêu mỹ là hắn chưa bao giờ ở bất luận trên người nữ tử nào thấy qua được, nếu không phải là hắn đã có Tần Nhi, có lẽ thực sự sẽ mê say ở nàng kia nhu tình quyền rũ ánh mắt.

Hắn ngay lúc đó có 1 cảm giác chính là, nữ nhân này, tuyệt đối có tư chất trở thành họa quốc hại nước!

Tô Tần nghe được ra hắn trong lời nói mang theo 1 tia ý kinh diễm, mặc dù biết đối mặt nữ tử tuyệt sắc như vậy, không động tâm là không bình thường , thế nhưng trong lòng khó tránh khỏi vẫn là nổi lên 1 tia chua tức.

— Nàng xác thực rất đẹp! - Trong giọng nói hơi có ý vị phiếm toan.

— Ha hã, dù cho nàng là Cửu Thiên Huyền Nữ thì như thế nào, lại mỹ cũng bắt quá giống túi da mà thôi, ta cũng không coi trọng điểm này!

— Ngươi vốn lớn lên liền so với nữ tử còn mỹ, ai dám ở trước mặt ngươi múa rìu qua mắt thợ a! - Tô Tần liếc hắn 1 cái- Đừng nói sang chuyện khác, ta là hỏi ngươi, nàng đẹp như thế, ngươi vì sao liền không thích nàng đây? - Nam nhân không phải đều là thích nữ nhân xinh đẹp sao!

— Ngươi ghen tị? - Lần này Tư Mã Hằng là triệt triệt để để cảm giác được tiểu nữ nhân trong lòng mang 1 cổ giấm chua.

— Hazz, ghen, a, người ít nói nhảm đi! - Tô Tần đẩy hẳn 1 phen, lại bị hẳn ôm lấy.

— Ha ha, còn nói không phải ghen tị, ta đều nghe thấy được, hảo nòng mùi giấm nga! - Tư Mã Hằng trộm vui sướng.

— Tư Mã Hằng, người nói nữa ta liền trở mặt a! - Tô Tần đổi không để ý tới hẳn.

— Được rồi, ta không nói, kỳ thực, ta ngày ấy mệt nhọc là cấp Thiên Các theo dõi, ta lên vào Thiên Các là có nguyên nhân của mình!

— Nguyên nhân gì?

— Thiên Các là mấy năm gần đây cấp tốc ở trên giang hồ quật khởi 1 dạng như tổ chức thần bí, ta lên vào Thiên Các sau đó bí mật tìm hiểu tổ chức này cư nhiên đồng thời cùng nhiều quốc gia quan viên có mặt thiết liên hệ, vì phòng ngừa này luồng giang hồ thế lực quá khổng lồ, dao động tới chính sự, ta liền ẩn mình, tùy thời mà động, 1 khi Thiên Các có gì dị thường cử động, ta liền cùng Lục đệ đến nội ứng ngoại hợp, nhất cử lưỡng tiện!

— Như vậy người tìm được người giật dây phía sau Thiên Các? - Tô Tần kích động không thôi, không nghĩ tới nàng cư nhiên gặp được trong truyền thuyết “Kim bài” nằm vùng!

— Không có, người này ẩn giấu rất sâu, hành tung quỷ bí, trong ngày thường đều là thông qua các nguyên lão đến nắm nhử ý tứ của hẳn, liền Hồ Thanh Ca đều chưa từng thấy quá chân diện mục của hẳn! - Tư Mã Hằng thần sắc ngưng trọng, nghiêm mặt nói- Mặt khác ta lên vào Thiên Các, còn có 1 mục đích, đó chính là tham tiến vào được mật đạo Hắc Lâm.

— Vì sao phải tiến Hắc Lâm? - Tô Tần tựa hồ cũng từng nghe quỷ mặt người nhắc tới cái chỗ này.

— Gia hương của mẫu phi ta ở nơi đó, mẫu phi của ta vẫn luôn muốn có thể trở về, thế nhưng... ..

— Nhưng mà cái gì? - Chưa từng nghe hẳn đề cập qua mẫu phi của hẳn.

— Thế nhưng nàng lại không có thể lại quay về nơi đó... ...- Tư Mã Hằng ám chìm 2 tròng mắt, trong ánh mắt lộ ra nhàn nhạt đau thương.

— Vì sao, nàng không tìm được đường về nhà?

Tư Mã Hằng lắc lắc đầu, thở dài 1 hơi nói- Dù cho nàng biết đường về nhà, cũng không thể quay về!

Hẳn nhớ lúc còn nhỏ, mẫu phi luôn luôn về mặt sầu não không vui, mỗi lần nàng vừa ngẩng đầu, đó là hướng phía phương bắc nhìn lại, hẳn đã từng hỏi qua mẫu phi, nơi đó là địa phương nào.

Mẫu phi cười nói, nói đó là quê quán của nàng, thế nhưng, nàng thật lâu cũng không có quay về, hẳn hỏi mẫu phi vì sao không quay về?

Mẫu phi chỉ là cười cười, vuốt đầu của hẳn nói, mẫu phi đã quên đường về nhà, cũng không trở về được nữa!

Lúc đó hẳn mặc dù còn nhỏ, nhưng vẫn là nhìn thấu mẫu phi trong mắt kia đau buồn tịch mịch, từ đó trở đi, hẳn liền không hỏi mẫu phi về chuyện quê quán của nàng nữa.

Mẫu phi tính tình lạnh lùng, không đòi phụ hoàng niềm vui, mẹ con bọn hẳn ở hậu cung cuộc sống thập phần thâm trầm, tuy nhỏ tuổi liền hiểu chuyện mẫu phi cẩn thận từng li từng tí che chở hẳn ở trong thâm cung hiểm ác, sinh hoạt như vết băng mỏng.

Thế nhưng ông trời như cũ vẫn chưa từng quan tâm mẫu phi hẳn, ở nàng sinh mệnh cuối cùng trong cuộc sống, nàng càng tỏ ra nhớ nhà, cặp kia mắt đã sớm không thấy rõ mọi vật lại luôn luôn có thể tìm tới phương bắc, sau đó dừng lại, cho dù trước mắt vẫn như cũ là 1 mảnh đen kịt, nàng vẫn là rất cố gắng mở mắt ra hướng phương bắc nhìn, thẳng đến sinh mệnh cuối cùng 1 khắc nàng cũng không có nhắm mắt lại.

Khi đó hẳn liền đối với trời cao thề, nhất định phải tìm được đường tới Hắc Lâm, mang theo trong cốt mẫu phi trở lại cố hương của nàng!

Nghe xong lời của hắn, Tô Tần trầm mặc thật lâu, nàng trước đây cũng chỉ là ở trên ti vi nhìn này cung đình hí, cho rằng này hắc ám hậu cung bất quá đều là mọi người phỏng đoán, hiện tại chính tai nghe Tư Mã Hằng nói lên hắn hồi bé bị thảm tạo ngộ, nàng mới thực sự biết hoàng đình sâu viện đáng sợ, đồng thời, nàng cũng càng thêm yêu thương Tư Mã Hằng, từ nhỏ hắn đã có cuộc sống gian khổ như vậy.

— Sau này ta sẽ vẫn luôn bên cạnh ngươi, sẽ không để cho ngươi lại cảm thấy cô độc- Tô Tần ôm lấy hông của hắn, tựa đầu tựa ở trong ngực của hắn, muốn cho hắn an ủi.

— Ân... ...- Tư Mã Hằng không nói gì thêm chỉ là chăm chú ôm lấy nàng, cảm thụ được.

— Như vậy ngươi tạm tiến được đường tới Hắc Lâm chưa? - Trong lúc bất chợt, Tô Tần có 1 cái ý nghĩ.

— Không có, bất quá ta lại chiếm được 1 đầu mối.

— Đầu mối gì?

— Có người nhìn thấy thần y Sở Bất Phàm đã từng theo trong Hắc Lâm đi ra, lại biến mất ở tại trong thành, nếu như có thể tìm được thần y Sở Bất Phàm, như vậy liền có thể tiến vào Hắc Lâm.

— Biết hắn ở nơi nào thất tung là được rồi, ngươi lập tức hạ lệnh ở trong thành tiến hành thăm thức tìm tòi, ta cũng không tin, tìm không được, trừ phi người kia là từ trên trời rơi xuống!

— Thăm thức tìm tòi? - Của nàng tâm từ thật đúng là nhiều!

— Ngạch, chính là đối toàn thành tiến hành tìm tòi, không buông tha bất kỳ chỗ nào!

— Không đơn giản như vậy, Sở Bất Phàm không phải 1 nhân vật đơn giản, lúc trước hắn được xưng là thần y còn được mệnh danh cùng Yên Tần Thiên, còn có khéo tượng Phù Nhất Thiên, cùng với thuật sư Bắc Đẩu cùng nhau là Thiên Tuyệt tứ hiệp, tung hoành giang hồ hơn 10 năm, không người dám cùng họ đối địch, về sau, không biết vì chuyện gì, Phù Nhất Thiên ly khai bọn họ, 1 mình ẩn cư, này tứ hiệp mới tan, thế nhưng hậu bối nhắc tới bọn họ, như trước thập phần cung kính!

— Oa, không nghĩ tới trên đời này còn có tổ hợp kỳ lạ như vậy! - Tô Tần lúc này tinh thần tỉnh táo- Bất quá, cái đó và Hắc Lâm cùng với mẫu phi của ngươi có quan hệ gì?

— Hắc Lâm sở dĩ khó có thể tiến vào, là bởi vì được xưng là 1 đời mệnh lý thuật sư Bắc Đẩu ở nơi đó bày ra mê tung trận, phạm là người tiến vào không đúng cách, cuối cùng đều chỉ có thể lạc lối ở trong rừng rậm, không phải là bị dã thú ăn, thì cũng đói chết, bởi vậy từ đó tới nay mười mấy năm, không có người nào có thể đi vào trong Hắc Lâm!

— Quả thật không có người nào có thể giải? - Tô Tần không thể tin được, trên đời lại có như vậy tinh thông kỳ môn bát quái thể ngoại cao nhân, đều không vượt qua được Bắc Đẩu lão nhân gia ông ta!

— Đúng vậy, chỉ ít cho tới bây giờ, không có người sống từ nơi đó đi ra, ngoại trừ thần y Sở Bất Phàm là 1 ngoại lệ!

— Như vậy mẫu phi của ngươi vì sao lại từ trong Hắc Lâm đi ra? - Nếu không ai có thể đi ra, như vậy mẫu phi của ngươi là thế nào ra nổi?

— Là phụ thân Nhan Phi Tuyết, Yên Tần Thiên theo trong Hắc Lâm đem mẫu phi của ngươi mang ra ngoài!

— Phụ thân hắn... ...- Tô Tần lần này nhưng thật ra giật mình không nhỏ.

60. Chương 60: Nàng Phát Huy!

Vì sao phụ thân Nhan Phi Tuyết lại đi Hắc Lâm, hắn là như thế nào gặp gỡ mẫu phi của Tư Mã Hằng, tổng cảm thấy việc này có điểm liên hệ, thế nhưng Tô Tần trong lúc nhất thời nghĩ không ra được cái nguyên nhân nào!

— Về sau hắn mang theo mẫu phi đến quân doanh lại gặp phụ hoàng, kết quả, mẫu phi liền bị phụ hoàng mang tiến cung, về sau, chẳng biết tại sao, hắn lại đi Hắc Lâm, cũng ở nơi đó luyện tập 30 vạn hắc kỳ binh, sau đó còn vẽ địa đồ bí mật giấu ở trong đồ gia truyền của Yên gia—— ngọc linh lung, truyền cho

người, cũng chính là Nhan Phi Tuyết! Chỉ là cuối cùng hắn lại chết trận ở trên sa trường, có lẽ, kia lại là quy túc tốt nhất đối với hắn đi!

— Vì thế, hoàng đế mới hạ lệnh muốn Tư Mã Hằng thú ta! Vì chính là kia 30 vạn hắc kì binh giấu ở trong Hắc Lâm! Bất quá lại nói mỹ kỳ danh dùng lời sấm truyền kia đến làm nguy trang, lừa gạt người trong thiên hạ! - Tô Tần giờ mới hiểu được chân tướng ngọc linh lung, nguyên tới phía sau còn có như thế 1 đoạn cổ sự.

Đương nhiên đáng thương nhất vẫn là Nhan Phi Tuyết, nàng đến chết đều cho là mình có thể thay người trong lòng đỡ kia 1 kiếp, lại không biết, tất cả cũng chỉ là lời nói dối!

— Ân, 1 mình Lục đệ hắn không muốn hèn hạ như vậy lợi dụng tình cảm của người đến làm mồi, dứt khoát kháng chỉ cự hôn!

— 1 tờ thư trực tiếp ném cho ta! - Chuyện sau đó, Tô Tần đương nhiên biết.

Nha nha, hắc đại gia nhưng thật ra rất sáng khoái, uống phí mình làm cái kia tiểu nhân! Chính xác hơn là bị 2 người huynh đệ bọn họ trêu đùa 1 phen!

— Hắc Lâm ở trong đó rốt cuộc có cái gì! - Chẳng biết tại sao, Tô Tần đột nhiên đổi cái địa phương thần bí kia sinh ra hứng thú thật lớn- Có cơ hội, ta nhất định phải đi tới đó nhìn 1 cái!

— Tần Nhi! - Tư Mã Hằng đem nàng đối diện với mình, thần tình nghiêm túc- Đáp ứng ta, tránh xa chỗ đó, không được 1 mình đi vào! - Ngay cả mình cũng không nắm chắc có thể toàn thân trở ra, hắn sẽ không để cho nàng đi mạo hiểm!

— Hằng, người bóp đau ta! - Tô Tần đứng đưa vai, nói với hắn- Ta đáp ứng người sẽ không đi Hắc Lâm 1 mình!

— Không, người nhất định phải đáp ứng ta, tuyệt đối không bước vào nơi đó 1 bước! - Vậy mà Tư Mã Hằng lại dị thường chấp nhất.

— Hảo, hảo, người đừng bóp, ta đáp ứng người là được rồi!

— Người phát thệ! - Hắn vẫn không thể yên tâm.

— Hảo, ta phát thệ, nếu như ta bước vào Hắc Lâm 1 bước, liền phạt ta, ân, phạt ta vĩnh viễn cũng ăn không được vịt nướng Bắc Kinh mà ta thích nhất! - Tô Tần thấy không lay chuyển được hắn, giơ lên tay nhỏ bé, nổi lên thệ ngôn.

— Vịt nướng Bắc Kinh?! - Tư Mã Hằng đỡ khóc đỡ cười, nào có người lấy loại vật này ra thề! Trên đời này loại người thế này phỏng chừng chỉ có nàng!

— Người đừng cười, ta thích nhất chính là vịt nướng, nếu cả cuộc đời cũng không thể ăn được nó, vậy ta nhất định sẽ thống khổ không chịu nổi!

— Ha ha, người a, được rồi, ta liền tạm thời tin người...- Tư Mã Hằng đem nàng lăm vào trong ngực, nhẹ nhàng nói nhỏ- Ngủ đi, cách bình minh chỉ còn có 1 chút chút thời gian, ta sẽ bồi cùng người!

— Ân... ...- Tô Tần nằm ở trong ngực của hắn, trong tay lại len lén cầm 1 dím tóc dài của hắn, thừa dịp thời gian hắn ngủ, len lén cùng tóc của mình kết cái hoàn, sau đó cảm thấy mỹ mãn nằm xuống ngủ.

Khi nàng nằm xuống xong, Tư Mã Hằng nguyên bản nhắm lại 2 mắt lại đột nhiên mở ra, nhìn nàng len lén biên thành nút thắt, khoe miệng cười dẫn ra 1 độ cung cười.

— Kết cổ ngậm vành sao? - Tư Mã Hằng cúi đầu thăm thì- Tần Nhi, người cả đời này cũng đừng nghĩ thoát khỏi ta!

Ngày hôm sau dương quang xuyên thấu qua hoa cách song, buộc thành từng đạo tia sáng bắn vào, ngoài cửa sổ chim chóc nhẹ nhàng linh hoạt ca xướng, sương sớm theo bích lục lá giữa tích lạc tiền bùn đất lý, văng lên hạt hạt bọt nước, bay ra mùi bùn đất, lại bị phong nhi liêu khởi, tràn đầy mãn toàn bộ đình viện.

— Tiểu thư, tiểu thư!

Đang ở cõi mộng chơi cùng Chu Công Tô Tần bị Hạnh Nhi 1 trận gấp tiếng la đánh thức.

__ Hạnh Nhi, ta rất buồn ngủ, cho dù trời sụp xuống cũng đừng đến ám ỉ ta! - Tô Tần lật cái thân, muốn tiếp tục ngủ.

__ Tiểu thư, không xong...- Nàng sống chết phe phẩy thân thể Tô Tần.

__ Trời sụp thật sao? - Tô Tần lật nghiêng người qua, nhìn nàng, sau đó ánh mắt lướt qua đầu vai của nàng, nhìn về phía ngoài cửa sổ- Không phải a, trời còn rất chói sáng a!

__ Tiểu thư, ông trời của ta, đừng rộn, xảy ra chuyện lớn! - Hạnh Nhi lại là vẻ mặt hắc sắc.

__ Nói đi, chuyện gì- Tô Tần ngáp 1 cái, đứng lên, đưa tay đỡ thắt lưng, trêu ghẹo nói- Trời có thật sụp cũng có tiểu thư nhà người giúp người khiêng mà!

__ Tiểu thư, chuyện này sợ rằng thật đúng là chỉ có 1 mình người mới có thể khiêng xuống! - Hạnh Nhi lại là bộ mặt nghiêm nghị.

__ A? - Tô Tần không hiểu nhìn nàng.

Đương lúc Tô Tần mặc nam trang vội vã chạy tới tiền thính, Y Thủy Liên sớm đã bưng 1 ly trà ngồi ở chủ vị chờ nàng.

Tô Tần chân trước vừa mới vừa bước vào cửa, liền nghe được bên người nàng 1 nữ nhân áo tím thanh âm lạnh như băng.

__ Là người lớn gan cỡ nào chứ, thế nhưng làm cho thánh nữ chúng ta đợi lâu như vậy, thì ra chỉ là cái mao đầu tiểu tử!

Dựa vào! Tô Tần trực tiếp dưới đáy lòng mắng, người nha chỉ là 1 cái bè, ở đây khi nào đến phiên người tới huấn người!

Bất quá mắng thì mắng, nàng vẫn là rất thông minh không có biểu hiện ra nét mặt, bởi vì đêm qua Tư Mã Hằng đã cùng mình nói rõ, 1 khi chính mình quyết định hảo muốn cùng hần cộng phó hoạn nạn, hần sẽ tự nói ỉnh biết tất cả, thế nhưng nàng nhất định phải đáp ứng hần 2 kiện sự.

Chuyện thứ nhất đó là 1 từ nhẫn, hần muốn chính mình nhẫn, người không hiểu được ỉnh nhẫn, khó thành đại sự!

Chuyện thứ 2 là phải cùng hần diễn 1 tuồng kịch, đây là 1 hồi kịch chẳng biết lúc nào là kết thúc, vì muốn triệt để mê hoặc đối thủ, liền phải tự mình trước nhập hỉ!

__ Ha hã, thì ra là thánh nữ đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón, thất kính thất kính! - Tô Tần mặt lập tức bật cười, tự nhiên cất bước mà vào.

Nha nha , không nghĩ tới nữ nhân này tới nhanh như vậy!

__ Đảo coi như là hiểu được 1 chút phép tắc! - Nữ nhân áo tím lại mở miệng- Không giống người nào đó, 1 điểm quy củ cũng không có!

Nói xong nàng hướng 1 người đang đứng phía trước liếc ngang.

Tô Tần định nhân nhìn lại, lại phát hiện thì ra là Thủy Như Nguyệt, chỉ thấy nàng đang đứng đối diện với mình.

__ Thủy cô nương, người tại sao lại ở chỗ này? - Tô Tần đi tới trước mặt của nàng vừa nhìn, tâm bỗng nhiên cả kinh- Người, người như thế là thế nào!

Thủy Như Nguyệt trên mặt trắng mịn bỗng xuất hiện 1 đại hồng ỉnh, mà nàng lại đang cố gắng cắn môi dưới không để ỉnh khốc ra thành tiếng, xem ra, nàng tựa hồ rất thống khổ.

__ Đây là có chuyện gì! - Tô Tần lập tức chất vấn.

Ở đây người hầu đều không dám lên tiếng, cúi đầu càng không dám nhìn nàng, Tô Tần lãnh con người đảo qua toàn bộ tiền thính, lập tức phát hiện vấn đề.

Ở phía sau Y Thủy Liên ngoại trừ nữ nhân áo tím kia, mặt khác còn có 4 gã nam tử vóc người to lớn, vừa nhìn cũng biết là thuộc loại tuyệt kỹ võ công.

Dựa vào! Tô Tần thấp giọng âm thầm mắng, cái này cũng quá rõ ràng, nàng rõ ràng là đến rung cây dọa khỉ!

Nhìn lại nữ tử ngồi ở trên ghế cao chủ vị, vẻ mặt cười nhạt, chỉ là cặp kia xinh đẹp trên châu trong suốt con ngươi lại lộ ra chẳng đáng cùng chiêm chọc, thuần túy 1 bộ biểu tình xem kịch vui!

Nhìn thấy nàng kia phớt lờ ý biểu tình, Tô Tần liền nổi khí, lãnh con ngươi chột tắt, cũng không khách khí muốn cùng Y Thủy Liên vậy 1 bộ chơi đẹp nữa, lạnh giọng chất vấn- Ta hỏi lần nữa, là ai ra tay đánh!

— Là ta! - Nữ nhân áo tím đứng dậy- Là ta đánh!

— Người, dựa vào cái gì đánh người của ta! - Tô Tần đối nàng nói, mắt lại là liếc hướng chính ở 1 bên uống trà Y Thủy Liên.

Nha nha, cho người mấy phần màu sắc, người quả thật còn không biết cô nãi nãi ta khai nổi lên phường nhuộm a!

Cái vị trí kia rõ ràng là chỗ ngồi của mình, Y Thủy Liên thật quá hống hách, công khai ngồi lên, ngồi lên cũng thì thôi, nhìn thấy chủ nhân là nàng tới cư nhiên cũng không đứng dậy, ngược lại thật sự là đem mình thành không khí!

— Chỉ bằng nàng ta dám cả gan đối thánh nữ đại nhân nói năng lỗ mãng! - Tử y ý có người cho nàng chỗ dựa, lớn tiếng nói- Vừa rồi, nàng cư nhiên dám cả gan gọi thánh nữ đại nhân đứng lên, nói đây là chỗ thiếu chủ nhân nhà nàng ngồi, 1 nữ nhân ti tiện, cư nhiên dám lớn mật như thế đối thánh nữ đại nhân hô to gọi nhỏ, ta đánh nàng 1 cái tát xem như là nhẹ, cho nàng cái giáo huấn, cho nàng biết sau này thế nào làm việc!

— Người liền là vì việc này đánh nàng! - Tô Tần nắm chặt nắm tay, 1 cổ lửa giận không thể áp chế vọt tới trán.

— Người nên cảm tạ ta, ta giúp người giáo huấn loại người không biết cấp bậc lễ nghĩa này, sau này sẽ không lại dám như vậy làm càn, hạ nhân chính là hạ nhân, hẳn là học được khi nào nên mở miệng, khi nào nên câm miệng! - Tử y mắt liếc nàng 1 cái, lại đưa mắt chuyển đi, 1 chút cũng không đem Tô Tần nói nghe lọt.

Tô Tần hít sâu 1 hơi, cố gắng kìm lại lửa giận của mình, sau đó hỏi- Như vậy, ta phải cảm tạ vị cô nương này!

Nha nha, đồ bà tám chết tiệt, Xem như người lợi hại! Đánh người 1 cái tát nhưng thật ra còn lắm giáo huấn như thế! Người chờ, đợi lát nữa lại thu phục tới người!

— Hạnh Nhi, cấp vị tử y đại tỷ này 1 chén trà, nói đông dài như thế, cũng mệt mỏi rồi, người ta dù thế nào cũng coi như là nô tài bên người thánh nữ, cho dù thật không biết cấp bậc lễ nghĩa cũng phải nhìn ở mặt mũi thánh nữ thượng lưu lại 1 chút coi như để chút mặt mũi đi! - Nói xong nàng hướng tử y bắn tới 1 cái ánh mắt khiêu khích.

Tô Tần vốn định nhin, thế nhưng đối phương thực sự cố gây sự, thực nhưng nhẫn thực không thể nhẫn! Nhẫn cũng có cực hạn, không cần nhin nữa!

— Người! - Tử y nghe vậy, tức hỗn hển, nha đầu này rõ ràng ở ngoài sáng lý ngầm mắng chính mình mà.

— Hazz, vị đại tỷ này, đừng quá kích động, đã lớn tuổi rồi phải biết tĩnh tâm, như vậy mới không mau lão hóa nha, người xem thánh nữ đại nhân nhà người chính là hiểu được đạo lý này, bảo dưỡng hảo, cần bản nhìn không ra có bao nhiêu tuổi! - Tô Tần cười khẩy nói.

Nha nha, ta cho người ngồi chủ vị, chỉ cần người ngồi nổi là được rồi!

Mặc dù nhin không được, rất muốn bạo phát, thế nhưng Tô Tần cũng sẽ không ngốc đến nổi sẽ cùng nàng chính diện khởi xung đột, ám đến tổng đi!

Khúc khích —————

Thủy Như Nguyệt nghe vậy, nhin không được cười ra tiếng, nàng hướng Tô Tần giơ lên 1 mặt ánh mắt tán thưởng.

Lần này liền Y Thủy Liên trên mặt đều không nhin được nở nụ cười, nguyên bản nhếch lên khóe miệng run lên 1 chút, lập tức lại lần thứ 2 khôi phục thần thái tự nhiên.

— Hạnh Nhi cấp dâng trà! - Tô Tần nói xong, kéo qua Thủy Như Nguyệt đứng ở phía sau mình, sau đó ngồi ở bên cạnh Y Thủy Liên, bưng lên Hạnh Nhi đưa inh chén trà nhẹ nhấp 1 miếng, khen- Trà ngon!

Đưa mắt nhìn n tử y, nàng lúc này lại là vẻ mặt lửa giận, hung hăng nhìn mình chăm chăm.

— Uống trà đi, đừng trưng ra 1 bộ dáng tức giận ngút trời như vậy, mau lão hóa lắm nga! Uống đi, uống nhiều 1 chút, trà rất tốt a, có thể làm cho người tỉnh hạ tâm lai! - Tô Tần khiêu khích hướng nàng nở 1 nụ cười.

— Người! - Tử y bị nàng như thế trêu đùa, trong lòng thập phần căm tức, vừa mới muốn mở miệng phản bác lại bị Y Thủy Liên ngăn lại.

— Nói như vậy, Tô công tử nhưng thật ra hiểu rõ trà đạo? - Y Thủy Liên dịu dàng cười nói.

— Chỗ nào, chẳng qua là ở trong trà đạo ngộ ra 1 chút đạo lý làm người, đạo không dám ở trước mặt ngài múa búa trước cửa Lỗ Ban!

— Tô công tử quá khiêm nhượng, còn là nhân tài hiểu rõ nhân đạo trong trà đạo, vừa rồi Tô công tử nói là rất có đạo lý làm người! - Y Thủy Liên nhẹ nhàng cười, bán liếc trong con ngươi hiện lên 1 tia tinh mang.

— Thánh nữ quá khen, chỉ bất quá vừa rồi nhìn thấy hạ nhân của ngài tựa hồ không đem ngài để vào trong mắt, vì vậy mới nói vài câu, cũng chưa phải là cái gì cao thâm đạo lý! - Tô Tần cũng không ngại ngược mắt nhìn về phía nàng.

4 mắt lúc đối diện, hoa lửa 4 phía, chỉ là này ở trong tối lý tranh đấu, đại gia cũng không có chú ý đến.

Đúng lúc này, Hạnh Nhi bưng tới 1 chén trà Long Tĩnh đi đến.

— Thánh nữ đại nhân, hôm nay đại giá quang lâm, ta không có gì hảo chiêu đãi, kính lấy 1 chén nước trà thay ta biểu tặc lòng thành! - Sau đó nàng ý bảo Hạnh Nhi bưng cấp Y Thủy Liên.

Ngay Hạnh Nhi đi hướng Y Thủy Liên thời gian, 1 chân đưa ra ngoài, dùng sức quét về phía Hạnh Nhi.

Ôi ——— 1 thanh âm vang lên khỏi, Hạnh Nhi hướng phía trước đánh tới, nước trà trong tay cũng hắt ra, vẩy 1 mảng lên váy Y Thủy Liên.

Ba ——— 1 tiếng ngay sau đó vang lên.

— Người này không có mắt nha đầu! - Hạnh Nhi trên mặt lập tức hiện 1 đạo ẩn đồ bàn tay, người cũng bị đánh ngã trên đất.

— Người còn dám trừng ta! - Tử y nhất quyết không tha, nhanh như tia chớp lại hướng Hạnh Nhi giơ lên.

Ba 1 thanh âm vang lên khỏi, Thủy Như Nguyệt kinh hô 1 tiếng- Công tử!

Sau đó là vắng vẻ giống như chết!

Tô Tần lạnh lùng đứng ở trước mặt Hạnh nhi, kết kết thật thật đánh 1 chưởng của tử y kia, vết bàn tay trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức phù thũng đứng lên, đỏ rực 1 mảnh.

Tử y kinh ngạc đến ngây người nhìn Tô Tần, tay dừng ở giữa không trung lại không biết nên như thế nào hạ xuống.

Y Thủy Liên cũng trừng lớn song mắt nhìn trước mắt Tô Tần, kia trương nhỏ nhắn xinh xắn lại quật cường trên mặt là biểu tình lạnh lùng nghiêm nghị như sương, lạnh lùng trừng mắt nhìn chủ tớ 2 người bọn họ.

— Nháo đủ chưa! - Tô Tần sống ngội thanh âm như băng đánh ra.

Tử y trong lòng run lên, bỗng nhiên mở to 2 mắt, nữ nhân trước mắt này, nổi giận cư nhiên như thế đáng sợ, như băng bàn lạnh lẽo hơi thở tràn ngập ra đến, đâm vào cốt tủy, làm cho người ta từ đáy lòng đối với nàng nổi lên ý sợ hãi.

— Công tử, ngươi không sao chứ! - Thủy Như Nguyệt lập tức đi tới bên người nàng, thân thiết hỏi.

— Tiểu..., công tử, ngươi không sao chứ! - Hạnh Nhi cũng gấp, bắt chập trên mặt thương, bò dậy hỏi.

Tô Tần xoay người, thay cho vẻ mặt sương hàn, mềm nhẹ hỏi Hạnh Nhi- Đau không?

— Ta không sao, tiểu thư, ngươi đau không? - Hạnh nhi lắc lắc đầu, nước mắt không tốt chảy ra.

— Ha ha, điểm ấy tiểu thư công tử nhà ngươi còn chưa từng để vào mắt! - Tô Tần nói xong bỗng nhiên xoay người, trừng hướng tử y.

Kia ánh mắt lợi hại bắn thẳng đến làm nàng trong lòng run sợ lui về phía sau 1 bước nhỏ.

— Tiểu thư, ta không sao, đừng đi... - Hạnh Nhi kéo vạt áo của nàng.

Theo tiểu thư bên người lâu như vậy, chưa từng thấy qua tiểu thư như vậy lửa giận ngút trời, nàng hiểu rất rõ tiểu thư nhà nàng, nàng biết tiểu thư nhất quyết sẽ không bỏ qua cái tử y kia.

Thế nhưng cái kia tử y là người bên cạnh thánh nữ, liền Hằng vương gia đều lễ nhượng thánh nữ 3 phần, nàng không muốn để cho tiểu thư vì nàng mà đi đắc tội thánh nữ!

Nghe hiểu ý tứ Hạnh nhi, Tô Tần chỉ là 1 cười nói- Ngươi yên tâm, công tử nhà ngươi khi nào chịu thua thiệt!

Hướng Hạnh Nhi lộ ra trấn an cười, Tô Tần quay đầu, vung lên cười nói- Thánh nữ đại nhân, thực sự là xin lỗi, đều tại nữ tỳ nhà ta không đủ lưu loát mới để cho người bị sợ hãi, ta mặt khác cùng người phao thượng 1 chén, lấy kỳ ấy này!

Ngạch —————

Lần này đổi Y Thủy Liên cùng tử y không hiểu, nha đầu này đổi mặt cũng đổi được quá nhanh đi, mới vừa rồi còn là vẻ mặt băng hàn, thế nào mới xoay mặt công phu, nàng liền thay đổi 1 khuôn mặt khác.

Thế nhưng, nàng kia tiểu ý mang theo hàn quang lại càng làm cho người ta thêm cực sợ, nàng càng mỉm cười, tử y trái tim càng là băng giá lợi hại, không biết trong hồ lô của nàng rốt cuộc bán là thuốc gì!

Chỉ chốc lát sau, người hầu lại lần nữa bưng lên 1 chén trà, Tô Tần tiếp nhận chung trà, câu dẫn ra khéo miệng, hướng Y Thủy Liên đi đến.

Rõ ràng là hướng Y Thủy Liên đi đến, tử y lại luôn luôn cảm thấy nàng là tại triều chính mình cười lạnh, bị nàng kia thất ép ánh mắt nhìn chăm chăm có chút bất an, tử y ánh mắt bắt đầu do dự, muốn né ra hàn quang của nàng.

Tô Tần bưng chén trà từng bước 1 đi về phía trước, ngay gần đến trước mặt Y Thủy Liên thời gian, nàng lại đột nhiên xoay người, thân thể đánh về phía trước, cầm trong tay vẫn còn nóng nước trà hất toàn bộ ở trên mặt tử y.

A —————

Tử y căn bản không nghĩ tới nàng muốn làm như vậy, bất ngờ không kịp đề phòng, trên mặt bị nước trà làm nở hoa.

— Ngươi! - Y Thủy Liên bỗng nhiên đứng lên- Quá phận!

Vừa dứt lời, phía sau nàng 4 gã tráng hán lập tức lách mình hộ ở trước mặt Y Thủy Liên.

Cơ hồ là đồng thời, tứ đạo nhân ảnh cũng đứng ở trước mặt Tô Tần bảo hộ nàng, Hạnh nhi định nhân vừa nhìn, đó là Hồ Thanh Ca, Tần Như Ca, Ngô Hạo, cùng Dạ Lãnh 4 người, bọn họ thân hình mặc dù thua kia 4 gã hán tử to lớn, nhưng là bọn họ trong mắt phát ra duệ quang lại lãnh được dọa người, làm ọi người nhìn thấy cảm như hèn.

— Quá phận chính là người! - Tô Tần đứng ở giữa đẩy ra các hán, đi ra ngoài- Dù cho người là thánh nữ thì như thế nào, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, ta viện này tuy nhỏ nhưng cũng có quy củ của mình, người nếu tới đây thì là khách, ta tôn người là khách nhân, nhường người 3 phần, người cư nhiên đập mũi cọ lên mặt, dám cả gan ở chỗ này của ta tát người của ta!

— Người! - Y Thủy Liên cho rằng chí ít nàng sẽ e ngại 1 chút với mình, kết quả nàng nhưng ngay cả nửa phần mặt cũng đều không lưu ỳnh.

— Ta cho người biết, nhớ kỹ, ta đây “Tư Hương viên” lý từng cộng cây ngọn cỏ đều là trân quý, huống chi là người, người hầu của người liên tiếp đánh 2 người của ta, còn dám ở chỗ này khốc lóc om sòm, lão tử ta không phát uy, người thật đúng là khi ta là mèo bệnh a!

Tô Tần 1 quyn tay áo, chia về phía nàng nói- Nói cho người biết, lão tử hoàng đế giang sơn không cho người khác đổi tên, ta đây trong vườn người cũng tuyệt không cho phép bắt luận kẻ nào tùy ý khi dễ!

61. Chương 61: Yêu Thương Nàng!

1 lời vừa ra, tứ tọa đều kinh.

Tất cả mọi người quay đầu, khiếp sợ nhìn Tô Tần, vị nữ tử trước mắt này vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, lại có 1 cổ khí thể ngang tàng ngạo mạn, cả người đều lộ ra khí chất kiêu kì làm cho người ta không dám khinh thị nàng, cặp kia to tròn trong mắt lại lộ ra lạnh lùng sắc bén làm cho người ta không dám lơ đãng.

Tử y nhìn Tô Tần, trong lòng kinh ngạc, vì sao rõ ràng chỉ là 1 nữ tử cực kỳ bình thường, lại có thể tạo ra như vậy rung động to lớn, nàng lời nói vừa rồi, dường như đại chùy, nhiều tiếng đập vào trong lòng của mình.

— Công tử... --- Thủy Như Nguyệt thấy nàng hướng chính mình đưa tới an ủi ánh mắt, chỉ cảm thấy 1 cỗ nhiệt lưu xông lên đầu, viền mắt hơi lên men, 2 mắt từ lúc nghe được lời của nàng 1 khắc kia, liền cũng không thể dời khỏi người nàng.

— Tiểu thư... --- Hạnh Nhi tay bị nàng chăm chú cầm, 1 loại cảm động gì đó đem trái tim của chính mình điền được tràn đầy.

Hồ Thanh Ca nhìn nàng, bất đắc dĩ cười, trên mặt rõ ràng đều đã bị sưng phù, tính tình nhưng vẫn là như vậy chảy rục, trong lòng vẫn là không cho phép bất cứ ai ủy khuất người của mình, Tô Tần như vậy sao có thể khiến hán không ngừng yêu thương, lo lắng được!

Tần Như Ca nhìn thấy vết bàn tay trên mặt nàng kia, chỉ là cúi đầu, nắm chặt nắm tay.

Lãnh Dạ thần tình lạnh nhạt nhìn Tô Tần, nhưng nếu tỉ mỉ quan sát hán, liền sẽ phát hiện, đáy mắt hán đằng đằng lên 1 mạt sát ý, thẳng ép tới chỗ chủ tớ 2 người kia.

Ngô Hạo cũng lặng yên đứng ở 1 bên, không có lên tiếng, thế nhưng hán thân hình cao lớn lại thủy chung không rời che chắn bảo hộ Tô Tần.

Tần Như Nguyệt đỡ khung cửa, ngơ ngác nhìn này 1 phòng người, vừa rồi Tô Tần lời nói kia cũng đập vào trong lòng của nàng.

Ngay 1 khắc, Tô Tần nhưng không biết, của nàng lời nói kia chinh phục ở đây tất cả mọi người, cũng chính là ở 1 khắc kia, bộ dáng của nàng trú vào trong lòng của mỗi người.

Y Thủy Liên tự nhiên cảm giác được ở đây bầu không khí bất đồng, mọi người, cơ hồ đều đưa mắt hướng về phía ở giữa sân Tô Tần, mà nàng cũng phát hiện, ở trên người của nàng có 1 loại khí chất vô hình thu hút, tản mát ra 1 loại lực ngưng tụ, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Tay ở trong bát tri bát giác chăm chú nắm khối, Y Thủy Liên lần đầu tiên cảm thấy uy hiếp đến từ 1 nữ nhân, vừa tự nhiên, lại vừa quyết đoán chấn động nhân tâm, thẳng đánh trái tim, đem linh hồn lay động.

Nàng sẽ như thế bại bởi nàng ta sao?

Không! Nàng tuyệt đối sẽ không thua, cũng tuyệt đối không thể thua!

— Ta lời nói vừa rồi, không biết thánh nữ nghe hiểu không, nếu là nghe hiểu xin mời đi! - Tô Tần vươn tay, ý bảo nàng rời đi.

Y Thủy Liên lần đầu tiên gặp được người cường thế như vậy, cưỡng chế xuống lửa giận trong lòng, uyển chuyển cười nói- Tô công tử quả nhiên là tấm lòng nhân hậu, hiểu rõ tình lý, xác thực làm cho người ta bội phục, nữ tỳ của bổn cung không biết nông sâu mạo phạm công tử, mong rằng công tử chớ cùng nàng chấp nhất.

Tô Tần rất không thích trong giọng nói của nàng mang theo cao ngạo, nàng ngẩng đầu lên, lãnh đạm nhìn nàng ta.

— Bất quá, bổn cung nghĩ, Tô công tử nhất định sẽ không cùng hạ nhân chấp nhất, chuyện lần này là do hạ nhân làm quá thân phận, Tô công tử người thông tuệ như vậy tất nhiên hiểu rõ, đúng không! - Y Thủy Liên ôn nhu cười, trong mắt lại là ý vị khiêu khích.

— Ta hiểu hay không hiểu không quan trọng, quan trọng là ta căn bản khinh thường đi minh bạch! - Tô Tần nhíu mày trả lời- Thánh nữ đại nhân quý nhân sự vội, nhất định là có thật nhiều chuyện phải xử lý, ta không dám làm lỡ ngài làm việc, thất kính không thể tiến! - Tô Tần 1 phát tay áo lạnh lùng nói.

— Hừ, người không nói bổn cung nhưng thật ra quên mất, hôm nay tả sứ đại nhân hẹn bổn cung cùng đi ngoại ô ngắm hoa, chỉ là không biết Tô công tử có hay không rảnh rỗi, bổn cung thỉnh tả sứ đại nhân cũng mời người cùng đi theo thể nào?

Tô Tần xoay người nhìn nàng- Đa tạ thánh nữ hảo ý, ta tâm lĩnh!

— Đã xảy ra chuyện gì? - Đúng lúc này, 1 đạo rêu rất thanh âm truyền vào, ngay sau đó Tư Mã Hằng liền xuất hiện ở cửa.

— Tả sứ đại nhân, người đã đến rồi- Y Thủy Liên lập tức nghênh đón, ôm cánh tay hắn, dịu dàng cười, kia cười, giống như gió mát thổi trên cánh đồng hoa, lộ ra lúm đồng tiền say lòng người – Ta chờ người đã lâu.

— Đây là có chuyện gì? - Tư Mã Hằng ánh mắt trực tiếp quét về phía Tô Tần, khi thấy trên mặt nàng đạo kia hồng chướng ửng, trong mắt cấp tốc xẹt qua 1 mặt ám muội, duệ quang lưu chuyển.

— Nay phải hỏi 1 chút thánh nữ đại nhân! - Hồ Thanh Ca 2 tay khoanh lại, lạnh lùng trả lời.

— Thánh nữ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? - Tư Mã Hằng ngữ khí thập phần bình thản.

— Tả sứ đại nhân, người cần phải vì thánh nữ đại nhân tác chủ! - Tử y che trên mặt bị phồng đỏ, biểu tình thống khổ chỉ vào Tô Tần nói.

Tư Mã Hằng chợt nhíu mày- Nga?

— Vừa rồi người này đối thánh nữ đại nhân nói năng lỗ mãng, nô tỳ chỉ là khuyên nhủ 1 chút, ai ngờ nàng thế nhưng dùng nước nóng hắt nô tỳ, còn đối thánh nữ đại nhân lớn tiếng hô quát, nô tỳ bị thương là chuyện nhỏ, thánh nữ đại nhân chịu nhục là chuyện lớn, kính xin tả sứ đại nhân vì thánh nữ đại nhân tác chủ, giành lại công đạo cho thánh nữ đại nhân! - Tử y vừa nói xong, còn quỳ than thở khóc lóc.

Tư Mã Hằng lạnh lùng nhìn nàng, lại nhìn 1 chút Y Thủy Liên, rồi đảo qua 4 phía 1 lần, cuối cùng đưa mắt dừng ở hình ảnh Tô Tần, đáy mắt xẹt qua 1 mặt thương đau.

Tô Tần lẳng lặng nhìn hắn, chờ hắn cân nhắc quyết định.

— Người đứng lên đi, tử y cô nương chân thành hộ chủ đáng được khen ngợi! - Tư Mã Hằng ghé mắt đối người phía sau nói- Đi, đem Ngưng Da Lộ lấy đến, thưởng cấp cho tử y cô nương!

Tư Mã Hằng không để ý tới thỉnh cầu của nàng, qua loa phái người đưa thuốc, bỏ đề tài này qua 1 bên.

— Tuân lệnh! - Người phía sau lĩnh mệnh rời đi.

— Tả sứ đại nhân, kính xin vì thánh nữ đại nhân tác chủ, giành lại công đạo cho thánh nữ đại nhân! - Ai ngờ tử y căn bản không cảm kích, như trước nhất quyết không tha, muốn Tư Mã Hằng cấp cái thuyết pháp.

Tư Mã Hằng lãnh con người liêm khiết, nhìn chăm chăm nàng- Người nếu chân thành tí chút, liền phải biết tính tình của thánh nữ đại nhân, nàng, là cái loại sẽ vì điểm việc nhỏ ấy liền mang thù sao! Vẫn là nói căn bản người không cam lòng chịu nhục, nên mượn tay bản tọa đến vì mình đòi cái công đạo!

Tư Mã Hằng không cho nàng thêm bất luận cái cơ hội phát ngôn gì nữa, 1 ngữ bản trúng ngay tâm.

Tử y nghe vậy, trong lòng chấn động, nàng bị Tư Mã Hằng đạo kia ánh mắt lợi hại như đao phong bản không dám lại ngẩng đầu.

Tô Tần nghe vậy, âm thầm cười trộm, này tử y thật đúng là kẻ ngốc, Tư Mã Hằng vừa rồi rõ ràng cho nàng 1 cái bậc thang, mà nàng lại muốn đi gối Tư Mã Hằng nghịch lân, kia hẳn là ai chứ, 1 kẻ phúc hắc, hẳn đời nào để cho người khác có thể đơn giản lừa gạt!

__ Tả sứ đại nhân nói quá lời rồi, tử y nàng cũng chỉ là nhất thời nóng ruột mà thôi, này cũng chỉ là 1 hồi hiểu lầm! - Y Thủy Liên là người sáng suốt, nàng nhìn thấy Tư Mã Hằng đáy mắt không kiên nhẫn, lập tức nói- Tử y, còn không tạ ơn tả sứ đại nhân!

__ Tử y tạ ơn tả sứ đại nhân! - Tử y có ngốc cũng biết Y Thủy Liên trong giọng nói mang không vui, lập tức liền khom người lui tới bên cạnh.

__ Nếu chỉ là 1 hồi hiểu lầm, như vậy tất cả mọi người giải tán đi! - Tư Mã Hằng vung tay lên nói.

__ Như vậy tả sứ đại nhân, chúng ta đi ngắm hoa đi! - Y Thủy Liên cười khanh khách kéo cánh tay hắn.

__ Hảo! - Tư Mã Hằng cúi đầu cười, liền xoay người ly khai.

Y Thủy Liên xoay người, hướng Tô Tần đầu đi 1 cái nhíu mày, sau đó mang theo tư thái thắng lợi, vui vẻ ly khai.

__ Tiểu thư... ...- Hạnh Nhi lo lắng nhìn Tô Tần, rất sợ nàng khổ sở.

Vậy mà... ..

Hồ Thanh Ca cũng quay đầu nhìn Tô Tần, vậy mà lại thấy đến Tô Tần đuổi lại thất lưng, đánh đại ngáp.

__ Tất cả giải tán đi, đừng tụ tập ở chỗ này, người nào có việc thì về chỗ làm! - Che miệng, Tô Tần quyết định trở lại ngủ bù.

Ngạch _____

Mọi người tích mỡ hôi, lúc này, hình như nàng phải nên rất tức giận, rất khổ sở mới phải, vì sao nàng lại đưa ra cái bộ mặt này, chẳng lẽ nàng thật không quan tâm, hay là, nàng căn bản là đang diễn trò!

__ Như Ca, 1 hồi nhớ đi tới chỗ lão ngoan đồng lĩnh thuốc cấp Hạnh Nhi cùng Thủy Nguyệt cô nương! - Tô Tần dùng ngón cái nhẹ nhàng thay Hạnh Nhi lau đi vết máu khóe miệng- Mau đi nghỉ, hôm nay người cũng mệt mỏi rồi, ta sẽ kêu Như Ca thay người bồi thuốc! - Nói xong, nàng vui vẻ hướng Hạnh Nhi nháy mắt.

__ Tiểu thư, người... ...- Hạnh Nhi xấu hổ cúi đầu, trên mặt đỏ bừng đã phân không rõ rốt cuộc chỗ nào mới là bị sưng.

__ Ha ha! - Tô Tần lớn tiếng cười.

Tô Tần còn chưa nằm đến sàng, trong phòng liền có thêm 1 người rảnh rỗi.

__ Tại sao muốn ta bồi thuốc cho nàng! - Tần Như Ca vẻ mặt không vui.

Tô Tần xoay người ngồi dậy, sau đó cúi đầu, híp mắt nhìn hắn- Người tới chỗ của ta, lãng phí quý giá thời gian của ta liền vì câu này! - Nàng còn buồn ngủ a!

__ Người cũng bị thương, ta giúp người bồi thuốc! - Tần Như Ca cầm trong tay 1 lọ nước thuốc, đi tới đầu giường Tô Tần, ở trước mặt nàng ngồi xuống.

__ Không cần, mặt của ta không có việc gì, người hay là đi giúp Hạnh Nhi bồi thuốc đi, nha đầu kia rất vụng về! - Tô Tần vội vã xua tay.

__ Ta thấy người so với nàng càng thêm vụng về! - Tần Như Ca 1 bộ biểu tình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Nàng cái gì đều nhìn thấu triệt, vì sao tâm tư của hần nàng liền nhìn không thấu đây!

Ngạch _____

Tô Tần lúc này nhưng thật ra bắt đầu cảm thấy mặt đau, hình như đầu cũng rất đau, nàng hôm nay là phạm vào thiên tình nào, vì sao muốn hảo hảo mà ngủ 1 giấc cũng không được.

__ Người, ở đây còn đau không? - Tần Như Ca trong lúc bất chợt trở nên rất ôn nhu, vươn ngón tay vuốt mặt của nàng, đầu ngón tay vừa chạm đến da thịt của nàng, giống như bị điện giật, lập tức rút trở lại, cúi đầu, loay hoay bắt tay mở lọ thuốc, cố ý vì Tô Tần bôi thuốc.

__ Chỗ này của ta không đau, ở đây đặc biệt đau! - Tô Tần chỉ đầu của mình, hần cố chấp khiến cho đầu mình đau không dứt!

__ A, nàng ta vừa rồi rõ ràng đánh là mặt, thế nào đầu của người lại đau! - Tần Như Ca lại hết sức khẩn trương, lập tức xít lại gần kiểm tra- Để cho ta xem 1 chút, chỗ nào đau?

Mặt của hần đến thật sự gần, gần đến mức hơi thở hào hển đều phun ~ hất tới trên mặt Tô Tần, 1 cổ dị thường nhiệt lưu xẹt qua trong lòng, thân thể run lên, Tô Tần lập tức lui về phía sau.

__ Không, không cần! - Tô Tần ngữ khí cũng có chút bối rối, lần đầu tiên khoảng cách gần như vậy nhìn Tần Như Ca, lại phát hiện hần càng ngày càng có khí khái nam tử, không biết là bắt đầu từ lúc nào, cái nhỏ gầy nam hài kia đã lớn lên.

Cảm thấy được Tô Tần có ý định xa lánh, Tần Như Ca rất là thất lạc, hần ngượng ngừng thu tay, sau đó đem bình thuốc đặt ở trên giường của nàng, đứng lên nói- Ta để thuốc ở chỗ này, người nhớ bôi thuốc, như vậy mới sẽ không lưu lại dấu vết, nữ hài tử luôn luôn để ý bộ mặt của mình!

Nói xong câu không đầu không đuôi này, hần liền đi ra cửa.

Tô Tần mở tròng 2 mắt, còn chưa kịp theo lời nói vừa rồi của hần lĩnh ngộ hết, môn nhưng lại được mở ra, lúc này lại thêm 2 người.

__ Hồ Thanh Ca, Dạ Lãnh, các người thế nào cũng tới? - Tô Tần nhìn cửa đứng 3 người, có chút giật mình.

__ Ta là tới xem trên mặt thương thế như thế nào? - Hồ Thanh Ca trong tay cũng cầm 1 lọ nước thuốc, hào hứng bỏ lại gần nàng- Thuận tiện tới giúp người bôi thuốc!

Không phải là độc nhất vô song, Tô Tần phát hiện Dạ Lãnh trong tay cũng cầm 1 lọ thuốc, ánh mắt của hần vừa vận đối diện ánh mắt của Tô Tần.

__ Ta, ta tới đưa cho người- Dạ Lãnh nhưng thật ra vẻ mặt bình tĩnh, bất quá, nụ cười của hần lý lại hơn phân xấu hổ cùng co quắp.

Ngô Hạo cũng chỉ là tao liễu tao đầu, cười nói- Chớ kinh ngạc, ta cũng tới đưa!

Ngạch _____

Tô Tần ngẩng đầu lên, 2 mắt nhìn nóc nhà, liền chớp mắt khí lực cũng không có, hôm nay xem ra nàng là đừng mong ngủ!

Ngay Tô Tần cúi đầu thở dài thời gian, cửa lại thêm 2 người.

__ Thủy Nguyệt cô nương, người thế nào cũng tới? - Tô Tần phát hiện, căn phòng nhỏ bé của nàng lại mọc thêm 1 người, cứ dung nạp càng ngày càng nhiều người như vậy, 1 lại tiếp 1 mà đến, có còn để cho nàng nghỉ ngơi hay không đây!

__ Ta, ta đến xem công tử... - Thủy Như Nguyệt trong tay cũng đang cầm 1 lọ thuốc, có chút co quắp đứng ở trước cửa lại không có rảo bước tiến vào.

Cùng ở sau lưng nàng chính là Hạnh Nhi, nha đầu kia trong tay cũng cầm 1 lọ thuốc.

Tô Tần dở khóc dở cười- Kính nhờ, ta thương chỉ là nửa bên mặt, các người tống thuốc đều đủ cho ta đồ hết cả thân thể, các người muốn cho ta đồ mấy tầng?

Nghe vậy, mọi người 2 mặt nhìn nhau, lại phát hiện, mỗi người trong tay đều cầm 1 lọ thuốc, trong lúc nhất thời, có chút xấu hổ.

Khúc khích —————

Không biết là ai trước cười 1 tiếng, sau đó đại gia liền đều cười.

— Đây phải trách người, ai kêu người thích thể hiện, thường xuyên bị thương, không nhiều chuẩn bị 1 ít, ta sợ nhiều đó cũng không đủ người xài! - Hồ Thanh Ca trêu ghẹo nói- Vì thế, người phải chuẩn bị nhiều 1 chút, lo trước khỏi họa!

— Ta nghe thể nào cũng cảm thấy người đây là đang rửa ta nha! - Tô Tần lần đầu tiên nghe người như thế giải thích, có chút bất đắc dĩ.

— Ta là nói thật, người không thích cũng phải nghe! Đến lúc đó người còn phải cảm tạ ta! - Hồ Thanh Ca vừa cười vừa nói, trong giọng nói đều là vị đạo cứng chiều.

— Phải, phải, ta biết, ta cũng thập phần cảm tạ các vị quan tâm, bất quá, ta hiện tại cần nhất chính là sung túc giấc ngủ, vì thể phiền phức các vị ra về, làm cho ta hảo hảo mà nghỉ ngơi 1 chút, có thể không? - Tô Tần giờ 2 tay lên, tỏ vẻ đầu hàng, lại như thế nháo đi xuống, nàng cũng không thể nào ngủ tiếp!

— Chúng ta đi về trước, làm cho nàng nghỉ ngơi thật tốt trước đã! - Dạ Lãnh đi tới trước bàn, đem bình thuốc đặt lên bàn.

— Đa tạ! - Tô Tần đối với hắc báo lấy 1 quyền, tỏ vẻ cảm tạ.

Đối với nàng mà nói, hiện tại có 1 giấc ngủ đầy đủ so với cái gì đều quan trọng hơn hết, trên mặt thương tựa hồ cũng không quan trọng!

Mọi người đi rồi, Tô Tần vừa nằm xuống, còn chưa cùng Chu Công gặp mặt chào hỏi, trên mặt liền truyền đến từng đợt tựa lông chim tha ngứa cảm giác... ..

Mở mắt ra vừa nhìn, lại ngạc nhiên phát hiện, lão ngoan đồng chẳng biết lúc nào đứng ở đầu giường.

Lại định nhãn nhìn lại, ở trước mặt mình, 1 cái tuyết trắng, lông xù gì đó đang liếm gò má mình, vừa kia tựa lông chim tha ngứa cảm giác, đều là nó tạo ra.

Người là người ta yêu nhất! — Đây là cái gì? - Tô Tần lập tức đứng dậy, kinh ngạc nhìn lão ngoan đồng, chỉ vào quả cầu mập hỏi.

— Nó gọi Tuyết, là sủng vật của ta- Nói xong hắc đem quả cầu mập kia bế lên, vừa cười vừa nói với Tô Tần.

— Nó đây là đang làm gì? - Tô Tần sờ sờ mặt mình, hình như nó vừa liếm mặt mình.

— Nó rất thích người, vừa rồi nó dùng đầu lưỡi chữa thương cho người.

— A! - Tô Tần lập tức che 2 má, đại người ra, hắc nói, quả cầu mập dùng đầu lưỡi liếm vết thương ỉnh, là giúp mình trị liệu!

Từng nghe nói động vật thường dùng lưỡi liếm nhau để trị vết thương, Tô Tần tò mò đem quả cầu mập đáng yêu kia ôm lấy, đương lúc ánh mắt của nàng vừa tiếp xúc với trán nó, ánh mắt như dừng lại.

— Đây là, người chính là mèo con kia! - Tô Tần có chút kinh hãi hô- Người tại sao lại ở chỗ này!

Tô Tần trong tay ôm chính là 1 cái bạch hổ trán có huyết hồng tâm hình ấn ký, cũng là “Mèo con” bị mắc kẹt trên ống thoát nước mà nàng ở lúc trước khi xuyên việt từng giải cứu.

— Ha hã, nó không phải là mèo con, nó là loài bạch hổ thuần huyết! - Lão ngoan đồng cười hì hì ôm lại Tuyết, đối Tô Tần nói- Tiểu nha đầu, ta phải đi, cảm ơn người mấy ngày nay chiếu cố, ta cũng không có vật gì đặc biệt quý trọng, ta đành đưa sợi dây chuyền này tặng lại cho người, lễ vật không đáng giá, nhưng là 1 phần tâm ý của ta.

— Người phải đi sao, đi nơi nào? - Hắn đơn thân già cả còn có thể đi nơi nào.

— Ta trở lại địa phương ta nên đi.

— Nơi đó là chỗ nào?

— Là 1 địa phương rất mỹ lệ, người nếu rảnh rồi, hoan nghênh đi vào trong đó, ta nhất định hảo hảo mà chiêu đãi ngươi! - Tiểu tuyết cầu trong lòng lão ngoan đồng đột nhiên giật giật, tựa hồ muốn nhảy ra ngực của hắn, hắn cúi đầu cười- Đừng lo lắng, nàng rất nhanh sẽ đến!

— Thế nhưng, ta phải như thế nào mới có thể tìm được nơi đó? - 1 loại xúc động kỳ quái làm cho Tô Tần đột nhiên nói ra khỏi miệng, nàng trong lúc nhất thời nổi lên lòng hiếu kỳ, muốn tới địa phương mà lão ngoan đồng nói nhìn 1 cái.

— Người sẽ tìm được nơi đó, ta ở đó chờ ngươi! - Nói xong hắn liền ly khai.

Waaa ————— lạng lẽ ngáp, lại phát hiện không có thanh âm.

Tô Tần bỗng nhiên mở mắt ra, lại phát hiện, chính mình còn nằm ở trên giường, trong tay chính cầm sợi dây chuyền mà lão ngoan đồng tặng cho mình.

Nguyên lai không phải là mộng, như vậy vì sao lão ngoan đồng kỳ quái lại có mèo con, còn có hắn vì sao phải tặng mình vật này?

Nhìn kỹ, sợi dây chuyền này hình dạng thập phần kỳ lạ, ngay chính giữa treo 1 chìa khóa làm bằng bạc, toàn bộ dây chuyền chạm khắc tinh mỹ, tạo hình mới mẻ độc đáo, làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay.

Ngoài phòng đã là 1 mảnh ánh trăng phi mỹ, ánh trăng như nước xuyên thấu qua hoa cách song, nghiêng vào trong phòng, làm cho cả phòng đều có ánh sáng màu mơ màng.

— Trên mặt thương thế ra sao? - Bên tai đột nhiên hiện lên thanh âm ôn nhu của Tư Mã Hằng, Tô Tần câu dẫn ra khóe miệng cười, đưa mắt hướng hắn nhìn lại.

— Đã ổn! - Tô Tần dùng tay sờ sờ gò má, nơi đó 1 mảnh lạnh lẽo nhẹ nhàng khoan khoái, chẳng biết tại sao, địa phương bị mèo con kia liếm trôi qua, thực sự không còn sưng cũng không đau đớn, nó thật đúng là 1 con mèo nhỏ thần kỳ.

— Để cho ta xem 1 chút- Tư Mã Hằng ngồi ở bên người nàng, vươn tay nhẹ nhàng mà vuốt ve gương mặt nàng, quả nhiên không còn sưng cũng không đỏ.

Trong mắt của hắn xẹt qua 1 tia đau thương (Đau lòng + thương tiếc) - Người vốn luôn như vậy, không hảo hảo yêu quý chính mình! - Trong giọng nói mang ý tứ hơi trách cứ.

— Ta chỗ nào mà không hảo hảo bảo vệ mình! - Tô Tần bĩu môi nói- Ta là tránh không kịp, mới có thể bị ả ta cho 1 cái tát! - Bất quá nàng cũng đã đòi trở về, nguyên chén trà nóng hổi toàn bộ đều hắt ở trên mặt của ả ta, ả ta như vậy so với mình còn thảm hơn rất nhiều nữa.

— Người về điểm này tâm địa thật gian xảo, ta còn không biết sao, nửa điểm cũng không muốn chịu thiệt cứ hay giả bộ ngu ngơ, để cho người khác khi dễ trên đầu của mình, chính là người muốn mượn cơ hội để hảo hảo mà chinh các nàng! - Tư Mã Hằng cương chiều đem Tô Tần kéo vào trong lòng.

— Trời, nếu không làm như vậy, các nàng sẽ chịu thua sao! - Tô Tần chưa từng nghĩ tới sẽ bị người khác nhìn thấu được tâm tư, lại bị Tư Mã Hằng nói thấu- Bất quá, người cũng không tốt hơn ta bao nhiêu, bình thuốc kia, người đã động tay động chân vào rồi nhì! - Phúc hắc nam nhân! Quả thực không thể xem thường!

— A, người đều biết hết rồi! - Tư Mã Hằng giả vờ kinh ngạc nói.

— Xì, điểm tâm tư nhỏ bé của người sao có thể giấu giếm được pháp nhãn của ta! - Tô Tần đắc ý cười nói, sáng nay, đương lúc Tư Mã Hằng nói đến bình thuốc kia, Tô Tần phát hiện đáy mắt hắn xẹt qua 1 tia châm chọc, nàng liền lập tức hiểu, bình thuốc kia có vấn đề.

— Ha ha, người nha đầu này, thực sự là không buông tha người, được rồi coi như trả thù 1 chút cho ngươi! - Nhẹ nhàng mà bóp 1 chút mũi của nàng- Đối bụng không, ta có mang theo 1 chút đồ ăn cho ngươi!

__ Là thứ gì? - Tô Tần hào khí nhìn hần từ phía sau như là đang làm ảo thuật, lấy ra 1 túi lớn, hương khí lập tức tỏa ra 4 phía.

Tư Mã Hằng vui vẻ cười, Tô Tần vừa nhìn, là vịt nướng thơm ngào ngạt.

__ Ta không biết người nói vịt nướng Bắc Kinh là cái gì! - Hần từng hỏi qua trù sư, nhưng không có người nào có thể đưa ra 1 đáp án chính xác- Thế là, ta đi tìm trù sư giỏi nhất ở đây, dựa theo hần nói, làm cho người cái này!

__ Người tự mình làm? - Tô Tần tay cầm vịt nướng, trong mắt kích động lại như sao quang lóe ra không ngừng.

__ Ân, đừng chê nha, mặc dù tay nghề không tốt lắm, người chấp nhận ăn nó nha! - Tư Mã Hằng lúc này trên mặt lại hiện lên ngại ngần khó gặp.

__ Hằng... ...- Tô Tần hít mũi 1 cái, sau đó bay vào trong ngực của hần-n Chỉ cần là người làm, ta đều thích! Đều trở nên ngon nhất!

Nàng chỉ nói qua 1 lần, hần lại nhớ kỹ, dụng ý như vậy thăm thiết, mới là tối trân quý nhất!

__ Ăn ngon không? - Mặc dù nàng chưa nói, thế nhưng hần rất để ý nha.

__ Ân, ăn rất ngon! - Tô Tần không khách khí chút nào, ăn ào ào như vũ bão.

__ Tiểu mèo tham ăn! - Tư Mã Hằng vươn ngón cái, nhẹ nhàng mà đem vết mỡ trên khóe miệng Tô Tần xóa đi, cưng chiều cười nói- Ăn từ từ thôi, không người cùng người cường! Ăn xong, ta dẫn người đi tới địa phương này!

A ———

Theo trong phòng tử y truyền ra 1 trận tiếng thét chói tai, Y Thủy Liên nghe vậy đẩy cửa vào, lại ngạc nhiên phát hiện tử y dùng chăn che hết cả người, trốn ở trên giường gào khóc.

__ Làm sao vậy! - Y Thủy Liên vội vã đi tới, muốn vén chăn lên, lại bị tử y kéo càng chặt hơn.

__ Thánh nữ, không nên nhìn, ô ô... ...- Tiếng khóc của nàng rất thê thảm, trong đó còn pha 1 loại thống khổ xót ~ ngâm.

__ Để cho ta xem! - Y Thủy Liên mạnh mẽ xốc lên chăn của nàng vừa nhìn, cả người như sét đánh bàn không thể động đậy- Người, mặt của người...

Tử y cả khuôn mặt phù thũng đã không thể phân rõ ra ngũ quan, cái loại bộ dáng kinh khủng này làm cho Y Thủy Liên đảo hít 1 hơi lạnh khí, lui về phía sau vài bước, 1 cổ hàn khí theo đáy lòng bốc lên, phiếm tới tứ hải.

__ Thánh nữ!!!! - Tử y che mặt từ trên giường lăn xuống, bò đến bên chân của nàng, kéo đuôi váy của nàng thống khổ hô.

Y Thủy Liên ngẩng đầu lên, hít sâu 1 hơi, hạp thu hút nói- Là thuốc tả sứ đại nhân cho người, đúng không!

Tử y gật gật đầu.

__ Ha hã... ...- Y Thủy Liên lão đảo lại lui về phía sau vài bước, mắt húng ngời ở ý thượng- Không nghĩ tới, hần từ thủy tới chung cũng chỉ là che chở ả ta!

__ Thánh nữ... ...- Tử y miễn cưỡng mở 2 mắt sưng phù như bị đánh, nhìn nàng.

__ Tử y, xem ra nghi thức lễ rửa tội kia phải tiến hành trước thời gian đã định! - Y Thủy Liên cúi đầu, liềm khỏi 2 tròng mắt, phát ra lợi hại quang mang cùng lãnh khốc.

Nam nhân này, nàng đã định rồi! Kể cả phải dùng tất cả thủ đoạn, nàng cũng phải có được hần!

__ Người như vậy chính tử y, thánh nữ há sẽ bỏ qua? - Tô Tần ngồi ở trong lòng Tư Mã Hằng, cảm thụ được hần ôn nhu che chở đồng thời, nàng cũng thập phần lo lắng- Người không phải đã nói, phải nhẫn sao, điểm

việc nhỏ ấy cũng không nhẫn nổi, người như thế nào có thể tìm được độc thủ phía sau tấm màn Thiên Cầm kia, thế nào tìm được mật đạo tiến vào Hắc Lâm!

— Nha đầu ngốc, có 1 số việc có thể nhẫn, có 1 số việc tuyệt đối không thể nhẫn! - Tư Mã Hằng ngữ khí lại là vô cùng kiên định- Nàng ta không được phép khi dễ người!

Chuyện gì hắn cũng có thể nhẫn, thế nhưng hắn không thể chịu đựng việc nàng bị mây may thương tổn, ngày ấy lúc nhìn thấy thương tích trên mặt nàng, quả đấm của hắn nắm chặt khởi, nếu không phải tự mình cố nén khắc chế xuống, cái tử y kia đã sớm đã bị trúng 1 quyền của hắn, bây giờ hắn bắt quả chỉ cho ả 1 chút trừng phạt mà thôi!

— Ta chỉ là cho nàng 1 lọ thuốc, xem như là tiện nghi nàng! - Tư Mã Hằng cương chiều vuốt ve tóc Tô Tần, liếm khởi lợi hại quang mang, hóa thành lưu luyến nhu tình- Ai kêu nàng dám cả gan tát người!

Hắn đều luyện tiếc thay cho tiểu nha đầu này, cứ nhiên để cho nàng bị đánh, hắn quyết định sẽ không bỏ qua tử y kia!

— Hằng... ...- Tô Tần đem hông của hắn ôm càng chặt hơn- Bởi vậy, bọn người cùng với thánh nữ trực tiếp nổi lên xung đột, nàng có thể hay không... ...

— Cho dù không có chuyện hôm nay, ta cùng với nàng cũng sẽ giống như vậy khởi xung đột, không phải hôm nay, thì là ngày mai, không phải ngày mai, thì cũng là 1 ngày gần nào đó- Tư Mã Hằng an ủi nói- Đừng để ý, đây là chuyện sớm muộn, sớm tới 1 chút cũng hảo, ta không muốn cứ luôn như thế nguy trang đi xuống!

Tô Tần không có lại mở miệng, chỉ là tựa đầu mai được càng sâu, chẳng biết tại sao, đáy lòng của nàng còn dâng lên 1 tia bất an, tựa hồ không như thế ôm chặt hắn, sẽ ở sau 1 khắc liền mất đi hắn.

— Tôi, tiểu nha đầu, đem mắt mở ra!

— Đây là? - Tô Tần kinh ngạc nhìn đại thụ trước mắt, nguyên vẹn đứng vững trong mây, thân cây cứng cáp chứng kiến năm tháng trôi qua, như thời gian ở chỗ này lưu lại ấn ký của nó.

— Đây là đại thụ lớn nhất của Yên Môn Quan! - Tư Mã Hằng đi tới trước cây, vươn tay tinh tế vuốt ve vằn lộ gập ghềnh trên cây khô kia, trong mắt lộ ra 1 loại tưởng niệm ưu tư- Khi đó, ta cùng với Lục đệ thường thường tới nơi này, sau đó bò lên trên ngọn cây cao nhất, từ trên ngọn cây có thể nhìn toàn bộ Yên Môn Quan!

— Vậy nhất định rất đẹp...- Tô Tần có thể tưởng tượng được.

— Phải, khi đó biên quan chiến sự căng thẳng, ta cùng với Lục đệ thường xuyên vì thảo luận chiến sự thức đến đêm khuya, thế là liền thừa dịp đêm khuya tới nơi này cùng nhau nhìn mặt trời mọc- Tư Mã Hằng nói, 2 mắt nhìn về phía phía trước, tựa hồ đang hồi ức lại đoạn thời gian tốt đẹp kia- Tần Nhi, người biết vì sao chúng ta ngủ không được không?

— Không biết... ...

— Đó là bởi vì, chúng ta không dám ngủ! - Tư Mã Hằng xoay người, nhìn nàng, trong mắt lộ ra 1 tia bất đắc dĩ.

— Không dám? - Không dám ngủ!?

— Đó là bởi vì, chúng ta sợ hãi, sợ hãi 1 khi nhắm mắt lại, liền cũng không thể nhìn thấy mặt trời mọc ngày thứ 2 nữa... ...- Trong giọng nói nhàn nhạt gấp khúc, lại hóa không ra đau thương.

— Hằng... ...- Tô Tần đột nhiên hiểu tâm tình lúc này của hắn- Sẽ không, sau này ta cũng sẽ cùng người xem mặt trời mọc, sau này cũng sẽ không ly khai người... ...

Chưa bao giờ nghĩ tới, luôn luôn cảm y ngọc thực hắn, cũng sẽ có như thế trải qua gian khổ, luôn luôn vui cười ngoạn thế hắn, cũng sẽ có như vậy biểu tình bi thương, mà hắn lại luôn luôn nhàn nhạt cười quá, kia cười, tựa hồ đây chẳng qua là chuyện nhất kiện rất bình thường, thế nhưng Tô Tần biết, trong lòng của hắn lại ở thừa nhận thật lớn thống khổ, giãy giụa, thế nhưng hắn nhưng cũng không nói ra khỏi miệng, hắn ẩn nhẫn, hắn kiên cường càng làm cho nàng đau tiếc.

Nam nhân như vậy, nàng không thể không yêu, cũng không cách nào không yêu!

— Tần Nhi... —- Tư Mã Hằng thật sâu nhìn nàng, nhìn vào đáy mắt nàng, nàng trong mắt kia mặt ôn nhu làm cho tim của hắn đạt được an ủi, 2 tay chăm chú ôm lấy nàng, cúi đầu hôn lên môi của nàng.

2 tay hoàn thượng cổ của hắn, Tô Tần kiễng chân, cố gắng dùng của mình ôn nhu, đáp lại của hắn thâm tình.

— Hằng... —- Mềm nhẹ thanh âm theo giữa môi, đứt quãng dật ra, mang theo của nàng yêu say đắm, của nàng đau tiếc, nhu vào đáy lòng hắn, 2 tay ôm ở hông của nàng lại thu nạp mấy phần.

Cái kia hôn giống như là đã trải qua nửa thế kỷ như vậy trường... ..

Tô Tần ngã vào trong ngực của hắn, cúi đầu thở phì phò, tay lại hoàn ở hông của hắn không buông.

— Tần Nhi, người đi theo ta! - Tư Mã Hằng đột nhiên đứng lên, ôm nàng đi tới đại thụ trước mặt, từ giữa hông rút ra 1 thanh chủy thủ.

— Người muốn làm gì? - Tô Tần tò mò nhìn hắn cầm chủy thủ ở trên cây khắc .

— Ta cùng Lục đệ từng hẹn nhau, nếu có 1 ngày tìm được chính mình âu yếm nữ tử, liền dẫn nàng tới nơi này, sẽ đưa tới nơi này, bây giờ, ta liền muốn đem tên của chúng ta khắc ở chỗ này! - Nói xong hắn cầm đao, 1 khoản 1 hoa, khắc được tỉ mỉ, khắc đặc dụng tâm.

Tô Tần lặng lẽ đứng ở bên cạnh, thập phần nghiêm túc chăm chú nhìn vào hắn, không bỏ qua từng nét mặt của hắn.

Ánh trăng như nước, như áo choàng mà bao phủ, vậy ánh sáng nhu hòa như nước cũng chảy vào đáy mắt hắn, nổi lên khác thường quang thải, sống mũi cao thẳng ở trên gương mặt hạ nhân nhạt bóng mờ, đem cả khuôn mặt khắc được càng thêm có lập thể, góc cạnh rõ ràng tinh xảo ngũ quan dưới ánh trăng phụ trợ hạ ngày càng tà mị tuần lãng.

Nhìn hắn thật tình như thế, biểu tình chấp nhất, 1 loại cảm động gì đó dưới đáy lòng vô hạn lan tràn ra.

— Đây là cây lâu nhất của cả Yên Môn Quan, cũng lớn nhất, tối tráng 1 gốc cây, ta muốn đem tên của chúng ta khắc ở phía trên, như vậy chúng ta có thể vĩnh viễn cùng 1 chỗ, thẳng đến...- Tư Mã Hằng nghiêng đi mặt nhìn nàng, trong mắt hiện lên đưa tình ôn nhu- Thẳng đến địa lão thiên hoang!

Ôn nhu lời nói giống như là 1 trận gió mát, quyến chân thành thâm tình, tập vào trong lòng của nàng, nhu vào trong suy nghĩ, chỉ là 4 chữ, liền đưa hắn cùng lòng của nàng chăm chú cột vào cùng nhau, 10 ngón tương triền, hắn cùng với nàng ở chỗ này ưng thuận 1 “Địa lão thiên hoang”.

Trên cây khô già nua, tên 2 người được khắc vào vĩnh hằng, mang theo khắc sâu trong lòng triền yêu, bất diệt thế ngôn, dấu vết vững vàng khắc vào năm tháng lý.

62. Chương 62: Duy Nhất Bất Biến!

Tô Tần 1 tay vuốt ve đạo dấu vết do đao phong lưu lại kia, 1 tay đè lại ngực của chính mình, muốn đem kia phân yêu say đắm khắc tiến trong lòng.

— Người đang làm cái gì? - Tư Mã Hằng từ phía sau ôm lấy nàng, cầm để ở đầu vai của nàng.

— Ta muốn đem khoảng khắc này tiến vào trong lòng!

— Ha ha, nha đầu ngốc...- Hắn hôn 1 chút gương mặt nàng- Đến, ta cho người xem vật này.

Hắn buông ra Tô Tần, đi vòng qua phía sau cây từ gốc cây lấy ra 1 cây xằng, từ dưới tàng cây đào thứ gì đó.

— Người đang đào cái gì? - Tô Tần cũng tha cho đến phía sau cây hỏi.

— Khi đó ta cùng Lục đệ đến nơi đây từng đem 1 vài vật chôn ở dưới tàng cây này.

— Các người đem thứ gì chôn ở đây?

Cúi người xuống, lại bị hấn ngăn cản, dày rộng ẩm áp 2 tay che khuất 2 mắt của nàng- Bí mật, trước nhắm mắt lại, 1 hồi người sẽ biết!

Tô Tần cười nhắm 2 mắt lại, 2 tay bắt chéo sau lưng, lẳng lặng chờ đợi.

__ A, tìm được! - Tư Mã Hằng cao hứng đem 1 bao dùng giấy bọc màu bạc gói thành hình vuông đặt trên mặt đất- Được rồi, mở mắt ra đi!

Tô Tần mở mắt ra, cười hỏi- Là cái gì?

__ Chúng ta từng đem vật mình yêu mến nhất chôn ở chỗ này, hẹn định nhau, nếu chúng ta còn có thể sống trở về, nhất định phải mang theo nữ tử mình yêu nhất tới nơi này, đưa cái này cho nàng!

Mở ra vừa nhìn, lại là 1 hộp gỗ tử đàn hình vuông, Tô Tần lúc ánh mắt đảo qua hoa văn trên nắp hộp dừng lại, trong lòng run lên.

__ Đây, cái hộp này hình như ta đã nhìn thấy ở nơi nào! - Tô Tần lập tức ngồi chồm hổ xuống, tay xoa vắn lộ quen mắt kia, hình 1 đóa băng hoa sen yêu dị nở rộ.

__ Người từng nhìn thấy hộp gấm này? - Tư Mã Hằng mở to 2 mắt, nhìn nàng- Đã nhìn thấy ở nơi nào?

__ Lão ngoan đồng đưa cho ta hộp gấm... ...- Tô Tần tay tại hình đóa băng hoa sen yêu dị qua lại vuốt ve, đột nhiên 1 đạo giạt mình hiện lên, thân thể run lên, đứng lên- A, ta nhớ rồi, còn có 1 hộp gấm khác rất giống nữa!

__ Còn có?! - Tư Mã Hằng bất khả tư nghị nhìn nàng.

__ Ân, ta nhớ ra rồi, hộp gấm này ta từng ở cửa hồi môn của Nhan Phi Tuyết thấy qua! - Thảo nào khi đó, nàng đã cảm thấy lão ngoan đồng tổng cho mình hộp gấm thập phần nhìn quen mắt, khi đó nàng không nhớ rõ, lúc này tỉ mỉ nghĩ lại, nàng nhưng thật ra nhớ lại, ở cửa hồi môn rất ít không có bao nhiêu của Nhan Phi Tuyết từng thấy qua hộp gấm này.

__ Người xác định cái hộp gấm kia cùng cái hộp này giống nhau như đúc? - Tư Mã Hằng kích động nắm lấy tay nàng.

__ Ân! - Tô Tần đột nhiên nhớ ra cái gì đó, từ giữa cổ lòi ra sợi dây chuyền- Đây là lão ngoan đồng trước khi đi để lại cho ta!

__ Cái này! - Vậy mà Tư Mã Hằng vừa nhìn, mắt lại thoáng cái mở càng to, nhìn chăm chăm sợi dây chuyền giữa cổ nàng kia- Vì sao, lại trùng hợp như vậy!

__ Trùng hợp cái gì?

__ Sợi dây chuyền trên cổ người cùng của ta giống nhau như đúc- Nói xong, hấn từ trong ngực móc ra 1 sợi dây chuyền khác từ kiểu dáng, tính chất, tạo hình đều rất giống.

__ Tại sao có thể như vậy! - Tô Tần nhìn trong tay hấn, lại cúi đầu nhìn của mình- Sợi dây chuyền này là dùng để làm gì?

__ Là dùng để mở hộp gấm này! - Nói xong, hấn nhẹ nhàng cởi xuống sợi dây chuyền mặt chìa khóa, sau đó dùng nó mở ra cái hộp gấm kia.

__ Trong hộp là cái gì? - Tô Tần tò mò hỏi.

__ Ta không biết, đây là mẫu phi cho ta, nói là đồ gia truyền của nàng, ta chưa bao giờ mở ra! - Hấn sợ, sợ thấy cảnh thương tâm, chỉ là hôm nay, hấn lại có 1 cỗ hiếu kỳ, muốn nhìn xem ở trong đó đến tột cùng là cái gì!

Theo nắp chậm rãi mở, khi bọn hấn nhìn thấy trong hộp là gì, đều trừng lớn 2 mắt!

__ Đây, đây là!!!! - Tô Tần kinh hô che miệng lại, 2 mắt nhìn chăm chăm vật trong hộp, ngạc nhiên xẹt qua đáy mắt.

__ Thế nào lại là này... ...- Tư Mã Hằng càng kinh ngạc không ngớt.

Trong hộp chính là 1 viên “Ngọc linh lung” khác, bạch ngọc hình tròn bọc ngoài, bao lấy bên trong 1 viên tâm nhỏ như đậu đỏ lại đỏ như máu.

— Cái này là ngọc linh lung, như vậy trước kia Tư Mã Duệ trong tay vậy là cái gì! - Tô Tần trong lúc bất chợt cảm thấy có chút vô lực, sự tình phát sinh tựa hồ vượt ra khỏi của nàng dự liệu.

— Chẳng lẽ trên đời này có 1 ngọc linh lung khác nữa! - Tư Mã Hằng cầm lấy ngọc linh lung, tỉ mỉ nhìn- Đây thật là Phù Nhất Thiên tuyệt thế chi tác, chỉ là, vì sao mẫu phi lại có nó?

Tô Tần cùng Tư Mã Hằng nhìn nhau liếc mắt 1 cái, ánh mắt 2 người đều là chợt lóe, đồng thời nói.

— Chẳng lẽ trong hộp gấm của ta cũng là ngọc linh lung!

— Chẳng lẽ trong hộp gấm của người cũng là ngọc linh lung!

Tư Mã Hằng kéo tay nàng- Chúng ta hồi đi xem! - Sự tình phát sinh quá đột nhiên, làm cho đáy lòng của hắn nhảy lên 1 cổ bất an.

Tô Tần khẩn trương cầm chìa khóa, có chút run đưa tới trước hộp gấm, khẩn trương nhìn Tư Mã Hằng- Ta sẽ mở ra!

Tư Mã Hằng cầm cửa nàng 1 bàn tay khác, trấn an nói- Mở đi!

Tô Tần khẩn trương vạn phần, rốt cuộc phụ thân Nhan Phi Tuyết lưu cho của nàng là phân của hồi môn thế nào, cái hộp gấm kia rõ ràng gần mình như vậy, nhưng ở trong mắt của nàng xem ra, lại như là cách xa vạn dặm.

Cọ xát hồi lâu, Tô Tần mới định hạ tâm lai, đem chìa khóa cắm ~ vào lỗ khóa kia.

Xoạch ————— 1 thanh âm vang lên khỏi, Tô Tần tâm cũng theo lộp bộp vang nhảy 1 chút.

Hộp chậm rãi mở, Tô Tần trường tiệp đột nhiên run rẩy giật mình, 2 mắt tăng thoáng cái liền mở thật lớn, thẳng trừng trừng nhìn vật trong hộp gấm lý.

— Thật là ngọc linh lung! - Tư Mã Hằng theo hộp gấm lý cầm lên viên đá bạch ngọc linh lung kia, đem nó cùng hộp gấm của mình lấy ra đặt thành 1 đôi so sánh với nhau, dưới ánh nến lý, 2 viên đá bạch ngọc đồng thời phát ra u bạch hào quang, loạng choạng, huyết hồng linh lung thạch đỉnh đương rung động, thanh âm than nhẹ vờn quanh, tấu ra 1 khúc.

— Chờ 1 chút, ngọc linh lung tựa hồ đang hát! - Tô Tần đột nhiên cầm tay Tư Mã Hằng, ngạc nhiên nhìn trong tay hắn kia 2 khối ngọc thạch.

— Người mới vừa nói cái gì! - Tư Mã Hằng nghiêng đi mặt nhìn nàng.

Ngoài phòng, 1 đạo nhân ảnh hoảng động liêu nhất hạ, quỵ mắt người đứng ở ngoài cửa sổ, cúi đầu nhìn trong tay ngọc linh lung, thần tình ngưng trọng.

— Ta hình như nghe được nó đang hát cái gì... ...- Tô Tần nghiêng tai lắng nghe, linh lung ngọc thạch đương đưa, phát ra nhẹ nhàng linh hoạt thanh nhạc, nàng nghe được rất tỉ mỉ, mạch suy nghĩ cũng bị đứt, phiêu hướng kia mệnh mong bầu trời đêm, tựa hồ có loại thanh âm gọi ở bên tai.

Đến đây đi, tới nơi này đi, ta ở chỗ này chờ người... ...

Là ai! Là ai ở bên tai thanh cạn than nhẹ, đến tột cùng là ai!

Tô Tần đột nhiên đứng lên, tựa hồ bị thứ gì đó hấp dẫn đến gần cửa muốn bước ra ngoài.

— Tần Nhi! - Tư Mã Hằng lập tức đứng dậy, kéo nàng- Người muốn đi đâu?

Đương lúc Tô Tần quay sang, hắn lại ngạc nhiên phát hiện, trong mắt nàng có lệ, tựa hồ đang chảy, vẫn luôn chảy, chỗ 2 má 2 đạo nhân nhạ lệ ngân nói cho hắn biết, nàng vừa mới khóc- Người tại sao khóc?

Yêu thương môn trốn gương mặt nàng, kia tích tích giọt nước mắt cũng rơi vào trong lòng của hắn.

— Nàng đang gọi ta, nàng rất tịch mịch, rất cô độc, cũng rất thương tâm... ...- Tô Tần khóc ngã vào trong ngực của hắn- Hằng, nàng là ai?

Trước khi nhắm mắt lại, nàng nhìn thấy giữa trán hấn kia 1 hạt ngưng đọng.

Trong mộng, có người ở bên tai cúi đầu nhẹ hát 1 ca khúc, theo kia mềm nhẹ tiếng nhạc, 1 bạch y nữ tử đứng giữa 4 phía tử sắc hào quang xuất hiện ở trong mộng, từ 4 phía hào quang lộ ra 4 viên ngọc linh lung, theo chân nàng đi mỗi 1 bước, đỉnh linh rung động, hoàn bội ngọc đẹp, nhiều tiếng lọt vào tai.

Nhiều tiếng nhạc dễ nghe a! Tô Tần ngơ ngác đứng, nhìn nàng ta theo trước mắt đi tới gần, ánh mắt đảo qua bên trái của nàng ta, dừng lại, 1 cái thuần sắc trắng trường thành hủ theo sát phía sau, trên trán kia bắt mắt hồng ẩn thức tỉnh 2 mắt của nàng.

Đột nhiên nữ tử dừng bước, ở trước mặt nàng dừng lại, thanh cạn cười, tử sắc hào quang chậm rãi bay lên, hiện ra thanh lệ tú nghiêng.

Tô Tần che miệng lại, tròng lớn 2 mắt, nước mắt hỗn loạn ngạc nhiên cùng đau đớn cùng nhau tuôn ra.

— Tần Nhi, Tần Nhi, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại! - Tư Mã Hằng lo lắng ôm lấy nàng, ngồi ở đầu giường, nhẹ nhàng mà vì nàng phất đi khói mắt không ngừng chảy ra nước mắt, tâm thương yêu không dứt.

Nàng rốt cuộc làm cái mộng gì, vì sao bị thương như vậy?

— Không được, không được thương tổn nàng! - Đột nhiên Tô Tần chăm chú ôm lấy hấn, tay chặt chẽ nắm lấy ống tay áo của hấn không buông, các đốt ngón tay trở nên hơi trắng.

— Tần Nhi, không cần sợ, có ta! - Tư Mã Hằng đem nàng chăm chú hộ tiến trong lòng, cảm nhận được nàng run thân thể, kia phân sợ hãi cùng bị thương cũng nhu vào trong thân thể của hấn- Không cần sợ, không có việc gì!

Bỗng nhiên vừa kéo ~ súc, Tô Tần bỗng nhiên mở 2 mắt ra, cặp mắt kia lại là 1 mảnh trống rỗng vô thần, tràn đầy bi thương, chăm chú nắm cổ áo của hấn, chỉ nghe nàng thì thầm lẩm bẩm- Bọn họ giết nàng, bọn họ giết nàng!

— Bọn họ? Bọn họ giết ai? - Tư Mã Hằng hỏi.

— Bọn họ thật là ác độc a, thật là ác độc a... ...- Tô Tần đột nhiên nhắm lại 2 mắt, lần thứ 2 ngã xuống trong ngực của hấn, khóe mắt còn mang theo 1 giọt trong suốt nước mắt.

Đầu ngón tay lướt qua khóe mắt nàng, lúc chạm được 1 giọt nước mắt kia, Tư Mã Hằng trong lòng run lên, tựa hồ có thứ gì đó thoáng 1 cái bay qua, nhưng hấn lại ký không dậy nổi đến tận cùng là cái gì.

Ngày hôm sau, giữa sáng sớm uyển chuyển tiếng chim hót theo trận trận mùi hoa bay vào trong phòng, Tô Tần hơi nhíu mày.

— Tiểu thư, người rốt cuộc tỉnh a! - Hạnh Nhi vội vã buông chậu nước, đi tới trước chân của nàng- Tiểu thư, người cảm thấy khỏe không?

— Hạnh Nhi? - Tô Tần lập tức hướng bên cạnh mình nhìn, nơi đó lại không có 1 bóng người, hấn đi, đáy lòng hiện lên 1 mặt thất lạc.

— Tiểu thư, người đã tỉnh thì tốt rồi, Hằng vương gia rất lo lắng, vẫn cùng người, thẳng đến vừa mới đi- Hạnh Nhi vì nàng vắt khô 1 cái khăn mặt, đưa cho Tô Tần- Trước rửa mặt đi!

— Hấn có việc? - Tay sờ đến bên người, nơi đó tựa hồ còn lưu lại hấn dư ôn, tựa hồ đi rất gấp.

— Ân, thánh nữ vừa sai người đưa tới thiệp mời, mời tiểu thư cùng du hồ- Nói xong Hạnh Nhi đem 1 thiệp hồng sắc thiệp mời đưa cho Tô Tần.

— Nàng rốt cuộc muốn làm gì! - Tô Tần không vui tiếp nhận thiệp mời vừa nhìn, mặt trên thiệp vàng 2 chữ “Thiệp mời” liền đập vào mi mắt, mở vừa nhìn- Bây giờ là giờ gì?

— Đã qua giờ Thìn.

— Hạnh Nhi giúp ta đổi hảo xiêm y! - Canh giờ có chút đã muộn, Tô Tần lập tức đứng dậy.

Vội vã đổi hảo y phục, qua loa ăn xong, Tô Tần lập tức ra cửa, lại ở cửa gặp 1 thân trang phục Hồ Thanh Ca.

Gặp lại tình địch! Người tại sao lại ở chỗ này? - Tô Tần đem hắc từ trên xuống dưới đánh giá 1 phen.

Hôm nay hắc có 1 chút bất đồng, bó sát người bạch y gấm vóc trường thường, ám hồng sắc đoàn hoa, bên hông buộc bạch ngọc đai lưng, toàn bộ tóc đen dài búi gọn thành 1 búi, ở giữa phôi lấy 1 viên hồng sắc bảo thạch, 2 sợi tóc mai rủ xuống tự nhiên, kia trương mị hoặc chúng sinh mặt ở dưới ánh nắng vàng rực, hắc đẹp đến 1 loại khó có thể dùng ngôn từ diễn tả, đẹp gần như hoàn mỹ, mỹ được làm cho người ta hít thở không thông.

Lần đầu nhìn thấy như vậy tuấn mị Hồ Thanh Ca, Tô Tần thấy có chút si, thật lâu không thể dời ánh mắt.

_ Làm sao vậy, nhìn mê muội như vậy, chẳng lẽ ngươi thích ta! - Hồ Thanh Ca trêu chọc cười đến gần nàng.

_ Khụ khụ... - Tô Tần bỗng nhiên đánh mấy ho, che miệng lại cười nói- Lòng thích cái đẹp, mọi người đều có, ta nếu là không nhìn đến ngay người, chẳng phải là bất thường!

_ Bất thường? - Hơi nhú mày, nha đầu này tận từ hắc không phải là lần đầu tiên nghe thấy, chỉ là vì sao cái từ này nghe như châm chọc thế nào- Có ý gì?

_ Ý tứ là, ta nếu không làm bộ bị bộ dáng người hấp dẫn, chứng tỏ ta sinh lý có vấn đề! - Nói xong, nàng hướng Hồ Thanh Ca cười nói- Thế nào, ta cho đủ người mặt mũi chứ!

_ Người... - Hồ Thanh Ca nhìn bóng lưng của nàng, giơ lên tay lại không có lực rũ xuống, vì sao mị lực của hắc tới chỗ nàng, lại trở nên như vậy trắng bệch.

Kết quả là, trên đường cái ngoại ô, xuất hiện như vậy 1 màn tình hình.

Trên 2 con tuấn mã ngồi 2 nam tử phong thái khác nhau, 1 gã tuấn lãng tà mị, 1 đôi yêu mỹ trong suốt con người lưu chuyển nhàn nhạt quang hoa lại mang theo không hiểu thất lạc, thế nhưng cho dù là như vậy hơi lạc phách Hồ Thanh Ca, cũng như trước mị hoặc nhân tâm, dọc theo đường đi đã có không ít thiếu nữ thiếu phụ ngồi xe ngựa kinh ngạc, len lén nhấc lên màn xe, si mê ánh mắt đảo ở trên người của hắc, cho dù đã đi xa, cũng không thêm dời.

1 gã khác nam tử tựa hồ nhỏ yếu 1 chút, bất quá nàng kia trương mặt mang theo thần thái phấn khởi, 1 đôi linh động tươi đẹp thấu hiểu mắt lưu chuyển làm cho người ta kinh diễm hoa hoè, Tô Tần cười ngựa thần kỳ nghiêm nghị đi ở phía trước Hồ Thanh Ca.

_ Tiểu thư, đã tới chưa? - Ở sau lưng của bọn họ là 1 chiếc xe ngựa, Hạnh Nhi nhấc lên màn xe hỏi.

_ Ân, rất nhanh, ta nhìn thấy hồ rồi! - Tô Tần ngẩng đầu lên, hướng phương hướng phía trước chỉ, nơi đó tựa hồ tụ tập rất nhiều người.

_ Xem ra hôm nay người đến du hồ rất nhiều a! - Hồ Thanh Ca ánh mắt chợt tắt, nhàn nhạt trong giọng nói mang theo 1 tia ý châm chọc.

Tô Tần không hiểu theo ánh mắt của hắc nhìn lại, lại gặp được 1 thân ảnh đã lâu.

_ Tư Mã Duệ! - Tô Tần kinh hô ra, hắc thế nào tới, lần thứ 2 nhìn thấy người này, Tô Tần trong lòng là cảm giác không rõ phức tạp.

Nàng có bao nhiêu lâu chưa gặp hắc, tỉ mỉ hồi tưởng lại lần cuối cùng nhìn thấy hắc, tựa hồ còn ở kinh thành!

_ Tần Nhi! - 1 đạo sang sáng thanh âm vang lên, ngay sau đó hé ra quen thuộc mặt liền truyền vào tâm nhìn lý.

_ Âu Dương tuần bổ! - Tô Tần kinh ngạc nhìn trước mắt vị nữ tử giả nam trang- Người cũng tới!?

_ Ân, Lục Phiến Môn phóng ta mấy ngày nghỉ, ta nghe nói Duệ vương gia muốn tới nơi này, liền theo cùng nhau tới thăm người 1 chút! - Âu Dương Phi đi tới trước chân của nàng, ánh mắt lập tức bị phía sau nàng Hồ Thanh Ca hấp dẫn, nàng lập tức hướng Tô Tần vẫy vẫy tay.

Tô Tần xoay người xuống ngựa, hỏi- Làm sao vậy?

— Phía sau người người kia là ai a? - Âu Dương Phi chưa từng thấy qua nam tử lớn lên tốt như vậy nhìn, rõ ràng có hể ra nữ tướng mặt, nhưng lại không chút nào tổn hại hấn kia khí khái nam tử anh mị, trái lại hơn mấy phần tà nhu làm cho nữ tử si mê.

— Nga, hấn a, hấn là Tình Kiếm sơn trang trang chủ đại nhân, Hồ Thanh Ca! - Tô Tần cười nói.

— Các người nhận thức?

— Phải! - Tô Tần bắt đầu dĩ cười, nàng hỏi đây không phải là lời vô ích sao, không quen biết có thể đi tới cùng nhau, bắt quá nhìn lại Âu Dương Phi ánh mắt kia, Tô Tần lại lập tức hiểu- Người muốn quen hấn?

— Ân! - Âu Dương Phi tinh thần đều bị hấn hấp dẫn, không chút nghĩ ngợi liền gật gật đầu.

Khúc khích —————

Tô Tần nhin cười không được tiếng, thường bình tĩnh Âu Dương Phi, Âu Dương tuần bổ cư nhiên cũng sẽ có thời gian phạm mơ hồ.

Âu Dương Phi lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng mà gõ 1 cái đầu của nàng- Người thậm chí ngay cả ta cũng dám đùa giỡn!

— Ha ha ha, là chính người ngốc, không thể trách ta! - Tô Tần thu hồi khuôn mặt tươi cười, lời Âu Dương Phi hướng Hồ Thanh Ca đi đến- Hồ Thanh Ca, ta đến giới thiệu cho các người 1 chút, vị này chính là danh môn kinh thành Lục Phiến Môn đệ nhất tuần bổ, Âu Dương Phi, Âu Dương tuần bổ!

— Vị này chính là nổi danh khắp Yên Môn Quan Tình Kiếm sơn trang trang chủ đại nhân, Hồ Thanh Ca!

— Thì ra là Âu Dương tuần bổ, cửu ngưỡng đại danh, hôm nay vừa thấy quả thật là tràn ngập phong tư lỗi lạc, khiến người khâm phục! - Hồ Thanh Ca nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tô Tần, lập tức đưa mắt điều hướng Âu Dương Phi, cười chấp tay nói.

— Chỗ nào, Hồ trang chủ cũng là 1 đời hào kiệt, xác thực làm cho người ta kính phục! - Âu Dương Phi nói.

— Xem ra 2 vị thật đúng là hợp ý! - Đúng lúc này, nhất mạch lạnh lạnh thanh âm tự vang lên bên tai.

Tô Tần quay đầu nhìn lại, Tư Mã Duệ 1 thân mực lam sắc bó sát người cười phục, dùng trâm vàng nạm bạch ngọc buộc tóc, đai lưng cũng tương tự trạm bạch ngọc, chân mang cùng sắc tơ vàng tường vân cách giày.

Hấn chính cười mực sắc Lương Câu, hướng chính mình giá mã mà đến.

— Duệ vương gia! - Hồ Thanh Ca liềm khởi con người, nhàn nhạt nói- Ngọn gió nào đem người theo kinh thành thổi đến cái biên quan thành nhỏ này?

— Ha hã, bản vương chỉ là theo thường lệ tới nơi này dò xét 1 phen, hôm nay vừa lúc Tam ca làm chủ, liền cùng tới nơi này du hồ!

— Nga, thật đúng là đúng dịp! - Hồ Thanh Ca từ trên giá mã leo xuống, đi tới trước mặt hấn, đánh giá hấn 1 phen, dùng ngữ điệu có chút châm chọc hỏi- Xem ra hôm nay Duệ vương gia hưng trí rất cao, hi vọng người có thể đùa tận hứng!

— Ở đây non sông tươi đẹp, như vậy tuyệt hảo mỹ cảnh, bản vương tự nhiên sẽ đùa tận hứng! - Tư Mã Duệ nói xong liền đưa mắt hướng về phía đứng ở cách đó không xa Tô Tần, đáy mắt xẹt qua 1 luồng nhàn nhạt ám muội- Yên tiểu thư, đã lâu không gặp!

Tô Tần chỉ cảm thấy tâm tượng như là bị người dùng tay nắm, bỗng nhiên 1 nhéo, sau đó 1 loại phiền muộn không rõ liền nổi lên trong lòng.

Hấn xưng hô quá lạnh mạc, quá xa lạ, tựa hồ hấn đang hỏi 1 người lạ bắt quá là cái không chút nào liên quan gì, hấn như vậy vô tình, làm cho Tô Tần đáy lòng 1 trận khổ sở không rõ, nhớ tới Nhan Phi Tuyết vì hấn làm tất cả, liền vì Nhan Phi Tuyết cảm thấy không đáng, yêu đến cuối cùng liền mệnh đều bồi lên, lại không thể đạt được cho dù là 1 tia thương hại từ hấn, này là bạc nào bị ai!

__ Duệ vương gia, đã lâu! - Tô Tần lập tức điều chỉnh tốt tâm tình, thần tình cũng đồng dạng lạnh lùng.

Tư Mã Duệ ngẩn ra, nhìn trước mắt lạnh lùng Tô Tần, bình tĩnh cười nói- Yếu tiểu thư biệt lai vô dạng, hôm nay cũng có nhã hứng cùng du hồ?

__ Ha hả, giống như cùng Duệ vương gia nói, non sông như vậy tươi đẹp, như vậy sáng sủa, ta lại sao có thể bỏ qua 1 cơ hội du hồ!

2 người đối diện trong ánh mắt, Hạnh Nhi tựa hồ hử thấy được nhẹ nhõm mùi thuốc súng.

__ Tiểu thư, người xem Hằng vương gia tới! - Hạnh Nhi vì dời đi tầm mắt Tô Tần, vội vã chỉ vào phía trước hưng phấn mà nói.

Phóng mắt nhìn lại, 1 đôi bích nhân cười tuấn mã chính chậm rãi đi vào tầm nhìn.

Tư Mã Hằng 1 thân bạch y như tuyết, cùng Y Thủy Liên vừa lúc kết thành 1 đôi.

Tư Mã Duệ đưa mắt hướng về phía Tô Tần, đảo qua liếc mắt 1 cái, lại phát hiện nàng chỉ là nhàn nhạt hướng chính mình cười, kia cười sấm 1 mặt châm chọc.

Lập tức đưa mắt dời, Tư Mã Duệ nhìn về phía Tư Mã Hằng- Tam ca.

__ Lục đệ, người đã đến rồi! - Tư Mã Hằng tựa hồ đối với sự xuất hiện của hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt lướt qua hắn, nhìn về phía Tô Tần.

Cảm nhận được hắn an ủi ánh mắt, Tô Tần cúi đầu, khoe miệng hơi câu dẫn ra, đáy lòng hiện lên 1 tia ấm áp.

__ Thật khéo, Duệ vương gia cũng là cùng tới du hồ! - Y Thủy Liên giá mã gần kề Tư Mã Hằng, rõ ràng là đối Tư Mã Duệ nói, mắt lại là nhìn về phía Tô Tần- Vậy cùng nhau du hồ!

Tư Mã Duệ câu dẫn ra miệng- Tốt, bản vương cũng đang có ý đó!

__ Tô công tử, vừa ta còn cùng Hằng vương gia nói qua, mời các người cùng đi du hồ! - Y Thủy Liên hướng Tư Mã Hằng ôn nhu cười nói- Không nghĩ qua, các người nhưng thật ra tới trước!

Lúc này Tô Tần mới phát hiện, bị nữ nhân này lừa, nàng cố ý đem canh giờ nhắc hơi sớm, vì chính là làm ỉnh ở chỗ này vô tình gặp được Tư Mã Duệ, thực sự là không biết trong hồ lô của nàng bán là thuốc gì!

__ Vậy cùng lên thuyền đi! - Tư Mã Hằng quay đầu ngựa lại, hướng tới bờ neo ở bên hồ 1 chiếc thuyền lớn.

Mặt hồ dưới ánh nắng vàng rực, gió nhẹ xuy phát khởi từng đợt ba quang rạng rỡ, xa xa nhìn lại, lại như là tơ lụa bản chậm rãi phập phồng mà động.

Tô Tần đứng ở đầu thuyền, trông về phía xa này 1 hoàng kim ba, mạch suy nghĩ lại theo kia du dương tiếng sóng mà trở nên mờ ảo.

Lần thứ 2 nhìn thấy Tư Mã Duệ, lần thứ 2 nhìn thấy hắn kia theo thói quen biểu tình lạnh lùng, đáy lòng đạo kia phủ đầy bụi đã lâu tiếng lòng cuối cùng bị đau đớn trên chọc 1 phen, đau đớn theo kia từng ngụm chậm rãi chảy ra, lồng ngực lần thứ 2 bị trước cái loại này chua xót khổ sở ăn mòn.

Nhan Phi Tuyết, người vẫn là không quên hắn được, đúng không! Than nhẹ 1 tiếng, Tô Tần bắt đắc dĩ cười, thủy chung dưới đáy lòng ở chỗ sâu trong, có 1 số việc, có vài người, thực sự không thể tượng xoay người như vậy tự nhiên, đơn giản nói quên liền quên, nói buông liền buông!

__ Đang nhìn cái gì? - Phía sau truyền đến Tư Mã Duệ nhàn nhạt thanh âm, hắn cất bước đi tới bên người Tô Tần, đưa mắt hướng xa xa nhìn lại.

__ Ngắm phong cảnh! - Tô Tần không có nhìn hắn, ánh mắt như trước nhìn về phía trước- Ở đây phong cảnh tuyệt đẹp, làm cho ta nhớ tới “Hồ Thiên nữ” trong kinh thành!

Tư Mã Duệ thùy mục, trầm mặc 1 hồi mới nói- Người, sống có tốt không?

__ Ha hả, Duệ vương gia những lời này hỏi thật hay kỳ quái, ta có được hay không, có liên quan gì tới người! - Tô Tần ngẩng đầu lên, liếc xéo hắn.

Hắn dưới ánh nắng vàng rực, hé ra tuấn lãng mặt, là nhân nhạc ưu sầu, 1 đôi băng lãnh lưu ly con người lại vì diệu hồ quang kim sắc, mà có vẻ có chút dập động, hơn mấy phần ấm áp, thiếu mấy phần lạnh lùng.

_ Ta... - Tư Mã Duệ quay đầu, nhìn nàng- Xin lỗi, là ta nhiều lời! - Nàng vẫn là hận mình sao!

_ Duệ vương gia nếu không có chuyện khác, ta cáo lui trước! - Tô Tần đang muốn nổi nóng, căn bản không chú ý tới hắn ngữ khí biến hóa, hắn không hề tự xưng “Bản vương”, mà là xưng hô mình là “Ta”.

_ Phi Tuyết...- Hắn đột nhiên kêu Tô Tần.

_ Thỉnh người kêu ta Nhuế công tử, Nhan Phi Tuyết người này đã chết! - Tô Tần không để cho hắn bất cứ cơ hội nào, dứt lời liền phát tay áo chuẩn bị rời đi.

_ Chờ 1 chút! - Tư Mã Duệ đột nhiên giữ tay nàng lại- Ta có lời muốn cùng người nói!

_ Buông tay! - Tô Tần lắc lắc, lại không có thể hất tay hắn ra- Ta và người không còn gì để nói! - Ngày ấy nàng liền buông thệ ngôn, sau này thế giới của hắn, nàng không tham dự nữa, hắn cùng với tình ý của nàng đều dừng ở đó.

_ Phi Tuyết, xin lỗi!

_ Xin lỗi! - Tô Tần dừng bước, xoay người, kinh ngạc nhìn hắn, cười lạnh nói- Ta không nghe lầm chứ, đường đường là vương gia, cao cao tại thượng Duệ vương gia cũng sẽ nói xin lỗi!

Tư Mã Duệ chỉ là nhìn nàng.

_ Xin lỗi, của người 3 chữ này ta không nhận nổi, còn nữa, người cũng không cần xin lỗi ta! - Người xin lỗi chính là Nhan Phi Tuyết, không phải nàng, Tô Tần!

_ Phi Tuyết, ta thực sự rất xin lỗi, nếu là có khả năng, ta muốn bồi thường!

_ Bồi thường, người thế nào bồi thường! - Tô Tần tới gần hắn, 2 mắt lợi hại- Ta muốn mạng của người, người có thể cho ta sao!

Nhan Phi Tuyết đều đã chết, hắn còn dám nói bồi thường, thật buồn cười!

_ ... - Tư Mã Duệ không có buông tay nàng ra, chỉ là càng thêm trầm mặc.

_ Hừ, xem ra, Duệ vương gia nói cũng không phải nhất ngôn cửu đỉnh, người đã làm không được, cũng đừng xem mở miệng là nói bồi thường! - Tô Tần vung tay 1 cái, cất bước mà đi.

_ Ta nguyện ý! - Hắn đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt lộ ra kiên định- Ta nguyện ý, nếu là người cảm thấy đây là phương thức bồi thường tốt nhất, như vậy này mệnh liền giao cho người!

_ Người... - Tô Tần dừng bước, xoay người nhìn hắn.

_ Nếu như người muốn là mệnh của ta, như vậy đợi ta hoàn thành xong chuyện nên làm, này mệnh, liền giao cho người! - Tư Mã Duệ đến nàng trước mặt, đứng lại, trong mắt cũng kiên định cùng thông dong.

Tô Tần lặng lẽ nhìn hắn, nam nhân ở trước mắt có 1 loại khí chất làm cho người ta cảm thấy yên tĩnh, tựa hồ nhìn hắn là có thể đạt được tâm hồn an ủi, tĩnh tĩnh như mặt nước lại dẫn làm cho người ta bằng lãnh kính nể, nước cùng băng dung hợp, đó là đối với hắn tốt nhất thuyết minh.

Tô Tần thở ra 1 hơi, nhân nhạc cười- Đa tạ Duệ vương gia như vậy ưu ái cùng tín nhiệm, đem sinh mệnh ủy thác cho ta, chỉ là bổ thí cùng tặng cho tới bây giờ đều không phải là giống nhau, người nguyện ý cấp, nhưng ta lại chưa chắc nguyện ý tiếp thu, vẫn là thỉnh Duệ vương gia đi tìm cái kia người nguyện ý tiếp thu đi!

_ Trừ người ra, không ai có thể thủ tính mạng của ta! - Phía sau truyền đến Tư Mã Duệ như trước kiên định thanh âm.

Xoay người, lại chống phải hắn vậy lưu ly lãnh con người, không biết có phải hay không vì hồ quang đẹp mắt, Tô Tần phát hiện đáy mắt hắn cấp tốc xẹt qua 1 mặt ám thương, rất nhanh xẹt qua, liền lại biến mất ở tại 1 mảnh băng lãnh trung.

Tô Tần thấp con người suy tư 1 hồi, ngược mắt nhìn về phía hắc- Vậy người cứ giữ đi!

_ Xem ra Duệ vương gia cùng Tô công tử nhưng thật ra chơi rất thân nhỉ! - Y Thủy Liên che miệng giắc cười lạnh, đối Tư Mã Hằng nói- Ta nghe nói Duệ vương gia trước kia đã từng 1 tờ hưu thư đem Duệ vương phi trục xuất khỏi vương phủ, Duệ vương phi sau khi rời khỏi, Duệ vương gia đảo cũng không có lại tục thú, bên ngoài đều đồn đãi Duệ vương gia đối Duệ vương phi dư tình chưa dứt, bây giờ xem ra cũng không phải giả.

Tư Mã Hằng mắt liếc 1 cái- Phải không, vậy cũng quá kỳ quái, ta chưa từng nghe Lục đệ nói qua!

_ Duệ vương gia thật hăng hái, thế nào không cùng đi vào trong nghe nhạc thưởng vũ? - Hồ Thanh Ca 2 tay phụ bối, thông dong liêu khởi bức rèm che, thông thả đi ra.

63. Chương 63: Trúng Mai Phục!

_ Có lẽ Duệ vương gia chỉ là cảm thấy ở đây phong cảnh tuyệt đẹp, muốn ở chỗ này ngắm cảnh, chúng ta hay là trước vào thưởng vũ uống rượu đi, Nhướ công tử, xin mời! - Y Thủy Liên vươn tay, ý bảo Tô Tần cùng đi theo.

_ Vì sao còn muốn quay lại? - Tư Mã Hằng nhẹ nhàng tới gần, khuỷu tay chống lên trên lan can, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, phong nhẹ vãn đạm hỏi.

_ Vì sao ta không thể quay lại? - Tư Mã Duệ thân thể dựa lan can, nhìn xa xa nói.

Tư Mã Hằng nghiêng đi mặt nhìn hắc- Người không nên quay lại!

Nghe vậy, Tư Mã Duệ ngẩn ra.

_ Nếu tuyển trạch bỏ xuống, thì không nên hi vọng xa vời cái gì!

_ Tam ca! - Tư Mã Duệ cắt ngang hắc nói- Ta không có hi vọng xa vời, ta chỉ là muốn chuộc tội!

_ Chuộc tội? - Tư Mã Hằng chột nhứ mày- Người có tội tình gì?

_ Tam ca, người thích nàng, đúng không?

_ Phải! - Tư Mã Hằng tổng cảm thấy hôm nay Lục đệ có chút khác thường.

_ Như vậy, là được rồi hảo chiếu cố nàng! - Tư Mã Duệ ngừng 1 chút, ngẩng đầu nhìn trời, vươn tay dò xét xong lại nói- Sóng bắt đầu mạnh, xem ra tối nay phong tựa hồ sẽ rất đại!

Vừa định cất bước ly khai, khuỷu tay lại bị Tư Mã Hằng dùng sức nắm lấy, Tư Mã Hằng dùng sức lôi kéo, đem mình tới gần hắc- Chúng ta là huynh đệ, nhưng là có ít thứ, ta sẽ không buông tay, cho dù là người cũng không được phép!

_ Vậy người cần gì phải nắm chặt! - Tư Mã Duệ nhàn nhạt quay đầu lại, nhìn hắc, khóe miệng câu dẫn ra cười nói- Nếu không... ...- Hắc tới gần hắc bên tai nói nhỏ- Nếu không, nàng sẽ tượng phong, theo đầu ngón tay của người trốn!

_ Người! - Tư Mã Hằng tay trao được càng chặt, các đốt ngón tay hơi trở nên trắng, thần tình tức lạnh- Nhớ kỹ, nàng là của ta!

Tư Mã Duệ thanh đạm cười nói- Chúng ta đây liền vừa đi vừa nhìn!

Bỏ qua tay hắc, Tư Mã Duệ phát tay áo đi vào trong khoang thuyền.

Tư Mã Hằng liềm khỏi con người, nhìn bóng lưng của hắc, hồi lâu sau, xoay người nhìn về phía mặt hồ, bọn họ ai cũng không chú ý tới, 1 đạo nhân ảnh ẩn nấp ở sau hồng trụ, đem 2 huynh đệ bọn họ đối thoại trong lúc đó cẩn thận nghe xong.

_ Nga, bọn họ thực sự nói như vậy? - Y Thủy Liên nghe thám tử hồi báo, tuyệt mỹ trên mặt hiện lên 1 tia cười lạnh- Ha ha, người làm rất khá, đi xuống lĩnh thưởng đi!

_ Thánh nữ, chúng ta nên làm như thế nào? - Tử y nhẹ giọng hỏi.

Y Thủy Liên đứng lên, nhẹ tới gần cửa sổ, thân thủ đem 1 đóa hoa hải đường vẫn đang nở rộ hái xuống, dùng sức nhu toái- Chúng ta, chỉ cần chờ đợi, ở thời cơ thích hợp làm chuyện thích hợp là được!

Nói xong, nàng triển khai tay, kia đóa mảnh mai hải đường tựa như tuyết đọng, tinh tế toái toái theo giữa kẽ tay của nàng cụt hứng rơi xuống đất, 1 mảnh thảm bại chi tướng.

Đêm giao mùa, gió đêm mang theo hương vị xơ xác tiêu điều của mùa thu, hơi chuyển đông khốc lạnh mang tất cả hướng đại địa.

Tô Tần đứng ở đầu thuyền, dùng tay long long cổ áo, không cho gió đêm thổi tiến trong thân thể, nhún nhún vai, thở ra 1 ngụm lạnh khí.

__ Thời tiết thực sự muốn thay đổi! - Tô Tần nhìn chân trời kia đám mây từ từ trở nên âm u.

Mặt trời lặn mang đi cuối cùng 1 tia kim sắc, toàn bộ bầu trời rơi vào giữa 1 mảnh đen như mực sắc.

Thân thể ấm áp, nhất kiện áo khoác phi ở trên người của mình, nhìn lại, lại là Tư Mã Duệ.

__ Trời lạnh, xuất môn nên nhiều chú ý! - Thanh âm của hắc vĩnh viễn đều mang theo kia nhàn nhạt lãnh ý.

__ Đa tạ! Duệ vương gia vẫn là nên vào trước, ở đây gió lớn! - Tô Tần cúi đầu nhìn áo khoác trên người, suy nghĩ 1 hồi nói- Tư Vũ cô nương bệnh như thế nào?

Vừa nói ra, nàng liền hối hận, chỉ vì bên người nam nhân kia lúc nghe nàng nhắc tới 2 chữ “Tư Vũ”, thân thể rõ ràng chấn động, trên nét mặt lộ ra 1 cổ đau đớn khó có thể diễn tả bằng ngôn ngữ.

__ Xin lỗi, ta không nên hỏi- Tô Tần nhìn hắc, cúi đầu nói- Ta đi vào trước.

__ Nàng, rất tốt, đa tạ sự quan tâm của người- Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm của hắc, mang theo hơi trầm thấp.

__ Người rất muốn tìm được thần y sao? - Tô Tần xoay người hỏi.

__ Rất muốn, thế nhưng ta biết không dễ!

Tô Tần nửa đường lộn trở lại, lại đi tới bên cạnh hắc, nhìn về phía mặt hồ- Người nói, hồ nước này cũng là từ trong Hắc Lâm chảy ra sao?

__ Từ trên xuống dưới Hoàng Quốc toàn bộ các nhánh của hồ thiên nữ đều là từ trong Hắc Lâm chảy ra, chỉ là không có ai biết đầu nguồn ở nơi nào, bởi vì không có người từ nơi đó còn sống đi ra!

__ Ta là nghĩ, nếu như theo hồ này đi lên thượng du, có phải hay không liền có thể tìm ra đường vào Hắc Lâm? - Trong óc của nàng đột nhiên có 1 cái ý nghĩ như thế.

__ Vô dụng , sớm đã có người thử qua, nhưng vẫn là không tìm được!

Tô Tần ngẩn ra, cúi đầu cười khẽ- Hảo thần bí địa phương a... - Quả thật không ai có thể tìm tới sao!

Đúng lúc này, Tô Tần đột nhiên phát hiện, chẳng biết lúc nào trên mặt hồ gần 6 chiếc thuyền.

__ Những chiếc thuyền đó là gì? - Tô Tần cảnh giác nhìn chằm chằm mặt hồ, này thuyền lúc nào xuất hiện!

__ Núp phía sau ta! - Tư Mã Duệ kéo qua Tô Tần, 2 mắt nhìn chằm chằm đội thuyền phía trước đang cấp tốc tới gần.

Sưu sưu —————

Hắc vừa dứt lời, vô số hỏa tiễn tựa như mưa to, bay vụt mà đến.

Tư Mã Duệ ôm lấy Tô Tần, vận khí quơ trường tay áo, ngăn trở hỏa tiễn bay vụt mà đến, 1 bên hướng trong khoang thuyền thối lui.

__ Bọn họ là ai! - Tô Tần nhìn theo bên người sát qua hỏa tiễn, nóng rực ánh lửa hoa phá xiêm y, sát qua da thịt, máu liền bùng lên.

Tê —————

Tô Tần nhú chặt chân mày, cắn môi dưới, không có phát ra thanh, nàng không muốn Tư Mã Duệ phân tâm, nhìn lại giúp nàng ngăn trở hỏa tiễn bay vụt mà đến Tư Mã Duệ, trên người của hắn đều là nông nông sâu sâu vết thương, nhiều địa phương không ngừng chảy máu, cắn răng 1 cái, nàng kéo xuống 1 góc ống tay áo, kéo hắn trốn phía sau cửa bằng ván gỗ.

— Ta giúp ngươi băng bó 1 chút! - Tô Tần vì hắn băng bó kỹ vết thương, nhìn bên ngoài- Tư Mã Hằng cùng những người khác chắc sẽ tới nhanh thôi- Thế nhưng hỏa tiễn giống như mưa to không ngừng phóng tới trên thuyền bay vụt qua lại.

Đội thuyền gồm 6 chiếc thuyền màu đen này sắp xếp đội hình rắn chắc, hỏa tiễn theo 4 phương 8 hướng bắn thẳng đến mà đến, ánh lửa ngút trời, Tô Tần thấy được Tư Mã Hằng vẻ mặt lo lắng, sắc mặt trắng bệch, hắn ở mọi nơi tìm kiếm cái gì, đột nhiên, hắn thấy được Tô Tần bên này, trên mặt mới hiện lên 1 tia huyết sắc.

Vừa mới muốn mở miệng, bên cạnh hắn Y Thủy Liên lại đột nhiên hô- Nhuệ công tử, Duệ vương gia, đứng yên đó đừng nhúc nhích!

Nàng vừa dứt lời, sưu sưu mười mấy hỏa tiễn liền hướng Tô Tần bên này phóng tới.

A —————

Tư Mã Duệ vì bảo vệ nàng, cánh tay trúng 1 mũi tên.

— Ắ ta thật đúng là khốn kiếp kêu lớn thế làm gì cơ chứ! - Tô Tần lúc này cũng nổi giận, nếu không phải là ả ta quý kêu, bọn họ làm sao sẽ phát hiện chỗ ẩn thân của mình, nữ nhân này quá âm hiểm!

Đoạt —————

Hỏa tiễn còn chưa ngừng tấn công, bầu trời lập tức lại bay tới hàn quang bức người loan đao, như câu bàn ôm lấy boong thuyền, 6 đạo bóng đen theo dây thừng ở dưới hỏa tiễn yểm hộ, theo mặt hồ hạ tốc bay qua đây.

— Người có được không! - Tô Tần đỡ lấy hắn, máu theo đầu ngón tay, dọc theo cổ tay chảy xuống cánh tay mình, cảm giác sền sệt ẩm ướt, làm cho nàng đánh cái rùng mình- Ta trước giúp ngươi cầm máu!

Kéo xuống tay áo, nàng lưu loát ở trên vết thương phương trời chặt, máu liền dừng lại- Kiên nhẫn 1 chút, ta muốn nhổ tên! - Tô Tần 1 tay đè lại vết thương của hắn, 1 tay nắm chặt đuôi tên.

Tư Mã Duệ gật gật đầu.

Tô Tần cắn chặt răng cắn, 1 hơi rút ra tên.

A! Tư Mã Duệ bỗng nhiên vừa ngẩng đầu, thái dương lập tức chảy ra tinh tế mồ hôi hột, Tô Tần vội vã giúp hắn băng bó vết thương.

— Được rồi, không có việc gì! - Tô Tần nhìn mũi tên- Hoàn hảo, không có độc! Người có ổn không!

Tư Mã Duệ gật gật đầu, quay đầu nhìn về phía sau, bọn họ vị trí thuyền đều nằm trong tầm ngắm, vô số hỏa tiễn yểm hộ hạ, hắc y nhân theo trong nước nhảy lên sàn thuyền, trong tay 1 thanh chuôi loan đao như câu, quơ hướng bên này dừng bay tới.

— Mục tiêu của bọn họ hình như là ở đây! - Tư Mã Duệ nhìn phía trước, Tư Mã Hằng cả người bị hỏa tiễn vây ngăn, vô pháp tiến thêm nửa bước.

— Tần Nhi! - Tư Mã Hằng vung tay áo, đỡ hỏa tiễn, phi thân tiếp tục hướng phía trước.

— Hằng! - Y Thủy Liên phi thân đi tới, bắt được ống tay áo của hắn- Không nên đi, quá nguy hiểm!

— Buông tay! - Tư Mã Hằng vung kiếm chặt đứt ống tay áo, cũng không quay đầu lại hướng phương hướng Tô Tần tiếp tục đi tới, mấy hắc y nhân giờ đao ngắn ở trước mặt của hắn.

— Cút! - Tư Mã Hằng giận nhăn mi, huy đao hướng bọn họ chém tới.

Theo hỏa tiễn không ngừng hạ xuống, càng ngày càng nhiều hắc y nhân theo trong hồ phi lên boong thuyền.

Ánh lửa ngút trời, Tô Tần thấy được Tư Mã Hằng kia lo lắng ánh mắt, phất tay liều mạng đỡ hỏa tiễn cùng hắc y nhân, rõ ràng nhìn thấy, lại thế nào cũng không thể lại gần, cái loại cảm giác bất lực này lần đầu tiên bao phủ hắn.

— Tần Nhi! - 1 tiếng kêu to, Tô Tần quay đầu lại, 1 đạo hỏa tiễn thẳng tắp từ trước mắt bay vụt mà qua, thật sâu cắm vào trên tấm ván gỗ.

— Chúng ta phải nhanh ly khai khỏi đây! - Tư Mã Duệ kéo tay nàng, đem nàng kéo vào trong lòng, nhìn mọi nơi, lại phát hiện, nửa chiếc thuyền đều rơi vào giữa biển lửa, 1 đám hắc y nhân chiếm hết thân tàu.

— Chúng ta có thể đi nơi nào! - Tô Tần nhìn chung quanh, ngoại trừ nhảy xuống hồ, bọn họ không còn chỗ nào có thể trốn.

— Ôm chặt ta, chúng ta cùng nhau nhảy xuống hồ! - Tư Mã Duệ chăm chú ôm lấy hông của nàng, ngữ khí ngưng trọng.

Tô Tần nhìn phía trước, Hồ Thanh Ca cả người đang ở phần boong thuyền còn lại giết địch, căn bản tới gần bọn họ cũng khó được, ánh lửa ngút trời đem cả 2 người Tô Tần cùng Tư Mã Hằng cách ly thành 2 thế giới.

— Tần Nhi, đi! - Tư Mã Hằng hướng bọn họ hô, sau đó hắn hướng Tư Mã Duệ liếc mắt thật sâu.

Tựa hồ đọc hiểu ám chỉ trong mắt của hắn, Tư Mã Duệ cắn răng 1 cái, ôm lấy Tô Tần tránh thoát hỏa tiễn, hướng thuyền biên chạy đi.

— Ôm chặt, chúng ta phải nhảy xuống! - Tư Mã Duệ hô 1 câu như vậy, sau đó Tô Tần liền chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống, băng lãnh cảm giác liền hướng chính mình vọt tới.

Bọt nước 4 phía, trước mắt 1 mảnh đen kịt, bọt nước theo 4 phương 8 hướng hướng chính mình vọt tới, hô hấp có chút khó khăn, nàng lại 1 lần nữa cảm thấy cảm giác chết chìm hít thở không thông, sợ hãi như nước thủy triều, đem cảm quan của mình vùi lấp, 2 tay chậm rãi buông lỏng ra Tư Mã Duệ thất lự, hướng đáy hồ đi vòng quanh, trước mắt trên mặt hồ kia trập trập ánh lửa qua lại qua lại không ngớt, ánh lửa dường như phát sáng toàn bộ mặt hồ, mà nàng lại không còn khí lực hướng nơi đó bơi tới, dùng hết khí lực, nàng hướng nơi đó đưa tay ra.

Cứu ta ————— 1 tiếng vô lực hò hét.

1 cái thân người bơi lại gần, chăm chú nắm lấy tay nàng, mạnh hữu lực, lộ ra ấm áp hướng chính mình kéo tới.

Mặt Tư Mã Duệ xuất hiện ở trước mặt, hắn 1 phen kéo qua Tô Tần, đem nàng ôm vào trong ngực, sau đó cúi đầu hôn lên nàng, đem trong miệng khí độ cho nàng.

Bỗng nhiên vừa kéo, trong lồng ngực lần thứ 2 bị mới mẻ không khí nhồi, Tô Tần vô ý thức thân thủ ôm lấy hắn, đòi hỏi càng nhiều.

Chạy thoát thân! Hôn cuồng loạn, gấp gáp, mang theo 1 loại khát vọng sinh tồn, ở đâu đó truyền lại.

Tư Mã Duệ ôm chặt nàng, hướng mặt hồ ra sức bơi đi.

Xôn xao ————— 1 tiếng vạch nước ra, hắn ôm Tô Tần chạy ra khỏi mặt nước.

Trầm thấp, hỗn loạn hô hấp quẩn vòng quanh đây đó, Tô Tần vô lực dựa vào trên bờ vai hắn, từng ngụm từng ngụm thở phì phò, sắc mặt trắng bệch hơi có huyết khí.

Tư Mã Duệ ổn định hô hấp, đưa mắt nhìn về phía trước, chiếc thuyền lớn kia sớm đã bị biển lửa nuốt hết, 1 mảnh ánh lửa đem thiên địa rọi sáng.

May mà bọn họ đúng lúc nhảy xuống nước, đội thuyền kia cách mình có khoảng cách nhất định, tạm thời nường màn đêm, hắc y nhân trên thuyền không có phát hiện hành tung của bọn họ.

— Người có ổn không! - Tư Mã Duệ 1 bên thở phì phò, 1 bên thấp giọng hỏi.

— Ta, ta không sao, còn người? - Tô Tần này mới phát hiện, dưới tình thế cấp bách, nàng chăm chú ôm hông của hắn, mặt đỏ lên, vừa định rút tay về, lại phát hiện, trong tay 1 mảnh ẩm ướt, giơ lên vừa nhìn, 1 mảnh màu đỏ tươi.

— Người! - Tô Tần bỗng nhiên ngẩng đầu, lại phát hiện, Tư Mã Duệ sắc mặt không có 1 tia huyết sắc, bạch làm cho người ta sợ hãi.

— Ha ha, ta không tốt lắm... ...- Nói xong, hắn mắt nhắm lại, hôn mê bất tỉnh.

— Uy... ...- Tô Tần kéo không được hắn, nhưng lại không buông tay, theo hắn cùng nhau lại chìm vào đáy hồ. Không biết qua bao lâu, Tô Tần từ từ khôi phục ý thức, lông mi thật dài giật giật.

Đau ————— đau đớn như thủy triều hướng đầu của nàng kéo tới.

Tô Tần nhú chặt chân mày, giật giật ngón tay, chậm rãi mở 2 mắt ra, đập vào mi mắt chính là 1 mảnh bầu trời xanh thẳm, lọt vào tai chính là thanh thúy tiếng chim hót, róc rách dòng nước thanh, hít vào chính là từng đợt thơm ngát.

Đột nhiên quay đầu, nàng nhìn thấy Tư Mã Duệ nằm bên người, hắn 1 thân vết máu loang lổ, sắc mặt lại trắng bệch làm cho người ta sợ hãi.

— Uy...- Tô Tần trở mình, ngồi dậy, đẩy thân thể hắn- Uy, người có khỏe không! - Không có phản ứng, nàng vội vã vươn tay, đặt ở dưới mũi hắn.

Hô —————

Tô Tần rất lớn thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo, cảm tạ trời đất, hắn còn sống, đưa hắn lật cái thân, mấy cái tên cắm vào lưng hắn, máu vẫn đang đang từ lưng hắn chậm rãi chảy ra, nếu xử lý chậm trễ, hắn sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết đi.

Tô Tần nhìn chung quanh- Ở đây là địa phương nào?

4 phía chung quanh đều là 1 mảnh rừng rậm lục sắc, địa phương ở cách bọn họ không xa là 1 mảnh hồ quang rạng rỡ, 1 cái róc rách lưu động suối nước từ tận chỗ sâu trong khu rừng chảy ra, ở chỗ này tạo thành 1 con sông, chậm rãi chảy bao quanh nguyên khu rừng.

— Ở đây chẳng lẽ chính là Hắc Lâm!? - Nàng không nghĩ tới đánh bậy đánh bạ như vậy cũng vào được Hắc Lâm.

— Ngô —— - Người bên cạnh phát ra thống khổ nói mớ, Tô Tần nhìn chung quanh, ở đây khắp nơi đều là rừng rậm, không có bất kỳ chỗ nào có thể núp.

Nàng đem Tư Mã Duệ kéo dài tới địa phương tương đối khô ráo, tìm 1 chút cỏ khô phủ ở trên, sau đó đưa hắn nằm sấp ở trên đồng cỏ khô, lại ở phụ cận tìm được 1 ít thảo dược lão ngoan đồng trong lúc rảnh rỗi dạy cho nàng có chi hiệu chữa khỏi.

— Ta biết người tỉnh, ta hiện tại sẽ giúp người đem tên rút, nếu như đau, người liền cắn này- Nói xong nàng đem 1 tiểu gỗ nhét vào trong miệng của hắn, Tư Mã Duệ tựa hồ nghe được lời của nàng, gắng sức hé miệng, cắn.

— Ta bắt đầu đó nha! - Trên lưng hắn trúng tên nhiều lắm, nàng nhất định phải nhanh chóng xử lý này đó tên.

Tư Mã Duệ rõ ràng thần chí vẫn là chưa rõ, thế nhưng hắn vẫn là kiên cường giật giật ngón tay, tỏ vẻ hắn nghe được.

— Như vậy, ta bắt đầu! - Tô Tần vạch mở xiêm y sớm đã rách nát trên lưng hắn, lộ ra 1 tảng lớn da thịt ướt đầm máu, từng đạo bén nhọn mũi tên cắm vào lưng hắn, máu chảy ra như suối.

Nhưng càng làm cho Tô Tần ngạc nhiên chính là, trên lưng của hắn lại còn trải rộng tất cả lớn nhỏ vết sẹo, trong đó có 1 cái thậm chí từ bờ vai kéo dài tới hông của hắn, giống như vết bàn làm cho người ta nhìn thấy đều cảm thấy thương tâm.

Hắn thụ quá nhiều thương như vậy, vậy nhất định rất đau đi! Hắn là thể nào chịu đựng được tới bây giờ!

Tô Tần từ trong ngực lấy ra lão ngoạn đồng giao inh ngân châm, mò mấy đại huyết vị trên lưng hắn, ngăn máu chảy ra, sau đó nàng đè lại huyết đạo 4 phía chỗ mấy mũi tên cắm vào, 1 tay chăm chú nắm lấy đuôi tên, liền dùng lực, mũi tên cùng huyết nhục bị rút ra.

A —————

Tư Mã Duệ bỗng nhiên vừa ngẩng đầu, hô lên thanh, thân thể kịch liệt phập phồng.

__ Chết tiệt! - Tô Tần thấp giọng nguyên rửa- Đầu mũi tên có móc câu! - Rút ra mũi tên lợi hại có đầu móc câu dính hỗn loạn máu nhễ nhại thịt, làm cho người ta không đành lòng nhìn.

__ Ngô... ...- Tư Mã Duệ thấp giọng nức nở đi ra.

__ Rất đau sao? - Tô Tần muốn dùng tay áo vì hắn lau đi mồ hôi hột thái dương, lại phát hiện, tay áo cần bản là 1 mảnh ướt lộc.

__ Có thể kiên trì không?

Tư Mã Duệ gật đầu, trắng bệch đôi môi bị cắn ra khỏi máu.

Tô Tần cắn răng 1 cái, hít sâu một hơi, đem mấy cây tên còn lại cùng nhau rút ra.

__ Được rồi, không có việc gì, ta hiện tại đã giúp người cầm máu, người nhất định phải nhịn xuống! - Tô Tần vội vã đem thảo dược tìm thấy nghiền nát, đem mới mẻ bã thuốc bôi trên lưng hắn.

Bận rộn hết thấy cả ngày, nàng rốt cuộc đem miệng vết thương trên lưng Tư Mã Duệ xử lý hảo, thân thủ xoa xoa mồ hôi trên trán, ngẩng đầu nhìn lên, sắc trời nhưng dần dần trở nên âm trầm.

Tô Tần lại vội vàng tìm đến 1 ít nhánh cây, đốt đông lửa, nàng nhìn còn đang trong hôn mê Tư Mã Duệ, giúp hắn đem quần áo ướt sũng cởi ra, muốn giúp hắn đem y phục phơi cho khô, lúc quét mắt trên đầu vai trái hắn, ánh mắt dừng 1 hồi, tay rơi ở giữa không trung.

Chỗ đó thỉnh linh có 1 dấu răng rõ ràng... ..

Đương lúc nàng nhìn thấy cái tiên minh dấu răng kia, 1 cơn tức giận đột nhiên xông lên đầu, Tô Tần đem bàn tay dừng ở giữa không trung xiết chặt lại thành 1 nắm đấm, nhấn nạy hồi lâu, lại không có thể hạ xuống.

__ Tư ——Mã —— Duệ! - Tô Tần cắn răng bài trừ mấy chữ này- Người khá lắm!

Lúc này nàng hận không thể xé nát hắn kia đối trá mặt nạ, sau đó hung hăng đánh hắn 1 trận, bất quá xét thấy hắn bây giờ là bệnh nhân, kiên nhẫn cứu mạng của nàng, nàng đem này miệng ác khí tạm thời nhịn xuống, ít hôm nữa hậu nhất tịnh đòi lại!

__ Phi... Tuyết, đừng... lo... lắng... mau, trốn...- Trong hôn mê, hắn lại nói mớ ra 1 câu như vậy, Tô Tần tâm nhưng lại mềm nhũn mấy phần.

__ Tư Mã Duệ, lần này tạm thời buông tha người, bất quá, sau này, ta sẽ hướng người đòi lại! - Tô Tần nắm chặt nắm tay, phóng tại bên người- Ta không cho phép người khác như vậy trêu đùa ta, cho dù người có lý do, ta cũng không tha thứ người!

Bên hồ, Tư Mã Hằng vẽ mặt xơ xác tiêu điều nổi khí, đứng ở đầu thuyền, 2 tay chăm chú nắm thành quả đấm, cặp kia tà mị mắt lộ ra một mối, chặt chẽ nhìn thẳng 3 quang rạng rỡ mặt hồ, gió lạnh liêu thối lên tóc mai của hắn, cuồng loạn bay múa.

Cuồng loạn, lo nghĩ, bất an, đau lòng như chặt chẽ đem hắn vây quanh, tâm giống như là bị đao này chăm chú vông chặt, thống khổ không ngớt.

Hắn hối hận, vì sao không sớm chút phát hiện âm mưu các nguyên lão, vì sao không thể nhanh chóng ngăn lại bọn họ, hắn nói sẽ bảo hộ Tần Nhi, thế nhưng hắn đã làm được cái gì, hắn chỉ là trở mặt nhìn nàng rơi xuống nước, lại cái gì cũng không làm được!

Ngón tay thật sâu bấm vào trong thịt, máu theo kẽ tay chảy ra, hắn không chút nào có cảm giác.

__ Hằng, người đã 1 ngày 1 đêm không chớp mắt, nghỉ ngơi 1 chút đi, bọn họ nhất định có thể tìm ra Nhuế công tử cùng Duệ vương gia- Y Thủy Liên đứng ở bên cạnh hắn, trong mắt lộ ra lo lắng.

__ Ta không cảm thấy mệt, người nếu mệt, hãy đi về trước! - Tư Mã Hằng chặt chẽ nhìn chăm chăm trên mặt hồ này lui tới đội thuyền, bọn họ chính dọc theo 2 bên hồ qua lại tìm kiếm.

__ Ta cũng không thấy mệt, ta muốn ở cùng người!

__ Ta đã tìm các vùng địa phương duyên hồ, cũng không có! - Hồ Thanh Ca đứng ở đầu 1 con thuyền đối hắn hô- Ta nghĩ sẽ lên thượng du sông tìm xem!

__ Ta cùng người đi! - Âu Dương Phi lập tức phi lên thuyền hắn.

__ Ta cũng đi! - Tần Như Ca cũng muốn đi theo, lại bị Dạ Lãnh ngăn cản- Người tốt hơn theo chúng ta ở chỗ này chờ, chúng ta sẽ ở chung quanh đây tìm tòi 1 phen, có lẽ sẽ có chút phát hiện.

Tư Mã Duệ như ở từng đợt thủy triều không ngừng vọt tới đau đớn làm tỉnh lại, khi hắn mở mắt ra, liền nhìn thấy 1 mảnh xanh thẳm bầu trời bị 1 tảng lớn rừng rậm lá xanh bao trùm.

Giữa lúc hắn ngạc nhiên với đây hết thảy, lại 1 trận hương vị, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tô Tần chính ngồi ở 1 bên, cầm trong tay 1 con gà ở hỏa thượng nướng.

__ Người đã tỉnh- Tô Tần quay đầu, nhìn hắn nói- Cảm giác khá hơn chút nào không?

Tư Mã Duệ sờ sờ lưng, nhìn nàng- Là người giúp ta băng bó vết thương?

__ Phải- Tô Tần từ trên còn gà đã nướng chín nhỏ xuống 1 cái chân, đưa cho hắn- Ăn 1 chút gì đi, như vậy thể lực mới có thể mau 1 chút khôi phục!

__ Đa tạ! - Tư Mã Duệ tiếp nhận đùi gà, nhìn Tô Tần, lại nhìn 1 chút đùi gà trong tay- Người khi nào thì học được chữa bệnh?

__ Từ lâu...- Tô Tần nhìn hắn, cúi đầu tiếp tục nướng- Người vì sao không cùng ta nói 1 chút đồng vết sẹo kia trên lưng người, là chuyện khi nào?

Tư Mã Duệ ghé mắt hướng sau lưng của mình nhìn, cắn 1 miếng đùi gà- Đã là chuyện thật lâu trước đây, ta đều đã quên!

__ Cũng phải, ta xem, hình như đều là sẹo của vết thương cũ, tựa hồ không có thêm cái tân vết thương gì – Tô Tần ý hữu sở chỉ nói.

__ Điều là năm xưa chuyện cũ, không đề cập tới cũng được! - Tư Mã Duệ căn bản không có nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng.

__ Phải không, đích xác đều là năm xưa chuyện cũ! - Tô Tần cười lạnh 1 tiếng, cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Kế tiếp, sở hữu trăm mặc thay thế.

__ Nơi này là nơi nào? - Tư Mã Duệ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chung quanh, đột nhiên thân thể chấn động mạnh 1 cái- Chẳng lẽ nơi này là... ..

__ Đúng, nơi này là Hắc Lâm trong truyền thuyết, vận khí của chúng ta rất tốt, theo dòng nước trôi đến nơi này- Tô Tần cắn 1 miếng thịt- Bất quá, đồng thời chúng ta cũng thật bất hạnh, bởi vì, chúng ta đã lạc ở tại đây.

__ Hắc Lâm?! - Tư Mã Duệ ngạc nhiên nhìn chung quanh, cúi đầu nhìn chính mình, trên người hắn vết máu đã bị thanh lý sạch sẽ, quần áo khô bị xé thành đường trạng, vây quanh thân thể bằng bó ở miệng vết thương.

__ Đa tạ người! - Mặc dù phía sau truyền đến trận trận đau nhức khiến cho hắn hơi nhúu mày, bất quá hắn vẫn là nhin xuống không có biểu hiện ra ngoài.

— Đau nói liền rên ra, chớ giấu hết ở trong bụng, cẩn thận đến cuối cùng cả ruột cũng đều bị thối! - Tô Tần hướng hần cười lạnh 1 chút.

Hàn —————

Chẳng biết tại sao, Tư Mã Duệ nhìn thấy nàng cười, lại cảm thấy 1 cổ lãnh ý nhẹ nhẹ bò lên lưng.

— Ha hả! - Cười gượng mấy tiếng xong, Tư Mã Duệ đứng lên, đi tới bờ sông, cúi thân thễ, xúc khởi 1 bồi nước, sau đó lại đứng dậy nhìn mọi nơi, sau đó hướng trong rừng rậm đi đến.

— Uy, ngươi muốn đi đâu? - Tô Tần đi theo.

Tư Mã Duệ ở trong rừng rậm dạo qua 1 vòng, sau đó quay đầu lại nhìn Tô Tần.

— Làm sao vậy? - Tô Tần đi theo phía sau hần nhìn, lại không có phát hiện cái gì.

— Ta hiện tại biết vì sao bọn họ tìm không được lối vào Hắc Lâm- Tư Mã Duệ nói.

— Vì sao?

— Vì lối vào rừng căn bản không ở thượng du sông.

— Không ở thượng du thì ở nơi nào?

— Là hạ du! - Tư Mã Duệ lại lần nữa đi tới bờ sông, chỉ vào phương hướng nước sông chảy nói- Nhìn ở đây, phương hướng dòng nước là tương phản.

— Thế nhưng, ta thấy không phải, nó rõ ràng là từ nơi này chảy ra lại chảy tới cả bên ngoài khu rừng mà.

— Ở trong rừng, có ít thứ luôn luôn có thể mê hoặc nhân tâm- Tư Mã Duệ chỉ vào 1 cây đại thụ nói- Lá cây rậm rạp sinh trưởng phương hướng là phía nam, mà lá cây mọc thưa thớt thì lại là phương bắc, nói cách khác, đây mới là nam! - Tư Mã Duệ chỉ vào phương hướng Tô Tần vừa rồi cho rằng là đầu nguồn nhìn lại.

— Bên kia mới là bắc! - Sau đó hần lại chỉ phương hướng hướng nước sông lưu động- Hồ thiên nữ nằm ở phía bắc, ở nhánh hạ lưu sông, mà chúng ta nhưng là bị nước chảy từ thượng du sông mang nhập tới đây! - Nói xong hần lại chỉ cho Tô Tần vị trí khi tĩnh lại.

— Nói như vậy, trước giờ bọn họ vẫn luôn tìm lộn phương hướng? - Tô Tần lúc này mới biết được, vì sao nhiều người như vậy đều hữu khứ vô hồi- Nguyên lai tìm kiếm lối vào không phải nghịch lưu mà lên, mà là xuôi dòng xuống!

— Đúng vậy, cũng là vận khí của chúng ta, vừa vặn bị nước hướng đến nơi này- Tư Mã Duệ vỗ tay 1 cái, lại hướng 4 phía nhìn- Đêm nay nghỉ ngơi trước, ngày mai chúng ta liền tìm đường ra cánh rừng này.

— Người xác định người có biện pháp ra? - Tô Tần không chút nào tin tưởng hần nói- Ta từ trước đã nhìn qua 1 lần, ở đây ngoại trừ rừng rậm vẫn là rừng rậm, không có lối ra khác.

— Chỉ cần có dòng nước, sẽ có lối ra, chúng ta bây giờ cần phải làm là theo nước sông nghịch lưu mà lên, đầu nguồn địa phương nhất định có núi cao, có núi cao thì có bình nguyên, tới bình nguyên, chúng ta liền ra khỏi khu rừng này.

— Là ý tứ bắt đầu lại từ đầu tất cả sao! - Tô Tần nhìn hần- Trước để ta đi tìm 1 chút dược thảo, thương thế của ngươi rất nặng, nhất định phải bồi thuốc đúng giờ.

Ngày hôm sau, Tư Mã Duệ mang theo Tô Tần dọc theo bên bờ hướng thượng du sông tìm kiếm.

— Người xác định đi như thế này, liền có thể thoát khỏi cánh rừng này- Đi mới không bao lâu, Tư Mã Duệ thể lực liền chống đỡ hết nổi, Tô Tần đành phải đỡ hần, dọc theo hướng thượng du sông đi.

— Chúng ta đến bên kia nghỉ ngơi 1 chút đi- Tô Tần cũng cảm giác có chút thở dốc, nàng đỡ Tư Mã Duệ ngồi xuống trên 1 tảng đá.

— Người ở nơi này nghỉ ngơi 1 chút, ta đi chuẩn bị cho ngươi thức ăn.

— Phi Tuyệt! - Tư Mã Duệ đột nhiên hô.

Tô Tần dùng chân 1 chút, tay lại nắm khởi, nàng không quay đầu lại, cũng không có mở miệng.

__ Cẩn thận 1 chút- Hắn bây giờ là bị trọng thương, không có khí lực đi làm này đó chuyện vốn nên là hắn làm.

__ Ân- Tô Tần cúi đầu ứng 1 câu, liền hướng chỗ sâu trong rừng rậm đi đến.

64. Chương 64: Đùa Chết Người Luôn!

Dọc theo đường đi may là có chút quả dại đỡ đói, nàng đem quả dại nhặt được đặt ở trên làn váy, vừa mới cúi người xuống, lại phát hiện bên cạnh bụi cây có thứ gì đó đột nhiên thoáng qua.

Thấp bé bụi cây phát ra sần sật tiếng vang.

__ Ai! - Tô Tần lập tức cảnh giác, cúi người xuống nhặt lên 1 khúc gỗ, nắm ở trong tay, cung thân thể lực lợi hướng thấp bé bụi cây đi đến.

__ Là ai, lập tức đi ra! - Tô Tần khom người hướng bụi cây tới gần, nàng chậm rãi đẩy ra bụi tùng, bỗng nhiên nâng tay lên vừa định đâm xuống, tay dừng lại ở giữa không trung.

__ Tại sao là người! - Tô Tần kinh hãi phát hiện, nguyên lai trốn ở phía sau bụi cây lại là tiểu bạch hổ của lão ngoan đồng kia, trên trán kia viên huyết hồng ẩn kỹ như trước tiên minh.

Tô Tần đem nó bế lên, nó tựa hồ thực rất thích nàng, dịu ngoan tiến vào trong ngực của nàng.

__ Ân, người thật ngoan! - Tô Tần thập phần vui mừng sờ sờ ẩn kỹ trên trán nó, nó không có phản đối, dịu ngoan dùng nó lông cọ cọ tay nàng- Người ở nơi này, nói như vậy, lão ngoan đồng cũng nhất định ở chung quanh đây!

Tiểu bạch hổ lại dùng lực ở trên mu bàn tay nàng qua lại cọ cọ, tỏ vẻ đồng ý lời của nàng.

__ Như vậy người có thể dẫn chúng ta đi gặp hắn không? - Dù cho nàng hiểu được ý thuật, nhưng nếu là có lão ngoan đồng, Tư Mã Duệ thương nhất định có thể hảo được nhanh hơn 1 chút.

Tiểu bạch hổ lại là gật đầu 1 cái, Tô Tần hết sức cao hứng ôm nó quay lại chỗ cũ.

__ Tư Mã Duệ! - Đương lúc Tô Tần quay hồi đường cũ, lại phát hiện Tư Mã Duệ ngã trên mặt đất, nàng buông tiểu bạch hổ hướng hắn chạy lại- Tư Mã Duệ, người tỉnh!

Ở xúc thương lưng hắn trong nháy mắt, Tô Tần phát hiện lưng hắn là 1 mảnh ướt lợc, mở tay ra vừa nhìn, lại là nhìn thấy huyết hồng mà giật mình.

Nguyên lai dọc theo con đường này, vết thương của hắn đều luôn chảy máu, hắn lại không nói, chính là cần rằng kiên trì xuống, này là như thế nào 1 phần nghị lực!

Đương lúc Tô Tần nhìn thấy này đó vết máu, lòng của nàng bỗng nhiên vừa kéo, viền mắt có chút ẩm ướt, thấp giọng mắng- Người tên ngốc này! Cực ngu ngốc!

Tô Tần tốn sức đưa hắn khiêng trên vai, đối tiểu bạch hổ nói- Mau, dẫn chúng ta đi gặp lão ngoan đồng!

Tiểu bạch hổ rất thông minh nha, lập tức xoay người hướng rừng rậm nơi đó chạy đi, bất quá, nó cũng không có chạy rất xa, liền ngừng lại, quay đầu nhìn Tô Tần, chờ nàng tiếp cận lại gần rồi mới chạy về phía trước.

Tô Tần cẩn rằng, mồ hôi hột theo trán của nàng toát ra, như thác nước bàn theo 2 má chảy xuống không ngừng mà chảy xuống, nhiều lúc ở trên mí mắt của nàng đậu lại vài lần rồi mới lại chảy xuống, Tô Tần cố gắng trừng mắt nhìn, dùng sức lắc đầu, đem bọt nước vãi ra.

Tiểu bạch hổ cước bộ càng ngày càng chậm, Tô Tần biết, đích đến liền ở tiền phương cách đó không xa, Tư Mã Duệ sắc mặt theo mắt đi máu càng nhiều mà càng ngày càng trắng bệch.

Thời gian không nhiều lắm, Tô Tần cẩn rằng 1 cái, dùng sức đem Tư Mã Duệ nhấc lên, cước bộ nhanh hơn hướng phương hướng phía trước đi đến.

Trước mắt sương mù càng lúc càng dày, khí lực lại càng ngày càng ít, theo hơi nước không ngừng xói mòn, Tô Tần cảm thấy thể lực càng ngày càng chống đỡ hết nổi, ngay nàng gần đến xuất khẩu thời gian, chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, nàng liền mất đi tri giác.

Ân —————

Tô Tần ở toàn thân đau nhức trung tĩnh lại, lại phát hiện tiểu bạch hổ đang ghé vào gương mặt nàng, dùng đầu lưỡi liếm gương mặt nàng.

— Ha hả, người đang làm gì? - Tô Tần vươn tay đem nó ôm lấy, lại phát hiện mình đang nằm ở trên 1 cái giường, phóng mắt hướng 4 phía nhìn lại, 1 gian phòng xa lạ đập vào mi mắt.

— Đây là nơi nào? - Tô Tần đang nghĩ ngợi, môn liền mở ra, lão ngoan đồng trong tay bưng 1 chén cháo loãng đi đến.

— Người đã tỉnh, trước ăn 1 chút gì đi!

— Lão ngoan đồng, người tại sao lại ở chỗ này?

— Ha hả, nơi này là gia hương của ta, ta không phải đã nói với người.

— Gia hương?

— Ta không nghĩ tới người nhanh như vậy đã tới rồi! - Nói xong hắc hươu tiểu bạch hổ nhìn, cười nói- Tên tiểu tử này rất là nhớ người!

Tô Tần xoay người xuống giường, đi tới bên cạnh bàn, nhìn hỏi- Tư Mã Duệ đâu?

— Ha hả, hắc không có việc gì, ta giúp hắc xử lý tốt vết thương, hiện tại hắc đang ở gian phòng cách vách ngủ.

— Vậy là tốt rồi! - Tô Tần nghe xong, cuối cùng là thở dài 1 hơi- Ân, cháo thơm quá a, ta vừa lúc đói bụng!

Uống xong cháo, nghỉ ngơi 1 hồi, Tô Tần theo lão ngoan đồng đi tới gian phòng Tư Mã Duệ, vậy mà vừa vào cửa lại phát hiện, hắc sớm tỉnh, chỉ là còn nằm ở trên giường, không có khí lực nhúc nhích.

— Xem ra hắc khôi phục rất tốt, thân thể rất cường tráng, thật tốt nghỉ ngơi không quá nửa tuần trăng là sẽ khỏi hắc!

— Đa tạ, nếu không gặp được lão nhân ngài gia, chúng ta đều muốn vướng ở trong rừng rậm!

— Ha hả, nghỉ ngơi thật tốt đi, những chuyện khác liền chờ suy nghĩ quá nhiều, ở chỗ này của ta ở thượng 1 khoảng thời gian, ta sẽ hảo làm tận tình chủ nhà, hảo hảo bồi bổ người 1 chút! - Lão ngoan đồng cười đi khỏi gian phòng.

— Hắc là ai? - Tư Mã Duệ nhìn thấy hắc đi rồi hỏi.

— Nga, hắc chỉ là 1 vị lão nhân lúc trước được ta cứu, về sau hắc lại đi, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được hắc! - Tô Tần hơi hốt sơ lược.

— Hắc biết y thuật? - Tư Mã Duệ đáy mắt đột nhiên xẹt qua 1 mạt ánh sao.

Tô Tần thân thể cứng đờ, râu lông mi thật dài xuống, thấp con người suy tư 1 hồi, lại giờ lên cười nói- Phải, hắc hiểu được rất nhiều!

Tư Mã Duệ tựa hồ rơi vào trong 1 loại cảm xúc kích động, căn bản không chú ý tới Tô Tần trong mắt kia mạt buồn bã.

— Người vẫn là nghỉ ngơi thật tốt đi, có chuyện gì cũng phải chờ thương thế của người chuyển biến tốt đẹp lại nói! - Nhìn thấy trong mắt của hắc kia đạo tinh mang, Tô Tần chỉ là cười khổ 1 tiếng.

Ôm tiểu bạch hổ đi ra ngoài phòng, Tô Tần thở ra 1 hơi thật dài, vừa rồi ở trong phòng nàng vẫn luôn ghen 1 hơi, hiện tại rốt cuộc có thể đem nó thuận lợi phun ra, tâm lại ở kiềm chế, càng thêm đau.

— Hấn vẫn là không chịu nói lời thật lòng, đúng không! - Nàng cúi đầu, nhìn trong lòng tiểu bạch hổ, có chút cay đắng cười- Vật nhỏ, ngươi nói vì sao con người luôn luôn thích nói dối, vì sao bọn họ không thể thành thực 1 điểm đây?

— Bởi vì con người là có trí khôn, mà có trí khôn liền sẽ có tư tưởng, có tư tưởng liền sẽ có dự vọng, có dự vọng, bọn họ liền tranh, dùng hết mọi thủ đoạn đạt được, nói dối đó là 1 trong những loại thủ đoạn đó- Phía sau vang lên thanh âm lão ngoan đồng.

— Lão ngoan đồng.

— Tần Nhi, ngươi rất thông minh, có lúc có thể nhìn thấu 1 số chuyện đương nhiên là tốt, nhưng có những lúc nhìn không thấy mới là tốt, ngươi nên học buông tay, như vậy tâm mới có thể dễ chịu 1 chút.

— Ân, ta biết! - Tô Tần chỉ là vừa mới bắt đầu liền thế nào chịu buông tay, thế nhưng buông tay thì như thế nào, nàng không so đo, không có nghĩa bọn họ sẽ không lại lợi dụng chính mình, mình cứ 1 mặt nhường nhịn đối lấy lại là hấn được 1 tác lại muốn tiến 1 bước!

— Ha ha, ta biết, ngươi nói biết là 1 chuyện, thế nhưng thật muốn làm, lại rất khó, đặc biệt đối 1 người lập đi lập lại nhiều lần lừa gạt mình! - Lão ngoan đồng lại tựa hồ như nhìn thấu nàng, vỗ vỗ bả vai của nàng- Không quan hệ, có ta ở đây, nếu như ngươi nổi khí bất quá, ta kê trong thuốc hấn thêm 1 vài vị thuốc, cam đoan làm cho hấn muốn sống không được!

— Khúc khích! - Tô Tần không nhịn được cười- Ngài cũng có nói, thầy thuốc tâm như từ mẫu, tại sao có thể vào lúc này bỏ đá xuống giếng!

— Ý của ngươi là buông tha hấn? - Lão ngoan đồng có chút bất khả tư nghị nhìn nàng, tựa hồ không nhận ra Tô Tần!

— Ai nói! - Tô Tần lúc này trên mặt mới hiện lên nét trầm thấp, cười trộm- Ta chỉ nói là lúc này buông tha hấn, cũng không nói, sau này cũng buông tha hấn!

Lão ngoan đồng sững sốt, lập tức cười ha ha đứng lên- Ha ha, này là được rồi, đây mới là ta sở nhận thức Nhuyết nha đầu!

Tô Tần câu dẫn ra khoe miệng, liếc xéo hướng gian phòng Tư Mã Duệ nhìn lại, ngựa chết, chờ coi!

Lúc này Tư Mã Duệ bỗng nhiên đánh cái rùng mình, chỉ cảm thấy lưng thượng chảy toát ra ròng ròng mồ hôi lạnh.

— Còn không tìm được sao! - Tư Mã Hằng mang người đem 2 bên hồ toàn bộ muốn lật tung lên, lại thủy chung kíp nhìn thấy bóng dáng Tô Tần cùng Tư Mã Duệ.

Hấn cụt hứng đứng ở đầu thuyền, mặt mũi rõ ràng không chịu nổi 2 mắt chặt chẽ nhìn chăm chăm mặt hồ, sợi tóc hỗn loạn bay tán loạn, kia trương nguyên bản tuấn mị mặt lại gây gò mấy phần, cả người đều rơi vào 1 loại cuồng loạn hoàn cảnh, phàm là đứng gần hấn người bên cạnh cũng có thể cảm giác được hấn kia tùy thời đồ hội bạo phát lửa giận.

— Hằng, ngươi hay là trước nghỉ ngơi 1 chút, ngươi đã 4 ngày không chớp mắt! - Y Thủy Liên lo lắng không ngớt, nàng ngơ ngác nhìn nam nhân ở trước mắt, hấn càng là lo lắng, nàng lại càng đau lòng, bởi vì trong lòng của hấn từ thủy tới chung cũng không có bóng dáng của nàng.

— Cút! - Tư Mã Hằng nổi giận dùng dùi quát- Ta không muốn nhìn thấy ngươi, cút cho ta!

Nếu không phải là nữ nhân này, các nguyên lão sẽ không động ra binh giáp, Tần Nhi cũng sẽ không đến bây giờ đều sống chết chưa rõ!

— Hằng, ngươi! - Y Thủy Liên 2 mắt đỏ bừng, nhìn hấn- Ta cũng không muốn như vậy, ta căn bản không biết các nguyên lão muốn làm như vậy!

— Đừng làm cho ta nói lại lần thứ 2! - Tư Mã Hằng huy khởi tay, dùng sức hướng bàn gỗ chụp đi.

Ba ca ———— cự chưởng đánh xuống, kia trương bàn gỗ mặt giữa liền bị chém thành 2 nửa.

— Đi mau! - Tư Mã Hằng chặt siết nắm tay, lạnh lùng nói.

— Hảo! Ta đi, ta đi! - Y Thủy Liên che miệng lại, chạy vào trong khoang thuyền.

— Thánh nữ, đừng khóc, ngài như vậy thương tâm lại tội tình gì, tả sứ đại nhân hấn căn bản cũng không để ý! - Tử y ở 1 bên khuyên nhủ nói- Bị thương chỉ là thân thể của mình!

— Người nói đi, ta rút cuộc điểm nào so ra kém nàng! - Y Thủy Liên kéo ống tay áo của nàng ta- Vì sao hấn thà rằng muốn nàng cũng không cần ta!

— Thánh nữ, ngài là kim chi ngọc diệp, cái nha đầu kia làm sao có thể cùng ngài so sánh với, tả sứ đại nhân chỉ là bị mê hoặc!

— Được rồi, không nên lại gạt ta! - Y Thủy Liên bỏ qua tay nàng, cười lạnh nói- Ta không phải đứa ngốc, hấn rút cuộc có hay không bị mê hoặc, ta nhìn không ra sao!

— Thánh nữ... ..

— Truyền lệnh xuống, dọc theo hạ du tìm kiếm cho ta, nơi đó là lối vào Hắc Lâm, chung quanh đều không có tìm được, rõ ràng nhất định ở nơi đó, nhớ kỹ, chết sống đều đừng làm cho nàng tái xuất hiện ở trước mắt Tư Mã Hằng! - Y Thủy Liên liếc khởi 2 tròng mắt, âm lãnh nói.

— Thuộc hạ tuân mệnh! - Tử y lĩnh mệnh lui ra.

Y Thủy Liên bị phần không ngớt đứng ở trước cửa sổ, đem kia 1 lọ hải đường đều hung hăng kéo xuống, bóp nát, tùy ý kia cánh hoa đỏ tươi bị nhéo nát bắn tay.

— Hừ, Tư Mã Hằng, ta không chiếm được, ai cũng đừng dự đoán được! - Y Thủy Liên vịn vẹo khuôn mặt có vẻ dị thường dữ tợn- Người muốn nàng sống, ta liền muốn nàng chết!

Đang thì thầm, 1 đạo nhân ảnh theo phía trước cửa sổ xẹt qua.

— Người nói cái gì! - Hồ Thanh Ca chính tai nghe xong thân tín báo cáo, kinh ngạc hỏi- Người xác định nàng là nói như vậy!

— Phải, thuộc hạ nghe được rất rõ ràng, thánh nữ đại nhân là như thế công đạo tử y đi làm !

— Người làm rất tốt, đi xuống lĩnh thưởng! - Hồ Thanh Ca vung tay lên, người tới liền lui ra.

Đường vào Hắc Lâm cư nhiên ở hạ du sông, khó trách bọn hấn làm sao tìm hoài cũng tìm không được đường vào, thì ra là tính sai phương hướng!

— Hừ, Tư Mã Hằng, lần này bản tọa cuối cùng là so với người trước 1 bước! - Hồ Thanh Ca câu dẫn ra khoe miệng lạnh lùng cười- Tần Nhi, người phải đợi ta, ta rất nhanh liền đi tìm người!

Tư Mã Duệ ở trong những ngày kế tiếp cũng không được thoải mái, trên lưng thương thế là ở từ từ chuyển biến tốt đẹp, thế nhưng mấy cái tiểu mao bệnh khác lại không ngừng xuất hiện, nếu không phải là tiêu chảy, kéo đến khí mềm, thì cũng là toàn thân trường rôm, kỳ ngứa khó nhịn.

Lại đến nữa rồi, hấn đau bụng quá a.

— Ngô —— - Đang ăn Tư Mã Duệ đột nhiên cảm thấy trong bụng 1 trận phiên giang đảo hải, tuần lãng trên mặt lập tức 1 mảnh lục sắc.

— Sắc mặt của người rất khó nhìn, không thoải mái sao? - Tô Tần

Tư Mã Duệ chỉ là toan mặt, cười khổ 1 cái, lập tức đứng dậy, đẩy cửa ra hướng phương hướng nhà xí phóng tới.

— Ha hả! - Tô Tần nhìn hấn kia chật vật bộ dáng, nhịn không được cười ra tiếng.

— Tiểu nha đầu, đừng quá đắc ý, cẩn thận hấn phát hiện tìm người tính sổ! - Lão ngoan đồng điểm điểm cái trán của nàng.

— Sợ cái gì, ta còn thật sợ hấn không phát hiện được! - Tô Tần ngẩng đầu lên, câu dẫn ra khoe miệng trộm cười nói.

Nàng chính là muốn Tư Mã Duệ phát hiện, sau đó chờ hắn tìm đến mình tính sổ, khi đó, nàng sẽ cùng hắn ngã bìa, giết hắn trở tay không kịp!

— Không xong, tiểu nha đầu, lượng thuốc của người tựa hồ quá tay! - Lão ngoan đồng nhìn đồng hồ nước, quên đi hạ canh giờ- Tiểu tử kia bây giờ phỏng chừng đã muốn gục xuống!

Đôi mi thanh tú 1 điều, Tô Tần hướng lão ngoan đồng nhìn, 2 người lập tức rất có ăn ý hướng nơi đó phóng tới.

Đương lúc lão ngoan đồng đem cơ hồ thoát Tư Mã Duệ khỏi nhà xí, Tô Tần cơ hồ cười muốn ngã.

— Người có khỏe không! - Nhìn vẻ mặt tái nhợt vẫn như cũ nhìn mình chăm chăm nhìn Tư Mã Duệ, Tô Tần dùng cực đại nghị lực mới nhịn cười, bắt quá khuôn mặt lại vặn vẹo thay đổi hình.

— Lão y sư, vì sao ta bị như vậy? - Trải qua hơn 1 tuần, Tư Mã Duệ cũng nổi lên lòng nghi ngờ.

— Ngạch... ...- Lão ngoan đồng sớm đoán được hắn sẽ đến hỏi mình, thế là cười khan 1 tiếng- Ha ha, người vốn là bị thương, thân thể suy yếu, hơn nữa khí hậu không hợp, vì vậy mới có thể chứa nhiều mao bệnh, chỉ cần người đứng hạn uống thuốc, nghỉ ngơi nhiều 1 chút, tự nhiên sẽ hảo!

Tư Mã Duệ đối câu trả lời của hắn bán tín bán nghi, luôn luôn tìm cơ hội muốn đi nhìn sạch sẽ, nhưng vướng phải mặt mũi lão y sư, hắn không tốt đi thăm dò đành phải đợi liên tiếp mấy ngày, cơ hội liền tới!

— Sư phụ, người muốn đi xa nhà a? - Tô Tần vừa mới hái 1 chút dược liệu trở về, lại nghe đến lão ngoan đồng phải đi xa nhà 1 chuyến.

— Lão y sư, người muốn đi bao lâu? - Tư Mã Duệ lại có 1 phen tính toán.

— Nhanh nhất, 3 ngày, nếu chậm, phỏng chừng phải hơn 10 mấy ngày! - Lão ngoan đồng đem 1 ít sách thuốc giao cho Tô Tần- Người mấy ngày nay hảo hảo mà học tập y thuật, chớ lười biếng, chờ vì sư trở về, sẽ lại kiểm tra người! - Sau đó len lén nói với nàng- Cái tiểu tử ngốc kia đã phát hiện, chính người suy nghĩ, đừng đùa quá!

65. Chương 65: Ngoạn Đại Đường!

— Ân, ta biết! - Tô Tần hướng hắn lộ ra 1 nụ cười- Đồ đệ ta sẽ giữ chừng mực!

Chơi với lửa?! Nàng chính là lại muốn ngoạn khởi thêm 1 cây đuốc nữa!

Hắn lừa gạt chính mình lâu như vậy, cho hắn điểm nếm mùi đau khổ, cho hắn biết 1 hồi cái gì gọi là: Nữ tử cùng tiểu nhân đều không nên dây vào!

Lão ngoan đồng sau khi rời khỏi ngày thứ 2, Tô Tần như thường lệ ra đảo thuốc tra (Ta đoán phơi thuốc đi), Tư Mã Duệ lại theo sát phía sau, chờ sau khi nàng đi, Tư Mã Duệ liền đem thuốc tra đổ ra, bốc lên 1 nắm, đặt ở dưới mũi ngửi.

— Quả nhiên là nha đầu này giở trò! - Tư Mã Duệ nhú chặt chân mày, vừa mới muốn trở về tìm Tô Tần tính sổ, 1 đạo tiếng chế nhạo liền từ phía sau vang lên.

— Là ta giở trò quỷ, thì như thế nào? - Tô Tần đứng ở phía sau hắn, 2 tay hoàn ngực, thanh thoi dựa đại thụ, đôi mi thanh tú khơi mào, cười lạnh.

— Người tại sao muốn làm như vậy! - Cự nhiên dám hạ thêm thuốc xổ vào trong thuốc của hắn! Khó trách hắn gần đây vẫn luôn tiểu mao bệnh không ngừng, lại thì ra là nha đầu này giở trò quỷ.

— Nay đều phải hỏi chính người!

— Hỏi chính ta?! - Tư Mã Duệ vẻ mặt mờ mịt.

— Đúng vậy, đạo lý có qua có lại người tổng nên hiểu đi! - Tô Tần buông ra 2 tay, hướng hắn bước thông thả mà đến- Người đã đưa quỷ mặt người như thế phản đại lễ cho ta, ta tính sao cũng phải bồi thường phân hậu lễ lớn mới phải chứ!

Ai kêu hấn trước giả trang quý mặt, hấn lừa gạt mình lâu như vậy, đầu tiên là ỉn ăn độc được muốn chính mình đi trộm cái quý ngọc linh lung gì, sau đó lại buộc chính mình đến Yên Môn Quan tìm cái quý bí mật gì, nếu không phải là hấn, chính mình đời chịu nhiều khổ như vậy, nếu không phải là hấn, chính mình như thế nào sẽ bị cuốn vào cái trò tranh đấu này, ghê tởm nhất chính là cái này tên đến cuối cùng vẫn là không chịu nói sự thật.

Nàng đối với hấn chỉ xem như là hơi thi triển tiểu trường phạt mà thôi, hấn liền nổi khí, hấn như vậy trêu đùa chính mình, chính mình lại nên như thế nào!

— Người... ... người đều biết! - Tư Mã Duệ nghe vậy ngẩn người- Xin lỗi!

Ba —————

1 cái tát vang dội đánh vào trên mặt của hấn!

Hấn không hề động, tùy ý 1 cái tát kia đánh vào trên mặt mình, đại hồng ấn vết tay liền rõ ràng hiện lên ở trên gương mặt.

— Không nên kêu ta! - Tô Tần lửa giận ngút trời vung tay áo- Cũng không cần nói với ta xin lỗi, 1 tát này là ta trả lại cho người, theo khoảnh khắc này, người không còn nợ ta cái gì!

— Tần Nhi, ta có thể giải thích... ...

— Không cần! - Tô Tần lạnh lùng nhìn chăm chú vào hấn- Ngày ấy ở trong rừng, ta liền thấy được dấu răng trên vai trái người, khi đó ta liền biết người là quý mặt người, ta đã từng cho người cơ hội, người lại không có nói thật, bây giờ, đã quá muộn!

Nói xong, nàng liền phát tay áo chuẩn bị rời đi.

— Tần Nhi, người chờ 1 chút! - Tư Mã Duệ lập tức vọt tới trước gót chân của nàng, ngăn cản nàng- Dù cho người không nghe, ta cũng muốn giải thích, ta chỉ là muốn người biết, ta có nỗi khổ bất đắc dĩ!

— Nỗi khổ? - Tô Tần cảm thấy buồn cười- Trên đời này có rất nhiều người lời khổ ra như vậy đường hoàng mượn cớ, làm ra chuyện thương tổn người khác, cuối cùng, lại chỉ cần 1 câu “Ta có nỗi khổ” liền đem tất cả đều xóa đi, giống như tất cả cũng chưa từng phát sinh, Tư Mã Duệ, người cũng quá chiếm tiện nghi nhỉ!

— Ta... ...- Hấn hạ xuống lông mi thật dài, trầm tư 1 chút mới nói- Xin lỗi, ta không phải cố tình lừa dối, chỉ là khi đó mơ ước ngọc linh lung quá nhiều người, ta không thể không phòng, vì vậy không thể lấy chân diện mục đến thủ ở bên cạnh người!

— Người giải thích xong! - Tô Tần lạnh lùng nói.

— Ân... ...

— Nói xong liền buông tay! Ta phải đi! - 2 tay của hấn còn chăm chú để lại bả vai của mình, cũng không có buông ra.

— Người chịu tha thứ ta?

— Ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ người!

— Nói cho ta biết, phải làm như thế nào, người mới bằng lòng tha thứ ta! - Chỉ cần hấn có thể làm được, hấn nhất định sẽ đi làm!

— Ta muốn mạng của người, người cấp sao, nếu cho ta liền tha thứ người! - Hấn nếu là liền mệnh cũng có thể bỏ qua, như vậy nàng liền tha thứ hấn!

Tư Mã Duệ buông xuống 2 tròng mắt, lông mi thật dài ở trước mắt phóng ra nhàn nhạt bóng mờ, làm cho người ta thấy không rõ ra sao thần sắc.

— Hảo! - Cuối cùng hấn bỗng nhiên ngẩng đầu, như lúc ở trên thuyền vậy ngưỡn khí kiên định- Bất quá... ...

Tô Tần nhíu mày- Bất quá cái gì? - Quả nhiên vẫn là không muốn!

__ Ta chỉ là hy vọng người có thể giúp ta hoàn thành nhiều năm qua 1 cái cọc tâm nguyện, sau đó, mạng của ta liền về người!

__ Tâm nguyện của người? - Tô Tần thoáng nói rộng ra 1 con mắt.

__ Tư Vũ, ta hi vọng duy nhất đó là có thể chữa khỏi bệnh của nàng! - Tư Mã Duệ 2 tay chặt đè lại vai nàng lại dùng lực 1 chút, thần sắc ngưng trọng mang theo nào đó phiền muộn cùng trầm thống (Trầm mặc + thống khổ) - Chỉ cần người có thể chữa trị hảo nàng, mạng của ta liền về người!

__ Ha hả, ha hả... ...- Tô Tần đột nhiên cảm thấy có chút bi thương, nặng nề thở dài- Nguyên lai mục đích của người là này! Từ lúc bắt đầu, người liền tính toán chính là dùng mạng của người để đổi mạng sống Tư Vũ, người quả nhiên là yêu nàng thâm thiết!

Hắn nguyện ý, tính mạng của hắn nguyện lai đều chỉ là vì 1 cái nữ nhân tên là Tư Vũ!

__ Tần Nhi ta... ..

__ Được rồi, ta không muốn nghe người hư từ giả ý nữa! - Tô Tần dùng sức hất tay của hắn ra- Ta sẽ giúp người trị bệnh Tư Vũ, bất quá, không phải là vì của người cái kia hứa hẹn, ta chỉ là làm chuyện mà 1 người thấy thuốc nên làm!

Kỳ thực sau khi gặp được sư phụ, Tô Tần liền có 1 cái ý nghĩ, vì báo đáp hắn ơn cứu mạng, Tô Tần cũng từng tỉ mỉ nghiên cứu qua Tư Mã Hằng đối với mình nói về bệnh hưởng của Tư Vũ, chỉ là bệnh của nàng quá kỳ quái, ở sách thuốc của sư phụ, Tô Tần căn bản tìm không được phương pháp trị liệu.

__ Đa tạ, ta, ta chỉ là... ...- Tư Mã Duệ không nghĩ tới nàng như vậy sáng khoải, nhìn thấy Tô Tần trong mắt kia mặt ám thương, hắn chợt dạ cúi đầu.

__ Không cần phải nói, ta muốn trở về! - Tô Tần đẩy hắn ra, hướng phía trước đi.

__ Tần Nhi! - Tư Mã Duệ ở phía sau gọi lại nàng.

Tô Tần cước bộ dừng 1 chút.

__ Người, thích Tam ca của ta sao?

__ Này tựa hồ cùng người không quan hệ đi!

__ Ta, ta chỉ là cảm thấy người là nữ tử tốt, không hi vọng, không hi vọng người bị thương tổn!

__ Thương tổn?! - Tô Tần quay đầu, có chút buồn cười hỏi- Cho tới bây giờ, tựa hồ thương tổn ta sâu nhất, là người, Duệ vương gia!

Hắn khi đó cũng ình không ít nhục nhã, cho tới bây giờ hắn lại nói không hi vọng mình bị thương tổn, thật là tức cười!

__ Ta, ta chỉ nói là, này giấu ở chân tướng phía sau- Tư Mã Duệ dừng lại 1 hồi, cúi đầu nặng nề nói- Này giấu ở chân tướng phía sau ... là nói dối... ..

__ Là cái gì?! - Tô Tần chăm chú theo dõi mắt hắn, muốn từ trong mắt của hắn nhìn ra chút gì- Cái gì là giấu ở chân tướng phía sau là nói dối?

Tô Tần nghiêng đầu, đến gần hắn- Người làm cho Phi Tuyết bị thương tổn còn chưa đủ sao, người làm cho ta đã bị thương tổn còn chưa đủ sao, nga, ta thiếu chút nữa quên mất, Phi Tuyết đã chết, vì thế người liền đem áy này trong lòng chuyển dời đến chỗ này của ta, ta cho người biết Tư Mã Duệ, ta không cần lời khuyên của người, trước đây không, hiện tại không, tương lai cũng không!

__ Ta chỉ là không hi vọng người bị thương lần nữa!

__ Ta đã bị thương tổn xuất phát từ người! Tất cả đều là bởi vì người tự cho là đúng, tất cả đều là xuất phát từ của người bảo thủ, nếu là lúc trước người chịu đem chân thực tình huống cùng Nhan Phi Tuyết nói rõ, nàng sẽ không phải chết, đây hết thảy là của ai sai, là người! - Tô Tần lòng đầy căm phẫn chỉ vào hắn quát- Bởi vì, người mới là kẻ đầu sỏ gây nên!

— Người cho là cái gì, Phi Tuyết chết, vì sao, người gặp phải, đây hết thấy quả thật như Hồ Thanh Ca nói đơn giản như vậy! - Tư Mã Duệ lãnh khốc nói- Người cho là, Tam ca của ta vì sao đối với người vẫn như vậy quan tâm!

Ầm ————— 1 tiếng vang thật lớn, Tô Tần chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch vô sắc, lão đảo lui về phía sau mấy bước, ngơ ngẩn nhìn hắn.

— Người nói cái gì? - Cửa nàng giọng nói có chút run rẩy, hắn mới vừa nói Tư Mã Hằng cái gì tới!

— Xin lỗi, ta chỉ là không muốn người bị lừa dối lần thứ 2, có ít thứ cũng không phải như người thấy đơn giản như vậy! Tam ca hắn, hắn cũng có nỗi khổ tâm riêng... ..

— Được rồi, câm miệng! - Tô Tần liếc khỏi con người, cắn răng, hung hăng nói- Tư Mã Duệ, người, người thật là 1 kẻ dễ tiện không hơn không kém.

— Tần Nhi! - Tư Mã Duệ kéo nàng.

— Buông tay! - Tô Tần hất tay của hắn ra, nắm chặt nắm tay, cắn răng nói- Đừng chạm vào ta, người chính là không muốn nhìn thấy ta dễ chịu, luôn muốn làm cho ta khó chịu mới cam nguyện! Ta kiếp trước có phải hay không thiếu người cái gì! Vì thế kiếp này người mới muốn như thế dần vặt ta!

— Tần Nhi! - Hắn nắm lấy nàng vùng 2 tay- Người bình tĩnh suy nghĩ 1 chút, trên đời này, quả thật có nhiều chuyện trùng hợp như vậy sao! Tại sao có Phi Tuyết, tại sao có người! Kia chỉ ở người trong mộng xuất hiện bạch hổ, bây giờ vì sao lại xuất hiện ở đây, người thật cho là đây hết thấy chỉ là 1 trùng hợp thôi sao!

— Tư Mã Duệ, người biết mình đang nói cái gì không! - Tô Tần bất khả tư nghị nhìn nam nhân ở trước mắt, vì sao hắn đột nhiên trở nên rất xa lạ, xa lạ đến mức làm ình cảm thấy sợ hãi!

— Ta biết, nguyên nhân chính là như vậy, ta không hi vọng người bước theo rập khuôn của Phi Tuyết!

— Buông tay! - Tô Tần hất tay của hắn ra- Đừng chạm vào ta, đừng làm cho ta đánh người 1 quyền!

— Tần Nhi, người muốn đi đâu! - Tư Mã Duệ theo sát nàng.

— Chớ theo ta, ta không muốn nhìn thấy người! - Tô Tần xoay người hướng ở chỗ sâu trong khu rừng chạy đi.

Bầu trời mây đen rậm rạp, tiếng sấm hoa phá trời cao.

— Tần Nhi, đừng chạy nữa, chỗ đó rất nguy hiểm! - Tư Mã Duệ theo sát phía sau, mấy cái đạp đất, phi thân hướng Tô Tần đuổi theo.

Sưu sưu ————— vài đạo ngân châm lẳng không bay tới.

Tư Mã Duệ nghiêng người tránh thoát, vội vã tiếp tục đuổi theo.

— Tần Nhi, cẩn thận! - Ngay hắn gần đuổi tới Tô Tần, hắn thân thủ muốn kéo nàng, lại đột nhiên phát hiện 2 người đồng thời hạ hãm, hắn ngạc nhiên nhìn Tô Tần hô- Tần Nhi, đừng nhúc nhích!

— Đã quá muộn! - Tô Tần tựa hồ cũng cảm thấy được cái gì, tay nàng bị Tư Mã Duệ chăm chú nắm lấy, thân thể lại hãm xuống.

— Ta không nghĩ tới ở trong Hắc Lâm cư nhiên sẽ có lưu sa (Đầm lầy/ hố cát)! - Tô Tần song mắt nhìn trời, không nói gì tới cực hạn, nên nói mình xui xẻo, hay là nói mình đủ may mắn, cư nhiên có thể ở trong rừng gặp được lưu sa chỉ tồn tại với trong sa mạc.

— Đây là Hằng Bắc Đẩu bày “Lưu sa trận”! - Tư Mã Duệ trước đây cũng chỉ là nghe nói qua, bây giờ mới thực sự thấy được lưu sa trận lợi hại.

— Tên đáng chết, ở trong rừng bố cái gì trận pháp, thực sự là hại người mà! - Tô Tần nghe vậy, chửi ầm lên- Hiện tại được không, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

— Bây giờ chỉ có 2 con đường cho chúng ta tuyển trạch! - Tư Mã Duệ thở dài nói, nắm tay Tô Tần lại ngày càng chặt.

— 2 con đường nào?

— 1 là chờ người đến cứu viện, 2 là... ..

Tô Tần nhìn hần- 2 là?

— Cùng ta cùng nhau kêu! - Tư Mã Duệ nhú mồm cười, sau đó hướng lên trời lớn tiếng hô lên- Cứu mệnh ———

Ngạch —————

Tô Tần cúi đầu, không nói gì, hồi lâu mới nói- Người vào lúc này lại còn có tâm tình đùa giỡn!

— Vậy người nói nên làm sao bây giờ! - Tư Mã Duệ kéo tay nàng, cúi đầu nhìn, 2 chân không ngừng trầm xuống dưới đất, lưu sa đã nuốt hơn 2/3 chân hần.

Tô Tần giơ lên 1 tay, đặt ở bên miệng dùng sức thổi, to rõ tiểu thanh tung bay ở trong rừng.

1 lát sau, 1 đạo thân ảnh màu trắng từ đằng xa chạy xẹt tới.

— Tuyệt! - Tô Tần nhìn thấy nó, 2 mắt lập tức thả ra sáng, hướng nó hô- Nhanh đi, nhanh đi tìm người tới cứu chúng ta! Đi!

Tuyệt tựa hồ nghe hiểu lời của nàng, lập tức gật gật đầu, xoay người hướng phía bên ngoài khu rừng chạy đi.

— Ha hã, tựa hồ, phương pháp của người đích xác hữu hiệu 1 chút! - Tư Mã Duệ nhún vai, bài trừ mỉm cười.

Tô Tần liếc hần 1 cái- Đều phải trách người, nếu không phải là người, ta làm sao sẽ bị vây ở chỗ này!

— Uy, hình như là người chạy trước, mà ta chỉ là vì cứu người mới tiến vô rừng!

— Ý của người là lỗi của ta! - Nha nha , nếu không phải là hần đột nhiên nói những lời này, nàng có thể thụ kích thích chạy vào rừng, nàng không chạy tiến trong rừng, có thể gặp được lưu sa trận sao!

— Người nói phải, coi như ta cái gì cũng chưa nói! - Tư Mã Duệ câu dẫn ra khéo miệng phản bác.

Không nói gì —————

Tô Tần đột nhiên phát hiện, bây giờ Tư Mã Duệ thật sự là quá khéo miệng lưỡi, cư nhiên học được cách nói này!

Thời gian từng chút 1 trôi qua, thế nhưng Tuyệt vẫn như cũ chưa có trở về, ngày dần dần trầm xuống sơn đi, Tô Tần lại bối vì đói quá, có chút hoa mắt.

— Khó chịu sao, khó chịu nói, ta đem vai cho người mượn dựa vào! - Tư Mã Duệ đem đầu của nàng đặt tại trên vai của mình- Nghỉ ngơi, 1 hồi người đến, ta kêu người!

— Ngựa chết! Đều tại người! - Dựa vào bờ vai hần, Tô Tần vẫn không quên hung hăng trừu phát tay, gõ 1 cái đầu của hần- Cùng người cùng 1 chỗ sẽ không có cái ngày lành!

Tô Tần chỉ lo mắng hần, lại bỏ quên từ ngữ mang theo ý ái muội, đương nhiên nàng cũng bỏ lỡ Tư Mã Duệ đẩy mắt kia 1 mặt vui mừng cấp tốc xẹt qua.

— Đầu tiên là mặc danh kỳ diệu xuyên việt, sau đó liền vương phi mộng đẹp cũng không có làm thượng 1 ngày liền bị người 1 tờ hưu thư cấp đá khỏi vương phủ đại môn, ghê tởm nhất chính là, người còn cùng Tư Mã Hăng cùng nhau đùa bỡn ta! - Nghĩ tới các chuyện trong quá khứ, Tô Tần liền hận được nghiêng răng nghiêng lợi, 1 bên quở trách hần không ngừng, 1 bên oán hận đập hần 1 quyền- Nếu không phải là ta cần vai người 1 ngụm, tạo thành ấn ký khắc ở trên vai trái của người, người đến bây giờ cũng sẽ không thừa nhận chính mình là cái quỷ mặt người kia, Tư Mã Duệ, người chính là 1 đại hỗn đản rõ đầu rõ đuôi!

Theo thời gian trôi qua, Tô Tần thể lực cũng bị tiêu hao hầu như không còn, miễn cưỡng chống đỡ thân thể mềm nhũn úp sấp tựa ở trên người Tư Mã Duệ, nàng 1 bên quở trách hần, 1 bên lại dựa hần.

Tư Mã Duệ thủy chung chỉ là nhàn nhạt cười, nhìn trước mắt này không ngừng mắng người nha đầu, trong mắt lại lộ ra 1 loại ôn nhu liền chính hần cũng không phát hiện.

66. Chương 66: Người Đùa Bỡn Ta!

Thân thể còn đang không ngừng chìm xuống lưu sa, đã gần tới vai, Tư Mã Duệ dùng tay nâng hông của nàng, đem nàng nâng lên, làm cho nàng không lập tức bị lưu sa yếm mai, mà chính mình thì lại gia tốc trầm xuống.

— Tư — Mã — Duệ, xem ra — hôm nay chúng ta — là phải — chết ở chỗ này ... - Tô Tần không nghĩ tới chính mình cứ nhiên sẽ chết ở chỗ này!

— Chớ nói nhảm! - Trong giọng nói mang theo 1 tia mệt mỏi.

Tô Tần có chút thở dốc, ngẩng đầu, hướng hần lộ ra cay đắng cười- Nếu chúng ta thực sự chết ở chỗ này, người có cái gì tiếc nuối thì nói nhanh lên, nếu không, sẽ chết không nhắm mắt, ta nghe lão nhân gia nói, người chết không nhắm mắt không thể luân hồi chuyển thế, người có lời gì đối Tư Vũ cô nương nói, cũng vội vàng nói đi, sau đó hằng đảo phong nhi có thể mang theo tưởng niệm của người, bay tới bên tai của nàng.

— Đứa ngốc... - Tư Mã Duệ dùng mặt cọ tóc của nàng- Chịu đựng, chúng ta sẽ không chết, nếu thật đã định trước phải chết ở chỗ này, ta, ...

Hần rũ xuống 2 tròng mắt, trầm tư 1 chút, tựa hồ như giãy giụa, cuối cùng hần mở mắt ra, đối với nàng cười đến ôn nhu- Nếu là có di ngôn gì, ta cũng muốn nói với người.

— Cái gì? - Tô Tần không nghe rõ.

— Ta muốn nói với người... - Tư Mã Duệ nói còn chưa nói xuất khẩu, 1 đạo hồng gấm lẳng không bay đến, nhanh như chớp, đem Tô Tần ôm lấy, sau đó bỗng nhiên dùng sức kéo, Tô Tần thân thể liền bay ra khỏi lưu sa.

— Tần Nhi... - Tư Mã Duệ hô, trước mắt sáng ngời, 1 đạo xinh đẹp phi mỹ đồ rực liên xuất hiện ở trước mắt.

Người tới nhìn Tô Tần, phát hiện nàng bình yên vô sự, mới giải sầu nói- Hoàn hảo, may là tới kịp lúc!

— Đa tạ ân cứu mạng của ngài! - Tô Tần lấy lại tinh thần, lập tức hướng nàng chấp tay nói cảm tạ.

Người tới 1 thân trang phục đồ tươi, ước chừng hơn 30, tóc đen oanh đề bạt 1 cây ngọc trâm vén ở, khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành, trắng nõn như ngọc, mặt mày như tơ, trong mắt lưu chuyển ngàn vạn mị quang, nhưng này quang lại khiếp người, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Người tới lợi hại đảo qua liếc mắt 1 cái Tư Mã Duệ, rất rõ ràng, nàng không rất thích người trước mắt kia, sau đó liền hỏi 1 đạo tiểu bóng trắng bên người- Tuyệt, người muốn ta cứu là người này đi!

Tuyệt dùng sức cọ xiêm y của nàng, lấy lòng kêu 1 tiếng.

Tư Mã Duệ lại không sợ hãi chút nào đón nhận nàng lợi hại mầu quang nói- Xin hỏi tiền bối là?

— Ân, xem ra cũng không có gì, được rồi, sự tình xong xuôi, ta cũng nên đi! - Hồng y mỹ nhân không thèm nhìn Tư Mã Duệ xoay người chuẩn bị rời đi, vừa mới vừa cất bước, Tô Tần lại hô- Tiền bối xin dừng bước!

— Làm sao vậy? - Hồng y mỹ nhân xoay người, không vui nhìn nàng.

— Ta xin thỉnh tiền bối cũng cứu hần 1 mạng! - Tô Tần chỉ còn hăm ở lưu sa trận lý Tư Mã Duệ.

— Cứu hần?!= Hồng y mỹ nhân hơi nghiêng mày liễu, cười lạnh 1 tiếng nói- Không!

— Vì sao, ngài đã cứu ta, cứu thêm 1 mạng cũng không sao mà! - Người nơi này đều kỳ quái như thế, Tuyệt đến tột cùng là từ nơi nào tìm tới quái nhân kia!

— Ta cứu người là bởi vì nó, nó tựa hồ rất thích người! - Hồng y mỹ nhân chỉ tiểu bạch hổ bên người nàng- Như vậy người cùng hần lại là quan hệ như thế nào?

— Ngạch... - Tô Tần không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, trong lúc nhất thời không biết nói thế nào.

— Xem ra là không có vấn đề gì, như vậy ta không cần thiết cứu thêm 1 người không chút liên quan nào! - Nói xong, nàng xoay người đã muốn đi.

__ Chờ 1 chút! - Tô Tần đột nhiên kêu nàng, nhìn gần bị bao phủ Tư Mã Duệ, tình thế cấp bách đành thoát ra- Hẩn, hẩn và ta có quan hệ!

Ngạch _____

Lời vừa mới nói ra khỏi miệng, Tô Tần liền hồi hận, hảo 1 câu ái muội a!

__ Các ngươi là quan hệ như thế nào? - Hồng y mỹ nhân lãnh con ngươi tới gần, trong mắt lợi hại ánh sáng làm cho người ta không dám ở trước mặt nàng nói dối.

__ Kia, kia, hẩn, hẩn là phu quân của ta! - Dưới tình thế cấp bách, Tô Tần nói.

Được rồi! Như vậy quan hệ đủ có thể đi! Nếu không, nàng cũng hết cách!

Tư Mã Duệ trừng lớn song mắt nhìn nàng, trong mắt hiện lên ý cười.

__ Thực sự, cái nha đầu kia nói là sự thật? - Trường mi hơi nheo, hồng y mỹ nhân lãnh con ngươi tập trung nhìn Tư Mã Duệ hỏi- Vừa rồi, ta còn giống như nghe được cái gì hư thê?

A!!! Tô Tần cùng Tư Mã Duệ đều là cả kinh, 2 người lập tức nhìn nhau liếc mắt 1 cái, thâm ý bao hàm đối diện.

Nữ nhân này thật không dễ gạt! Đây là tiếng lòng 2 người.

__ Như vậy, bây giờ ngươi tới nói cho ta biết, các ngươi rốt cuộc là quan hệ như thế nào! - Hồng y phẩm nhiên, xinh đẹp mà vũ.

__ Ngạch... ...- Tư Mã Duệ chìm xuống chỉ còn lại gương mặt lộ ở bên ngoài.

Tô Tần sống chết đứng ở phía sau hồng y mỹ nhân hướng Tư Mã Duệ đưa mắt ra hiệu, nha nha ngựa chết, ở thời khắc mấu chốt thế nào biến choáng váng, vội vàng thừa nhận a! Còn không thừa nhận, ngươi sẽ chết a!

__ Phải! - 1 lúc lâu, mới nghe được Tư Mã Duệ thanh âm, khi hẩn nói xong cái chữ này, phân nửa mặt đã chìm vào lưu sa lý.

Ủng đỡ trường tay áo 1 vũ động, Tư Mã Duệ liền bị nàng kéo ra khỏi lưu sa trận, trực tiếp quảng xuống đất.

__ Uy, ngựa chết, ngươi có khỏe không! - Tô Tần vỗ vỗ mặt Tư Mã Duệ.

__ Tạm thời còn chưa chết! - Tư Mã Duệ đứng dậy, hướng hồng y mỹ nhân ôm quyền nói- Tư Mã Duệ đa tạ tiền bối ơn cứu mạng, xin hỏi tiền bối tôn tính đại danh?

Hồng y mỹ nhân lạnh lùng hừ 1 tiếng nói- Hỏi tên của ta, chờ ngươi còn mệnh để sống rồi hãy nói!

__ Có ý gì? - Tô Tần không hiểu hỏi.

__ Lưu sa trận lý không cũng chỉ có lưu sa, còn có độc! - Nàng vừa dứt lời, Tư Mã Duệ cùng Tô Tần chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, liền ngất đi.

Đương lúc Tư Mã Duệ tỉnh lại, hẩn lại thà rằng chính mình bất tỉnh thêm 1 lần, bởi vì hẩn chính toàn thân xích ~ lỏa nằm ở trạng bị đầy đủ thùng gỗ chứa nước đen nhánh.

Tô Tần trong tay chính cầm 1 thứ giống như bàn chải gì đó ở trên người của hẩn qua lại lau chùi.

__ Khụ khụ... ...- Tư Mã Duệ có chút lúng túng ho khan 2 tiếng- Ngươi đang làm gì?

__ Ngạch, ngươi tỉnh rồi, tỉnh là được rồi! - Tô Tần đưa tay lên trời- Mệt chết ta! - Mấy ngày nay đều phải giúp hẩn thanh độc, bởi vì hẩn trên lưng vốn là có thương tích, độc tố theo miệng vết thương vỡ xông vào máu, cái kia quái mỹ nhân nói nhất định phải đưa hẩn ngâm mình ở trong thùng nước thuốc, dùng cái thứ này không ngừng chà lau thân thể hẩn, mới có thể đem độc tố trong cơ thể của hẩn thanh lý đi ra.

— Cảm tạ, người... —- Tư Mã Duệ cúi đầu vừa nhìn, trắng bệch trên mặt hơi hiện lên 1 tia đỏ ửng, ánh mắt có chút mất tự nhiên chuyển động- Cái kia, cái kia, quần áo của ta... ..

— A, là ta giúp người thoát! - Tô Tần nhìn thấy hần kia lập tức thẹn đỏ hồng mặt, tâm sinh ý bốn cợt- Làm sao vậy?

Lời này vừa nói ra, Tư Mã Duệ càng thêm đỏ mặt- Người, người đều thấy được?

Tô Tần nhún vai, nhún mày cười nói- Đúng vậy!

Tư Mã Duệ hít sâu 1 hơi, rồi mới nặng nề thở dài- Tần Nhi, người trước có thể đi ra ngoài 1 chút không? - Hần lúc này chỉ nghĩ 1 mình yên tĩnh 1 chút, ở trước mặt Tần Nhi, hần không cách nào ứng phó như thường.

— Ha ha, ha ha, Tư Mã Duệ mặt của người thật là đỏ nga, không phải lại sinh bệnh chứ? - Tô Tần lại là ý định muốn lộng hần 1 phen mới bỏ qua, cố ý để sát vào mặt của hần hỏi.

Nàng như thế vừa tựa vào gần, Tư Mã Duệ thân thể lập tức trở nên cứng ngắc, khuôn mặt như ngọc ngày càng hồng hào đứng lên, mồ hôi hơi nước, vài giọt nước dính ướt tóc, bọt nước như thủy tinh bàn oánh nhuần đọng ở trên gương mặt, dưới ánh nến, chiết xạ ra mộng ảo màu sắc, làm ặt của hần lúc này thoát nhìn lại là như thế tuần mị ngây thơ, trong lúc nhất thời, Tô Tần cũng nhìn lung lay mất.

Hần không dám nhìn thẳng ánh mắt của nàng, quay đầu sang 1 bên- Không, không có gì, ta ổn, ta chỉ là muốn đứng lên mặc quần áo!

— Nga, vậy ta đi ra ngoài trước! - Tô Tần lúc này mới lấy lại tinh thần, ngược ngùng nhún vai, vừa định đứng dậy ly khai thùng gỗ, dưới chân lại vừa trượt, cả người đổ về phía trước, hướng Tư Mã Duệ thẳng tắp đánh tới.

Đi ————— 1 tiếng thanh vang, Tô Tần miệng vừa vặn đánh lên môi Tư Mã Duệ.

Kết quả là, trong lúc nhất thời, 4 mắt nhìn nhau, đôi môi đụng nhau.

Tô Tần trừng lớn 2 mắt, đối thành linh xảy ra biến hóa có vẻ khiếp sợ không thôi, trong đầu trống rỗng, nhất thời cũng quên làm ra phản ứng.

Tư Mã Duệ tức thì bị chuyện trước mắt sợ ngây người, cũng trừng lớn 2 mắt, thẳng tắp nhìn nàng.

Thẳng đến bên tai truyền đến 1 trận thanh âm dễ nghe- Các người, đây là đang làm gì?

Tô Tần cùng Tư Mã Duệ lúc này mới như ở trong mộng tỉnh lại, hoảng loạn đem mặt bỏ qua 1 bên, thế nhưng lúc đôi môi ma sát lướt qua đôi môi đối phương cái loại cảm giác kỳ diệu này, để cho từng người trong lòng khẽ run lên.

Phi Y nhìn về mặt đỏ bừng Tư Mã Duệ, lại nhìn 1 chút co quắp không ngớt Tô Tần, khóe miệng câu dẫn ra 1 mặt cười xinh đẹp – Xem ra là ta quá rầy 2 vị, bất quá không quan hệ, ta chỉ là tới đưa đồ, các người cứ tiếp tục!

Nói xong, nàng đem thuốc buồng, liền hạp khởi môn ly khai.

Trong phòng mờ mịt bầu không khí kỳ quái nào đó, có chút nói không rõ cảm giác ở trong lòng Tư Mã Duệ chậm rãi sinh sôi.

Hần nhìn trước mắt về mặt hoảng loạn Tô Tần, nhớ tới nụ hôn vừa rồi, khóe miệng chậm rãi câu dẫn ra 1 độ cung cười.

— Cười cái gì, có cái gì tốt cười, ta cho người biết, đây chỉ là tạm thích ứng chi tính, người chớ suy nghĩ quá nhiều! - Tô Tần ném cho hần thật to bạch nhãn, sau đó cuống quýt chạy ra khỏi gian phòng.

Vù vù —————

Chạy ra gian phòng xong, Tô Tần rất lớn thở ra 1 hơi, nha nha, vừa rồi nguy hiểm thật, thiếu chút nữa liền luân hãm vào cái hôn kia, không được, Tô Tần, người đã có Tư Mã Hằng, dù cho tên kia nha có việc lừa gạt chính mình, người cũng không thể dưới tình huống như thế, thời khắc như vậy lý, phản bội hần, huống hồ bên trong tên kia còn là chồng trước của người!

Ăn, hình như, hình như đã từng là, vì thế, người càn không thể đương quay đầu ngựa lại, ăn thêm 1 lần nữa!

— Tô cô nương, tướng công của người hấn có khỏe không? - 1 vị phẩm lớn mập ôm 1 rổ thuốc hướng Tô Tần đi tới, mang trên mặt tiểu ý âm nhân tâm.

— Ân, hấn rất tốt, Lỗ đại phẩm phiền phức ngài, thay tướng công gia ta hướng Lỗ đại ca nói tiếng, cảm tạ!

— Tô cô nương người quá khách khí, hấn chỉ là giúp tướng công gia người cởi xiêm y, ôm hấn để vào thùng gỗ, điểm việc nhỏ ấy không cần nói cảm tạ! - Lỗ đại phẩm hào sảng thanh âm xuyên thấu lực rất mạnh, Tô Tần chỉ cảm thấy bên tai ong ong nổ vang.

Sau đó, môn phanh 1 tiếng bị người từ bên trong đẩy ra, 1 đạo to lớn trường dáng người xuất hiện ở trước đại môn.

— Tô — Tần! - Nha đầu này, cứ nhiên vẫn luôn đùa giỡn chính mình!

67. Chương 67: Nha Đầu Kia Quá Giảo Hoạt!

Tư Mã Duệ giận ngút trời, tóc dài trên lưng áo tích lặc trong suốt bọt nước dưới ánh mặt trời chiếu xạ ra thất thải quang mang, làm cho hấn giờ phút này giống như người khoác mộng ảo, tựa như ảo mộng, giống như là theo trong họa đi ra trích tiên bản phiêu dật xuất trần, làm cho người ta không đành lòng quay đi.

— Tô, Tô cô nương, tướng công nhà người sinh ra thật tuần tú a! - Lỗ đại phẩm nhìn thẳng mắt, ngơ ngác lẳng thượng thật lâu cũng không có thể lấy lại tinh thần, hoàn hồn xong câu nói đầu tiên đó là này.

— Ha hã, ha hã... - Nhìn thấy Tư Mã Duệ kia vẻ mặt lửa giận ngút trời, Tô Tần lập tức lắc mình đến phía sau Lỗ đại phẩm, đối hấn cười- Cái kia ta còn có việc, đi trước 1 bước!

— Tô Tần, người đứng lại đó cho ta! - Tư Mã Duệ tức giận đến mặt đỏ lên, chặt chẽ nhìn chăm chăm nàng.

— Được rồi, nhớ uống thuốc! - Cuối cùng, Tô Tần xoay người đối hấn hô, sau đó ở trước lúc Tư Mã Duệ bão nổi lớn hơn lập tức liền trốn đi- Ha ha... ..

Liên tiếp tiếng cười như chuông, thanh thúy thanh âm chuỗi chuỗi phi đảng ở trong không khí, theo đạo kia xinh đẹp đáng người, phiêu hướng xa xa.

— Người cùng nàng tình cảm rất tốt! - Hồng y mỹ nhân như phiêu tới, nhíu mày nhìn về phía bóng lưng Tô Tần, sau đó lại âm ỉ nhìn Tư Mã Duệ, lạnh lùng bỏ xuống 1 câu- Như vậy đêm nay các người liền ngủ chung 1 gian phòng đi! - Vừa vặn nàng ở đây cũng cũng chỉ còn lại có 1 gian phòng trống.

Ngạch ————— Tư Mã Duệ thái dương tích ra 1 giọt mồ hôi châu.

Khi hấn còn chưa kịp phản ứng, hồng y liền giống như quỷ mỵ bàn biến mất không thấy.

— Đây là ý gì? - Tô Tần vừa vào cửa phòng liền nhìn thấy chính nằm ở trên giường thanh thoi Tư Mã Duệ.

— Ý tứ rất rõ ràng! - Tư Mã Duệ chỉ gian phòng- Ở đây chỉ còn lại có 1 gian phòng, chúng ta chỉ có thể trước ở cùng 1 chỗ.

— Cái gì! - Tô Tần lập tức triệt khởi tay áo, vọt tới trước mặt hấn kéo cổ áo của hấn nói- Người lết xuống đất ngủ, ta ngủ giường!

— Nhưng ta là bệnh nhân! - Tư Mã Duệ lập tức phản đối- Làm thầy thuốc, người phải có lòng từ bi- Nói xong hấn lật cái thân, hướng giường lý lần 1 vòng, cơ hồ chiếm cứ choai choai cái sàng.

Quay đầu, liếc xéo nàng, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ lên, hung hăng trừng mắt hấn, Tư Mã Duệ mặc dù không là lần đầu tiên nhìn thấy Tô Tần như vậy, bất quá hôm nay nhìn thấy hấn lại cảm thấy các ngoại tâm tình hảo, thế là trêu chọc nói- Như vậy đi, đừng nói ta không lương tâm, ta chia phân nửa giường ngủ cho người! - Nói xong hấn ra dờn bên ngoài, đem sàng nội trắc tặng cho nàng.

— Tư Mã Duệ! - Tô Tần tức giận đến thẳng thở dốc, chỉ vào mặt của hấn mắng- Người, người lập tức xuống giường, nếu không!

_ Nếu không thế nào? - Tư Mã Duệ nhíu mày, hiển nhiên hắn cũng không quan tâm uy hiếp của nàng.

Tô Tần rút ra ngân châm, liền hướng trên người hắn trát đi.

A ——— Tư Mã Duệ kêu thảm 1 tiếng, xoay người cõng xuống giường, đập bả tơi trên mặt đất.

_ Người hảo hảo hạ thủ nhẹ 1 chút, ta thế nhưng là bệnh nhân, đừng quên, vẫn là vì cứu người mà bị thương nặng bệnh nhân! - Tư Mã Duệ chỉ lưng của mình, trong ánh mắt cự nhiên lộ ra ủy khuất.

Tô Tần trợn mắt nhìn thẳng, 1 tay giơ ngân châm, 1 tay đem trên giường 1 xấp chăn bông trực tiếp ném cho hắn.

_ Không được, sàn nhà quá lạnh, lưng của ta sẽ chịu không nổi! - Tư Mã Duệ ôm lấy chăn bông, nghĩ nghĩ, hướng Tô Tần đi đến.

_ Người gần thêm bước nữa, nói thêm 1 câu vô ích nữa, ta cho người trực tiếp biến phế nhân, tin hay không!
- Tô Tần nói xong giơ cao cánh tay, uy hiếp nói.

_ Nga? - Tư Mã Duệ câu dẫn ra khoe miệng dùng sức đem chăn bông ném hướng nàng, sau đó 1 bước vọt tới đặt thân lên thân thể của nàng, đem mặt gần kề nàng.

_ Tư Mã Duệ, người có bản lĩnh buông ta ra, chúng ta đường đường chính chính đánh 1 hồi! - Tô Tần tức giận đến mặt đỏ bừng, không biết là bị hắn chọc tức, hay là vì duyên cớ hắn như vậy nhích lại gần mình mà có vẻ mất tự nhiên, 1 đôi linh động mắt xoay động mọi nơi.

_ Ha ha, ha ha... -- Nhìn thấy nàng vẻ mặt khấn trương, Tư Mã Duệ từ đáy lòng phát ra sung sướng tiếng cười- Thế nào, hiện tại biết bị người lừa gạt tư vị không dễ chịu nhỉ!

Nhớ tới trước nàng đối với mình lừa gạt, hắn liền tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, lần này hắn nhất định phải làm cho nàng ném thử loại bị lừa gạt tư vị này.

_ Tư Mã Duệ, người là cái đại hỗn đản! - Tô Tần bị hắn đặt ở dưới thân không thể nhúc nhích, miệng nhưng vẫn là không ngừng mắng- Đại hỗn đản, người chớ đắc ý, chờ ta động được, tuyệt không buông tha người!

_ Nga, người bây giờ không phải là động sao, người có thể làm gì được ta chứ? - Hắn hôm nay sẽ hảo hảo tích trữ nha đầu này!

Tô Tần sống chết giãy giụa suy nghĩ đem tay lôi kéo chăn bông phóng xuất ra, thế nhưng nàng càng giãy giụa, Tư Mã Duệ áp lại càng nặng, cuối cùng, hắn cơ hồ đem toàn bộ thân thể đều đặt ở trên người của nàng.

Càng giãy giụa, Tư Mã Duệ tóc đen tự nhiên rủ xuống, hình thành 1 đạo bố liêm, cùng của nàng quần quýt cùng 1 chỗ, bọn họ dựa vào là gần như vậy, gần đến liền hô hấp đều đầy đó quần quýt, nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn ngày càng đỏ lên cùng ónh nhuận đôi môi, nhớ tới sáng sớm 1 màn kia, Tư Mã Duệ sắc mặt đỏ lên, dừng 1 chút, đưa mắt liếc sang 1 bên.

_ Nói, sau này còn dám hay không trêu chọc ta! - Tư Mã Duệ luôn bình tĩnh như nước trên mặt có 1 tia dao động, 1 đôi lưu ly trong mắt nổi lên rung động ngay cả mình cũng khó phát hiện.

_ Người nghĩ mỹ! - Tô Tần nhíu mày, mao thượng hắn con người- Ta liền chết cũng sẽ không nói!

_ Nói như vậy, người coi trọng khí tiết còn hơn tính mạng của mình? - Tư Mã Duệ bốn cợt nhíu mày nói.

_ Phải! - Tô Tần cũng không cam tở ra yếu kém nhíu mày- Sĩ khí sát bất khả nhục!

_ Ân, ta hình như nhớ người nào đó nói qua, mệnh tương đối quý giá! - Tư Mã Duệ đối nha đầu này lật lọng sớm đã thành thói quen!

_ Ngạch... -- Tô Tần đem ánh mắt liếc về hướng khác- Người nhất định nghe lầm! - Chết không thừa nhận là sở trường của nàng!

_ Vậy sao! - Tư Mã Duệ lại tới gần mấy phần, ôn nhuận hô hấp đều đều phun ~ chiếu vào mặt của nàng, giống như là lông chim ở trên mặt tha ngựa, làm cho Tô Tần đáy lòng bốc lên 1 tia hoảng loạn.

— Kia, kia, nói chuyện thì nói chuyện, đừng dựa vào gần như vậy! - Nha nha, 2 huynh đệ sở thích thật đúng là giống nhau như đúc, đều thích tới gần sát khi dễ nàng, mà chính mình lại sợ nhất 1 chiêu này!

— Ha hả, nữ nhân thực sự là thiện biến! - Tư Mã Duệ khoe miệng vung lên 1 độ cung xinh đẹp, trong mắt rung động như nước ba, như nước mà động.

— Uy! - Tô Tần đột nhiên quay mặt lại nhìn hắn, biểu tình nghiêm túc nói- Chú ý lời nói của ngươi, ta còn là hoàng hoa khuê nữ, không phải nữ nhân! Ngươi đó là hủy danh dự ta!

— Ngươi... ...- Tư Mã Duệ lại đột nhiên như là bị sét đánh trúng, thân thể ngẩn ra, tiện đà lấy lại tinh thần hỏi- Ngươi không cùng Tam ca của ta... ...

Ba ———— 1 tiếng vang thật lớn, Tô Tần bực tức rút ra 1 tay, hung hăng quăng hắn 1 cái tát.

— Tư Mã Duệ, ngươi từ trong xương cốt chính là cái đại hỗn đản! - Nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, Tô Tần cố nén nước mắt, dùng sức hút mũi- Liền cho phép Tư Vũ của ngươi là ngây thơ nữ tử, những người khác ở trong mắt ngươi không đáng một đồng đúng không!

Hắn dựa vào cái gì như thế hãm hại chính mình, hắn dựa vào cái gì như thế hoài nghi mình!

— Tần Nhi... ...- Tư Mã Duệ chưa từng thấy qua như vậy mềm mại yếu đuối Tô Tần, trong lúc nhất thời luống cuống thần, luống cuống tay chân an ủi nói- Đừng khóc, đừng khóc, xin lỗi, ta thực sự phải, ta đáng chết! - Hắn thật đáng chết!

Bị hắn nói như thế, mấy ngày liên tiếp ủy khuất làm cho Tô Tần càng thêm cảm thấy khổ sở, nước mắt cứ nhiên thoáng cái dường như cối áp, hoa hoa lệ lệ tuôn ra viền mắt.

Ô ô ———— tên khốn không lương tâm, ta khóc trừ chết ngươi!

Tô Tần 1 bên khóc, 1 bên dưới đáy lòng mắng, nha nha, ngựa chết, ai kêu ngươi khi dễ ta! Ta sẽ khóc, ngươi không cho ta khóc, ta càng muốn khóc!

— Được rồi, không khóc, không khóc... ...- Tư Mã Duệ bị nàng khiến cho luống cuống tay chân, càng hoảng loạn, nàng lại càng khóc viêt hung, rơi vào đường cùng, hắn đành phải liên tục năn nỉ, dùng tay nhẹ nhàng mà vì nàng lau đi giọt nước mắt từ khóe mắt không ngừng tuôn ra, 1 bên ở bên tai nàng ôn nhu nói nhỏ.

— Đều là ta không tốt, ngươi đừng khóc, được không... ...- Hình như khi đó hắn liền đã từng như thế ôm nàng, nàng cũng như thế vẫn khóc.

— Ô ô, ngươi từ trong xương đều lộ ra hình dáng chính là 1 đại hỗn đản, đầu tiên là vu ta phóng hỏa, còn tin tên quần gia hỗn đản kia, vì 1 bức họa đánh ta 1 tát, còn muốn đem ta tống quan điều tra, ngươi là trên đời này tên không lương tâm! Ta chán ghét ngươi, ta hận ngươi! - Nói xong nàng 1 bên chủ đánh hắn, 1 bên kéo qua chéo áo của hắn sát hạ nước mắt cùng nước mũi.

Nhìn nàng này phớt tạt ngoan bộ dáng, Tư Mã Duệ bất đắc dĩ cười, trước đây nhìn quen nàng kiêu ngạo ương ngạnh bộ dáng, bây giờ nàng lại như là thay đổi bộ dạng, có chút yếu ớt, có chút yếu đuối giống tiểu tính tình, bất quá, hắn lại đối với nàng phát không dậy nổi tức giận đến.

— Hảo, là của ta không đúng, là lỗi của ta, sau này ta cam đoan không hề oan uổng ngươi, được chứ? - Ngươi khí dần dần hòa hoãn xuống, hắn phát hiện mình đối Tô Tần là càng ngày càng phóng túng, nếu theo dĩ vãng, hắn nhất định sẽ tượng lần đầu tiên gặp mặt lúc đó, trực tiếp đem nàng ném ngã trên mặt đất, sau đó phát tay áo rời đi, chỗ nào còn có thể tượng như hiện nay như vậy ở chỗ này tổn tâm tư dỗi dàng nàng.

Tỉ mỉ hồi tưởng, là ở khi nào cải biến, đã từng trong mắt bất hảo không chịu nổi nàng, bây giờ lại làm cho hắn có 1 tia thương hại, 1 tia lo lắng, còn có như vậy 1 tia không muốn, cùng với như vậy 1 tia, hắn cũng nói không rõ phức tạp tình cảm, như vậy hỗn tạp tình cảm là ở khi nào xuất hiện ?

Nhìn chằm chằm nàng kia xinh đẹp dung nhan, Tư Mã Duệ lâm vào trong trầm tư, như vậy tình cảm đến tột cùng là ở khi nào cải biến?

— Thực sự? - Tô Tần tai khê nhúc nhích, đang nghe hắn kia nói xong, nàng lập tức dừng khóc, sau đó mở 2 mắt ra chằm chằm nhìn hắn hỏi- Ngươi lấy cái gì làm cam đoan?

Nam nhân nói không thể tin hoàn toàn, duy nhất có thể tin đó là tính thực dụng thôi, mặc kệ tương lai hắn sẽ nuốt lời, chỉ cần hiện tại lấy được chỗ tốt, cho dù tương lai hắn thay đổi, mình cũng không tính lỗ vốn!

Hạ quyết tâm xong, Tô Tần bắt đầu kế hoạch đòi nợ của nàng!

Ngạch ———— Tư Mã Duệ thái dương bắt đầu tích ra 1 đại tích mồ hôi hột, nha đầu này nước mắt tới cũng nhanh, đi cũng nhanh!

— Cái gì cam đoan? - Tư Mã Duệ cảm thấy cột sống lại dâng lên chảy ròng ròng mồ hôi lạnh, nha đầu này nên không phải là lại đang suy nghĩ gì mưu ma chước quỷ nữa chứ!

Mỗi lần nha đầu này muốn động cái gì tâm tư thời gian, chính là đều lộ ra bộ mặt vô tội!

Tô Tần mở to 2 mắt vô tội, hướng hắn chớp nha chớp, sau đó hỏi- Nói miệng không bằng chứng, để tỏ rõ thành ý của người, dù sao cũng phải lấy ra chút gì đến làm bằng chứng đi!

Nói xong, Tô Tần đem mắt hướng trên người hắn quét tới, tìm kiếm gì đó đáng giá.

Tư Mã Duệ cảm thấy mí mắt mình đang không ngừng nhảy, quả nhiên, giang sơn dễ đổi, nha đầu này chính là 1 chủ nhân thấy tiền sáng mắt!

68. Chương 68: Tại Sao Là Nàng!

— Ta, muốn có cái này... ...- Tô Tần chỉ vào 1 vật trên người hắn.

— Đây... ...- Tư Mã Duệ nhú mày.

— Không thể sao? - Tô Tần ngẩng đầu lên- Xì, biết sớm mà, nam nhân cam đoan không đáng tin, bắt quá chỉ là miếng ngọc thui, không muốn cho thì thôi!

Tư Mã Duệ cúi đầu nhìn, kia khối ngọc trên cổ, tinh xảo đặc sắc, có khắc bàn long hàm châu bạch ngọc treo ngược trụ (Ta nghĩ là chạm hình rồng ngậm châu ngọc), trong mắt xẹt qua 1 mặt tiểu ý.

— Người thực sự muốn nó? - Hắn chỉ mảnh ngọc treo giữa cổ, khoe miệng lại vung lên 1 tự nhiên độ cung.

— Tóm lại có cho hay không! - Tô Tần liếc hắn 1 cái- Dù sao, cũng không phải đặc biệt gì gì đó, ta không có nó thì cũng không sao!

Kỳ thực nàng là rất muốn, từ lần đầu tiên nhìn thấy mảnh ngọc treo trên cổ hắn, nàng liền tham diền hồi lâu (Nổi lòng tham).

— Ha hã, dục cự hoàn nghênh, không thành thực! - Tư Mã Duệ điểm điểm cái trán của nàng- Rõ ràng rất thích, ngoài miệng nhưng vẫn là rất chặt!

— Sai, kia gọi là lấy lùi để tiến! - Nhìn thấy trong mắt của hắn lóe ra duệ quang, Tô Tần liền biết, tâm tư của nàng bị hắn xem thấu, cũng không muốn cùng hắn giả ngu.

— Ha hã, xem ra người tựa hồ hiểu được không ít binh pháp chi đạo, nói 1 chút xem, còn có cái chiêu số gì là người chưa đánh ra? - Tư Mã Duệ buông nàng ra, ngồi ở đầu giường.

— Người không nên cố tả hữu mà nói lạc đề, chúng ta bây giờ nói là mảnh ngọc của người, không phải cái binh pháp gì! - Tô Tần cũng ngồi dậy, sửa sang lại xiêm y.

— Người thực sự muốn? - Đây là hắn lần thứ 2 hỏi- Chẳng sợ nó đối với người mà nói sẽ là 1 loại tai nạn? Người cũng muốn!

— Người thực sự phiền, ta nói, chỉ cần là thứ Tô Tần ta coi trọng, liền tuyệt đối sẽ không buông tay, khối ngọc này ta xem thích, người liền thẳng thắn 1 câu, cho hay không!

Xì, người càng nói mơ hồ, bản tiểu thư lại càng cảm thấy hứng thú!

— Hảo! Chỉ cần người có thể lấy hạ nó ta liền cho người! - Tư Mã Duệ cười nói, hắn biết không cho nàng thử 1 lần, nàng tuyệt đối sẽ không hết hy vọng, dù sao bùa chú này đặc biệt ngoại trừ “Nàng”, không người

thứ 2 nào có thể cởi xuống, cho dù là nha đầu trước mắt này cũng không được, để nàng thử xem, chết tử tế phần này tham niệm.

— Cái gì?! - Tô Tần dùng tay móc ngoáy lỗ tai, không thể tin được hỏi- Ta không nghe lầm chứ?

— Người không có nghe sai, người không phải đã nói phạm là thứ nào đều phải dựa vào chính mình động thủ mới có thể thu được sao, như vậy lần này liền đổi người tới thực tiễn 1 chút cam kết của người đi!

Ngạch ————— Tô Tần cảm thấy khóe miệng co quắp, người nha, đừng tưởng rằng lấy loại mượn có này có thể dọa lui bản tiểu thư, vọng tưởng!

Tư Mã Duệ cười ngày càng trộm- Ha ha, đừng nói ta trước không nhắc nhở người, này thất thải thẳng thể (Dây tết) nhưng do thất chủng màu sắc cá giảo thẳng bện mà thành, đao kiếm cũng khó chém đứt, hỏa thiêu không cháy, trừ phi người là... ..

Hắn lời còn chưa nói hết, Tô Tần liền thân thủ vòng phía sau cổ hắn, đem trên cổ hắn cái kia dùng thất thải thẳng cởi ra.

— Người xem, còn nói cái gì rất khó cởi ra, nói mơ hồ như vậy, bản tiểu thư vừa xuất mã chuyện gì cũng giải quyết xong! - Tô Tần cầm bạch ngọc thất thải thẳng đắc ý ở trước mặt hắn lúc ẩn lúc hiện- Thế nào, bản tiểu thư rất lợi hại đi, nhìn người còn có thể nói gì, hiện tại sợi dây cùng mảnh ngọc này đều thuộc về ta! Người không thể nuốt lời nga!

1 lúc lâu sau, bên tai cũng không có truyền đến thanh âm của Tư Mã Duệ, Tô Tần tò mò đưa mắt hướng hắn nhìn lại, lại phát hiện, Tư Mã Duệ vẻ mặt khiếp sợ, nhìn Tô Tần mắt đều không chớp 1 cái, cứ như vậy ngơ ngác nhìn nàng, thật lâu không có mở miệng.

— Uy, người làm sao vậy? - Tô Tần vươn tay ở trước mắt hắn quơ quơ- Nèn sẽ không thụ kích thích đi!

— Người, người thực sự đem nó lấy xuống? - Hắn tựa hồ mới từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, 2 tay đột nhiên dề lại bả vai của nàng, trong ánh mắt lộ ra khiếp sợ cùng không hiểu- Vì sao, vì sao lại là người!

— Không phải ta, thì là ai! - Tô Tần nhìn thấy hắn nhìn chằm chằm mảnh ngọc trong tay mình, vội vã thu vào- Kia, là người nói, có thể cởi xuống liền cho ta! Người cũng không thể nuốt lời a!

— Không phải, Tần Nhi, đem vật này cho ta, người không thể lấy nó! - Nói Tư Mã Duệ thân thủ muốn cướp lại vật trong tay nàng.

Hắn cho rằng không còn có người có thể lấy nó, hắn vốn chỉ là muốn trêu chọc nàng 1 chút, lại không từng nghĩ, ác mộng lần thứ 2 lại xuất hiện, hắn sẽ không lại làm cho bị kịch lần thứ 2 tái diễn, lần này, hắn nhất định phải ngăn cản!

— Ta không cho! - Tô Tần vội vã đem ngọc thạch nhét vào trước ngực, vỗ ngực 1 cái nhú mày nói- Có bản lĩnh, người tới lấy, cơ hội chỉ có 1 lần, lấy không được, liền thuộc về ta!

— Tần Nhi, đừng làm rộn, cái vật này nó tuyệt đối không phải thứ tốt đẹp gì, cầm nó đối với người không có tốt, đem nó cho ta! - Tư Mã Duệ có chút lúng túng đảo qua liếc mắt 1 cái ngực của nàng, sau đó nhanh chóng bỏ qua 1 bên ánh mắt, khuyên nhủ nói.

— Quy tắc trò chơi, người có thể từ chỗ này lấy ra được, nếu không được, nó liền thuộc về ta!

Tô Tần âm thầm oán thầm, nha, liền biết người không thật muốn cho ta nha, không nghĩ tới ta sẽ lấy xuống được đúng không, hiện tại bị ta cầm xuống, người lại hối hận nha! Muốn lấy về, không có cửa đâu!

— Hảo, là người nói, vậy đừng trách ta! - Tư Mã Duệ lại như là ăn quả cân, quyết tâm xong, cứ nhiên vươn tay hướng ngực của nàng mà tới.

— A... ..- Tay hắn còn chưa có đụng tới Tô Tần, nha đầu kia chính mình trước hết hét ầm lên, sau đó thừa dịp Tư Mã Duệ ngây người trong nháy mắt, bưng bộ ngực hướng ra ngoài chạy.

Lúc Tô Tần đang đắc ý, thân thể lại lửng không bay lên, sau đó 1 thiên huyền chuyển, nàng liền bị Tư Mã Duệ ném tới trên chấn bông.

— Tư Mã Duệ, người tiểu nhân lật lọng này! - Tô Tần lại bị hấn đặt ở trên giường, sau đó nàng liền sổ chết vũ động tứ chi, hướng hấn chủy đánh, hoặc đá, tượng như đã tính mười phần tiểu mèo hoang bàn mở lợi hại nanh vuốt, quơ.

Rơi vào đường cùng, Tư Mã Duệ đơn giản đem toàn bộ thân thể chăm chú đặt ở trên người của nàng, thế là, 2 người lợi dụng ái muội tư thế nằm ở trên giường.

Trong lúc nhất thời, tứ mắt tương đối, hỗn loạn hô hấp quần vòng quanh đây đó... ..

— Tư Mã Duệ, người đi xuống, nếu không ta sẽ hô! - Tô Tần đỏ gương mặt lên, thở phì phì mắng, bởi kịch liệt vận động, làm cho ngực của nàng trên dưới kịch liệt phập phồng, vậy đối với mềm mại kề sát hấn cường tráng cơ ngực, đồ rực chớp mắt hiện lên, chỗ bên tai 1 mảnh đỏ bừng.

— Người có thể thử xem, nhìn xem có ai dám vào lúc này xông tới! - Tư Mã Duệ ngoắc khéo miệng- Ngoan ngoan nghe lời, đem khối ngọc này trả lại cho ta, tin ta, nó đối với người mà nói tuyệt đối không phải là vật gì tốt!

— Nói dối! - Tô Tần hé ra mặt đỏ bừng, mắng- Người là cái nói dối không thua kém đại hỗn đản!

Tư Mã Duệ thở dài 1 hơi, bất đắc dĩ lắc đầu- Được rồi, xem ra ta phải hảo đành tự mình động thủ! - Vươn 1 tay đem 2 tay của nàng áp lên đỉnh đầu, sau đó gơ ra 1 tay hướng ngực của nàng đi tới.

— Ngựa chết, người dám bính ta 1 chút thử xem! - Tô Tần nhú chặt chân mày, tròng lớn 2 mắt, nhìn hấn, rống lớn nói- Cứu mạng a, phi... ..

Chữ phía sau còn chưa ra, liền bị 1 đôi băng nhu môi, tất cả ngôn ngữ đều bị hấn nuốt vào trong bụng.

1 tay ngăn chặn tay nàng, 1 cái tay khác chính đưa về phía ngực của nàng chuẩn bị đem mảnh ngọc lấy ra, Tô Tần như thế 1 kêu, hấn luống cuống thần, trong lúc hoảng loạn, hấn đành phải dùng miệng đến ngăn chặn của nàng thét chói tai.

Chỉ là lần này hôn so với trong dự đoán sâu thẳm, lần đầu tiên, Tư Mã Duệ cảm thấy 1 loại cảm giác tuyệt vời khó có ngôn ngữ nào hình dung, kích động tim của hấn, làm cho hấn kim lòng không đậu muốn loại cảm giác này tiếp tục nữa, thân thể ép chặt nàng, hấn thân dài quá cổ, áp hướng đôi môi của nàng.

Xoạch ——— 1 thanh thúy tiếng vang, Tô Tần chỉ cảm thấy đáy lòng có thứ gì đó văng tung tóe khai, sau đó vật nào đó từ nơi đó chảy ra, có điểm như là cảm động, kích động, còn có chút tiểu nữ tử e thẹn tình cảm đem trái tim của chính mình chậm rãi tràn đầy mãn, thân thể ở trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, không thể động đậy.

2 tay chăm chú nắm lấy tay áo hấn, trên mặt đỏ bừng, 1 đôi linh động trong mắt tràn đầy trong suốt nước quang, mở thật lớn, nhìn trước mắt phóng đại khuôn mặt tuần tú, Tư Mã Duệ cảm giác được thân thể nàng cứng ngắc, mở mắt ra, nhìn nàng.

Lúc tứ mắt tương đối, bọn họ cứ như vậy cầm cự, tương hỗ đối diện, thật lâu, ai cũng không có mở miệng nói chuyện.

Trong giây lát, 1 đạo yêu mỹ ửng đỏ bay tới tiến vào, sau đó hé ra phóng đại yêu mị khuôn mặt ra chen vào giữa mặt 2 người bọn họ.

— Các người, ở trên giường để làm chi? - Hồng y mỹ nhân đột nhiên xuất hiện ở đầu giường, thò đầu ra, nhìn Tô Tần liếc mắt 1 cái, lại nhìn 1 chút Tư Mã Duệ liếc mắt 1 cái, tròng mắt nhìn.

— A!!!! - Mấy giây qua đi, Tô Tần đột nhiên la hoảng lên, sau đó 2 chân 1 cái đạp, đem còn đang sững sờ Tư Mã Duệ đá xuống giường, sau đó kéo qua chăn bao lấy chính mình, về mặt đỏ bừng tròng mắt thật vật không chịu nổi Tư Mã Duệ.

— Ha ha, xem ra ta lại đến không đúng lúc, quấy rầy các người, tiếp tục đi! - Hồng y mỹ nhân cười, sau đó dùng 1 loại cực kỳ ái muội ánh mắt nhìn 2 người trên giường, thông thả ưu nhã xoay người rời khỏi phòng.

Tích mò hỏi ——— Tô Tần cùng Tư Mã Duệ thái dương đồng thời tích ra 1 đại tích mồ hôi hột, không hẹn mà cùng quay đầu, nhìn nàng, trong lòng đồng thời kinh ngạc nói, nữ nhân này rốt cuộc là người hay quỷ, vì sao bước đi đều không có tiếng!

__ Ngựa chết! Ta cảnh cáo ngươi, gần chút nữa, ta trực tiếp trát ngươi 1 châm! - Tô Tần thở phì phì 1 bên cầm lấy tay hung hăng xoa đôi môi, 1 bên tay cầm chặt ngân châm, 2 mắt nhìn chăm chăm Tư Mã Duệ- Nói, vì sao khối ngọc này không thể cho ta, này rốt cuộc có bí mật gì! Còn có, ngươi đêm nay nhất định phải đem tất cả sự tình đều nói với ta rõ ràng, nếu không, đừng mơ tưởng ta bỏ qua!

Nha nha, không công cho hần chiếm tiện nghi, tức chết nàng! Hôm nay nàng sẽ biết rõ ràng tất cả sự tình, nếu không, nàng quyết định sẽ không bỏ qua!

Tư Mã Duệ rất nhanh chỉnh lý hảo dung nhan, sau đó ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm mặt nói- Ta đã nói rồi, có 1 số việc, ngươi vẫn là không nên biết hảo!

Tô Tần nhìn thẳng uy hiếp của hần, gờ ngân châm hướng hần tới gần- Nếu như ngươi nói cho ta biết chân tướng, ta đem khối ngọc kia trả lại cho ngươi, nếu không, ta sẽ trực tiếp lấy kim châm ngươi, chính ngươi suy nghĩ đi!

Tư Mã Duệ nhìn nàng, lắc đầu- Tần Nhi, nói cho ta biết, ta, nên bắt ngươi làm sao bây giờ?

__ Không phải rau trộn là được rồi! - Tô Tần nhún vai- Hơn nữa ta cũng 1 trong đương sự, ta tuyệt đối có quyền lợi biết chân tướng sự tình!

Tư Mã Duệ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, có lẽ, nàng biết ngược lại là kiện chuyện tốt, dù sao, chuyện này cũng lẽa không được nàng bao lâu.

__ Như vậy ngươi bây giờ liền nói cho ta biết, đầu tiên, cái gì là lời nói dối che giấu chân tướng ở phía sau? - Nàng đối việc này vẫn canh cánh trong lòng.

__ Được rồi, nếu là ngươi thực sự muốn biết... - Câu nói kế tiếp còn chưa xuất khẩu, Tư Mã Duệ liền phát hiện, Tô Tần chính cầm ngân châm hướng hần trát đến, hần lập tức gờ 2 tay lên- Lời nói dối che giấu chân tướng ở phía sau, chính là bọn họ nói với ngươi cũng chỉ là lời nói dối có thiện ý! Bọn họ thực sự không hi vọng ngươi bị thương tổn!

__ Ta mặc kệ cái gì thiện ý cùng phủ ý, chỉ cần là lời nói dối đều là không đúng! - Nàng chán ghét bị lừa dối, chẳng sợ đó là 1 lời nói dối có thiện ý, nhưng, lời nói dối chính là lời nói dối!

__ Còn gì nữa không, tại sao là ta, tại sao là Nhan Phi Tuyết? Ta cùng nàng trong lúc đó rốt cuộc có quan hệ gì?

__ Ta biết đến không nhiều, ta chỉ biết là, đó là 1 loại nghi thức trao đổi, 1 loại nguyên rửa cùng linh hồn có liên quan - Tư Mã Duệ cúi đầu nhìn khối ngọc trong tay Tô Tần kia- Đó là 1 đời thuật sư Hằng Bắc Đẩu sáng chế thuật trao đổi linh hồn, ta không biết hần vì sao phải làm như vậy, thế nhưng, Tần Nhi, của ngươi xuyên việt, ta tin tuyệt đối không phải 1 hồi ngoài ý muốn.

__ Ta cũng tin- Tô Tần vừa nghĩ tới khi đó nhìn thấy mèo con trắng như tuyết trên trán có hồng tâm nhỏ kia, nàng có sở cảm giác, đây hết thấy tuyệt đối không phải trong tưởng tượng đơn giản như vậy, thế nhưng nàng lại thủy chung không có thể thấu đáo hiểu trong đó ảo diệu.

__ Nói như vậy, ngươi cùng bọn họ ngay từ đầu liền biết cái thánh nữ kia không phải thật? - Cho tới bây giờ nàng mới biết được nguyên nhân chân chính.

__ Đúng vậy...

__ Nhưng là các ngươi còn đang diễn trò, vì sao, ai mới là thánh nữ chân chính?

Tư Mã Duệ lần này không trả lời nàng, chỉ là thật sâu nhìn nàng.

__ Ngươi...- Tô Tần nhìn chính mình, lại nhìn hần 1 chút, trong lúc bất chợt, nàng lắc lắc đầu- Không, không, ngươi nhất định là nhìn lầm rồi, không... ..

__ Không, chúng ta sẽ không nhìn lầm...- Nói hần từ trong ngực lấy ra ngọc linh lung, ở trong lòng bàn tay, đưa tới trước mặt nàng.

__ Chúng ta? - Tô Tần nhíu mày nhìn hần- Chỉ chính là ai?

— Sự tình nguyên nhân gây ra xuất xứ từ 1 truyền thuyết lâu đời, nghe đồn ở Hắc Lâm có 1 tọa viên cổ chi mộ lưu lại thánh nữ truyền kì, thế là ở 18 năm trước, phụ hoàng của ta cùng phụ thân của người, còn có thần y Sở Bất Phàm ở dưới sự hướng dẫn của thuật sư Hằng Bắc Đẩu, cùng tới nơi cái Hắc Lâm này tìm kiếm thánh nữ chi mộ trong truyền thuyết.

— Thánh nữ chi mộ? - Tô Tần nhưng là lần đầu tiên nghe nói ở trongng Hắc Lâm lại có như thế 1 cổ mộ.

— Nghe đồn ở cổ mộ lý cất giấu 1 quyển Võ mục di thư , có quyển sách này chẳng khác nào đoạt được vũ khí cường hữu lực trong thiên hạ.

— Vì thế phụ thân của các người cùng phụ thân ta cùng nhau đến nơi này, như vậy bọn họ tìm được thánh nữ chi mộ sao? - Tô Tần có chút hiếu kỳ, quyển sách này lý rốt cuộc viết cái gì, lại có uy lực lớn như vậy.

— Bọn họ tìm được thánh nữ chi mộ, chỉ là... ..

Tô Tần nhìn hần- Bọn họ tìm được quyển sách kia?

— Phải, chỉ là tự trên thư văn thập phần kỳ quái, vì vậy không ai có thể thấu hiểu, ngay cả 1 đời thuật sư Hằng Bắc Đẩu cũng không có thể hiểu thấu đáo ảo diệu bên trong.

— Về sau thế nào? - Tô Tần cảm thấy trong lúc này nhất định đã xảy ra chuyện gì, thế cho nên mới có chuyện sau đó.

69. Chương 69: Có Điểm Động Tâm!

— Về sau, bọn họ đem quyển sách kia mang ra khỏi Hắc Lâm, không biết giữa bọn họ vì chuyện gì dựng lên tranh chấp, Phù Nhất Thiên lý khai bọn họ, sau liền biến mất vô tung.

— Nói như vậy bọn họ đến bây giờ cũng không thể cởi ra bí mật trong quyển sách kia?

— Người biết vì sao bọn họ nhất định phải tìm kiếm chân chính thánh nữ không? - Tư Mã Duệ 1 tay chống giường, cúi người tới gần Tô Tần, trong ánh mắt có loại kích động chờ đợi.

— Ta đoán, bởi vì chỉ có chân chính thánh nữ mới có thể thấy hiểu tự trên thư văn, mới có thể cởi ra bí mật mấy trăm năm qua? - Tô Tần rất không thích tiểu thông minh của mình, bởi vì có lúc nàng chỉ làm chính mình rơi vào tình cảnh càng thêm nguy hiểm, mà sự thực lần thứ 2 xác nhận của nàng suy đoán.

Tư Mã Duệ gật đầu- Vì thế, bọn họ mới không tiếc tốn hao thật lớn tinh lực tìm kiếm người.

Hô ——— Tô Tần rất lớn thở ra 2 hơi, cụt hứng rũ xuống hai vai, hừ lạnh 1 tiếng.

— Vậy các người lại là như thế nào biết được Y Thủy Liên không phải chân chính thánh nữ? - Nói như vậy, Tư Mã Hằng, Tư Mã Duệ, Hồ Thanh Ca đã sớm biết mình mới là cái kia chân chính thánh nữ, là người duy nhất có thể giải độc Võ mục di thư .

Tư Mã Duệ lần này thần sắc đột nhiên trở nên ngưng trọng, hần thật sâu nhìn Tô Tần, tựa hồ có chút khó có thể mở miệng.

— Chờ 1 chút, nên không phải là... ..- Tô Tần đột nhiên cảm thấy 1 loại cảm giác sợ hãi trước nay chưa có, như hồng thủy mãnh thú bàn theo 4 phương 8 hướng hướng chính mình vọt tới- Không, này không phải là thực sự!

— Đúng vậy, bởi vì thánh nữ đến từ hành tinh của mình mà không phải chỗ này, nàng muốn đi tới nơi này cần 1 lời dẫn, 1 người làm lời dẫn rõ ràng, mà cái lời dẫn kia đó là —— Nhan Phi Tuyết!

Tư Mã Duệ từng chữ, giống như châm, hần nói mỗi 1 chữ, liền như là châm, hung hăng đâm vào trong lòng Tô Tần, quả tim đau đến run rẩy lên.

— Không, đây không phải là thật, không, ta không tin! - Thẳng đến cuối cùng, Tô Tần mới hiểu được, Nhan Phi Tuyết rốt cuộc vì sao mà chết, nàng vô pháp thừa thụ như vậy chân tướng, Tô Tần sống chết lắc đầu, sau đó vén chăn lên, chạy ra khỏi cửa phòng.

— Tần Nhi!!!! - Tư Mã Duệ lập tức chạy đuổi theo.

Bầu trời đêm tối như mực, liên 1 vì sao cũng không có, hắc buồn bã, hắc làm cho người ta cảm thấy lo sợ không yên.

Tô Tần chưa bao giờ nghĩ tới, chân tướng cuối cùng lại làm cho người ta như vậy khó có thể tiếp thu, tại sao là nàng, tại sao là Nhan Phi Tuyết, vì sao muốn nàng tới làm thể thân đáng chết này!

_ Tần Nhi! - Tư Mã Duệ từ phía sau đem nàng ôm lấy- Tần Nhi, người nghe ta nói cho hết lời, từ sau ngày ấy ở “Phẩm Hương các” nhìn thấy người, ta cùng Tam ca liền bắt đầu hoài nghi người, không còn là nguyên lai Nhan Phi Tuyết, sau nhiều lần thăm dò, chúng ta mới xác định Hằng Bắc Đẩu “Thuật trao đổi linh hồn” đích xác nổi lên tác dụng, đem chân chính thánh nữ triệu hoán đến nơi này, nhưng là chúng ta không thể biểu hiện như vậy rõ ràng, bởi vì còn có rất nhiều người đang âm thầm mơ ước năng lực của người, bọn họ nếu như biết chân tướng, nhất định sẽ không bỏ qua người!

_ Buông tay! - Tô Tần dùng 2 tay đẩy ra các ngón tay của hắn đang ôm chặt mình- Ta kêu người buông tay!

Tư Mã Duệ lại chăm chú ôm lấy nàng không buông- Ta không buông tay, lần này, ta sẽ không dễ dàng buông tay, Tần Nhi, ta nói rồi, ta sẽ bảo hộ người, xin tin tưởng ta!

_ Tin người, tin người cái gì, lời nói dối chân thật sao! - Tô Tần thở dốc vù vù tung vai, giãy giụa hồi lâu, thân thể nhưng vẫn là chăm chú bị hắn ôm.

_ Chỉ ít, chúng ta là vì bảo hộ người! - Tư Mã Duệ 2 tay vờn quanh ở hông của nàng, đem mặt để ở trên bả vai của nàng, cũng có chút thở dốc nói- Chúng ta tạm thời không thể sao được, sự thực đã không thể thay đổi, ta hi vọng người có thể tâm bình khí hòa tiếp thu đây hết thảy, chỉ có như vậy mới có thể tìm tới biện pháp giải quyết!

_ Buông tay! - Tô Tần như trước ngữ khí băng lãnh.

_ Tần Nhi...- Hắn cũng đã nói nhiều như vậy, nàng thể nào vẫn là cố chấp như vậy.

_ Người nếu như không muốn đem ta lặt tử, người lập tức thả tay! - Tô Tần bị hắn chăm chú ôm, hô hấp đều có chút khó khăn, chỉ cảm thấy 1 hơi ngắn ở ngực, thượng không lên, hạ không xuống, sắp đem nàng nghẹn chết!

Tức chết người đi được, chưa thấy qua người ngốc như vậy!

_ Vậy người đáp ứng ta, không được chạy nữa, ta sẽ buông tay! - Tư Mã Duệ cảm thấy nha đầu kia chính là 1 giáo hoạt hồ ly, chỉ cần hắn vừa để xuống tay, nàng sẽ tìm cơ hội trốn.

_ Hảo, ta đáp ứng người! - Đáp ứng người là 1 chuyện, nàng muốn chạy lại là 1 chuyện.

_ Vậy trước, ta ôm người trở về phòng! - Hắn vẫn là không yên lòng, nha đầu kia lật lọng quen, hắn không thể phớt lờ.

_ Tư Mã Duệ, người không phải là muốn nhân cơ hội ăn đậu hủ ta đi! - Được rồi, cam đoan không có hiệu quả, như vậy chiêu này cũng có thể chứ!

Vậy mà Tư Mã Duệ lại vung lên khóe miệng, tà tà cười nói- Ta nhưng thật ra muốn ăn a, bắt quá, người nói thử xem trên dưới người người, chỗ nào đáng giá ta mổ sảng đây, ân?

Nói xong hắn còn dùng cực độ tà mị ánh mắt, trên dưới đánh giá 1 phen thân thể Tô Tần, ánh mắt kia liền đang nói, người nha 1 điểm vóc người cũng không có, hắn không biết có thể ăn cái gì!

_ Ngựa chết! - Tô Tần bị hắn bay lên không ôm lấy, 2 tay bị giữ chặt, 2 chân không ngừng loạng choạng, trong miệng mắng to- Ta chán ghét người!

Nha nha, cư nhiên cười nhạo vóc người của nàng!

_ Ngựa chết, lập tức giải huyết cho ta! - Tô Tần bị Tư Mã Duệ điểm huyết đạo, không thể động đậy, chỉ có thể trừng lớn 2 mắt, chặt chẽ nhìn hắn- Còn có, chỗ đem bàn tay người tiến vào!

_ Ta không điểm huyết người, người sẽ nghe lời sao, còn có, ngoan ngoan im lặng, đừng nhúc nhích, ta chỉ là muốn đem mảnh ngọc lấy ra!

Sau đó hắn còn dùng 1 loại khác ánh mắt đánh giá 1 phen thân thể của nàng, nhún bả vai 1 cái cười nói- Yên tâm, ta đến bây giờ còn chưa có phát hiện, ần, có chỗ nào đáng giá ta hạ thủ!

_ Ngươi chết, ta hận ngươi! - Tô Tần cắn răng, nhìn tay hắn 1 chút lại 1 chút tới gần, thét to- A! Người dùng tay, ta, chính ta đưa cho ngươi!

_ Đã quá muộn! - Tư Mã Duệ ngoài miệng mặc dù nói được dễ dàng, nhưng là tay của hắn lại vẫn còn có chút khấn trương, có chút phát run hướng thân thể nàng.

1 đạo lợi hại đao phong xẹt qua không trung, ừng đó hàn trường đáng người xuất hiện ở trước mắt Tô Tần.

_ Hồ Thanh Ca! - Tô Tần kinh hãi trừng lớn 2 mắt, nhìn trước mắt kia hé ra tà mị tuần lãng mặt- Cứu ta! - Mặc kệ hắn là thể nào tiến Hắc Lâm, Tô Tần lúc này lại dị thường kích động, chỉ ít nàng hiện tại cần 1 trợ thủ có thể giúp ích.

Nhìn thấy Tô Tần nằm trên mặt đất, không thể động dậy, mà Tư Mã Duệ lại chính đặt ở trên người của nàng, tay chính đưa về phía ngực của nàng, tình cảnh như thế thể nào không khiến hắn nổi trận lôi đình!

_ Người đáng chết! - Trợn mắt liễm khởi, Hồ Thanh Ca giờ kiểm hươg Tư Mã Duệ bổ tới, kiếm phong sắc bén hỗn loạn lửa giận, hướng Tư Mã Duệ mang tất cả mà đi.

Tư Mã Duệ ôm lấy Tô Tần, liên tục thối lui.

_ Buông nàng ra! - Hồ Thanh Ca thu hồi kiếm phong, giờ kiếm chỉ hướng Tư Mã Duệ.

_ Người là vào bằng cách nào?! - Tư Mã Duệ đối với hắn là như thế nào tiến vào Hắc Lâm, thập phần cảm thấy hứng thú.

_ Ta chính là dùng phương pháp giống các ngươi, theo dòng nước xuôi dòng xuống dưới, liền vào được! - Hồ Thanh Ca chiếu phương pháp theo như lời Y Thủy Liên, thực sự tiến nhập Hắc Lâm, này mấy trăm năm qua đều là cái thật lớn mà thần bí địa phương- Cũng may ta đúng lúc tới, người này mặt người dạ thú, người nghĩ đối Tần Nhi làm cái gì!

_ Ta nghĩ làm cái gì với nàng, những lời này ta nên hỏi ngươi! - Tư Mã Duệ lạnh lùng trả lời- Đừng quên, trước là ai dùng thủ đoạn hèn hạ đối phó nàng!

_ Đó là quá khứ, ta đối Tần Nhi phát qua thề, sẽ không làm như vậy nữa! - Hồ Thanh Ca hối hận khi đó đối với nàng, sau khi biết Nhan Phi Tuyết thực sự không còn là Nhan Phi Tuyết mà là Tô Tần, hắn mới biết được, mình là thực sự bị nàng hấp dẫn, vì thế hắn sẽ không lại làm ra bất cứ chuyện gì thương tổn nàng.

_ Như vậy, cái kia đối linh bí thuật đâu, ngươi cũng quên mất! - Tư Mã Duệ đem Tô Tần lăm vào trong ngực, chỉ vào hắn đối Tô Tần nói- Cái kia không phải là cái cứu mạng bí thuật gì, mà là đối linh bí thuật, Hồ Thanh Ca, ngươi muốn giải thích như thế nào vì sao ngươi đối Nhan Phi Tuyết sử dụng đối linh bí thuật!

_ Cái gì? - Tô Tần trừng lớn 2 mắt, nhìn hắn, sau đó cứng còng quay đầu, nhìn Hồ Thanh Ca- Là ngươi, thật là ngươi!

_ Ta nói rồi, đó là ngoài ý muốn, ta căn bản không biết vì sao lại như vậy, ta chỉ là không muốn nàng đi, ta chỉ là muốn cứu sống nàng, Tần Nhi, ngươi tin ta, ta thực sự không biết đó là đối linh thuật!

_ Phải không! - Tư Mã Duệ lạnh lùng nhìn hắn- Người cho là mình nói có bao nhiêu đáng tin, nếu như đây không phải là đối linh thuật, như vậy ngươi giải thích thế nào vì sao Nhan Phi Tuyết chết, mà Tần Nhi lại bị ngươi triệu hoán tới!

Hồ Thanh Ca tựa hồ cũng có chút mê man, hắn cúi đầu nhìn bóng của mình, lắc lắc đầu- Ta, ta thực sự không biết vì sao lại như vậy... ...- Hắn chỉ là muốn cứu sống nàng!

Tô Tần lần này cũng nhìn không rõ, nhìn Hồ Thanh Ca vậy thống khổ, nàng cảm thấy hắn không phải nói dối, thế nhưng, vì sao kết quả lại là như vậy, ở đây rốt cuộc xảy ra điều gì sai lầm!

_ Lời của ngươi... ...- Tư Mã Duệ vừa mới muốn mở miệng, bên người lại thêm đạo nhân ảnh.

_ Lời của hắn đều là thật! - Hồng y mỹ nhân đột nhiên đứng trung gian giữa bọn hắn, dùng 1 loại ánh mắt khó có thể ần cần nhìn Hồ Thanh Ca nói- Các ngươi xác thực hiểu lầm hắn!

— Kính nhờ, xin người sau này xuất hiện có thể cho 1 chút thanh âm, được không! - Tô Tần đối với nàng xuất quỷ nhập thần đã sớm tập mãi thành thói quen, bất quá, khuya khoắt, nàng như thế giống như quỷ mỹ bàn xuất hiện, đích xác để cho Tô Tần giật mình.

— Người là? - Hồ Thanh Ca trên dưới đánh giá 1 phen trước mắt đồng dạng 1 nữ tử thân ứng đỏ uồn lượn-Ta trước gặp qua người sao?

Vì sao nàng ỉnh 1 loại cảm giác đã từng quen biết, tựa hồ có lẽ là trước đây nàng cũng từng dùng loại ánh mắt này nhìn mình, vậy yêu thương, có loại cảm giác giật mình, tựa hồ lại trở về hồi lúc quang âm.

Hồng y mỹ nhân nhìn hẩn, xoay người đối Tư Mã Duệ nói- Các người vừa nói tới đổi linh thuật?

— Phải!

— Đó là Hằng Bắc Đẩu sáng chế, các người nhận thức hẩn? - Chẳng biết tại sao, Tô Tần phát hiện, khi nàng nhắc tới Hằng Bắc Đẩu lúc, đáy mắt đạo kia lạnh lùng sắc bén hàn quang làm cho Tô Tần không khỏi đánh cái rùng mình.

— Không, chúng ta không quen biết! - Tô Tần vội vàng nói, nàng sau khi nói xong, Tô Tần phát hiện, hồng y mỹ nhân đáy mắt đạo kia lợi hại quang mang liền biến mất không còn.

Trong lòng hiện lên nghi hoặc, tựa hồ trước mắt vị mỹ nhân này cùng Hằng Bắc Đẩu có cái gì ăn tết.

— Chờ 1 chút! - Tư Mã Duệ cắt ngang bọn họ đối thoại- Ta muốn hỏi, làm sao người biết hẩn là nói thật?

— Bởi vì Hằng Bắc Đẩu căn bản là cái đại phiến tử, hẩn đem đổi linh thuật nói thành là cứu người mạng sống kỳ thuật, lấy đến lừa dối muôn dân, đổi lấy thanh danh của hẩn cùng địa vị! - Hồng y mỹ nhân xoay người đối Hồ Thanh Ca nói- Người này bất quá chỉ là bị lừa mà thôi!

Tư Mã Duệ liềm khởi con người, nhìn trước mắt 2 người, lâm vào trầm tư.

— Vì sao ta không thể cùng bọn họ cùng ở 1 chỗ! - Hồ Thanh Ca bất mãn hết sức hồng y mỹ nhân an bài-Ta cùng người ngụ cùng chỗ, Tần Nhi cùng Tư Mã Duệ ngụ cùng chỗ!

Dựa vào cái gì hẩn luy tử luy hoạt chạy tới nơi này còn phải nhường tiện nghi cho con ngựa chết kia, làm cho Tần Nhi cùng hẩn ta ở cùng 1 chỗ, chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp.

— Bọn họ là phu thê, người cùng bọn họ lại là quan hệ như thế nào? - Hồng y mỹ nhân 2 tay khoanh ngực nhìn trước mắt không ngừng oán giận Hồ Thanh Ca.

— Ta! - Hồ Thanh Ca trong lúc nhất thời nghẹn lời, đúng vậy, Tư Mã Duệ tốt xấu từng là tướng công Tô Tần, Tư Mã Hằng tốt xấu là nam nhân cái nha đầu kia thích, mà hẩn đâu, hẩn lại muốn lấy thân phận gì đứng ở bên cạnh nàng.

— Người tựa hồ rất thích cái nha đầu kia? - Hồng y mỹ nhân nhàn nhạt hỏi 1 câu.

— Người nói đúng, ta nhất định phải được tìm được cái thân phận thích hợp mới có thể quang minh chính đại đứng ở bên cạnh nàng! - Hồ Thanh Ca lại không để ý đến lời của nàng, rơi vào trong suy nghĩ sâu xa của mình.

Nhìn kia mặt hồng sắc bóng dáng, hồng y mỹ nhân thần sắc ngưng trọng- Ta không cho người trở thành Hằng Bắc Đẩu thứ 2, ta muốn ngăn cản người yêu nàng!

Vô luận dùng thủ đoạn gì, nàng cũng sẽ không cho phép hẩn biến thành người kia!

— Tư Mã Duệ, người lập tức cút đến trên mặt đất cho ta! - Tô Tần đem chân bông ném tới trên mặt đất, sau đó ở trên giường cắm vô số ngân châm- Đêm nay người nếu như dám vi phạm lời trù nũa bước, này đó ngân châm liền sẽ trực tiếp chui vào da thịt của người lý!

— Tội độc phụ nhân tâm! - Tư Mã Duệ 1 bên oán giận, 1 bên chửi chửi bông phô hảo, sau đó nằm xuống.

Tô Tần không phải lần đầu tiên lĩnh giáo Tư Mã Duệ ác độc lời nói, nàng lần này không nói 2 lời, trực tiếp bay đi 1 cây ngân châm.

— Quả thực tối độc phụ nhân tâm! - Tư Mã Duệ quỳn chặn bông trên mặt đất lần 1 vòng, ngân châm trực tiếp cắm vào mặt đất.

— Biết sự lợi hại của ta chưa, nhớ kỹ, nói thêm 1 câu nữa, ta trực tiếp cắm đến trên người của người! - Tô Tần nói xong, trực tiếp lật cái thân nằm xuống, miệng Chu Công đi.

Ngày hôm sau, Tô Tần bị 1 trận huyền não thanh đánh thức.

Mở cửa, Tô Tần xoa mắt nhập nhèm mắt buồn ngủ, mở mắt ra vừa nhìn, lại bị cảnh tượng trước mắt sợ ngây người.

Nơi chốn giăng đèn kết hoa, nhà nhà trước cửa đều treo lên tự chế đèn màu, đèn màu thượng đều vẽ các màu đồ án, trên cây đều hệ hồng sắc ti bố, ti lớn lên hồng sắc trừ mang đón gió phấp phới, nhất phái vui mừng vẻ.

Hồng y mỹ nhân chỗ ở chính là 1 thôn nhỏ, ở đây có 1 ít người miền núi giản dị, Tô Tần ngày đầu tiên nhìn thấy Lỗ đại thẩm cùng con trai của nàng ăn mặc trang phục truyền thống của người miền núi.

— Lỗ đại thẩm, hôm nay thế nào náo nhiệt như thế a? - Tô Tần phủ thêm áo trấn thủ, đi tới bên người nàng hỏi.

Lỗ đại thẩm trong tay chính ôm 1 rổ hoa quả hương nàng bên này đi tới, nghe được nàng hỏi, sang sảng cười tiếng vang lên- Ha hả, Tô cô nương người không biết cũng không kỳ quái, ngày mai liền là chúng ta ở đây cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thừa tiết.

— Cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thừa tiết?

70. Chương 70: Tư Mã Duệ Phiền Não

— Chính là ngày lành mà nam nữ bọn ta ở đây tuyển trạch giai ngẫu (Thỏ lộ)! - Lỗ đại thẩm thập phần thích nhìn nữ hài tử linh lung xinh đẹp trước mắt này, vẻ đẹp của nàng là ở chỗ khí chất của nàng, cái loại khí chất này theo trong xương lộ ra hấp dẫn nhân tâm làm cho người ta đã gặp qua là không thể nào quên được.

— Cũng giống như lễ tình nhân a! - Tô Tần không nghĩ tới ở thế giới này, cư nhiên cũng sẽ có ngày lễ này, chỉ là thời gian cùng cái thế giới của mình kia bất đồng, ở đây cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thừa tiết là ở thời khắc gần mùa đông.

— Đúng vậy, lúc này hàng năm, các cô nương sẽ ở buổi tối tràn ngập hơi thở lãng mạn này, đôi bầu trời lang lạnh trắng sáng, mang lên mùa dưa và trái cây, hướng lên trời tế bái, cầu xin tiên nữ trên trời có thể ban cho các nàng thông tuệ tâm linh cùng 2 tay linh xảo, làm ình châm chúc nữ công kỹ xảo thành thạo, cùng cầu xin đường nhân duyên được khéo phối, hằng đảo nhân duyên mỹ mãn của mình (Gặp được người định mệnh của mình) - Lỗ đại thẩm nói xong hướng nàng lộ ra 1 biểu tình thất vọng - Đáng tiếc người đã gả cho phu quân, nếu không, hôm nay cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thừa tiết, người nhất định là cô nương được hoan nghênh nhất a!

— Không đáng tiếc, tuyệt không đáng tiếc, ta không thể tham gia, nhưng là có thể đi xem 1 chút! - Tô Tần âm thầm trộm nhạc, nàng tuyệt không cảm thấy đáng tiếc, nàng tuy không thể đi chọn phu, không có nghĩa là mỗi người không thể đi chọn thê.

Hắc hắc ————— 2 mắt linh lợi vừa chuyển, âm thầm trộm nhạc Tô Tần trong lúc bất chợt có cái chủ ý tuyệt diệu.

— Đúng vậy! - Nhất mạch thấp thuận thanh âm từ trong phòng truyền tới, Tư Mã Duệ xả nguyên đầu tóc dài đen đi tới phía sau Tô Tần, vươn tay đem nàng lâm tiển trong lòng, nhìn nàng, trong mắt lộ vẻ ý cứng chiều- Đây thật là điểm đáng tiếc, bất quá, chúng ta vẫn là có thể đi xem 1 chút, đúng không! Nương tử! - Nói xong tay hắn ôm chặt hông của nàng tăng thêm mấy phần lực.

Nghe được lời của nàng, Tư Mã Duệ liền lập tức minh bạch nha đầu này lại bắt đầu động cái gì tâm tư, hắn phải coi chừng nàng, miễn cho nàng lại ở chỗ này gây cái gì họa!

— Ha hả, đúng vậy, chúng ta nhất định phải đi xem! - Tô Tần thân thể bỗng nhiên né qua 1 bên, bài trừ 1 cười nói- Đúng vậy, phu quân! - Nói đùa, lẽ nào lại bỏ qua 1 hồi trò hay sao!

Kết quả là, 2 người lẫn nhau rất có ấn ý trong ánh mắt bắt đầu 1 ngày mới.

— Buông nàng ra! - 1 đạo kiếm quang xẹt qua không khí, thẳng ép bên hông Tô Tần cặp tay kia mà lướt tới.

Tư Mã Duệ trong mắt duệ quang vừa chuyển, ôm lấy Tô Tần nghiêng người bay lên, tránh thoát đạo kia kiếm phong, nhẹ nhàng hạ xuống đất, 1 động tác tiêu sái mang theo vài phần tuấn đạt, làm cho người ta nhìn xem muốn ngây người.

— Ta là tướng công của nàng, người dựa vào cái gì quản chuyện vợ chồng giữa chúng ta! - Tư Mã Duệ khơi mào mi, trong giọng nói mang theo vài phần ý vị chê cười.

— Đừng quên, người đã sớm 1 tờ hưu thư đem nàng hưu thê, bây giờ người còn dám có mặt mũi nói nàng là thê tử của người sao! - Hồ Thanh Ca tay cầm trường kiếm hướng bọn họ tới gần.

— Cái kia, Hồ Thanh Ca, chuyện này chúng ta sau này lại bàn! - Tô Tần vừa nghe hần nhắc tới 2 chữ hưu thê liền đau đầu, bọn họ sợ dĩ bị bức phần giả thành phu thê, cũng là vì tạm thời lừa gạt cái kỳ quái hồng y mỹ nhân kia, nếu không, lấy kia cổ quái tính cách đã sớm không để ý Tư Mã Duệ chết sống đem hần trực tiếp ném vào lưu sa trận lý rồi.

— Nếu như Tư Mã Hăng ở chỗ này, nghe được người lời nói này, hần sẽ nghĩ như thế nào! - Hồ Thanh Ca như trước nhất quyết không tha ép hỏi.

Nghe vậy, Tư Mã Duệ thân thể cứng đờ, tay ôm lấy thắt lưng Tô Tần nhưng lại khấn mấy phần.

— Đây là chuyện riêng giữa ta và hần, người trước nên quản hảo kiếm của mình! - Nói xong hần trường tay áo vung lên, vài đạo nóng nãy kiếm phong liền hướng Hồ Thanh Ca bay tới, Hồ Thanh Ca vung kiếm chặt đứt kiếm khí, lại bị khí thế cường đại bức lui vài bước, thẳng đến lưng đụng phải 1 thân cây, mới đứng vững thân hình.

— Nhớ kỹ, ta mặc kệ trước đây thế nào, chỉ là bây giờ, nàng là nương tử của ta, mà ta thì là tướng công của nàng! - Tư Mã Duệ trong lúc bất chợt, ngữ khí xảy ra chuyển biến, mang theo vô cùng khẳng định- Ai cũng không cách nào thay đổi sự thực này!

Nghe vậy, Tô Tần không hiểu hơi ngẩng đầu lên nhìn hần, vì sao ở trong nháy mắt, hần lại thay đổi ngữ khí, nghi ngờ hướng theo tầm nhìn của hần nhìn lại, nàng bỗng nhiên đảo hít 1 hơi khí lạnh.

— Các người xem ra trò chuyện rất vui vẻ! - Hồng y mỹ nhân quần áo áo hồng sắc quần dài, phối lấy đồng dạng sắc hệ ngắn nhu áo, tuyết bạch sắc hồ cừu tiểu áo trấn thủ, mang theo dịu dàng tiểu ý, chân thành mà đến.

— Ngạch, đúng vậy, chúng ta trò chuyện rất vui vẻ! - Tô Tần lập tức bỏ qua tay Tư Mã Duệ, vọt tới trước mặt Hồ Thanh Ca, lôi kéo chéo áo của hần nói- Chúng ta là bằng hữu, hồi lâu không gặp, tự nhiên sẽ trò chuyện nhiều lắm, ha hả, có phải hay không!

Nàng sống chết kéo vạt áo Hồ Thanh Ca, thấp giọng mắng- Nghe kỹ, không cho phép ở trước mặt nàng nhắc tới chuyện hưu thê!

Tô Tần cảm thấy vị mỹ nhân trước mắt này tựa hồ đối với 2 chữ “Hưu thê” này thập phần miễn cảm, Tô Tần có loại dự cảm, nếu để cho nàng biết Tư Mã Duệ cùng mình lừa dối nàng, lấy cá tính bạo lửa kia, sẽ đem bọn họ trực tiếp đóng gói lẫn lộn vứt tiến lưu sa trận!

Hồ Thanh Ca vừa định hỏi nàng là chuyện gì đã xảy ra, 1 đạo lạnh lẽo ánh mắt liền hướng chính mình, quay đầu nhìn lại, lại là vị lãnh diễm hồng y mỹ nhân kia.

— Tô cô nương, đem qua người tựa hồ ngủ không được an ổn, chỗ này của ta có cái túi thơm an thần tính khí, người mang ở trên người như vậy buổi tối là có thể ngủ ngon! - Hồng y mỹ nhân vòng vo mặt lại là hướng phía Tô Tần cười, đem 1 cái túi thơm thêu tơ vàng hoa sen xanh ngọc sắc đưa cho Tô Tần.

— Đa tạ! - Tô Tần ngượng ngừng cười tiếp nhận cái túi thơm kia, bỏ vào trong ống tay áo, quay đầu liền hướng Tư Mã Duệ vọt tới ánh sáng lạnh, nha nha ngựa chết, đều là do hắn làm hại, nếu không phải là hắn, nàng thế nào nửa đêm đều ngủ không yên, bất quá, nói trở về, vì sao gần đây ngựa chết thái độ trở nên rất kỳ quái, tựa hồ có chút ái muội, ngay cả ánh mắt nhìn mình đều có chút là lạ.

Cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa tiết ở chỗ này thập phần náo nhiệt, nguyên nhân chủ yếu là ở ngày này lý, rất nhiều người đến từ phụ cận sơn thôn đều hội tụ tập đến nơi đây, xem ra đối với bọn họ mà nói đây là ngày lễ trọng đại mang nhiều ý nghĩa.

Ngày lễ này sở dĩ đối với bọn họ rất quan trọng, là bởi vì trong cánh rừng này lý nhân khẩu rất thưa thớt, vì sinh sôi nảy nở hậu đại, từng thôn xóm trong lúc đó sẽ tiến hành tương hỗ thông hôn, bọn họ chủ trương tự do luyện ái, chế độ 1 vợ 1 chồng, vì vậy như vậy mỗi năm 1 lần ngày lễ tự do tìm kiếm chân ái ngày lễ trở nên dị thường long trọng, ở đây mỗi người đều tự may trang phục tham dự cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa tiết.

Tư Mã Duệ 1 thân màu đen tơ vàng gấm vóc trường thường, bên hông bó bạch ngọc đai lưng, tóc tùy ý hơi nghiêng về phần trước ngực trái, có vẻ tùy ý tự nhiên, phiêu dật xuất trần.

Tô Tần sửa sang lại xiêm y, đêm nay nàng cũng phải có trang phục tham dự, hồng y mỹ nhân riêng vì nàng chuẩn bị nhất kiện cận lam sắc toái hoa quần dài, bên hông nàng cho buộc mình túi thơm, tóc oản khởi, buộc thành kế, lấy trân châu trang trí, phần tóc dư cùng lấy lụa xanh da trời thắt bím lại, dài nhỏ dây cột tóc tự nhiên rủ xuống, theo gió phiêu động, càng tăng thêm vẻ đẹp linh động của nàng.

— Tần Nhi, này thân xiêm y rất hợp người- Tư Mã Duệ rất hài lòng nhìn trước mắt linh động vạn phần Tô Tần, trong mắt hiện lên tiểu ý.

— Ha hả, của người cũng không sai! - Tô Tần nhìn bầu trời- Lễ hội phải đến tối mới bắt đầu!

Trên bầu trời Hắc Lâm, kim hoàng sắc ánh chiều tà rửa nhiễm chân trời, toàn bộ khu rừng bao phủ 1 mảnh mông lung kim sắc vừng quang trung, có vẻ rộng lớn mà an bình.

— Xem ra, người tựa hồ rất cao hứng? - Nhất mạch róc rọt thanh âm truyền vào tai.

Tô Tần quay đầu, nhìn về phía người tới.

Hồ Thanh Ca như trước 1 thân ửng đỏ xinh đẹp, sắc được như ngọc bàn tịnh bạch da thịt ngày càng tuyết trắng mềm mại, ngũ quan xinh xắn như tuyền khắc bàn hoàn mỹ không tỳ vết, làm cho người ta nhìn đều dời không nổi.

— Ta đương nhiên cao hứng, cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa tiết là ở đây mỗi năm 1 lần tối long trọng ngày lễ, nghe nói ở đây cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa tiết thập phần thú vị, có rất nhiều hảo ngoạn, món ngon, ta có thể không hứng thú sao được! - Ha hả, để cho Tô Tần cảm thấy cao hứng chính là, nàng còn có thể thuận tiện đem 2 đại soái ca trực tiếp đóng gói tặng cho người khác, nàng nhưng thật ra rất thích ý làm này nguyệt lão.

Căn cứ tập tục địa phương, chỉ cần là ở cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa tiết thượng phối hợp thành công nam nữ, bọn họ đều phải tiếp thu mọi người chúc phúc, phàm là tiếp thu chúc phúc đây đối với người mới, bọn họ nhất định phải không rời không bỏ, bên nhau đến già.

Buổi tối Hắc Lâm, có vẻ phá lệ yên tĩnh thần thánh, yên lặng trang nghiêm rừng cây tản mát ra làm người ta sinh ra tức khí.

Nhu quang sắc ánh đèn lóe ra mông lung quang mang, ánh sáng trừ lay động hồng sắc dải lụa, vừng ra 1 loại hài hòa ôn nhu quang mang, hài hòa thanh sắc tức khí, làm cho cả khu rừng thoát nhìn có loại vẻ đẹp nhu hòa.

— Oa, đêm nay thực sự rất nháo nhộn! - Tô Tần nhìn thoáng cái liền từ từ bị dòng người nhồi vào 1 mảnh quảng trường đất trống, cảm thán- Xem ra, đêm nay sẽ rất thú vị!

Hướng trong đám người nhìn, Tô Tần lập tức phát hiện mục tiêu, phía trước 1 đôi trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp nữ tử, chính đang cầm đèn lồng tự chế, mắt mang ngượng ngừng hướng bên này nhìn, cái loại ánh mắt ái mộ này thủy chung không rời 2 vị đại soái ca bên người nàng.

— Khụ khụ... ...- Tô Tần cúi đầu ho khan mấy tiếng- Cái kia, ta nghĩ đi thay y phục! - Nói xong, nàng liền không đợi Tư Mã Duệ bọn họ trả lời, lòng bàn chân 1 mặt du, chuồn mất.

— Nha đầu này thật lắm chuyện! - Tư Mã Duệ nhìn nàng bay nhanh tháo chạy bóng lưng, nhìn nổi lên chân mày, 1 loại dự cảm bất hảo xông lên đầu.

Hồ Thanh Ca nhéo cổ áo của hắn, đưa hắn kéo đến bên cạnh- Ta cảm thấy người có vấn đề lớn nhất mới là người, nói, người rất cuộc vì sao phải tiếp cận nàng, có mục đích gì!

Hắn đối Tần Nhi cái loại thái độ ái muội này, làm cho Hồ Thanh Ca rất là cảm tức, hắn tổng cảm thấy Tư Mã Duệ trước mắt tựa như thay đổi thành 1 người khác, làm cho người ta không thể hiểu nổi.

— Ta có mục đích gì! - Tư Mã Duệ trong nháy mắt trở nên lạnh tức vô cùng, kéo xuống tay hắn nói- Ta chỉ là muốn lấy lại thứ nên thuộc về ta, nhưng thật ra người, người dựa vào cái gì ở chỗ này đối với ta khoa tay múa chân!

— Ta cảnh cáo người, cách xa nàng ra! - Hồ Thanh Ca liềm khởi con người, hung hăng theo dõi hắn.

— Những lời này ta nguyên dạng phụng trả lại cho người! - Tư Mã Duệ tới gần hắn, lạnh lùng sắc bén ánh mắt cùng hắn đối diện- Người nhớ kỹ, nàng là nương tử của ta!

— Người... ...- Hồ Thanh Ca nhìn bóng lưng của hắn, tổng cảm thấy đêm nay Tư Mã Duệ có chút không bình thường, hắn nhìn mi thì thầm lắm lắm- Người này rất cuộc là thế nào!

Đêm, yên tĩnh sâu thẳm, như mực sắc trường bào, làm đẹp hơn cả bầu trời đầy sao, theo gió đêm từ từ chậm rãi mà ưu nhã trải ra, đem toàn bộ Hắc Lâm bao phủ ở 1 mảnh tĩnh u mực sắc.

Ánh trăng như nước, xuyên thấu qua loang lỗ bóng cây, ôn nhu khuynh tiết đầy đất, làm cho này thanh mực sắc phủ đầy đất thêm 1 tầng朦胧 lung quang vũng, xa xa nhìn lại, toàn bộ Hắc Lâm tựa hồ cũng ngâm vào ngân bạch như nước, chỉ nổi lên 1 chút lóe ra huỳnh quang, cùng trên trời cao như đang ẩn núp giữa 1 màn đầy sao kia, xa tương hô ứng, tôn nhau lên thành huy, làm cho nguyên bản tĩnh u ban đêm có tình điểm tình thú.

Tô Tần xuyên qua đám người, lách mình tiến nhập trong Hắc Lâm, vận khí đan điền, lòng bàn chân 1 cái đạp, phi thân nhảy lên 1 cây đại thụ.

Đứng ở trên cây thô to, Tô Tần ngưng mắt nhìn về phía trung tâm quảng trường.

Đứng ở trung tâm quảng trường, Tư Mã Duệ ngẩng đầu lên, xa nhìn 4 phía, bộ dáng lo lắng, tựa hồ đang tìm kiếm ai đó, đạo kia to lớn trường đáng người đứng thẳng 4 phía hi nương (Nổi bật) trong đám người, phá lệ làm người khác chú ý, nữ tử xung quanh đều hướng hắn ánh mắt ái mộ, nhưng mà hắn tựa hồ không có phát hiện, nhìn không chớp mắt theo trước mặt các nàng đi qua.

Gió đêm liêu khởi tóc mai đen dài của hắn, nhẹ nhàng mà vũ động, sắc hắn kia tuần lãng khuôn mặt, lại nói không nên lời tuần nhã phiêu dật, 1 đôi lưu ly trong mắt朦胧 nhu ánh nến, càng phát ra nhu tình như nước, như toái kim bàn mê loạn mắt người.

Tư Mã Duệ như vậy đối với bất cứ người nào mà nói, không thể nghi ngờ cũng có lực hấp dẫn trí mạng, Tô Tần không phải không thừa nhận, hắn xác thực rất ưu tú, không chỉ là kia tuần lãng ngoại hình, càng thêm là hắn kia trong xương lộ ra khí chất cao tôn nhã quý hơn người, làm cho hắn vô luận đi đến nơi nào, cũng có thể trở thành tiêu điểm của mọi người.

Thế nhưng, tối nay hắn lại làm cho người không hiểu, làm cho nàng cảm thấy bất an, 1 loại chưa bao giờ có lo lắng theo trên người của hắn ẩn ẩn lộ ra, hắn đáy mắt khi thì hiện lên ý cương chiều làm cho nàng cảm giác lo lắng sâu sắc.

Nàng biết Tư Mã Duệ cho tới bây giờ đều là cái nam tử bình tĩnh kiềm chế, khi nào gặp qua hắn tượng tối nay bàn như vậy lo lắng, rối loạn 1 tắc vương.

— Thật xin lỗi Tư Mã Duệ, đêm nay phải ủy khuất người 1 chút! - Tô Tần đề khí vận công, phi thân xuống cây, lách mình trốn vào cây tùng bên cạnh.

Không quá bao lâu, 1 vị thanh y thiếu niên dẫn theo 1 ngọn đèn lung, theo phía sau cây đi ra, ngẩng đầu lên, nhìn phía xa xa, kia đám đám không ngừng bắt đầu khởi động tinh hỏa, miệng mân thành 1 cái tuyến chậm rãi gọi lên độ cung, ánh mắt mông lung hơn cả ánh trăng trong con người dạng ra linh động quang mang.

Dẫn theo đèn lồng bắt đầu hướng đoàn người đi đến, ánh mắt mọi nơi tìm kiếm, quả bất kỳ nhiên, nàng ở quảng trường 1 góc thấy được 1 mặt quen thuộc ứng đỏ thân ảnh, Tô Tần nhẹ mân cười, dẫn theo đèn lồng hướng hắn đi đến.

— Hồ Thanh Ca! - Tô Tần đi tới trước mặt của hắn, nhắc tới đèn lồng chiếu sáng mặt của hắn.

— Là người! - Nghe vậy, Hồ Thanh Ca giờ quất nhu sắc ngọn đèn dầu thấy rõ người tới, khi hắn nhìn thấy Tô Tần 1 thân nam tử trang phục, chân mày ninh khởi, cúi đầu hỏi- Người lại muốn ngoạn cái gì?

Nha đầu này, mỗi lần muốn làm cái chuyện xấu gì, đùa giỡn cái gì tâm nhân thời gian đều thích trang phục thành nam tử, chỉ là không biết lần này nàng lại nghĩ đến cái mưu ma chước quỷ gì!

— Người thật thông minh nga! - Tô Tần nheo mắt lại, trộm tiểu ý dật ra cong cong chân mày- Tối nay là cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thừa tiết, người chẳng lẽ liền không muốn cùng ta 1 chỗ?

— Người! - Hồ Thanh Ca mừng rỡ nhìn nàng- Người là nói người đêm nay muốn cùng ta cùng nhau xông mê cung?

— Phải! - Tô Tần gật gật đầu.

Cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thừa tiết thượng, phạm là nam nữ đạt được hôn phối tuổi tác, cũng sẽ ở duy nhất đêm nay, tay cầm đèn lồng, tập trung đến quảng trường này thượng, tìm kiếm mình ý trung nhân.

Nữ tử trên cổ vây thượng hồng dải lụa chính mình thêu, nếu là coi trọng vị nam tử nào đồng dạng tay cầm đèn lồng, nữ tử liền đi lên phía trước, đem hồng dải lụa chính mình thêu cột ở trên cổ nam tử, lấy biểu đạt lòng ái mộ của mình, xuất phát từ lễ phép, nam tử mặc dù không thích nữ tử tổng hồng dải lụa cũng không thể cự tuyệt, sau đó, nam tử nhất định phải cùng nữ tử ỉnh hồng dải lụa mang theo cùng xông vào mê cung, mê cung là do hàng loạt trườn cây cối sắp thành hàng cầu thành, ở mê cung 2 trắc diện, các hữu 2 cánh cửa, ngưỡng mộ lẫn nhau trong lòng nam nữ từng người theo 2 bên môn đi vào mê cung, tiếp thu ông trời dành cho khảo nghiệm.

Ở mê cung ngay chính giữa, có một khối thật lớn ngọc thạch —— tam sinh thạch, tương truyền nếu là thật sự hữu duyên nam nữ, cho dù bọn họ không cùng môn tiến vào mê cung, đều vẫn có thể ở trước ngọc thạch gặp nhau, như vậy, bọn họ kết hợp mới được ông trời chúc phúc, tuy nói ở đây tôn sùng chế độ 1 vợ 1 chồng, nhưng nếu được cùng người hữu duyên của mình bên cạnh nhau, như vậy mặc dù là 1 phu nhiều thê, 1 thê đa phu, cũng đều là được ông trời an bài, được mọi người chúc phúc.

— Bất quá, người trước giúp ta cho rơi Tư Mã Duệ đã! - Tô Tần hướng hắn trừng mắt nhìn.

— Thế nào cho rơi hắn?! - Hồ Thanh Ca hướng Tư Mã Duệ bên kia nhìn, lại đối diện thượng hắn đồng dạng dò xét ánh mắt, lúc 4 mắt nhìn nhau, hắn cảm nhận được Tư Mã Duệ hàn băng ánh mắt.

Trong lòng rung mình, Hồ Thanh Ca liếm khởi 2 tròng mắt, thật sâu liếc nhìn hắn, tiện đà đối Tô Tần nói- Người không cảm thấy hắn đêm nay rất khác thường?

— Người cũng cảm thấy a, kia là được rồi! - Tô Tần đưa lưng về phía Tư Mã Duệ, nàng không dám xoay người, ánh mắt của hắn quá mức lợi hại, tựa hồ có thể xem thấu tất cả.

Quả nhiên, Tư Mã Duệ tựa hồ cũng chú ý tới Hồ Thanh Ca bên người, 1 thân nam trang Tô Tần, chỉ là ngọn đèn dầu u ám, mà Hồ Thanh Ca bọn họ lại đứng ở chỗ góc khuất, trong lúc nhất thời hắn thấy không rõ ràng, bất quá hắn rất nhanh liền mai khai bộ tử, đẩy ra đoàn người hướng Tô Tần bên này đi đến.

— Hắn hướng bên này đi tới! - Hồ Thanh Ca chột nhứ mày, nhìn chính đưa lưng về phía Tư Mã Duệ, cúi người xuống gần Tô Tần.

— Thời gian cấp bách, ta nói ngắn gọn! Người phụ trách coi chừng hắn, những chuyện khác, do ta làm, người chỉ cần phối hợp là được, nhớ kỹ, không được cùng ta làm trái lại!

Tô Tần cầm trong tay đèn lồng kín đáo đưa cho hần- Cầm này đèn lồng, ta ở bên trong điểm ngọn nến có mùi hương, mà ta lúc đó cũng sẽ cầm theo đèn lồng đồng dạng mùi hương, chỉ cần người cầm theo ngọn đèn này, theo hương khí sẽ ở trong mê cung tìm được ta, nhớ kỹ, vô luận như thế nào đều không thể thổi tắt ngọn đèn này! - Nói xong, nàng liền cung thân thể trốn lại vào trong đám người.

Hồ Thanh Ca dài nhỏ mắt xéch bán liếc khởi, nhìn nàng biến mất phương hướng, trầm tư... ..

Không bao lâu, Tư Mã Duệ biên đi tới bên người Hồ Thanh Ca, vỗ 1 cái bờ vai của hần- Người đang nhìn cái gì, vừa rồi cùng người người nói chuyện là ai?

Nghe vậy, Hồ Thanh Ca tâm rùng mình, đưa mắt nhìn về phía hần, nam nhân này ánh mắt hảo sắc bén, tựa hồ cái gì đều tránh không khỏi hần này 2 mắt, bất quá, đêm nay này trong 2 mắt lại lộ ra 1 loại khác không hài hòa thần sắc.

_ Là 1 người kỳ quái, cho ta 1 ngọn đèn, nói là có thể có phân hảo nhân duyên! - Hồ Thanh Ca cầm trong tay đèn lồng đưa tới trước mặt của hần, câu dẫn ra khóe miệng nói- Còn người? - Đáy lòng cười trộm, nha đầu này, nói liên tục từ đầu thay mình trước đó nghĩ kỹ.

Tư Mã Duệ nhìn đèn lồng, lại nhìn 1 chút Hồ Thanh Ca, nhất quán bất cần đời trên mặt như trước chính là lộ vẻ nhàn nhạt, tiểu ý chẳng đáng.

71. Chương 71: Phong Ba Tái Khởi!

_ Không cần, chính người giữ đi! - Nói xong, hần ngẩng đầu lên, lại hướng 4 phía nhìn- Người thấy Tần Nhi không?

_ Nàng không phải cùng ở 1 chỗ với người sao? Thế nào, người đem nàng vứt bỏ? - Hồ Thanh Ca thờ ơ mà quơ quơ đèn lồng trong tay, đáy mắt trong lúc lơ đãng chảy qua 1 luồng tinh mang.

Tư Mã Duệ không để ý đến hần, trực tiếp hướng trong đám người đi đến.

Hồ Thanh Ca lúc này mới ngẩng đầu, nhàn nhạt liếc nhìn bóng lưng của hần, cay đắng cười, Tô Tần, người rốt cuộc cũng là vì nam nhân này, bất quá không quan hệ, chỉ cần có thể cho người cao hứng, ta nguyện ý giả làm kẻ ngốc, chỉ vì có thể bồi ở bên cạnh người.

Tô Tần theo đoàn người đi tới trước mặt 1 vị tiểu cô nương phấn y xinh đẹp, chấp tay thi lễ nói - Vị cô nương này, công tử nhà ta ời!

_ Công tử nhà người? - Nữ tử nghi ngờ nhìn vị thiếu niên trước mắt này.

_ Không sai! - Nói xong Tô Tần chỉ phương hướng Hồ Thanh Ca- Công tử nhà ta ở bên kia, hần đặc biệt lệnh tiểu nhân tới nơi này mời cô nương!

Nữ tử hướng phương hướng nàng chỉ nhìn lại, lại thấy 1 thân phi mỹ Hồ Thanh Ca đang dựa vào đại thụ, 1 đôi đan phượng trong mắt lưu chuyển khiếp người quang mang, làm cho người ta vừa nhìn liền không thể chuyển dời ánh mắt.

Nữ tử xinh đẹp trên mặt lập tức hiện lên 1 tia đỏ ửng, nhìn về phía Hồ Thanh Ca trong mắt kia mặt ái mộ ý tự nhiên nảy sinh.

Ở đây dân phong tương đối thoáng, ở đây nữ tử cũng không tựa thiên kim khuê phòng trong kinh thành luôn mang hơi hướng e ngại, các nàng đô hội lấy loại phương thức trực tiếp nhất, đơn giản nhất đối với nam tử mình ngưỡng mộ trong lòng biểu đạt tình ý.

Mà lúc này vừa vặn Hồ Thanh Ca cũng nhìn về phía bên này, khi hần nhìn thấy Tô Tần, khóe miệng dật ra 1 mặt tuấn mị cười, vậy đầu độc nhân tâm, thấy phấn y nữ tử nhìn ngây người 2 mắt, thật lâu không thể từ mặt cười kia của hần lấy lại tinh thần, thẳng đến Tô Tần ở bên tai nhắc nhở nàng.

_ Cô nương, đừng làm cho công tử nhà ta chờ lâu- Thừa dịp nữ tử ngây người trong nháy mắt, Tô Tần theo trong tay áo lôi ra 1 ít bột thuốc tạt nhập đèn lồng của nàng.

Nữ tử lúc này mới kinh hô, lấy lại tinh thần, hướng Tô Tần ngại ngần cười, sau đó mang theo đèn lồng hướng Hồ Thanh Ca dịu dàng đi đến.

Hồ Thanh Ca nhìn mi nhìn cô gái trước mắt, khi nàng muốn vì mình treo lên hồng sắc dải lụa, hấn nổi giận, ánh sáng lạnh hướng Tô Tần bên này quét tới, Tô Tần hướng hấn gạt đầu, sau đó lại hướng phương hướng Tư Mã Duệ chỉ chỉ, ý bảo hấn tiếp thu.

— Công tử... — Nữ tử có chút nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn hấn.

Hồ Thanh Ca nặng nề thở dài, câu dẫn ra khoe miệng hướng nàng lộ ra tuyệt mỹ cười, sau đó cúi đầu.

Tô Tần quần trở lại phía sau cây, đổi hỏi nguyên lai y phục, trong tay mang theo 2 ngọn đèn lồng, hướng đoàn người đi đến.

— Tần Nhi! - Tư Mã Duệ nhìn thấy Tô Tần tay cầm đèn lồng, hướng chính mình đi tới, vội vã nghênh đón- Người thế nào đi lâu như vậy!

— Ha hả, ta đi làm cái này! - Nói xong nàng cầm trong tay đèn lồng đưa cho Tư Mã Duệ- Tặng cho người, thích không?

Hơi ngọn đèn dầu chiếu rọi ở trên mặt của nàng, nổi lên 1 tầng tế nhu quang mang, làm cho nàng đường nét ngày càng ôn nhu, nguyên bản linh động 2 tròng mắt diệu tình hóa ánh lưỡng, lóe ra động nhân quang mang, lúc này nàng thoát nhìn lại là như vậy làm cho lòng người không thể ngừng động đập.

— Thích! - Chăm chú nhìn 1 lúc lâu, Tư Mã Duệ vung lên ôn nhu cười, đầu ngón tay nhẹ nhàng mà phát quá tóc mai của nàng, vì nàng phủ thuận phân loạn tóc mai, trong mắt nổi lên như nước nhu tình.

Tô Tần ngẩng đầu lên, hơi mỉm cười nói- Như vậy chúng ta đi ngoạn cái thú vị trò chơi đi!

— Trò chơi gì?

— Ở mê cung ngay chính giữa, có 1 khối ngọc thạch rất lớn—— tam sinh thạch, ta và người thi đấu, xem ai có thể đến khối ngọc thạch kia trước!

— Như vậy người thắng cuộc, sẽ có phần thưởng gì? - Tư Mã Duệ nhìn trong tay nàng đèn lồng, lại nhìn 1 chút nàng đưa ình đèn lồng còn lại, khoe miệng câu dẫn ra 1 mặt cười ý vị thâm trường.

— Kẻ thua nhất định phải đáp ứng vô điều kiện 1 yêu cầu của đối phương, thế nào, đủ có lực hấp dẫn không!

Tư Mã Duệ thân thể nao nao, nhìn nổi lên chân mày, tựa hồ đang suy tư cái gì.

— Thế nào, không muốn a? - Tô Tần mở lớn 2 mắt, giả vờ kinh ngạc nhìn hấn, trong mắt hơi thất vọng, nhỏ giọng nói thầm nói- Vậy thì thôi, ta vốn tưởng rằng người sẽ thích.

— Ha hả, người nếu là nói thích, ta đành theo người ngoạn trò chơi này! - Tư Mã Duệ nhàn nhạt cười, đẩy mắt lại bịt kín 1 tầng sương mù dày đặc, làm cho người ta không thể nhìn tỉ mỉ.

— Ân! - Tô Tần cong lên lông mày, cười thuần nhiên, 1 đạo tinh quang lại ở trong nháy mắt xẹt qua đáy mắt, rồi lại lặng yên biến mất.

Tô Tần thành công bỏ rơi 2 tên đại phiền toái, theo trong rừng đi đường vòng quay trở về chỗ ở hồng y mỹ nhân.

Tối nay tất cả mọi người đi tham gia thất khiếu tiết, vắng vẻ sân có vẻ có chút tịch rơi, Tô Tần nhìn này 1 viện vắng vẻ, nhẹ nhàng mà thở ra 1 hơi, khí trời ngày càng rét lạnh làm cho không khí cũng kết thành hơi mỏng sương trắng, ở đây càng thêm có vẻ tịch liêu.

Tô Tần nương ánh trăng lục lại đi tới trước hiệu thuốc của hồng y mỹ nhân, đẩy cửa ra, đi vào.

Hiệu thuốc có hàng loạt mộc cửa, lần lượt bày phóng rất nhiều loại bình thuốc, ở bình thuốc thượng đều dán tên thuốc tương ứng, Tô Tần từ giữa hồng cời xuống cái túi thơm kia, đặt ở dưới mũi hửi, sau đó mở mỗi bình thuốc, tỉ mỉ ngửi qua 1 lần, cuối cùng nàng rốt cuộc tìm được 1 lọ cùng túi thơm mình có mùi tương đồng, cầm lấy bình thuốc đặt ở dưới ánh trăng vừa nhìn, Tô Tần không khỏi cúi đầu kinh hô lên tiếng.

__ Quả là thế! - Liễm khởi con người, Tô Tần trong lòng bốc lên 1 cổ lửa giận- Quả nhiên là nàng làm trò quỷ!

__ Là ta thì như thế nào! - Bên tai đột nhiên truyền đến nhất mạch yêu nhu thanh âm.

Tô Tần trong lòng giật mình, thiếu chút nữa kinh hãi rút bình thuốc trong tay, nàng cứng còng xoay người lại, 1 đạo xinh đẹp ửng đỏ ánh vào giữa mi mắt.

__ Không nghĩ tới người sẽ phát hiện được! - Hồng y mỹ nhân trong con người dài nhỏ lưu chuyển lạnh lẽo quang mang, lạnh lùng nhìn Tô Tần, cất bước ưu nhã đi vào trong phòng, trên người nàng tản mát ra lạnh lẽo hơi thở ở trong nháy mắt đông lại không khí 4 phía, làm cho người ta cảm thấy ngày càng lạnh lẽo.

__ Đây là loại độc được có thể làm cho người lạc lối tâm trí, loại độc chất này nhẹ thì có thể mê người tâm trí, nặng thì sẽ làm cho người nổi điên lên! - Tô Tần không sợ đón nhận nàng ánh mắt lạnh lẽo nói.

Mấy ngày nay, nàng liền phát hiện Tư Mã Duệ có chỗ dị thường, mặc dù là biến hóa rất nhỏ, nhưng nàng vẫn cảm giác được.

Sáng nay thượng nàng bất động thần sắc đè lại cổ tay của hắn, chính là bắt mạch cho hắn, lại phát hiện hắn mạch tượng hỗn loạn, hơi thở không đều, có cổ nôn nóng khí mạch ở trong huyết mạch chạy, nhiễu loạn hắn mạch đập, theo mạch tượng thượng nhìn, Tư Mã Duệ hẳn là trúng độc, chỉ là nàng không biết là loại độc nào.

Hôm nay nữ nhân này đem tơ vàng hà bao giao inh, đương lúc Tô Tần nghĩ thấy được luồng vị đạo quen thuộc kia, nàng mới đột nhiên nhớ lại, sau khi đi tới nơi này, Tư Mã Duệ từng ở nữ nhân này đặc chế nước thuốc trung phao quá, mà khi đó, Tô Tần cũng từng ở nước thuốc trung nghe thấy được mùi vị tương đồng, thẳng đến 1 khắc kia, Tô Tần mới khẳng định, nữ nhân này ở trong nước thuốc cùng túi thơm này đều hạ đồng dạng độc.

Thế là nàng mới thừa dịp tối nay không có ai, tới đây tìm tòi, ai ngờ lại thực sự làm cho nàng phát hiện bí mật nữ nhân này.

__ Ha ha... -- Hồng y mỹ nhân ngẩng đầu lên lớn tiếng cười, tiếng cười kia vang vọng ở trong đêm khuya trống trải, lại khiến nhân tâm ngạc nhiên.

__ Người cười cái gì! - Tô Tần cảnh giác lui về phía sau mấy bước, 2 tay nắm chặt, che ở trước ngực.

__ Ta cười người thông minh quá sẽ bị thông minh hại! - Cuối cùng, hồng y mỹ nhân cúi đầu, 1 đôi lãnh sâm con người nhìn chằm chằm trước mắt Tô Tần- Người cho là đem 2 người bọn họ lừa ở mê cung là có thể mê hoặc tầm mắt của ta sao, đáng tiếc a, người lừa gạt được bọn họ, vẫn không thể lừa được ta, nếu người ngoan ngoãn thuận ý của ta cùng Tư Mã Duệ kết thành cá nước thân mật, ta có lẽ sẽ tha các người 1 con ngựa, bất quá... ..

Nàng lạnh lẽo ánh mắt sắc bén như đao phong, quét ở trên người Tô Tần, làm cho Tô Tần không nhịn được run rẩy, mắt nhanh chóng đảo qua 4 phía, tìm kiếm con đường tốt nhất có thể chạy trốn.

__ Bất quá, người đã không chịu nghe lời, như vậy ta cũng chỉ có thể giết người vĩnh quyết hậu họa! - Dứt lời, 1 đạo đỏ tươi trường tiên (Roi) gào thét hướng Tô Tần quát tới.

Lôi tiên mang theo mạnh nội lực, xé rách không khí, phát ra hù hù thấp minh thanh, như sấm đình chi thế, hướng vai Tô Tần đánh xuống.

Không ổn! Tô Tần âm thầm hô to không ổn, vội vã hoảng động liễu nhất hạ thân hình, đúng lúc nghiêng người tránh thoát, chân vừa chạm đất, lại là gào thét mà đến 1 tiên, Tô Tần cuống quýt dùng 1 tay chống, 1 xoay người tránh thoát, bất quá, thân thể vẫn bị nàng ta 1 tiên kia phát ra ra mạnh hữu lực nội khí gây thương tích, sau khi xoay người hạ xuống, Tô Tần liền lùi lại vài bộ, thẳng đến lưng hung hăng đánh lên ván cửa, mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

Cổ họng căng thẳng, 1 cổ tinh vị ngọt cuộn cuộn ra, oa 1 tiếng, Tô Tần phun ra 1 ngụm máu tươi.

__ Bọn ta cùng người không oán không cừ, người vì sao phải đối với bọn ta như vậy! - Sắc mặt ở trong nháy mắt trắng bệch 1 mảnh, Tô Tần đè nén trong lồng ngực không ngừng bốc lên máu dưng, ngực lại vì

vậy mà không ngừng mà cấp tốc pháp phòng.

Hồng y mỹ nhân ném khỏi trường tiên, dùng rung động tiếng xé rách, thanh thúy to rõ nhưng lại làm cho người ta trong lòng run sợ.

— Hừ, muốn trách, thì trách gương mặt này của ngươi! - Gương mặt này làm cho nàng nhớ tới 1 người, 1 người nàng hận thấu xương!

Nếu không phải do người này, nàng như thế nào bị người đuổi ra khỏi nhà, lưu lạc đến tận đây, nếu không phải do người này, nàng như thế nào sẽ bị trượng phu của mình vứt bỏ, liên con trai ruột cũng không thể nhận mặt.

— Gương mặt này của ta! - Tô Tần không hiểu nhìn khỏi chân mày, cái đó và gương mặt này của nàng có quan hệ gì!

— Đã 20 năm rồi, tròn 20 năm, ta rốt cuộc đợi được ngày này! - Hồng y mỹ nhân bỗng nhiên liếm khỏi con ngươi, chặt chẽ nhìn chăm chăm Tô Tần- Hôm nay, ta rốt cuộc có thể báo thù! - Dứt lời, nàng vung trường tiên, hướng Tô Tần lại là 1 tiên hung hăng quát tới.

Tô Tần vốn là hơi thở hỗn loạn, căn bản vô pháp vận khí đúng lúc lúc lắc mình né tránh này 1 tiên, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn roi hướng chính mình bổ tới, ngay nàng cho rằng muốn kết kết thật thật ai thượng 1 tiên, 1 đạo hồng mị thân ảnh chắn trước người, quơ trường kiếm trong tay vì nàng đỡ 1 roi này.

Duệ khí tấn công bén nhọn thanh, hoa phá 1 đêm này vắng vẻ, kinh tiêm thanh âm chói tai ở trong không khí vỡ ra.

Người tới 1 thân nhuệ khí vờn quanh, vung kiếm đem kim roi chém thành 2 nửa, dài nhỏ đan phượng trong mắt 1 mảnh lo lắng.

— Hồ Thanh Ca! - Thấy rõ diện mục người tới, Tô Tần vạn phần kinh ngạc- Ngươi tại sao lại ở chỗ này! - Hẳn không phải nên ở trong mê cung sao, làm sao sẽ xuất hiện ở đây? Còn có, hẳn làm sao biết chính mình sẽ tới nơi này?

— Ngươi cho là bằng điểm tiểu xảo này có thể lừa gạt được ta sao! - Hồ Thanh Ca đưa lưng về phía nàng, thấy không rõ ra thần tình, bất quá, kia băng lãnh trong giọng nói lại dẫn theo nồng đậm đau thương.

Thanh âm lạnh như băng yếu ớt truyền vào trong tai, Tô Tần nổi lên khóe miệng bất đắc dĩ cười, hẳn quả nhiên vẫn là biết!

Đương Hồ Thanh Ca ghé mắt nhìn về phía Tô Tần, nhìn thấy nàng vẻ mặt trắng bệch, trước ngực tảng lớn máu đen, mâu quang bỗng nhiên căng thẳng, hẳn bỗng nhiên quay đầu, chặt chẽ nhìn chăm chăm hồng y mỹ nữ trước mắt.

— Ngươi, đáng chết! - Lời còn chưa dứt, 1 đạo tuyết lệ kiếm phong mang theo chẻ tre chi thế hướng nàng ta bổ tới.

Hồng y mỹ nhân hiển nhiên đối với hấn tiến công cảm thấy có chút ngạc nhiên, bất quá nàng rất nhanh liền lấy lại tinh thần, lập tức quơ đoạn tiên nghênh hướng kiếm phong của hấn.

Trong trời đêm quanh quần duệ khí tấn công bén nhọn thanh âm chói tai, 4 phía hoa lửa ở trong không khí kích động ra.

Hồ Thanh Ca nhiều chiêu hung tàn, muốn đánh vào chỗ chết của nàng ta, thế nhưng hồng y mỹ nhân lại nhiều chiêu tránh lui, chỉ thủ chứ không tấn công, thẳng đến lúc bị hấn làm cho không đường thối lui, nàng mới trở tay vừa chuyển, vận khí trong lòng bàn tay, 1 nửa tơ vàng trường tiên giống như được rót vào sinh mệnh bàn, như ngân xà vũ điệu đứng lên, lấy sét đánh chi thế hướng Hồ Thanh Ca quát tới.

— Cẩn thận! - Tô Tần 1 tay che ngực, 1 tay chống ván cửa, đứng lên, kinh hô.

Hồ Thanh Ca câu dẫn ra khóe miệng, vận tất cả nội lực trên cổ tay, giơ kiếm nghênh đón.

Trường kiếm mang theo sấm sét chi thế, quyền cường mà bá đạo nội lực, tựa cuồng phong gào thét hướng hồng y mỹ nhân bổ tới, Tô Tần kích động đứng lên, lại thấy đạo kia nóng nảy kiếm quang như phách trúc

bàn, đem tờ vàng trường tiên cứng rắn theo đoạn tiên đỉnh phách hé đến, trong lúc nhất thời, xẹt qua độn khí bén nhọn thanh, kích động hoa lửa tứ tư thanh tràn đầy bên tai.

Hồng y mỹ nhân bị Hồ Thanh Ca bá đạo kiếm khí gây thương tích, thân thể bị đánh ra hảo 1 trượng xa, thẳng đến đụng phải đại thụ mới bỗng nhiên động thân đình chỉ, máu theo trong miệng của nàng phun ra, rơi 1 mảnh xinh đẹp, thân thể tựa như tàn lá trên cây bay xuống trên mặt đất, nàng 2 mắt nhìn chằm chằm phía trước 1 mặt đỏ tươi kia, đáy mắt lại lướt qua 1 mặt ám thương.

Hồ Thanh Ca kéo kiếm hướng nàng đi đến, mũi kiếm xẹt qua mặt đất, phát ra trầm thấp tiếng vang.

Tô Tần nhìn về phía nằm dưới tàng cây hồng y mỹ nhân, ánh mắt ở đảo qua mặt đất lúc, lại bỗng nhiên dừng lại, 1 màu trắng gì đó hấp dẫn ánh mắt của nàng, nàng đi tới, khom lưng nhặt lên vừa nhìn, 2 mắt tăng mở thật lớn.

Hồ Thanh Ca đi tới trước mặt hồng y mỹ nhân, giơ lên trường kiếm trong tay, nhắm thẳng vào yết hầu của nàng, thanh âm tức giận bay ra- Đem giải được lấy ra, ta để lại cho ngươi 1 con đường sống, nếu không... ...- Đang nói chuyện, mũi kiếm lại tiền gần nơi cổ họng của nàng, cách của nàng yết hầu chỉ có 1 tấc.

_ Nếu không, ngươi muốn thế nào? - Hồng y mỹ nhân bị kiếm khí của hắn gây thương tích, bị thương nặng, cũng không muốn ra chiêu số nữa, nàng dùng sức ngẩng đầu, nhìn trước mắt 1 thân trầm thấp nam tử, trong mắt lại toát ra nhàn nhạt không nữ cùng đau thương, thanh âm bị thiết.

Nhìn thấy nàng đáy mắt kia mặt đau thương, Hồ Thanh Ca vì khê chấn động, miệng hơi run lên, mũi kiếm khẽ nhúc nhích.

1 khắc kia, trong tim của hắn cứ nhiên nổi lên 1 tia không đành lòng, trong lòng rung mình, vì sao, vì sao hắn cảm thấy không đành lòng, nữ nhân này trước mắt đến tột cùng là ai!

72. Chương 72: Tư Mã Hằng Diên Cường!

_ Ta sẽ giết ngươi! - Hắn thu hồi cảm nhận đồng tình, ánh mắt lần thứ 2 trở nên lợi hại vô tình.

_ Ha hả, ha hả, ha ha, ha ha... ...- Nữ tử nghe vậy lớn tiếng cười khời, 1 đôi dài nhỏ mỹ lệ con ngươi lộ vẻ đau thương, bi thương, cuối cùng, bà lẳng lặng nhìn nam tử trước mắt, thật sâu nhìn, tựa hồ sợ quên cái gì, sau đó mang theo không nữ, mang theo kiên quyết, hít thật sâu, ngẩng đầu lên nói- Vậy ngươi giết ta đi!

_ Ngươi! - Hồ Thanh Ca chưa từng thấy qua nữ tử như vậy cương liệt, tuần mi ninh khởi nói- Hảo, ta thành toàn ngươi!

Trong tay nắm chặt trường kiếm, giơ lên, sau đó hung hăng hướng cổ họng của bà đâm tới... ..

_ Dừng tay! - Tô Tần đột nhiên vọt tới trước mặt hồng y mỹ nhân, mở song chưởng, chặn ở trước mặt nàng.

Hồ Thanh Ca cuống quýt thu hồi nội lực, cứng rắn nữ khai kiếm phong, bỏ về phía đại thụ bên cạnh, dùng tiếng xé rách qua đi, cực đại thân cây từ chính giữa bị chém thành 2 nửa.

_ Tần Nhi, ngươi điên rồi! - Hồ Thanh Ca liền cường ngạnh thu hồi nội lực vừa phát ra, thân thể cũng theo bị thương, lui về phía sau vài bước, trên mặt đất họa xuất 1 đạo thật sâu hoa vết, cuối cùng, hắn lần thứ 2 vận khí đậm chân xuống đất, mới miễn cưỡng ổn định thân hình, thân thể vừa mới dừng lại sau khi lui được vài bước, hắn bỗng nhiên liền phun ra 1 ngụm máu, có chút thở dốc trừng hướng che ở trước người hồng y mỹ nhân Tô Tần quát.

_ Thanh Nhi!

_ Hồ Thanh Ca, ngươi không thể giết bà ta!

2 đạo thanh âm đồng thời vang lên, nghe vậy Hồ Thanh Ca ngạc nhiên nhìn về phía người đang ngồi phía sau Tô Tần, 2 mắt chậm rãi mở to, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

_ Ngươi, làm sao ngươi biết nhũ danh của ta! - Tên này là do mẫu thân cấp khởi, từ sau khi mẫu thân mất, liền cũng chưa từng có ai gọi qua, bây giờ, vì sao lại theo trong miệng của bà ta nói ra!

Tô Tần cũng kinh ngạc nhìn hồng y mỹ nữ phía sau, nàng nhìn bạch ngọc trong tay, đưa tới trước mặt bà hỏi- Đây là ngọc của người?

Hồng y mỹ nhân bỗng nhiên thân thủ sờ hươu trong lòng, lại phát hiện, nơi đó không có vật gì.

_ Trả lại cho ta! - Bà ta bỗng nhiên vươn tay muốn đoạt lại bạch ngọc bội trong tay nàng, lại bị Tô Tần né tránh khai.

_ Trên mảnh ngọc bội này điêu khắc 3 chữ “Hồ Thanh Loan”, là tên của người? - Tô Tần 1 tay đem ngọc bội giơ lên cao, 1 tay chỉ hươu bên hông Hồ Thanh Ca- Vì sao người có ngọc bội cùng hãn giống nhau như đúc, người đến tột cùng là ai!

Loảng xoảng đương 1 tiếng thanh thúy vang lên, Hồ Thanh Ca trường kiếm trong tay loảng xoảng đương rơi xuống.

_ Hồ Thanh Loan! - Hồ Thanh Ca thân thể chấn động, trong giây lát tượng như là bị người hung hăng đâm trúng, bỗng nhiên lại phun ra thêm 1 ngụm máu, thân thể cụt hứng lui về phía sau vài bước, ngạc nhiên nhìn hồng y nữ tử trước mắt, lắc đầu- Không đúng, này không phải là sự thực, mẹ ta nàng đã mất sớm!

_ Không đúng! - Hồng y nữ tử sau khi nghe hãn nói xong, đột nhiên trở nên dị thường kích động, bà giơ giữa đứng lên, trong 2 mắt tràn đầy kích động- Ta chưa có chết, Thanh Nhi, ta là nương của người!

Vốn cho là có thể bình tĩnh chết ở dưới kiếm của hãn, nguyên bản cho rằng chính mình sẽ không lại đau lòng, thế nhưng sớm đã chết đi tâm khi nghe hãn gọi “Nương” 1 khắc kia giống như bỗng nhiên sống lại, bà chưa bao giờ quên đi sự tồn tại của hãn, càng không muốn ức chế tưởng niệm chôn sâu ở đáy lòng kia, bà cuối cùng hô lên 1 tiếng “Thanh Nhi” này, mà bà đã chôn giấu suốt 20 năm qua.

Lệ vô thanh vô tức hạ xuống, Hồ Thanh Loan run rẩy 2 vai, hơi run run hươu hãn đi đến, không biết đã bao lâu, bà đã quên hi vọng, đã quên thống khổ, bà cho là mình sẽ như cái xác không hồn cứ như thế tiếp tục sống, thẳng đến sinh mệnh kết thúc, thế nhưng lão thiên lại vì sao làm cho bà gặp được con trai của mình, hi vọng chi hỏa đã tắt kia lại lần thứ 2 phục đốt, nếu lão đã để cho bọn họ được gặp lại nhau lần nữa, như vậy bà sẽ không lại bỏ qua, giờ khắc này nàng đã đợi suốt 20 năm!

_ Thanh Nhi, người còn nhớ rõ khi đó nương thường xuyên hát khúc nhạc đồng ca cho người nghe hay không? - Nói xong Thanh Loan rưng rưng cười, nhẹ hát ra thủ khúc khi hãn còn nhỏ, mà bà mỗi đêm đều vì hãn ngâm hát.

Nhiều tiếng ca mềm nhẹ, mang theo chính là 1 mẫu thân đối nhi tử, vô thì vô khắc tưởng niệm, mang theo 1 mẫu thân suốt 20 năm qua đau khổ giày vò tưởng niệm, theo gió đêm quanh quẩn ở bên tai.

_ Nương, nương, thật là người! - Thủ khúc đồng ca này hãn làm sao quên được, tròn 20 năm, mẫu thân bộ dáng hãn đã không còn nhớ rõ, mà mẫu thân duy nhất lưu ỉnh kỷ niệm đó là bài hát này, từ đó trở đi, hãn mỗi đêm đều thấp giọng nhẹ hát thủ khúc này, như vậy khắc cốt ghi tâm ký ức, hãn làm sao có thể quên! Làm sao có thể quên!

Hồ Thanh Ca 2 mắt trừng lớn, na động bước chân, hươu bà đi đến, thần tình kích động đem nàng ôm lấy, khẽ run khoe miệng nói- Nương... ..

_ Thanh Nhi... ..- Lệ cũng không thể ức chế nữa, cuộn cuộn ra khỏi viền mắt.

Tô Tần che ngực, trong tay nắm chặt khối ngọc bội kia, nhìn bọn họ, nước mắt hơi ươn ướt viền mắt, có người nhà cảm giác thật tốt!

_ Thanh Nhi, để cho nương nhìn thật kỹ người... ..- Hồ Thanh Loan 2 tay chặt cầm lấy 2 cánh tay của hãn, nhìn từ trên xuống dưới- Người đã trưởng thành, nhớ khi đó, người còn là 1 đứa nhỏ 3 tuổi, bây giờ đã trở thành 1 đại nam nhân, so với ngày ấy, mẫu thân bây giờ còn phải ngẩng đầu nhìn người nữa!

_ Nương, người có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện xảy ra gì, vì sao tổ mẫu lại nói người đã mất, suốt 20 năm nay người đi nơi nào, vì sao lại xuất hiện ở trong Hắc Lâm này?

Hồ Thanh Loan trong mắt đột nhiên ám chìm xuống, sau đó bà quay sang hung hăng nhìn chăm chăm Tô Tần- Thanh Nhi, thay nương giết nha đầu này!

_ Nương, ta không thể! - Hồ Thanh Ca lắc đầu, lại không có động đây.

_ Hảo, người không giết nàng, cũng đừng ngăn cản ta giết nàng! - Hồ Thanh Loan đẩy ra Hồ Thanh Ca, nhặt lên kiếm trên mặt đất, hướng Tô Tần đánh tới.

_ Uy, bà thế nào như vậy a, ta vừa mới cứu mạng của bà, bây giờ vừa chuyển thời thế, liền trở mặt a! - Tô Tần vội vã nghiêng người né tránh, may là nữ nhân này phía trước còn bị trọng thương, kiếm này so sánh với lúc này, chậm hơn rất nhiều, cũng không có quá nhiều sát khí.

Vậy mà Hồ Thanh Loan thấy 1 kiếm giết không thành, xoay ngược lại cổ tay, lại hướng Tô Tần xua đi 1 kiếm, Tô Tần muốn tránh ra kiếm phong, ai ngờ lòng bàn chân vừa trượt, thân thể trái lại hướng kiếm phong nghênh đi.

Xong đời! Tô Tần hô to xui xẻo, sớm biết nữ nhân này tâm địa rắn rết, nàng sẽ không cứu bà ta, cái này thật giống nói ngược, cứu 1 mạng người nàng đảo không thấy cái gì thất cấp phù đồ, nàng thuần túy chỉ thấy nghiệp chướng! Tự ăn khổ!

Được rồi, người đã bắt nhân liền đừng trách ta bất nghĩa! Nàng tới nơi này nhưng không phải là để cho người diên nữ nhân này giết! Tô Tần giấu giếm ngân châm ở trong tay áo liền nắm chặt, lẳng lặng chờ nàng.

Hồ Thanh Ca đột nhiên xuất hiện chắn trước người của nàng, ngực đón nhận đạo kia kiếm, máu nhất thời như chú, phun bắn ra, rửa nhiễm trước ngực 1 mảnh.

_ Hồ Thanh Ca! - Tô Tần ngạc nhiên nhìn hấn, vội vã vươn tay đỡ lấy thân thể hấn lung lay sắp đổ, tay dính 1 mảnh huyết tinh.

Tô Tần chỉ cảm thấy viên mắt hơi lên men, nàng hướng Hồ Thanh Ca hung hăng mắng- Người tên ngu ngốc này, không có việc gì xông lên để làm chi, muốn chết cũng không phải do người tự quyết định!

Nói xong, Tô Tần lập tức buông hấn xuống, từ trong ngực lấy ra mấy cây ngân châm, tinh chuẩn xen vào chỗ vết thương của hấn, cầm máu, sau đó nàng ngẩng đầu đối còn đang khiếp sợ Hồ Thanh Loan hô- Không muốn con trai của bà chết, mau tới đây giúp!

_ Thanh Nhi! - Hồ Thanh Loan bị cử động đột nhiên này của hấn sợ ngây người, chờ bà sau khi lấy lại tinh thần, lập tức bỏ qua trường kiếm, chạy đến trước mặt hấn.

_ Nương, chớ làm tổn thương nàng! - Đối mặt vừa mới gặp lại mẫu thân, hấn không thể đánh trả, thế nhưng hấn cũng tuyệt đối sẽ không để ấu thân tổn thương Tô Tần, trên mặt trắng bệch, dài nhỏ mắt phượng là yếu ớt buồn bã, đôi môi lúc này tái nhợt đến đáng sợ, cùng khoe miệng kia mặt đỏ tươi vết máu hình thành quỷ dị đối lập, ngày càng làm cho hấn có vẻ tiêu tụy.

_ Nương, ta thích nàng, xin người chớ làm tổn thương nàng! - Suy yếu thanh âm lý như cũ vẫn là ngữ khí kiên định.

_ Thanh Nhi, người đây là tội tình gì, trong lòng của nàng căn bản không có người, người sao lại tự làm khổ mình như thế chứ!

_ Nương, ta mặc kệ trong lòng nàng có ai, chỉ cần, chỉ cần ta còn sống, ta cũng sẽ không để cho nàng chịu thương tổn, nương, đem giải dược cho nàng!

_ Thanh Nhi... ..

_ Nương! - Hồ Thanh Ca cắt ngang lời của nàng, ánh mắt kiên định nhìn bà- Đem giải dược cho nàng!

Hồ Thanh Loan cắn răng, từ trong ngực lấy ra 1 lọ thuốc đưa cho Tô Tần- Hảo, đây là giải dược, người mau đi tìm hấn, nếu qua thêm 1 canh giờ nữa, ta sợ hấn thần trí sẽ phát điên! Đến lúc đó sẽ làm ra hành động điên cuồng gì ta cũng không dám đảm bảo!

_ Bà! - Tô Tần thật hận không thể hung hăng quắc nàng 1 cái tát.

_ Tần Nhi, người mau đi đi, nếu muộn sẽ không kịp nữa!

_ Nhưng vết thương của người... ..- Thương thế của hấn thật sự rất nặng.

Hồ Thanh Ca kéo cửa nàng ồng tay áo nói- Nơi này có mẹ ta, người đừng lo lắng, nhanh đi!

_ Người chớ nói chuyện, giữ lại khẩu khí, ta không cho người chết, nghe được không, người nếu như dám chết, ta cho dù có xuống địa phủ cũng sẽ không bỏ qua cho người! - Tô Tần hưng hăng trừng hấn liếc mắt 1 cái.

_ Ta sẽ không chết, ta sẽ chờ người trở về! - Hồ Thanh Ca suy yếu hướng nàng cười nói- Người còn nợ ta 1 ước hẹn! Người cũng đừng hòng chơi xấu!

_ Ta sẽ không chơi xấu, Tô Tần ta cũng không thích nợ nhân tình! - Tô Tần hướng hấn cười, lập tức xoay người hướng phương hướng mê cung chạy đi.

Chỉ là ở xoay người chớp mắt, nàng không thấy được Hồ Thanh Ca đấy mắt kia chợt lóe tức thệ ám thương.

Tô Tần cầm giải được chạy vào mê cung, 1 đường nàng theo đèn cầy của Tư Mã Duệ lưu lại nhàn nhạt hương vị tìm kiếm, rốt cuộc ở khúc quanh, nàng nhìn thấy kia mặt thân ảnh quen thuộc.

Tư Mã Duệ quần áo màu đen gấm vóc trường thường, chính đứng đưa lưng về phía nàng, ngẩng đầu nhìn bầu trời kia luân trắng sáng, hân trường dáng người dưới ánh trăng có chút tịch liêu, thẳng tắp bóng dáng bị ánh trăng kéo được lão trường, kéo dài đến dưới lòng bàn chân của nàng.

_ Tư Mã Duệ! - Tô Tần kinh hỉ hô lên, nhưng không thấy hấn xoay người, thế là nàng không yên tâm lại hô thêm 1 lần nữa- Tư Mã Duệ!

Không xong, nàng không phải đã đến chậm chứ, chẳng lẽ được tính phát tác trước thời gian!

Tô Tần cẩn thận từng li từng tí hướng hấn đi đến, ngay sắp đến thời gian, hấn đột nhiên lại mở miệng.

_ Tần Nhi, người đến muộn! - Réo rất thấp thuần thanh âm yếu ớt truyền vào bên tai, Tô Tần dừng cước bộ 1 hồi, ngẩng đầu nhìn hấn.

_ Vì thế... ...- Hấn bỗng nhiên xoay người, hướng nàng cười nói- Vì thế, người thiếu ta 1 nguyện vọng!

Ngạch _____

Tô Tần khoe miệng rút trườ, âm thầm khóc thét, không phải chứ, xui xẻo như vậy, nàng đêm nay thế nào luôn nợ người a!

Ánh trăng xuyên thấu qua lá cây, ở trên mặt của hấn hạ loang lổ bóng mờ, ẩn nấp ở dưới ánh trăng lúc sang lúc tối hắc, làm cho người ta nhìn không rõ biểu tình hấn lúc này.

_ Tư Mã Duệ, người có khỏe không? - Tô Tần cẩn thận thử thăm dò hấn, 2 chân chậm rãi hướng hấn bước tới.

_ Ta, ta rất tốt a! - Hấn theo bóng cây đi ra, dưới ánh trăng, hé ra tuần lãng trên mặt là lang lãnh tiêu ý, 2 tay phụ bối hướng nàng đi đến.

_ Thế nhưng, chất độc trên người của người... ...- Tô Tần ninh khởi mi, tỉ mỉ theo dõi mặt hấn, không buông tha bất luận cái biểu tình gì.

_ Cái gì độc? - Tư Mã Duệ cúi đầu nhìn nàng, trong mắt hiện lên nghi hoặc- Tần Nhi, người bị thương?

Nhìn thấy trên người nàng kia 1 giọt mồ hôi gai mắt, Tư Mã Duệ nhíu chặt chân mày.

_ Không, không có, bất quá là vừa cùng Hồ Thanh Ca đùa giỡn, hấn không cẩn thận làm đứt ngón tay, máu liền rơi vào xiêm y của ta! - 1 lời nói dối vụng về như vậy, Tô Tần âm thầm khinh bỉ 1 hồi.

Tư Mã Duệ chăm chú nhìn chằm chằm nàng trước ngực kia vết mồ hôi thật lâu, môi này giờ mân chặt giờ mới hơi hòa hoãn- Phải không? Người không bị thương là được rồi!

Câu nói sau cùng hấn tựa hồ là đang an ủi ai, là chính hấn, hay là nàng, Tô Tần đã phân không rõ.

_ Nga, được rồi, lần này là người thắng, người nói đi, có cái tâm nguyện gì? - Người trúng loại độc này kiêng kỵ nhất đó là bị kích thích, nhất là không thể ở trước mặt của hấn nói chuyện trúng độc, vì thế giải

độc thời gian, thường đều là đem giải được để vào trong nước để cho bệnh nhân tự uống vào, hoặc là để vào cơm, để hần tự ăn vào, mới giải được độc.

_ Ta muốn a, ta có thể cùng người cùng nhau ngắm pháo hoa! - Hần xoay người sang chỗ khác, ngẩng đầu lên, nhìn trời không.

Trong lúc bất chợt, từng đạo ngạc nhiên kinh vang hoa phá trời cao, đám đám lửa mắt pháo hoa liền trên không trung huyền lệ nổ rộ, lửa mắt, ở trong trời đêm mực lam sắc xẹt qua từng đạo xinh đẹp đường vòng cung, rồi lại như sao băng lần thứ 2 biến mất ở tại trong bóng đêm mịt mờ.

Lửa mắt khói lửa chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm, phát ra làm người ta thần phục mỹ lệ quang mang.

_ Nếu có đôi tình nhân nào đầu tiên đến trước khối tam sinh thạch thời gian, mọi người sẽ phóng pháo hoa lấy kỳ chúc phúc, Tần Nhi, người xem, pháo hoa này thật mỹ lệ! - Tư Mã Duệ đối bầu trời đêm, có chút cảm thán nói.

_ Phải, rất mỹ lệ... ...- Tô Tần nhìn khắp bầu trời nổ rộ sáng lạn màu sắc này, đột nhiên cúi đầu, đem giải được bỏ vào trong miệng.

_ Đáng tiếc, mỹ lệ gì đó luôn luôn như cát trong bàn tay, sảo túng tức thê, khi người muốn thu nắm tay lại thế nào cũng không giữ được mỹ lệ trôi qua mà đi kia... ..

_ Tư Mã Duệ... ...- Tô Tần đi tới trước mặt hần, khẽ gọi hần.

_ Tần Nhi, nói cái gì cũng đừng nói, đêm nay người chỉ cần lắng lắng cùng ta, nhìn trận phồn hoa thịnh thế này, thế nào? - Tư Mã Duệ cúi đầu, liếc nhìn nàng, trong mắt toát ra 1 loại nhàn nhạt ưu sầu, tựa 1 tiếng than nhẹ theo đáy mắt hần lướt qua.

Tối nay hần, hoàn toàn không có trước kia khốc lãnh, tựa hồ có chút đa sầu đa cảm, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, làm cho hần liền cười cũng bị mất đi trước kia lạnh lùng sắc bén, mang đến mấy phần phiền muộn cùng ngơ ngẩn.

Hay là, độc được được tính bắt đầu phát tác, không được, nàng nhất định phải lập tức giúp hần giải độc!

_ Tư Mã Duệ, người nhắm mắt lại, ta có lễ vật tặng cho người! - Tô Tần vươn tay, nhẹ nhàng mà đem mắt của hần khép lại, đem bờ vai của hần ấn xuống.

_ Cái lễ vật gì? - Hần cúi người xuống, nửa nghiêng mặt, cười hỏi.

Tô Tần không nói gì, chỉ là ngẩng đầu lên, hôn lên đôi môi hần, dùng miệng đem giải được tiến vào trong miệng của hần, Tô Tần vừa định bứt ra ly khai, lại cảm thấy bên hông căng thẳng, thân thể lại bị hần lôi trở lại, quẩn ở tại trong ngực của hần.

_ Tư Mã... ...- Câu nói kế tiếp chưa xuất khẩu, lại bị hần nuốt hết xuống.

Ầm ————— bầu trời tạc lạng 1 tiếng cự hưởng, ánh sáng ngọc hoa lửa ở trong trời đêm nhiều đóa đẹp để nổ rộ khai, chiếu bầu trời đêm trong nháy mắt dường như phát sáng cả 1 vùng trời, 1 sát mà qua sáng sửa xong lại là vô tận bóng đêm như mực.

Tô Tần bị Tư Mã Duệ chăm chú ôm vào trong ngực, hôn ngày càng thâm trầm, ngay lúc nàng cơ hồ sa vào loại ôn nhu vô tận không thể thoát này, Tư Mã Duệ lại đột nhiên thả nàng, trên mặt là 1 bộ khiếp sợ biểu tình, 2 mắt trừng lớn.

_ Tư Mã Duệ, người... ..- Hần đang ôm bất thành linh cử động buông ra làm cho Tô Tần có chút mê man, không biết trời trăng.

Hần các loại kỳ quái cử động có hay không thật là bởi vì độc tính phát tác, mà dẫn đến duyên cớ tâm trí hỗn loạn, nàng vừa mới muốn mở miệng hỏi, lại kinh thấy 1 đạo ánh mắt vô cùng lạnh lẽo theo trên mặt đảo qua.

Đầu quả tim run lên, Tô Tần cứng còng nghiêng đầu, nhìn về phía bên trái, này vừa nhìn lại ngạc nhiên 2 mắt của nàng.

Ừng ừng ————— cự lôi kinh tạc 1 tiếng.

Pháo hoa nổ rộ xong, kia đạo quang lượng theo trên mặt người trước mắt xẹt qua từng đạo hắc bạch thay thế bóng mờ, hắc kia mang theo vẻ lo lắng, trên mặt lạnh lẽo ở bóng mờ thay thế âm lãnh càng làm cho người ta sợ hãi.

— Hằng... ..- Tô Tần cơ hồ không thể tin được 2 mắt của mình, nàng sống chết chớp mắt, muốn xem rõ người trước mắt, có phải là ảo giác hay không.

Tư Mã Duệ nghe vậy cũng theo vừa rồi khiếp sợ trung lấy lại tinh thần, ghé mắt nhìn về phía bên phải của mình, miệng vừa mở- Tam ca!

Tư Mã Hằng cắn chặt hàm răng, gân xanh trên trán bạo khởi, song quyền cầm chặt, phát ra cả băng đạn, cả băng đạn tiếng vang, hắc gắt gao nhìn thẳng 2 người trước mắt ôm nhau cùng 1 chỗ, 1 màn kia giống như bị người dùng đao khắc vào trong đầu của mình, cái loại cảm giác đau nhói này, làm cho hắc trong lồng ngực hừng hực bốc cháy lên 1 đoàn lửa giận, theo đáy lòng bốc lên, lan tràn đến tứ hải.

— Hằng, ngươi tại sao lại ở chỗ này! - Tô Tần vội vã đẩy ra Tư Mã Duệ, hướng hắc đi đến.

Nàng kinh hãi hắc đẩy mất lửa giận, kia đoàn hỏa vậy rừng rực, tựa hồ tùy thời đô hội dâng lên, đem tất cả đều hủy diệt.

Vươn tay, còn chưa đụng tới hắc, lại bị hắc hung hăng đẩy ra.

— Đừng đụng ta! - 2 mắt đỏ bừng chặt chẽ nhìn chăm chăm Tư Mã Duệ, thanh âm lạnh như băng theo trong miệng của hắc bay ra, dường như khốn thú phát ra trầm thấp than khóc nặng nề âm lãnh, làm cho lòng người run lên.

Tô Tần toàn thân run rẩy lên, như vậy phần nộ, âm lãnh Tư Mã Hằng nàng chưa từng thấy qua, như vậy Tư Mã Hằng làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, còn chưa suy tư gì nhiều, Tư Mã Hằng lại 1 bước dài xông lên phía trước, hung hăng cho Tư Mã Duệ 1 quyền.

— Người tên hỗn đản này!

— Hỗn đản! - Tư Mã Hằng kén khởi hữu quyền, hướng Tư Mã Duệ hung hăng 1 kích, từng quyền đánh vào trên mặt của hắc, đánh cho Tư Mã Duệ liên tục lão đảo lui về phía sau.

Tư Mã Duệ không có đánh trả, tùy ý quả đấm của hắc như mưa to bàn đập bể rơi vào trên mặt mình, nguyên bản tuần lãng trắng nõn trên mặt lập tức hơn vô số thanh hồng dấu quyền, máu tươi từ khóe miệng của hắc chậm rãi chảy ra, tóc mai bay loạn, có vẻ chật vật không chịu nổi.

— Vì sao! - Tư Mã Hằng nắm lên cổ áo của hắc, cắn răng quát- Người nói a, vì sao! Vì sao! Vì sao!

73. Chương 73: Đổ Kị Đèn Phát Cuồng

Tư Mã Hằng mặt âm lãnh, 2 mắt đỏ bừng, hung hăng nhìn chăm chăm Tư Mã Duệ, như khốn thú tức khắc phần nộ, phát ra rống giận trầm thấp, trong lồng ngực không ngừng phập phồng 1 đoàn lửa giận chính hừng hực thiêu đốt, tùy thời đều muốn dâng lên.

Tô Tần 2 tay che miệng lại, bị trước mắt đầy hết thấy sợ ngây người.

Tư Mã Duệ lấy mu bàn tay lau đi vết máu khóe miệng, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tư Mã Hằng, khóe miệng câu dẫn ra 1 mặt nhàn nhạt cười, lại không có tác bất luận cái giải thích gì.

Tư Mã Hằng lãnh mi ninh khởi, đẩy mắt đỏ bừng xẹt qua lạnh lùng sắc bén, hắc kén khởi nắm đấm, lại hướng Tư Mã Duệ đánh tới.

Tư Mã Duệ buông 2 tay, hít thật sâu, buông tha chống cự.

— Dừng tay! - Ngay lúc nắm đấm huy đến gần mặt Tư Mã Duệ, Tô Tần xông tới, kéo ra tay Tư Mã Hằng, ngẩng đầu lên, chần chừ trước thân Tư Mã Duệ- Hằng, đây chỉ là hiểu lầm!

— Người! - Tư Mã Hằng càng siết chặt tay hơn, diện mục dữ tợn nhìn đôi nam nữ trước mắt, gân xanh trên trán bạo khiêu, đáy mắt bốc lên thống khổ cùng phần nộ.

— Tránh ra! - Cúi đầu xuống thanh âm như từ trong kẽ răng bài trừ ra, ngữ khí âm lãnh.

— Không, ta sẽ không tránh, này thực sự chỉ là hiểu lầm! - Tô Tần vươn tay muốn cầm tay Tư Mã Hằng, lại bị hấn hung hăng đẩy ra.

— Hiểu lầm, hấn ôm người, hôn người, đây cũng là hiểu lầm! - Rất nhanh nắm tay phát ra rắc rắc tiếng vang, Tư Mã Hằng bỗng nhiên vươn tay chặt chẽ nắm lấy song chướng của nàng, đem nàng kéo vào trong ngực của mình, mặt tới gần nàng- Tô Tần, uống phỉ ta lao lực thiên tân vạn khổ, liều lĩnh chạy tới nơi đây vì muốn tìm người, người cư nhiên như thế đối với ta!

— Tam ca, chuyện không liên quan đến Tần Nhi, người buông nàng ra! - Tư Mã Duệ vươn tay, muốn đem Tô Tần kéo lại.

— Nàng là của ta!

Tư Mã Hằng hướng hấn bỏ tới 1 chướng, Tư Mã Duệ bất ngờ không kịp đề phòng, kết kết thật thật ai thượng đạo này hôn hậu chướng phong, trong miệng 1 ngọt, phun ra 1 ngụm máu, thân thể liền bị chấn ra xa 2 trượng.

Đụng gậy 2 thân cây phía sau mới dừng lại, Tư Mã Duệ trước mắt huyền hoa, cổ họng lại căng thẳng, 1 ngụm máu tươi lại phun tới.

— Tư Mã Duệ! - Tô Tần kinh hô- Tư Mã Hằng, người điên rồi! - Hấn cư nhiên ra tay đánh đệ đệ của hấn!

— Ta là điên rồi, bị người ép điên rồi! - Nàng cùng Lục đệ quan hệ vẫn luôn là 1 cây gai trong lòng hấn, đâm vào thâm, lại không biết đau, bây giờ lại bị người cứng rắn rút lên, 1 chữ đau thế nào cũng không đủ diễn tả!

— Buông ta ra! - Tô Tần không muốn cùng hấn điên cuồng nói chuyện, giãy giụa muốn ly khai.

— Không cho phép, ta không cho phép người ly khai ta! - Hấn bá đạo đem nàng chặn ngang ôm lấy, sau đó chân đạp nhẹ vài cái trên đất, hướng lối thoát mê cung chạy nhanh.

— Tư Mã Hằng, người điên rồi, người phóng ta xuống, người muốn mang ta đi đâu! - Tô Tần không ngừng quơ 2 tay, chủ đánh hấn, tiếc rằng toàn thân hấn cơ mui đều căng cứng, giống như đánh vào tảng đá, trên người hấn tản mát ra khí tức phẫn nộ vô thì vô khắc, không chỗ nào không có, 1 tầng 1 tầng chăm chú quyền quanh nàng, làm cho nàng không đường thoái lui.

Tư Mã Hằng 1 đường chạy như bay đến bên hồ, buông Tô Tần xuống, kéo tay nàng hướng trong hồ đi đến.

— Buông tay, Tư Mã Hằng, người làm đau ta! - Tô Tần dùng sức tính đẩy ra ngón tay hấn kia như sắt kiềm bàn cứng rắn, nhưng lại bị hấn cầm thật chặt, trên cổ tay trắng muốt lập tức ô thanh 1 mảnh, cự đau truyền đến, làm cho nàng nhíu chặt chân mày.

Tư Mã Hằng gương mặt thủy chung lạnh lùng, hoàn toàn không để ý phản kháng của nàng, mặt âm trầm, hướng giữa hồ đi đến, lạnh lùng nghiêm nghị như đao khắc bàn tuần mỹ trên khuôn mặt nhìn không thấy 1 tia biểu tình, băng lãnh làm cho người ta toàn thân không ngừng được run rẩy.

Càng đi vào trong hồ, nước càng sâu, nước từ từ tràn qua đầu gối, rất nhanh yêm mai thất lưng, Tô Tần 2 chân bắt đầu bay lên không, đến cuối cùng, nàng chỉ có thể chăm chú ôm lấy vai Tư Mã Hằng, mới có thể miễn cưỡng nổi trên mặt nước, hô hấp dồn dập mà trầm thấp.

Hồ nước thấm ướt xiêm y, băng lãnh hồ nước làm cho người ta toàn thân đánh cái rùng mình, lạnh lẽo không chỗ nào không có, sâu tận xương tủy.

— Hằng... ...- Tô Tần chưa từng thấy qua hấn như vậy lãnh tuyệt thần tình, 1 cổ sợ hãi theo đáy lòng bốc lên- Chúng ta bình tĩnh nói chuyện được không... ..

Tư Mã Hằng cúi đầu, đổ bình 2 mắt nhìn thật chặt Tô Tần, đương lúc ánh mắt đảo qua đôi môi của nàng, mâu quang rùng mình, ở đây, bị hấn ta hôn qua!

— Hằng, này thực sự chỉ là hiểu lầm, ta... ...- Lời còn chưa nói hết, đôi môi liền bị Tư Mã Hằng hung hăng hôn, Tư Mã Hằng 2 tay 1 nâng, đem Tô Tần chăm chú lâm vào trong lòng.

Tư Mã Hằng 1 tay vòng qua cổ của nàng, dùng sức đem nàng áp hướng chính mình, cuồng bạo hôn lên môi của nàng, hân thô ~ bạo gặm cắn giống như là muốn đem nàng thật sâu nhu tiến trong thân thể mới chịu bỏ qua.

Tô Tần bị hân chăm chú ôm lấy, 2 tay để ở trước ngực của hân, thật lớn lửa giận theo đầu ngón tay của nàng chui vào, phiếm tới tứ hải, cực nóng hỏa cũng đem nàng chậm rãi tan, môi giữa truyền đến đau đớn hỗn loạn mùi máu tươi, làm cho nàng giật mình tỉnh giấc, giữa hoảng loạn, nàng không ngừng chủ động đánh bờ vai của hân, muốn đẩy hân ra, bất đắc dĩ thân thể hân như thạch bàn cứng rắn, từng từng bất động, tùy ý nàng không ngừng giãy giụa đều trốn không khỏi sự kiềm chế của hân.

Tư Mã Hằng cúi đầu hôn lên cổ tuyết trắng của nàng, đưa tay với vào áo của nàng, xoa qua mỗi tắc da thịt của nàng, nóng rực cảm giác theo đầu ngón tay của hân lần thứ 2 xuyên thấu tiến da thịt lý, đột nhiên bàn tay hân dùng sức 1 bắt, xiêm y liền từ vai Tô Tần chảy xuống, lộ ra tảng lớn tuyết trắng da thịt.

_ A! - Tô Tần đột nhiên kinh hô 1 tiếng, thân thể mát lạnh, xiêm y liền bị hân xé rơi, Tư Mã Hằng thân thủ đem vải bên hông của nàng dùng sức xé ra, xiêm y theo trên người của nàng trượt rơi vào trong nước.

_ Tư Mã Hằng! - Tô Tần mở 2 mắt thật lớn, băng lãnh từ trong hồ nước theo 4 phương 8 hướng tràn đầy đến, lạnh làm nàng nhẹn không được đánh cái rùng mình, hân muốn làm gì!

Đảo hít 1 hơi lãnh khí, nàng linh lung xinh đẹp toàn bộ thân thể liền triển hiện ở trước mặt của hân, Tư Mã Hằng thâm trầm đáy mắt bỗng nhiên lần thứ 2 trầm xuống, bụng dưới căng thẳng, 1 cổ dục vọng theo thân thể bốc lên, cơ thể ngày càng buộc chặt.

Tư Mã Hằng dùng sức xé ra xiêm y trên người, xiêm y liền theo nước hồ trôi ra thật xa, hân kia cương nghị kiên mỹ thân thể liền chiếu vào trong nước.

Tô Tần nghiêng đầu, đưa mắt cúi xuống nhìn mặt hồ, không dám nhìn hân.

Tư Mã Hằng 1 tay câu dẫn ra hàm dưới của nàng, chớp mắt chống lại ánh mắt của hân, Tô Tần trong lòng run lên, hân đẩy mắt kia xích ~ lõa ~ lõa dục vọng áp nàng có chút thở không nổi.

_ Tư Mã Hằng, người trước buông tay, ta... -- Còn chưa xuất khẩu trọn vẹn, đôi môi lần thứ 2 bị hân che lại, chỉ là lần này không còn cuồng bạo hơi thở, luồng cuồng phẫn nộ, nụ hôn của hân chậm rãi trở nên rất ôn nhu, đầu lưỡi đảo qua đôi môi của nàng, cuốn đi máu tươi giữa môi nàng, linh hoạt chui vào trong miệng của nàng cùng chiếc lưỡi đình hương của nàng quấn quýt.

Tư Mã Hằng 2 tay buộc chặt, song chưởng giống như kim sắt đem Tô Tần vững vàng khóa ở tại trong ngực của hân, 2 cổ thân thể đồng dạng cực nóng chăm chú dán tại cùng nhau, kịch liệt pháp phòng hô hấp quấn vòng quanh đây đó, Tư Mã Hằng đem Tô Tần thắt lưng nhắc lên, cúi đầu hôn lên xương quai xanh của nàng, tay dọc theo eo của nàng dời đi xuống.

Giữa đầu ngón tay băng lãnh lại truyền đến nhiệt độ cực nóng như lửa, 2 tầng băng hỏa giày vò ở trong cơ thể hân xông ra, làm cho hân thống khổ vạn phần, cương nghị buộc chặt đường cong trường ra 1 loại mỹ mạnh mẽ, cùng nàng kia linh lung khúc nhu mỹ kết hợp thành 1 loại tranh vẽ hoàn mỹ.

Hôn dọc theo da thịt nàng như tuyết không ngừng đi xuống, hung hăng cắn ở trước ngực nàng vậy phần nhu tròn.

_ A! - Tô Tần kinh hô lên, toàn thân bốc lên hỏa nóng rực, trên da thịt tuyết trắng nổi lên tể nhu hồng nhạt sáng loáng, ở dưới sương mù ánh trắng lý càng phát ra kiều mị thăng hoa.

_ Tần Nhi... -- Tư Mã Hằng thanh âm ngày càng trầm thấp khàn giọng, 1 loại xao động cho tới bây giờ chưa bao giờ trải qua ở trong người chạy chồm ra, hân buộc chặt cánh tay, đem chân của nàng mở, vòng qua hông của hân, quấn ở trên người của hân, thắt lưng dùng sức đỉnh.

Thân thể mâu thuẫn cùng hân kia cao thẳng cứng rắn, Tô Tần thân thể bỗng nhiên cứng đờ, trên mặt dâng 1 tiếng như rầm rồ, lại trẻ độn giống như nàng lúc này cảm nhận được 1 loại khủng hoảng trước nay chưa bao giờ có.

Nàng 2 tay để ở thân thể hân không ngừng đè nén, kinh thanh thở ra- Không được!

Tư Mã Hằng thân thể cứng đờ, lập tức đình chỉ động tác, 2 mắt chăm chú nhìn chăm chăm nàng, đáy mắt dục ~ hỏa lại càng đốt càng vượng, hầu kết khó khăn trên dưới lẫn mấy vòng.

— Hằng... ...- Tô Tần run thanh âm từ trong cổ họng truyền ra, toàn thân đều theo hần cực nóng hôn hơi phát run- Ta, không có phản bội ngươi, Tư Mã Duệ đích xác trúng độc, ta khi đó chỉ là giúp hần giải độc! Ngươi phải tin tưởng ta!

— Ân... ...- Hồ nước băng lạnh làm cho hần hơi lắng lại lửa giận trong lòng, dần dần theo luồng cuồng trung khôi phục lại thần chí, hần tựa đầu ở trên vai Tô Tần, cực nóng hô hấp phun ~ chiếu vào trên da thịt băng lạnh của nàng.

Thân thể 1 run, Tô Tần run nhẹ tựa đầu dựa ở tại trên bả vai của hần.

Ánh mắt ở lúc quét qua lưng hần, lại bỗng nhiên dừng lại, 2 tròng mắt mở thật lớn.

— Hằng, ngươi bị thương!!!! - Trên lưng của hần 1 mảnh tân vết thương giằng khắp nơi, đỏ tươi máu ở 4 phía vết thương đọng lại, như vậy dữ tợn, làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Chân mày tức khởi, hần vào bằng cách nào!? Nếu là tượng Hồ Thanh Ca theo nhập khẩu tiến vào, hần nhất định sẽ không bị thương, nhưng bây giờ hần lại bị trọng thương, trong lòng rung mình, Tô Tần lần thứ 2 đưa mắt nhìn về phía hần.

— Ngươi, chẳng lẽ ngươi xông vào Hắc Lâm! - Hần cứ như vậy ngạnh xông vào!

— Ngươi sẽ để ý! - Tư Mã Hằng lạnh lùng hỏi 1 câu- Ta là vào bằng cách nào, lại là như thế nào bị thương, ngươi sẽ để ý sao! - Trong giọng nói mang theo 1 tia ám thương.

Vì nàng, hần không để ý mọi người phản đối, dứt khoát 1 mình tự xông vào Hắc Lâm, mỗi 1 khắc đều giống như từ trong sinh tử giây giũa, duy nhất chống đỡ hần sống sót đó là nàng, hần không ngừng mà tự nói với mình, vì nàng, hần không thể chết được, nàng vẫn đang chờ hần!

Mà cuối cùng thì sao, khi hần kéo tàn bại thân thể rớt cuộc đi tới trước mặt nàng, nàng lại cùng Lục đệ hần cùng nhau ôm hôn, điều này sao có thể không khiến hần phẫn nộ, sao có thể không khiến hần luống cuống, hần chỉ biết là lúc đó hần chỉ nghĩ phá hủy tất cả, cũng không muốn buông ra nàng, chẳng sợ cùng nàng cùng nhau lưu lạc địa ngục cũng sẽ không hối tiếc!

— Hằng... ...- Nước mắt cũng không nhận được nữa, theo trong hốc mắt bùng lên, Tô Tần vươn tay nâng lên mặt của hần, nhẹ nhàng mà vì hần phát đi tóc mai dính nước, đáy mắt mờ mịt 1 mảnh- Ngươi là 1 tên ngốc, còn là tên ngốc hết thuốc chữa!

Nói xong nàng nhẹ nhàng hôn lên môi của hần, mang theo e thẹn, mang theo tình yêu, 2 tay vòng qua sau đầu hần, đưa hần áp hưởng về phía chính mình.

Ôn nhu thay thế cuồng bạo, lưu luyến thay thế luống cuống, thân thể kia đem hỏa diễm tất cả đều tan hầu như không còn, hần cấp thiết hôn, bàn tay xoa nàng bóng loáng lưng, đem thân thể của nàng kéo lên, thắt lưng liền dùng lực, thật sâu ~ nhập... ...

— A! - Tô Tần nhú chặt chân mày, 2 tay chăm chú nắm lấy bờ vai của hần, xé rách bàn kịch liệt đau đớn đem ý thức của nàng suy sụp, đầu ngón tay thật sâu hãm ~ nhập da thịt của hần lý, của nàng đau cũng nhất tịnh truyền cho hần.

Hần chậm rãi luật động, chờ nàng thích ứng sự tồn tại của mình xong, liền bắt đầu không ngừng luật động thân thể, chậm rãi trở nên cuồng nhiệt đứng lên, ở trong thân thể nàng dường như chạy chồm tuần mã, rất nhanh chạy nước rút ~.

— Ân... ...- Trầm thấp thân ~ ngâm hỗn loạn thống khổ cùng vui thích, theo cổ họng của nàng dật ra, Tô Tần chỉ cảm thấy 1 loại khoái cảm ở trong thân thể bạo phát, đem nàng vọt tới đám mây, 2 tay quấn thượng vai hần dày rộng, 10 ngón tiêm thật sâu khảm ~ nhập da thịt hần, câu dẫn ra từng đạo vết thương, đau đớn dị thường, Tư Mã Hằng tuần mi nhú chặt, thân thể trầm xuống, lần thứ 2 thật sâu ~ nhập ở chỗ sâu trong thân thể của nàng.

Cương nghị cùng ôn nhu tương hỗ đan xen ở trên mặt hồ vũ động ra 1 bức tranh vẽ mỹ lệ... ...

Kỷ độ đám mây từng đợt trôi qua, Tô Tần vô lực nằm ở trong ngực của hân, nặng nề ngủ.

Tư Mã Hằng nhìn nằm vào trong ngực của mình ngủ được trầm Tô Tần, khoe miệng chặt mân chậm rãi câu 1 độ cung, hân yêu thương dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng mà xoa mặt của nàng, theo duyên dáng cổ đi xuống, nơi đó trên da thịt tuyết trắng giống như gặp mưa to rửa tội, rơi xuống ô thanh 1 mảnh, có chút yêu thương mềm nhẹ vuốt ve, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng mà đặt xuống 1 nụ hôn.

__ Tần Nhi, từ nay về sau, người chỉ có thể thuộc về 1 mình ta!

Đêm, trước sau luôn yên tĩnh như vậy, sâu thăm thâm thúy trong trời đêm, 1 đạo sao băng xẹt qua chân trời, biến mất ở vô tận vĩnh viễn ban đêm, chỉ để lại 1 đạo tà lớn lên quỹ tích ngân bạch lưu lại chân trời.

Tư Mã Duệ ngẩng đầu, nhìn sâu thăm bầu trời đêm như mực, nặng nề thở dài, cúi đầu nhìn cổ tay, nơi đó 1 mảnh dài nhỏ vết thương khiếp sợ kinh tâm như vông giăng khắp nơi loang lổ rậm rạp ở trên da thịt.

Ký ức hiện lên ở ngay trước mắt, ngày ấy Hồ Thanh Loan cầm giải được tìm đến hân, bảo là muốn cùng hân hợp tác, hân tại chỗ liên cự tuyệt, về sau, bà ta lại lấy sinh mệnh Tần Nhi đến uy hiếp hân, vì không để cho mình độc phát hậu lạc lối tâm trí, làm ra đối Tần Nhi bất lợi sự tình, hân liền ở trước mặt bà ta dùng dao nhỏ hung hăng ở nơi cổ tay thượng họa xuất từng đạo dữ tợn vết thương.

Hân giờ lên cổ tay máu tươi chảy ròng, lạnh lùng nói với bà, coi như là đau chết, hân cũng sẽ không thụ bài bố của bà làm ra chuyện đối Tần Nhi bất lợi!

Hồ Thanh Loan đầu tiên là sửng sốt, lập tức lạnh lùng cười, nàng nói, Mê Tâm đan chỉ là đem người trong tiềm thức sở cực lực muốn ẩn giấu gì đó đào móc đi ra, cho dù là ở trong nội tâm người mai nơi sâu nhất, tối khát vọng nhất đục vọng đều phóng xuất ra hết, vì thế, không phải Mê Tâm đan lợi hại, mà là người ở chỗ sâu trong đáy lòng chính là chỗ này muốn, muốn có được cái nha đầu kia!

Bây giờ xem ra, Hồ Thanh Loan nhưng thật ra so với chính mình đều nhìn thấy rõ, mình hành động mấy ngày nay, thực sự chỉ là bị Mê Tâm đan lạc lối tâm trí, hay là, nội tâm của mình ở chỗ sâu trong căn bản là muốn như vậy, muốn có được nàng!

Vừa nghĩ tới chính mình tìm cách giấu ở chỗ sâu trong lại là như vậy đáng sợ, hân không khỏi đánh cái rùng mình, không thể, hân tuyệt đối không thể cứ như vậy trầm mê đi xuống!

74. Chương 74: Hồ Thanh Ca Thống Khổ

__ Tư Mã Duệ, nàng là của ta! - Tam ca nói những lời này, vẫn luôn gấp khúc ở bên tai, hân đáy lòng rất rõ ràng, Tam ca cũng hiểu rất rõ ràng, những tràng nói dối có thiện ý trong trò chơi này, lạc lối chỉ có chính mình!

Thật làm bộ lúc giả cũng thật, giả tác thật thì thật cũng thành giả, hân đã đáp ứng Tam ca chỉ là diễn trò, thế nhưng chẳng bao lâu sau, hân lại chìm vào hí lý, than 1 tiếng thật dài, hân nên thanh tỉnh! Hân tuyệt đối không được để chính mình cứ như vậy trầm luân đi xuống! Tuyệt đối không thể!

Tô Tần hơi nhíu mày, quanh thân nổi lên 1 trận đau nhức, toàn thân vô lực, mỗi 1 chỗ xương cốt đều giống như là bị xe nghiền qua, đau nhức vô cùng.

Thân thể vừa mới khẽ động, liền bị 1 bàn tay nắm ở thắt lưng, lôi vào 1 lồng ngực rộng lớn, da thịt cùng da thịt ma sát, đẩy lên hoa lửa, Tô Tần nguyên bản tuyết trắng khuôn mặt nhỏ nhắn dùng 1 tiếng, đỏ ửng bốc lên.

Nhớ tới đêm qua, Tô Tần khuôn mặt nhỏ nhắn lại là 1 trận lạt hồng.

__ Thế nào còn xấu hổ a? - Bên tai truyền đến 1 trận réo rất thanh âm.

Tư Mã Hằng đem nàng ôm chặt vào trong ngực, đem mặt vui vào tóc nàng tản ra nhàn nhạt thơm ngát lý, hít sâu 1 hơi, tâm tình sung sướng.

__ Ai, ai xấu hổ! - Tô Tần cố gắng trấn định lại chính mình, sau đó khơi mào mi, không cam lòng tỏ ra yếu kém trả lời- Ta chỉ là thất lưng có chút toan... - Kỳ thực không chỉ có chút toan, mà là rất toan, cũng

không chỉ là xương sống thất lưng, nàng là toàn thân đều toan, đau nhức đến động 1 đầu ngón tay cũng không có khí lực.

— Thực sự rất toan sao? - Hấn có chút yêu thương xoa xoa mái tóc của nàng, sau đó 1 tay liền phục thượng hông của nàng, mềm nhẹ xoa bóp- Thế nào, thoải mái không?

— Ân... ...- Tô Tần hài lòng câu dẫn ra khoe miệng, sau đó tìm cái tư thế thoải mái nằm ở trong ngực của hấn, yên tâm thoải mái hưởng thụ hấn hầu hạ, ngón tay câu dẫn ra tóc đen của hấn quấn ở trên ngón tay, đem tóc đen như tơ bần mềm nhẵn ở đầu ngón tay nhẹ vòng quanh.

— Đang suy nghĩ gì? - Hiếm khi thấy nàng như vậy yên tĩnh, hấn nhẹ giọng hỏi.

— Đang suy nghĩ vì sao mẫu thân Hồ Thanh Ca hận ta như vậy? - Tô Tần nhớ tới khi đó nàng dùng ánh mắt nhìn mình, như vậy cừu hận, cặp kia mắt tựa như muốn xuyên qua mình mà nhìn thấy 1 người nào đó, nàng rất cuộc vì sao hận gương mặt này của mình như vậy?

— Không được nghĩ đến người khác! - Tư Mã Hằng đem thân thể của nàng lật lại, đối diện với mình, bá đạo tuyên bố- Sau này ở trước mặt của ta, người chỉ có thể nghĩ đến ta, không được nghĩ đến người khác! Bất luận kẻ nào cũng không được!

— Như vậy, ý của người là, ta chỉ cần lật thân qua chỗ khác có thể nghĩ đến người khác! - Tô Tần khơi mào mi, đẹp để cười nói- Vậy ta xoay người, tiếp tục suy nghĩ chuyện của ta!

Vừa định xoay người, thất lưng căng thẳng, thân thể liền bị áp hướng về phía hấn, xích ~ lỏa ~ lỏa da thịt kề sát cùng 1 chỗ, 1 cổ ái muội liền bốc khởi.

— Người xác định, người có thể xoay người? - Tư Mã Hằng tà mị cười nói, sau đó ác ý khê cắn 1 chút vành tai của nàng, hơi nâng mày lộ ra 1 loại biếng nhác hoa độ, mang theo 1 loại tiểu ý tà mị khí chất như bắn ra 4 phía.

— Người, đề tiện! - Tô Tần giơ lên tay nhỏ bé kháng nghị, tính hướng hấn chửi đánh- Ai cho phép người bá đạo, ta cũng có quy định của ta!

— Ôi, người nữ xuống tay mạnh như vậy a! - Tư Mã Hằng che ngực, làm 1 bộ rất đau ủy khuất nhìn nàng, chỉ chỉ thân thể của mình- Cái thân thể này đem qua cũng bị người chà đạp không ít, bây giờ người hưởng thụ qua, lại còn không tốt hảo đãi nó, nó sẽ thương tâm!

Nói xong, hấn còn vén chăn lên, đem toàn bộ xích ~ lỏa thân thể hiện ra ở trước mắt Tô Tần, chỉ vào trên người, trên vai dấu vết thương bị nàng cào, nói với nàng- Người nhìn đi, nhìn cho rõ, ở đây đều xanh tím!

Phốc —————

Tô Tần mũi bắt giắc nóng lên, máu mũi liền phun tới, nàng vội vã ngẩng đầu lên, không được, nàng không chịu nổi, lại khiêu chiến cực hạn của nàng!

Người này rõ ràng chính là lấy sắc ~ dụ mình, lại còn dám bày ra 1 bộ đáng thương, như vậy tà mị đến cực điểm Tư Mã Hằng nàng xem như là phục, nhìn nữa, nàng phỏng chừng sẽ không chút nào cố kỵ nhào tới trực tiếp đem hấn “Ăn”!

Tô Tần vội vã đè lại chán, đem cảnh xuân trước mắt che lại, sau đó nhìn chằm chằm Tư Mã Hằng rất nghiêm túc nói- Nhớ kỹ, này bộ đáng, người chỉ có thể ở trước mặt ta lộ, bằng không, gia pháp hầu hạ! - Dứt lời, nàng còn giơ lên nắm tay uy hiếp làm mẫu.

Tư Mã Hằng trong lòng cười, ai nói nam tử bá đạo, nữ tử nếu như bá đạo, cũng không kém chút nào, nhìn cái vị đang nhe nanh múa vuốt trước mắt này, tuyệt đối là 1 ví dụ kinh điển!

— Phải, nương tử đại nhân! - Tư Mã Hằng rất biết nghe lời giơ tay lên, tà nhu cười nói, dưới mày nhẹ lưu chuyển mị quang, nhìn chằm chằm ngực của nàng.

— Ngạch... ...- Tô Tần cúi đầu vừa nhìn, hô nhỏ 1 tiếng, 2 tay ôm ngực, trốn vào trong chăn.

— Không còn kịp rồi! - Tư Mã Hằng khơi mào lông mày, sau đó khoe miệng câu dẫn ra 1 tà mị độ cung, nhắc lên chán, xoay người đè xuống.

Tô Tần liền phản kháng thanh âm còn chưa kịp, đôi môi liền bị ngăn chặn, bàn tay to phục thượng nàng kia tế nhu da thịt, tham lam lưu luyến tại nơi đường cong linh lung.

Cực nóng hỏa diễm tựa hồ toát ra ở đầu ngón tay của hắn, đầu ngón tay đảo qua mỗi tác da thịt đều dấy lên đám đám ngọn lửa, Tô Tần chỉ cảm thấy toàn thân đều trở nên khô nóng dị thường, 1 cỗ nhiệt lưu theo trong thân thể lui khỏi, nàng ngây ngô đáp lại nụ hôn của hắn, vươn tay ôm lấy cổ của hắn, đem thân thể nghênh hướng hắn.

Kề sát đến mềm mại thân thể, làm cho hắn tâm thần rung động, thân thể bỗng nhiên buộc chặt đứng lên, cúi người ở bên tai nàng nói nhỏ- Người này mê người tiểu yêu tinh! Xem ta như thế nào thu thập người! - Trầm thấp ám cảm thanh âm lý trần ngập nồng đậm dích tình ~ muốn!

_ Tốt, vậy ta nên tiên phát chế nhân! - Đẹp dễ hướng hắn trừng mắt nhìn, Tô Tần vươn tay hướng nách hắn đánh tới.

_ A!!!! - Tư Mã Hằng thân thể bỗng nhiên 1 cung khởi, sau đó liền trợn trợn tiếng cười truyền ra- Nha đầu chết tiệt kia, người cư nhiên đánh lên ta!

Nói xong hắn cũng đưa tay ra hướng nách của nàng đánh tới.

_ A, ha ha ha ha... - Tô Tần phát ra trợn trợn tiếng cười, 1 bên dùng tay ngăn trở hắn “Công kích”, vừa nói- Người thật hèn hạ, ta chỉ dùng tay người cư nhiên còn dùng cả tay chân! Ta không phục!

_ Không phục phải không, xem ra là ta trừng phạt chưa đủ! - Nói xong, hắn trực tiếp nắm lấy nàng 2 tay 1 vung ung tung, 1 tay áp lên đỉnh đầu, toàn bộ thân thể ngăn chặn nàng, làm cho nàng không thể động đậy, 1 tay thì bắt đầu ở trên người của nàng tùy ý chạy.

_ A, a, a... - Tô Tần sợ hãi hét liên tục.

_ Thế nào, có phục hay không! - Tư Mã Hằng cúi người xuống, tiến lên, hỏi- Thế nào, người phục không?

_ Phục, phục! - Tô Tần cũng không chịu được nữa như vậy ngột, liền vội vàng gật đầu đáp, nhưng trong lòng âm thầm oán thầm, Tư Mã Hằng, người chờ đi, chờ bản tiểu thư ta thoát khỏi ma chướng của người liền cấp người hảo xem!

_ Thực sự phục! - Tư Mã Hằng lại không dám tin tưởng nàng, nhíu mày hỏi- Chỉ là ngoài miệng nói còn chưa đủ, phải tâm phục mới được!

_ Phục! - Tô Tần trả lời ngay nói- Tâm phục khẩu phục!

_ Thật sao? - Hắn nhíu mày.

_ Tất nhiên, so với vàng còn muốn thật hơn! - Lúc này Tô Tần trong mắt là 1 mảnh hết sức chân thành, còn kém không giờ lên tay nhỏ bé lấy thề làm kỳ.

_ Khúc khích! - Tư Mã Hằng nhìn thấy nàng ủy khuất đáng thương bộ dáng, nhịn không được cười ra tiếng, bóp 1 chút má của nàng, cưng chiều cười nói- Thật không có biện pháp bắt người!

Tư Mã Hằng lúc này mới hài lòng thu tay, lật cái thân muốn nằm xuống nghỉ ngơi, lại bị Tô Tần ngăn cản- Chờ 1 chút!

_ Thế nào? - Hắn đưa lưng về phía Tô Tần, không biết nàng muốn làm cái gì.

_ Trên lưng người thương... - Tô Tần nhẹ nhàng mà mơn trớn vết thương giăng khắp nơi trên lưng hắn, đầu ngón tay khẽ run đảo qua từng vết thương, kia dữ tợn vết thương giống như bàn ủi nóng đặt trên ngực của nàng, nhất tịnh đau xót.

_ Còn đau không? - Nhiều vết thương như vậy, hắn xông vào Hắc Lâm nhất định chịu rất nhiều khổ, vừa nghĩ tới hắn là vì mình mà thụ nạn đó khổ, nàng liền đau, đau đến tim cũng nhói mạnh.

_ Không đau! - Tư Mã Hằng nhưng chỉ là nhàn nhạt cười, xoay người, đem ngón tay của nàng nắm trong tay, trong mắt là vô tận yêu thương- Chỉ cần có người, thì sẽ không đau!

_ Vì sao đều thương ở trên lưng? - Nhiều như vậy vết thương đều là ở trên lưng.

— Ha hả, sợ người thấy được, thương tâm! - Tay lôi kéo, đem nằng lăm tiến trong ngực cầm để ở trên đầu của nằng.

— Cởi ra y phục, không phải cũng thấy sao! - Nằng lăm bấm vươn tay quần thượng lưng hấn, tinh tế vuốt ve này dữ tợn vết thương- Để ta giúp người bôi thuốc! Những thứ này đều là tân vết thương, bôi thuốc đúng lúc, sẽ không lưu lại sẹo!

— Không cần, ta không để ý việc này...- Tư Mã Hằng ngăn trở tay nằng, lại đem chúng nó bao ở trong lòng bàn tay- Chỉ ít vì chúng nó, ta mới có người, đáng giá!

— Tên ngốc! - Tô Tần tựa đầu ở trong lòng ngực rộng lớn của hấn, e thẹn nhẹ nhàng mắng- Người là tên ngốc mà ta thấy ngốc nhất thiên hạ!

— Ân, nhưng mà tên ngốc như ta cũng không có đến nỗi ngu ngốc quá mức, có thể đem thông minh như người lừa tới tay, ta thế nhưng trở thành tên ngốc hạnh phúc nhất thiên hạ rồi!

Tô Tần cười khê 1 tiếng, nụ cười lộ ra đồng dạng hạnh phúc, tiến vào trong ngực của hấn ôm chặt.

Ngốc cũng tốt, thông minh cũng được, nằng không muốn quan tâm, chỉ cần lúc này có thể ở trong ngực của hấn, tất cả đều không quan trọng!

— Thanh Nhi, người chớ lộn xộn! - Hồ Thanh Loan bưng 1 chén thuốc đi vào gian phòng, lại nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch Hồ Thanh Ca chính khó khăn dùng tay chống mép giường, tính từ trên giường đứng dậy.

Bà vội vã đi lên phía trước, đặt bát xuống, đưa tay ra đỡ lấy hấn- Vết thương của người còn chưa có phục hồi, thế nào liền vội vã xuống giường, mau nhanh nằm xuống lại, hảo hảo mà nghỉ ngơi, thương mới có thể mau lành!

— Nương, ta lo lắng Tần Nhi... - Hồ Thanh Ca nắm lấy ống tay áo của bà, trong mắt lộ ra lo lắng.

Hồ Thanh Loan sắc mặt trầm xuống, đưa hấn ẩn hồi xuống giường, sau đó ngồi ở ghế bên cạnh đầu giường- Người đừng bận tâm nữa, nằng ta rất hảo! Nhưng biết người, 1 lòng lo lắng cho nằng ta, lại không biết nhân gia có hay không cũng đồng dạng nhớ mong người!

— Tần Nhi nằng không phải loại người như vậy, nằng nói sẽ trở lại gặp ta! - Hồ Thanh Ca trên mặt tuấn mị hiện lên 1 tiểu ý ôn nhu – Chỉ là, vì sao nằng còn chưa tới!

Tư Mã Duệ độc đã giải, vì sao nằng còn chưa có trở lại tìm mình!

— Người vẫn là đừng nhớ tới nằng ta nữa! - Hồ Thanh Loan lạnh lùng nói.

— Nương, người có phải có chuyện gì gạt ta hay không? - Hồ Thanh Ca cảm giác được giọng nói của nằng mang ý chẳng đáng- Có phải hay không, Tần Nhi nằng đã xảy ra chuyện gì!

— Nằng ta không có việc gì!

— Nương, người nói cho ta biết! Đừng gạt ta!

— Thanh Nhi, quên nằng ta đi, bây giờ nằng ta đã là người của Tư Mã Hằng, người lại nhớ cũng là vô dụng!

Loảng xoảng đương ——— 1 tiếng vang thật lớn, Hồ Thanh Ca tay run lên, chén thuốc loảng xoảng đương rơi xuống, trên mặt đất vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ.

— Tư — Mã — Hằng! - Hồ Thanh Ca sắc mặt trắng bệch chợt trở nên âm trầm oán hận, âm lãnh thanh âm theo giữa hàm răng của hấn đẩy đi ra.

Mấy ngày nay, Tư Mã Hằng đều bồi ở bên người Tô Tần, du sơn ngoạn thủy, vui đến quên cả trời đất.

Tô Tần ngồi ở bên hồ, vươn tay khê vuốt mặt hồ, băng lãnh hồ nước nổi lên trợn trợn rung động, băng lãnh cảm giác theo đầu ngón tay phút chốc chui vào trong cơ thể, thân thể nhịn không được đánh cái rùng mình, nhìn bóng mình trong nước, Tô Tần trong lòng lại nổi lên 1 tia bất an, mấy ngày nay trôi qua quá an nhàn, quá thoải mái, làm cho nằng không muốn trở lại đối mặt thế giới hiện thực này, ở đây giống như thế ngoại đào nguyên của nằng, cả đời mộng tưởng cũng không gì hơn cái này.

Thế nhưng, càng là an nhàn, lại càng làm cho người ta thấy bất an, 1 tia dự cảm sợ hãi sẽ đem ảo cảnh như mộng này phá hư, bởi vì hạnh phúc mỹ hảo như vậy, tốt đẹp giống như là 1 viên pha lê xinh đẹp tinh xảo, chỉ cần không chú ý sẽ ngã cái thật nát xương tan.

Lạch cạch ————— phía sau truyền đến 1 trận thanh thúy gãy thanh truyền đến.

— Hằng! - Tô Tần vui mừng xoay người sang chỗ khác, thân thể lại đang nhìn người đến trong nháy mắt cứng đờ- Là người!

Hồ Thanh Ca 1 thân ửng đỏ lổ lác, bên hông hệ 1 cái kim sắc, thế nhưng sắc mặt lại dị thường trắng bệch đến đáng sợ, nhất là kia 1 đôi dài nhỏ đan phượng trong mắt 4 phía đều là hàn khí, làm cho người ta cực sợ.

— Vết thương của người khá hơn chút nào không? - Tô Tần nở 1 nụ cười, hướng hần đi đến, mới vừa đi tới trước mặt hần thân thể liền bị hần dùng lực kéo vào trong ngực của hần.

— Hồ Thanh Ca? - Tô Tần bị hần chăm chú ôm vào trong ngực, mặt dán tại ngực hần kịch liệt phập phồng, cảm thụ được cái ôm ấm áp của hần, đáy lòng lại không hiểu bốc lên 1 tia bất an, vừa định thoát ly ngực của hần, lại bị hần ôm càng chặt hơn.

— Vì sao! - Hồ Thanh Ca lạnh lạnh thanh âm dẫn theo 1 tia hàn khí lạnh thấu xương, thổi lướt qua khiến nhân tâm 1 trận run rẩy.

— Cái gì? - Tô Tần không hiểu.

— Vì sao, vì sao không tới tìm ta! - Đang nói chuyện, tay lăm ở bên hông lại buộc chặt mấy phần, vừa nghĩ tới nàng mấy ngày nay đều mềm mại dựa vào trong lòng 1 nam nhân khác, tim của hần giống như bị đao cắt đến đau đớn, so sánh với, vết thương trên người sở mang đến thì cái đau này lại bé nhỏ không đáng kể.

Bên hông truyền đến chặt đau làm cho Tô Tần cảm thấy không thích ứng, nàng giãy giụa muốn thoát ly khỏi sự kiềm chế của hần, khẽ động tác này của nàng lại làm cho Hồ Thanh Ca cảm thấy không vui, tay câu dẫn cầm của nàng, dài nhỏ đan phượng trong mắt lưu chuyển 1 loại đau thương khó có thể nói nên lời còn có 1 tia yêu say đắm thật sâu, làm cho người ta nhìn tâm sinh không nỡ.

— Buông ta ra! - Tô Tần vô pháp thừa thụ hần đầy mắt kia phân cảm tình, quay mặt đi chỗ khác.

— Không! - Hồ Thanh Ca muốn cố chấp đến chết, câu dẫn cầm của nàng, cúi đầu xuống áp hướng đôi môi của nàng.

Tô Tần chưa kịp kinh hô, liền bị hần nuốt xuống, tay lăm ở bên hông giống như kim sắt bàn chăm chú giam cầm nàng, 1 tay xen vào tóc của nàng, kéo lại đầu của nàng, đem nàng áp hướng chính mình.

Hôn vừa cực nóng, vừa ôn nhu, như 1 trận phong mềm nhẹ, đem nàng chăm chú vây quanh, ngay lúc nàng cơ hồ ngất ở trong ngực của hần, hần lại thả nàng ra, cầm để ở trên trán của nàng, cúi đầu thở phì phò.

75. Chương 75: Nàng, Thiên Hạ Vô Song!

— Theo ta đi! - Hần không quan tâm nàng đã là nữ nhân của kẻ khác, hần chỉ quan tâm nàng, hần muốn nàng!

— Không! - Tô Tần muốn đẩy hần ra, lại bị hần mạnh mẽ kéo hồi trong lòng.

— Ta sẽ không lại để cho người ly khai ta! - Hồ Thanh Ca lạnh lạnh trong ánh mắt lộ ra tia khát máu ửng hồng, 2 tay chăm chú ôm lấy nàng, băng lãnh ngữ điệu giống như gió lạnh từ trên mặt hồ thổi tới, thổi đáy lòng Tô Tần 1 trận rung mình.

— Người điên rồi, Hồ Thanh Ca, buông ta ra, nếu không đừng trách ta đối với người không khách khí! - Tô Tần giãy giụa lấy ra 1 cây ngân châm- Buông ta ra!

Hồ Thanh Ca lại mất diệc tai ngo, ôm nàng hướng phương hướng phía trước chạy đi.

Tô Tần ninh khởi chân mày, hướng bờ vai của hắn hung hăng đâm xuống, Hồ Thanh Ca cau mày, mắt眯 thành 1 cái tuyến, cúi đầu, hung hăng hôn môi của nàng, nàng trát càng sâu, nụ hôn của hắn liền càng đậm, hắn muốn nàng biết, hắn cũng rất đau, hắn cũng rất tổn thương.

Điểm huyết đạo của nàng, Hồ Thanh Ca ôm nàng phi thân lướt qua rừng cây, lại ngay sau 1 khắc, phút chốc dừng bước, hắn cảnh giác nhìn về phía 4 phía, lãnh con người đảo qua 4 phía, nghiêm nghị quát- Ai, đi ra!

Đột nhiên, trong rừng cây lờ ra hơn 10 đạo bóng đen, ngăn cản đường đi của hắn.

_ Các người là ai? - Hồ Thanh Ca đem Tô Tần buông xuống, lăm ở sau người, triển khai tư thế, chuẩn bị nghênh địch.

_ Người không cần biết! - 1 hắc y nhân tựa như đầu lĩnh bước ra, lạnh lẽo ánh mắt đảo qua Tô Tần phía sau hắn- Đem nàng giao cho bọn ta, người sẽ được đi!

_ Nàng!? - Hồ Thanh Ca ghé mắt nhìn phía sau Tô Tần, chỉ thấy nàng hướng chính mình lắc lắc đầu, ý bảo nàng căn bản không nhận ra những người này.

_ Phải, chỉ cần người đem nàng giao cho bọn ta, bọn ta sẽ để lại cho người 1 con đường sống! - Hắc y thủ lĩnh băng lãnh nói.

_ Ta nếu nói không thì sao! - Hồ Thanh Ca bị hắn cái loại này không coi ai ra gì ngạo mạn chọc giận, ngắt đầu, cười lạnh 1 tiếng- Chưa từng có người dám cùng bản tọa nói chuyện như vậy, cũng chưa từng có người dám ở trước mặt bản tọa kiêu ngạo như vậy!

_ Hồ Thanh Ca... ...- Tô Tần lôi kéo ống tay áo của hắn, có chút bận tâm nhìn trước mắt này đó hung thần ác sát người, đáy lòng hô to không ổn, hôm nay Tư Mã Hằng vừa vặn có việc phải ra ngoài, kết quả là gặp được bậc sự tình này, thực sự là xui xẻo, xem ra những người này đến đều có chuẩn bị, nếu không phải là hôm nay vừa vặn gặp được Hồ Thanh Ca, phỏng chừng nàng sẽ tử rất khó nhìn, mặc dù hiện tại xem ra cũng không tốt lắm!

_ Tiếp tục như vậy không được, người còn có thương trong người, cùng bọn họ liều mạng bất quá chỉ là gắng sức, chúng ta phải tìm biện pháp khác! - Tô Tần thấp giọng nói, Hồ Thanh Ca thân chịu trọng thương, nếu chỉ có 1 mình, hắn có thể miễn cưỡng ứng phó đã rất tốn sức, muốn đột phá chiến thắng, chỉ dựa vào vũ lực là không được, đặc dụng mưu kế!

_ Xem ra, đám người kia cũng không tốt lành gì! - Hồ Thanh Ca không phải chưa nghĩ qua, chỉ là nhìn thấy bọn họ tình thế bất buộc làm giá, hắn cảm thấy chỉ có nhất bác!

_ Dù sao cũng phải có người hi sinh! - Người tới cũng không có bị khí thế Hồ Thanh Ca sở dọa đảo, hắn hừ lạnh 1 tiếng- Nếu hữu sử đại nhân không chịu đem nàng giao cho ta, như vậy ta chỉ còn cách tự mình động thủ! - Dứt lời, hắn vung tay lên, phía sau mười mấy hắc y nhân lập tức hướng Hồ Thanh Ca hùng dũng bay tới.

Hồ Thanh Ca phi thân nghênh đón, đao kiếm bén nhọn thanh âm hoa phá rừng rậm vắng vẻ, giật mình phi điều trợn trợn, địch nhân thể tiến công mãnh liệt, Hồ Thanh Ca có chút chịu không nổi, trên người hơn vô số vết thương, nhưng vô luận địch nhân thể nào mãnh liệt tiến công, hắn đều thủy chung đem Tô Tần hộ ở sau người, tuyệt đối không làm cho nàng bị 1 tia thương tổn.

Mất thấy hắn thể lực càng ngày càng chống đỡ hết nổi, Tô Tần trong lòng lo lắng, ánh mắt liếc vọng ở mọi nơi liếc, bỗng nhiên sáng ngời, trong lòng lập tức hiện lên 1 chủ ý.

_ Chờ 1 chút! - Tô Tần đột nhiên lên tiếng hô.

Tô Tần theo phía sau Hồ Thanh Ca đi ra, ngắt lên đầu đối hắc y nhân nói- Các người muốn bắt chính là ta, đừng làm khó dễ hắn, ta đi với các người!

_ Tần Nhi! - Hồ Thanh Ca kéo tay nàng- Đừng đi!

Tô Tần đè lại mu bàn tay hắn, thật sâu nhìn hắn 1 cái, sau đó hướng hắn gật gật đầu, câu dẫn ra khỏi miệng cười nói- Người yên tâm, ta có thể chiêu cố chính mình!

— Không, ta sẽ không buông tay! - Hồ Thanh Ca dùng sức lôi kéo, đem nàng 1 lần nữa lăm tới phía sau, lãnh mi đôi mắt nhìn đám hắc y nhân nói- Có ta ở đây, ai cũng không thể theo bên cạnh ta đem người mang đi!

— Đã như vậy, chúng ta đành đắc tội! - Dứt lời, hắc y thủ lĩnh trường tay đánh xuống, chỉ là, tay hắn mới huy tới phân nửa thời gian, Hồ Thanh Ca lại đột nhiên bỗng nhiên mở to 2 mắt, sau đó cao thẳng thân thể thẳng tắp ngã xuống đất.

— Người... ...- Thanh âm còn chưa có xuất khẩu, người cũng đã hôn mê.

— Xin lỗi! - Tô Tần nhìn hắn 1 cái, nhất quyết xoay người hướng hắc y nhân đi đến, đối với bọn họ nói- Ta và các người có thể đi, bất quá ta muốn hỏi cái vấn đề này!

— Ta không thể trả lời người bất cứ vấn đề gì! - Dứt lời, hắc y thủ lĩnh vươn tay muốn kéo nàng, tay ở lúc chạm được cổ tay của nàng, thân thể lại chấn động mạnh 1 cái, vội vã thu tay, ngón giữa rõ ràng hiện lên 1 giọt máu đỏ tươi.

— Trong tay của người giấu cái gì! - Hắc y thủ lĩnh ninh mi giận dữ hét.

Tô Tần nhấc lên tay áo, 1 loạt ngân châm dưới ánh mặt trời thỉnh thoảng lóe hàn quang- Muốn bắt được ta, chỉ bằng bản lĩnh này thôi sao!

Vung tay áo, Tô Tần hướng phía trước chạy vội đi.

— Đuổi theo cho ta! - Ra lệnh 1 tiếng, hơn 10 đạo bóng đen hướng phía trước chạy đi.

Tô Tần quẹo thật nhanh, hướng lối rừng rậm chạy tới, đột nhiên, nàng dừng bước, 2 chân trầm xuống, xoay người nhìn người phía sau, khóe miệng giương lên 1 mặt lạnh lùng sắc bén tiếu ý.

Mười mấy hắc y nhân không kịp dừng bước, cũng nhất tịnh chạy vào lưu sa trận lý, song chợt cảm thấy 2 chân trầm xuống, lúc muốn rút về lại đã không còn kịp nữa.

— Ha hả, này lưu sa trận tư vị không tồi chứ! - Tô Tần cười lạnh nhìn bọn họ cùng chính mình cùng nhau hạ hãm.

— Người! - Hắc y thủ lĩnh cúi đầu nhìn 2 chân không ngừng cấp tốc trầm xuống, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cô gái trước mắt, trong lòng chấn sá, nàng lại vì đem địch nhân tiến cử lưu sa trận, lại không tiếc dùng mình làm mồi, nữ nhân này, thật đáng sợ! Thánh nữ nói đúng, nữ nhân như vậy tâm tư kín đáo, không thể không trừ!

— Hừ, người cũng chớ đắc ý, người đồng dạng chạy không thoát lưu sa trận này, chúng ta coi như là hoàn thành nhiệm vụ, chết cũng không tiếc! - Hắc y nhân ngửa mặt lên trời cười 1 tiếng dài, ngược lại dùng 1 loại ánh mắt thấy chết không sờn nhìn Tô Tần.

— Ha ha, ha ha... ...- Vậy mà Tô Tần lại nhún vai nở nụ cười.

— Chết đến nơi, người còn có thể cười được!

— Hừ, ta không nói với người rõ ràng nhĩ, muốn chết là các người, mà không phải ta! - Tô Tần lẳng lẳng câu dẫn ra khóe miệng, lưu sa đã vượt tới vai bọn họ.

— Mơ mộng hảo huyền, xem ra người cách cái chết không xa! - Hắc y nhân quay đầu nhìn đồng bạn phía sau, trong lòng khó tránh khỏi 1 trận khốc thút thút, nhiều như vậy người cư nhiên lại bị 1 nữ nhân đùa bỡn, không những không được trả công còn đánh mất tính mạng! Nhưng đồng thời, hắn trong lòng cũng đối nữ nhân trước mắt này cảm thấy 1 tia kính nể, vì dụ địch nhân, nàng cư nhiên có thể như vậy nhẫn tâm đối đãi chính mình, đồng quy vu tận, này phải có hạng ngoan tuyệt quyết tâm!

— Mơ mộng hảo huyền người là các người mới phải! - Nói xong Tô Tần ngẩng đầu nhìn trời, nhìn canh giờ, khóe miệng bật lên 1 cười- Hắn cũng nên tới rồi!

Nàng vừa dứt lời, 1 tiếng réo rất thanh âm dễ nghe từ phía sau hắc y nhân truyền đến.

— Tần Nhi, ta tới rồi! - Hồ Thanh Ca ửng đỏ thân ảnh như mị ảnh bay tới bên ngoài lưu sa trận.

— Người, là người! - Hắc y nhân nhìn thấy người tới xong, 2 mắt tăng trợn thật lớn- Người không phải là bị nàng... ...- Đột nhiên, hắn dừng lại bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Tô Tần, đáy mắt bốc lên 1 tia sát khí- Người cứ nhiên gạt ta!

— Hừ, cái này kêu là binh bất yếm trá! - Lúc Tô Tần đề lại Hồ Thanh Ca, ngay trên mu bàn tay hắn viết 1 tự —— “Gạt”, sau đó đề lại mu bàn tay hắn, thật sâu nhìn hắn 1 cái, ý bảo hắn phải nhịn xuống!

May mà hắn xem hiểu ý tứ trong mắt mình, phối hợp cùng mình diễn xuất đoạn kịch ngắn này, mới lừa gạt được đám người kia.

— Người đến muộn! - Tô Tần cố gắng ngẩng đầu lên, không cho lưu sa bao phủ mặt.

— Ta lập tức cứu người! - Hồ Thanh Ca cúi xuống đai lưng, bay ra cuốn lấy cổ tay Tô Tần, dùng sức lôi kéo, đem nàng kéo khỏi lưu sa trận, ôm ngang, đem nàng ôm vào trong lòng.

— Phóng ta xuống, chính ta có thể tự mình đi! - Tô Tần muốn giãy giụa, lại bị hắn gông cùm xiềng xích kéo vào trong ngực không thể động đậy.

— Đừng nhúc nhích, ta trước mang người trở lại rửa mặt 1 phen, trông người thật bẩn, tương con mèo hoa nhỏ! - Hồ Thanh Ca nịch sủng bóp 1 chút mũi của nàng, không để ý phản đối của nàng, điểm huyết đạo của nàng, trực tiếp mang nàng trở lại tiểu viện của hồng y mỹ nhân.

— Thanh Nhi, người này giờ ở đâu! - Hồ Thanh Loan lo lắng đứng chờ ở cửa, đang nhìn đến Hồ Thanh Ca thân ảnh, bà vui mừng nghênh đón, lúc nhìn đến hắn trong ngực ôm Tô Tần, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống- Người thế nào đem nàng mang về!

— Nương, trước đừng nói chuyện này, ta trước mang Tần Nhi đi rửa mặt 1 chút, đợi lát nữa giải thích với người! - Hồ Thanh Ca ôm Tô Tần phi thân vào phòng tắm.

— Người trước chờ 1 chút, ta đi chuẩn bị nước nóng cho người tắm! - Hồ Thanh Ca đem nàng đặt ở trên giường, xoay người ra khỏi phòng.

Tô Tần tắm qua, đem trên người này đổ khó ngửi vị đạo rửa sạch, lại ăn vào thuốc giải độc, cũng không lâu lắm liền cảm giác đầu có chút hoa, cảnh vật trước mắt chậm rãi trở nên có chút mơ hồ, sau đó trước mặt bỗng tối sầm, liền mất đi tri giác.

Ngủ kia 1 sát, nàng chỉ có thấy được 1 mặt điểm lệ ửng đỏ theo trước mắt lướt qua... ..

Tô Tần nhú nhú mắt, chỉ cảm thấy đầu như trước đau dữ dội, như thủy triều 1 trận lại tiếp 1 trận, đánh thẳng vào đại não của nàng, muốn vươn tay, lại phát hiện ngay cả khí lực giơ tay lên cũng không có, trong lòng ngạc nhiên, chẳng lẽ mình bị người hạ mê dược!

Bên tai truyền đến 1 trận đối thoại thanh.

— Thanh Nhi, người điên rồi, lại muốn mang nữ nhân này trở về sơn trang! - Hồ Thanh Loan nghiêm nghị quả trách nói- Người chẳng lẽ còn không biết rõ tính tình tổ mẫu người, nàng sẽ không chịu dung hạ nữ tử không còn thuần khiết như vậy!

— Nương, người không cần lại khuyên ta, ta ý đã quyết, cuộc đời này không phải là nàng thì ai cũng không cưới! - Hồ Thanh Ca ngữ khí thập phần kiên quyết.

— Thanh Nhi, người đây là tội tình gì, thiên hạ này nữ tử có dung mạo, có tài tình có rất nhiều, vì sao người muốn đem tâm đặt ở trên người 1 nữ nhân căn bản không yêu người!

— Nương, thiên hạ này nữ tử có tài mạo song toàn đích xác rất nhiều, thế nhưng các nàng không 1 ai có thể so sánh được với Tần Nhi của ta! - Hồ Thanh Ca ngữ khí chỉ vì 1 lời hứa này mà trở nên dị thường ôn nhu- Nàng, ở trong lòng hài nhi, thiên hạ vô song!

Không yêu, 2 người đều khổ! Ở trong lòng hài nhi, nàng, thiên hạ vô song!

1 câu nói kia, giống như búa tạ, 1 cú đánh thẳng vào trong lòng Tô Tần, tâm bỗng nhiên 1 nhéo, 2 mắt từ từ mở, 1 loại tư vị cay đắng từ trong lòng chậm rãi sinh sôi.

Hồ Thanh Ca, người sao phải khổ như vậy chứ... ..

— Người đã tỉnh, đến ăn 1 chút gì đi! - Hồ Thanh Ca đi tới bên giường, trong tay bưng 1 chén cháo loãng nóng hầm hập, trong mắt mang theo nhu tình, nhìn Tô Tần đang nhắm mắt nằm trên giường.

Tô Tần biết bị hấn phát hiện, cũng không muốn giả bộ ngủ, mở mắt ra, nhìn về phía hấn- Ta ngủ được mấy ngày?

Hồ Thanh Ca khẽ mỉm cười, vươn tay đem nàng ôm lấy, tựa ở trong ngực của mình, 1 tay đem tóc mai nàng tinh tế vén lên đặt ở sau tai, 1 tay bưng lên chén cháo loãng thơm ngào ngạt kia, múc 1 ngụm đặt ở bên miệng thổi, đưa tới bên miệng của nàng- Ăn chút cháo đi, như vậy mới có khí lực.

Tô Tần liếc qua, quanh thân vô lực, chỉ có thể dựa ở trong ngực của hấn, nàng sinh khí hỏi- Người cư nhiên hạ mê dược ta, người rất quá đáng, lập tức giải dược cho ta, ta không muốn quay về với người!

Loảng xoảng ——— 1 thanh âm vang lên khởi, Hồ Thanh Ca rất tức giận đem vụn bát đặt lên bàn.

— Những lời này, ta không thích nghe, mặc kệ người có nguyện ý hay không, ta đều nhất định sẽ mang người trở về, người ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, chờ về đến sơn trang, chúng ta liền thành thân!

— Không! - Tô Tần đột nhiên quay đầu, muốn đẩy hấn ra, lại bị hấn ôm càng chặt- Ta không muốn gả cho người!

— Người muốn gả cho ai! - Hồ Thanh Ca đột nhiên trở nên luống cuống, dài nhỏ 2 tròng mắt lý lưu chuyển lạnh lẽo quang mang, vươn tay đem thân thể của nàng kéo sát lại, đối diện mình- Người ai cũng không thể gả, chỉ có thể gả cho ta!

— Ta đã là nữ nhân của Hằng, ta như vậy, người còn muốn sao! - Tô Tần lạnh lùng nhìn hấn, khóe miệng câu dẫn ra 1 mặt châm chọc cười.

— Không được nhắc tới hấn! - Hồ Thanh Ca nắm chặt nàng các ngón tay dùng sức siết chặt, các đốt ngón tay hơi nổi lên màu trắng, hấn cố cưỡng chế lửa giận, lồng ngực kịch liệt phập phồng.

Đau ——— cánh tay truyền đến trận trận đau đớn, Tô Tần nín nổi lên chân mày.

Tô Tần nhàn nhạt cười khổ 1 tiếng- Cho dù không muốn quan tâm, nhưng người cũng phải đối mặt sự thật này!

— Ta nói rồi, ta không quan tâm! - 2 mắt lộ ra nhàn nhạt đau thương, thâm tình nhìn nàng- Tần Nhi, người là của ta, chỉ có thể là của ta, ta không quan tâm người đã từng là nữ nhân của kẻ nào, Tần Nhi, ta chỉ muốn người, đừng cự tuyệt ta, được không! - Ngữ khí 1 số gần như cầu xin.

Tô Tần hít thật sâu, rồi hơi thở dài nói- Yêu của người, thật hèn mọn! 1 người, vì sao phải yêu như vậy hèn mọn, yêu không phải ăn xin, yêu lại càng không phải là chiếm lấy, yêu là thành toàn, người nếu thật sự yêu ta, liền thả ta đi!

— Cho dù hết kiếp này, người cũng đừng mơ! - Hồ Thanh Ca âm giận tái mặt, cắn răng bài trừ ra mấy chữ này như từ trong kẽ răng, sau đó hấn cúi đầu, hung hăng hôn lên môi của nàng, mang theo gặm cắn, dọc theo nàng tế nhu da thịt 1 đường xuống.

— Đây là của người yêu, cướp đoạt, chiếm lấy, người muốn là thân thể của ta, hay là của ta tâm! - Tô Tần nghiêng răng, oán hận hỏi.

— Ta đều muốn có hết- Hồ Thanh Ca ngẩng đầu, ngón tay nhẹ nhàng đảo qua mặt của nàng, đáy mắt đè nén dục ~ hỏa, thương tiếc nói- Tần Nhi, đừng lộn xộn nữa, chúng ta cùng nhau hồi Tinh Kiếm sơn trang, ta sẽ dùng đại kiệu 8 người khiêng tới đón người làm tân nương, người sẽ là tân nương tử hạnh phúc nhất, xinh đẹp nhất khắp thiên hạ!

— Tân nương tử?! Ha hả, hình như ta đã gả qua 1 lần, còn là khí phụ, người không sợ người trong thiên hạ chế nhạo, người cưới 1 khí phụ làm vợ sao! Dù cho người không sợ, tổ mẫu của người đâu, bà sẽ đồng ý người thú ta vào cửa sao!

— Tần Nhi! - Hồ Thanh Ca có chút tức giận, lồng mày đều nín tới cùng 1 chỗ- Mặc kệ người thế nào hạ thấp chính mình, tâm ý của ta cũng sẽ không thay đổi, ta nói qua sẽ không thương tổn người, thành thân

xong, ta đáp ứng người, nếu không được người gạt đầu trước, ta sẽ không chạm tới người, đợi tới lúc người nguyện ý, chúng ta sẽ chỉ là 1 đôi phu thê chi lễ!

— Ta sẽ không cho người chờ được đến ngày đó! - Tô Tần hung hăng hất hất 1 chậu nước lạnh.

— Người còn nghĩ đến Tư Mã Hằng! - Hồ Thanh Ca hết sức tức giận đem mặt của nàng chuyển qua, đối diện mình, trong mắt lại bốc lên 1 tia sát khí- Như vậy ta sẽ giết hẳn, như vậy ai cũng không thể đem người từ bên ta cướp đi được!

— Người dám! - Tô Tần nhìn thấy đáy mắt hắc kia 1 mặt quyết tuyệt, tâm run lên bần bật, không biết lấy khí lực từ chỗ nào, nắm lấy tay hắc, 2 mắt chặt chẽ trừng hắc nói- Người nếu như dám đả thương hẳn, ta phát thệ, cả đời này đều hận người, vĩnh viễn đều hận người!

Hồ Thanh Ca cắn chặt răng, gân xanh trên trán bạo khởi, hất 1 tay kéo nàng vào trong lòng, rồi dùng 2 tay chăm chú đem nàng kiềm chế trong ngực, cầm để ở trên bả vai của nàng, trong mắt lại mang theo 1 tia đau thương- Chỉ cần người không ly khai ta, ta tuyệt đối sẽ không đi thương tổn hẳn!

Tô Tần cụt hứng rũ xuống 2 tay, từ bỏ chống lại, mắt ở lúc thoáng nhìn qua ngoài cửa kia 1 mặt thân ảnh màu trắng, bỗng nhiên tỏa sáng.

Là Tuyết! Nàng tuyệt đối không nhìn lầm, kia chính là Tuyết! Như thế rất tốt, nàng rốt cuộc có thể ly khai nơi này!

Tô Tần nằm ở trên giường, đợi Hồ Thanh Ca đi rồi, mở 2 mắt ra, tổn sức bò dậy, dùng sức dựa cột giường, đứng dậy xuống giường, đỡ tường chậm rãi đi tới cạnh cửa, mở cửa, hướng ra phía ngoài nhìn, thấy 4 bề vắng lặng, nàng nhẹ giọng hô- Tuyết, Tuyết... ..

1 đạo bóng dáng màu trắng nhẹ gầm 1 tiếng, theo cửa lén tiến vào, Tô Tần vội vã khép lại môn, vừa mới xoay người, nó liền nhảy vào trong lòng Tô Tần, cao hứng dùng khuôn mặt xù lông nhỏ nhắn cọ cọ y phục Tô Tần, ý lấy lòng nàng.

— Ngoan, người thật ngoan, Tuyết, người giúp ta đi thông tri Tư Mã Hằng được không, nói cho hẳn biết, ta ở chỗ này, muốn hẳn tới cứu ta! Người nghe hiểu không! - Tô Tần dùng tay sờ sờ viên màu đỏ tươi tâm hình ẩn ký kia trên trán nó.

Tuyết dùng cặp mắt to tròn sáng kia nhìn nàng, sau đó nheo mắt lại, lại hướng trên người nàng cọ cọ, sau đó nó lưu luyến không rời nhìn Tô Tần, liền từ trong ngực của nàng nhảy xuống, từ trong khe cửa chui ra ngoài.

Tô Tần suy yếu đỡ ván cửa, theo trong khe cửa nhìn đạo thân ảnh màu trắng ngày càng nhỏ kia, âm thầm cầu nguyện, Tư Mã Hằng, người nhất định phải tới a, qua đêm nay, Hồ Thanh Ca sẽ mang theo mình hồi Tình Kiếm sơn trang, người nếu không đến, ta thật sự sẽ trở thành thê tử người khác!

— Tần Nhi, người đang làm cái gì? - Hồ Thanh Ca vừa đi vào môn liền nhìn thấy Tô Tần chính vịn cái ghế, có chút tổn sức muốn đứng lên, hẳn vội vã đi tới, đỡ lấy tay nàng, đem nàng ấn trở về lại trên giường.

— Buông ta ra, haz haz... ..- Tô Tần nói chuyện có chút tổn sức, nàng không biết Hồ Thanh Ca rốt cuộc hạ nàng cái gì mê dược, vì sao đã qua 10 canh giờ, nàng vẫn là toàn thân vô lực.

— Người còn muốn chạy trốn sao? - Hồ Thanh Ca trong con ngươi dài nhỏ bịt kín 1 tầng hàn băng, tay nắm lấy Tô Tần cũng ngày càng chặt.

— Trừ phi người phệ đi tay chân của ta, bằng không coi như là phải bỏ, ta cũng sẽ bỏ ly khai người! - Tô Tần mặc dù vẫn là cực độ suy yếu, thế nhưng kia trong mắt lộ ra kiên định lại làm cho người ta kính nể- Ta nói rồi, ai cũng không thể ép buộc ta làm việc gì!

— Tần Nhi, chúng ta không nên như thế này hành hạ lẫn nhau được không? - Hồ Thanh Ca lạnh lẽo chung quy đánh không lại kiên định của nàng, trong ngữ khí mang theo mấy phần chịu thua- Ta nói rồi, ta sẽ hảo hảo mà đợi người, chỉ cần người không tìm cách chạy trốn, ta lập tức liền giải mê dược của người, thế nào?

— Người nói người sẽ hảo hảo đối đãi ta, là đối đãi như thế này sao? - Tô Tần hít thật sâu, không thêm nhìn tới cặp mắt kia mang theo vô tận ưu thương của hẳn.

Trong trầm mặc mang theo 1 tiếng thở dài, cuối cùng hóa thành trầm mặc im lặng.

Qua 1 lúc lâu, Hồ Thanh Ca cuối cùng gật đầu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt của nàng, ôn nhu nói- Hảo, ta đáp ứng ngươi, Tần Nhi, ta chỉ là muốn để cho ngươi biết, tâm ý của ta đối với ngươi- Nói xong, hắn từ trong ngực lấy ra 1 lọ thuốc, từ bên trong đổ ra 1 dược hoàn, đang muốn đưa vào trong miệng của nàng, lại bị 1 bàn tay trắng nõn giắt lấy.

— Thanh Nhi, ngươi điên rồi sao! - Hồ Thanh Loan 1 phen đoạt lấy giải dược cùng bình thuốc trong tay hắn, lãnh con ngươi quét về phía Tô Tần- Nữ nhân này quỷ kế đa đoan, ngươi sao có thể đơn giản liên tin lời của nàng!

Đối với Tô Tần, Hồ Thanh Loan thủy chung ôm 1 loại địch ý, mặc dù bà chán ghét Tô Tần, tiếc rằng Thanh Nhi đối với nàng lại là tất cả sủng ái, chỉ bất quá nữ nhân này quá mức giáo hoạt, bà vẫn là không thể không phòng!

Tô Tần cũng trừng mắt bà, nữ nhân này từ thủy tới chung đều đối với mình ôm 1 loại địch ý vô cớ, vì sao bà như vậy chán ghét gương mặt này của mình!

— Mẫu thân, chuyện của hài nhi, hài nhi tự có chừng mực! - Hồ Thanh Ca vươn tay, khuôn mặt lạnh lạnh nói- Kính xin nương chớ can thiệp nữa!

— Thanh Nhi, ngươi thật làm cho nương thất vọng, hảo, giải dược cho ngươi, chỉ sợ đến lúc đó ngươi sẽ hối hận không kịp! - Dứt lời bà sinh khí mà đem giải dược ném tới trong tay Hồ Thanh Ca, xoay người rời khỏi phòng.

— Hài nhi tuyệt không hối hận! - Hồ Thanh Ca tiếp được bình thuốc, sau đó đổ ra 1 giải dược bỏ vào trong miệng Tô Tần, ôn nhu nói- Tần Nhi, giải dược ta cho ngươi, ngươi cũng phải đáp ứng ta, không nên lại suy nghĩ ly khai ta, chúng ta đều cấp lẫn nhau 1 lần cơ hội, hảo hảo mà cùng sống chung 1 chỗ, được không?

Tô Tần đem lạnh lạnh ánh mắt cùng vẻ mặt tức giận thu hồi khỏi người Hồ Thanh Loan, ngược lại nhìn về phía Hồ Thanh Ca trước mắt, sự si tình của hắn, hắn đối với mình sủng ái, nàng không phải là không có cảm giác, nàng cũng không phải 1 người có tâm địa sắt đá, chỉ là, 1 người chỉ có 1 lòng, đương trái tim này sau khi đã bị 1 người khác chiếm đoạt, nàng còn có thể lấy cái gì đến yêu hắn, nàng chỉ là không muốn hại hắn, chỉ có như vậy nàng mới không làm thất vọng kia phân thâm tình hắn đối với mình!

Yêu, không phải là chiếm lấy, không phải là trói buộc, lại càng không phải là cầu xin, hèn mọn đến vô lý cầu xin, sẽ chỉ làm phần này yêu cũng trở nên mỏng manh như tờ giấy, như vậy yêu của nàng, đối với hắn sẽ không công bằng.

Tô Tần nhẹ nhàng mà thở dài- Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi 1 chút, ngươi nếu không yên tâm, thì ngủ ở bên ngoài đi!

— Ta tin ngươi, ngươi nghỉ ngơi thật tốt đi! - Hồ Thanh Ca vì nàng dịch hảo chăn, thật sâu nhìn nàng, sau đó đứng dậy rời phòng.

Đương môn kéo khép lại 1 khắc kia, Tô Tần nguyên bản nhắm chặt 2 mắt chậm rãi mở, nhìn môn, viên mắt hơi có chút ướt.

Xin lỗi, Hồ Thanh Ca, ta lại lừa ngươi, xin lỗi, hãy quên ta đi... ..

1 giọt lệ theo tiếng thở dài kia chảy xuống tóc mai, Tô Tần hít thật sâu, chậm rãi vận khí đan điền, 2 tay nắm thật chặt, chậm rãi đem luồng khí kia theo đan điền nâng lên, bỗng nhiên 1 vận khí, khí lưu phá tan tắc huyết đạo, trong lúc nhất thời, tất cả khí lực cũng đều trở về, Tô Tần đầu đầy mồ hôi, thở 1 ngụm thật lớn, nàng giật giật cánh tay, khoe miệng câu dẫn ra, vội vã đứng dậy, quynh tay áo lau đi mồ hôi hột trên thái dương, xoay người xuống giường, đi tới cạnh cửa, cẩn thận nghe.

Sau đó, nàng nhẹ nhàng mà mở 1 cái khe hở nhỏ, mắt nhìn ra bên ngoài nhẹ quay tròn vòng vo, nhìn thấy 4 bề vắng lặng, 1 viên treo cao tâm cuối cùng cũng để xuống.

Hoàn hảo, không có khiến cho ai hoài nghi, Tô Tần vội vã mở cửa, ra khỏi gian phòng, lại nhẹ nhàng khép lại môn, nhìn mọi nơi, vội vã cung thất lưng hướng cửa viện lên lút như trộm mò tối.

Bầu trời đột nhiên vang lên 1 thanh âm nổ như lôi, ừng ừng thanh âm hoa xé trời đêm yên tĩnh, Tô Tần bị bất thành linh tiếng vang giật mình, thân hình bỗng nhiên dừng lại, lòng thành thích nhảy không ngừng.

Dùng tay vỗ vỗ bộ ngực, âm thầm an ủi nói, đừng sợ, đừng sợ, Tô Tần, chỉ là sét đánh mà thôi, vẫn là gặp rút lên đường quan trọng hơn!

Ngay lúc 1 chân của nàng vừa mới chuẩn bị đạp cửa viện môn, phía sau lại truyền đến 1 thanh âm vô cùng bằng hàn.

— Người này là muốn đi đâu hả?

Tô Tần bỗng nhiên đảo hút 1 hơi khí lạnh, thân thể cứng đờ, hồi lâu cũng không dám xoay người, càng không có dũng khí đạp tiếp 1 bước nữa.

Tâm cực hứng rơi xuống, hần, cuối cùng vẫn không tin nhiệm chính mình, hần vẫn lại lừa mình!

— Tần Nhi, vì sao! - Hồ Thanh Ca lạnh lạnh thanh âm giống như gió đêm lạnh lẽo này, lạnh làm cho lòng người thành thích đập mạnh- Vì sao lại gạt ta!

Tô Tần cứng ngắc xoay người, nhìn về phía sau, 1 tiếng sấm sét nổ vang vòm trời, trên mặt Hồ Thanh Ca xẹt qua 1 đạo minh duệ tinh quang, 1 khắc kia, Tô Tần nhìn thấy trên mặt hần lóe ra trong suốt sáng, 1 đôi dài nhỏ trong con ngươi là vô tận đau thương cùng phần hận, ai oán nhìn mình, tựa như lên án, lại tựa như cầu xin... ..

Trong giây lát, trên vẻ mặt ai oán theo đạo tiếng sấm nổ vang thứ 2, mà trở nên dữ tợn, vặn vẹo, lạnh lùng sắc bén quang mang lưu chuyển tại song mắt đan phượng, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

— Nói, vì sao người muốn lặp đi lặp lại nhiều lần lừa dối ta! - 1 bước xa vọt tới trước mặt Tô Tần, 2 tay chăm chú nắm lấy bả vai của nàng, sống chết loạn choạng thân thể của nàng.

Trong tiếng ầm ầm hỗn loạn tiếng hần gầm gừ phần nộ, mưa liền như vậy trong khoảnh khắc khuynh ngã xuống, làm ướt xiêm y 2 người... ..

— Vì sao! Vì sao, vì sao! - Hồ Thanh Ca gần như rít gào rống giận ở giữa oanh lôi phá lệ vang vọng chói tai, kia trương tình xảo mặt, lại sớm đã vặn vẹo biến hình, không giống như trước kia ung vinh hoa độ, 2 mắt đỏ bừng chặt chẽ nhìn chăm chăm nữ tử linh lung xinh đẹp trước mắt này.

— Vì sao, người muốn lặp đi lặp lại nhiều lần gạt ta, Tô Tần, người nói mau a!

Mưa to tầm tã đánh vào người, Tô Tần bị hần lay động 2 mắt hoảng hoa, mơ hồ chỉ có thể nhìn rõ được kia 1 đôi lửa giận ngút trời con ngươi, trong mắt mờ mịt lung 1 mảnh, lại phân không rõ đến tốt cùng là nước mưa hay là nước mắt, làm ướt 2 má.

— Xin lỗi, ta chỉ là không muốn tiếp tục lừa dối người! - Tô Tần bứt lên khoe miệng hướng hần lộ ra 1 bất đắc dĩ cười khổ- Ta, không thể yêu người! - Bởi vì trong lòng đã chứa 1 người, vì thế, nàng vô pháp đáp lại yêu của hần, cùng với hư dĩ ủy xà, nàng thà rằng dao sắc chặt đứt rồi, sớm 1 chút chặt đứt tình ti này của hần, hần cũng là không cần như vậy tiếp tục thống khổ!

76. Chương 76: Vô Pháp Dứt Bỏ Người!

— Không cho nói! - Thấy vậy Hồ Thanh Ca 1 tay nâng đầu của nàng lên, cúi đầu xuống, hung hăng hôn môi của nàng, 1 tay giữ eo của nàng, đem nàng chăm chú giam cầm vào trong ngực.

Mang theo thô bạo điên cuồng, gặm cắn đôi môi của nàng, hần không lưu lại 1 chút khe hở chiếm lấy hô hấp của nàng, đầu lưỡi cạy khai hàm răng của nàng, đầu lưỡi duỗi vào, quét ngang mỗi 1 chỗ trong miệng, cấp thiết đòi hỏi, tựa hồ phải đem linh hồn của nàng đều hút ra hết.

Tô Tần thân thể vừa mới khôi phục khí lực, vẫn còn suy yếu như cũ, nàng nhú chặt chân mày, 2 tay để ở trước ngực của hần, tùy ý hần thế nào gặm cắn đôi môi của mình, nàng vẫn thủy chung không muốn phát ra 1 tiếng cầu xin.

__ Nói, nói người sẽ không rời khỏi ta, nói a! - Hồ Thanh Ca như là phát điên, chặt chẽ nhìn chăm chăm nàng.

Đôi môi bị hấn cắn ra 1 chút máu, Tô Tần vẫn như cũ dùng 1 loại ánh mắt lạnh lạnh nhìn hấn, vẫn không nói 1 lời nào.

Hồ Thanh Ca ánh mắt lăm liết, cắn răng, chặn ngang đem nàng ôm lấy, sau đó hướng gian phòng chạy thẳng vào.

Tô Tần tâm nguyên bản tĩnh như mặt nước phẳng lặng lại bỗng nhiên động, bất an như đêm mưa to này trong khoảnh khắc liên bao trùm quanh đầu, nàng cuống quýt vươn tay tính giãy khỏi ngực của hấn.

__ Hồ Thanh Ca, người buông ta ra! - Tiếng nói còn chưa hạ xuống, thân thể liền 1 cuốn, thiên toàn địa chuyển qua đi, nàng liền bị ném tới trên giường, vừa mới chuyển thân liền chống lại 1 đôi băng lãnh con người.

__ Hồ Thanh Ca, người hãy nghe ta nói! - Tô Tần đột nhiên cảm thấy khủng hoảng trước nay chưa từng có, mắt của hấn thanh hàn giống như băng vậy, tựa như 1 hoàng tử thủy, liền nửa điểm rung động cũng không thể thổi dậy nổi, làm người xem tâm 1 trận run rẩy.

Tay bắt đầu ở giữa ống tay áo tìm kiếm, lại chỉ đụng tới 1 trận hư vô, ánh mắt tìm 1 hồi, lại thấy trong tay hấn kia 1 hàng hàn quang lạnh thấu xương.

__ Người là đang tìm thứ này sao! - Hồ Thanh Ca đem ngân châm giơ lên trước mặt nàng, khoe miệng lại đẩy lên 1 mặt âm lãnh cười.

__ Người! - Trong lòng ngạc nhiên 1 trận, Tô Tần có chút cảnh giác hướng sòng nội dời dời- Chúng ta hảo hảo nói chuyện, được không? - Nhìn thấy đáy mắt hấn kia vẻ kìm nén, Tô Tần trong lòng chấn động.

__ Đã quá muộn, Tô Tần, lời của người, ta không muốn tin nữa! - Hồ Thanh Ca đem ngân châm trong tay ném ra xa, lạnh lạnh ánh mắt dừng lại ở trên người của nàng, bỗng nhiên trở nên có chút nóng rực.

Tô Tần cúi đầu vừa nhìn, đảo hút 1 hơi khí lạnh, trên người xiêm y sớm bị nước mưa đánh cho thấu ướt, trước ngực lộ ra cái yếm hồng sắc, linh lung hiện ra, 2 tay vội vã che ngực, co rúc ở góc giường, mắt lại cảnh giác nhìn chăm chăm người nam tử tuyệt mỹ trước mắt đang nổi điên kia.

__ Nga, được rồi! - Hồ Thanh Ca thân thể bỏ vào màn nội, 2 mắt bỗng nhiên mở to- Ta thiếu chút nữa quên mất, người vẫn còn 1 bảo bối đang ở chỗ của ta!

Nói xong hấn từ dưới gầm giường ôm ra 1 đoàn tiểu cầu màu trắng, 1 tay nhẹ nhàng vuốt ve lông nó, mắt lại nhìn thẳng Tô Tần, bắn ra lạnh lùng sắc bén quang mang- Tần Nhi, hay là chúng ta nói chuyện về vật nhỏ này đi, người nói xem, ta nên dùng cái vật nhỏ này cho việc gì bây giờ?

Lạnh lùng sắc bén ánh mắt đảo qua Tô Tần, lòng của nàng lại bỗng nhiên 1 néo, là Tuyết, nó tại sao lại ở trong tay Hồ Thanh Ca, đưa mắt nhìn về phía Hồ Thanh Ca, hấn vẻ mặt vẫn lạnh lẽo, mắt liêm khởi, chăm chú nhìn chăm chăm Tô Tần.

Trong tay hấn tiểu bạch hổ đột nhiên giật giật, bỗng nhiên mở mắt ra, hướng tay hấn hung hăng tấp tới, còn chưa kịp cắn, liền bị Hồ Thanh Ca 1 tay bóp yết hầu, nhanh chóng im bật.

__ Không! - Tô Tần đột nhiên bỗng nhiên nhào tới trước mặt hấn, vươn tay, nắm tay hấn- Không, không nên thương tổn nó!

__ Người đau lòng! - Lạnh lạnh thanh âm vang lên.

__ Ân, người không nên thương tổn nó, ta đáp ứng người, sẽ không lại đào tẩu! - Tô Tần chưa bao giờ cảm thấy áp lực lớn như thế, nàng hít thật sâu, nhận mệnh gật đầu.

__ Lời của người không thể tin! - Hồ Thanh Ca tay phải nắm cổ bạch hổ, tay trái từ trong ngực lấy ra 1 lọ thuốc, đưa tới trước mặt nàng- Uống vào!

__ Đây là cái gì! - Tô Tần chăm chú theo dõi bình thuốc trong tay hấn, chần chờ.

Hồ Thanh Ca thấy thế, tay phải lại bóp chặt mấy phần.

— Ta uống! - Tô Tần lập tức đoạt lấy bình thuốc, không chút do dự mở, rồi ngẩng đầu lên uống vào- Được rồi, ta đã uống, người có thể phóng Tuyết đi!

Hồ Thanh Ca đem tiểu bạch bỏ xuống đất, sau đó vươn tay đem Tô Tần lăm vào trong lòng, Tô Tần muốn giãy giụa, lại bị hắc kiếm chế- Nhìn người đều ướt đầm, ta dẫn người đi gột rửa, thân thể ẩm áp, miễn bị cảm lạnh!

Tô Tần vốn muốn mở miệng cự tuyệt, lúc thoáng nhìn đến Tuyết trên mặt đất, đành im lặng, tùy ý hắc ôm mình đi tới phòng tắm.

Trong phòng tắm tràn ngập 1 cỗ sương mù lượn lờ, theo tứ phương trong phòng không ngừng xông ra, 1 loại mờ mịt làm cho người ta nặng nề buồn ngủ, Tô Tần ở trong lòng Hồ Thanh Ca, 2 mắt không ngừng khép, hết thấy trước mắt có vẻ như vậy mờ ảo, ngoài phòng, tiếng sấm chớp nẩy ra rung động, chớp mắt chiếu 1 phòng này 1 trận hoảng minh, nhưng lại ở sau 1 khắc liền rơi vào âm trầm lý.

Hồ Thanh Ca ôm nàng đi vào trong hồ, đem nàng cùng mình ngâm ở trong nước ấm, sau đó thân thủ đem xiêm y trên người nàng tẩn rút đi.

— Không nên! - Tô Tần vươn tay muốn kéo hồi xiêm y mình, lại bị 1 bàn tay có lực nắm lại, quay đầu, đối diện thượng hắc mang theo cặp kia nóng rực con ngươi.

— Tần Nhi, đừng oán ta, ta chỉ là muốn lưu người bên người... ...- Nói xong hắc cúi đầu nhẹ hôn nàng.

Hồ Thanh Ca giao phá môi, đem máu của mình đẩy đến trong miệng Tô Tần, thật sâu hôn nàng, sau đó ở bên tai nàng nói nhỏ- Tần Nhi, người vĩnh viễn đều phải ở bên cạnh ta, vĩnh viễn không thể rời ta nửa bước, nếu không... ...

— Người... ...- Tô Tần nhin chân mày, ý thức ngày càng rời rạc, hết thấy trước mắt dần dần chậm rãi mờ mịt ở trong 1 mảnh sương trắng này.

— Tần Nhi... ...- Hồ Thanh Ca nhẹ nhàng gọi tên của nàng, Tô Tần từ từ mất đi ý thức, xụi lơ ở trong ngực của hắc.

Đúng lúc này, phịch 1 tiếng cự hưởng, môn liền bị 1 đạo nội lực lớn đánh vỡ, Tư Mã Duệ thân hình cao lớn xuất hiện ở cửa.

— Buông nàng ra! - Nóng nảy thanh âm kèm theo 1 đạo cường đại nội lực xé nước kinh hướng Hồ Thanh Ca đánh tới, chưởng lực như đao phong bàn lợi hại theo gò má Hồ Thanh Ca tước qua, tay run lên, buông lỏng ra Tô Tần, nàng cả người liền chìm vào trong nước.

Tư Mã Duệ chạy vội tới, nhảy vào trong nước, hướng Tô Tần bơi tới đem nàng ôm lấy rồi nổi lên mặt nước.

— Tần Nhi! Người tỉnh lại! - Tư Mã Duệ vỗ nhẹ mặt của nàng- Tần Nhi!

Hồ Thanh Ca lấy lại tinh thần, mở to 2 mắt, bỗng nhiên xông lại, 1 chưởng bổ về phía Tư Mã Duệ, hô- Đem nàng trả lại cho ta!

— Người điên rồi! - Tư Mã Duệ né tránh chưởng phong của hắc, nếu không phải hắc hôm nay vừa vận tới kịp lúc, Tần nhi chẳng phải sẽ bị hắc khi dễ sao- Hồ Thanh Ca, ta cảnh cáo người, cách xa nàng! Bằng không, ta sẽ giết người!

Nói xong, hắc ôm Tô Tần phi thân ra khỏi mặt nước, tông cửa bay đi.

— Không, người không thể mang nàng đi, nàng sẽ... ...- Hồ Thanh Ca tiếng la ở phía sau từ từ biến mất, Tư Mã Duệ cũng không thèm quay đầu lại, hướng phía trước chạy thẳng đi.

Người trong lòng tựa hồ rất thống khổ, lúc hôn mê như cũ vẫn nhúu chặt chân mày, răng cắn môi dưới, tựa hồ đang dùng sức ẩn nhẫn cái gì thật lớn thống khổ, đôi môi thượng chảy ra nhè nhẹ màu đỏ tươi, nhưng sắc mặt của nàng lại bạch đến đáng sợ, đậu đại mồ hôi hột theo trên mặt chảy xuống dưới, như trong thống khổ, nàng 2 tay chăm chú nắm lấy vạt áo Tư Mã Duệ, cuối cùng nàng không chịu nổi nữa, bỗng nhiên quay đầu, hung hăng hướng vai phải hắc cắn xuống.

Đau —————

Tư Mã Duệ dừng bước, ghé mắt nhìn Tô Tần sắc mặt trắng bệch, cau mày, không biết Hồ Thanh Ca rốt cuộc đối với nàng làm cái gì, vì sao nàng thống khổ như thế, xem ra hắn trước hết nên trở lại tìm thần y, nếu không, dựa theo tình trạng như hiện nay, nàng sẽ đau đớn đến chết!

Không muốn suy nghĩ càng nhiều, hắn vội vã hướng phương hướng chỗ ở thần y bay đi.

— Ta mới ly khai gia mấy ngày, các người liền gặp phải chuyện lớn như vậy a! - Lão ngoan đồng mới vừa vào môn liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng Tư Mã Duệ, cùng với nằm ở trên giường bất tỉnh nhân sự Tô Tần, quả trách nói.

— Lão y sư, ngài đừng nóng giận, trước xem Tần Nhi nàng rốt cuộc là thế nào?

— Để ta xem nào! - Lão ngoan đồng dựa vào tháp ngồi xuống, vươn 2 ngón tay đặt lên trên mạch của nàng, vẻ ngưng trọng giữa trán lại theo thời gian trôi qua càng ngày càng trầm trọng.

— Làm sao vậy, Tần Nhi nàng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Có phải hay không trúng độc!? - Tư Mã Duệ nhìn thấy trên mặt hắn kia mặt thần tình trầm trọng, tâm cũng theo trở nên trầm trọng dị thường.

— Hazz, nàng không có gì đáng ngại, chỉ bất quá... --- Lão ngoan đồng loát loát râu hoa râm, lắc lắc đầu- Bất quá, nàng tình huống lại không tốt lắm! Ta tạm thời dùng ngân châm ngăn lại huyết đạo của nàng, nàng tạm thời sẽ không có việc gì!

— Cái gì? - Tư Mã Duệ có chút hồ đồ, nếu là không có gì đáng ngại, như vậy vì sao còn nói nàng tình huống không tốt lắm!

— Nàng trúng độc, bất quá sẽ không nguy hiểm tính mệnh! - Lão ngoan đồng quay đầu nhìn hắn, hỏi- Các người rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

— Trúng độc, trúng độc gì? - Hắn không nghĩ tới Hồ Thanh Ca cứ nhiên nhả tâm hạ độc nàng!

— Tương tự tình! - Khi nói chuyện, lão ngoan đồng thần sắc lại ngưng trọng mấy phần, không nghĩ tới loại độc chất này cứ nhiên lại xuất hiện, như vậy cũng mang ý nghĩa, người kia cũng bắt đầu hành động!

— Tương tự tình là gì? - Tư Mã Duệ nhìn mi hỏi, loại độc chất này, hắn chưa từng nghe qua.

— Xác thực nói là 1 loại cổ độc, người hạ cổ đem cổ mẫu dưỡng ở trong người, sau đó dùng máu mình chăn nuôi trùng, đợi cho trùng cổ sau khi lớn lên, liền đi qua máu tương kì đi vào trong cơ thể người đó, phạm là người trúng loại cổ độc này nửa bước cũng không thể ly khai cổ mẫu, nói cách khác... ..

— Nói cách khác, người bị hạ cổ vô pháp ly khai người trong cơ thể có cổ mẫu nửa bước, bằng không nàng sẽ là bộ dáng như thế này! - Tư Mã Duệ chỉ vào trên giường hôn mê bất tỉnh Tô Tần.

— Ân, chính là như thế!

— Còn giải pháp khác không? - Như vậy Tô Tần liền nửa bước đều không thể ly khai Hồ Thanh Ca, thảo nào lúc mình vừa ôm nàng chạy đi, càng là cách Hồ Thanh Ca càng xa, nàng liền càng thống khổ.

— Khó giải, chỉ ít hiện nay là...- Lão ngoan đồng thở dài- Được rồi, người nói cho ta biết, đến tột cùng là ai hạ độc nha đầu này!

— Tình Kiếm sơn trang trang chủ, Hồ Thanh Ca!

— Là hắn! - Lão ngoan đồng đột nhiên đứng lên, 2 mắt bỗng nhiên mở thật lớn- Hắn thế nào tới được nơi này!

Gặp lại cố nhân! Tư Mã Duệ đem chuyện đã xảy ra nói sơ lược với lão ngoan đồng, ai ngờ hắn sau khi nghe được lúc bọn họ gặp được Hồ Thanh Loan, thân thể chấn động mạnh 1 cái, thiếu chút nữa đánh ngã chung trà trên bàn.

— Nàng ở nơi nào, người mau mang ta đi! - Lão ngoan đồng nắm lấy bờ vai của hắn, thần tình kích động- Nếu như có thể tìm được nàng, có lẽ có thể giải được cổ độc trên người Tần Nhi!

Tư Mã Duệ chẳng biết tại sao hắn sẽ kích động như vậy, liền vội vàng gật đầu nói- Hảo, ta dẫn người đi!

Khi bọn hắn chạy tới chỗ ở của Hồ Thanh Loan, lại phát hiện Tư Mã Hằng cũng ở nơi đó, bên cạnh hắn còn theo 1 tiểu hủ cái màu trắng.

— Người tại sao lại ở chỗ này? - Tư Mã Hằng ngạc nhiên nhìn 2 người trước mắt, khi hắn nhìn thấy Tư Mã Duệ trong lòng ôm Tô Tần, thần tình bỗng nhiên trầm xuống, mặt âm trầm, đi nhanh hướng bọn họ đi tới, vươn tay đem Tô Tần đoạt lại, chăm chú ôm vào trong ngực.

— Nàng đây là thế nào! - Khi hắn nhìn thấy Tô Tần toàn thân băng lãnh, sắc mặt trắng bệch hôn mê ở trong lòng mình, tâm bỗng nhiên nhéo thành 1 đoàn, âm lãnh ánh mắt lần thứ 2 quét về phía Tư Mã Duệ- Người rốt cuộc đem nàng làm sao vậy!

— Tiểu tử, bây giờ không phải là lúc thảo luận vấn đề này, chúng ta trước đi vào tìm người, đợi 1 lúc nữa lại hướng người giải thích! - Lão ngoan đồng đi nhanh bước vào sân lý, ở chân đạp xuống đất 1 khắc kia, bỗng nhiên đứng người, 2 mắt ngơ ngác nhìn hồng y nữ tử trước mắt.

— Loan Nhi... - 1 tiếng thanh âm trầm thấp theo trong miệng của hắn gọi ra.

— Hừ, Sở Bất Phàm, người chưa chết, ta làm sao sẽ tử! - Hồ Thanh Loan 2 chống hông, lãnh ngạo bước đi thông thả tiến đến.

— Sở Bất Phàm?! - Tư Mã Duệ khiếp sợ trừng lớn 2 mắt, nhìn vị lão nhân trước mắt này- Ngài quả nhiên là thần y Sở Bất Phàm!

Sở Bất Phàm buông xuống 2 mắt, khẽ thở dài 1 hơi- Loan Nhi, người còn đang trách ta!

— Trách người, hừ, ta đã quên phải trách người cái gì, ta chỉ là không ngờ tới, tiểu tử kia lại là đi tìm người, bất quá người tới cũng vô ích, nha đầu này sở trúng cổ độc, không người nào có thể giải! - Hồ Thanh Loan cười lạnh ra vẻ chẳng đáng nói.

Tư Mã Hằng lãnh mi nhin khỏi, cả khuôn mặt trở nên lạnh lùng nghiêm nghị dị thường, 2 mắt chăm chú nhìn chăm chăm nàng- Lập tức giải được cho ta, nếu không, ta sẽ giết người!

— Những lời này, nên để ta nói với người! - Hồ Thanh Ca theo trong phòng đi ra, sắc mặt của hắn cũng rất trắng bệch, gắn với thân phục đồ tươi trường bào kia lại trở thành quỷ dị dị thường, làm cho người ta trong lòng giật mình.

— Người làm sao vậy? - Tư Mã Duệ kinh ngạc nhìn hắn như vậy suy yếu dị nhiên.

— Người trong thân có cổ mẫu cũng sẽ bởi vì cổ trùng rời xa mà bị phản phệ khiến đau tới muốn chết! - Sở Bất Phàm nhìn Tô Tần trong lòng Tư Mã Hằng, lúc này nàng không còn vẻ đau tới muốn chết, nhú chặt chân mày đã hơi xòe ra, hô hấp cũng trở nên thông thuận rất nhiều.

— Tần Nhi... - Tư Mã Hằng thật sâu nhìn người trong lòng, bỗng nhiên ngẩng đầu đối Hồ Thanh Ca nói- Người nói đi, rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng đem giải được cho ta!

— Người vẫn chưa hiểu sao, loại cổ độc này căn bản không có giải được, biện pháp duy nhất chính là đem Tần Nhi giao cho ta, chỉ có ở bên cạnh ta, nàng mới sẽ không phát bệnh! - Hồ Thanh Ca vươn tay, muốn tiếp nhận Tô Tần trong ngực hắn, lại bị Tư Mã Hằng 1 chưởng đẩy ra.

— Người mơ tưởng! - Tư Mã Hằng cắn răng, theo trong hàm răng bài trừ ra 3 chữ này, 2 mắt đỏ bừng, chặt chẽ theo dõi hắn- Nàng là nữ nhân của ta!

Hồ Thanh Ca con người bỗng nhiên chợt tắt, 1 cỗ lạnh lùng sắc bén khí phách liền từ trên người hắn phát tán ra, trong nháy mắt không khí 4 phía trở nên hàn khí bức người.

— Ta lặp lại lần nữa, đem nàng giao cho ta! - Hồ Thanh Ca 2 mắt đỏ bừng, cừu thị Tư Mã Hằng, trong mắt cái loại ánh sáng khát máu này làm cho người ta nhìn sợ.

— Tam ca, người đừng xúc động! - Tư Mã Duệ chắn trước mặt Tư Mã Hằng- Người tỉnh táo lại đã, hắn nói không sai, Tần Nhi trúng chính là Tương tư tình, loại cổ độc này mặc dù có thể giải, hắn cũng sẽ không dễ dàng cho chúng ta, bây giờ chỉ tính chỉ có thể trước đem Tần Nhi giao cho hắn, nếu không, người nhần tâm nhìn Tần Nhi thống khổ vạn phần không được giải thoát sao!

— Tiểu tử, ngươi nếu quả thật yêu nàng, liền đem nàng giao cho Hồ Thanh Ca, nếu không, nha đầu nàng...
...- Sở Bất Phàm lắc lắc đầu.

— Chẳng lẽ liền ngươi cũng không có biện pháp giải sao? - Tư Mã Hằng dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn thần y Sở Bất Phàm- Ngài thế nhưng là thần y a!

— Thần y thì như thế nào, so với độc vương ta nhưng kém xa! - Hồ Thanh Loan nhũu mày chẳng đáng nhìn bọn họ.

— Độc vương? - Tư Mã Duệ nhìn nàng, kinh ngạc nói- Ngươi là độc vương!

Không nghĩ tới năm đó cùng thần y Sở Bất Phàm nổi danh độc vương, lại là 1 nữ nhân, còn là nương Hồ Thanh Ca, nói như vậy, này cổ độc chính là kiệt tác của nàng!

— Hừ, coi như tiểu tử ngươi thức thời, độc vương ta hạ độc, trong thiên hạ không người có thể giải, không tin, ngươi có thể hỏi 1 chút bên cạnh ngươi cái tao lão đầu kia, hỏi 1 chút hần, độc của ta hần có thể giải không! - Hồ Thanh Loan 1 bộ ý vị châm chọc.

— Lão y sư... ...- Tư Mã Duệ nhìn lão nhân bên cạnh, lại chỉ thấy hần vẻ mặt trầm trọng, hướng chính mình lắc lắc đầu.

Sở Bất Phàm quay đầu nhìn về phía Hồ Thanh Loan- Loan Nhi, ta biết, ngươi hận ta, thế nhưng, cũng xin ngươi thay đứa trẻ này ngẫm lại, dù sao ngươi cũng từng thụ quá như vậy chia lìa thống khổ, chính cái gọi là trong lòng không muốn, cũng đừng đẩy cho người khác, ngươi cần gì phải khó xử đám thanh niên này!

— Được rồi, Sở Bất Phàm, ngươi đừng 1 bộ giả mù sa mưa bộ dáng người tốt gì, ta thấy bộ dáng giả tạo này của ngươi liền cảm thấy buồn nôn, lúc trước ta là thế nào cầu ngươi tới, mà còn ngươi, ngươi lại làm thế nào, hiện nay đảo ở chỗ này trang khởi hảo người tốt, ta cho ngươi biết, giải được không có, biện pháp duy nhất liền chỉ có 1!

— Là cái gì! - Tư Mã Hằng cùng Tư Mã Duệ đồng thời lên tiếng hỏi.

Hồ Thanh Loan câu dẫn ra khoe miệng cười lạnh 1 tiếng nói- Phương pháp kỳ thực cũng rất đơn giản, chính là cùng Thanh Nhi của ta thành thân, làm cho nàng trở thành nữ nhân Thanh Nhi, như vậy, Thanh Nhi trên người huyết mạch liền có thể bảo trụ tính mạng của nàng, nếu không, nàng kiếp này đừng mơ tưởng rời đi được Thanh Nhi!

— Ngươi! - Tư Mã Hằng hận nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể xông lên phía trước xé rách nàng- Mơ tưởng!

— Tam ca, chúng ta nói chuyện! - Tư Mã Duệ nhìn thấy hần vẻ mặt phần nộ, rất sợ hần vì trùng động nhất thời mà phá hủy Tần Nhi, vội vã đem hần kéo đến bên cạnh- Tam ca, trước mắt không phải tử chống thời gian, tình huống Tần Nhi rất không tốt, Hồ Thanh Ca sẽ không dễ dàng mà đem phương pháp giải cổ nói cho chúng ta biết, vì nay chi tính, chỉ có thể trước đem Tần Nhi giao cho hần, sau chúng ta lại thương nghị thế nào giải cổ độc! Đây mới là tốt nhất chi sách!

Tư Mã Hằng hít thật sâu, ngẩng đầu lên, hít sâu 1 hơi, đem lửa giận cưỡng chế xuống hết- Hảo, chỉ là Lục đệ, dù cho ta chịu, Tần Nhi nàng cũng chưa chắc chịu, vì thế ta muốn ngươi giúp ta 1 việc!

— Ngươi nói đi, Tam ca, chỉ cần là ta có thể làm được, ta nhất định giúp ngươi!

Tư Mã Hằng thật sâu nhìn trong lòng Tô Tần, tựa hồ tại hạ cái gì trọng đại quyết định bàn, cuối cùng, hần hung hăng đem Tô Tần giao vào trong lòng Tư Mã Duệ, ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ mấy câu.

— Không được, Tam ca, ta sẽ không đáp ứng, làm như vậy Tần Nhi nàng sẽ rất thương tâm! - Tư Mã Duệ lập tức phản đối.

— Lục đệ, đây là vi huynh lần đầu tiên cầu ngươi, ngươi cũng hi vọng Tần Nhi có thể bình an sống, vì thế, ngươi nhất định phải nghe ta! - Tư Mã Hằng vươn tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng mà xoa qua gương mặt nàng, lưu luyến không ngớt, nhưng lại không thể không dứt bỏ tình cảm trong lòng, nếu là nói yêu nhau không thể gần nhau, như vậy hần sẽ chọn buông tay, cho dù chỉ có thể xa xa nhìn nàng cũng tốt, hần chỉ hy vọng nàng có thể còn sống, có thể còn sống để hần ở địa phương khác có thể nhìn thấy nàng là được rồi!

Hồ Thanh Ca theo Tư Mã Duệ trong lòng tiếp nhận Tô Tần, như nhặt được chí bảo bàn đem nàng chăm chú hộ vào trong ngực.

— Đây là người từng nói, người tuyển trạch con đường phải đi! - Tư Mã Duệ 1 bộ chẳng đáng nhìn hẩn- Mặc dù là trườn gồ ghề, đầy gập ghềnh, đi nhầm 1 bước sẽ gặp nạn kiếp bất phục, người cũng sẽ không tiếc!

— Phải! - Hồ Thanh Ca không chút suy nghĩ, liền hồi đáp- Ta nói rồi, sẽ không giống người, chỉ sẽ chọn buông tay, chỉ sẽ chọn trốn tránh, ta sẽ dũng cảm tiến tới! Chẳng đến ta có được thứ ta mong muốn!

— Cho dù, nàng không yêu người, người cũng nhất định phải cường giữ ở bên người! - Tư Mã Duệ 1 câu bắn trúng tâm hẩn.

Hồ Thanh Ca không có trả lời ngay, chỉ là nhìn người trong lòng, cuối cùng bứt lên khóe miệng cười nói- Người cùng hẩn không phải cũng đã thay ta nghĩ ra được lí do rồi sao, ta nghĩ đợi tới lúc Tần Nhi tỉnh lại, các người nhất định sẽ phối hợp cùng ta, không phải sao!

— Người! - Tư Mã Duệ bỗng nhiên nắm chặt nắm tay, oán hận cắn răng, chặt chẽ theo dõi hẩn- Xem như người lợi hại!

Hồ Thanh Ca từ chối cho ý kiến vung lên 1 mặt cười lạnh.

— Thế nhưng người cũng nhớ kỹ, nếu như người dám động nàng 1 chút, ta tuyệt đối sẽ không buông tha người! - Tư Mã Duệ néo khởi cổ áo của hẩn nói- Hảo hảo mà nhớ kỹ cho ta!

— Những lời này người dựa vào cái gì mà nói với ta! - Hồ Thanh Ca câu dẫn ra khóe miệng- Người đừng quên, nàng sớm đã không là vương phi của người! Mà nàng, từ nay về sau sẽ là thê tử của ta! Vì thế, buông ra cổ áo ta, ta khuyên người vẫn là trở lại hảo ha chiếu cố Tư Vũ của người, nếu như nàng ta có cái gì không hay xảy ra, người sẽ rất thương tâm, không phải sao!

— Người, đây là đang ép mình đi lên tuyệt lộ! - Tư Mã Duệ buông hẩn ra, cảnh cáo nói.

— Ta khuyên người đối với ta khách khí 1 chút, có lẽ ta sẽ suy nghĩ tới việc cứu Tư Vũ cô nương kia! - Nói xong hẩn chuẩn bị xoay người ly khai, ở lúc hẩn lướt qua Tư Mã Duệ ở bên tai nói- Người yên tâm, ta từng đối Tần Nhi hứa qua, chỉ cần nàng 1 ngày không gật đầu đồng ý, ta cũng sẽ cùng nàng đi phu thê chi lễ, ta sẽ tôn trọng quyết định của nàng! Chỉ cần nàng không ly khai khỏi ta!

— Người... ...- Tư Mã Duệ nhú mày, nhìn bóng lưng hẩn rời đi, trầm tư.

Ly khai thôn nhỏ xong, Tư Mã Hằng bọn họ liền tới gia Sở Bất Phàm.

— A!!!!!!! - Tư Mã Hằng giơ lên nắm tay hung hăng đập mạnh vào 1 cây đại thụ, bỗng nhiên liên kích, thân cây bị nắm tay hẩn cường mà có lực chấn được không ngừng run rẩy, lá cây tuôn rơi bị đánh rụng liên tiếp.

— Tam ca, đừng đánh! - Tư Mã Duệ kéo cánh tay hẩn.

Tư Mã Duệ nhìn nắm tay hẩn máu chảy đầm đìa, vết thương trải rộng, thân cây bị hẩn cứng rắn nắm tay đập tới mức sắp lìa đời, thẳng lắc đầu- Người bây giờ như vậy đối đãi chính mình, cũng vu sự vô bổ! Chúng ta bây giờ cần tỉnh táo lại, hảo hảo mà suy nghĩ 1 chút rốt cuộc còn có biện pháp nào có thể đem cổ độc trong cơ thể Tần Nhi bức ra hết!

— Có thể có biện pháp nào sao, liền thần y đều đối phó không được cổ độc của độc vương, chúng ta có thể có biện pháp nào khác! - Tư Mã Hằng hận, hận hận mình không thể thay Tần Nhi chia sẻ thống khổ, càng hận chính mình lại thân thủ đem người yêu dấu nhất chấp tay tặng kẻ khác, vậy tê tâm liệt phế đau đớn, lúc nào cũng khắc khắc dẫn vật chính mình, vô pháp sống yên ổn!

— Biện pháp đảo không phải là không có, chỉ là rất khó... ...- Sở Bất Phàm run lên sương mù dày đặc đầu, đứng lên, đi tới trước cây.

— Ngài nói thật có biện pháp có thể giải được cổ độc trên người Tần Nhi sao? - Tư Mã Duệ kinh hỉ vạn phần nhìn hẩn.

— Người đừng nói cho ta, muốn Tần Nhi trở thành nữ nhân của hần mới có thể giải độc, phương pháp này ta tuyệt không đáp ứng! - Tư Mã Hằng vung tay lên, như đinh đóng cột nói- Ta sẽ không để cho Tần Nhi biết chuyện này, các người ai cũng không được nói cho nàng!

— Đó là tự nhiên! - Tư Mã Duệ dè dặt vai của hần- Bất quá, người cũng đừng kích động, trước hết nghe lão thần y đem lời nói cho hết, làm định đoạt kế tiếp cũng không trễ!

— Ta nói phương pháp cũng vẫn là cần Hồ Thanh Ca phối hợp, bất quá là cần trên người hần cổ mẫu, tạo nên lời dẫn, dùng máu của hần đem trùng cổ dẫn đến, bất quá làm như vậy rất mạo hiểm, không nói trước Hồ Thanh Ca có nguyện ý hay không, liền riêng việc muốn hần đem cổ mẫu trong cơ thể lấy ra đã là kiện việc khó, trừ phi hần tự nguyện, bằng không ai cũng không lấy ra được!

Tư Mã Hằng nguyên bản 1 lần nữa dấy lên hi vọng, lúc này lần thứ 2 lại bị tắt, hần đi tới cây biên, 1 quyền hung hăng đập vào trên thân cây.

— Hồ Thanh Ca, ta và người, không đội trời chung! Sớm muộn có 1 ngày, ta sẽ tự tay giết người! - Lúc trước bọn họ liền giống như nước với lửa, bây giờ, hần cùng mình càng thêm không thể hổ dung.

Tư Mã Hằng phần hận xoay người rời đi, chỉ trong chớp mắt, cây đại thụ phía sau kia, oanh lôi 1 tiếng ngã xuống đất.

— Tiểu tử, ta nghĩ người nên hảo hảo mà trông chừng hần, đừng để cho hần lại làm ra cái cử động điên cuồng gì, nhà của ta cùng bàn ghế chén bát nhưng kinh không dậy nổi bị hần đập bể! - Sở Bất Phàm nhìn bóng lưng Tư Mã Hằng, đối Tư Mã Duệ nói.

Tư Mã Duệ lúc này lại là dở khóc dở cười, lão ngoan đồng vào lúc này lại còn có thể có tâm tư nói đùa, nhưng là tâm của hần lại là trầm trọng vô cùng, Tư Vũ bệnh còn chưa chữa cho tốt, Tần Nhi lại trúng cổ độc, thực sự là phòng lậu thiên phùng mưa suốt đêm!

— Tiểu tử, người cũng đừng lo lắng, cứ dựa theo hần nói đi làm, ngàn vạn đừng lộ ra dấu vết, Tần Nhi nha đầu kia rất mưu ma chước quỷ, nếu để cho nàng biết chân tướng sự tình, còn không lấy cái chết giữ mình, vì thế, người vẫn là dụng tâm kiếm cái phương pháp nào hảo hảo mà tương trợ hần, giấu lại thể nào cùng nha đầu kia nói mới là quan trọng, về phần Tư Vũ cô nương của người, liền giao cho ta, ta nhất định sẽ giúp người tìm được lương phương chữa khỏi nàng! - Sở Bất Phàm vỗ vỗ bờ vai của hần, an ủi nói.

— Lão thần y... ...- Tư Mã Duệ kinh ngạc nhìn hần- Làm sao người biết, Tư Vũ nàng... ..

— Cũng là do nha đầu kia nói, nàng sau khi biết thân phận của ta, lập tức cầu ta giúp Tư Vũ cô nương chữa bệnh, chỉ là theo như lời nàng bệnh trạng có chút kỳ lạ, vì vậy mấy ngày nay ta liền ra khỏi nhà tìm kiếm thảo dược có thể phối trí phương thuốc, ai ngờ ta mới xuất môn mấy ngày, các người liền nháo thành như vậy, hazz... ..

— Lão thần y, Tần Nhi nàng... ...- Tư Mã Duệ ngạc nhiên nhìn hần, trong lòng hồi hận vạn phần, hần không nên cùng Tần Nhi nói những lời này, nếu không phải là hần, Tần Nhi cũng sẽ không sinh khí chạy vào Hắc Lâm, cũng sẽ không gặp được Hồ Thanh Loan, càng thêm sẽ không bị Hồ Thanh Ca hạ cổ độc, thế cho nên diễn biến thành tình cảnh bây giờ như vậy, tất cả đều là của hần sai!

77. Chương 77: Làm Nữ Nhân Của Hần!

Hồ Thanh Ca tĩnh tọa ở trước bàn, chập chờn ánh nền phóng ra nhàn nhạt bóng mờ ở trên mặt, làm cho người ta thấy không rõ trên mặt của hần mang loại thần tình gì, chỉ là kia quanh thân sở tản mát ra lạnh lùng sắc bén khí thế làm cho này 1 phòng đều bốc lên 1 tầng sương lạnh.

Hần lẳng lẳng nhìn nữ tử trên giường, kia nhẹ tức nga mi thủy chung quanh quẩn 1 tia thần thờ, Hồ Thanh Ca chuyển con người nhìn trên bàn kia trần lưu ly đèn, đèn nội lóe ra ánh nền, chập chờn sinh huy, lại là như vậy băng lãnh, mi chặt ninh, tay cầm chung trà dùng sức siết, phịch 1 tiếng, chung trà bị bóp cái nát bấy, thanh sắc nước trà dọc theo kẽ tay mang theo 1 tia huyết sắc chảy ra.

— Ha hả, hôm nay người diễn không tệ! - 1 đạo xinh đẹp thân ảnh màu tím theo nơi bóng tối bước ra, áo tử sắc nhàn nhạt xóa trên quần dài bằng tơ vàng nhìn như 1 hồ điệp giương cánh muốn bay.

— Y Thủy Liên, người muốn ta làm chuyện ta đều làm tốt, người chừng nào thì phóng mẹ ta! - Hồ Thanh Ca lãnh con người quét về phía nàng, ánh mắt kia tựa hồ phải đem người của nàng chém thành 2 mảnh, rồi dùng sức giẫm nát!

Nữ nhân này, hẳn cư nhiên nhất thời không tra rõ về hành động kia của nàng, đầu tiên là phái người giả ý tự nói với mình về chỗ đặt chân của Tô Tần, sau đó lại phái người đi gọi Tư Mã Hằng, thừa dịp chính mình bứt ra đi tìm Tần Nhi thời gian, lại phái người tới nơi này bắt cóc mẫu thân lấy đến uy hiếp mình cùng nàng hợp tác, hẳn thật khờ, vừa nghe đến chuyện có liên quan Tần Nhi liền rối rắm, thế nên làm cho nữ nhân này thừa dịp ác độc hữu cơ, bây giờ mẫu thân ở trong tay của nàng, chính mình chỉ có thể chịu đựng áp chế của nàng!

— Ha hả, người cũng đừng dùng loại này ánh mắt nhìn ta, dù sao ta cũng giúp người 1 đại ân, cho người ôm được mỹ nhân về, không phải sao, hữu sử đại nhân! - Y Thủy Liên không để ý tới ánh mắt hắc tựa như hàn băng, trực tiếp đi tới giường biên ngồi xuống, vươn tay ở trên da thịt như tuyết của Tô Tần nhẹ nhàng chạm- Thật không rõ, nàng đến tột cùng là chỗ nào tốt, lại giá trị được các người mỗi người đều vì nàng, như thế khẳng định 1 mực!

Nàng hận gương mặt này, gương mặt này rốt cuộc chỗ nào tốt chứ, làm cho nam nhân kia lại không tiếc vì gương mặt này mà cùng Thiên Các quyết liệt, phá hủy kế hoạch mà chính hắn ẩn núp nhiều năm qua!

— Ta cảnh cáo người, đừng với nàng động cái gì oai niệm, nếu không, coi như là liều mạng của ta, ta cũng tuyệt sẽ không bỏ qua cho người! - Hồ Thanh Ca 1 bước xa vọt tới trước gót chân của nàng, kéo tay nàng, hất ra.

— Hừ, người kho sợ ta giết mẹ người! - Y Thủy Liên sờ sờ cổ tay, lạnh lùng nói- Vì nữ nhân này mà để nương đi vào địa ngục, người cảm thấy đáng giá không!

— Có đáng giá hay không, không cần người tới định luận, đừng ép ta! - Hồ Thanh Ca nắm chặt nắm tay, chắn ở trước giường, 2 mắt lại nhìn chăm chăm nữ tử trước mắt bằng vẻ mặt cười lạnh.

— Hừ, tùy người, dù sao mục đích của ta cũng đã đạt được, sau này người cũng đừng lại để cho nàng ly khai tầm mắt của người, cũng đừng để cho nàng biết chân tướng sự tình, nếu không, người cũng biết mẹ người sở chế cổ độc, trong thiên hạ này, khó có thuốc giải, nàng hẳn phải chết không thể nghi ngờ! - Y Thủy Liên vung tay áo, lạnh lùng xoay người rời đi, biến mất ở tại trong bóng tối.

— Điểm ấy không nhọc người hao tâm tổn sức! - Hồ Thanh Ca xoay người, nhìn nằm ở trên giường Tô Tần, đáy mắt lại hiện lên 1 tia ưu trưởng.

— Tần Nhi, xin lỗi... ...- Hắn vươn ngón tay nhẹ nhàng vì nàng vuốt xuống nếp nhăn giữa mày, nói nhỏ- Sau này, ta sẽ hảo hảo mà chiều cố người, nhất sinh nhất thế! (Nguyên trọn 1 đời hoặc đến hơi thở cuối cùng)

Trong lúc ngủ mơ Tô Tần tựa hồ càng thêm bất an, chân mày ngày càng nhăn chặt, mặc cho Hồ Thanh Ca thế nào khẽ vuốt, cũng không cách nào vuốt xuống.

— Người thật hận ta như vậy sao, tại sao là hắn, vì sao chỉ có thể là hắn, ta lại không được sao! - Trong giọng nói dẫn theo vô tận ai oán, vì sao rõ ràng người trước nhận thức nàng là mình, người cùng nàng đính sinh lương duyên tiếp theo cũng là mình, thế nhưng, người cuối cùng nàng tuyển trạch lại không phải hắn!

Ánh nến đỏ trong phòng, đốt tắt đến giọt cuối cùng, chân trời liền nổi lên ngân bạch sắc, 1 đêm này liền như vậy trôi qua, chỉ là, nghênh tiếp bọn họ lại là 1 cái bình minh khác càng thêm cuộn trào mãnh liệt giấu giếm, ai cũng không biết, đạo bình minh này rốt cuộc sẽ mang đến cho bọn họ cái gì!

— Ân... ...- Tô Tần hơi giật giật mi mắt, toàn thân tựa hồ lại không có khí lực, cau mày, trong mộng lung, tựa hồ có người dùng tay nhẹ nhàng vì mình vuốt xuống gạch đạo nếp nhăn kia, chỉ là, toàn thân đau đớn làm cho nàng ngày càng khó chịu, mặc hắn thế nào xoa lại luôn luôn như thủy triều bàn, đến từng đợt 1.

— Tần Nhi, người cảm giác thế nào, có khó chịu hơn không? - 1 đạo thanh âm êm ái vang lên ở bên tai, vậy mềm nhẹ, như dòng suối nhỏ róc rách chảy giữa khe núi bàn chậm rãi chảy vào nội tâm, thẩm nhập tâm phổi, chỉ là thanh âm này thế nào quen thuộc như vậy!

Bỗng nhiên 1 mở mắt ra, lại rơi vào 1 đôi con ngươi yêu mỹ trong suốt, nơi đó 1 mảnh ôn nhu như nước, dạng khởi rạng rỡ ba quang, mê say mắt người xem.

_ Tần Nhi?! - Hồ Thanh Ca kinh hãi kêu lên, nhìn nàng tựa hồ không có phản ứng gì, cẩn thận nhìn nàng, vươn tay dò xét trán của nàng- Hoàn hảo, không lại phát sốt, để ta đỡ người ngồi dậy, người khoảng mấy ngày nay ki có ăn uống gì, ăn chút cháo đi!

Tô Tần vốn định đẩy ra tay hắn, bất đắc dĩ toàn thân vô lực, chỉ có thể dựa ở trong ngực của hắn, ngẩng đầu hỏi hắn- Ta làm sao vậy?

_ Người nữa đêm lý đột nhiên phát sốt, vẫn luôn mê man bất tỉnh, cũng may đúng lúc phục thuốc, mới ngừng sốt cao, mấy ngày nay người luôn luôn bán tỉnh bán ngủ... ...- Hồ Thanh Ca nâng nàng dậy, hướng cửa hô- Đem cháo bưng tiến vào!

Cửa mở, lên tiếng trả lời tiến vào 1 hoàng y nữ tử, trong tay chính bưng 1 chén cháo loãng nóng hằm hập.

_ Đã được mấy ngày rồi sao, kia, ta đây là ở nào? - Tô Tần đột nhiên nhớ lại, đêm đó nàng uống xong lọ thuốc hãn ình, thần trí liền bắt đầu hỗn loạn đứng lên, tựa hồ tiến nhập trong mộng, trong mộng tựa như tranh cãi âm ỉ, tựa hồ có rất nhiều người đang khắc khẩu cái gì, hơn nữa ở trong mộng, nàng còn thấy được Tư Mã Hằng.

_ Nơi này là Tình Kiếm sơn trang, người nghỉ ngơi cho tốt, sẽ không lại có người nào tới quấy rầy chúng ta! - Hồ Thanh Ca tiếp nhận cái thìa trong tay nữ tử, nhẹ nhàng mà thổi 1 ngụm, đưa tới môi của nàng- Đến ăn cháo đi!

_ Tình Kiếm sơn trang! - Tô Tần bỗng nhiên mở lớn con ngươi- Ta không nên, ta không nên sống ở chỗ này, ta phải đi về!

_ Người muốn đi về nơi đó sao? - Hồ Thanh Ca sắc mặt trầm xuống- Hảo hảo mà điều dưỡng thân thể, quá bán nguyệt, chúng ta liền thành thân! Sau này người liền là thê tử của ta, ở đây liền là gia của người.

_ Ta không muốn! - Tô Tần giãy giụa đẩy hắn ra- Ta không muốn cùng người thành thân, người lập tức phóng ta!

_ Tần Nhi! - Hồ Thanh Ca lạnh giọng quát, 1 tay kéo nàng vào trong lòng- Đừng nhắc lại chuyện này nữa, ta sẽ không thả người ly khai, dưỡng bệnh cho tốt, bán nguyệt hậu, chúng ta lập tức thành thân, người nếu như còn muốn ly khai, ngày mai chúng ta liền lập tức thành thân!

_ Người! - Tô Tần không nghĩ tới hắn vô lý như vậy, 1 cổ khí huyết xông thẳng trán mà tới, lại là 1 trận choáng váng đầu hoa mắt.

_ Tần Nhi! - Hồ Thanh Ca vội vã thân thủ đỡ lấy nàng- Trước nằm xuống, nghỉ ngơi thật tốt!

Tô Tần nắm chắc tay áo của hắn, ngẩng đầu lên nói- Tổng ta trở lại!

Hồ Thanh Ca cắn chặt răng, không nói nữa, chỉ là điểm huyệt ngủ của nàng, sau đó ôm nàng ngồi ở đầu giường tĩnh tư.

Môn kéo kẹt 1 tiếng mở ra, cửa xuất hiện 1 đạo hân trường đáng người, vậy duệ lãnh, hé ra lạnh lùng mặt nạ mặt quỷ dưới ánh trăng nổi lên yếu ớt ánh sáng lạnh.

_ Người đã đến rồi! - Hồ Thanh Ca đem Tô Tần đặt xuống, vì nàng đắp kín chăn, lưu luyến giữa mâu quang lại lần thứ 2 chuyển thành lạnh lùng, nhàn nhạt quét về phía người trước cửa.

_ Người cho là ta không nên tới sao? - Tư Mã Duệ bước thong thả tới gần, gương mặt nhìn người trên giường, thấp rừ mắt xuống, âm thầm suy tư 1 hồi nói- Nàng sinh bệnh?

_ Ân... ...- Hồ Thanh Ca đứng lên đi tới trước cửa sổ.

_ Thế nào? - Tư Mã Duệ có chút khản trương đi tới trước giường, nhìn người trên giường, nhìn thấy nàng vẻ mặt trắng bệch có chút bận tâm.

_ Vô phương, chỉ là chọc phong hàn, người tới làm cái gì? - Hồ Thanh Ca liêu khởi bào bày, ngồi ở trên ghế ngồi tròn, còn bưng lên 1 ly trà hỏi.

— Người vẫn không muốn nói với ta sao? - Tư Mã Duệ xoay người, nhìn người trước mắt, đáy mắt xẹt qua 1 mạt duệ quang, bên tai lại vọng tiếng nói của lão ngoan đồng.

Lão ngoan đồng ở Tư Mã Hằng đi rồi, nói với hần, ông hoài nghi cái Hồ Thanh Loan kia là giả mạo, bởi vì sư muội này của ông hận nhất người khác gọi nàng là “Độc vương”, mà nàng cũng sẽ không đối với bất kỳ kẻ nào nhắc qua, bây giờ nàng lại tự xưng “Độc vương”, trừ phi kẻ này là giả mạo, bằng không hần thực sự nghĩ không ra, vì sao cái sư muội ngang tàng kiêu ngạo vạn phần kia của hần sẽ nói như vậy.

— Vì thế? - Hồ Thanh Ca nghe vậy lại không cho là đúng nhìn hần, chợt nhíu mày, hỏi.

— Vì thế, ta hôm nay đến đây chính là vì muốn hướng người chứng thực chuyện này, bây giờ Hồ Thanh Loan đến tột cùng là ai! - Tư Mã Duệ đi thẳng vào vấn đề nói với hần.

Đêm đó, Hồ Thanh Ca lúc đi ngang mình nói mấy lời đó, làm cho Tư Mã Duệ thập phần không hiểu, nhìn dáng vẻ của hần, tựa hồ có cái gì khó nói chỉ ẩn, bây giờ nghe xong lão ngoan đồng nói, hần đảo là có chút hiểu, hôm nay đến đây cũng chính là vì việc này, có lẽ hần có thể thuyết phục Hồ Thanh Ca, như vậy cổ độc của Tần Nhi cũng có thể giải được.

Hồ Thanh Ca cười lạnh 1 tiếng, nâng chung trà lên uống 1 ngụm, nhìn về phía Tư Mã Duệ- Buồn cười, mẫu thân của ta là ai, khi nào đến phiên người tới nghi vấn, thừa dịp tâm tình ta hoàn hảo thời gian, người mau đi nhanh, nếu không, người mơ tưởng ra vào Tình Kiếm sơn trang!

— Người, ta là tới giúp người! - Tư Mã Duệ 1 bước nhảy đến trước mặt của hần- Nếu như người thực sự có cái gì khó nói chỉ ẩn, liền nói ra, ta cùng Tam ca nhất định sẽ giúp đỡ người!

— Hừ, giúp đỡ ta, hay là muốn nghĩ cách đem Tần Nhi từ chỗ này của ta cướp đi! - Hồ Thanh Ca đứng lên, giần mi nhìn hần- Cút, nói cho Tư Mã Hằng, ta kiếp này cũng sẽ không đem Tần Nhi tặng cho hần! Gọi hần chết phần này tâm đi!

— Người, Hồ Thanh Ca, người thế nào cố chấp như vậy! - Tư Mã Duệ thở dài 1 hơi, trong mắt bắt đặc dĩ- Được rồi, đã như vậy, ta cũng không nói nhiều, trước khi đi tặng người 1 lời! Tự giải quyết cho tốt!

Hồ Thanh Ca vung tay áo, 2 tay chấp sau lưng- Không tiễn!

— Không thành công? - Sở Bất Phàm nhìn thấy Tư Mã Duệ vẻ mặt trầm trọng, liền khẳng định hần không thuyết phục thành công, run lên sương mù dày đặc đầu- Không quan hệ, chỉ ít chúng ta biết Hồ Thanh Loan này là giả, mà Hồ Thanh Ca cũng đích thực là bị người áp chế, nói như vậy, cũng dễ làm 1 chút!

— Thế nhưng, hần lại thủy chung không chịu thừa nhận, ta cũng không cách nào thuyết phục hần phóng Tần Nhi! - Tư Mã Duệ cụt hứng ngồi xuống, thở dài 1 hơi.

Bị nhốt — Kỳ thực muốn giải quyết chuyện này cũng không khó! - Sở Bất Phàm đứng lên, đi tới trước mặt hần.

— Thế nào giải?

— Chỉ cần tìm được chân chính Hồ Thanh Loan, sau đó gây ông đập lưng ông, là được! Nếu đã biết sư muội đích thực là bị người Thiên Các bắt đi, như vậy chuyện này sẽ càng dễ làm hơn! - Sở Bất Phàm đối với sư muội này của mình rất là hiểu rõ, lấy tính tình của nàng tuyệt đối sẽ không buông tha kẻ dám cả gan áp chế người của mình, khi đó, cho dù Tư Mã Hằng không ra mã, Hồ Thanh Loan cũng sẽ không bỏ qua Thiên Các!

— Hảo, việc này không nên chậm trễ, ta đây liền đi làm chuyện này! - Tư Mã Duệ đứng lên- Sở lão tiên bối, đa tạ!

— Uy, tiểu tử ngốc, người muốn đi đâu tìm a! - Sở Bất Phàm ngăn cản hần- Coi như là muốn tìm cũng phải suy nghĩ thế nào làm, đừng tưởng con ruồi không đầu, bay lung tung, đến lúc đó không chỉ kho giúp được Tần Nhi, có khi còn hại chính người!

— Sở lão tiên bối ý tứ là?

— Phóng trường tuyến, câu cá lớn! - Sở Bất Phàm 2 tay chấp sau lưng, đi tới trước cửa- Thiên Các là tổ chức thần bí mấy năm gần đây mới ở trên giang hồ hưng khởi, người giết dây tổ chức này, ta nhưng thật

ra thật tò mò, dù sao cách cái nha đầu kia xuất giá còn có đoạn ngày, chúng ta không ngại chờ, âm thầm quan sát, ta có loại dự cảm, hẳn nhất định sẽ xuất hiện ở trong hôn lễ! - Sở Bất Phàm 2 mắt phát ra tinh quang, trong lúc bất chợt trở nên thâm thúy mà sâu thẳm, tựa hồ xuyên thấu qua bầu trời, thấy được cái khác cái gì.

— Tần Nhi, này là không được, ăn nhiều 1 chút, khí sắc mới có thể hảo! - Hồ Thanh Ca vui tươi hơn hớn đứng ở ngoài cửa, vừa nhắc mắt liền nhìn thấy đang ăn 1 cách ngon lành Tô Tần.

Mấy ngày nay, chẳng biết tại sao, nha đầu này giống như là vòng vo tính kế, không chỉ mỗi ngày đúng giờ uống thuốc, hơn nữa còn ăn rất nhiều, thân thể cũng khôi phục càng ngày càng hảo.

— Lời vô ích, ta cho dù có tức giận cũng không muốn ngược đãi thân thể của mình! Thân thể là tiền vốn cách mạng! - Tô Tần ngẩng đầu, liếc hẳn 1 cái, lại tiếp tục vui vẻ ăn.

— Cách mạng? - Hồ Thanh Ca ninh mi, nha đầu kia từ thế nào đều như vậy quái a! Chỉ là vì sao mình ở nghe được 2 chữ này thời gian, mí mắt lại giựt giựt liên tiếp?

— Ha hả, chỉ là 1 từ mà thôi! - Tô Tần tròn mắt quay tròn vừa chuyển, lại cười hắc hắc- Được rồi, người hôm nay không phải nói muốn mang ta đi tham quan sơn trang của người sao, ta ăn no, chúng ta mau đi thôi!

— Oa, Hồ Thanh Ca, của người sơn trang thực sự rất lớn! - Tô Tần vừa đi, vừa ngắm cảnh, như rất tùy ý thoảng nhìn, nàng lại là dụng tâm nhớ kỹ, mỗi 1 con đường nhỏ, từng đình các, mỗi chỗ giả sơn.

— Tần Nhi, ta thích hơn người kêu ta Thanh Ca... ...- Hồ Thanh Ca ôm hông của nàng, đem nàng kéo lại gần, mặt đối mặt, trong mắt diệu quang hoa vô hạn.

— Thanh —— Ca... ...- Tô Tần thử kêu 1 tiếng, Hồ Thanh Ca trên mặt lập tức hiện ra 1 mặt sắc vui mừng, hẳn cao hứng ôm lấy 2 vai của nàng, trong mắt lộ ra vui sướng.

— Tần Nhi, thân thể của người cũng không sai biệt lắm, chúng ta thành thân đi!

— Thanh Ca, nơi đó là địa phương nào? - Tô Tần trước khi lời của hắn nói ra khỏi miệng lập tức quay mặt, chỉ vào 1 chỗ quang cảnh phía trước hỏi- Nơi đó bích ba vạn khoảnh, là hồ lớn sao?

— Đó là vờn quanh sơn trang bích ba đầm! - Hồ Thanh Ca đẩy mắt xẹt qua 1 mặt ám mũi nhọn, ngữ khí có chút uể oải.

— Chúng ta đi qua bên đó xem 1 chút đi! - Tô Tần kéo tay hắn, dĩ thường hưng phấn mà chỉ vào phía trước hồ.

— Hảo, chúng ta đi nơi đó nhìn! - Hồ Thanh Ca thu hồi ám thương, vươn tay chặn ngang đem nàng ôm lấy.

— Uy, ta có chân, người phóng ta xuống, chính ta đi! - Tô Tần thập phần không thích hắn như vậy thân mật, 2 tay đẩy ra.

— Ta và người rất nhanh sẽ thành thân, không cần câu nệ với này đó lễ nghi phiền phức! - Hồ Thanh Ca ở nàng trán hôn 1 chút- Hẳn là thân cận nhiều hơn mới tốt!

Nói xong ôm nàng, chân giậm đất vài cái phi thân hướng phía trước bay tới, trước mắt xẹt qua phong cảnh, nàng lại tuyệt không cảm thấy hảo, trong lòng kiềm chế nhưng lại càng thêm trầm trọng, trong lòng xẹt qua 1 cái thổ dài.

Xin lỗi, Hồ Thanh Ca, lúc nào cũng luôn phụ người, vì thế, nàng không muốn liên điều này cũng lừa hắn, xin lỗi!

Giả như không thấy nàng đẩy mắt kia 1 mặt ám thương, Hồ Thanh Ca cười khổ 1 cái, hẳn luôn luôn tới hiểu ánh mắt của nàng, hẳn càng hận tâm tư thông minh sắc sảo này của mình, hẳn thà rằng xem không hiểu nàng đẩy mắt kia phân tâm tư, thà rằng vĩnh viễn đều nhìn không rõ!

Vào thời khắc này, 1 đạo lôi lợi quang mang xẹt qua trước mắt, Hồ Thanh Ca lập tức ngưng lại cước bộ, cả người đảo lui lại mấy bước.

— Là ai! - Hồ Thanh Ca định trụ thân hậu, lập tức lôi lợi đảo qua hết thấy trước mắt.

__ Nàng là ai! - Liễu Tư tay cầm tơ vàng tiên (Roi kết bằng sợi vàng) hiện ra ở trước mặt bọn họ, giơ tiên chỉ vào Tô Tần trong lòng Hồ Thanh Ca, giận mi tra hỏi.

Vì sao Thanh ca ca của nàng lại ôm nữ nhân này, nhìn thấy hắc khăn trương bảo vệ nữ nhân đó như vậy, đáy lòng của nàng bốc lên 1 đoàn lửa giận!

Tô Tần theo Hồ Thanh Ca lý nhô đầu ra, đương lúc nàng nhìn thấy cô gái trước mắt, ánh mắt sáng ngời, vội vàng nói- Liễu cô nương, người không nhận ra ta!

__ Người? - Liễu Tư ngưng mi nhìn nàng, cố gắng suy tư 1 phen hỏi- Người là ai?

Trong trí nhớ, gương mặt đó rất quen thuộc, lại không biết là đã gặp ở nơi nào, Liễu Tư nheo mắt lại, tỉ mỉ nhìn.

__ Người đã quên, là ta a! - Tô Tần giẫy khoi ôm ấp của Hồ Thanh Ca, chỉ vào mặt mình nói với nàng- Là vị Nhuê công tử kia, người còn nhớ rõ chứ!

__ Là người! - Liễu Tư đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, nàng không dám tin tưởng lắc lắc đầu, lui về phía sau vài bước, vẻ mặt khiếp sợ nhìn nàng- Thế nào lại là người!

Nhuê công tử khi nào thành nữ nhân, lại là khi nào cùng Thanh ca ca như vậy tốt!

__ Là ta a, xin lỗi, ta nữ giả nam trang không phải cố ý muốn lừa gạt người! - Tô Tần đẩy ra Hồ Thanh Ca, đi tới trước mặt nàng- Ta có nỗi khổ của ta, hi vọng người có thể lượng giải!

Liễu Tư trừng lớn 2 mắt, vây đi 1 vòng, đem nàng từ trên xuống dưới đánh giá 1 lần, sau đó giơ lên tiên chĩa về phía nàng kinh hô- Người thật là Nhuê công tử!

__ Tần Nhi! - Hồ Thanh Ca biết rõ Liễu Tư lừa kia bạo tính tình, vội vã đem Tô Tần kéo về phía sau bảo vệ- Được rồi, Liễu Tư, người tới đây làm gì!

Ánh mắt lãnh đạm, ngữ khí khó khăn lắm bất thiện, điều này làm cho Liễu Tư trong lòng dâng lên 1 tia ghen tuông, nàng bĩu môi, không cam lòng nói- Nàng có thể tới, ta vì sao không thể tới, Thanh ca ca, người tại sao có thể bất công như vậy! Lúc trước ta tới nơi này, người cũng không đối với ta như thế hung!

__ Trước kia là trước kia, hôm nay là bây giờ, người cũng biết, bây giờ ta sắp lấy vợ, người đừng lại tự tiện tùy ý xuất hiện ở đây! - Hồ Thanh Ca trong giọng nói có loại ý vị không kiên nhẫn.

__ Cái gì, Thanh ca ca người nói cái gì, người sắp lấy vợ! - Liễu Tư ngạc nhiên tới mức chấn động đánh rơi tơ vàng tiên trong tay, miệng mở thật lâu không có thể khép lại, 1 lúc lâu sau nàng mới lấy lại tinh thần, kéo chéo áo của hắc- Thanh ca ca, người nói láo, người nói láo đúng hay không!

__ Liễu Tư, người nên biết, tính tình của ta, Hồ Thanh Ca ta cũng chưa từng lừa gạt qua người! Còn có, ta thích người khác hay không đó là chuyện của ta, người tốt nhất lập tức rời đi!

Hồ Thanh Ca giơ lên vạt áo, lăm Tô Tần sau thắt lưng, trong mắt phượng dài nhỏ hiện lên 1 loại sắc bén quang mang, lăm nhâm tâm 1 trận run, Liễu Tư tay liền như vậy cương ở giữa không trung, 1 cổ chưa xốt khổ sở liền xông lên đầu, ngược lại đối Tô Tần sinh ra hận ý.

Chống lại Liễu Tư kia ai oán ánh mắt, Tô Tần tâm cũng không chịu nổi, nàng lén lút cúi đầu, vốn cho là Liễu Tư có thể giúp nàng 1 phen, bây giờ xem ra, nàng nhưng lại không đành lòng lại lợi dụng nàng ta!

Hồ Thanh Ca tay nắm ở eo nàng, khăn mấy phần, mặt mang vi uẩn, cơ hồ là kéo Tô Tần đi về phía trước.

__ Thanh ca ca! - Liễu Tư lại đột nhiên ngăn ở trước mặt bọn họ, mở 2 tay- Ta mặc dù không thể làm chính thể của người, nhưng ta nguyện ý làm thiếp của người, chỉ cần người để cho ta ở bên cạnh người!

Tô Tần có chút đồng tình nàng, cô gái trước mắt rõ ràng là vậy anh khí hiên ngang, thế nhưng nàng bây giờ lại nguyện ý vì 1 người nam nhân, mà dỡ xuống của mình ngạo khí, cam nguyện ủy thân cho hắc, cho dù chỉ làm tiểu thiếp cũng cam nguyện, này rốt cuộc có tới bao nhiêu yêu, bao nhiêu dũng khí mới có thể như vậy chấp nhất!

Tô Tần tự hỏi, nàng làm không được, làm không được cùng nữ nhân khác chia sẻ trượng phu của mình!

— Người không nên đối với nàng như vậy hung, nàng chỉ là rất thích người! - Tô Tần tính giật khỏi tay hấn chặt hoàn ở thắt lưng của mình, lại phát hiện, tay hấn chỉ viết triền cang chặt, tốt nhất, nàng không thể không buông tha giây giụa, cho hấn bán ôm hướng về phía trước lui đi.

— Ta chỉ thích 1 mình người, nữ tử khác ta căn bản không muốn thú! - Hồ Thanh Ca lại đột nhiên dừng bước, xoay người giữ nàng, 1 tay nâng lên của nàng hàm dưới, thần tình chuyên chú mang theo chân thành thâm tình, trong mắt ba quang rạng rỡ làm cho người ta mê say.

— Vì sao? - Nàng thốt ra.

— Bởi vì, ở trong mắt của ta, người, thiên hạ vô song!

Ở trong mắt của ta, người, thiên hạ vô song!

Những lời này, nặng nề mà đập vào trong lòng của mình, Tô Tần chỉ đành cười khổ 1 cái, buông xuống 2 tròng mắt, thở dài 1 hơi- Thanh Ca, người có phải hay không có việc gạt ta?

— Người đang nghĩ ngợi lung tung cái gì! - Hồ Thanh Ca cười đem nàng lâm tiến trong lòng, cầm để ở trên tóc của nàng, 2 mắt lại xuyên thấu qua hồ nhìn vào hư không rất xa.

— Như vậy, người để ta gặp Tư Mã Hằng 1 lần đi! - Tô Tần nói cái gì cũng không muốn tin, Tư Mã Hằng sẽ cưới Y Thủy Liên làm vợ, nàng muốn chính tai nghe hấn đối với mình nói!

— Tần Nhi! - Hồ Thanh Ca tay nắm ở thắt lưng nàng lại khấn mấy phần- Hấn nếu đã quyết định, người liền không cần suy nghĩ nữa, chúng ta thành thân hậu liền rời khỏi nơi này, ta mang người du biển thiên hạ danh xuyên, ăn biển thiên hạ mỹ thực, người nói thế nào?

— Ta chỉ muốn trước đó gặp hấn 1 lần, sau đó đem tất cả đều chỉnh lý rõ ràng, như vậy ta mới có thể yên tâm theo người đi xa thiên nhai! - Tô Tần ngẩng đầu lên, cười nói- Đúng hay không!

— Tần Nhi! - Hồ Thanh Ca trong mắt lộ ra kinh ngạc, hấn đem thân thể của nàng siết lại, đối diện mình- Người nói là sự thật!

— Ân, ta chỉ muốn đem trước đây chấm dứt tất cả! - Tô Tần gật đầu, mắt mang thành khấn- Nếu như ta vẫn luôn trốn tránh vấn đề này, như vậy ta là không thể nào buông xuống, không bỏ xuống được, thì như thế nào có thể cùng người cùng nhau đi khắp thiên hạ được?

— Hảo! - Hồ Thanh Ca đem nàng ôm vào trong ngực- Chỉ cần người đáp ứng ở bên cạnh ta, ta cái gì cũng đáp ứng người!

Tô Tần mặt dán tại trong ngực rộng của hấn, 2 mắt buông xuống, lông mi thật dài ở trước mắt phóng ra nhàn nhạt bóng mờ, làm cho người ta thấy không rõ nàng lúc này ánh mắt.

78. Chương 78: Rất Nhớ Hấn, Hấn Tới Rồi!

— Tần Nhi... ...- Hấn nâng mặt của nàng lên, khẽ khép mắt, phúc chiếm hữu đôi môi nàng, Tô Tần bản năng lui về phía sau 1 bước nhỏ, lại bị hấn chăm chú ôm thắt lưng, hướng trong ngực của mình kéo lại gần, giam cầm vào trong ngực, không cho nàng trốn tránh.

Hôn mang theo cuồng chế bá đạo, cùng nàng thật sâu quần quýt, tay vòng qua sau đầu của nàng, đem nàng áp hướng chính mình, kề sát thân thể lý, 1 loại muốn ~ vọng, rục rịch, tựa hồ muốn phá tan loại trói buộc này, đem cái loại này cảm tình chạy chồm đi ra.

Ngô ————— Tô Tần 2 tay để ở trước ngực của hấn, đôi môi bị hấn hôn, hô hấp đều bị hấn nhất tĩnh cướp đoạt, không khí trong lồng ngực 1 chút 1 bị hấn cướp đoạt đi, thân thể liền mềm yếu vô lực, chỉ có thể ngẩng đầu lên, bị ép lùi dần dần.

Kìm lòng không đậu, tay hấn phúc chiếm hữu nàng ôn nhu đường cong, tham lam vẻ đẹp của nàng hảo, trầm thấp hô hấp mang theo nồng đậm dục tình ~ muốn, ở bên tai của nàng vô cùng thân thiết nói nhỏ Tần Nhi, vì sao, người luôn luôn làm cho ta như vậy bất an, nhưng lại như vậy kìm lòng không đậu!

Tay hẩn tựa hồ đốt hỏa diễm, xoa trôi qua mỗi tác đều dấy lên lửa tình đám đám, Tô Tần hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm hồng thắm, nàng vô lực dựa ở trong ngực của hẩn, 2 mắt lại toát ra nhân nhật đau thương.

Hồ Thanh Ca rút cuộc dùng loại nào phương pháp, cư nhiên làm cho nàng không thể ly khai hẩn, hơn nữa loại cảm giác này càng thịnh, nàng rất sợ, rất sợ thật sự sẽ có như vậy 1 ngày, nàng triệt để lạc lối tim mình, sa vào trong nhu tình của hẩn lý, vì thế, nàng mỗi ngày đều nhắc nhở chính mình 100 lần, không thể quên gương mặt đó, không thể quên hẩn!

Mở lòng bàn tay ra, nhìn lòng bàn tay dạo kia vết thương nhìn thấy mà giật mình, Tô Tần nhú chặt chân mày, bây giờ nàng là cách không được Hồ Thanh Ca nửa bước, phải như thế nào mới tìm được Tư Mã Hằng, Tư Mã Duệ cũng không thấy bóng dáng, nàng chỉ có thể hướng Hồ Thanh Ca thỏa hiệp, sau đó tùy thời mà động.

Ngày mai Tư Mã Hằng sẽ theo Y Thủy Liên đến sơn trang chúc mừng, nàng ngày mai sẽ có thể nhìn thấy hẩn, nàng muốn hỏi hẩn rốt cuộc xảy ra chuyện gì, khiến hẩn làm ra quyết định như vậy, nàng không tin, Tư Mã Hằng sẽ khinh địch như vậy đáp ứng cưới Y Thủy Liên, trong chuyện này nhất định có nguyên nhân!

_ Đang suy nghĩ gì? - Hồ Thanh Ca ôn trầm thanh âm theo cửa truyền đến.

Tô Tần lập tức nắm chặt tay, để ở sau lưng, sau đó hướng hẩn cười nói- Không, ta chỉ là cảm thấy chán, muốn đi ra ngoài 1 chút, Thanh Ca, người bồi ta đi “Tư Hương viên” được không?

Nhìn nàng như vậy nhu thuận dựa ở trong ngực của mình, Hồ Thanh Ca bóp 1 chút mũi của nàng, khẽ cười nói- Người nha, chính là không chịu ngồi yên, thế nào, ở yên vài ngày liền nhịn không nổi?

_ Thì sao chứ, ta thực sự rất tưởng niệm Nốt ruồi đen bọn họ, người liền mang ta đi đi- Tô Tần nhẹ nhàng mà lắc lắc cánh tay hẩn, có chút làm nũng nói- Hơn nữa, nơi đó tốt xấu là sản nghiệp trên danh nghĩa của ta, ta đây làm cái chủ nhân, nói như thế nào cũng phải đi xem, đúng hay không?

_ Hảo, theo ý người! - Hồ Thanh Ca cứng chiều sờ tóc của nàng, gần đây Tần Nhi rất dịu ngoan, đối tất cả cũng không lại bài xích, xem ra cổ độc nổi lên tác dụng, chỉ là, nếu như nàng biết chân tướng, còn có thể hay không như vậy dựa ở trong ngực của mình, chẳng lẽ thực sự tượng mẫu thân nói, chỉ có gạo nấu thành cơm, nàng mới có thể chân chính cam tâm tình nguyện đứng ở bên cạnh mình, vĩnh viễn cũng sẽ không thể ly khai.

Trừ phi vạn bất đắc dĩ, hẩn không muốn làm như vậy, hẩn yêu nàng, thế nhưng hẩn càng thêm muốn tôn trọng nàng!

_ Người lại suy nghĩ gì? - Tô Tần phát hiện trán hẩn nhăn chặt, vươn tay, ở giữa trán hẩn, nhẹ nhàng mà xoa xoa- Đừng luôn cau mày, như vậy mau lão!

_ Ha hã, cũng không biết là ai nói ta vạn năm yêu tinh, lão không được! - Hồ Thanh Ca trêu ghẹo nói, hẩn thân thủ ở trên mặt của nàng qua lại vuốt ve- Tần Nhi, chúng ta vẫn luôn như vậy, như vậy sinh hoạt chung 1 chỗ được không?

_ Ha hã, người rồi cũng sẽ phải chết, nào có thể vẫn luôn như vậy chứ- Tô Tần cười tựa đầu dựa vào trên bờ vai hẩn, đáy mắt lại xẹt qua 1 mặt thờ dài.

_ Vậy cũng tốt, chúng ta sẽ vẫn luôn như vậy ôm lấy nhau, thẳng đến răng đều rơi xuống, tóc đều bạc, ta sẽ vẫn bồi ở bên cạnh người, thẳng đến mặt trời lặn ngày đó- Hồ Thanh Ca nhẹ nhàng mà vuốt ve tóc của nàng, ánh mắt lại xuyên thấu qua kia năm tháng ban vết, thấy được tương lai lâu dài sau này.

Tô Tần không có lại mở miệng, bàn tay lại là ngày càng bóp chặt, nơi đó trùy tâm chi đau làm cho nàng mạch suy nghĩ nguyên bản say mê lại hút trở ra, chỉ có đau đớn thời khắc mới để cho nàng bảo trì thanh tỉnh, mới có thể làm cho nàng không đến mức ở trong ôn nhu lạc lối phương hướng.

Nàng không muốn quên, người kia, gương mặt đó... ..

Tô Tần đứng ở bên người Hồ Thanh Ca, nhìn Y Thủy Liên cười khanh khách kéo tay Tư Mã Hằng, từng bước 1 hướng chính mình đi tới, nàng chỉ là miễn cưỡng cười, trong mắt thương sở dĩ nồng, tay ở trong bắt tri bất giác, chăm chú nắm khởi, lại chạm được 1 mảnh kia đau nhói.

__ Chúc mừng trang chủ đại nhân, thú được mỹ nữ xinh đẹp! - Y Thủy Liên mềm mại thanh âm truyền tới trong lỗ tai Tô Tần, lại chỉ cảm thấy dị thường chói tai.

__ Ta cũng chúc mừng tả sứ đại nhân cùng thánh nữ đại nhân hỉ kết lương duyên! - Hồ Thanh Ca nhợt nhạt cười nói, chớp mắt lại nhìn đến Tư Mã Hằng, đáy mắt xẹt qua 1 mặt tinh nhuệ.

__ Chúc mừng! - Tô Tần miễn cưỡng cười, 2 mắt lại thủy chung nhìn Tư Mã Hằng, hẳn hôm nay 1 thân bạch y phiêu nhiên, chỉ là giữa trán hơn mấy phần mệt mỏi.

__ Chúc mừng! - Tư Mã Hằng nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tô Tần, câu dẫn ra khóe miệng, nhàn nhạt phân phó người phía sau- Người tới, đem bản tọa hạ lễ đưa lên!

Phía sau lập tức đi ra 1 người, cung kính đem hạ lễ đưa cho Hồ Thanh Ca- Thỉnh trang chủ xin vui lòng nhận cho!

Hồ Thanh Ca nhàn nhạt liếc mắt nhìn, hướng người phía sau phát phát tay- Nhận lấy, đa tạ ý tốt tả sứ đại nhân, thỉnh!

Y Thủy Liên kéo tay Tư Mã Hằng, dịu dàng cười, hướng tiền thính đi đến.

Hồ Thanh Ca ôm vai Tô Tần, cũng theo đi vào tiền thính, Tô Tần chỉ cảm thấy hân hân ôm vai của mình cái tay kia lại là vô cùng trầm trọng.

__ Đến, ta mời tả sứ 1 chén! - Hồ Thanh Ca bưng lên 1 chén rượu, hướng Tư Mã Hằng nói, dài nhỏ trong con người lại lưu chuyển nhàn nhạt quang hoa lợi hại, sáng quắc nhìn hân.

Tư Mã Hằng cười cũng bưng lên 1 chén, đáp lễ nói- Ta cũng kính trang chủ 1 chén, chúc...- Hân liếc mắt nhìn ngồi ở bên cạnh Hồ Thanh Ca Tô Tần, ám chìm 2 tròng mắt- Chúc Hồ trang chủ cùng trang chủ phu nhân... tương lai, vĩnh viễn kết đồng tâm!

Lòng kia trong 1 sát bị hung hăng đau nhói, Tô Tần cúi đầu, tay lại chăm chú nắm lấy ngực, cố gắng bình phục tiết tấu hô hấp, thể nhưng chưa chút vẫn là không thể ngăn chặn ở khóe mắt lan tràn ra, đã ướt ướt viền mắt, mơ hồ hết thấy trước mắt.

Trang chủ phu nhân tương lai? Ha hả, Tư Mã Hằng, người nhưng thật ra nói xuất khẩu! Tô Tần tự giễu cười.

__ Ta cũng kính tả sứ đại nhân, chúc người cùng Y tiểu thư, có thể đầu bạc đến già! - Tô Tần bỗng nhiên ngẩng đầu, bưng lên 1 chén rượu.

4 mắt nhìn nhau, lại là vô tận thương, trầm mặc giao lưu làm cho lòng người toan tràn đầy.

Tư Mã Hằng đầu tiên là sững sốt, lập tức khóe miệng liền vung lên 1 độ cung- Hảo, đầu bạc đến già, đa tạ, ta trước tiên vì kính! - Dứt lời hân ngẩng đầu lên, uống 1 hơi cạn sạch.

Tô Tần lạnh lùng nhìn, sau đó cũng ngẩng đầu lên, lúc đang chuẩn bị uống 1 hơi cạn sạch, tay lại bị người ngăn lại.

__ Thân thể của người không khỏe, đừng uống! - Nói xong hân đem chén rượu trong tay Tô Tần lấy qua, ngẩng đầu lên, 1 ngụm ầm hạ, đem chén không đổi Tư Mã Hằng, dừng cảm cười- Tả sứ đại nhân!

__ Ha hả, Hồ trang chủ thực sự rất bảo hộ phu nhân, thực sự là tiện sát người ngoài- Y Thủy Liên mềm nhẹ cười, khóe mắt dư quang lại phiết hướng Tư Mã Hằng ngồi ở bên cạnh- Đúng không, Hằng!

Tư Mã Hằng cúi đầu lại rót 1 chén, cúi đầu uống, vô tâm đáp 1 tiếng.

__ Ha hả, Hồ trang chủ, hôm nay có gì xin khoan dung, chẳng biết có được không dẫn chúng ta tham quan sơn trang 1 chút? - Y Thủy Liên khẽ nhấp 1 ngụm, ánh mắt lại phiết hướng Tô Tần, ánh mắt sắc bén, mang theo đồ kị.

__ Từ chối thì sẽ bất kính mắt! - Hồ Thanh Ca lộ ra 1 ý vị thâm trường cười.

__ Xin lỗi, ta có 1 chút không thoải mái, không thể cùng phụng bồi! - Tô Tần đột nhiên đứng lên- Ta đi về nghỉ trước, cáo từ!

__ Tần Nhi, người chỗ nào không thoải mái, có muốn hay không thỉnh đại phu đến xem? - Hồ Thanh Ca kéo tay nàng, thân thiết hỏi.

__ Không có việc gì, ta chính là có chút choáng váng đầu, ngủ 1 chút sẽ không sao, người mang theo bọn họ ở sơn trang dạo 1 chút đi! - Tô Tần đẩy ra tay hắn, bài trừ 1 tươi cười.

__ Được rồi, người đi nghỉ ngơi đi, lúc ăn cơm tối, ta lệnh Thu nhi gọi người! - Hồ Thanh Ca cương chiều xoa tóc của nàng, nhẹ ngữ nói.

Tô Tần xoay người hướng Tư Mã Hằng gật đầu, ý bảo chào liền thối lui ra khỏi tiền thính.

Nàng cơ hồ là dùng chạy phương thức, giống như chạy trốn chạy vội ra khỏi tiền thính, thẳng đến chạy ra khỏi thật xa, nàng mới ngừng lại, tay vịn ở tường, từng ngệm từng ngệm hô khí, vừa rồi 1 cổ nặng trĩu khí áp ở ngực, làm cho nàng liên hô hấp đều trở nên dị thường khó khăn, nhìn thấy bọn họ thân mật bộ dáng, Tô Tần cảm thấy trong lòng như là bị châm đâm bàn đau đớn vô cùng.

Tư Mã Hằng, người tại sao phải làm như vậy! Chẳng lẽ người thực sự quên mất dưới thệ ngôn ánh trăng, quên mất, người đã từng ứng thuận khi còn sống 1 phu thê minh ước!

Tô Tần cũng không có hướng phòng ngủ đi đến, mà là vòng qua đi bích ba đầm.

Đứng ở bích ba vạn khoảnh bên hồ, Tô Tần ngẩng đầu lên, thật sâu hít 1 hơi, lại chậm rãi thở ra, lớn tiếng hướng mặt hồ quát- Tư Mã Hằng, người này đại hỗn đản!

Hỗn đản ————— từng đạo mơ hồ âm ở trên bích ba quanh quẩn.

__ Ta chán ghét người! - Nàng lại tiếp tục hô.

Chán ghét, người ————— lại là từng đạo ngữ âm gấp khúc ở thiên khuynh trên hồ ba.

Băng lãnh hồi âm mang theo của nàng bi quý, quanh quẩn, nước mắt lại không tự chủ tuôn ra viền mắt, vươn tay lau 1 chút khóe mắt, Tô Tần hút 1 chút mũi- Hừ, chúc mừng, chúc mừng cái đầu của người, ngựa chết, người được lắm!

__ Ta đương nhiên là được rồi! - Phía sau truyền đến 1 trận chế nhạo âm thanh, sau đó thân thể của nàng liền rơi vào 1 vòng ôm ấp ấm áp - Nếu không, ta làm sao dám tới nơi này đầm rồng hang hổ, xông vào mạo hiểm như vậy?

__ Tư Mã Hằng! - Tô Tần cao hứng quay đầu, phía sau lại hé ra khuôn mặt xa lạ- Người là?

__ Là ta! - Tư Mã Hằng ôn nhu ở cái trán của nàng rơi xuống hôn.

__ Là người, thế nhưng, người thế nào dịch dung? - Nhìn thấy cặp kia con người làm cho nàng ngày nhớ đêm mong, nàng lập tức liền nhận ra hắn- Thật đúng là khó coi!

Nàng đột nhiên nhớ lại, gương mặt này chính là người vừa bừng lên hạ lễ... ..

__ Kia, Tư Mã Hằng kia là ai? - Tô Tần hỏi.

__ Người nói xem? - Tư Mã Hằng hướng nàng thần bí trừng mắt nhìn.

Trốn! __ Chẳng lẽ là hắn! - Tô Tần đột nhiên 2 mắt nhoe ra tia sáng, sau đó cao hứng ôm tiến trong vào ngực của hắn- Ta biết mà, người tuyệt đối sẽ không nói ra những lời nói này!

Cái gì chúc mừng trang chủ phu nhân tương lai, nàng nghe liền 1 bụng cơn tức, tốt lắm, hắn làm như cái gì cũng không biết!

__ Ha hã, ta nào dám nói thế, nhưng mà thật sự thì, ta đây thích ăn giấm chua của nương tử hơn, bỏ qua cho ta đi? - Tư Mã Hằng nâng lên cằm của nàng, thâm tình nhìn nàng- Để vì phu nhìn nào, người gầy đi?

__ Hằng, ta rất nhớ người! - Tô Tần hít mũi 1 cái, lộ ra biểu tình ủy khuất.

Tư Mã Hằng khẽ mỉm cười, sau đó cúi đầu, hôn môi của nàng, vô cùng thân thiết nói- Ta cũng rất nhớ người, Tần Nhi... ..

Ôm ở trong lòng Tư Mã Hằng, Tô Tần vươn tay hoàn ở hông hắn, nhìn trước mắt 1 ba bích hồ.

— Hằng, người mau dẫn ta đi! - Tô Tần ngẩng đầu lên, nhìn hần, nhu hòa kim sắc ở gò má của hần thượng buộc vòng quanh 1 đạo độ cung ưu nhã, ngày càng sắc được hần cặp kia tà mị 2 mắt, mê hoặc lòng người.

— Không được, hiện tại tạm thời không được- Tư Mã Hằng nói xong lại đem nàng ôm chặt 1 ít, giữa trán lộ ra 1 loại ngưng trọng.

— Vì sao không được? - Tô Tần nhìn mi hỏi, đột nhiên nàng tựa hồ hiểu cái gì- Có phải hay không, hần ở trên người ta hạ cái gì độc, vì thế làm cho ta ki thể ly khai hần?

Trước đó nàng cũng từng thử len lén trốn qua, lại phát hiện, chính mình căn bản không ra khỏi trang viên này, không phải nàng ở bên trong sơn trang lạc đường, mà là nàng mỗi lần cách xa Hồ Thanh Ca hơn 50m, thân thể liền bắt đầu bỗng nhiên chuột rút, cuối cùng xụi lơ trên mặt đất, mỗi lần nàng sau khi tỉnh lại, nhưng lại bị ai phát hiện, chính mình lại trở về bên người Hồ Thanh Ca, tựa hồ có loại kỳ quái lực lượng ở không chế nàng, làm cho nàng không thể nào trốn được.

— Đừng đoán mò nữa, người chỉ cần ngoan ngoãn sống ở chỗ này, chờ ta tới đón người, người cái gì cũng không cần lo lắng! - Tư Mã Hằng hôn 1 chút gương mặt nàng.

— Muốn ta chờ bao lâu, chẳng lẽ thực sự phải chờ tới gạo nấu thành cơm! - Tô Tần bắt mãn lăm lăm- Ta mặc kệ, người nếu như không đến tiếp ta, ta liền chính mình đi!

Nàng cũng không tin, bằng năng lực của mình liền không thể ra khỏi đây!

— Tần Nhi, chớ nói nhảm! - Tư Mã Hằng tựa hồ có chút mất hứng, tay hần lại lăm khấn eo của nàng- Ta sẽ không để cho hần thực hiện được, chỉ là lúc này cần thời gian, người phải tin tưởng ta, chẳng lẽ người hoài nghi năng lực vi phu?

— Thế nhưng, mấy ngày nữa, hần liền muốn cùng ta thành thân! - Tô Tần đẩy hần ra, trừng hần liếc mắt 1 cái- Người chỉ biết chờ, nhưng là trong từ điển của ta, chỉ có 4 chữ dừng cảm tiến tới này, ta không biết chờ, cho dù là đau đến chết, ta cũng sẽ không thỏa hiệp!

Hôm nay bất quá là vì chờ hần đến, mới an phận đứng ở sơn trang, nhưng mà, người chờ đã tới, hần thế nhưng lại muốn chính mình tiếp tục chờ!

— Tần Nhi, đừng trẻ con nữa, mỗi người đều đang nghĩ biện pháp, chỉ là cần phải có thời gian, người phải kiên trì thêm nữa, được không? - Tư Mã Hằng lại đem nàng kéo vào trong lòng, cầm để ở trên tóc của nàng- Chờ ta, Tần Nhi, người nhất định phải chờ ta!

— Hằng, để cho ta nhìn 1 chút mặt của người... -/- Tô Tần ngẩng đầu lên, vươn tay, muốn kéo xuống mặt nạ của hần, lại bị hần ngăn cản.

— Đừng, ta lập tức phải đi, đáp ứng ta, phải hảo chiếu cố chính mình! Bớt làm chuyện điên rồi! - Tư Mã Hằng đem tay nhỏ bé của nàng bọc ở trong lòng bàn tay lý, nhẹ nhàng mà vuốt ve, trong mắt hàm chứa không nữ.

— Ân, ta đáp ứng người, nhất định chờ người tới đón ta! - Tô Tần dùng mặt ở trên người của hần qua lại cọ cọ, sau đó tham lam hút trên người hần đậm cổ hương, muốn cố gắng nhớ kỹ tất cả mọi thứ có liên quan đến hần, bởi vì nàng rất sợ hãi, chính mình đối với hần ký ức là càng ngày càng mơ hồ, nàng sợ hãi cuối cùng sẽ có như vậy 1 ngày, nàng sẽ đem hần quên ở chỗ sâu trong ký ức, thế nhưng nàng không dám nói với hần... ..

— Tần Nhi, thì ra người ở đây, ta kêu Thu Nhi đi tìm người, nàng lại nói người không ở trong phòng- Tư Mã Hằng vừa mới vừa đi, Hồ Thanh Ca liền tìm được nàng, nhìn thấy Tô Tần 1 người ngơ ngác đứng ở bên hồ đối mặt hồ phát ngốc, hần đi tới, ôm bả vai của nàng thân thiết hỏi-Người ở nơi này nhìn cái gì?

— Ta ngắm mặt trời lặn...

— Mặt trời lặn, mặt trời lặn có cái gì tốt nhìn? - Hồ Thanh Ca kéo tay nàng đi về phía trước- Ta dẫn người đi 1 địa phương càng hảo ngoạn, nơi đó... ..

— Thanh Ca, ta mệt mỏi...- Tô Tần đột nhiên kéo tay hần, dừng bước.

— Cái gì? - Hồ Thanh Ca dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng- Người nếu mệt, chúng ta đây trở về phòng nghỉ ngơi, hôm khác lại đi!

— Không! - Tô Tần kéo tay hắn, lắc lắc đầu- Ta chỉ chính là tâm mệt mỏi, Hồ Thanh Ca, chỗ này của ta mệt chết đi được, thực sự mệt chết đi... ..

Nàng không muốn làm tiếp hí, không muốn lại đối trá cười, như vậy đối hắn, nàng cảm thấy mệt chết đi được, mệt chết đi được, thân thể mệt mỏi có thể nghỉ ngơi, rồi lại tiếp tục lên đường, thế nhưng tâm nếu mệt, kia nên như thế nào... ..

— Hồ Thanh Ca, ta... ..

— Được rồi, Tần Nhi, đừng nói nữa, đừng nên nói nữa! - Hồ Thanh Ca 1 tay đem nàng ủng tiến trong lòng, thần tình thống khổ- Ta nói rồi, ta sẽ không buông tay, sẽ không... ..

Tô Tần bắt đắc dĩ đóng 2 mắt, thật sâu thở dài- Vì sao không thể thả, vì sao phải phải tự dần vặt... ..

— Vì sao người liền không phải là hắn thì không được, vì sao người không chịu ngẩng đầu nhìn ta 1 lần...- Đồng dạng thở dài dây dưa đây đó.

Có lẽ, tốn rất nhiều thời gian, đây đó duyên phận thường thường cũng chỉ là dùng 1 tiếng thở dài trung sát thanh mà qua, là tiếc nuối, cũng là bắt đắc dĩ... ..

Tô Tần trở lại trong phòng, nằm ở trên giường, lại không buồn ngủ, 2 mắt nhìn nóc giường, bên tai lại thủy chung quanh quẩn Hồ Thanh Ca câu nói kia- Tần Nhi, kiếp này, ta cũng sẽ không thả người đi!

Hắn chấp niệm quả thật sâu a, Tô Tần vươn tay, kéo tay áo, giữa cổ tay thành linh hiện ra 1 loạt chặt chẽ ngân châm, nàng biết Tư Mã Hằng bọn họ gạt chính mình 1 việc, chuyện này có liên quan việc nàng vô pháp ly khai Hồ Thanh Ca, mặc dù không biết đến tột cùng là nguyên nhân gì làm ình vô pháp ly khai Hồ Thanh Ca, thế nhưng Tô Tần tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết, cùng với ở bị người khống chế trung từ từ tiêu ma trí nhớ của mình, sau đó chậm rãi biến thành loại người hắn sợ muốn kia, nàng thà rằng tự mình đánh cược, nàng Tô Tần từ trước đến nay đều không phải là người cam với chịu, lần này nàng quyết định, phải đẩy đến chết sau đó sinh!

Tô Tần thay đổi 1 thân hắc y, sau đó thừa dịp bóng đêm, len lén chuồn ra khỏi gian phòng, thừa dịp bóng đêm, bằng đường nhỏ phía sau sơn trang này, 1 đường chạy chậm thoát ly.

Theo khoảng cách kéo dài, Tô Tần chỉ cảm thấy tâm giao đau càng nặng, che ngực, nàng cắn chặt răng, thả chậm cước bộ, chậm rãi hướng phía trước di động.

Vù vù ———— cảnh vật trước mắt có chút huyền mê, nàng tâm thương đến không dứt, Tô Tần đành phải tìm 1 sơn động trong giả sơn ngồi xuống, nàng rút ra ngân châm, khúc khởi cánh tay, cắn răng 1 cái đâm 1 châm xuống, ngăn lại cực tuyến huyết.

Trán toát ra rất nhiều mồ hôi hột, Tô Tần chính là cắn răng, cho dù lại đau, nàng cũng không hừ 1 tiếng, thể lực lại bởi vì tiêu hao, cuối cùng chống đỡ hết nổi liền hôn mê bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, nàng cảm giác chỗ 2 má truyền đến 1 trận băng lãnh cảm giác, chậm rãi mở mắt ra, 1 đoàn tuyết trắng gì đó liền ánh vào trong mắt.

— Là người a... ..- Nàng hơi câu dẫn ra khóe miệng.

— Ha hã, vật nhỏ, người tìm được ta, người biết thế nào xuất sơn trang đúng không? - Tô Tần cảm thấy nó tựa hồ có chuyện muốn nói với mình, không ngừng dùng mặt cọ gò má mình, thế là nàng lớn mật suy đoán.

Quả nhiên, nghe tới lời nàng nói xong, Tuyết gật gật đầu, sau đó dùng miệng cắn ống tay áo của nàng, dùng sức ra lời kéo ra ngoài.

— Người là muốn ta đi với người?

— Gào gào...- Tuyết phát ra trầm thấp tiếng gào, hướng nàng gật gật đầu.

— Hảo! - Tô Tần giãy giụa đứng lên, vừa định đi ra khỏi sơn động, lại phát hiện, toàn bộ viện 1 mảnh rực lửa, cây đuốc đám đám dấy lên, còn thường thường truyền đến mấy tiếng quát lớn.

— Mau, đến bên này tìm xem, tỉ mỉ tìm, đừng bỏ sót bất cứ chỗ nào, nếu như tìm không được phu nhân, các người cũng chuẩn bị hảo ăn roi đi!

— Dạ! - To rõ thanh âm có thể nghe chung quanh.

Tô Tần đem Tuyết ôm lên, lại trốn vào trong sơn động, thở 1 hơi thật dài, không xong, nhanh như vậy liền bị hần phát hiện, thật phiền phức, xem ra đêm nay lại đi không được!

Ai ngờ Tuyết lại giãy ra vòng ôm của nàng, chạy tiếp về phía trước, sau đó ngừng lại, quay đầu nhìn Tô Tần, hướng nàng gật gật đầu.

— Chờ ta! - Tô Tần vội vã đuổi theo, ở dưới sự hướng dẫn của Tuyết, Tô Tần đi tới vách núi phía sau núi.

Đến nơi này, Tuyết liền dừng lại, sau đó quay đầu, không ngừng dùng chân cào trên mặt đất.

Tô Tần đi tới bên vách núi, thò đầu ra vừa nhìn, vội vã thu trở về, trái tim lại nhảy lên không ngừng, dùng tay vỗ vỗ bộ ngực, mẹ ơi, vách núi này thật đúng là sâu a!

Tuyết dùng miệng cắn vạt áo của nàng, hướng bên kia vách núi dùng sức kéo.

— Người không phải kêu ta từ nơi này nhảy xuống chứ! - Tô Tần đột nhiên phát hiện, tin tên tiểu tử này là kiện hành vi không sáng suốt!

Tuyết tựa hồ có chuyện muốn nói, nó không ngừng lắc đầu, cắn vạt áo Tô Tần không buông, dùng sức lôi kéo hướng bên kia vách núi.

— Tuyết, ta biết ngươi là vì cứu ta, bất quá, làm như vậy cùng tự sát không có gì khác nhau! - Tô Tần bắt đắc dĩ ngồi xổm xuống đem nó ôm vào trong ngực, an ủi nói- Nếu thật bị bọn họ bắt lại, kia cũng chỉ có thể nhận mệnh!

Nàng là muốn chạy trốn, từ chết sau đó sinh, chính là cái tự “Sinh” cuối cùng kia, không phải là ý nghĩa tự sát, nếu thật như thế không gặp may, cùng lắm thì bị bắt lại thêm 1 lần, nàng cũng không muốn nhanh như vậy liền gặp Diêm vương.

Nhìn lại dưới chân núi, có người chính hướng ở đây xuất phát, đám đám cây đuốc gắn thành 1 con hỏa long, chính phát sáng dữ tợn tiến về hướng này.

— Làm sao bây giờ, bọn họ lập tức tìm tới nơi này! - Tô Tần ôm Tuyết nhìn xung quanh tìm chỗ ẩn thân.

Đột nhiên, Tuyết bỗng nhiên thả người nhảy, theo trên vách núi nhảy xuống.

— Tuyết! - Tô Tần cấp hô, vọt tới bên vách núi, nhìn xuống tìm kiếm, vách núi sâu không thấy đáy, mây mù cùng sương mù, Tô Tần nóng nảy, hướng đáy vực hô- Tuyết!

— Quần gia, trên núi có người! - Đột nhiên có người chỉ vào hướng Tô Tần hô- Ở bên này!

— Mau, nhanh chóng đuổi theo! - Ngay sau đó 1 đám người cầm cây đuốc trong tay hướng phía Tô Tần bên này chạy tới.

Không xong! Tô Tần cuống quýt nhìn chung quanh, tiền có truy binh, hậu có vách núi, nàng lần này thực sự là tiến thoái lưỡng nan.

Đúng lúc này, 1 đôi tay từ phía sau đem nàng ôm lấy, Tô Tần kinh hô muốn tránh thoát, bên tai lại có nhất mạch thấp thỏm thanh âm truyền đến.

— Đừng sợ, là ta!

— Dạ Lãnh, tại sao là ngươi! - Tô Tần kinh ngạc nhìn về phía người tới, nàng không nghĩ tới cư nhiên sẽ là Dạ Lãnh, hần thế nào đến được nơi đây?

— Nhìn thấy ngươi không có việc gì, thật sự quá tốt! - Dạ Lãnh ở sau khi xác nhận Tô Tần bình yên vô sự, thở dài 1 hơi.

— Người tới cứu ta? - Tô Tần nhìn phía sau hần.

— Ân!

— Thế nhưng, ngươi là như thế nào đi lên? - Phía sau hắn là vách núi vạn trượng, hắn là từ đâu nhô ra!

— Ha hả! - Dạ Lãnh lạnh cười, chỉ vách núi.

— Không phải chứ, ngươi là bay lên, hay là bò lên! - Tô Tần tròng lớn 2 mắt, kinh ngạc không ngớt.

— Ha hả, ngươi thử xem chẳng phải sẽ biết!

— Cái gì? - Tô Tần chưa kịp phản ứng, thân thể của nàng liền bị Dạ Lãnh ôm lấy, sau đó hắn 1 thả người, liền nhảy xuống vách núi.

Tô Tần ngạc nhiên liền tiếng la đều phát không ra, tròng lớn 2 mắt, hoảng sợ nhìn Dạ Lãnh ôm chính mình rơi xuống.

Xong, xong, lần này triệt để xong đời! Đáng thương nàng còn trẻ như vậy đã chết tha hương! Nàng đành phải đóng chặt khởi 2 mắt, âm thầm cầu nguyện, đừng có chết quá khó coi nha! Tốt xấu gì cũng ỉnh lưu cái toàn thân nha!

Ngay Tô Tần cầu nguyện thời gian, lại phát hiện, bên tai gào thét tiếng gió không có, cũng không có cảm giác đau đớn hay hư không tiêu thất gì, Tô Tần len lén mở 1 con mắt, nhìn chung quanh.

— Không có việc gì, ngươi mở mắt ra đi! - Dạ Lãnh cười lạnh đem nàng buông, cười nhìn nàng.

— Nơi này là? - Tô Tần phát hiện mình đang đứng ở bên trong 1 sơn động, ngẩng đầu lên nhìn lại, giữa mây mù lượn lờ, mơ hồ nhưng hiện nhiều bó đuốc ở bên vách núi lắc lư qua lại, cúi đầu nhìn lại, phía dưới như cũ là 1 mảnh vân che sương mù quẩn, sâu không thấy đáy.

— Cái sơn động này bên trong là 1 cái thông đạo bí mật thông hướng bên ngoài sơn trang- Dạ Lãnh từ trong ngực lấy ra hộp quẹt, châm, chiếu sáng tới sơn động như mực.

— Tuyệt! Tô Tần kinh hãi phát hiện, 1 đoàn tuyết trắng tiểu cầu hướng chính mình chạy tới, sau đó nhảy vào trong ngực của nàng- Ha ha, ngươi này tiểu cơ linh, ta còn tưởng rằng ngươi mất mạng, không nghĩ tới ngươi cư nhiên biết nơi này có cái sơn động, vừa rồi ngươi là muốn ta và ngươi cùng nhau nhảy xuống, đúng không!

Tuyệt cao hứng rống lên mấy tiếng, sau đó nheo mắt lại, dùng sức cọ đầu vào thân thể của nàng.

Tô Tần cứng chiều vuốt ve nó kia 1 thân trơn mượt lông mao, dùng sức xoa xoa trán nó- Nhưng làm ta sợ muốn chết!

— Chúng ta đi thôi, rời khỏi đây rồi lại nói! - Dạ Lãnh cầm hộp quẹt, chiếu sáng đường, đi ở phía trước, Tô Tần ôm Tuyệt theo phía sau, đi tới đi lui, Tô Tần càng ngày càng cảm thấy khó chịu, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, nàng chính là cắn chặt răng, tử chống, không kêu 1 tiếng.

Cây đuốc trước mắt từ từ trở nên có chút u ám, thái dương chảy ra rất nhiều mồ hôi hột, Tô Tần cước bộ hỗn loạn, chỉ có thể đỡ lấy tường, khó khăn đi về phía trước, đi mỗi 1 bước, lòng của nàng giảo đầu liền càng ngày càng nặng.

Đồng ——— 1 tiếng, Tô Tần cuối cùng thể lực chống đỡ hết nổi té xỉu trên đất.

— Tần Nhi! - Lúc mở lại mắt, nàng nhìn thấy sắc mặt Dạ Lãnh khảm trương.

Đau, trước sau như 1 đau, đau khổ đau đớn làm cho Tô Tần cau mày, cho dù ở trong mộng, nàng như trước đau đớn khó nhịn, thái dương mồ hôi hột không ngừng chảy ra.

Hạnh Nhi vành mắt đỏ ửng vì nàng lau chùi thái dương không ngừng chảy ra mồ hôi hột, tâm cũng theo của nàng mỗi 1 lần nhẹ rên mà nhéo đau.

79. Chương 79: Tâm Tư Dạ Lãnh

— Dạ công tử, tiểu thư nhà ta bị làm sao vậy, nàng chẳng lẽ cứ phải tiếp tục chịu đựng đau đớn như vậy sao? - Hạnh Nhi ngẩng đầu, mắt rưng rưng nhìn về mặt đồng dạng ngưng trọng Dạ Lãnh hỏi.

Dạ Lãnh lắc lắc đầu- Xem ra nàng đã trúng 1 loại cổ độc, bất quá, ta không biết phải như thế nào giải- Thu hồi 2 ngón tay đặt trên mạch đập của nàng, Dạ Lãnh thần tình ngày càng ngưng trọng.

— Vậy làm sao bây giờ! - Tần Như Ca sắc mặt ám trầm, nhìn chăm chăm sắc mặt Tô Tần càng ngày càng trắng bệch, tay ở trong bất tri bất giác chăm chú nắm khởi- Hồ Thanh Ca chết tiệt! - Hắn hận chính mình không có cái năng lực kia, không thể thay Tần Nhi báo thù!

— Ca ca, người đừng như vậy, Tần tỷ là người tốt sẽ được ông trời phù hộ, người đừng xúc động! - Tần Như Nguyệt lôi kéo ống tay áo của hắn, sau đó đem ánh mắt xin giúp đỡ hướng ngồi ở 1 bên Dạ Lãnh- Dạ công tử, bệnh của Tần tỷ có biện pháp trị liệu không?

— Biện pháp không phải là không có, chỉ là có điểm khó...- Dạ Lãnh nghĩ tới, phụ thân vì giải trên người cổ độc sở phò phẩm trọng đại giới, hẳn đến nay vẫn còn sợ.

— Biện pháp là gì? - Tần Như Ca vừa nghe có biện pháp, lập tức tinh thần tỉnh táo, hắn tiến sát vào Dạ Lãnh hỏi.

— Chỉ là ta sợ Tần Nhi nàng chịu không nổi! - Phụ thân khi đó vẻ mặt vừa dữ tợn vừa thống khổ đến nay vẫn khắc mãi trong ký ức hắn, cái loại đau đớn sâu tận xương tủy này, không phải người bình thường nào cũng có thể thừa thụ, liền phụ thân vốn là người rắn rỏi đều không chịu nổi, huống chi Tần Nhi chỉ là 1 nữ nhân yếu đuối.

— Vì sao?

— Loại đau này không phải người nào cũng có thể thừa thụ, nếu như nàng chịu không nổi, kia giải đến phân nửa sẽ đau chết, nếu là như thế, chẳng thà để cho nàng cứ như vậy, chí ít vẫn còn mệnh- Dạ Lãnh khẽ thở dài 1 cái, ánh mắt mờ xuống.

— Như vậy a... ...- 1 câu đem mọi người nguyên bản đẩy lên hi vọng liền diệt xuống, mọi người lại lần thứ 2 rơi vào trong 1 trận trầm mặc.

— Ta, nguyện ý thử 1 lần... ...- Giữa trầm mặc đột nhiên truyền đến 1 trận nhỏ bé yếu ớt thanh âm, Tô Tần cố gắng chống ngồi dậy, tựa ở đầu giường, suy yếu cười- Ta thà rằng chết, cũng không nguyện bị người dùng thế lực ép buộc!

— Tần Nhi!

— Tiểu thư...

— Các người đừng khuyên ta, ta chủ ý đã định, Dạ công tử, ta nguyện ý thử 1 lần, vô luận đau đến mấy ta cũng có thể nhận! - Tô Tần nắm tay hắn, câu dẫn ra 1 mặt tự tin cười- Người chỉ cần nói cho ta biết phải giải độc như thế nào là được!

— Hảo! - Dạ Lãnh nhìn thấy nàng đáy mắt kia mặt kiên định, hắn vung lên cười- Người nếu đã quyết định, như vậy chúng ta liền lên đường!

— Đi đâu?

— Lãnh Nguyệt bảo, chỉ có hàn đầm nơi đó mới có thể hóa giải cổ độc trên người của người!

— Lãnh Nguyệt bảo?! - Tần Như Ca đột nhiên kinh hô- Chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết, được người trên giang hồ xưng tụng đệ nhất thiên hạ bảo “Lãnh Nguyệt bảo”!

— Ca ca, Lãnh Nguyệt bảo là địa phương nào?

— Lãnh Nguyệt bảo lấy kỳ tình diệu cơ quan thuật nổi tiếng khắp thiên hạ, truyền thuyết nói toàn bộ tòa thành chính là 1 tòa máy móc rất lớn, nơi đó cơ quan trọng trọng, nguy cơ tứ phía, phạm có người xông vào, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

— Nơi đó thực sự lợi hại như vậy! - Hạnh Nhi quay sang nhìn Dạ Lãnh- Dạ công tử, chúng ta phải như thế nào mới đi vào được?

— Có này trường cơ quan đồ, chúng ta ra vào như thường! - Dạ Lãnh hướng Ngô Hạo nhìn, ý bảo hắn đem địa đồ lấy ra.

Ngô Hạo từ trong ngực lấy ra địa đồ da dê, ở trên mặt bàn triển khai, bản phác thảo tinh diệu tuyệt luân máy móc liền hiện ra trước mắt mọi người.

— Oa, thực sự là không nhìn không biết, vừa nhìn liền giật mình, này chính là Lãnh Nguyệt bảo cơ quan đồ, thực sự làm người ta thần phục, không nghĩ tới trên đời này cư nhiên sẽ có như thế tinh diệu kết cấu! - Tần Như Ca thở dài nói.

— Tiểu tử, xem trọn tròn mắt chưa, ha ha, đây vẫn chỉ là 1 góc bằng sơn mà thôi, Lãnh Nguyệt bảo chân chính rất lợi hại, tiểu tử ngươi còn không kiến thức đến, chờ có cơ hội, ta dẫn ngươi đi dạo 1 lần! - Ngô Hạo lực mạnh vỗ vai Tần Như Ca, khí lực to lớn làm cho Tần Như Ca thiếu chút nữa bị chụp đến trên mặt đất.

— Ngô đại ca, nói chuyện thì nói chuyện, ngươi đừng vỗ ta a! - Tần Như Ca vội vã lui về phía sau vài bộ, ngưỡng ngừng cười- Ta bị ngươi vỗ như thế có thể sẽ lùn lại vài tấc mất!

— Ha ha, tiểu tử ngươi thật không bằng Tần Nhi cường, nhớ ngày đó nàng bị ta vỗ vài hạ, cũng không giống người như vậy kêu to! - Ngô Hạo sang sảng cười.

— Nàng đó là da dày, cường hãn vốn không phải người bình thường! - Tần Như Ca nhỏ giọng bất mãn nói.

— Ha ha, Ngô đại ca, Dạ đại ca, các người làm cách nào lại có tấm bản đồ này? - Tô Tần nhẹ nhàng cười, sau đó đưa mắt hướng ngời ở 1 bên Dạ Lãnh.

— Ta là người Lãnh Nguyệt bảo, tự nhiên có được tấm bản đồ này- Dạ Lãnh cũng không chú ý nhiều, nhàn nhạt cười- Ngươi vẫn là nghỉ ngơi cho tốt, chờ tới ngày mai chúng ta liền khởi hành đi Lãnh Nguyệt bảo!

— Ân! - Tô Tần gật gật đầu, nếu đã quyết định, liền chỉ chốc lát cũng không thể chần chừ!

Ngày hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng, đoàn người Tô Tần liền chuẩn bị xuất phát, hướng Lãnh Nguyệt bảo đi tới.

— Người xác định, Tần Nhi bây giờ không còn ở trong Tình Kiếm sơn trang nữa? - Tư Mã Duệ kinh ngạc nhìn nam nhân ở trước mắt, Tư Mã Hằng mang theo mặt nạ da người, thấy không rõ chân thực biểu tình của hắn lúc này.

— Ân, ta vừa mới nghe người hầu sơn trang kể lại, đêm qua, Tần Nhi 1 mình len lén chạy đến phía sau vách núi, đến nay sinh tử chưa biết! - Trong thanh âm rõ ràng mang theo mệt mỏi.

— Người đi tới bên kia vách núi tìm chưa? - Tư Mã Duệ không thể nào tin nổi- Ngươi đừng quá lo lắng, Tần Nhi nàng mỗi lần cũng có thể gặp dữ hóa lành, lần này, nàng nhất định cũng có thể, chúng ta bây giờ tình cảnh không tốt, hành động thiếu suy nghĩ chỉ đem kế hoạch tất cả đều phá hủy!

— Hừ! - Tư Mã Hằng lại khó có thể bình phục, 1 quyền đánh vào trên bàn vuông, tức giận nói- Hồ Thanh Ca, nếu như Tần Nhi xảy ra chuyện gì, ta bắt ngươi chôn cùng!

Xoạch ————— tiếng xé rách vang lên hậu, giữa bàn vuông sau 1 cú đập của lập tức hiện lên nhiều vết nứt, sau đó bằng 1 tiếng, vỡ vụn thành tứ đoạn.

— Các người nói cái gì! - Hồ Thanh Ca bỗng nhiên đập bàn, liềm khởi con ngươi, lạnh lùng nhìn quỳ trên mặt đất 1 đám người, 1 cổ băng lãnh lửa giận lãnh ý từ trên người dần lộ ra, cái loại lãnh ý này như sương lạnh, cấp tốc đem không khí trong gian phòng ngưng trệ lại.

Mọi người trong lòng cứng lại, đầu cơ hồ dán tại mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy.

— Trang chủ bớt giận, tiểu nhân đáng chết! - Quân gia dẫn đầu phủ phục trên mặt đất, thanh âm run rẩy nói- Chỉ là, tiểu nhân thực sự không biết phu nhân như thế nào lại biến mất ở nơi đó!

Phía dưới là vách núi vạn trượng, rớt xuống, chỉ có kết quả thịt nát xương tan!

— Ta không muốn nghe lời vô ích, ngươi dẫn người cùng ta đi xuống tìm! Tìm không được, ta đem các người giết sạch! - Hồ Thanh Ca vung tay áo, cất bước ra khỏi gian phòng, vừa mới tới cửa, bên trong liền truyền đến 1 trận thanh âm trầm thấp.

— Thanh Nhi! - Thanh âm già nua lại mang theo cảm giác uy nghiêm- Trở về!

Buồng trong đi ra 1 vị lão bà tóc bạc hạc nhan, chống trượng từng bước 1 hướng hần đi đến.

— Tổ mẫu! - Hồ Thanh Ca cung kính hướng nàng gập đầu ý bảo.

Hồ thái quân 1 thân màu da cam tơ vàng đoàn phúc trường y, phỉ phạm chỉ bạc oản khởi, mạo ô trung bọc tơ vàng, mặt mày phúc hậu, lại lộ ra 1 chút sắc bén, 2 mắt như trước lợi hại hữu thần, yên lặng nhìn Hồ Thanh Ca.

— Thanh Nhi, ta không cho ngươi đi! - Hồ thái quân ở lão tỳ nâng hạ đi tới chính sảnh, tìm chính vị ghế bành ngồi xuống.

— Tổ mẫu, thứ cho cháu vô pháp tông mệnh, Tần Nhi nàng là phu nhân tương lai của cháu, cháu phải đi— Hồ Thanh Ca vừa chấp tay, đang muốn xoay người, phía sau lại truyền đến 1 trận mạnh nội lực, Hồ Thanh Ca lập tức phi thân né tránh.

Định thần nhìn lại, lại là cây trượng gỗ mun kia, kết kết thật thật đâm vào mặt đất 3 phần, văn dọc vắng tung tóe tể theo mộc trượng chậm rãi lan tỏa 4 phía.

— Hồ nháo! Ngươi đường đường là người đứng đầu 1 trang, vì 1 nữ nhân mất trinh tiết mạo hiểm hạ đáy vực! - Hồ thái quân tức giận hừ 1 tiếng- Ta không cho phép ngươi làm như vậy!

— Tổ mẫu, kia chỉ có thứ cho cháu đắc tội! - Hồ Thanh Ca vung tay áo, nghiêm nghị quát- Tứ đại hộ pháp!

— Có! - Từ trong bóng tối, phi thân nhảy ra 4 hắc y nam tử.

— Các ngươi lưu lại ngăn cản trong phòng tổ mẫu, những người còn lại đi theo ta! - Dứt lời, Hồ Thanh Ca liêu khởi bào bày, phi thân hướng phía trước.

— Thanh Nhi, hồ đồ a! - Hồ thái quân tức giận đứng lên, lại bị tứ sử ngăn lại.

— Thỉnh lão thái quân hồi! - Tứ sử đồng thời vây quanh đại môn, 1 tay đè lại chuỗi đao, cung kính nói.

— Hừ! - Hồ thái quân tức giận phát tay áo- Thực sự là trưởng thành, cánh cũng cứng rắn rồi!

— Lão thái quân, đừng giận, chộc tức thân thể thì không tốt đâu! - Lão tỳ vội vã đem nàng nâng ngồi ở ghế thái sư- Bất quá, ngài yên tâm, nữ nhân kia nếu quả thật nhảy xuống đáy vực, xác định vững chắc ngã cái thịt nát xương tan, đến lúc đó chỉ cần trang chủ tìm được thi thể của nàng, hần cũng tự nhiên sẽ chết phần nhi tâm này!

— Hazz... ...- Lão thái quân thở dài 1 hơi- Đứa nhỏ này, rất giống người mẹ si tình của nó, quá si tình, đến cuối cùng, bị thương lại tổng là mình!

— Các ngươi cần phải tìm kiếm cẩn thận, không được bỏ qua bất luận 1 chỗ nào! - Quân gia tay cầm cây đuốc, đứng ở bên người Hồ Thanh Ca, đầu vào đây chỉ huy toàn bộ người hầu, dọc theo đáy vực, phô thức triển khai tìm tòi.

Hồ Thanh Ca gương mặt lãnh tĩnh, nhìn hết thấy trước mắt, sau đó ngẩng đầu hướng phía trên vách đá nhìn lên, ánh mắt lợi hại đảo qua mỗi 1 chỗ vách đá, đột nhiên ánh mắt dừng lại, lát sau ngày càng lạnh lùng sắc bén.

— Đi vào trong đó! - Hồ Thanh Ca chỉ vào 1 chỗ ở giữa vách núi, hô- Đem cây đuốc hướng nơi đó ném!

Vừa dứt lời, tất cả cây đuốc đều hướng phương hướng hần chỉ ném tới, chỉ 1 thoáng, 1 chỗ trên vách núi liền bắn ra nham thạch hiện ra trước mắt mọi người.

— Hừ, vách núi này cư nhiên cũng có 1 chỗ như thế! - Hồ Thanh Ca liễm khởi 2 tròng mắt, nhóc ra lạnh lùng sắc bén, vừa đề khí, chân đạp thạch bích, hướng khối vách núi bắn ra nham thạch kia bay tới.

Phi trên dòng nham thạch, hần liền nhìn thấy cái sơn động kia, hần thật không biết, ở đây cư nhiên sẽ có 1 sơn động như thế, nhắt lên 1 cây đuốc, hần hướng bên trong sơn động đi vào.

— Dạ công tử, tiểu thư nhà ta sắc mặt càng ngày càng khó coi! - Ngồi trong xe ngựa chạy không ngừng nghỉ, Hạnh Nhi 1 bên ôm Tô Tần, 1 bên dùng khăn lụa lau mồ hôi hột không ngừng chảy ra trên thái dương của nàng, lo lắng hô- Còn bao lâu nữa mới có thể đến Lãnh Nguyệt bảo a!

Nàng rất lo lắng, tiểu thư còn chưa tới Lãnh Nguyệt bảo nhưng cứ luôn ngủ say ở trong ngực của nàng!

— Dừng! - Dạ Lãnh lập tức thắng xe ngựa, xoay người xuống xe, liêu khởi màn xe, nhảy vào bên trong.

— Để cho ta xem 1 chút! - Dạ Lãnh liêu khởi ống tay áo của nàng, áp 2 ngón tay lên, vì nàng bắt mạch.

— Dạ công tử, tiểu thư nhà ta như thế nào? - Hạnh Nhi khẩn trương nhìn hấn, lại thấy hấn cau mày.

— Hạnh Nhi cô nương, phiền phức người giúp ta đỡ nàng dậy, ta muốn vì nàng vận khí bảo vệ tâm mạch!

Hạnh Nhi giúp Dạ Lãnh đem Tô Tần nâng dậy, Dạ Lãnh đem chân khí của mình, chậm rãi đưa vào trong cơ thể Tô Tần, Hạnh Nhi kinh hỉ phát hiện, sắc mặt của nàng từ nguyên bản thanh sắc chậm rãi quay lại, từ từ có 1 tia huyết sắc.

— Dạ công tử, sắc mặt tiểu thư nhà ta đã khá lên rồi! - Hạnh Nhi cao hứng hướng hấn nói, lại phát hiện Dạ Lãnh sắc mặt trái lại khó coi, kinh hô- Dạ công tử, người thế nào cũng bị bệnh!

— Ta, không có việc gì, người đừng lo nữa! - Dạ Lãnh vội vã che miệng của nàng, hướng ra ngoài nhìn, Ngô Hạo tựa hồ không có phát hiện ở đây dị thường, hấn mới yên tâm, hướng Hạnh Nhi lộ ra suy yếu tiểu ý- Ta chỉ cần ngủ 1 chút lập tức sẽ không có việc gì, người đừng nói cho người khác biết được không?

Hạnh Nhi chẳng biết tại sao hấn phải làm như vậy, bất quá nàng vẫn gật đầu, đem Tô Tần nằm thẳng, sau đó lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch Dạ Lãnh.

Dạ Lãnh suy yếu tựa ở bên trong xe ngựa, song mắt nhắm Tô Tần, lại rơi vào trầm tư.

— Hằng! - Trong hôn mê Tô Tần lại đột nhiên hô 1 câu như vậy, sau đó cau mày, nước mắt không ngừng theo khóe mắt chảy ra.

— Tiểu thư... -- Hạnh nhi che miệng lại, len lén khóc, tiểu thư nhà nàng thật đáng thương!

— Hằng, đừng đi! - Tô Tần vươn tay trên không trung loạn đảo, lại bị 1 đôi tay lạnh như băng giữ lại.

— Dạ công tử? - Hạnh Nhi không hiểu nhìn Dạ Lãnh.

— Hằng! - Tô Tần nhú chặt chân mày, tay lạnh như băng chăm chú nắm Dạ Lãnh.

— Ta ở chỗ này, người đừng sợ! - Dạ Lãnh hạ thấp ngữ điệu, 2 tay bao ở tay nàng, mềm nhẹ nói-Đừng sợ, ta ở chỗ này, nếu như người đau chịu không nổi, liền cắn tay của ta đi!

Tô Tần tựa hồ nghe tới lời của hấn, ở trong thống khổ hướng hấn lộ ra nhẹ cười, sau đó, Dạ Lãnh tay vẫn nắm chặt tay Tô Tần, mà nàng tựa hồ thật sự chiếm được lớn lao cổ vũ, kỳ tích bần kiên trì xuống.

Xe ở trên đường chạy xóc nảy sau 1 thời gian ngắn, bọn họ rốt cuộc đi tới Lãnh Nguyệt bảo.

— Oa, đây là Lãnh Nguyệt bảo a! - Tần Như Ca ngẩng đầu, nhìn xây ở sườn núi, giữa mây mù là 1 tòa thành cao to liên xuất hiện ở trước mắt, hùng tráng ngoại hình, làm cho người ta nghiêm nghị khởi kính.

— Chúng ta thế nào đi vào? - Tần Như Ca ngẩng đầu, hướng tọa pháo đài hùng vĩ kia nhìn, cảm thán nói- Nhìn ngoại hình to lớn cổ kính thế này, như vậy bên trong cơ quan uy lực thì càng thêm không thể đo lường!

— Theo ta, đừng đi nhầm! - Ngô Hạo đi ở phía trước dẫn đường.

Dạ Lãnh ôm Tô Tần theo đi phía sau, Tần Như Ca cùng Hạnh Nhi theo sát bên cạnh.

— Oa, từ bên trong nhìn, Lãnh Nguyệt bảo càng thêm đồ sộ! - Tần Như Ca ngẩng đầu lên, nhìn kết cấu nội bộ, phát hiện, ở đây giống như là 1 huyết động thiên nhiên thật lớn, chỉ là bên trong chứa rất nhiều kết cấu máy móc tinh xảo, làm cho cả sơn động thoát nhìn, lại thêm 1 ít nghiêm nghị có tự.

— Ha hã, người đừng luôn ngẩng đầu, cẩn thận trật cổ! - Ngô Hạo điểm điểm đầu của hấn, cười nói- Qua đường con nhỏ phía trước chính là hoa viên, chúng ta phải đặc biệt cẩn thận, theo sát ta, đừng lên tiếng!

— Vì sao? - Tần Như Ca nhìn Ngô Hạo vẻ mặt nghiêm túc có chút kỳ quái, tựa hồ phía trước có vật gì đáng sợ đang chờ bọn họ.

— Vấn đề không nên hỏi, thì đừng hỏi, người theo ta là được!

80. Chương 80: Đối Với Nàng Động Tâm?!

Dạ Lãnh nhìn nằm trong ngực mình Tô Tần, lộ ra nhàn nhạt tươi cười- Người kiên trì 1 chút, rất nhanh sẽ đi tới hàn đàm!

Quả nhiên sau khi đi qua con đường nhỏ kia 1 đại hoa viên liền hiện ra trước mắt.

4 phía bụi cây cao vút, bóng bẩy thúy thúy, ngay cả bụi cây thấp bé cũng đều xanh biếc, các loại kỳ hoa dị thảo càng nhiều đếm không xuể.

— Đây là loại hoa gì a! - Hạnh nhi hết sức tò mò, quên mất lời dặn của Ngô Hạo, nhẹ giọng hỏi.

— Xuýt ———— - Ngô Hạo vừa định che miệng của nàng, đã không kịp rồi, 1 con vẹt lục sắc bay tới, dừng ở trên nhánh cây phía trên đỉnh đầu Hạnh Nhi.

— Không xong! - Ngô Hạo hô nhỏ, vừa định đưa tay ra trừ con vẹt kia, tay còn chưa chạm đến nó, vẹt liền phịch cánh bay lên trời.

— Có tiểu đầu, có tiểu đầu!!! - Bén nhọn tiếng la vọng ở trong vườn hoa trống trải.

— Phiền toái! - Ngô Hạo vỗ đầu 1 cái, nặng nề thở dài.

— Làm sao vậy? - Hạnh nhi không hiểu ý hẩn.

— Cái gì cũng đừng nói, chạy mau - Dạ Lãnh ôm Tô Tần xoay người, hướng ở chỗ sâu trong rừng rậm chạy tới.

Hạnh Nhi còn chưa lấy lại tinh thần, liền bị Ngô Hạo ôm lấy, Tần Như Ca theo sát phía sau, cũng hướng ở chỗ sâu trong rừng rậm chạy tới.

— Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chúng ta tại sao phải né tránh? - Tần Như Ca theo bọn họ trốn ở chỗ sâu trong rừng rậm, đã định thần xong, hẩn lập tức mở miệng hỏi.

— Dừng lên tiếng, con vẹt kia còn chưa có bay xa, nếu như bị hẩn phát hiện, chúng ta liền thảm! - Ngô Hạo đề đầu hẩn thấp xuống, dùng thanh âm cực kỳ thấp nói.

— Hẩn là ai? - Trực giác nói cho Tần Như Ca, trong miệng Ngô Hạo kia “Hẩn” tuyệt đối không phải chỉ con vẹt đó, hơn nữa nghe khẩu khí của hẩn, tựa hồ Ngô Hạo đối này “Hẩn” có tương đương sợ hãi.

Đến tốt cùng là ai khiến hẩn sợ hãi như vậy?

Chỉ chốc lát sau, con vẹt luôn bay quanh ở giữa không trung đột nhiên đình chỉ tiếng kêu, sau đó là 1 mảnh vắng vẻ, chậm rãi có thanh âm gì đó từ bên ngoài rừng rậm truyền tới.

Sàn sạt thanh âm tựa như là có người đang từng bước tới gần, cước bộ trầm ổn, lúc đi qua tựa hồ có thể mang theo 1 trận gió, lá trên thân cây từng nhỏ đều không ngừng rung động.

Tiếng bước chân dừng lại ở dưới bóng cây tùng, dựa theo cái bóng chiếu ra, có thể thấy được, người đến là cái nam tử vóc người vĩ ngạn, đầu trên bả vai của hẩn chính là con vẹt kia.

— Là ở đây sao? - Thấp thuần thanh âm truyền đến, ngữ điệu thật bình tĩnh, nhưng lại mang theo 1 tia ý vị nghiêm nghị làm cho người ta khởi kính.

— Đúng vậy! - Con vẹt gật gật đầu, trên bờ vai hẩn nhẹ nhàng điểm điểm.

— Đều ra hết đi! - Thấp thuần thanh âm mà mang theo uy nghiêm lần thứ 2 vang lên, lần này ngữ điệu lại đề cao không ít, giọng ra lệnh lại ngày càng nồng đậm.

Dạ Lãnh than nhẹ 1 tiếng, dẫn đầu ẩn thân núp phía sau bụi tùng đứng lên, sau khi hẩn nhìn thấy người tới, cúi đầu, có chút bất đắc dĩ nói- Phụ thân, hẩn đã trở về!

— Phụ thân? - Tần Như Ca giật mình nhìn Dạ Lãnh, quý công tử băng lãnh xưa kia, bây giờ lại thành 1 bộ dáng cung kính, sao có thể không khiến hẩn giật mình, nhưng càng làm cho hẩn giật mình hơn chính là, vị nam tử tóc bạc trước mắt này, hẩn 1 thân hắc y, đầu tóc toàn bộ búi cao, nhìn bộ dáng hẩn, bất quá tối đa chỉ hơn 40 tuổi, sao toàn bộ mái tóc đều bạc trắng a!

Nam tử xoay người, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Dạ Lãnh, sau đó đưa mắt nhìn trong ngực hắn Tô Tần, nhàn nhạt liếc mắt nhìn xong, lại đảo qua mọi người, cuối cùng đưa mắt dừng ở trên người Dạ Lãnh.

— Người cuối cùng cũng chịu trở về? - Trong ngữ khí của hắn mang theo ý trách cứ- Ta còn tưởng rằng, người đã quên đường về nhà, bắt quá hoàn hảo, xem ra người tựa hồ còn nhớ rõ!

— Bất quá, người hắn là nhớ, ta từng nói qua, không cho phép mang ngoại nhân tiến Lãn Nguyệt bảo, bây giờ người muốn như thế nào giải thích với ta! - Hắn tiếp tục nói.

— Phụ thân, là hài nhi không tốt, bất quá hài nhi đích xác có nan ngôn chi ẩn, mong rằng phụ thân có thể cho hài nhi mượn hàn đàm dùng 1 lát!

— Mượn hàn đàm làm gì! - Hắn hướng Tô Tần trong lòng Dạ Lãnh nhìn lại- Nha đầu này là ai?

— Phụ thân, ta mượn hàn đàm, là vì cứu nàng, nàng bị người hạ cổ độc, chỉ có hàn băng trong hàn đàm mới có thể đem cổ độc trong cơ thể nàng bức ra, phụ thân, cứu 1 mạng người còn hơn xây 7 tòa tháp! - Dạ Lãnh nói xong liền hướng hắn quỳ xuống- Phụ thân, hài nhi biết, mang ngoại nhân hồi bảo đã là không đúng, lại còn dùng hàn đàm cứu người càng thêm không đúng, chỉ là phụ thân, người này hài nhi vô luận như thế nào cũng phải cứu! Kính xin phụ thân thành toàn!

— Người! - Tóc bạc nam nhân bỗng nhiên liếc khỏi con người, trong mắt lộ ra lạnh lùng sắc bén quang mang- Cứu nàng thì có thể, nhưng ta hỏi người, nàng cùng người là quan hệ như thế nào, người hắn là hiểu rõ, Lãn Nguyệt bảo chưa bao giờ cứu ngoại nhân!

— Nàng, nàng là hài nhi... ..- Dạ Lãnh lúc này trên mặt có chút trắng bệch cư nhiên hiện lên 1 tia mây đỏ, cúi đầu nhìn trong lòng mình Tô Tần- Nàng là người trong lòng hài nhi!

— Người trong lòng thì như thế nào? - Tóc bạc nam nhân hừ lạnh 1 tiếng- Ta hỏi chính là người cùng nàng là quan hệ như thế nào!

— Nàng là nữ nhân của hài nhi! - Dạ Lãnh bỗng nhiên ngẩng đầu, kiên định nói với hắn- Thỉnh phụ thân cứu nàng!

— Nga? - Tóc bạc nam nhân lẳng lẳng nhìn hắn, ánh mắt lợi hại tựa hồ muốn đem hắn nhìn thấu triệt, Dạ Lãnh không sợ đón nhận ánh mắt xem xét của hắn, thần tình bình tĩnh mà thông dong.

Nhìn 1 lúc lâu, tóc bạc nam nhân mới đưa ánh mắt xem xét thu hồi, ngược lại nhìn về phía sau hắn, lời lợi giọng liền nói- Ngô Hạo, ta kêu người mang Thiếu chủ trở về, cũng không có nghĩa là muốn người đem ngoại nhân mang vào bảo lý!

— Ngô Hạo biết sai! - Ngô Hạo lập tức quỳ xuống- Chỉ là, xin chủ nhân cứu Nhuế tiểu thư!

— Hừ, đợi 1 lúc lại xử trí người! - Tóc bạc nam nhân quay đầu, nhìn Dạ Lãnh- Người nói nàng là nữ nhân của người, có từng nghĩ thông suốt chưa!

Băng lãnh trong giọng nói mang theo chất vấn, hắn hiểu biết con trai của mình, quen thuộc từng biểu tình, từng động tác của nhi tử, bởi vậy hắn có thể khẳng định, nữ nhân này tuyệt đối không phải giống những lời trong miệng Dạ Lãnh.

— Có! Hài nhi nghĩ rất thông suốt! - Dạ Lãnh tự nhiên cũng nghe thấy nghi vấn trong giọng nói phụ thân, chỉ là, tên đã trên đây, không thể không phát, mặc dù phụ thân biết chân tướng, hắn tuyệt đối cũng không lùi bước.

Tóc bạc nam nhân không lên tiếng nữa, chỉ là lẳng lẳng nhìn Dạ Lãnh, qua thật lâu mới mở miệng nói- Hạo, người đi theo ta!

Tô Tần chỉ cảm thấy 1 đạo ánh mắt lợi hại thủy chung qua lại ở trên mặt mình, mặc dù là ở trong hôn mê, nàng như trước có thể cảm nhận được kia phân lạnh lùng nhìn kỹ, cả kinh nàng đầy lòng run lên, mở mắt ra lại nhìn thấy 1 đôi như ưng bàn lợi hại con người chính nhìn mình chăm chăm.

Đảo hít 1 hơi lãnh khí, nàng có chút sợ tiến trong lòng Dạ Lãnh, tay nhỏ bé nắm chặt phần xiêm y trước ngực hắn, chỉ là khẽ động tác này của nàng lại làm cho Dạ Lãnh thân thể chấn động mạnh 1 cái, lập tức cứng đờ, ửng đỏ nhỉnh hồng 2 má trắng bệch của hắn.

— Dạ Lãnh? - Tô Tần có chút lo lắng nhìn hần- Người không sao chứ? - Mặc dù hần trong ngày thường thoát nhìn giống như là 1 ma ốm, thế nhưng cái loại bệnh trắng bệch này nàng xem quen rồi, cũng không có gì đặc biệt, chỉ là bây giờ 2 gò má nhuộm hồng của hần thoát nhìn trái lại làm cho người ta cảm thấy không thích ứng.

— Không, không có gì... -- Dạ Lãnh không được tự nhiên quay đầu, cố gắng bình phục chính mình viên kia tâm không ngừng nhảy lên.

— Hần là ai? - Tô Tần nghiêng đi mặt, vẫn nhìn mình chăm chăm tóc bạc nam nhân, cặp kia lợi hại mắt lại là như thế bức người, không để cho người khác lưu lại 1 điểm dư địa, bức thẳng đến chỗ sâu nhất trong tâm.

— Hần là phụ thân ta, đừng sợ, phụ thân ta sẽ chữa hết bệnh cho người, đừng lo lắng!

— Ân- Tô Tần mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, bất quá nụ cười của hần rất sạch sẽ, như 1 loại ủng hộ vô hình, mặc dù đau đớn như trước đang tiếp tục, nhưng nhìn đến nụ cười của hần, Tô Tần có thể cảm thấy hết sức yên bình, có đủ sức lực tiếp tục chống đỡ.

Hàn đầm nằm ở phía bắc Lãnh Nguyệt bảo, nơi đó hàn khí 4 phía, trong vòng phạm vi 10 trượng liền có thể cảm thấy hàn khí bức người, Tô Tần bị Dạ Lãnh chăm chú hộ vào trong ngực, mặc dù ngực của hần rất ấm áp, nhưng vẫn như cũ khó có thể chống được hàn khí tập kích người kia, Tô Tần nhìn không được đánh cái rùng mình.

— Thế nào, lạnh lắm sao? - Dạ Lãnh thấy sắc mặt của nàng trắng bệch hết mức, đáy lòng lo lắng, lúc này còn chưa tới hàn đầm, nàng liền chịu không nổi, nếu như thật vào trong hàn đầm, nàng có thể chịu được hàn khí lạnh đến tận trong xương kia sao!?

— Ân, lạnh quá ~! - Nói xong, Tô Tần lại rút 1 chút thân thể, càng thêm lúi sâu vào trong ngực của hần, sau đó vươn tay hoàn ở hông của hần đem thân thể dán chặt hơn tại trước ngực của hần sưởi ấm.

Dạ Lãnh thân thể ở nàng thân thủ ôm lấy thất lưng hần 1 khắc kia, cứng còng lại, trên mặt liền bốc lên mây đỏ, hầu kết trên dưới lặn, nuốt xuống vài hơi, sau đó dùng hơi khàn khàn thanh âm nói- Chúng ta sắp vào hàn đầm, người nếu như sợ, ta vào cùng người!

Tô Tần nghe vậy, ngẩng đầu nhìn hần, trong lúc nhất thời đối với hần như vậy ôn nhu lời nói có chút tiếp thụ không nổi, trước đây nhìn Dạ Lãnh tổng là 1 bộ biểu tình cự người ngoài ngàn dặm, cặp kia tịch mịch trong mắt luôn là cảm giác nhàn nhạt xa cách, tựa hồ ai cũng không thể tiến vào thế giới của hần lý, thế nhưng hần hôm nay lại dùng vậy ân cần thần tình nhìn mình, còn nói ra như vậy ôn nhu, điều này làm cho Tô Tần mở rộng tầm mắt.

1 khắc kia, tựa hồ 4 phía hàn khí đều bị ánh mắt ôn nhu này hóa giải.

— Lãnh Nhi, người còn không phóng nàng xuống, thật muốn theo nàng cùng nhau tiến hàn đầm sao!

— Dạ, hài nhi quyết định, muốn theo nàng cùng nhau tiến hàn đầm! - Chỉ là mới cách 10 trượng nàng liền chịu không nổi kia hàn khí bức người, nếu thật bước vào hàn đầm, đây chẳng phải là hội yếu mạng của nàng!

— Người! - Tóc bạc nam tử liềm khởi con người nhìn chăm chăm Dạ Lãnh rất lâu, cuối cùng hần than nhẹ 1 tiếng- Được rồi, chỉ cần người không hối hận!

— Đa tạ phụ thân! - Dạ Lãnh hướng hần thi lễ 1 cái, ôm Tô Tần hướng hàn đầm đi đến.

— Dạ Lãnh, nơi đó rất lạnh, người đừng đi, 1 mình ta có thể chịu được- Nhìn thấy hần kia trong nháy mắt sắc mặt chuyển trắng bệch, Tô Tần có chút bận tâm nhìn hần, buông lỏng tay ra, muốn tránh thoát ngực của hần.

— Đừng nhúc nhích, nơi đó rất lạnh, 1 mình người chống không được tới cuối đâu, ta từ nhỏ đã ở chỗ này phao, không sợ! - Dạ Lãnh ôm chặt nàng, không cho nàng giãy giụa, trên mặt lộ ra nhàn nhạt cười.

Tô Tần hơi nhíu mày, nàng không biết, nguyên lai Dạ Lãnh ngay từ nhỏ đã phao trong hàn đầm, vậy sắc mặt trắng bệch cũng là bởi vì hàn khí hàn đầm này gây ra sao?

Hắn rút cuộc bị bệnh gì?

Quay đầu nhìn về phía sau, cái kia chậm rãi biến mờ ở sương trắng lý tóc bạc nam nhân, hắn đáy mắt xẹt qua 1 tia thần thờ, bỗng nhiên lại nhéo đau lòng của nàng, trong trí nhớ tựa hồ rất lâu trước kia, cũng có người dùng như thế thần thờ thần tình nhìn mình.

Tóc bạc nam nhân bóng người từ từ biến mất ở giữa sương trắng, trong lòng nổi lên 1 tia thở dài, Lãnh Nhi, người cuối cùng vẫn là bước lên rập khuôn theo hắn!

Bọn họ đều tới! Nó nhìn cái nha đầu kia trong mắt mang theo chính là loại ôn nhu mà chính mình cũng có thể cảm thấy, mà cái loại ôn nhu này mình chưa bao giờ thấy qua ở trên người Lãnh Nhi trước đây.

Lãnh Nhi vẫn luôn là băng lãnh, đáy mắt vĩnh viễn đều chỉ mang theo thần tình xa cách, mà hôm nay, đáy mắt hắn cái loại này không những không có xa cách, thay vào đó là ôn nhu trù mến ngay cả mình cũng chưa từng thấy qua.

Lãnh Nhi, người có biết, trên đời này thứ khó lấy nhất chính là chữ tình, nhưng thứ tối đả thương người cũng là chữ tình!

Nhớ lại, năm đó hắn theo đại hỏa trung ôm nó ra lúc, nó đáy mắt kia phân băng lãnh, giống như nước trong hàn đàm kia hoảng sâu thẳm mà băng lãnh, vì giải trừ trên người nó ngày ấy đem chích ngao hỏa độc, mình mới vì nó xây cái hàn đàm này, đem thân thể nó ngâm tại trong hàn đàm, bây giờ nó lại vì cái nha đầu kia, mà phải đem chính mình lần thứ 2 đưa thân vào lửa tình trung chích nướng 1 lần!

18 năm trôi qua, chẳng lẽ, như vậy luân hồi như trước không thể thay đổi!

— Lãnh!

Tô Tần mày nhăn lại, trong lòng đau đớn bị kia hàn khí không ngừng ăn mòn mà đến, đè ép đi xuống, thế nhưng lập tức lại đến 1 trận trùy tâm đau đớn, thẳng ép đại não, trong lúc nhất thời mơ hồ thần trí.

Bán mở mắt ra, trước mắt đột nhiên hiện lên 1 màn, ở trong sương trắng, nàng nhìn thấy 1 đoàn hỏa đang cháy, ở trong biển lửa có người ở cuồng tiếu, có người ở găm nhẹ, lại tựa hồ là có người ở khóc, kèm theo này đó âm ỹ thanh âm mà đến, lại là từ từ tiếng ca?

Tiếng ca? Đúng vậy, đích thực là tiếng ca, hơn nữa còn là cái loại mờ ảo thanh âm, tựa hồ theo chân trời truyền đến âm thanh của tự nhiên, Tô Tần tỉnh khỏi chân mày, loại này thanh âm, nàng đã nghe qua, ngày ấy ở khách điểm làm mộng, nàng liền từng nghe qua, không thể nào quên được cặp kia yêu dị con người, như vậy kinh tâm!

Trong lòng giật mình, Tô Tần bỗng nhiên mở mắt ra, 4 phía là 1 mảnh tràn ngập sương trắng, ngoại trừ mềm rũ xuống bốc lên màu trắng hàn khí, cái gì cũng không có.

Thân thể ngâm ở trong hàn đàm, lạnh lẽo đến tận xương đem máu quanh thân đều ngưng trệ, thân thể của nàng cứng còng nằm ở trong lòng Dạ Lãnh, nếu không phải Dạ Lãnh chăm chú ôm lấy chính mình, phỏng chừng nàng đã sớm trượt đến dưới đáy hàn đàm, thành 1 pho tượng băng, chân chính xuất sư chưa tiếp thân chết trước!

— Người tỉnh? - Dạ Lãnh mềm nhẹ lời nói bay vào bên tai- Thế nào đầu đều đầy là mồ hôi, thấy ác mộng?

— Ân, ta mơ thấy 1 đoàn hỏa thật lớn, có người ở hỏa lý hát, kia tiếng ca rất mờ ảo, tựa hồ là theo chân trời truyền đến âm thanh của tự nhiên! - Tô Tần vô lực tựa đầu dựa vào trên bờ vai hắn.

— Hỏa? - Dạ Lãnh đáy mắt đột nhiên hiện lên 1 tia sáng- Người mơ tới hỏa? - Từ nhỏ hắn liền thường xuyên mơ tới hỏa, kia đoàn kim sắc hỏa diễm ở giấc mộng của hắn lý lại là 1 loại giày vò, hắn mơ tới chính mình bị ngọn lửa chích nướng, trở mắt nhìn hỏa diễm từng chút 1 cắn nuốt thân thể của mình, hắn tuy không có cảm giác được đau đớn, nhưng là kinh khủng theo dưới đáy lòng lan tràn ra.

— Ân, thật lớn hỏa, tựa hồ còn có người ở hỏa lý cười, còn có người ở hỏa lý khóc...- Tô Tần lần đầu tiên nằm mơ, mơ tới này, lại có người ở hỏa lý là cười, còn cười đến như vậy cuồng vọng.

__ Tần Nhi là người suy nghĩ quá nhiều thôi, người bây giờ đã có cảm giác thích ứng chưa? - Dạ Lãnh chăm chú ôm lấy nàng, ôn nhu ở bên tai nàng nói- Đừng sợ, nếu như người thực sự chịu không nổi, liền hung hăng cắn ta, như vậy người sẽ dễ chịu 1 chút!

Nói hắn đưa tay ra, ý bảo nàng tùy thời cũng có thể cắn đi xuống.

Ha hả, Tô Tần nhìn hắn vẻ mặt thành khẩn, khóe miệng nổi lên cười khở, nếu như thật phải cắn hạ, răng của nàng trước sẽ nứt ra mất, bắt quá nước hàn đầm này thực sự quá lạnh a!

Lãnh được liền run lên cũng không có khí lực, Tô Tần suy yếu ngẩng đầu, nhìn người bên cạnh, hắn tựa hồ tuyệt không thụ ảnh hưởng của hàn đầm này, cả người ngoại trừ sắc mặt trắng bệch 1 chút, tựa hồ cũng không có như mình chật vật.

__ Ta, quen rồi!- Dạ Lãnh chỉ là cúi đầu nói, kia dường như nhuộm sương lông mày hơi nhăn lại, tựa hồ rơi vào trong trí nhớ nào đó, vẻ thống khổ vô tận ở đáy mắt trải ra.

__ Quen? - Tô Tần trắc ngẩng đầu nhìn hắn- Người trước đây cũng thường xuyên ở chỗ này?

Nàng phát hiện, này là lần đầu tiên mình nhìn Dạ Lãnh gần như vậy, tuần lã thanh dật, trên mặt hắn luôn có 1 loại nhàn nhạt, lái đi không được ưu sầu, đáy mắt cái loại này cảm giác xa cách, từ lần đầu thấy mặt liền mang theo lạnh lùng ánh mắt nhìn mỗi người, không cho người tới gần, cũng không tới gần người, trên mặt chỉ còn thiếu viết “Người sống chớ gần” 4 đại tự này!

__ Ha hả, trước đây bên trong cơ thể của ta có rất nhiều hỏa độc, cách mỗi bán nguyệt sẽ lại phát tác 1 lần, vì thanh trừ trong cơ thể độc hỏa, phụ thân liền đi tuyết sơn đỉnh vì tìm cái hàn đầm băng nước này, mỗi bán nguyệt đều dùng nước băng ngâm thân thể, có thể đem trong cơ thể dư độc bài trừ!

__ Kia 1 mình người nhất định rất sợ hãi, đúng không?

__ Sẽ không, mặc dù mỗi đêm ta đều làm ác mộng, bắt quá khi đó đều có cha bồi ở bên cạnh ta, hắn cũng giống như bây giờ, đem ta chăm chú ôm vào trong ngực, sau đó thanh xướng 1 ca khúc cho ta.

__ Là bài ca gì? - Nàng trong lúc bất chợt rất muốn biết.

__ Ta hát cho người nghe- Khi đó hắn là nghe bài hát này, như thế mới ngao tới bây giờ.

__ Ân! - Tô Tần gật gật đầu.

Dạ Lãnh hơi bứt lên khóe miệng, nhẹ nhàng mà hát khởi, dùng 1 loại ngữ điệu nhẹ như miểu hát khởi, kia 1 thủ xa xôi, mờ ảo ca khúc... ..

Khói lửa khởi, yêu tựa lãng đào sa, gặp phải nàng, như nước mùa xuân ánh hoa lê, vung kiếm đoạn thiên nhai, tương tư để nhẹ hạ, trong mộng ta si ngốc chờ đợi... ..

Trong mộng thanh âm cũng giống như hắn hát như vậy thanh linh ôn nhu, Tô Tần dựa vào trên bờ vai hắn, khóe miệng câu dẫn ra 1 mặt cười, tựa hồ có lẽ trước đây, có người cũng từng như vậy ở bên tai của nàng như vậy thanh xướng, kể ra vô hạn đích tình, thần thờ... ..

Đãi Tô Tần tỉnh lại thời gian, nàng phát hiện mình đang nằm ở trên giường lớn thoải mái, tứ diện hạ xuống thùy mạn che khuất tất cả bên ngoài, xuyên thấu qua môn lung gấm mạn, nàng nhìn thấy bên ngoài gấm mạn, đứng 1 người bóng người cao lớn.

__ Người nói Tư Mã Hằng hắn đang đứng bên ngoài Lãnh Nguyệt bảo? - Người tới thanh âm áp rất thấp, trong giọng nói mang theo kinh ngạc.

__ Phải, thiếu chủ, chủ nhân không cho hắn nhập Lãnh Nguyệt bảo, tương kì chắn bên ngoài bảo!

__ Vậy hắn có động tĩnh gì? - Dạ Lãnh xoay người nhìn về phía người tới.

__ Hắn tựa hồ muốn xông vào!

__ Nga? - Dạ Lãnh đảo là có chút bội phục dũng khí của hắn, ghé mắt nhìn nhìn người trên giường, khóe miệng vung lên- Người lui xuống, có động tĩnh gì lại đến hồi báo!

Hắn không nghĩ tới Tư Mã Hằng nhanh như vậy đã đi tới Lãnh Nguyệt bảo, bất quá lấy cá tính của hắn, sẽ liều mạng xông vào cũng là ở trong dự đoán của mình, vì Tần Nhi, hắn quả nhiên là cái gì cũng không sợ!

Tư Mã Hằng 1 thân thanh sắc trường bào, thần tình ngưng túc, ngửa đầu nhìn kia tọa cao to pháo đài, Lãnh Nguyệt bảo quả nhiên danh bất hư truyền, rộng lớn khí thế làm cho người ta nghiêm nghị khởi kính.

Mấy ngày trước, Mị hồi báo, hắn mới biết được Tô Tần bị Dạ Lãnh mang về Lãnh Nguyệt bảo, thế là hắn đi suốt đêm đến, liền vì có thể nhìn thấy nàng, ai ngờ lại bị Dạ Lãnh từ chối ngoài cửa.

— Dạ Lãnh, ta biết ngươi ở bên trong, mau ra đây! - Tư Mã Hằng cao giọng hô- Nếu không đừng trách ta hủy đi Lãnh Nguyệt bảo của ngươi! - Hôm nay, hắn vô luận như thế nào đều phải nhìn thấy Tần Nhi, mang nàng ấy đi.

Thanh âm đi qua nội lực đề cao đến 1 to rõ độ cao, vang vọng trên không trung, lượn lờ lan tỏa.

Dạ Lãnh lẳng lặng đứng ở trong phòng, nhưng cũng nghe rõ ràng, khóe miệng câu dẫn ra, đáy lòng lại ở cười lạnh- Người muốn gặp nàng ấy sao?

Tô Tần nhìn chính mình, cổ độc mặc dù bị đè ép đi xuống, thế nhưng, thân thể của nàng cũng đã bị hàn khí ăn mòn, mà trở nên dị thường suy yếu, xem có 1 lần, thiếu chút nữa đã chết ở trong lòng Dạ Lãnh.

Bây giờ nàng cho dù có gặp Tư Mã Hằng, cũng chỉ có thể làm cho hắn càng thêm lo lắng mà thôi, nàng sợ thân thể của mình chịu không được phần lực nhật còn lại kia giầy vò, nếu như nàng thực sự không thể sống qua, như vậy, nàng hi vọng, hắn có thể quên nàng, không nên ở trong ký ức thống khổ vượt qua tuổi già, nàng thà rằng hắn tìm không được chính mình, liền làm lành ở chỗ này mang theo ký ức đối với hắn chậm rãi tiêu vong.

— Hazz, Tần Nhi, ngươi đừng tự làm khổ mình như vậy, hắn cũng sẽ rất thống khổ, kỳ thực có thể cùng người yêu cùng 1 chỗ, chẳng sợ núi đao biển lửa, cũng là loại ngọt ngào giầy vò- Dạ Lãnh ở màn ngoại ngồi xuống, vươn tay đè lại nàng tay lạnh như băng nói- Ngày mai, ngươi còn có thể tiếp tục không?

Đối với lần đó trải qua sinh tử, trong ký ức hắn hãy còn mới mẻ, nguyên bản còn thần tình hòa hoãn Tô Tần trong lúc bất chợt sắc mặt xoát 1 tiếng trở nên dị thường tử thanh, liền hô hấp đều tham tra không nổi, hắn ôm giống như là 1 khối thi thể băng lãnh, hắn sợ đến mức vội vàng đem nàng ôm ra khỏi hàn đàm, dùng nội lực đem hàn độc trong cơ thể nàng bức ra, này mới cứu được mạng của nàng.

Nếu như tiếp tục ngâm mình ở trong hàn đàm, nàng thực sự sẽ mất mạng, thế nhưng không ngâm mình ở trong hàn đàm, cổ độc trên người nàng liền lại sẽ sống lại, đến lúc đó, sẽ càng đau đớn gấp bội, đồng thời sẽ lấy đi mạng của nàng.

— Ân, ta muốn tiếp tục, chẳng sợ hội này lấy mạng của ta! - Tô Tần ngẩng đầu, kiên định nhìn hắn- Ta không biết khuất phục, chẳng sợ phải bồi thượng tính mạng của mình cũng sẽ không tiếc!

Dạ Lãnh 2 tròng mắt hé ra, vậy kiên định thần tình, vậy kiên định ngữ khí, hắn giống như đã từng quen biết, tựa hồ ở rất nhiều năm trước đây, hắn cũng nghe qua cô người đã từng nói như vậy.

— Chắc không, tốt lắm, ngươi đã quyết định, ta cũng sẽ cùng ngươi, cho dù là lên núi đao, xuống biển lửa! - Hắn rất tự nhiên nói ra những lời này, giống như là trước đây thật lâu, hắn cũng từng như thế kiên nghị nói ra những lời này.

— Dạ Lãnh! - Tư Mã Hằng ở bảo ngoại kêu cả buổi, lại không có bất luận cái hồi đáp gì, hắn nổi giận, vung tay áo, giờ kiếm hướng Lãnh Nguyệt bảo xua đi.

Loảng xoảng đương —————

Thật lớn thanh âm hồi chấn làm đau màng nhĩ, kiếm khí đem đại môn chấn được ông ông tác hưởng, nhưng mà đại môn vẫn như cũ lao cổ, không chút nào tổn hại.

— Dạ Lãnh, ta biết ngươi ở bên trong, lập tức đi ra! - Tư Mã Hằng đem chân khí trong cơ thể vận hành tới giữa i chưởng, quán nhập thân kiếm, chuẩn bị lại đánh lần thứ 2.

— Chủ nhân, tả sứ làm như vậy, sớm muộn sẽ đem đại môn đập bể khai, ngài xem... ..

— Sợ cái gì, hấn cho dù có thể đem môn đập bể khai, tiến vào, cũng ra không được! - Tóc bạc nam tử về mặt lạnh lùng, đứng ở phía trước cửa sổ, cúi đầu nhìn phía dưới điên cuồng kêu gào Tư Mã Hằng, đáy mắt hiện lên sát ý- Nhớ kỹ, 1 hồi nếu hấn xông vào, người lập tức khởi động cơ quan, ta muốn dùng toàn bộ pháo đài cơ quan đưa hấn khốn tử ở bên trong!

18 năm trước, nếu không phải là bởi vì hấn, Lãnh Nhi cũng sẽ không bị hỏa thực thống khổ, càng thêm sẽ không vì đi trừ trên người độc hỏa, mà bị hàn khí ăn mòn, đau đến chết, mà nam nhân này, hấn vẫn như cũ có thể tiêu dao sống.

— Chủ nhân! - Người bên cạnh kinh hô lên, nếu như phát động toàn bộ pháo đài cơ quan, như vậy người kia mặc dù là xông vào, cũng chỉ có 1 con đường chết, chủ nhân quả nhiên là muốn đưa hấn vào chỗ chết.

— Còn không đi! - Lôi lợi thanh âm nhảy lên, làm cho người ta cực sợ.

— Dạ, thuộc hạ đi chuẩn bị! - Người bên cạnh cúi đầu cung kính lui ra.

Tóc bạc nam nhân đưa mắt hướng về phía người dưới bảo, khoe miệng câu dẫn ra 1 mặt cười lạnh.

— Tả sứ, thỉnh nghĩ lại, mặc dù ngài phá cánh cửa này, nhưng pháo đài lý còn có trọng trọng cơ quan, như thế cũng xông hung hiểm dị thường! - Mị cực lực khuyên bảo Tư Mã Hằng, hi vọng hấn dừng hành động theo cảm tính.

Tư Mã Hằng đương nhiên biết pháo đài lý phiêu lưu không thể nào thấp hơn Hắc Lâm, thậm chí càng thêm hung hiểm! Bất quá, hấn nếu biết Tô Tần ở bên trong, hấn liền tuyệt đối sẽ không lui về phía sau!

— Không cần nhiều lời, bản tọa tự có chủ trương! - Tư Mã Hằng huy khởi kiếm trong tay, 2 tròng mắt hé ra, tụ tập chân khí hướng đại môn hung hăng bổ tới.

Đùng ————— thật lớn thanh âm vang lên, đại môn ở trong nháy mắt bị chém thành 2 nửa, vỡ vụn gỗ bay tán loạn, ở trước mắt hấn rơi lả tả.

1 đôi tà mị trong mắt toát ra 1 loại bữa bãi sát ý, chặt chẽ nhìn thẳng thông đạo đen kịt phía sau cửa đạo kia.

Nhắc lên kiếm, hấn làm việc trước giờ không chùn bước đi vào... ..

Hồ Thanh Ca đứng ở trong “Tư Hương viên”, dài nhỏ trong con người lưu chuyển lạnh lùng sắc bén quang mang, hấn không nghĩ tới ở Tình Kiếm sơn trang vách núi hạ, cư nhiên sẽ có cái lối đi tốc hành tới “Tư Hương viên”, có cái lối đi này, liền có thể ở trong vòng 1 ngày qua lại 2 cái địa phương, chỉ là hấn này trang chủ tuyệt đối sẽ không cảm kích, là ai xây thông đạo này, là ai mang Tô Tần đi!

— Bẩm trang chủ, bên trong vườn chỉ thiếu Hạnh Nhi, Tần Như Ca, Dạ Lãnh bọn họ!

— Bọn họ khi nào thì đi? - Hồ Thanh Ca lạnh lùng nhìn cái bóng đứng ở bên người, toàn thân run rẩy Tần Như Nguyệt, nhú mày nói.

— Ta, ta không biết! - Tần Như Nguyệt run rẩy thanh âm nói.

— Nga, nếu là như vậy, vậy ta giữ lại người cũng vô dụng! - Nói xong hấn hướng cái bóng nháy mắt, 1 phen hàn quang 4 phía loan đao liên gác ở trên cổ Tần Như Nguyệt.

— A, đừng giết ta, ta nói, ta nói, bọn họ đi Lãnh Nguyệt bảo! - Tần Như Nguyệt sợ đến hoa dung thất sắc, kinh hô lên.

— Hừ, Lãnh Nguyệt bảo! - Hồ Thanh Ca phần nộ nắm nổi lên nắm tay, hấn sớm nên biết, cái kia Dạ Lãnh lai lịch tuyệt đối không đơn giản, chỉ là hấn không nghĩ tới Dạ Lãnh lại là người Lãnh Nguyệt bảo!

— Trang chủ, chúng ta sẽ đi Lãnh Nguyệt bảo sao?

— Đi, đương nhiên phải đi, bất quá, ta muốn mang phần hậu lễ cho hấn này!

Vào bảo nội, đó là 1 cái thông đạo đen kịt, Tư Mã Hằng mới vừa vào môn, phía sau nguyên bản đại môn còn lại mấy mảnh đột nhiên giáng xuống 1 đạo cửa sắt, trong nháy mắt, toàn bộ thông đạo liền bị màu đen sở vùi lấp.

Đột nhiên xoát 1 tiếng, thông đạo 2 bên dấy lên cây đuốc, chiếu sáng toàn bộ lối đi.

Mị nhìn chung quanh, 2 bức tượng đồng cao bằng người uy vũ mà đứng, thần tình uy nghiêm ngưng túc, các chấp 1 thanh trường kiếm, thủ hộ ở 2 bên thông đạo.

__ Tả sứ, ở đây quá nguy hiểm, chúng ta hay là trước lui ra ngoài! - Mị càng xem càng cảm thấy ở đây bầu không khí rất quỷ dị.

__ Không! - Tư Mã Hằng nâng tay lên, ngừng lời của nàng, 2 mắt nhìn chăm chăm phía trước dài dòng mà yên tĩnh thông đạo- Tần Nhi ở bên trong chờ ta, ta nhất định phải đi vào!

81. Chương 81: Cứu Nàng!

__ Tả sứ!

__ Mị, trên người của người mang theo vang trời lôi, có lẽ sẽ dùng được ở đây, tùy thời tiếp ứng ta!

__ Thuộc hạ tuân mệnh!

Tư Mã Hằng đem bào bày liêu khởi, thất ở bên hông, hít thật sâu 1 hơi, cầm kiếm đi thẳng về phía trước.

Nhìn bóng lưng Tư Mã Hằng, Mị trong tay chăm chú cầm vang trời lôi, tả sứ vì Tô Tần tiểu thư, nhiều lần lập đi lập lại lấy thân phạm hiểm, phần này thâm tình, liên luôn luôn lãnh huyết nàng cũng không thể không vì chi động dung, hi vọng tả sứ có thể thuận lợi tìm được Tô Tần tiểu thư!

Trong hàn đàm

__ Tần Nhi! - Dạ Lãnh đột nhiên phát hiện người trong lòng lại lần thứ 2 bất tỉnh đi, hần lập tức đem nàng ôm lên bờ, vì nàng đưa vào chân khí.

Tô Tần chỉ cảm thấy toàn thân lãnh đến xương, ngay cả sống lưng đều đã khởi rừng mình, cảm giác băng lãnh đến xương như dòng nước xiết đâm xuyên qua đại não, đau đớn không chỗ nào không có.

Dạ Lãnh đem như trước lãnh đến thẳng phát run Tô Tần ôm vào trong lòng, nhìn sắc mặt nàng càng ngày càng trắng bệch, tim của hần giống như là bị nhũ băng hung hăng trát qua đau đến nhói người, cắn chặt răng, hần lần thứ 2 đem chân khí đưa vào trong cơ thể nàng.

Phốc —————

Tô Tần bỗng nhiên uốn người về phía trước, phun ra 1 ngụm lớn máu, sau đó cả người liền triệt để mất đi tri giác, ngất ở trong lòng Dạ Lãnh.

__ Tần Nhi! - Vang lên bên tai là tiếng hét kinh khủng của Dạ Lãnh.

Đang xông vào cơ quan trận Tư Mã Hằng chỉ cảm thấy trong đầu chấn động, dưới chân bỗng nhiên cứng lại, thất thần trong nháy mắt, phi tiêu bắn ra, ngực căng thẳng, kim linh phi tiêu cứng rắn đâm vào vai phải hần.

Tư Mã Hằng vội vã vùng kiếm, đỡ thặng dư phi tiêu, lắc mình trốn ở sau đại trụ.

Ngô —————

Tuần mi chặt ninh, hần che vai phải, tay phải chấp nhất trường kiếm cắm vào mặt đất, lấy đó chống đỡ trọng lượng thân thể, thở phì phò ngụm lớn, trốn ở sau đại trụ, hần có thể quan sát toàn bộ thông đạo, vừa rồi hần chỉ là xông qua 2/3, bây giờ cũng chỉ còn lại có 1 đoạn ngắn khoảng cách, hần rất nhanh là có thể nhìn thấy Tần Nhi.

Tư Mã Hằng nhú chặt chân mày, vừa chẳng biết tại sao ngực đột nhiên cảm thấy 1 trận đau xót, tựa hồ là bị người hung hăng dùng độn khí đánh trúng bàn, đau đớn đột nhiên kéo tới, vì sao hần sẽ có loại cảm giác thống khổ này, chẳng lẽ là Tần Nhi nàng!

__ Tần Nhi, ngươi nhất định phải chờ ta! - Hần nhất định phải đi nhanh qua cơ quan trận ở đây!

Hồ Thanh Ca đứng ở bên ngoài bảo Lãnh Nguyệt, 2 tay phụ bối, quanh thân vây quanh xơ xác tiêu điều lãnh khí, làm cho người ta không dám đi tới cùng đứng sóng vai.

— Trang chủ... —- Quân gia cúi đầu đứng ở sau lưng của hắc hủi- Hồng y đại pháo đã nhắm ngay pháo đài, chỉ chờ trang chủ ngai ra lệnh 1 tiếng, liền lập tức nổ pháo!

Hồ Thanh Ca hé ra như ngọc bàn trắng nổi trên mặt lại hiện lên từng vết đạo gân xanh bàn giăng khắp nơi, vết hiện lên như rết bàn dữ tợn, trườn ở trên gương mặt, làm cho nguyên bản tà mị hắc trở nên như địa ngục Tu La, làm cho không ai dám nhìn thẳng.

— Nổ pháo! - Hồ Thanh Ca cúi đầu, mắt lại nhìn chằm chằm pháo đài thượng đứng người kia- Phá cửa cho ta!

— Tuân mệnh!

Bầu trời trong lúc bất chợt mây đen rậm rạp, điện thiểm tiếng sấm, lôi điện ở trên mặt của hắc soi sáng ra âm u thay thế quang ảnh, nước mưa đánh vào trên người, vài sợi tóc đen dán tại trơn bóng trán, vài đạo gân xanh kia lại càng dữ tợn đáng sợ hơn.

Ầm ầm —————

Thật lớn thanh âm vang lên, rung chuyển trời đất, 1 pháo vang lên, chấn được mặt đất đều ở lắc lư, Dạ Lãnh ôm thân thể Tô Tần bỗng nhiên đứng đưa, trọng tâm bất ổn, hắc ôm Tô Tần ngã vào trong hàn đàm, Dạ Lãnh chăm chú đem Tô Tần ôm vào trong ngực, dùng nhiệt độ cơ thể ấm áp nâng bằng lãnh thân thể, bằng lãnh hàn nước không ngừng mà tràn vào xoang mũi lý, Dạ Lãnh cúi đầu hôn lên nàng, đem khí hơi trong miệng cho nàng, 2 chân không ngừng hoa động, hướng mặt nước bơi lên.

Vù vù! Cuối cùng bọn họ cũng chạm tới mặt nước, mới ra khỏi mặt nước, Dạ Lãnh vừa ngẩng đầu, lại chống lại 1 đôi mắt dị thường lạnh lùng.

— Tư Mã Hằng! - Hắc kinh hô ra, lại thấy Tư Mã Hằng 1 đôi mắt mở to lộ vẻ đỏ bừng, chặt chẽ theo dõi hắc.

Cảm thụ trong mắt hắc lửa giận, Dạ Lãnh mới ý thức được, chính mình lúc trước khi nổi lên mặt nước đã hôn Tô Tần, lúc này bọn họ lại là toàn thân ướt đẫm, hơi mỏng xiêm y căn bản che lấp không được đạo kia bạch y hậu vô hạn phong cảnh, huống chi bọn họ lúc này đang gắt gao ôm cùng 1 chỗ.

— Buông nàng ra! - Tư Mã Hằng không để ý vai phải thượng trúng tiêu, 1 phen đoạt lấy Tô Tần trong lòng Dạ Lãnh, đem nàng lôi ra khỏi nước, ôm vào trong lòng, chỉ là quá phận dùng sức, làm cho vết thương của hắc lại lần thứ 2 rách, chân mày cơ hồ đều nhin ở tại cùng nhau.

— Đừng hiểu lầm, chúng ta không có... —- Dạ Lãnh nhìn thấy hắc cặp kia mắt cơ hồ có thể phun lửa, lúng túng nói- Nàng trúng cổ độc, cần ngâm mình ở trong hàn đàm mới có thể ức chế cổ độc trong cơ thể, người...

Lời còn chưa nói hết, dưới chân mặt đất lại chấn động, hoảng được bốn bề sơn thể đều có chút lắc lư, có chút nhỏ vụn tảng đá theo sơn thể thượng cổ rơi xuống.

— Ở đây rất nguy hiểm, chúng ta hay là trước ra ngoài! - Dạ Lãnh lên bờ, đi tới bên người Tư Mã Hằng- Đi theo ta! Ta mang bọn người ra khỏi bảo!

— Ta dựa vào cái gì tin ngươi, nếu không phải ngươi không chịu đem Tần Nhi giao cho ta, ta không cần phải xông vào! - Tư Mã Hằng nhưng chưa từng quên, trước hắc thể nhưng đem chính mình từ chối ngoài cửa, bây giờ dùng ánh mắt đó nhìn Tần Nhi, hắc tin nam nhân ở trước mắt đối Tần Nhi tuyệt đối có ý đồ.

— Trong lúc nhất thời, ta rất khó hướng ngươi giải thích rõ, có đi hay không tùy ngươi, ta chỉ là muốn mang nàng đi! - Dạ Lãnh chỉ trong ngực hắc hấp hối Tô Tần.

Tư Mã Hằng cúi đầu nhìn người trong lòng khí hờ hững ớt, nổi giận nói- Ngươi đối với nàng làm cái gì!

— Nàng chịu không nổi hàn khí ăn mòn, khả năng nhịn không quá tới nay, vì thế, ta nhất định phải mang nàng đi 1 địa phương an toàn, lấy chân khí bảo vệ tâm mạch của nàng! - Dạ Lãnh ngữ khí ngưng trọng- Nếu không, nàng sẽ chết!

Nếu không, nàng sẽ chết!

Những lời này dường như búa tạ hung hăng đánh ở tại trong lòng Tư Mã Hằng, chấn được hấn lui về phía sau 1 bước dài, liền tay ôm Tần Nhi cũng run không ngớt, thiếu chút nữa đem nàng đánh rơi xuống.

__ Cẩn thận! - Dạ Lãnh kinh hô ra, vươn tay, đỡ lấy eo của nàng, ngẩng đầu nhìn về phía Tư Mã Hằng- Rồi khỏi đây trước hãy nói!

Theo mặt đất lắc lư không ngừng tăng lên, 4 phía sơn thể càng ngày càng không ổn định, tùy theo mà đến chính là thật lớn cồn thạch, Tư Mã Hằng cắn chặt răng, ôm chặt Tần Nhi, theo Dạ Lãnh hướng cửa chạy đi.

__ Tần Nhi, người nhất định phải chịu đựng, không nên từ bỏ, người đã đáp ứng của ta, chúng ta còn phải cùng đi nhìn cây đại thụ kia, cùng nhau nhìn mặt trời mọc, còn muốn cùng nhau đến tóc bạc, đến răng đều rụng hết, Tần Nhi, người mở mắt ra nhìn ta, ta đã tới! - Cho dù vai đau đớn lớn hơn nữa, hấn cũng cắn chặt răng cắn ngạnh ~ chịu đựng, ôm chặt Tần nhi tay lại không có nửa phần lỏng.

Tư Mã Hằng nhìn người trong lòng, trên mặt 1 tia huyết sắc đều nhìn không thấy, đôi môi bị hàn khí đông lạnh được biến thành tử thanh sắc, liền đuôi lông mày đều bị lấy sương trắng, toàn bộ nhìn như là 1 pho tượng búp bê sứ trắng tinh mỹ nhưng không có sinh khí.

__ Đừng lo lắng, ta đã dùng chân khí bảo vệ tâm mạch của nàng, tạm thời không có việc gì, bất quá chúng ta nhất định phải lập tức đi tìm thần y, chỉ có “Hộ tâm đan” của hấn mới có thể cứu nàng!

Đúng lúc này, mặt đất lần thứ 2 mãnh liệt động mấy cái, bọn họ vừa vịn kinh qua 1 giả sơn, nguyên bản vắng tung tóe khai sơn thể đột nhiên sập, hướng bọn họ áp tới.

__ Cẩn thận! - Tư Mã Hằng vội vã đem Tô Tần cùng Dạ Lãnh đẩy ra, xoay người hướng giả sơn bổ ra 1 chưởng, đánh nát cự thạch, nhưng thân thể lại bị đánh ngược vô số đá vụn bắn trúng, Tư Mã Hằng sau này ngưỡng đảo, thân thể bị văng ra 1 trường xa.

__ Tư Mã Hằng! - Dạ Lãnh ôm lấy Tô Tần, nghĩ tới đi nâng dậy hấn.

Cước bộ chưa động, Tư Mã Hằng bên người lại hơn mấy đạo nhân ảnh.

__ Là người! - Dạ Lãnh ninh mi nhìn về phía người tới, quần áo tử y phiêu nhiên, làn váy mỗi 1 chỗ đều xinh đẹp như hồ điệp giương cánh muốn bay.

__ Dẫn hấn đi! - Y Thủy Liên phân phó nói.

__ Dừng tay! - Dạ Lãnh muốn xông lên phía trước ngăn cản, Y Thủy Liên vung tay lên, 1 đạo sáng giọng kiếm phong liền hướng hấn mà đến, Dạ Lãnh chân bỗng nhiên đạp xuống đất, thân thể lui về phía sau, tránh được đạo kia phong mang, lúc nhìn lại phương hướng Tư Mã Hằng, nơi đó đã sớm không có bóng người.

__ Người vẫn là quan tâm người trong lòng mình hơn đi, nhân sự khác đừng quản nhiều! - Không trung truyền đến yếu ớt lạnh lạnh thanh âm.

Dạ Lãnh tức giận nhìn trời, người trong lòng đột nhiên phát ra nhẹ nhàng rên rỉ, hấn vội vã thu hồi ánh mắt, hướng ra ngoài chạy đi.

__ Hồ Thanh Ca, người điên rồi sao! - Tư Mã Duệ nghe thấy tin lập tức chạy tới, lại nhìn thấy 1 loạt hồng y đại pháo đang ở nã âm âm Lân Nguyệt bảo, hấn vung kiếm vọt tới trước mặt Hồ Thanh Ca, phần nộ quát- Tần Nhi ở bên trong, người làm như vậy sẽ hại chết nàng!

Hồ Thanh Ca lại không có trả lời hấn, như trước lạnh lùng nhìn trước mắt đã sớm rách nát Lân Nguyệt bảo, không nhúc nhích.

Tư Mã Duệ vọt tới trước mặt của hấn, néo khỏi cổ áo của hấn, đương quét đến mặt của hấn lúc, ánh mắt cứng lại.

__ Người, mặt của người!

Hồ Thanh Ca trên mặt đã sớm gân xanh trải rộng, dữ tợn 2 mắt lý thành 1 mảnh đỏ bừng, chặt chẽ nhìn thẳng phía trước, cả người đều cứng ngắc như thạch.

__ Không xong! Hắn bị cổ mẫu phản phệ! - Tư Mã Duệ lập tức hướng phía sau quát- Tất cả dừng tay, trang chủ của các người ở trong tay ta, nếu không dừng tay, đừng trách ta vô tình!

Mọi người thấy hắn đem kiếm gác ở trên cổ trang chủ, lập tức dừng lại tiến công.

__ Duệ vương gia, hắn làm sao vậy? - Chạy trốn ra ngoài Tần Như Ca cùng Ngô Hạo ở ngoài pháo đài gặp Tư Mã Duệ cùng Hồ Thanh Ca, khi bọn hắn nhìn thấy vẻ mặt thanh sắc Hồ Thanh Ca lúc, đều bị hắn kia trương biểu tình dữ tợn kinh khủng dọa khiếp sợ.

__ Hắn bị cổ mẫu phản phệ, chúng ta nhất định phải dẫn hắn đi Hắc Lâm, nếu muộn sợ tính mạng chi ưu! - Tư Mã Duệ đưa hắn nâng lên, xoay người đối người phía sau nói- Các người lập tức mang theo hồng y đại pháo trở về sơn trang đi!

Dứt lời, hắn đem đã sớm đem thân thể cứng ngắc Hồ Thanh Ca ném tới trên lưng ngựa, phi thân nhảy lên lưng ngựa, dương trần mà đi.

Ngô Hạo cùng Tần Như Ca cũng nhảy lên lưng ngựa theo sát phía sau, hướng phương hướng Hắc Lâm chạy như bay.

__ Sở thần y, Tần Nhi nàng...- Dạ Lãnh vừa mới muốn mở miệng hỏi, lại bị Sở Bất Phàm giơ tay lên ngăn cản.

__ Nàng hiện tại rất nguy hiểm, nhất định phải đem trong cổ độc cơ thể nàng dẫn ra, 1 khi bị cổ độc phản phệ, coi như là đại la thần tiên cũng khó cứu được nàng! - Sở Bất Phàm dùng ngón châm đâm vào mấy chỗ đại huyết trên người Tô Tần.

__ Phải làm như thế nào mới có thể đem cổ độc trong cơ thể nàng bức ra hết! - Dạ Lãnh hỏi.

82. Chương 82: Đau Lòng!

Hồ Thanh Ca nếu như không có bị cổ mẫu phản phệ, đảo là có thể dùng máu của hắn đem cổ trùng trong cơ thể Tần Nhi dẫn ra, thế nhưng bây giờ, tính mạng của hắn còn kham ưu, vẫn đang hôn mê bất tỉnh, chờ hắn tỉnh lại, Tần Nhi sớm đã mất mạng! __ Kia phải như thế nào! - Tư Mã Duệ sốt ruột nhìn người nằm ở trên giường, nàng kia trương thanh lệ mặt lúc này đã sớm trắng bệch 1 mảnh.

__ Biện pháp nhưng thật ra có 1, chỉ là quá mạo hiểm! - Sở Bất Phàm lúc này thần tình lại là vô cùng ngưng trọng.

__ Lão thần y thỉnh nói! - Dạ Lãnh đứng lên đi tới bên cạnh hắn, nhìn hắn từ trong túi áo lấy ra 1 lọ thuốc- Lão thần y, đây là?

__ Cái này gọi là “Huyết dẫn”.

__ “Huyết dẫn”?

__ Là 1 loại cổ độc! - Sở Bất Phàm mở bình thuốc, lại thấy dưới đáy bình thuốc kia hiện lên 1 đạo hồng quang.

__ Đây là! - Dạ Lãnh2 mắt ngạc nhiên, nhìn chằm chằm bình thuốc trong tay hắn, thanh âm có chút run.

__ Cổ độc chi vương! - Sở Bất Phàm che lại nắp bình, liếc mắt thật sâu nhìn hắn- Có này cổ vương, có thể đem cổ độc trong cơ thể Tần Nhi dẫn ra hết!

__ Vậy lão thần y mau dẫn cổ độc cho nàng!

Sở Bất Phàm lắc lắc đầu- Không đơn giản như vậy, cổ vương trước hết phải trồng ở trong cơ thể người đó, sau đó dùng máu người đó dưỡng, đợi được lực ngày, dùng máu của hắn đem cổ độc trong cơ thể Tần Nhi dẫn ra, chỉ là... ..

__ Chỉ là cái gì?

__ Chỉ là cổ vương ký túc thể nhưng không phải là người bình thường.

— Là hạng người gì?

— Cổ vương đối thể chất ký chủ yêu cầu đặc thù, hẳn phải là người vô cùng lạnh cùng cực nóng, nói cách khác, ở thể nội người này nhất định phải có lạnh lẽo hàn khí cùng nóng rực độc hỏa 2 loại này hợp lại mới có thể ức chế độc tố của độc vương, bằng không bình thường căn bản không thể sống quá 6 ngày!

Vốn thực nhập cổ vương thì có nguy hiểm tương đối lớn, bây giờ còn phải đề phòng độc của nó, như vậy nan đề đem sở hữu cũng khó khăn ở, thời gian ngắn như vậy, bọn họ phải đi nơi nào tìm được 1 người như vậy!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trầm mặc.

— Để ta! - Đột nhiên Dạ Lãnh đứng lên, thong dong nhìn Sở Bất Phàm nói- Thể chất của ta vừa vặn phù hợp yêu cầu của lão thần y!

— Người! - Sở Bất Phàm nhìn hắn, từ trên xuống dưới đánh giá 1 phen, thiếu niên ở trước mắt vẻ mặt trắng bệch, thân thể gầy gò còn có chút cảm giác yếu đuối, trong mắt hiện lên 1 loại thần tình làm cho người ta xem không hiểu, ngữ khí kích động- Người mới vừa nói đều là thật?

— Phải! - Dạ Lãnh gật gật đầu- Ta từ nhỏ trong cơ thể đã có hỏa độc, gia phụ vì giúp ta giải độc đem ta trường kỳ ngâm ở trong hàn đàm, nên bên trong cơ thể của ta cũng tích băng độc, chỉ có như vậy mới có thể ức chế hỏa độc trong cơ thể.

Sở Bất Phàm nghe xong, cả người bừng tỉnh nhất thời tỉnh ngộ bàn, thoáng cái ngồi ở trên ghế, trong miệng thì thầm- Thì ra là người, thiên ý, thiên ý, thật là thiên ý, không nghĩ tới 18 năm sau, người đứng là vẫn còn vì nàng mà lại phó 1 lần “Biển lửa”! Thiên ý a!

— Lão thần y, ngài mới vừa nói cái gì, cái gì là thiên ý? - Dạ Lãnh nghi ngờ nhìn hắn.

Sở Bất Phàm lắc lắc đầu, thở thật dài 1 hơi- Không có gì, Dạ công tử, người cần phải hiểu rõ, đem cổ vương thực nhập trong cơ thể là kiện chuyện cực kỳ nguy hiểm, nếu như không cẩn thận, chính người cũng sẽ tính mạng chi ưu!

— Ta ý đã quyết! - Dạ Lãnh cười đến thong dong, không có do dự chút nào.

— Thiếu chủ! - Ngô Hạo đưa hắn kéo đến bên cạnh, nghiêm mặt nói- Người tại sao có thể lấy thân phạm hiểm, Tô tiểu thư cố nhiên phải cứu, nhưng không thể lấy tính mạng của người, nếu như thiếu chủ người có vạn nhất, bảo chủ yếu là biết, lấy bảo chủ tính tình nhất định đem ở đây san bằng mới bỏ qua!

Ngô Hạo ngụ ý chính là, người cứu 1 người, đáp lại chính là tính mạng 1 đám người, vì thế hắn hi vọng Dạ Lãnh suy nghĩ lại.

— Ta biết, cho nên người càng phải ứng giúp ta, gạt phụ thân, ngàn vạn không thể cho hắn biết! - Dạ Lãnh nhưng chỉ là khẽ cười, kia trương trắng bệch trên mặt lộ ra mấy phần huyết khí, mang theo tính toán ý vị nhìn trước mắt sắc mặt từ từ trở nên so với hắn còn muốn trắng bệch hơn Ngô Hạo.

Ngô Hạo cảm thấy khóe miệng ở co rúm, hắn rất muốn ngửa đầu hô to 1 tiếng, vì sao chuyện xui xẻo luôn luôn muốn rơi vào trên vai của hắn!

Dạ Lãnh cười vỗ vỗ bờ vai của hắn, lời nói thâm thía nói- Ai kêu người cao to làm chi, trời sắp xuống, đệ nhất muốn đứng vững chính là người!

— - Ngô Hạo không nói gì vọng trời xanh.

Hắn đối vị hồ ly thiếu gi này a thực sự rất bất đắc dĩ, ai, than nhẹ 1 tiếng, ai kêu hắn nhất thời không tra kĩ, lại đụng sai chủ nhân, bây giờ cũng chỉ có thể nhận mệnh, nếu như bảo chủ thực sự trách tội xuống, phỏng chừng mình coi như là có mình đồng da sắt cũng kiêng không được, bất quá chết thì chết, ai kêu hắn theo thiếu chủ!

Lúc ngẩng đầu, trong mắt của hắn đã có 1 loại tráng sĩ đoạn cổ tay kiên quyết.

Dạ Lãnh cuộn cuộn nổi lên tay áo, lộ ra tuyết trắng cổ tay, hướng Sở Bất Phàm gật đầu nói- Lão thần y, thỉnh bắt đầu đi!

Sở Bất Phàm lấy ra 1 ngân châm, đâm vào da thịt của hắc lý, tơ máu dọc theo miệng vỡ theo trăng nồn cổ tay chậm rãi chảy ra, sau đó Sở Bất Phàm mở bình thuốc, đem miệng bình nhắm ngay vết thương, có đường hồng sắc như trùng gì đó chậm rãi bò đi ra, huyết hồng như tơ, lúc chạm được máu trên cổ tay Dạ Lãnh, nó cả vật thể cư nhiên phát ra hồng quang, sáng dị thường, diêm dúa lẳng lơ vô hình trùng thể thể nhưng liếc mắt 1 cái có thể nhìn thấu, làm cho người ta ngạc nhiên, sau đó nó nhanh như chớp cấp tốc theo vết thương chui vào cổ tay của hắc lý.

Tê ————— Dạ Lãnh ninh khởi chân mây, 1 cổ toàn tâm băng lãnh chi đau lập tức từ chỗ cổ tay phiếm đưa tứ hải.

— Được rồi! - Sở Bất Phàm thu hồi bình thuốc- Cổ vương đã thực nhập trong cơ thể của ngươi, bây giờ, ngươi chỉ cần dùng máu đường nó, đợi cho lực ngày sau, ta liền cho các ngươi dẫn máu!

— Đa tạ! - Dạ Lãnh cúi đầu nhìn trên cổ tay 1 chỗ điểm hồng, lại nhìn 1 chút người nằm ở trên giường, cười nhạt 1 tiếng- Tần Nhi, ngươi rất nhanh liền được cứu rồi!

— Lão thần y, kia Hồ Thanh Ca cổ độc phải như thế nào giải? - Tư Mã Duệ nhìn như trước hôn mê Hồ Thanh Ca, có chút bận tâm.

— Hắc bị cổ mẩu phản phệ, bây giờ cũng chỉ có thể trước lấy hàn băng bảo vệ tâm mạch, chờ đem cổ độc trong cơ thể Tần Nhi lấy ra, lại đem cổ mẩu theo trong cơ thể hắc loại bỏ, bất quá, phải nhìn hắc có thể hay không qua được lực ngày này, nếu như không qua được, ta cũng đành bất lực! - Sở Bất Phàm mặc dù cực không muốn để cho nhi tử Thanh Nhi chết, thế nhưng, trước mắt hắc cũng là thúc thủ vô sách.

— Ngươi mấy ngày nay nhất định phải ghé vào lỗ tai hắc nói nhiều đôi lời, hắc mặc dù tỉnh không được, vẫn có thể nghe được, nếu như hắc cầu sinh ý thức cường liệt, như vậy thì có hy vọng sống quá mấy ngày này!

— Đa tạ ngươi! - Tư Mã Duệ đi tới bên người Dạ Lãnh, ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn về phía luân trăng tròn trong trời đêm kia.

— Đừng đa tạ ta, đây là ta tự nguyện! - Dạ Lãnh không có nhìn hắc, như trước ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng to tròn kia.

— Tại sao muốn làm như vậy? - Tư Mã Duệ không hiểu- Vì 1 người cùng mình không hề quan hệ, làm như vậy, là vì cái gì?

Dạ Lãnh lúc này mới thu hồi ánh mắt nhìn về phía Tư Mã Duệ, hồi lâu mới nói- Ta nếu là nói, không tại sao, ngươi tin không?

Tư Mã Duệ cúi đầu, cười lắc lắc đầu- Ngươi có phải là có chuyện gạt chúng ta hay không?

— Ha hã, ngươi tin có kiếp trước kiếp này không?

— Không tin!

— Ta chỉ là có loại cảm giác, kỳ quái cảm giác, ở lúc lần đầu tiên nhìn thấy nàng kia nụ cười tự tin liền có loại cảm giác kỳ quái này, tựa hồ có lẽ trước đây, ta cũng từng nhìn qua, thậm chí ta có loại xúc động, nguyện ý vì cái loại tự tin tung bay cười này mà trả giá tất cả!

Tư Mã Duệ nhìn hắc, hết sức kinh ngạc- Ngươi thích Tần Nhi?

Dạ Lãnh cúi đầu, không nói gì, đáy mắt lộ ra nhàn nhạt đau thương- Ta, không có tư cách thích nàng!

— Vì sao?

Dạ Lãnh đứng dậy, chậm rãi bước đi thong thả về phía trước- 1 người sắp chết, không có tư cách nói ái!

Tư Mã Duệ nghe vậy, trong lòng giật mình, kinh ngạc nhìn hắc- Ngươi... ..

— Ha hã, đừng dùng loại này đáng thương biểu tình nhìn ta, người cuối cùng cũng phải chết, ta bất quá là sớm đi 1 bước mà thôi! - Dạ Lãnh nhưng thật ra thần nhiên, tựa hồ đã sớm nhìn sinh tử phai nhạt.

Tư Mã Duệ đi tới bên cạnh hắc- Ngươi có chuyện gì muốn cần làm không? - Nếu là sắp chết cũng không thể thực hiện, chẳng phải là sẽ thương tiếc suốt đời sao!

Dạ Lãnh cười nhạt 1 tiếng- Ta đang làm mà, vì thế, ta không hối hận!

Câu kia, ta đang làm mà, vì thế, ta không hối hận!

Từng chữ đều đập vào tâm khảm Tư Mã Duệ, chấn động linh hồn của hắn, nhiều năm sau này, hắn bên tai như trước gặp khúc thanh âm nam nhân này, khi đó nhớ lại như trước trong lòng vẫn chấn vang.

1 người rốt cuộc cần bao nhiêu dũng khí mới có thể nhìn đạm sinh tử, mới có thể làm được như vậy thông dong đạm nhiên!

Nơi khúc quanh, Ngô Hạo thân thể kề sát ván cửa, song quyền nắm khởi, hắn ở dùng sức ẩn nhẫn, không cho lòng chua xót đem khóe mắt ẩm ướt.

— Công tử... ..

Dưới ánh trăng, 3 người ôm các loại tâm tư, lẳng lặng lắng nghe giờ khắc này yên tĩnh, dụng tâm cảm thụ tất cả.

Mấy ngày kế tiếp, mỗi người đều ở trạng thái cực kỳ khẩn trương lý vượt qua, rốt cuộc chờ đến lục nhật ngày đó.

— Dạ công tử, người chuẩn bị xong chưa? - Sở Bất Phàm hỏi.

— Ân, lão thần y, làm phiền!

— Người đỡ nàng dậy! - Sở Bất Phàm phân phó Tư Mã Duệ nâng dậy Tô Tần, làm cho nàng tựa ở trước ngực.

Sở Bất Phàm đi tới trước giường, liêu khởi ống tay áo Tô Tần, dùng ngón châm dính nước thuốc, họa xuất 1 đạo chỗ hồng, máu dọc theo miệng vỡ chảy ra, Dạ Lãnh cuộn cuộn nổi lên ống tay áo, đồng dạng dùng ngón châm đâm rách, sau đó vận khí đem cổ vương ép đến miệng vết thương, chỉ thấy 1 đạo hỏa ra, giống dạng sâu gù đó theo Dạ Lãnh trong huyết mạch du ra, hướng miệng vết thương tới gần, lập tức liền nhìn thấy 1 đạo hồng quang theo Dạ Lãnh miệng vết thương cấp tốc thoát ra, phi như trước vọt vào vết thương trên cánh tay Tô Tần.

Ngay sau đó, liền nhìn thấy nó chạy ở trong huyết mạch Tô Tần, trườn theo 1 đạo khác chạy sâu vào.

Ngô ——— trong hôn mê, Tô Tần phát ra thống khổ thân ngâm, đầu bỗng nhiên ngẩng lên, ngực căng thẳng, hộc ra 1 búng máu, thân thể thống khổ giãy giụa .

Tư Mã Duệ chặt chẽ ôm lấy nàng, không cho nàng nhúc nhích, rất sợ kinh rối loạn huyết mạch, đến lúc đó cổ vương bắt không được cổ trùng, tất cả liền đô hội kiếm củi 3 năm thiêu 1 giờ.

— Tần Nhi, người nhịn 1 chút, rất nhanh sẽ không có việc gì! - Hắn không ngừng mà ở bên tai Tô Tần nhẹ giọng an ủi.

Tô Tần đau chảy ra nước mắt, đương cổ vương đuổi theo cổ trùng, 1 mảnh phác, lúc cổ trùng phản phệ, Tô Tần đột nhiên mở 2 mắt ra, đau hét lớn lên!

A ————— tiếng kêu thảm thiết xé rách nhân tâm, cả kinh bọn người Tư Mã Duệ không đành lòng nhìn nhau, quay mắt đi.

83. Chương 83: Nữ Nhân Này Đủ Kiên Cường!

— Tần Nhi! - Bên kia, trong hôn mê Hồ Thanh Ca tựa hồ cảm nhận được thống khổ của nàng, 2 tay nắm chặt chăn gấm, ở trong mộng nói mơ hô lên.

— Nắm chắc nàng, phía dưới ta muốn đem cổ vương dẫn đến, ngàn vạn đừng làm cho nàng nhúc nhích, 1 khi cổ vương bị trùng kích tán loạn ở giữa gân mạch, nàng vô cùng có khả năng gân mạch đứt đoạn mà chết! - Sở Bất Phàm thần tình ngưng trọng, nghiêm túc đối với bọn họ nói- Tư Mã Duệ người nắm chắc nàng, Dạ Lãnh ta cho người khai máu!

Sở Bất Phàm dùng ngân đao ở trên lửa tiêu độc xong, ở trên tay hắn cắt thêm 1 đường lớn hơn, nồng đậm mùi máu tươi phun dưng ra, ở cơ thể Tô Tần trong cổ vương tựa hồ bị con trùng kia kích, bỗng nhiên 1 kích động bỏ đi, theo 1 chỗ khác trên cánh tay bắt đầu lui du, tìm kiếm xuất khẩu.

— A!!!! - Tô Tần chỉ cảm thấy toàn tâm đau đớn, trần trần như sóng kéo tới, nàng sống chết giây giụa, lại bị Tư Mã Duệ chăm chú ôm lấy, mặt trắng bệch, đầu đại mồ hôi hột rơi xuống.

— Tần Nhi! - Tư Mã Hằng đóng chặt 2 mắt, đầu không ngừng tả hữu đong đưa, gân xanh trên trán tuôn ra.

— Phụ thân, hắn vẫn nhớ nàng ta! - Y Thủy Liên chính cầm khăn tay vì hắn lau mồ hôi hột trên thái dương, lại nghe được trong miệng hắn hét ra tên của người khác, sắc mặt trầm xuống, chuyển hướng nhìn nam tử đứng ở cửa sổ bên kia nói.

— Liên Nhi! - Thanh âm già nua truyền đến, nam tử quay sang, lại hé ra mặt nạ quỷ, dữ tợn biểu tình làm cho người ta khiếp sợ.

— Liên Nhi, người đừng tổng là như thế nôn nóng, vì phụ nói qua, chỉ cần trúng “Thất nhật quên”, cần phải trải qua thất nhật giày vò mới có thể đem sở tình nhân triệt để quên, lúc này mới lục nhật, người phải kiên trì 1 chút, hắn sớm muộn gì sẽ là người của người!

— Dạ phụ thân! - Y Thủy Liên chuyển con người nhìn hắn, kia trương tuần mị trên mặt là thống khổ mà vận vẹo biểu tình, nàng nhẹ nhàng mà mơn trớn gò má của hắn, nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng liền bị hắn cái loại này tà mị thần tình hấp dẫn, theo 1 khắc kia khởi, nàng liền phát thệ, kiếp này phi hắn không lấy chồng, vì thế, vô luận dùng thủ đoạn gì, nàng cũng phải có được hắn!

— Hằng, nhẫn nhịn thêm 1 chút, rất nhanh, người sẽ không còn thống khổ!

— Liên Nhi, vì phụ còn có 1 chuyện muốn nói cho người, người trúng loại độc chất này, muốn hắn nhớ lại chuyện trước kia, như vậy độc chất sẽ làm cho hắn đau đến chết, trừ phi hắn tuyệt tình tuyệt ái, bằng không hắn kiếp này chỉ có thể ở trong thống khổ vượt qua quãng đời còn lại!

— Phụ thân yên tâm, hắn sau khi tỉnh lại chỉ còn 1 mảnh chỗ trống, hài nhi nhất định sẽ làm cho hắn yêu hài nhi, cho dù tái kiến người kia, hắn cũng sẽ không yêu nàng! - Y Thủy Liên lòng tin tràn đầy nói.

— Chỉ mong như... ...- Nhìn trong mắt nữ nhi kia tự tin biểu tình, quỷ mặt người đáy mắt lại mơ hồ hiện lên 1 tia lo lắng, kỳ vọng càng lớn, thất vọng cũng sẽ càng lớn, Liên Nhi, hi vọng người đừng hối hận là được rồi!

— Hằng! - Tô Tần trong cực kỳ thống khổ, nói ra tên này.

— Tiểu thư... ...- Hạnh Nhi cũng không cảm được lệ nữa, như tuyên bình ra, nàng quay mặt đi không dám nhìn, rất sợ không đành lòng sẽ xông lên phía trước giật lại tay Duệ vương gia.

Tần Như Ca cắn chặt răng, trắc để xuống bên người 2 tay chăm chú nắm khởi, nhắm lại mắt không đành lòng nhìn thảm dạng của Tô Tần.

Tê tâm liệt phế tiếng hét gào vẫn còn tiếp tục, Tô Tần toàn thân đều ướt đầm mồ hôi, thế nhưng cổ vương vẫn còn đang bò trong cơ thể nàng.

Sở Bất Phàm quyết định thật nhanh, ở cổ vương du động địa phương dùng ngân đao lại họa xuất 1 đạo vết cắt ra, sau đó đem cánh tay Dạ Lãnh kề sát đi tới, 1 khắc kia, liền thấy 1 đạo hồng quang hiện lên, cổ vương lại xông vào trong cơ thể Dạ Lãnh.

— Thật tốt quá! Thành công! - Sở Bất Phàm cao hứng hô- Không còn việc gì, trong cơ thể Tần Nhi cổ độc đã được loại bỏ!

— Thế nhưng, lão thần y, còn cổ độc trong cơ thể công tử nhà ta? Ngô Hạo lo lắng nhìn Dạ Lãnh.

— Người yên tâm, cổ vương không phải cổ trùng, nó ở trong cơ thể công tử nhà người thích ứng thể chất của hắn, chỉ cần không bị ngoại lực kích thích, nó sẽ không đối công tử nhà người sản sinh uy hiếp, công tử nhà người thân thể hảo hảo điều dưỡng 1 chút, tự nhiên sẽ hảo.

Đương lúc Ngô Hạo nghe được Sở Bất Phàm nói “Tự nhiên sẽ hảo”, 2 tay nắm chặt, thần tình ám trầm xuống, bọn họ làm sao biết, công tử thân thể chắc là sẽ không được rồi, hẳn thời gian vốn không nhiều!

Tí tách, tí tách, tí tách —————

Trong bóng tối truyền đến nhỏ nước thanh, trống trải hồi âm ở bên tai gấp khúc, mang theo 1 chút thê lương, nhẹ nhẹ nhập tâm, giật mình 1 tròng rung động, Tô Tần nhíu mày, mở 2 mắt ra, phát hiện mình đang đứng ở trên 1 hồ nước, dưới chân là mực sắc hồ nước.

Nhìn chung quanh, dưới trời chiều tàn hồng, là 1 mảnh ửng đỏ như máu, lan tràn chân trời hoa lửa như địa ngục nở rộ mạn châu sa hoa, vậy đỏ tươi, tựa hồ muốn cùng biên mặt trời lặn ngày đó tranh cao thấp.

Ở giữa 1 mảnh hồng hải đứng thẳng 1 người, 1 thân hồng y còn xinh đẹp hơn máu, nàng bối đối với mình, tiếng ca như thiên âm bay cao... ..

Thủy – nguyệt – thiên, đọng lại như thiên âm, 1 mảnh máu tươi nhiều như tuyết, bóng hoa trên mặt nước, màu sắc và hoa văn lại như vậy kiều diễm... ..

Bị thấp uyển thanh âm kia hấp dẫn, nàng mai khai cước bộ đi về phía trước, muốn nhìn rõ đến tột cùng là ai hát ra như vậy tuyệt vời tiếng ca, ngay gần đến thời gian, kia mạch trong trẻo thanh âm đột nhiên ngừng, nữ tử nâng má nhìn về phía trước, ở ánh mắt nàng có thể thấy được phương hướng là 1 bạch y thiếu niên, mang theo ôn nhuận tiếu ý, hướng nàng đi tới.

Thiếu niên có 1 đôi mắt yêu mỹ như tơ, cặp mắt kia lưu chuyển quang hoa câu hồn người, chỉ sảo liếc mắt 1 cái, liền hồn xiêu phách lạc.

Hồng y nữ tử hướng hắn chạy tới, thoáng cái nhào vào ngực của hắn.

— Huyền Tuyết... ..- Nữ tử đem mặt chôn ở trong ngực của hắn, mặc dù thấy không rõ biểu tình nàng lúc này, vẫn như cũ có thể cảm nhận được nàng lúc này hết sức hạnh phúc.

Kia 1 tiếng mê say nhân tâm thâm tình hô hoán, ôn nhu như gió, thổi vào nhân tâm để chỗ sâu nhất, lay động tiếng lòng.

— Hồng Phi, ta không phải đã nói, sau này đừng tùy tiện tới tìm ta sao? - Thiếu niên mặc dù như trước tiếu ý ôn nhuận như ngọc, chỉ là giọng nói kia lại làm cho người ta phát lạnh.

— Huyền Tuyết, người không thích ta tới thăm người sao? - Nữ tử ngẩng đầu, cẩn thận hỏi.

— Hồng Phi, nghe lời, ngoan ngoãn ở chỗ này chờ ta, thời gian tới ta nhất định đến thú người! - Thiếu niên đem mặt của nàng nâng lên, chống lại hắn cặp kia dài nhỏ phượng con người, nữ tử xinh đẹp 2 má cấp tốc bị lấy ửng đỏ.

— Ân! - Nàng tựa ở trước ngực của hắn, lung linh xinh đẹp 2 tròng mắt lý thi triển hết lưu luyến- Hồng Phi, ta nhất định chờ người!

Hình ảnh vừa chuyển, lại là 1 mảnh tinh máu lan tràn, trong không khí tràn ngập nồng đậm mùi máu tươi làm cho người ta buồn nôn, đầy đất tử thi thành đôi, tanh tưởi theo gió lạnh tàn sát bữa bãi mà đi.

Như cũ là tà dương đỏ như máu, chỉ là cái loại này máu người đỏ tươi nhìn thấy mà giật mình, trên mặt đất này người chết đều cực lực mở to 2 mắt, hướng lên trời nhìn, trong mắt đầy tơ máu, tựa hồ lên án lão thiên tàn nhẫn, cái loại này im lặng lên án, kinh đặc nhân tâm run rẩy từng trận.

Rốt cuộc ở đây xảy ra chuyện gì? Vì sao lại như vậy vô cùng thê thảm!

— Vì sao! - 1 tiếng bén nhọn quát mắng thanh xẹt qua không khí.

Đưa mắt nhìn lại, đập vào mắt như cũ là 1 thân ửng đỏ như máu, không hề như trước vậy kiều diễm như hoa, giống như đã trải qua mưa gió cọ rửa hậu đồ tươi kiên cường, đứng ngạo nghễ ở giữa bão tố, 2 mắt hàm chứa phần hận nhìn phía xa.

— Vì sao, Huyền Tuyết, tại sao muốn đối tộc nhân của ta đuổi tận giết tuyệt! - Nữ tử lui bớt phần trẻ con ngây thơ thiếu nữ, trong thành thực lại dẫn theo chua xót cùng thống khổ.

Xa xa, giáp trụ màu trắng, uy vũ đứng ở giữa tà dương, thiếu niên ngây ngô lúc trước bị này 1 thân uy vũ chiến bào triệt để vùi lấp, vậy đối với dài nhỏ trong con người lại là hàn quang 1 mảnh.

— Yêu tộc tất tru! - Băng lãnh lời nói theo trong miệng của hắn nói ra, không mang theo 1 điểm tình cảm.

— Ha hả, ha hả, yêu tộc, ở trong mắt của người, chúng ta chính là yêu tộc, đúng không! - Hồng y nữ tử lão đảo lui về phía sau vài bước, trong 2 mắt không còn là bi ai, cúi đầu khẽ cười, lúc lại ngược mắt, vẻ mặt lạnh lùng sắc bén.

— Lãnh Huyền Tuyết, người giết người của ta, diệt tộc của ta, ta Dạ Hồng Phi ở đây lập thệ, cuộc đời này cùng người không đội trời chung! - Thê lương trong tiếng hét, nàng rưng rưng cười, vậy thê lương, làm cho lòng người đau – Ta lấy máu ta ở đây lập hạ huyết chú, đời đời kiếp kiếp, nguyên rửa người!

Giữa ngạc nhiên, 1 đạo sấm sét hoa xé trời khuyết, đánh rơi mặt đất, ở 4 phía nữ tử dấy lên đại hỏa, đem nữ tử cắn nuốt.

— Hồng Phi! - Nguyên bản nam tử vẫn là vẻ mặt lãnh ý lại đột nhiên như là phát điên bản, phi thân xuống ngựa, hướng biển lửa phóng tới, không chút do dự vọt vào biển lửa, cùng nữ tử ôm ở cùng nhau.

Lệ trong bất tri bất giác rơi xuống, Tô Tần che mặt, khóc ồ lên, giữa đại hỏa truyền đến nữ tử nhẹ nhàng linh hoạt mờ ảo tiếng ca, còn có người ở cúi đầu cười, vừa tựa hồ có người ở gào khóc, hỏa diễm đốt sạch tất cả, theo hỏa diễm lý bay ra vô số trong suốt như tinh hỏa gì đó, theo mềm rũ xuống nhiệt khí xung quanh, hướng lên trời tể bay đi.

Đáy lòng bị cái gì xé rách ra 1 cái khe, đau đớn dọc theo cái khe kia chậm rãi chảy ra, chậm rãi tràn đầy giữa lòng... ...

— Không! - Thống khổ cuối cùng hóa thành 1 tiếng thê lương tiếng la phá tan vết hầu, hô lên.

— Tần Nhi! - Từng thanh âm thân thiết vang lên ở bên tai.

Tô Tần lần thứ 2 theo toàn thân đau đớn trung tĩnh lại, mở 2 mắt ra liền nhìn thấy Hạnh Nhi, Dạ Lãnh, Tần Như Ca, Tư Mã Duệ, Ngô Hạo, Sở Bất Phàm ánh mắt ân cần hỏi thăm.

— Tiểu thư, người cảm giác khá hơn chút nào không? - Hạnh Nhi thân thiết lại gần, nhìn nàng, lại vươn tay, vì nàng lau đi nước mắt khỏe mắt.

Tần Nhi, người nghe được lời của ta không? - Dạ Lãnh tỉ mỉ đánh giá nàng, không buông tha trên mặt nàng bất luận cái gì 1 tia biểu tình.

— Tần Nhi, người là nơi nào không thoải mái, liền nói ra! - Tư Mã Duệ cũng đồng dạng thò đầu ra, nhìn nàng.

— Uy, nữ nhân, người có gì thì nói, đừng làm cái mặt ngốc như vậy! - Tần Như Ca lại không biết từ đâu chen vào 1 câu.

Tô Tần nguyên bản cảm động muốn rơi lệ, lại bị hắn những lời này cấp cứng rắn đình chỉ, nàng tức giận vươn tay đập vào đầu của hắn- Người nói ai ngốc, người mới ngốc!

— Ái chà! - Tần Như Ca che đầu của mình, kinh hãi nhìn nàng, cao hứng hướng những người khác hô- Các người nhìn đi, ta đã nói, nữ nhân này chính là cùng tiểu cường 1 dạng, nơi nào sẽ dễ dàng như vậy đi gặp Diêm vương!

Lời của hắn còn chưa rơi, trên đầu lại kết kết thật thật trúng 1 quyền của Tô Tần – Người mới là cùng tiểu cường 1 dạng!

— Ta thấy người bệnh nặng mới khỏi, không cùng người chấp nhận! - Tần Như Ca che đầu, trêu chọc nói.

Biểu lộ tâm ý! — Ha hả, nhìn thấy người tỉnh lại thì tốt rồi! - Sở Bất Phàm bưng 1 chén thuốc đi đến, nhìn thấy Tô Tần mở mắt ra, trêu đùa cười nói- Người nha đầu này thật đúng là đủ phá người, 1 mình người bệnh mà khiến bao nhiêu người buồn, nếu như người nếu không tỉnh a, chiều bài thần y của ta chỉ sợ là sẽ bị mấy người kia hủy đi!

Tô Tần ở Hạnh Nhi cẩn thận chăm sóc hạ, khôi phục rất nhanh, nguyên bản trắng bệch vô sắc trên mặt hiện lên 1 tia khỏe mạnh phần hồng.

— Tiểu thư, người lần này phải hảo hảo cảm tạ Dạ công tử, nếu không phải là hắn, vết thương của người sẽ không lành nhanh như vậy! - Hạnh Nhi vừa đưa cho Tô Tần khăn tắm màu trắng, vừa nói.

— Ân...- Tô Tần tiếp nhận khăn tắm đặt ở bên cạnh thùng gỗ, khẽ gạt đầu 1 cái, lại đem thân thể ngâm vào nước lý, sau khi nàng tỉnh lại, Hạnh Nhi đã đem tất cả kinh qua đều nói cho chính mình, nàng đối Dạ Lãnh ôm là 1 loại thái độ cảm kích, chưa bao giờ nghĩ tới cái khác, thế nhưng đại gia cũng không nghĩ như vậy, nhất là Ngô Hạo, thái độ của mình thập phần trong sáng, mỗi lần hắn ánh mắt nhìn mình đều hết sức bất mãn, tựa hồ chính là nàng thiếu công tử nhà hắn đích tình, nên lấy thân báo đáp.

Thế là, mấy ngày nay Tô Tần đều tránh mọi người, 1 người lẳng lặng ngốc, suy nghĩ thật kỹ nên làm cái gì bây giờ, phải như thế nào báo đáp hắn ơn cứu mạng!

Đương nhiên, ngoại trừ lấy thân báo đáp!

— Dạ công tử! - Ngoài cửa vang lên thanh âm Hạnh Nhi- Người tới gặp tiểu thư nhà ta?

— Nga, không, ta chỉ là đi ngang qua, tiện đường sang đây xem nàng, nàng khá hơn chút nào không? - Dạ Lãnh tự nhiên cũng biết Tô Tần đang tránh hắn, thế là hắn thông minh tuyển trạch lặng yên lảng tránh, vốn là không trông chờ nàng phải báo hồi, càng không hi vọng làm cho nàng khó xử.

— Tốt, đa tạ công tử, nếu công tử có chuyện tìm tiểu thư nhà ta, ngài tới trước thiên thính ngồi 1 chút, ta đi gọi tiểu thư! - Hạnh Nhi đối vị Dạ công tử này ấn tượng rất tốt.

— Không được, không quấy rầy nàng, ta còn có việc! - Dạ Lãnh chỉ là mỉm cười, liền rời đi.

— Hazz, Dạ công tử người tốt như vậy, vì sao tiểu thư chính là không thích đây? - Phía sau cửa truyền đến Hạnh Nhi nhỏ giọng nói thầm.

Tô Tần kéo qua khăn tắm, bao ở tại trên người, cất bước đi ra thùng tắm.

Đứng ở trước gương, Tô Tần trước mắt lại lần thứ 2 hiện lên cảnh trong mơ ngày ấy, vì sao chính mình sẽ làm cái kia mộng, mộng người ở bên trong là ai, vì sao khi nàng ta thương tâm, mình cũng sẽ khổ sở?

Cái loại cảm giác tê tâm phế liệt này, nàng là thật sâu cảm nhận được, đau điếng người, đau tận xương cốt!

Mở cửa, Tô Tần ngẩng đầu nhìn chân trời kia luân tàn nhạt, như máu bàn tàn nhạt từ từ trừ khử ở tại chân trời, như trong mộng vậy, hồng lâm cho lòng người kinh hoảng, nhưng lại mê được người không thể dời mắt.

Gió đêm thổi bay thời gian, 1 trận tiếng sáo truyền đến, du dương phiêu đảng ở trong không khí, cúi đầu uyển chuyển, như mỹ nhân đang thấp uyển khẽ ngâm, nhẹ nhẹ nhập tâm.

Tô Tần cước bộ trong bất tri bất giác hướng nơi đó mà đi, mãi ngắm chân trời, 1 đạo tuyết trắng đáng người thẳng tắp đi thẳng về phía trước, tung bay trường bào trên không trung vũ động.

Tô Tần cước bộ 1 hồi, cảnh vật trước mắt là vậy quen thuộc, quen thuộc đến khắc cốt ghi tâm, cho dù chỉ liếc mắt nhìn, liền cũng khắc sâu tiến trong đầu.

Lòng 1 khắc kia như là bị cái gì hung hăng bắn trúng bàn, chân trầm trọng không thể nhúc nhích, lòng chua xót đau khổ như thủy triều xông lên đầu, tay cầm chặt ngực, xoay người rời đi.

— Tần Nhi! - Phía sau truyền đến thanh âm của hắn.

Tô Tần xoay người, nhìn về phía người tới, quần áo bạch y như tuyết, ánh mắt của hắn là vậy ôn nhu, không giống trong mộng vậy xinh đẹp câu hồn, hơn mấy phần ôn nhu cùng chuyên chú, không giống trong mộng hắn ta, dù cười, lại không có bất luận cái gì tiểu ý.

— Dạ công tử, nhĩ hảo! - Tô Tần dừng bước, xoay người nhìn về phía hắn- Người vừa thổi từ khúc rất êm tai, là từ khúc gì vậy?

Dạ Lãnh cúi đầu nhìn cây sáo trong tay, cười- Thủ từ này khúc ta cũng không biết tên gọi là gì, chỉ là tựa hồ rất sớm trước đây liền biết, vừa bộc lộ cảm xúc liền thuận miệng thổi ra!

Tô Tần ngẩn ra- Phải không, a, được rồi, ta còn chưa cảm tạ người, nếu không phải là người, trên người ta cổ độc cũng không thể mất.

Dạ Lãnh khẽ cười, cúi đầu nhìn cây sáo trong tay, nhìn lướt qua 1 vòng lại ngẩng đầu nhìn Tô Tần- Vì thế người cảm thấy có trách nhiệm?

Hắn hỏi rất trực tiếp, điều này làm cho Tô Tần có chút giật mình, của nàng phụ áp lực không phải đến từ hắn, mà là đến từ dư luận, quần chúng, xác thực nói là thấy ánh mắt của mọi người bọn họ làm cho Tô Tần có chút áp lực, bất quá, cho nàng lớn nhất áp lực vẫn là cái kia mộng, “Hắn” trong mộng cùng hắn trong hiện thực như vậy giống nhau, chỉ là không có cặp kia yêu mỹ con người, cặp kia vừa thấy liền câu người hồn phách con người.

Vì sao của mình trong mộng gặp là dáng vẻ của hắn? Mà cái kia hồng y nữ tử là ai?

— Không, ta chỉ là đang suy nghĩ, phải như thế nào hỏi báo người!

— Vậy người nghĩ rõ ràng chưa? - Dạ Lãnh cười khẽ 1 tiếng- Nhưng mà ta cũng nên nói trước, mặt khác, ngàn vạn đừng nói người muốn lấy thân báo đáp, ta đây thân thể đơn bạc sẽ chịu không nổi!

— Khúc khích!0 Tô Tần bị hắn chọc cười, vừa nãy khó chịu đều bị hắn những lời này hòa tan- Ta có thể hỏi báo người, chính là 1 câu!

— Câu gì?

— Tương lai, có việc cần ta, coi như là muốn lên núi đao, xuống biển lửa, cũng sẽ không tiếc! - Tô Tần đứng thẳng người, trịnh trọng nói.

Dạ Lãnh nhìn nàng, khoe miệng hơi câu dẫn ra- Có người những lời này ta an tâm rồi!

— Ha ha, a, được rồi, ta dẫn người đi cái địa phương, chơi rất khá! - Tô Tần chẳng biết tại sao ở trước mặt Dạ Lãnh thủy chung có loại rất thân thiết, cảm giác rất nhẹ nhàng, bởi vì Dạ Lãnh cũng sẽ không yêu cầu nàng cái gì, sẽ không cho nàng áp lực, hắn chỉ biết lẳng lặng đứng ở 1 bên, ở thời khắc mấu chốt dành cho chính mình sự giúp đỡ, nhớ lại lúc trước mới quen hắn, hắn chính là chỗ này bàn đứng ở phía sau mình, giúp đỡ chính mình 1 phen.

Nhìn nàng như vậy hài lòng tươi cười, Dạ Lãnh cũng lộ ra 1 giải sầu tiểu ý, hắn thích như vậy tự tin Tô Tần, không có áp lực, nụ cười của nàng vĩnh viễn đều giống như là đóa hoa dưới ánh mặt trời, như vậy tinh thần phấn chấn bông.

1 đạo ánh mắt chăm chú đi theo 2 người dần rời xa, mang theo 1 chút thở dài, 1 chút bất đắc dĩ, Hồ Thanh Ca tựa ở trên ván cửa, 2 tay khoanh trước ngực, lẳng lặng nhìn đi xa 2 người.

— Người sao không cùng nàng chào hỏi! - Tư Mã Duệ đứng ở phía sau hắn, hướng phía phương hắn nhìn hướng nhìn lại.

— Không, nhìn thấy nàng không có việc gì là được rồi! - Hồ Thanh Ca trên người cổ mẫu cũng thanh trừ sạch sẽ, ở trong mấy ngày này, hắn suy nghĩ rất nhiều- Ta cùng nàng cuối cùng cũng là không có duyên phận, cưỡng cầu gì đó không có kết quả, cùng với làm cho nàng hận ta, không như thành toàn nàng, làm cho nàng nhớ kỹ ta cả đời!

— Người muốn đi tìm Tư Mã Hằng? - Ai cũng không dám đem sự tình Tư Mã Hằng nói cho Tô Tần, sợ nàng lo lắng.

— Phải, ta không thể để cho Y Thủy Liên thực hiện được, ta phải tìm được hắn, mang hắn đến trước mặt Tần Nhi! - Đã trải qua sinh tử, hắn chỉ hy vọng nàng có thể hạnh phúc.

— Nơi này là? - Dạ Lãnh ngẩng đầu lên, nhìn mọi nơi.

Dưới màn đêm, toàn bộ Hắc Lâm nổi lên 1 trận trong suốt châu quang, đứng ở chỗ trên cao nhìn sang, giống như là lâm vào trong 1 mảnh thủy tinh bàn mộng ảo mê cung.

— Ở đây thật đẹp! - Dạ Lãnh đứng ở trên cao, nhìn xuống đây hết thấy- Làm sao người biết nơi này có cái chỗ này?

— Trước đây ta từng đứng ở chỗ này... ...- Tô Tần đột nhiên dừng lại, nhớ tới khi đó, nàng từng đứng ở chỗ này nhìn 1 người, chính là bởi vì như vậy nàng mới phát hiện ở đây mỹ hảo, có lúc ngẩng lại, người thực sự cần phải đứng trên cao, mới có thể nhìn xa, nhìn xa mới có thể mở rộng lòng, không câu nệ với cực hạn trước mắt, mới có thể hài lòng mà đối diện tất cả.

— Ta rất thích! - Dạ Lãnh quay sang nhìn nàng, nhìn thấy nàng đáy mắt kia phân vui sướng lúc, hẳn hiểu ý cười- Không nghĩ tới đây cảnh đêm cũng sẽ như vậy mỹ lệ!

— Ân, kỳ thực thế giới này cũng không thiếu khuyết mỹ, chỉ là khuyết thiếu đôi mắt có thể phát hiện xinh đẹp!

— Ân, còn có khuyết thiếu mắt hiểu được thưởng thức! - Dạ Lãnh nhìn nàng đáy mắt kia phân đắc ý, đáy mắt tiêu ý dũ nồng.

— Người biết không, đợi được đêm khuya thời gian, còn có thể có chuyện càng thêm làm cho người ta kinh hi! - Tô Tần hướng hẳn thần bí trừng mắt nhìn.

— Nga, còn có cái chuyện gì ngoạn? - Dạ Lãnh trong mắt nổi lên tia sáng chói mắt.

— Ân, ở buổi tối, sẽ có rất nhiều đom đóm bay lên, khi đó chúng ta liền dùng này bắt bọn nó đựng ở bên trong, làm thành đèn lồng ánh sao!

— Đèn lồng ánh sao?

Tô Tần phi thân nhảy xuống cây, theo phía sau bụi cây lấy ra đèn lồng trước kia gửi đó, sau đó đem nó giơ cao, chỉ vào đèn lồng trong tay đối đứng ở trên cây Dạ Lãnh cười.

— Đây thế nhưng là ta mới phát hiện nga! - Tô Tần vẻ mặt mừng rỡ, nàng vốn là muốn cùng Tư Mã Hằng cùng nhau nhìn ở đây huỳnh hỏa như biển, làm đẹp nhất đèn lồng tặng hẳn, sau đó dựa vào trên bờ vai hẳn nhìn 1 màn mỹ lệ thăng đến mặt trời mọc.

— Người có phải hay không từng muốn cùng ai cùng đi nhìn? - Dạ Lãnh ánh mắt nhạy cảm không có sai nhìn thấy nàng đáy mắt kia 1 thệ buồn bã lướt qua.

— Ân! - Tô Tần gật đầu, thế nhưng nàng lại tìm không được hẳn, Tư Mã Hằng người rút cuộc đi nơi nào, mà người bây giờ ở nơi nào?

— Người muốn biết hẳn ta ở nơi nào sao? - Dạ Lãnh hỏi.

— Người biết hẳn ở nơi nào sao? - Tô Tần mang theo ánh mắt chờ mong nhìn hẳn, bởi vì tất cả mọi người không muốn nói cho nàng biết, Tư Mã Hằng rút cuộc ở nơi nào, nàng tự nhiên biết nơi này nhất định có chuyện, chỉ là bọn hẳn nếu không muốn nói, nàng tự nhiên cũng sẽ hỏi không được, thế là nàng tuyển trách trầm mặc, thế nhưng trầm mặc không có nghĩa là nàng sẽ kp đi hỏi thăm, mà người này tự nhiên là Dạ Lãnh mạc chúc!

— Ha hả! - Xem hiểu nàng đáy mắt kia phân chờ đợi, Dạ Lãnh cười lạnh- Nói cho người biết cũng có thể, bất quá, người phải đáp ứng ta, không thể xúc động, phải bình tĩnh! Có thể đáp ứng ta không, có thể thì ta sẽ nói cho người biết, nếu không, ta sẽ không nói!

— Ngạch, ân?! - Tô Tần không hiểu nhìn hẳn, trong lúc bất chợt nàng tựa hồ hiểu, kéo ống tay áo của hẳn, ngữ khí cấp thiết- Có phải hay không, hẳn đã xảy ra chuyện gì, hẳn bị thương, hẳn thế nào, người phải nói thật cho ta biết, hẳn rút cuộc làm sao vậy!

— Người xem người đi, ta còn chưa nói gì, người liền kích động như vậy, người muốn ta thế nào cùng người hảo hảo nói đây! - Dạ Lãnh kéo tay nàng- Người trước bình tĩnh lại!

— Hảo, ta bình tĩnh, ta bình tĩnh, người nói đi! - Tô Tần hít thật sâu 1 hơi, làm ình bình tĩnh trở lại.

Dạ Lãnh đại thể giản lược lúc đó phát sinh tất cả.

— Hẳn lúc đó bị thương, bị Y Thủy Liên mang đi! - Dạ Lãnh tỉ mỉ quan sát nét mặt của nàng- Ta nghĩ nàng ta chỉ là cứu hẳn, sẽ không làm thương tổn hẳn! Người có thể yên tâm!

84. Chương 84: Đột Biến!

Trầm mặc thật lâu, Tô Tần ngẩng đầu, nhìn hần- Ta muốn gặp hần, người có thể mang ta đi không? - Nhìn dáng vẻ của hần, tựa hồ nhận thức Y Thủy Liên, như vậy hần cũng nhất định biết như thế nào tìm đến Y Thủy Liên, nàng muốn gặp Hằng, nàng có dự cảm không hay!

Dạ Lãnh rất nghiêm túc nhìn nàng, nhìn thật lâu, nhìn thấy nàng đáy mắt kia phân kiên trì, Dạ Lãnh thở dài 1 hơi- Được rồi, khi này ta đã nói, mọi việc đều không thể kích động, phải bình tĩnh, người có thể đáp ứng ta không?

Tô Tần cảm thấy Dạ Lãnh như đang có việc gạt chính mình, chỉ là, cái loại dự cảm chẳng lành này của Tô Tần lại ở tương lai không lâu chiếm được xác minh.

_ Tuyết? - 1 đoàn màu trắng tiểu cầu chạy về phía Tô Tần, 1 nhảy lên, nhào vào trong ngực của nàng.

Tuyết dùng sức cọ mặt của nàng, nhạ được Tô Tần khanh khách cười.

_ Được rồi, được rồi Tuyết, ta biết người lo lắng cho ta, ta không sao! - Tô Tần đem nó giơ cao khỏi đỉnh đầu, vui mừng nói- Tuyết, mấy ngày không gặp, người lại trưởng thành rất nhiều!

Thân thể dài hơn, trán viên kia hồng sắc ẩn ký lại trở nên đỏ tươi như máu, hơn nữa... ..

Tô Tần vươn tay sờ sờ, viên kia ẩn ký cư nhiên trở nên bự hơn.

_ Tuyết, mấy ngày nay người đều đi nơi nào? - Tô Tần ôm nó tìm cái tảng đá ngồi xuống, đem nó phóng vào trong ngực, vô cùng thân thiết vuốt đầu của nó- Xem ra, có người đem người trông nom rất tốt!

_ Duệ vương gia mấy ngày nay đều ở đây chăm sóc nó! - Dạ Lãnh đi tới bên người Tô Tần, cúi đầu nhìn Tuyết, tiểu hổ này rất cơ linh, lần đó Tư Mã Hằng có thể thuận lợi đi vào Lãnh Nguyệt bảo, cũng là nó lĩnh lộ, trước ở Lãnh Nguyệt bảo bị thương, tựa hồ cũng đều ở Tư Mã Duệ cẩn thận chăm sóc hạ hảo lên, bây giờ nó càng phát ra thích Tư Mã Duệ, cả ngày đều dán hần.

_ Nó rất tốt, người yên tâm! - Tư Mã Duệ cười đi tới.

_ Cảm tạ người, mấy ngày nay cực khổ!

_ Người muốn đi tìm Tam ca? - Tư Mã Duệ mỉm cười.

_ Ân, ta muốn đi tìm hần!

Tư Mã Duệ nhìn phía sau nàng Dạ Lãnh, chỉ thấy hần hướng chính mình khẽ mỉm cười, gật gật đầu.

_ Được rồi, người đã muốn đi, ta liền dẫn người hồi kinh!

_ Hồi kinh? - Tô Tần không hiểu- Vì sao phải hồi kinh mới thấy được hần?

_ Người đi liền biết, chỉ là, trước phải ủy khuất người tạm thời ở tại quý phủ của ta, đến lúc đó, ta sẽ an bài người cùng Tam ca gặp mặt!

_ Hảo! - Thấy Tư Mã Duệ muốn nói lại thôi, Tô Tần trong lòng hiện lên 1 tia bất an, tổng cảm thấy có chuyện gì sắp phát sinh!

Lần thứ 2 bước vào Duệ vương phủ, Tô Tần tâm tình dị thường phức tạp, do nhớ ngày đó nàng là vậy chặt vật nhưng lại là vậy kiêu ngạo đi ra khỏi đây, đồng phát thề không bao giờ nữa bước vào vương phủ 1 bước, thế nhưng bây giờ, nàng lại lần thứ 2 hồi đến nơi này.

Cảnh còn người mất mọi chuyện hưu, lúc này tâm tình đã không còn như lúc trước, có chút cảm khái, lại có 1 chút than tiếc.

_ Vương gia, ngài đã trở về! - Mới vừa vào cửa có 1 vị nam tử trung niên mặc áo xám tiến lên đón, thần tình cấp thiết.

_ Làm sao vậy? - Tư Mã Duệ cõi ngoại bào đưa cho nữ tỳ, hỏi.

— Tuyết Vực mang theo Tư Vũ tiểu thư vừa tới vương phủ, hiện nay đang ở Tư Vũ các nghỉ ngơi! - Quản gia như trước hồi báo.

— Người trước mang Tô tiểu thư bọn họ đi xuống dần xếp hảo, nhớ kỹ, phải chiếu cố, không thể có bất kỳ giải đãi! - Tư Mã Duệ xoay người đối Tô Tần nói- Xe ngựa mệt nhọc, người cũng mệt mỏi, người trước đi nghỉ ngơi, sau ta liền an bài cho người thấy Tam ca.

— Ân, được rồi, sư phụ lão nhân ông ta vẫn chưa nói, phải như thế nào đem Tư Vũ cô nương trị liệu? - Tô Tần nhớ khi đó từng nói cho sư phụ bệnh tình Tư Vũ, không biết lão nhân gia ông ta có lương phương gì chữa bệnh.

Tư Mã Duệ thoải mái cười- Chuyện này lão thần y cũng đã nói qua với ta, hần nói mấy ngày nay đang khởi hành đi lấy linh dược, đến lúc đó sẽ vì Tư Vũ chữa bệnh!

— Vậy là tốt rồi! - Tô Tần cuối cùng thở phào nhẹ nhõm- Có sư phụ tự thân xuất mã, nhất định có thể chữa cho bệnh của nàng!

— Đa tạ!

2 người đối diện cười, qua lại tất cả như khói, bị 1 trận hiểu ý tiểu ý thổi tán, trước mắt lộ vẻ lang lạnh tình minh.

Tư Vũ các

1 thanh y nữ tử dựa ở quý phi tháp thượng tiểu khế, dài nhỏ mi tuyến như liễu cong cong, bán liếc 2 tròng mắt, thanh tú vung lên 1 đường vòng cung, xinh xắn quỳnh mũi, không điểm tự chu lăng môi hơi câu dẫn ra, tựa hồ ở làm cái gì mộng đẹp, tức khắc tế nhu tóc dài ôn nhu như nước, nghiêng xuống, đắm chìm giữa ánh nắng, tràn ngập tế nhu sáng bóng, từ xa nhìn lại dường như 1 bức tuyệt mỹ họa, làm cho người ta mắt huyền.

Tư Mã Duệ 1 cước vừa mới vào phòng, liền thấy được như vậy xinh đẹp cảnh sắc, khóe miệng hơi câu dẫn ra, Tư Vũ vẫn là như lúc trước bàn, điềm tĩnh như hoa, cũng chính bởi vì nàng như vậy điềm tĩnh mềm mại mỹ thật sâu hấp dẫn ánh mắt của hần, trong lúc nhất thời, trước kia ký ức lại xông lên đầu.

Đột nhiên, họa trung mỹ nhân nhẹ tức chân mày, thái dương hơn vài giọt mồ hôi hột, tựa hồ có chỗ nào không thoải mái, chân mày càng ngày càng tức chặt.

— Tư Vũ! - Tư Mã Duệ vội vã đi tới, đem nàng nâng dậy, ôm vào trong ngực- Tư Vũ, ngươi là ở đâu không thoải mái?

— Duệ... ...- Suy yếu thanh âm ôn nhu bay ra, như trong gió lác lác lư đóa hoa, tùy thời đô hội theo gió mà đi, nhéo nhân tâm huyền- Người đã trở về, ta chờ người đã lâu ta rất sợ, sợ đợi không được người, sẽ không trở lại... ..

— Sẽ không, Tư Vũ, ta đã tìm được thần y, hần nhất định có thể đem ngươi trị hảo! - Đáy lòng mềm mại nhất địa phương tựa hồ bị người nhéo khỏi, Tư Mã Duệ đem nàng ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng mà an ủi- Người cái gì cũng đừng nghĩ, ta sẽ ở bên cạnh ngươi, chiếu cố ngươi!

— Duệ, ta muốn đi xem 1 chút, trong đình viện hoa đều mở, ta muốn nhìn 1 chút! - Tư Vũ ngẩng đầu lên, thu thủy tiên bàn trong suốt con người là sương mù nhân nhạt, mang theo khẩn cầu thanh âm nhu như nước, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

— Hảo, ta ôm ngươi đi nhìn! - Tư Mã Duệ đem nàng ôm lấy, đi ra ngoài.

— Tiểu thư, ngươi xem kia là Duệ vương gia, trong ngực hần ôm là Tư Vũ tiểu thư đi? - Hạnh Nhi cùng Tô Tần vừa lúc ở trong vườn hoa đi dạo, Hạnh Nhi vừa nhắc mắt liền nhìn thấy Tư Mã Duệ ôm 1 tuyệt sắc nữ tử hướng ở đây đi tới.

Trong lòng nữ tử hạnh phúc vui đầu vào trong ngực của hần, chỉ là nhìn gò má là biết tuyệt sắc khuynh thành, kia tình nhu ngũ quan đắm chìm trong dương quang lý, có vẻ thanh dật xuất trần, giống như là không ăn nhân gian khói lửa tiên tử bàn, không thể khinh nhờn.

— Nàng thật đẹp! - Tô Tần nhìn đến xuất thần, lần đầu tiên nhìn thấy như vậy ôn nhu như nước nữ tử, liền cả nàng cũng thán phục không ngớt, huống chi là nam tử, Tư Mã Duệ lúc trước là vì nàng ta mới hừ “Yên Phi Tuyết”, nguyên bản Tô Tần còn đang suy nghĩ đến tột cùng là nữ tử nào có thể làm cho người ái mộ đến tận đây, thực sự là trăm nghe không bằng 1 thấy, quả thực khuynh quốc khuynh thành.

— Duệ... ..” Thanh âm êm ái truyền đến, nữ tử cũng nhìn thấy Tô Tần, đang nhìn đến Tô Tần trong nháy mắt, đáy mắt nàng hiện lên kinh ngạc, đem miệng tiến đến tai Tư Mã Duệ vừa hỏi- Nàng chính là Yên Phi Tuyết?

Tư Mã Duệ ngược mắt nhìn về phía Tô Tần bên này, trong mắt hiện lên phức tạp thần tình- Đúng vậy.

— Chúng ta qua đó cùng nàng chào hỏi, được không? - Lại là ôn nhu thanh âm, như lông chim nhẹ nhàng mà tha đáy lòng mềm mại nhất địa phương.

Tư Mã Duệ nao nao, lại hướng Tô Tần bên này nhìn, lại thấy Tô Tần hướng hẳn hiểu ý cười, ở đạt được của nàng cho phép hậu, Tư Mã Duệ mới nói- Hảo!

— Tiểu thư, người làm gì lại muốn gặp nàng, lúc trước nếu không phải là bởi vì nữ nhân kia, người cũng sẽ không bị đuổi khỏi vương phủ! - Hạnh Nhi không thích tiểu thư cùng nàng ta tiếp xúc gần.

— Hạnh Nhi, người cũng nói là lúc trước, nếu đều đã qua, không tất tính toán, dù sao ta cũng không có cái gì tổn thất! - Tô Tần nhưng thật ra đối mỹ lệ kết quả lòng mang hảo cảm, về phần vị Tư Vũ này thế nào được Tư Mã Duệ ân sủng, nàng nhưng thật ra tuyệt không để ý.

— Yến tiểu thư! - Tư Vũ thanh âm êm ái bay tới, 1 đôi thu thủy bàn nhu ba rạng rỡ trong mắt tràn đầy vui mừng.

— Tư Vũ tiểu thư, người thoát nhìn, khí sắc không tệ! - Tô Tần cũng là thầy thuốc, vừa nhìn sắc mặt của nàng liền biết, kỳ thực nàng là cố ý ngâm bệnh, đối với người lâu dài nhiễm bệnh đến nói, tâm lý vẫn luôn trong yếu hơn.

— Đa tạ Yến tiểu thư quan tâm, Tư Vũ trường miên giường bệnh, sớm đã thành thói quen, cũng không dám muốn cả đời trường thọ, bây giờ có thể cùng Duệ cùng 1 chỗ vượt qua còn lại thời gian, Tư Vũ thấy đủ hi- Nói xong nàng mỉm cười nhìn Tư Mã Duệ, kia trong mắt lưu luyến ý làm cho người ngoài nhìn không ngừng hâm mộ.

— Ha ha, đúng vậy, ta còn có việc, không quấy rầy 2 vị , cáo từ! - Tô Tần tổng cảm thấy nàng thoát lý hữu thoại, nghe lại không thể nào thoải mái, thế là tìm cái lý do ly khai.

— Yến tiểu thư, lúc rảnh rồi đến Tư Vũ các của ta ngồi 1 chút!

— Hảo! - Tô Tần đậm đậm nhất tiểu, liền xoay người rời khỏi vườn.

— Tiểu thư, nàng đây là đang hướng người huyền diệu, biết rất rõ ràng nơi đó đã từng là phòng của người, nàng lại còn không biết xấu hổ mời người tới ngồi 1 chút!

— Hạnh Nhi, ta đối bụng! - Tô Tần dừng bước, xoay người nói với nàng- Người đi lấy 1 chút điểm tâm nước trà, ta ở đình phía trước kia chờ người!

— Duệ, Yến tiểu thư nàng hình như không thích ta...- Tư Vũ tựa đầu tựa ở vai Tư Mã Duệ, nhìn Tô Tần rời đi bóng lưng, yếu ớt đáy mắt lại là làm cho người ta thấy không rõ thần tình.

— Chớ suy nghĩ lung tung, Tần Nhi nàng chỉ là có chút mệt mỏi, ta trước mang người hồi đi nghỉ ngơi- Tư Mã Duệ nhìn Tô Tần , đáy lòng lại hiện lên 1 tia cảm giác không hiểu mất mát.

— Duệ...- Tư Vũ ngược mắt nhìn hẳn.

— Làm sao vậy? - Tư Mã Duệ chú ý tới của nàng thất thường, cúi đầu hỏi.

— Không, ta mệt mỏi, ôm ta trở về đi- Tư Vũ không nói gì, buông xuống hạ song liêm, đáy mắt yếu ớt xẹt qua 1 tia ám muội nhợt.

Duệ hẳn cứ nhiên như thế vô cùng thân thiết kêu tên của nàng ta, trước Duệ mỗi lần nhắc tới nàng ta, đều là lạnh lùng dùng “Yên Phi Tuyết”, thế nhưng bây giờ hẳn lại như vậy ôn nhu sẵn sốc gọi tên của nàng ta, tâm lúc nghe 1 tiếng hô kia, chua chát lan tràn.

Giữa hồ tiểu trúc

__ Thế nào, có tâm sự? - Dạ Lãnh đi vào đình, nhìn thấy Tô Tần chính dựa ở cột trụ, nhìn chăm chăm điều trong hồ chơi đùa thủy tới xuất thần.

__ Không, chỉ là cảm thấy có chút hoảng hốt- Từ vào Duệ vương phủ, Tô Tần tổng cảm thấy lòng có chút buồn bực, tâm buồn khó chịu.

__ Chớ suy nghĩ lung tung, Duệ vương gia không phải đã nói, hẳn sẽ an bài, người liền an tâm ở chỗ này, chờ tin tốt của hẳn – Dạ Lãnh từ trong ngực lấy ra sáo ngọc- Lần trước người nói rất thích tiếng sáo của ta, không bằng ta lại cho người thổi 1 khúc, thế nào?

Hẳn đã quên nàng?! __ Tốt! - Tô Tần tinh thần lập tức tỉnh táo, ngồi vào ghế đá bên cạnh, 2 tay chống má nhìn hẳn.

Dạ Lãnh đem sáo ngọc đặt ở bên môi, chăm chú thổi khởi, kia du dương dễ nghe tiếng nhạc tung bay trên không trung, xoay quanh gấp khúc, Tô Tần hấp hít thật sâu, thật sâu 1 hơi, thỏa thích hưởng thụ này tuyệt vời âm khúc sở mang đến cảm giác hân hoan.

1 khúc thổi dừng, tiếng vỗ tay vang lên, nhất mạch thấp thuận réo rắt thanh âm cũng lập tức vang lên.

__ Hảo, hảo, hảo! - Người tới liên tiếp nói hảo- Không nghĩ tới Lục đệ quý phủ cứ nhiên sẽ có như vậy động nhân âm thanh của tự nhiên, cũng không uống bản vương cố ý tới đây 1 lần!

Nghe vậy, Tô Tần kinh hỉ mở mắt ra, hướng phương hướng thanh âm kia nhìn lại, đáy mắt tiểu ý hiện lên.

__ Hằng! - Nàng bỗng nhiên đứng lên, mai khai bộ tử, mấy bước liền chạy vọt ra khỏi đình, hướng Tư Mã Hằng chạy tới.

Tư Mã Hằng quần áo hắc bào, bên hông hệ bạch ngọc đai lưng tóc đen xỏa tới lưng, chân mang hắc đế hài, phong thần tuấn lãng, phong thái phi phàm, đang chuẩn bị cất bước hướng đình đi đến, lại thấy trong đình chạy vọt ra 1 người, vô ý thức nghiêng người né tránh của nàng ôm, thân thủ bất cố tay Tô Tần, đem nàng 1 tay phản cầm ở sau lưng.

__ Lớn mật, người là ai dám ở đây đánh lén bản vương! - Tư Mã Hằng thanh âm lạnh như băng từ đỉnh đầu truyền đến, vậy băng lãnh cả kinh Tô Tần trong lòng run lên, nàng không hiểu nghiêng mặt nhìn hẳn.

__ Hằng, người làm sao vậy, không nhận ra ta? - Vì sao ánh mắt của hẳn là vậy lạnh lẽo, nhìn mình giống như là nhìn 1 người xa lạ, vì sao, ở đáy mắt hẳn cũng nhìn không thấy cho dù là 1 chút tình ý.

__ Lớn mật, dám nói bản vương nhận thức người, nói, người đến tốt cùng là người nào! - Tư Mã Hằng lãnh con người chợt tắt, đè lại tay nàng lại tăng thêm lực đạo.

__ A! - Đau đớn truyền đến, Tô Tần ninh chân mày, nhìn hẳn- Người thực sự không nhận ra ta, ta là Tần Nhi, Tô Tần a!

__ Tần Nhi? - Tư Mã Hằng nao nao.

__ Người nhớ lại sao, ta là Tần Nhi a, là ta, Hằng! - Tô Tần thấy hẳn có 1 thuận thất thường, cho là hẳn nhớ lại, vội vàng nói- Hằng, người trước buông ta ra, người làm ta đau quá!

Tư Mã Hằng cũng không có buông nàng ra, trái lại càng tăng thêm lực lượng- Bản vương căn bản không nhận ra người, nói người rốt cuộc là ai!

__ A! - Tô Tần cắn môi dưới, đáy mắt lại hiện lên nước mắt lưng tròng, vì sao, vì sao Hằng hẳn nói không biết mình, hẳn rốt cuộc làm sao vậy!

__ Buông nàng ra! - Dạ Lãnh phi thân vọt tới giữa bọn họ, sáo ngọc vung lên, đem Tư Mã Hằng cùng Tô Tần tách ra, đỡ lấy vai Tô Tần né đến bên cạnh, nghiêm nghị đối Tư Mã Hằng nói- Hằng vương gia, có gì đối 1 cô gái yếu đuối xuất thủ như vậy nặng!

Nhìn về phía cổ tay Tô Tần, mới không quá 1 lát sau, kia trắng muốt cổ tay thượng lại là ô thanh 1 mảnh, xanh trắng giao nhau, như vậy gai mắt.

Hắn không vui đưa mắt nhìn về phía vẻ mặt lạnh lẽo Tư Mã Hằng, chất vấn nói- Nàng là Tô Tần, người đều không nhớ sao?

_ Bản vương lặp lại lần nữa, bản vương không nhận ra cái gì Tô Tần- Bá đạo ngữ khí, lại là băng lãnh tình cảm.

Tô Tần nhìn hắn cặp kia lạnh lùng con người, tâm bỗng nhiên 1 néo, nhìn trên cổ tay ô thanh, khoe mắt phiếm toan, đau nhức theo đáy lòng tràn ra, lan tràn toàn bộ trái tim.

_ Tam ca, sao ngươi lại tới đây! - Tư Mã Duệ mới từ Tư Vũ các đi ra, liền gặp được 1 màn này.

_ Lục đệ, người tới vừa lúc, những người này đến tốt cùng là ai, cứ nhiên dám đánh lên bản vương! - Tư Mã Hằng nhìn thấy Tư Mã Duệ lập tức chỉ vào Dạ Lãnh cùng Tô Tần nói- Người tại sao có thể phóng này đó nguy hiểm người vào quý phủ, người thật vất vả mới đem Tư Vũ tiếp trở về, nên chú ý nhiều hơn mới phải, đừng tùy tiện phóng người lạ vào phủ!

_ Người lạ!? - Tô Tần nghe vậy, khiếp sợ nhìn Tư Mã Hằng, hắn mới vừa nói chính mình là người xa lạ, hắn không tiếp thu mình cũng thì thôi, vì sao còn muốn nói tuyệt tình như vậy, bất quá mới gần mấy ngày, mình ở trong mắt của hắn lại thành người lạ!

_ Tam ca! - Tư Mã Duệ tựa hồ có chút tức giận, kéo qua hắn - Đây đó đều là bằng hữu của ta, là ta thỉnh bọn họ đến làm khách!

_ Bằng hữu của người? - Tư Mã Hằng có chút hoài nghi nhìn Tô Tần- Nàng là ai?

_ Nàng... ...- Tư Mã Duệ còn chưa lên tiếng, phía sau liền truyền đến 1 trận trong trẻo nữ tử thanh.

_ Yên Phi Tuyết tiểu thư, còn có thể ở đây nhìn thấy người, thật làm cho người ta kinh ngạc! - Nữ tử trong giọng nói mang theo nồng đậm châm chọc.

Theo tiếng nhìn lại, quần áo tử y liền đập vào mắt, làn váy chỗ kia tơ vàng hồ điệp ngạo nghễ bay lượn.

_ Yên Phi Tuyết? - Tư Mã Hằng nghe vậy quay đầu nhìn Tô Tần, đáy mắt hiện lên chẳng đáng- Chính là cái kia lấy chết uy hiếp, phải giả bằng được cho Lục đệ vô liêm sỉ nữ tử!

Vô liêm sỉ!!!! Tô Tần ngạc nhiên nhìn hắn, nhất thời như sét đánh, trong đầu trống rỗng, bên tai không ngừng mà gập khúc hắn câu kia mang theo châm chọc ý nói!

Hắn lại còn nói chính mình vô liêm sỉ!

Hắn nói mình là vô liêm sỉ nữ tử!

Hắn cứ nhiên trước mặt mọi người như thế vũ nhục chính mình!

Hắn tại sao có thể nói chính mình như vậy!

Tư Mã Hằng, người rốt cuộc làm sao vậy!

Tô Tần lắc đầu, sắc mặt trắng bệch, lão đảo lui về phía sau mấy bước, may là Dạ Lãnh đỡ kịp, nhìn thấy nàng đáy mắt kia phân đau thương, hắn không đành lòng.

_ Tần Nhi! - Tần Như Ca vừa vận kinh qua, nhìn thấy Tô Tần sắc mặt trắng bệch, vội vã đi tới- Người, làm sao vậy?

Tư Mã Duệ kéo hắn, hướng hắn lắc lắc đầu ý bảo hắn đừng nhúng tay.

_ Người dựa vào cái gì mắng ta, người có tư cách gì mắng ta! - Tô Tần đẩy ra tay Dạ Lãnh, đi tới trước mặt Tư Mã Hằng, ngẩng đầu lên, bất khuất nhìn hắn, cố gắng ngẩng đầu, đem nước mắt khóa ở đáy mắt, không dễ dàng để cho người khác nhìn thấy của nàng yếu đuối.

_ Nguyên lai người không gọi là Tô Tần, hừ, lại còn dám lừa bản vương, bản vương nói người vô liêm sỉ chẳng lẽ sai lắm sao! - Tư Mã Hằng cười lạnh, đáy mắt lại là cực độ chẳng đáng.

— Người! - Tô Tần cho là hấn đang làm bộ, thế nhưng khi nàng như vậy tới gần nhìn hấn, nàng lại ở đấy mắt hấn thấy được lãnh ý, không có chút nào làm bộ, chẳng lẽ hấn thực sự quên chính mình, quên mất tất cả đã qua.

Tô Tần lắc lắc đầu, không thể tin được, vì sao chỉ là mấy ngày, hấn liền trở nên như vậy hờ hững.

Y Thủy Liên nhìn thấy Tô Tần chật vật bộ dạng, đáy lòng cười lạnh, nàng đi tới bên người Tư Mã Hằng, như chim nhỏ nép vào người bàn ôm tiến vào trong ngực của hấn, mà Tư Mã Hằng cư nhiên cũng hàm chứa tiểu ý giang 2 cánh tay đem nàng kéo vào trong lòng, đáy mắt nhu tình như nước bàn dạng khởi ôn nhu quang mang, chiếu vào trong mắt Tô Tần lại là như vậy gai mắt, cắt tâm.

Hấn thân thủ đem Y Thủy Liên ủng tiến trong lòng 1 khắc kia, tay Tô Tần bỗng nhiên nắm chặt, 10 ngón thật sâu xen vào thịt trong lòng bàn tay, tâm giống như là bị người dùng đao hung hăng oản 1 đại khối, huyết lưu không ngừng, nhìn thấy đến, nhưng không cách nào ngăn cản, chỉ có thể mặc cho nó không ngừng mà chảy ra.

Đau lặng yên không 1 tiếng động, nhưng lại khắc cốt ghi xương trứ tâm... ...

— Hằng, ta vừa đi xem Tư Vũ, nàng hình như rất không cao hứng, thân thể càng phát ra không tốt... ...- Nói xong nàng đưa mắt nhìn sang Tô Tần, đáy mắt xẹt qua duệ quang.

— Nga? Không phải mới vừa còn hảo hảo, thế nào mới 1 lát sau liền không tốt?

— Ta vì nàng xem mạch, khí huyết không thuận, hờn dỗi ứ ngực, đoán chừng là gặp phải chuyện không hài lòng gì đó- Y Thủy Liên tựa đầu dựa vào trên bờ vai hấn, lại khiêu khích nhìn về phía Tô Tần, ý hữu sở chỉ.

— Người! - Dạ Lãnh tự nhiên biết nàng lời này ý tứ, hết sức tức giận muốn lên tiếng, lại bị Tô Tần ngăn cản.

Tô Tần hướng hấn lắc đầu, ý bảo hấn không cần lên tiếng, ở dưới tình hình như thế, nhiều lời vô ích, nàng chuyển con ngươi nhìn về phía Tư Mã Hằng, nàng đảo muốn nhìn, nam nhân này hôm nay rốt cuộc là muốn làm cái gì!

Tư Mã Hằng tự nhiên nghe ra Y Thủy Liên trong lời nói ý tại ngôn ngoại, hấn cũng nhìn về phía Tô Tần, khóe miệng cười lạnh bứt lên- Thì ra là bởi vì nơi này hơn cái chộc người ngại tên, thảo nào Tư Vũ tâm tình không tốt, Lục đệ, người không phải đem nữ nhân này hưu rồi sao, thế nào còn giữ nàng ở chỗ này, người nếu thật sự yêu Tư Vũ, liền nên đem nàng đuổi đi! Nếu như người không nỡ tâm, Tam ca giúp người!

— Tam ca! - Tư Mã Duệ nhìn thấy Tô Tần càng ngày càng sắc mặt trắng bệch, lập tức lên tiếng ngăn lại- Chuyện này, ta tự có chủ trương! Hôm nay người cũng mệt mỏi, xin mời về trước đi!

Nói xong, hấn thân thủ ý bảo quản gia tiễn khách.

— Lục đệ, người đây là đang đuổi Tam ca đi! - Tư Mã Hằng liếm khởi con ngươi, đáy mắt lưu chuyển nguy hiểm quang mang, chỉ vào Tô Tần đối Tư Mã Duệ hỏi- Người lại vì 1 ngoại nhân, 1 đệ tiện nữ nhân, muốn đuổi Tam ca đi!

Lời của hấn từng chữ từng câu cũng như châm đâm vào trong lòng Tô Tần, Tô Tần che ngực, sắc mặt trắng bệch vô sắc, đáy mắt nước mắt lưng tròng như sóng từng đợt nẩy lên viền mắt, nàng bất lực cầm lấy tay Dạ Lãnh, từng ngậm từng ngậm hô khí.

Lệ, cuối cùng như đổ nước, tuôn ra viền mắt, nàng cực lực cúi đầu, không muốn cho người khác cứ đơn giản như vậy nhìn thấy nàng thương tâm.

— Được rồi Tam ca, việc nhà của ta, ta sẽ tự xử lý, sắc trời không còn sớm, người vẫn là về sớm 1 chút đi! - Tư Mã Duệ trong giọng nói có chút không kiên nhẫn.

— Người! - Tư Mã Hằng vừa mới muốn mở miệng, Y Thủy Liên lại kéo ống tay áo của hấn.

— Hằng, ta muốn trở về! - Đáy mắt nàng cũng hơi nổi lên lệ quang- Nếu nhân gia không chào đón, chúng ta cần gì phải tự mất mặt!

— Hảo, đều tùy người! - Tư Mã Hằng trong mắt không có như trước lạnh lẽo, nhìn Y Thủy Liên trong mắt lộ vẻ lưu luyến vô hạn, cương chiều vuốt ve mái tóc của nàng- Ta dẫn người đi cái địa phương tốt, so với ở đây mỹ!

— Ân! - Y Thủy Liên vung lên ngọt cười, dư quang khiêu khích nhìn về phía Tô Tần- Hằng, người đối với ta thật tốt!

Tiếng cười của bọn họ theo tiếng gió truyền vào bên tai, Tô Tần che tai, không muốn nghe, nhắm lại mắt, không nhìn tới, thế nhưng đau đớn như trước như thủy triều đem chính mình triệt để đánh vỡ.

— Vì sao, vì sao hắn lại biến thành như vậy! - Tô Tần nhìn Tư Mã Duệ hỏi- Trước người sở dĩ nói những lời kia, có phải hay không đã sớm biết, hắn thay đổi, vì thế, người mới dẫn ta tâm bình khí hòa, muốn ta không nên để ý!

Tư Mã Duệ đối mặt nàng rưng rưng chất vấn, không nói được 1 lời, chỉ là không nhin được thở dài, cuối tất cả thở dài đều hóa thành 1 câu- Xin lỗi!

— Nguyên lai người đã sớm biết, vì sao không cùng ta nói! - Tô Tần nắm lấy ống tay áo của hắn- Người nói, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, hắn vì sao phải biến thành như vậy!

Người kia rõ ràng chính là Tư Mã Hằng, thế nhưng vì sao hắn lại không biết mình, còn muốn đối với mình nói ra như vậy tuyệt tình!

1 người làm sao sẽ chuyển biến lớn như vậy, nơi này nhất định có chuyện!

— Ta cũng không biết rõ, chỉ là lúc tái kiến Tam ca, hắn chính là như vậy, khi đó ta còn chưa tin, hôm nay xem ra, hắn là thật không nhận ra người! Có lẽ là mất trí nhớ, thế nhưng lại không giống, vì sao hắn ai cũng nhớ, duy nhất lại quên người! - Tư Mã Duệ cũng cảm thấy kỳ quái, Tam ca hắn liền Tư Vũ đều nhớ, lại không nhớ rõ Tô Tần.

— Hắn và Y Thủy Liên cùng 1 chỗ, nhất định là nữ nhân kia cho hắn ăn thứ gì đó! - Tần Như Ca 1 chút cũng không thích nữ nhân này, mỗi lần nhìn thấy nàng đều không phải chuyện tốt!

— Người nói như vậy, ta nhưng thật ra cảm thấy vô cùng có khả năng, ta nhớ có loại thuốc, người uống vào xong biểu hiện nhưng thật ra cùng Hằng vương gia tương tự! - Dạ Lãnh nói.

— Là thuốc gì?

— Thất nhật quên! Loại này thuốc được tính cùng tên của nó như nhau, trong 7 ngày liền quên người mình yêu nhất, thế nhưng các ký ức khác vẫn sẽ bảo lưu như cũ, cái này giải thích, vì sao Hằng vương gia nhớ mọi người, lại chỉ quên 1 mình Tần Nhi, yêu càng sâu, quên càng triệt để, càng lảm kễ... ...- Dạ Lãnh liếc mắt nhìn Tô Tần, đáy mắt có chút thở dài- Càng lảm kễ sẽ đem đối phương nhìn thành người hận nhất!

— Tại sao có thể như vậy, vì sao, tại sao phải cho hắn uống loại này thuốc, tại sao muốn quên ta! - Tô Tần cắn chặt môi dưới, nắm lấy ống tay áo Dạ Lãnh- Không, ta không thể để cho hắn đã quên ta, Dạ Lãnh, người nói cho ta biết, phải làm như thế nào mới có thể khiến hắn lấy lại ký ức, nói cho ta biết!

— Loại này thuốc không có cớ ra chi đạo! - Dạ Lãnh không muốn lừa dối nàng, nói cho nàng biết sự thực mặc dù rất tàn khốc, thế nhưng tổng so với lừa dối nàng, lại đến cuối cùng thất vọng vô tận, thì hảo hơn!

— Không, ta không tin, thuốc mặc dù có thể tiêu trừ hắn ký ức, thế nhưng ta không tin 1 người rõ ràng sâu như vậy khắc cốt yêu, có thể dễ dàng như vậy bị xóa đi, dù cho được hiệu cường thịnh cỡ nào cũng sẽ có 1 khắc mất đi hiệu lực, ta sẽ cố gắng đi tìm, bất luận cái gì chuyện có thể tỉnh lại hắn ký ức, dù chỉ là 1 khắc cuối cùng, ta tuyệt đối không buông tha! - Tô Tần đến từ hiện đại, ở nàng cái thế giới kia lý, coi như là máy tính thượng tư liệu bị thủ tiêu cũng có thể đi từ phần cứng tương kì khôi phục, cơ khí còn như vậy, huống chi là người, còn là 2 người đã từng như vậy yêu nhau, sâu như khắc ký ức sao lại như vậy đơn giản có thể xóa đi, chỉ cần còn có 1 tuyến hi vọng, nàng liền không buông tha!

— Được rồi! - Dạ Lãnh nhìn nàng như vậy kiên định- Nếu như người thực sự nguyện ý thử 1 lần, như vậy ta nhất định giúp người!

__ Dạ công tử! - Tư Mã Duệ đưa hấn kéo đến bên cạnh- Người thế nào cũng theo Tần Nhi hồ nháo, người biết rõ loại này thuốc căn bản khó giải, người... ..

__ Vương gia, trên đời này có 1 số việc, không đi làm, liền vĩnh viễn cũng không biết kết quả sẽ thế nào, nếu là 1 mặt sợ hãi không dám đi tiếp, như vậy kiếp này, người đều không chiếm được vật người cần tìm!

Tư Mã Duệ nhìn vẻ mặt thông dong đạm nhiên Dạ Lãnh, trong mắt của hấn vĩnh viễn đều là yên tĩnh 1 mảnh hải, trầm tĩnh mặt ngoài hạ là người cũng không cách nào tưởng tượng thâm thúy trầm tĩnh.

__ Được rồi, đã như vậy, người nói cho ta biết, phải như thế nào giúp người! - Tư Mã Duệ biết Dạ Lãnh theo như lời giúp tuyệt đối không chỉ như thế đơn giản.

__ Ha hả, rất đơn giản, giúp ta đánh xỉu hấn!

__ Tại sao muốn đánh xỉu hấn?

__ Như vậy ta mới có thể vì hấn thi châm! - Dạ Lãnh vung lên thanh tú cười.

85. Chương 85: Âm Mưu!

Người, người tính làm gì! - Tư Mã Duệ đột nhiên ý thức được cái gì, kinh ngạc nhìn hấn- Chẳng lẽ, người... ...- Đúng rồi, nếu như Dạ Lãnh chưa tiếp xúc qua loại thuốc này, lấy đầu ra như vậy hiểu biết, càng đừng nhắc tới có thể vì người bệnh thi châm. __ Ha hả, có 1 số việc, quên được mới tốt! - Dạ Lãnh chỉ là nhàn nhạt cười, có 1 số việc, là hấn không muốn nhớ lại, nhớ lại thời gian, là thống khổ nhất thời gian.

__ Người nói thế nhưng là thật! - Y Thủy Liên kinh ngạc hỏi.

__ Dạ phải! - Đứng phía sau là 1 gã hắc y nhân, cung kính trả lời- Thuộc hạ chính tai nghe được bọn họ nói muốn giúp vương gia thi châm, thánh nữ, thỉnh nhanh chóng chuẩn bị, thiết không thể để cho kẻ xấu hữu cơ lợi dụng!

Y Thủy Liên suy tư 1 hồi, hướng hấn phát phát tay nói- Ta biết rồi, người đi xuống trước, mật thiết chú ý nhất cử nhất động của Duệ vương phủ, có bất kỳ tin tức lập tức trở về cùng ta bẩm báo!

__ Dạ! Thuộc hạ xin cáo lui! - Hắc y nhân cung kính cúi cung, biến mất ở tại trong bóng tối.

__ Hừ, Tô Tần, người muốn làm cho hấn khôi phục ký ức, vậy ta sẽ giúp người 1 phen! - Y Thủy Liên lạnh lùng cười, tiếng cười kia lạnh khốc, băng hàn, làm cho đêm này càng thêm băng lãnh vô tình.

__ Làm như vậy ổn thỏa không? - Tô Tần nhìn mình trong kiếng, 1 thân đồ thủy xiêm y như hà, tơ vàng thêu đại đoàn mẫu đơn, lóa mắt, cài ngọc trầm, ở giữa ánh nắng rạng rỡ sinh huy, làm ọi người đắm chìm trong ửng đỏ diễm sắc trung, trong lúc nhất thời, liền ngay cả mình cũng nhìn tới thất thần.

__ Tiểu thư, người hôm nay thật đẹp! - Hạnh Nhi cầm tiểu gương đồng đứng ở phía sau Tô Tần, vì nàng chấp gương mà soi- Tiểu thư, phía sau búi tóc có hài lòng không?

__ Ân, có! - Tô Tần có chút ngại người, không yên lòng trả lời.

Mình trong gương rất đẹp, thế nhưng có chút làm cho Tô Tần kinh khủng, bởi vì theo trong gương, nàng tựa hồ thấy được hồng y thiếu nữ ở giữa 1 mảnh ửng đỏ đang ngăm khê kia, 1 thân Hồng Phi thể lương, đứng ở nơi đó nhìn phương xa, chờ đợi âu yếm thiếu niên lang.

Càng nghĩ, trước mắt lại hiện ra đêm đó cảnh trong mơ... ..

Ở trong gương, như cũ là 1 mảnh đỏ rực thông thiên, thiếu nữ ở trg biển lửa nhẹ nhàng mà uyển chuyển hát bài hát đó, gương mặt thiếu nữ lúc đó, Tô Tần vẫn luôn thấy không rõ, bởi vì ánh nắng chiều mơ màng, phản xạ ra quang mang diệu mờ mắt của nàng, Tô Tần hơi nheo lại mắt, muốn nhìn thật tỉ mỉ, đột nhiên trong nháy mắt, thiếu nữ xoay người, nhìn nàng, kia 1 cái chớp mắt, nàng thấy rõ mặt của cô gái, tâm nhưng cũng tại 1 cái chớp mắt, bỗng nhiên nghẹn tới cổ họng, ánh mắt ở chạm đến mặt của cô gái trong nháy mắt, chớp mắt đông lại, băng lãnh cảm giác theo trong đầu bắt đầu lan tràn, cấp tốc đem tứ chi thân thể đều đông lại thành băng.

Nàng ta, gương mặt của nàng ta, cư nhiên cùng Yên Phi Tuyết giống nhau như đúc, không, phải nói, bản thân nàng ta chính là Yên Phi Tuyết!

Tô Tần ngạc nhiên giống như đóng băng đứng tại chỗ bất động, gương mặt đỏ trong gương, chậm rãi hướng chính mình tới gần, Tô Tần tựa hồ có thể cảm giác được nàng kia ánh mắt lạnh như băng lý hàm chứa oán hận ý, kinh khủng dưới đáy lòng lan tràn ra.

— Vì sao, tại sao muốn phản bội ta, tại sao muốn yêu hắn, người không thể yêu hắn, không thể! - Bên tai lại đột nhiên vang lên thanh âm lạnh như băng của nàng ta, mang theo vô cùng oán hận.

— Không, ta không có, ta không có! - Tô Tần như dại ra run run phát ra thanh âm, rõ ràng có thể cảm nhận được sợ hãi, thân thể lại không thể nhúc nhích.

— Người, đáng chết! - Nàng đột nhiên theo trong gương vươn tay, hung hăng kháp ở cổ Tô Tần.

— A! - Tô Tần đột nhiên cảm thấy giữa cổ 1 trận chặt thu, hô hấp trở nên dị thường khó khăn, sắc mặt xanh mét, trở mắt nhìn nàng ta dùng tay kháp ở cổ của mình lại không thể phản kháng.

— Tiểu thư? Tiểu thư! - Hạnh Nhi phát hiện, Tô Tần vẻ mặt xanh mét, đứng ở trước gương, hoảng sợ nhìn mình trong gương, tay vừa sờ, lại hoảng sợ phát hiện nàng toàn thân đều băng lãnh vô cùng, sợ đến mức liền kêu to cứu mạng- Cứu mạng, cứu mạng, mau tới người đâu!

— Làm sao vậy! - Dạ Lãnh thứ nhất vọt vào, nhìn thấy Tô Tần như đóng băng đứng ở trước gương, sắc mặt xanh mét, hắn lập tức vươn tay đem nàng ôm lấy, lại phát hiện, nàng toàn thân lạnh được giống như là khối băng từ trong hầm băng bước lên, hàn ý theo tiếp xúc được thân thể nàng 1 khắc kia, hướng quanh thân của hắn lan tràn ra.

— Tiểu thư! - Hạnh Nhi đột nhiên hét rầm lêm.

Tư Mã Duệ lúc này cũng vọt vào, khi hắn ngẩng đầu, lại nhìn thấy như vậy 1 màn, trong gương nữ tử chính lạnh lẽo nhếch môi hướng chính mình cười, thế nhưng cái loại này cười nhưng lại như là vậy băng lãnh, trong lúc nhất thời, như 1 thùng nước hắt từ đầu tưới đến chân, 1 đường lạnh lẽo chạy thẳng.

Ngay hắn ngay người trong nháy mắt, Hạnh Nhi tiếng hét chói tai lần thứ 2 đưa hắn gọi hồi, hắn vội vã vọt tới trước gương, vươn tay đem Tô Tần ôm vào trong ngực, vừa ly khai cái gương lại phát hiện, Tô Tần sắc mặt không còn xanh mét, từ từ khôi phục huyết sắc, hắn dưới đáy lòng rất lớn thở phào nhẹ nhõm.

Hoàn hảo, không có việc gì!

Ghé mắt nhìn về phía Dạ Lãnh, lại kinh ngạc phát hiện, hắn chính vẻ mặt kinh khủng, nhìn chằm chằm trong gương.

— Dạ công tử! - Tư Mã Duệ hô to 1 tiếng, Dạ Lãnh mới đột nhiên như là bị cái gì mãnh bắn trúng bàn, thoáng cái mới lấy lại tinh thần, hắn xoay người, nhìn Tư Mã Duệ, thấy trong tay hắn ôm Tô Tần, sắc mặt đã tốt hơn, lúc này cũng rất lớn thở phào nhẹ nhõm, sau đó hắn lại hướng trong gương nhìn, tựa hồ muốn tìm ra thứ gì đó, thấy trong gương cái gì cũng không có, hắn tựa hồ có chút thất lạc, chuyển bước hướng Tư Mã Duệ tiến lại.

— Dạ công tử, vừa rồi người thấy gì? - Nhìn vẻ mặt của hắn tựa hồ thấy được cực kỳ kinh khủng gì đó, chẳng lẽ hắn cũng giống như mình thấy được trong gương kia trương dữ tợn khuôn mặt tươi cười.

— Không, không có gì, được rồi, Tần Nhi như thế nào? - Dạ Lãnh cúi đầu nhìn trong ngực hắn chính đang nhắm mắt lại, rơi vào hôn mê Tô Tần- Hoàn hảo, người tới kịp lúc, không có phát sinh cái gì!

Ngữ khí của hắn là ảm ảm lo lắng, quay đầu nhìn Hạnh Nhi phân phó nói- Nhớ kỹ, sau này không được lại để cho tiểu thư nhà người tới gần gương!

Vẻ mặt của hắn thập phần nghiêm túc, Hạnh Nhi bị 1 màn vừa rồi dọa lấy, còn chưa có lấy lại tinh thần, lại là lần đầu tiên nhìn thấy như thế nghiêm túc Dạ công tử, trong lúc nhất thời, có chút ủy khuất, chỉ có thể cứng còng gật đầu.

— Ta là nói, bất luận cái vật gì có thể soi cũng không thể để cho nàng tới gần! - Dạ Lãnh lúc này thần tình giống như là khắc băng thành lạnh lẽo, làm cho người ta cực sợ.

— Dạ, dạ! - Hạnh Nhi đã sớm sợ ngây người, chỉ biết liên tiếp gật đầu.

— Dạ công tử, vì sao làm như thế, không phải là bởi vì trong gương có thứ gì đó đối Tần Nhi bất lợi! - Tư Mã Duệ có đầy đủ bình tĩnh, hẳn tin tưởng mình vừa này nhìn đến tất cả tuyệt đối không phải ảo giác, cái kia ở trong gương người đến tột cùng là ai!

— Chuyện này, ta trong lúc nhất thời cũng khó giải thích rõ, nói chung người nhớ kỹ sau này đừng để cho Tần Nhi tới gần bất cứ cái gương nào, cho dù là bên hồ cũng không được! - Dạ Lãnh cũng không có giải thích, chỉ là nhất mực cường điệu không thể để cho Tần Nhi tới gần bất kì vật thể nào có thể phóng xạ được.

— Hạnh Nhi, tiểu thư nhà ngươi lúc trước có gặp qua loại chuyện giống vậy chưa? - Dàn xếp hảo Tô Tần, Tư Mã Duệ hỏi Hạnh Nhi.

— Có, có như vậy 1 lần, chính là ở khách sạn, tiểu thư cũng đã làm 1 kỳ quái mộng, nàng nói ở trong mộng có người vươn tay khắp ở cổ của nàng, khi đó ta đã ở bên người nàng, tiểu thư biểu tình khi đó cùng hiện tại như nhau, sắc mặt xanh mét, hơn nữa tựa hồ bị cái gì đó khống chế, mặc cho ta ra sao gọi nàng cũng không có phản ứng, hoàn hảo lần đó tiểu thư chính mình tự tỉnh, chỉ là hôm nay tiểu thư tựa hồ tỉnh không đến, nếu không phải là công tử cùng vương gia tiến vào, ta sợ; sợ tiểu thư nàng... ...- Nói xong Hạnh Nhi khóc ồ lên.

— Được rồi, không có việc gì, sau này người liền chiếu Dạ công tử nói, đừng để cho tiểu thư nhà ngươi tới gần bất luận cái gương nào, liền bên hồ đều không thể đi!

— Ân, vương gia, tiểu thư nhà ta rốt cuộc là bị thế nào? - Hạnh Nhi lau lệ, ngẩng đầu nhìn Tư Mã Duệ.

— Ta không biết, bất quá người phải nhớ kỹ, hôm nay phát sinh tất cả đều không thể nói cho tiểu thư nhà ngươi, nàng nếu như hỏi, người cứ nói là làm mộng mà thôi!

Tư Mã Duệ nhìn về phía đang ngồi ở đầu giường Dạ Lãnh, hẳn lúc này đang vì Tô Tần bất mạch, chỉ thấy hẳn nhẹ nhàng mà thở dài, sau đó nhấc lên chăn, đem Tô Tần tay phóng vào, sau đó đứng dậy đi tới bàn tròn ngồi xuống.

— Nàng làm sao vậy? - Tư Mã Duệ đi tới bên cạnh hẳn hỏi.

— Bị khiếp sợ, ta khai 1 chút phương thuốc, sắc thuốc cho nàng uống vào, là vô sự! - Dạ Lãnh chấp bút, vừa muốn hạ xuống, lại nghe được phía sau 1 trận thanh âm êm ái.

— Không cần, ta chỉ là có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi 1 chút sẽ hảo! - Tô Tần ngồi dậy- Hôm nay chúng ta còn muốn vào kinh gặp hoàng thượng, chờ trì hoãn!

— Tần Nhi, người thực sự cảm thấy không có vấn đề gì sao? - Tư Mã Duệ có chút bận tâm.

— Không phải là tròng ác mộng thôi sao, ta cũng không phải đứa nhỏ 3 tuổi, có thể bị loại này mộng dọa đến, có thể là do mấy ngày nay ta vì chuyện của Hằng nên lo lắng, vì thế có chút ngủ chưa đủ, nghỉ ngơi 1 chút là được rồi, hôm nay cơ hội khó có được, ta không muốn bỏ qua!

Hôm nay là hoàng đế bệ hạ sinh nhật, các vị hoàng tử cùng công chúa, hoàng thân quốc thích đô hội tới tham gia, đương nhiên Tư Mã Hằng cũng sẽ nhận lời mời tới đó, bởi vì bình thường Y Thủy Liên đều cùng hẳn như hình với bóng, vì thế chỉ có trường hợp như vậy mới có cơ hội đơn độc tới gần Tư Mã Hằng, mới có thể làm cho Dạ Lãnh vì hẳn thi chằm.

— Được rồi, đã như vậy, vậy người trước nghỉ ngơi thật tốt, đợi 1 lúc chúng ta liền dẫn người tiến cung! - Dạ Lãnh đề lại vai Tư Mã Duệ, đưa hẳn muốn lời nói đều đề xuống- Chúng ta đi ra ngoài trước, 1 hồi tới gọi người!

Tư Mã Duệ liếc mắt nhìn Tô Tần, liền đi theo phía sau Dạ Lãnh, trước khi ra cửa còn có ý phân phó Hạnh Nhi chiếu cố nàng.

— Dạ công tử, người có phải có chuyện còn chưa có nói với ta! - Tư Mã Duệ đề lại bờ vai của hẳn, hỏi.

Dạ Lãnh không trả lời hẳn, trực tiếp đi tới bên hồ, lặng lẽ nhìn mặt hồ.

— Người có phải hay không cũng nhìn thấy kia trương dữ tợn khuôn mặt tươi cười, người kia không phải Tô Tần, là ai! - Tư Mã Duệ đi tới bên cạnh hần- Người vì sao không cho Tần Nhi tới gần gương, có phải trong gương có thứ gì đó uy hiếp tính mạng của nàng?

Hồ nước diệu nhật quang kim sắc, nổi lên yếu ớt kim sắc quang mang, chiếu vào Dạ Lân kia trương tuần dật tuyệt luân trên mặt, dường như trích tiên bàn tuần mị chói mắt.

Khóe miệng của hần dật ra cay đắng cười- Còn nhớ rõ ta đã từng hỏi qua người, tin chuyện kiếp trước kiếp này hay không?

— Nhớ! - Tư Mã Duệ gật đầu.

— Vậy người tin thật sự có nợ kiếp trước, kiếp này còn luân hồi chi lý không? - Dạ Lân đột nhiên quay lại, rất nghiêm túc nhìn hần hỏi.

Hần muốn kết hôn với người khác! — Kiếp trước nợ, kiếp này? - Tư Mã Duệ buông xuống 2 mắt, nhìn trên mặt đất trầm tư.

— Từ nhỏ ta liền thể yếu nhiều bệnh, trong cơ thể còn có hỏa độc tàn dư, cách mỗi bán nguyệt sẽ lại phát tác 1 lần, phụ thân vì ta lấy tuyết trên sơn đỉnh làm thành hàn đàm, cho ta ngâm thân thể, mới có thể đem trong cơ thể hỏa độc đề xuống, thể nhưng, ta cũng vì vậy mà bị lây hàn độc, mỗi tháng hỏa độc sau khi phát, ta còn phải chịu đựng hàn độc ăn mòn, loại đau khổ này mỗi lần đều làm cho ta nghĩ tới tử, có lẽ, chết xong liền không còn đau khổ, vì thế, tử đối với ta mà nói, cũng không đáng sợ, tương phản lại là loại giải thoát- Nói tới chỗ này, hần hướng Tư Mã Duệ lộ ra 1 nhàn nhạt cười.

Kia cười như 1 trận gió mát phiêu nhiên, kia cười như vậy đậm nhiên thông dong, kia ánh mắt nhìn như đậm phong vân, khán phá sinh tử thông dong, nguyên lai hần có thể nhìn thấu đây hết thấy, lại là trải qua như vậy thống khổ, có lẽ, cũng chỉ có chân chính trải qua đến xương chi đau nhân mới có thể như vậy rộng rãi nhìn thấu sinh tử, cười nhìn phong vân biến đổi thất thường thể sự.

— Kia về sau thế nào? - Chuyện xưa của hần nhất định rất nhiều, là cái gì làm cho hần như vậy đậm nhiên mà sống.

— Về sau, ngay ta nghĩ muốn chết thời gian, có người đến nói cho ta biết... ...- Đột nhiên hần dừng lại, tựa hồ ở nhớ lại cái gì- Hần hỏi ta tin kiếp trước kiếp này truyền thuyết không?

— Trả lời của người là?

— Ta khi đó cùng người như nhau, căn bản không tin, về sau, hần cho ta thi châm, hần nói trên người ta còn trúng 1 loại độc, đó là thất nhật quên, về sau ta mới biết được, đó là phụ thân cho ta uống, về sau hần giúp ta thi châm, ta rốt cuộc biết vì sao ta lại trúng hỏa độc, vì sao phụ thân cấp ta uy “Thất nhật quên”!

— Vì sao?

— Bởi vì, bị kịch 18 năm trước, không, phải nói là 500 năm trước 1 hồi oan nghiệt! - Dạ Lân thở thật dài.

— 18 năm trước?! - Tư Mã Duệ ninh mi suy tư 1 phen, đột nhiên hần ngẩng đầu, nhìn Dạ Lân- Người nói 18 năm trước, sẽ không phải là... ..

— Vương gia, Tư Vũ cô nương nàng đột nhiên không thoải mái, ngài mau đi xem! - Phía sau truyền đến nữ tỳ cấp thiết thanh âm.

— Hảo, ta lập tức tới! - Tư Mã Duệ xoay người đối Dạ Lân nói- Chờ ta 1 chút, ta lập tức sẽ quay lại!

— Tư Vũ, người làm sao vậy! - Vừa mới vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy nàng vẻ mặt trắng bệch, nằm ở trên ghế quý phi, che ngực, thống khổ thân ngâm rên, thái dương giọt mồ hôi theo trơn bóng trán chảy xuống.

— Duệ, ta đau quá, tâm hảo đau! - Tư Vũ nhìn thấy Tư Mã Duệ tới đem thân thể dựa vào tiến trong ngực của hần, tựa hồ tìm được chỗ tránh gió, ngậm lớn kêu ~ thở gấp- Duệ, ta rất sợ, sợ không nhìn thấy được người!

— Đừng nói chuyện, ta thỉnh đại phu giúp người bắt mạch! - Tư Mã Duệ hướng ra ngoài hô- Người tới, nhanh đi thỉnh đại phu!

Không tới 1 lát, tóc trắng xóa đại phu mang theo hòm thuốc chạy tới, Tư Mã Duệ lập tức thối lui, đứng ở 1 bên chờ đại phu vì nàng bắt mạch.

— Không, Duệ, người đừng đi, ta sợ, đừng rời khỏi ta! - Lam Tư Vũ chăm chú nắm lấy tay hắn không buông, đáy mắt lưu luyến làm người trù mền.

— Hảo, ta không đi, ta ở chỗ này cùng người! - Tư Mã Duệ cầm mu bàn tay nàng, ở bên người nàng ngồi xuống- Đại phu, bệnh của nàng hưởng thể nào?

Đại phu loát loát hoa râu trường râu, thần sắc ngưng trọng nói- Bẩm vương gia, vương phi nàng vốn là thể yếu nhiều bệnh, tích ứ trong tâm, bây giờ càng phát nặng, xem ra nhất định phải tìm được giải quyết chi đạo, nếu không... ..

Đại phu vẫn chưa đem lời nói cho hết, thể nhưng hắn kia vẻ mặt ngưng trọng lại làm ỗi người trong lòng đều bịt kín 1 tầng bóng mờ.

— Duệ, ta sợ! - Lam Tư Vũ ôm tiến trong ngực của hắn- Ta rất sợ, Duệ, ta nếu như phải chết, người đừng quá đau lòng, Phi Tuyết tiểu thư là 1 hảo nữ hài, người tốt hảo đãi nàng, có nàng chiếu cố người, ta cũng yên tâm... ..

— Tư Vũ, đừng nói, ta sẽ không để cho người tử! - Tư Mã Duệ cắt ngang lời của nàng- Hôm nay ta chỗ nào cũng không đi, ở nơi này lý cùng người!

— Duệ, người hôm nay không phải muốn đi tham gia phụ hoàng khánh sinh yến sao, không đi có thể được chứ?

— Không có việc gì, ta sẽ an bài hảo tất cả!

— Dạ công tử, lại muốn làm phiền người, hôm nay còn muốn người phần thành Tư Mã Duệ bồi ta vào kinh! - Tô Tần nhìn Dạ Lãnh mang theo mặt nạ phần thành Tư Mã Duệ, có chút áy náy, mỗi lần cũng là hắn đến giúp mình, lần này hắn thà rằng mạo hiểm khi quân chi tội cũng muốn giúp mình, phần ân tình này, nàng thực sự khó có thể hồi báo.

— Cũng đã nói, ta cũng không phải miễn phí giúp, câu lên núi đao, xuống biển lửa kia của người, ta thể nhưng còn nhớ rõ! - Dạ Lãnh trên mặt dán tinh xảo mặt nạ da người, sửa lại ăn mặc hậu đối Tô Tần cười nói- Đi thôi, chúng ta hôm nay còn phải diễn ra trò hay cho bọn hắn nhìn!

Trong cung đình hoa lệ, chung quanh có thể thấy được cao tới to lớn kiến trúc, trang nghiêm túc mục hoàng gia uy nghi xuyên thấu qua này đó cao to tác phẩm nghệ thuật truyền đưa ỗi người, làm cho người ta nhìn liền nghiêm nghị khởi kính.

— Tần Nhi, nhiều người như vậy ta muốn hành sự tùy theo hoàn cảnh, không thể nói thêm cái gì, miễn cho lộ ra chân ngựa! - Dạ Lãnh tỉ mỉ nhìn từng người qua lại, khi bọn hắn hướng chính mình gật đầu, hắn cũng chỉ là nhàn nhạt cười mà qua, không nói chuyện nhiều, miễn cho khiến người khác hoài nghi.

— A, Lục đệ, người tới rồi! - Tư Mã Hằng thanh âm đột nhiên vang lên, theo tiếng nhìn lại, 1 thân màu đen cấm bào cung trang, khiến hắn có vẻ cao quý tuấn nhã khí chất, bất quá ở bên cạnh hắn như trước có 1 tập tử y phiêu nhiên, định nhãn nhìn lại, Y Thủy Liên 1 thân tử sắc đoan trang quần dài, long trọng mà trang nhã, càng sắc được nàng xinh đẹp vô song.

2 người đứng chung 1 chỗ lại là như vậy tuyệt phối, Tô Tần trong lúc nhất thời, cảm thấy cảnh sắc trước mắt có chút chói mắt, nàng lôi kéo vạt áo Dạ Lãnh- Ta phụ trách đem Y Thủy Liên dẫn dắt rời đi, người đi đối phó Tư Mã Hằng!

— Ân, người cũng phải cẩn thận! - Dạ Lãnh không nghĩ tới, Tư Mã Hằng cư nhiên sẽ đem Y Thủy Liên cũng đưa đến đây, tổng cảm thấy có chuyện gì sắp phát sinh, vì để tránh cho phát sinh ngoài ý muốn, hắn nhất định phải nhanh hơn vì Tư Mã Hằng thi châm, giúp hắn mau chóng khôi phục ký ức.

— Tam ca! Dạ Lãnh cười vén khỏi tay Tô Tần, hướng hắn đi đến.

Y Thủy Liên lúc nhìn đến Tô Tần, đáy mắt lại xẹt qua 1 mặt âm lãnh, khóe miệng câu dẫn ra, hừ, trò hay cuối cùng cũng bắt đầu!

— Lục đệ, người hôm nay thế nào đem nàng cũng mang đến! - Tư Mã Hằng đi tới trước mặt bọn họ, ánh mắt chẳng đáng hướng Tô Tần trên người đảo qua, liền đứng ở trên người Dạ Lãnh- Người không phải đã sớm hưu nàng?

— Tam ca, nàng là vương phi của ta, ta nghĩ Tam ca người có thể minh bạch điểm ấy, về phần bên ngoài thế nào đồn đại, đều không thể tin! - Dạ Lãnh cực lực giả ra “Tư Mã Duệ” có thể sẽ có biểu tình, sau đó hạ giọng nói- Tam ca nhưng thật ra thập phần quan tâm vương phi của ta, chính là không biết, Tam ca vì sao như vậy nhớ ở trong lòng!

— Ta đó là quan tâm người, nguyên bản người không phải đã nói, vì Tư Vũ muốn hưu nữ nhân kia, bây giờ người khen ngược, đem Tư Vũ không để ý, trái lại cùng nàng xả không rõ, người đã nói như vậy, vì huynh cũng bất kể, tất cả đều theo người, chỉ mong người đừng hối hận là được! - Tư Mã Hằng dứt lời phẩy tay áo bỏ đi, chân vừa mới cất bước 1 bước, phía sau liền vang lên Dạ Lãnh thanh âm.

— Người vì sao đem Y Thủy Liên mang đến, Tam ca, người rốt cuộc muốn làm cái gì?

Tư Mã Hằng xoay người, nhìn hẩn, khóe miệng câu dẫn ra- Lục đệ, người vượt rào!

— Người muốn nạp nàng làm phi? - Dạ Lãnh ngăn cản hẩn hỏi.

Tư Mã Hằng ngẩng đầu lên, liếc nhìn hẩn, đáy mắt là khó có thể nắm lấy cảm xúc- Buông tay! - Ngừ khí lại là vậy bằng lãnh, Dạ Lãnh phất chốc buông, không thể tin tưởng nhìn hẩn, cặp kia tà mị trong mắt thế nhưng hiện lên 1 tia sát ý.

Dạ Lãnh tâm cả kinh, lập tức có loại dự cảm bất hảo, hẩn hướng Tô Tần phương hướng nhìn lại, Y Thủy Liên đang đứng ở trước gót chân của nàng nói chuyện.

— Ta không nghĩ tới người lại còn dám đến hoàng cung! - Y Thủy Liên lạnh lùng nhìn nàng, khi thấy Tô Tần búi tóc thượng kia óa băng liên, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi.

— Ha hã, ta tới nơi này chỉ là đến xem kịch vui, thuận tiện nói cho người biết! - Nàng tới gần Y Thủy Liên, câu dẫn ra khóe miệng- Có ít thứ người có thể nhất thời có được, nhưng là 1 chút khắc cốt ghi tâm gì đó, người là vĩnh viễn cũng cướp không nổi!

— Người! - Y Thủy Liên nghiêng đi mặt, mắt trừng nàng- Tô Tần, người chớ đắc ý, hẩn hiện tại chính là của ta, người nhưng thật ra đến cướp à! Ta xem người thế nào cướp đi hẩn!

— Đừng nóng giận, nữ nhân cả đời chỉ biết khí sẽ không còn mỹ, hẩn của người chính là đang nhìn bên này, vạn nhất người này phò dữ tổn sắc mặt làm cho hẩn nhìn thấy, lúc trước người ở trước mặt hẩn khổ tâm kinh doanh mỹ hảo hình tượng đều bị hủy đi nha!

— Tô Tần, người cứ đắc ý đi, ta xem người còn có thể đắc ý bao lâu! - Y Thủy Liên cũng để sát vào gương mặt nàng- Đã quên nói cho người biết, Hằng đêm qua là ở phòng của ta lý qua đêm!

— Người! - Tô Tần tâm bỗng nhiên bị nhéo khởi, ngón tay chăm chú bấu vào trong thịt.

— Ha ha ha, muốn cùng ta đấu, người còn quá non! - Y Thủy Liên dùng nước tay áo che miệng cười lạnh, lấy tư thái người thắng ưu nhã xoay người rời đi.

— Liên Nhi, vừa rồi nói chuyện gì như vậy thật tốt cười? - Tư Mã Hằng vươn tay đem nàng lâm tiến trong lòng, trong mắt hàm chứa cưng chiều cười.

— Không có gì, chỉ là cùng Yến tiểu thư tự ôn chuyện cũ mà thôi! - Y Thủy Liên thuận thế dụ ngoan tựa ở trước ngực của hẩn, ngẩng đầu lên đón nhận hẩn ôn nhu 2 tròng mắt.

— Cùng nàng ta có cái gì tốt nói, người sau này cách xa nàng 1 chút, nữ nhân kia không đơn giản! - Tư Mã Hằng cúi đầu mềm nhẹ vì nàng đem tóc mai biên vén lên, đặt ở sau tai, sau lại cúi đầu vô cùng thân thiết ở bên tai của nàng nói nhỏ, này 1 động tác ái muội nhạ được Y Thủy Liên xinh đẹp trên gương mặt nhuộm 1 mảnh ánh nắng chiều, kiều mị như hoa, mắt lại hướng Tô Tần bên này phiết đến 1 đạo khiêu khích ánh sáng lạnh.

Tô Tần đứng cách địa phương bọn họ chừng ngũ bộ, đem giữa bọn họ vô cùng thân thiết động tác thu hết đáy mắt, đau lòng ở lúc khóe miệng của hắn vung lên khinh miệt cười, chậm rãi lan tràn ra.

__ Tần Nhi! - Dạ Lãnh đi tới bên người nàng, nắm ở bả vai của nàng- Chúng ta vẫn là đi thôi, hôm nay tạm thời dừng nhúc nhích hắn!

__ Không! - Tô Tần cho rằng Dạ Lãnh là đang lo lắng tâm trạng của nàng – Nếu tới, ta liền nhất định phải kiên trì tới cùng, tuyệt đối không thể bỏ dở nửa chừng!

Y Thủy Liên, nếu như đây là người “Phép khích tướng”, như vậy chúc mừng người, người thành công, cứ việc Tô Tần biết nàng ta nói như vậy nhất định có mục đích của nàng ta, thế nhưng, khi nàng nghe được Y Thủy Liên nói Tư Mã Hằng ở trong phòng nàng ta qua đêm, tất cả bình tĩnh đều hóa thành hư vô, lòng của nàng bị 1 loại gọi là đồ kị gì đó điền tràn đầy, tất cả lý trí ở 1 khắc kia bị đánh tan, nàng chỉ biết là, vô luận gặp cỡ nào khó khăn, nàng cũng không thể cúi đầu, không thể chịu thua!

__ Được rồi, người đã quyết định, chúng ta đây liền theo y nguyên kế hoạch hành sự! - Dạ Lãnh thấy nàng như vậy kiên định, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là dưới đáy lòng hằng đảo, đầy hết thấy bất quá là hắn buồn lo vô có, có lẽ, Tư Mã Hằng căn bản cũng không có hoài nghi!

Đại Hùng bảo điện

Chính điện ngồi trên cao nam tử phục đẹp dễ quý giá, đỉnh đầu long sức, tóc cao sơ dựng lên đặt trang sức, 2 mắt mỉm cười, lông mày rậm bay xéo, mũi cao ngất, giữa 2 tóc mai là hé ra anh tuấn mơ hồ khuôn mặt.

Đây là phụ thân Tư Mã Hằng cùng Tư Mã Duệ?! Năm tháng tựa hồ đặc biệt hậu đãi hắn, vẫn chưa vì tuổi tác già đi mà có tổn hại hắn tuấn lãng ngoại hình, chỉ là nhìn hắn liền biết vì sao Tư Mã Hằng cùng Tư Mã Duệ đều trưởng thành được như vậy xuất chúng duyên cớ, có như thế 1 anh tuấn cha, nhi tử có thể sai đi nơi nào!

Tô Tần trong lúc nhất thời có chút hoảng thần, Dạ Lãnh lời kéo ống tay áo của nàng, ý bảo nàng theo quỳ xuống, Tô Tần lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vã 2 tay phò, hướng hắn làm cái đại lễ.

__ Bình thân! - Huyền Vũ đế 1 tay giơ lên, ý bảo các vị đứng dậy.

Tô Tần thuận theo theo sát ở bên người Dạ Lãnh, đứng qua 1 bên, còn chưa đứng lên hắn, Tư Mã Hằng liền đứng dậy, kéo Y Thủy Liên hướng Huyền Vũ đế quỳ xuống.

__ Hằng Nhi, này là ý gì? - Huyền Vũ đế ý hạ thân, vương miện thượng trên châu đeo qua lại đóng đưa.

__ Nhi thần thỉnh phụ hoàng vì nhi thần cùng Thủy Liên tứ hôn, nhi thần nguyện thú Thủy Liên làm thê, chung thân che chở nàng! - Tư Mã Hằng câu chữ thành khẩn, hôn hậu to lớn thanh âm vang vọng ở vương đình, như dùi trống đập vang lòng của mỗi người trong điện.

Tô Tần thân thể chấn động mạnh 1 cái, liền tiếp lui về phía sau vài bộ, sắc mặt trắng bệch, nhìn Tư Mã Hằng vẻ mặt nghiêm túc, thẳng lắc đầu- Vì sao, tại sao muốn làm như vậy!

Hắn vì sao còn muốn từng bước 1 thương tổn trái tim của mình, quả thật đem mình đã quên sạch sẽ, thế nhưng hắn như vậy lại làm ỉn làm sao mà chịu nổi!

__ Tần Nhi! - Dạ Lãnh lập tức đỡ lấy nàng lay động thân thể, ở bên tai nhẹ ngữ- Tần Nhi, đừng vì phút đầu rối loạn trận tuyến!

__ Nga? - Huyền Vũ đế lại dựa vào trở về long ỷ, 1 tay chống cằm, ánh mắt nhàn nhạt, xuyên thấu qua bức rèm che lẳng lặng đánh giá trên mặt đất quỳ 2 người, tựa ở suy nghĩ cái gì.

__ Hằng Nhi, người nhưng nghĩ rõ ràng? - Đột nhiên, trầm tĩnh vương đình thượng vang lên huyền vũ đế hôn hậu hữu lực thanh âm.

__ Hồi phụ hoàng, nhi thần nghĩ rất rõ ràng, nhi thần nguyện ý thú Thủy Liên làm phi, thỉnh phụ hoàng thành toàn! - Tư Mã Hằng lại hướng Huyền Vũ đế dập đầu 1 cái- Thỉnh phụ hoàng thành toàn hài nhi!

Bây giờ hắn đem nhi thần đổi thành “Hài nhi”, hắn đây là đang dùng 1 đứa nhỏ đối phụ thân hằng cầu khiến đổi thủ Huyền Vũ để cũng mềm lòng theo, cho dù là ai cũng sẽ không ngạnh quyết tâm tròng cự tuyệt thỉnh cầu của 1 đứa nhỏ.

__ Hảo, trầm chuẩn! - Huyền Vũ để thanh âm bình tĩnh truyền ra, yên lặng làm cho người ta nghe không ra dị thường cảm xúc.

__ Đa tạ phụ hoàng! - Tư Mã Hằng kéo Y Thủy Liên lại hướng Huyền Vũ để quỳ lạy, sau đó ôn nhu nâng nàng dậy, lui tới bên cạnh.

Lúc đi qua người Tô Tần, Y Thủy Liên hướng nàng ngọt ngào cười, đáy mắt khiêu khích ý vị càng dày đặc.

__ Tần Nhi, đừng trúng phép khích tướng của nàng! - Dạ Lãnh đem sắc mặt trắng bệch Tô Tần lâm vào trong ngực, trấn an nói- Đợi lát nữa, chúng ta hành sự tùy theo hoàn cảnh!

__ Ân! - Tô Tần cường chế trấn định, hướng hắn gật đầu, lúc này, nàng không thể bởi chút chuyện đầu tiên làm rối loạn trận tuyến, Dạ Lãnh cũng là mạo rất lớn nguy hiểm mới đến đây lý, nàng không thể bỏ dỡ nửa chừng!

86. Chương 86: Tan Nát Cối Lòng!

Kế tiếp cũng chỉ là sứ giả các nước chư hầu bá kiến Huyền Vũ đế, cùng mấy lời chúc phúc thành tâm của quốc chủ của quốc gia bọn họ.

__ Sứ giả của Thủy Nguyệt quốc đến! - 1 tiếng bén nhọn vang lên.

Quần áo hoa lệ như phượng hoàng ngũ sắc Thủy Nguyệt quốc sứ giả mạnh mẽ tiến vào, tiến vào vương đình, chỉ trong 1 thoáng, hắn kia cao to hình tượng xuất hiện ở cửa, giây tiếp theo phiến ánh mây, đem phía sau kia tầng lớn dương quang che đi, trước mắt chỉ có kia phiến như ráng màu bàn chói mắt.

2 mắt hàm xuân như hoa đào, má mang ý cười như ngọc bạch, tóc đen dài như mực tàu, vượn bối phong thắt lưng, ngọc thụ lâm phong, như vậy từ để hình dung nam tử trước mắt, là thích hợp nhất bất quá, Tô Tần từ cái liếc nhìn hắn đầu tiên, tổng cảm thấy hắn ngũ quan tinh mỹ, giữa trán có loại khí chất lãnh ngạo làm cho người ta hết sức quen thuộc, tổng cảm thấy ở nơi nào từng gặp qua như vậy thần tình.

Chính nhìn hắn ngây người thời gian, người đến đã từng bước 1 đi tới trong điện, liêu khởi bào bày, liền hướng Huyền Vũ đế quỳ xuống.

__ Thủy Nguyệt quốc Lãnh Dạ hoàng tham kiến hoàng đế bệ hạ! - Hắn thành kính phủ phục quỳ xuống- Nguyễn Ngô hoàng thiên thu vạn tế, cùng nhật cùng huy!

__ Bình thân! - Huyền Vũ đế ngữ khí như trước bình thản.

__ Hoàng đế bệ hạ, bản vương đại biểu quốc chủ vì bệ hạ kính thượng hạ lễ, chúc bệ hạ phước như đông hải, thọ tỷ nam sơn! - Hoa đào mắt nhẹ cong lên, trong mắt tiết ra rạng rỡ lưu quang, mê say mắt người.

Nàng chỉ nghe 2 tiếng to rõ vỗ tay thanh, đại điện trên liền hơn 1 đạo xinh đẹp phong cảnh.

Tô Tần chỉ cảm thấy hoa mắt, tựa như có vô số màu điệp bay múa, mùi thơm 4 phía, ở to như vậy vương đình lý tràn ngập ra khắp nơi, định thần nhìn lại, trên điện chẳng biết lúc nào hơn 1 tuyệt sắc mỹ cơ, đang lác lác thân hình như rắn nước, dời hoa sen bộ, hướng long tọa Huyền Vũ đế nhẹ nhàng bước tới.

Cạn lam sắc mắt ánh hơi vung lên, mang theo kia quyền rũ tiểu ý, minh mục trương đảm trêu chọc người trên long tọa, kia cuồng loạn kỹ thuật nhảy càn tràn đầy khiêu khích ý vị, làm cho các vị đại thần ánh mắt như có thể phun lửa.

Loại khiêu khích ra uy thế này, khiến ọi người bất mãn, trong lúc nhất thời, trên điện nghị luận sôi nổi.

__ Bệ hạ, Thủy Nguyệt quốc chỉ là cái tiểu quốc phụ thuộc, như thế cử chỉ đúng là vượt rào, kính xin bệ hạ cho lui xuống chịu phạt, thì lấy nghiêm trị, cùng cảnh cáo thiên hạ!

— Bệ hạ, Thủy Nguyệt quốc như thế cử động rõ ràng là ám dụ bệ hạ trầm mê nữ sắc, dùng như thế yêu nữ mê hoặc bệ hạ, thỉnh bệ hạ cho lui xuống chịu phạt, gia dĩ nghiêm trị!

— Bệ hạ... ..

— Được rồi! - Đạo thanh âm thứ 3 tiếng còn chưa khởi, liền bị Huyền Vũ đế thanh âm hơi không vui đè xuống- Bất quá là chỉ là 1 món quà thôi, đường đường 1 nhật hoàng ta phải nên sợ sao, chẳng lẽ trầm giống như theo trong miệng các người như vậy sắc dục huân tâm, đã quên đi bổn phận của mình, hay là nói, các người cảm thấy trầm già rồi, muốn thay trầm trị cái giang sơn này!

— Bệ hạ thứ tội! Bọn thần không dám!

— Được rồi, đừng làm 1 bộ không khí trầm lắng, hôm nay là thọ thần của trầm, đừng làm trầm mất hứng!
- Bức rèm che nhoáng lên, mỹ nhân cũng đã gục vào trong lòng Huyền Vũ đế.

— Bệ hạ, nô tì chúc bệ hạ anh dũng hàng năm, dũng mãnh phi thường liên tục! - Hồn dỗi thanh âm vang lên, mỹ nhân đẹp dễ hướng Huyền Vũ đế ném cái mị nhãn, nhẹ được Huyền Vũ đế tiếng cười liên tục.

— Vẫn là mỹ nhân thậm được tâm trầm, đến, trầm mang người nhìn 1 cái hoàng cung của trầm, so với Thủy Nguyệt quốc của người nhất định phải là hảo hơn trăm lần!

Quay mặt sang hướng điện hạ người phân phó nói- Được rồi, các người cũng đều lui ra đi, hôm nay bày yến ngự hoa viên, chúng ái khanh cũng có thể lấy hảo nhạc chung vui! - Nói xong liền ôm mỹ nhân lỵ khai đại điện.

— Tiêu chuẩn lão sắc lang! - Tô Tần đi ở phía sau Dạ Lãnh, hướng bóng lưng của hắn thề lưỡi, thực sự là thấy sắc vong bản, thấy mỹ nhân liền quên mất bổn phận vì nước vì dân!

— Có cái gì đó không đúng! - Dạ Lãnh lắc lắc đầu- Huyền Vũ đế uy danh khắp nơi, xưa nay nghiêm cẩn, hôm nay biểu hiện có chút khác thường!

— Người cho rằng người ngồi trên kia không phải Huyền Vũ đế? - Tô Tần hết sức kinh ngạc, không thể nào, lại có người như vậy to gan, dám giả mạo Huyền Vũ đế!

— Không biết, chúng ta cẩn thận vẫn hơn! - Dạ Lãnh đè lại mu bàn tay nàng, cho nàng làm điểm duy trì- Chúng ta còn chuyện trọng yếu hơn phải làm!

— Ân! - Tô Tần gật gật đầu, cũng phải, người kia có phải hay không Huyền Vũ đế căn bản không phải bọn họ có thể quản, hiện nay nàng muốn làm chính là mau chóng làm cho Tư Mã Hằng khôi phục thần trí!

— Yến tiểu thư, chúng ta khó có được hội tụ, không bằng cùng đi du hồ! - Y Thủy Liên cười khanh khách kéo tay Tư Mã Hằng hướng bọn họ đi tới.

— Du hồ? - Tô Tần nao nao.

— Không được! - Dạ Lãnh không chút nghĩ ngợi, liền cự tuyệt.

— Vì sao? Lục đệ, Thủy Liên bất quá là hảo ý, người vì sao phải cự tuyệt! - Tư Mã Hằng thanh âm sầm đến nồng đậm không vui.

— Phi Tuyết ngày hôm trước cảm lạnh, hôm nay lại có 1 chút khó chịu, không thích hợp trúng gió, chúng ta hay là đi địa phương khác dạo đi! - Dạ Lãnh đành phải tìm cái lý do qua loa tặc trách lướt qua.

— Nàng ta sinh bệnh? - Tư Mã Hằng trên dưới đánh giá 1 phen, khinh miệt ngẩng đầu- Ta xem nàng sinh khí hiện ra như thật, tuyệt không có bộ dáng bệnh tật!

— Ha hã, có chút bệnh ở trong lòng, bề ngoài là nhìn không ra! - Dạ Lãnh nhàn nhạt cười, ánh mắt đầu hướng chính ở 1 bên cười lạnh Y Thủy Liên- Cho nên mới có, tri nhân tri diện bất tri tâm, như vậy 1 câu thiên cổ danh ngôn!

— Lục đệ mấy ngày không gặp, tài ăn nói tăng trưởng! - Tư Mã Hằng câu dẫn ra khoe miệng, cười- Nếu như vậy, chúng ta đi ngắm hoa!

__ Nếu Y tiểu thư thịnh tình mời, há vì 1 điểm nhỏ bệnh liền phát Y tiểu thư hảo ý! - Tô Tần kéo tay Dạ Lãnh- Vương gia, chúng ta đi du hồ đi!

__ Người... ...- Dạ Lãnh không biết nàng trong hồ lô bán là thuốc gì- Tần nhi, người ngàn vạn nhớ kỹ, đừng đứng quá gần mép thuyền, đừng hướng trong hồ nhìn xuống!

__ Ta biết! - Tô Tần gật gật đầu.

__ Chiếc thuyền đậu ở trong hồ kia nhìn rất quen mắt, tựa hồ đã gặp ở nơi nào? - Tư Mã Hằng nhìn nhìn chiếc thuyền lớn dừng ngay trung gian ở “Hồ Thiên nữ” lưu quang tràn đầy kia, liếc khỏi con người suy tư 1 phen- A, ta nhớ ra rồi, là “Phẩm Hương các”!

Nghe vậy, đứng ở phía sau Tô Tần ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía trước, kia chiếc thuyền chứa đựng nhiều ký ức giống như lúc trước dừng lưu tại chỗ, tất cả cũng tựa hồ về tới khởi điểm.

__ Không lẽ ở chỗ này đã từng gặp phải 1 người quen nào đó sao? - Tư Mã Hằng ý hữu sở chỉ nhìn Dạ Lãnh- Lục đệ, còn nhớ rõ lúc trước người đào hôn, thế nhưng thường xuyên lưu luyến nơi này, nghe nói “Phẩm Hương các” lý lão bản nương thế nhưng ở đây nhất tuyệt, không biết hôm nay còn may mắn hay không có thể nhìn thấy phương dung?

Nghe vậy, Tô Tần vô ý thức nhìn về phía Dạ Lãnh, bởi vì hắn không phải là Tư Mã Duệ thật, nàng lo lắng ở trước mặt Tư Mã Hằng bị vạch trần thân phận, trong lòng vì hắn bóp 1 phen mồ hôi.

Vừa nghĩ tới thế nào trả lời hắn, bên tai liền truyền đến 1 trận dễ nghe êm tai thanh âm.

__ Các vị vương gia đến đây thường ta làm khách, Cổ Nguyệt không có từ xa tiếp đón, thất lễ, kính xin các vị thứ tội! - Xinh đẹp hồng y theo thanh âm xuất hiện ở trong mắt mọi người, kia mặt tiêm lệ đáng người, tuyệt sắc dung nhan làm ọi người trước mắt sáng ngời.

__ Ha ha, có thể được các chủ tự mình đón chào, là bản vương vinh hạnh, nào có trách tội chi lý! - Tư Mã Hằng ôm thất lưng Y Thủy Liên, định tiến bước lên mép thuyền, quay đầu hỏi- Các người lên không?

Tô Tần đầu tiên là sững sốt 1 chút, lập tức cười, cũng leo lên chiếc thuyền kia.

Lên “Phẩm Hương các”, trước kia ký ức như nước, chậm rãi hướng chính mình vọt tới, giống như cùng loạn choạng hoa mỹ thuyền này, dường người có chút chói mắt, tựa hồ hết thảy trước mắt cũng bắt đầu trở nên sương mù, không chân thực.

Lúc lướt qua bên người Cổ Nguyệt, hắn đột nhiên vươn tay giúp đỡ Tô Tần 1 phen, Tô Tần cảm giác được lòng bàn tay bị nhét vào thứ gì đó, ngẩng đầu, sững sốt 1 chút, chỉ thấy hắn khẽ mỉm cười nói- Cần thận, thuyền có chút bất ổn, Duệ vương phi nên chú ý 1 chút!

Thanh âm ôn nhu như trước kia bàn như nước, ôn nhu chảy vào trong lòng, nguyên bản khẩn trương tâm cũng chậm rãi thả lỏng.

Tô Tần hướng hắn gật đầu cười- Đa tạ các chủ nhắc nhở!

__ Hằng vương gia, Duệ vương gia, bên trong thỉnh! - Cổ Nguyệt vươn ngọc thủ nhỏ và dài, dùng 1 ngón tay hướng thuyền phưởng lý, ý bảo bọn họ hộ tống đi tiếp- Các nữ quyến mặt khác an bài tiết mục, mời theo Ngọc Kiều cô nương bên kia đi!

Thân thủ chỉ đi, 1 phần y nữ tử đứng ở phía sau các nàng, cung kính cúi đầu- Thỉnh nhị vị đi theo ta!

__ Người đừng tưởng rằng có Hồ Thanh Ca giúp, có thể đoạt lại Hằng, người nghĩ cũng đừng muốn! - Y Thủy Liên đi ở bên người Tô Tần, cười lạnh.

__ Ta tại sao phải đoạt lại? - Tô Tần nâng má nhìn nàng- Hắn là người, không phải vật, không thuộc về bất luận kẻ nào!

__ Hừ, người cũng chính là chỉ có thể sinh miệng lưỡi chi dùng, bây giờ hắn đã thỉnh bệ hạ tứ hôn, không lâu sau ta sẽ đường đường chính chính làm Hằng vương phi, người ngược lại sẽ ra sao đây? - Y Thủy Liên cười lạnh đứng ở trước mặt nàng- Danh không chính, nói không thuận, ta nên gọi người Duệ vương phi, hay là

Yên Phi Tuyết, hay lại là Tô Tần, xem ra, mấy tên này cũng không thể giúp người danh chính ngôn thuận đưa hắn theo bên cạnh ta cướp đi!

Phía trước Ngọc Kiều tựa hồ không có chú ý tới 2 người phía sau tranh chấp, biến mất ở tại khúc quanh, chỉ để lại Tô Tần cùng Y Thủy Liên đứng ở thuyền biên.

Tô Tần cúi đầu, dư quang nhìn Ngọc Kiều biến mất phương hướng, khoe miệng cười dẫn ra, ngẩng đầu cười nói- Người sai rồi, ta không chỉ có sinh mệnh lưỡi chì dũng! - Nói xong, nàng vươn tay, kéo tay Y Thủy Liên, sau đó dụng lực hướng trong hồ nhảy xuống.

_ Người tính làm gì? - Y Thủy Liên còn chưa kịp phản ứng, người đã theo Tô Tần cùng nhau rơi vào trong hồ.

_ Cứu mạng!! - Tô Tần ở trong nước giãy giụa, 2 tay liều mạng giơ lên cao khởi.

Nghe thấy tin Tư Mã Hằng, Dạ Lãnh liền chạy tới, lập tức nhảy xuống nước, cứu lên Y Thủy Liên cùng Tô Tần.

_ Khụ khụ... ...- Dạ Lãnh đem chân khóa lại trên người Tô Tần, sắc mặt nàng trắng bệch, không ngừng ho.

_ Xin hỏi các chủ, ở đây có địa phương có thể nghỉ ngơi? - Dạ Lãnh nhìn Cổ Nguyệt hỏi.

_ Lầu 2 là nhà thất tiếp khách! - Cổ Nguyệt chỉ 1 phòng ở trên lầu 2.

Dạ Lãnh không nói 2 lời, lập tức ôm lấy nàng hướng lầu 2 nhà thất chạy đi.

_ Người thế nào như vậy vô ý, rơi xuống nước hả? - Dạ Lãnh đem Tô Tần đặt ở trên giường, phân phó nô tỳ đun nước nóng- Đợi lát nữa nhanh chóng dùng nước nóng sưởi ấm thân thể! Coi chừng bị cảm lạnh!

_ Không ngại, Y Thủy Liên so với ta thảm hại hơn! - Tô Tần nâng lên đông lạnh bầm tím môi, hướng hân lộ ra 1 nụ cười chiến thắng, sau đó mở lòng bàn tay ra cho hắn nhìn.

_ Có ý gì? - Dạ Lãnh không rõ chân tướng, cúi đầu nhìn, trong lòng giật mình- Người lấy thứ này ở đâu?

Ở trong tay Tô Tần là 1 cây ngân châm tẩm thuốc, Dạ Lãnh kinh hãi cũng phải, vạn nhất chính nàng không cẩn thận bị độc châm đâm, cũng trúng độc thì làm sao bây giờ!

_ Người quá làm càn! - Dạ Lãnh trách cứ nàng, thân thủ đem ngân châm giật lấy, vứt xuống dưới gầm giường- Đây ngân châm là ai đưa cho người?

Tô Tần không trả lời hắn- Người yên tâm, không phải độc dược, chỉ là thuốc tê, lượng nhiều 1 chút mà thôi, dù sao hiện tại Y Thủy Liên hôn mê bất tỉnh, người vừa vặn có cơ hội tiếp cận Tư Mã Hằng!

Dạ Lãnh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn nàng- Là Hồ Thanh Ca đưa cho người, đúng hay không! - Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có người kia vừa có cơ hội tiếp cận Tô Tần, cho nàng này cần ngân châm.

_ Biện pháp này là hắn muốn? - Dạ Lãnh có chút tức giận- Quá làm loạn, không được, ta phải tìm hắn hảo nói chuyện! - Tại sao có thể làm cho Tần nhi mạo hiểm!

_ Hazz... ...- Tô Tần nói còn chưa nói ra khỏi miệng, Dạ Lãnh liền đã đi tới cửa, vừa định mở cửa, môn lại bị người từ bên ngoài hung hăng đá văng ra.

_ Nhan Phi Tuyết, người rốt cuộc đem Liên nhi làm sao vậy! - Tiếng rống giận dữ từ cửa vọng lên.

Tư Mã Hằng tức giận ngút trời đứng ở cửa, sắc mặt hắng giọng, trong con ngươi cũng có thể nhìn thấy lửa giận ngút trời, hắn 3 bước cũng biến thành 2 bước vọt tới trước mặt Tô Tần, 1 phen nhéo khởi cổ áo của nàng, đem cả người nàng từ trên giường kéo lên, không để ý cửa nàng giãy giụa đem nàng hung hăng quăng xuống mặt đất.

Tô Tần cả người bị ném ở trên mặt đất, thân thể dụng phải cứng rắn mặt đất, xé rách bàn đau đón truyền đến, nàng nhủ chặt chân mày, nhịn xuống khoe mắt nổi lên ghen tuông, nàng quật cường ngẩng đầu- Hằng vương gia là nói cái gì, ta nghe không hiểu!

_ Người nghe không hiểu! - Hắn cúi người xuống, đem tay nàng hung hăng kéo, tiếng hét phẫn nộ lao ra- Người nói, rốt cuộc đem Liên nhi làm sao vậy, vì sao nàng đến bây giờ cũng chưa tỉnh!

_ A... .. - Tô Tần bị đau hô lên 1 tiếng.

Dạ Lãnh lập tức vọt tới, kéo tay Tư Mã Hằng- Buồng nàng ra! - Bàn tay âm thầm sử lực, đem tay hắn theo trên người Tô Tần dời đi, sau đó vội vã đem Tô Tần lăm vào trong lòng, nhìn nàng sắc mặt trắng bệch, 1 cơn tức giận nổi lên trong lòng.

_ Tam ca, nàng là vương phi của ta, phụ hoàng khâm ban cho Duệ vương phi, đệ muội của ngươi, ngươi làm như vậy với ta là không đúng, với phụ hoàng càng không đúng, đừng nói chí thân tình luân lý!

_Ngươi nên hỏi 1 chút vương phi của ngươi, nàng rốt cuộc làm chuyện gì, làm cho ta như vậy nổi giận! - Tư Mã Hằng đầu tiên là ngăn ra, lập tức lại khôi phục thần sắc, chất vấn nói- Vừa các nàng hảo hảo mà đứng ở trên thuyền, làm sao lại rơi xuống nước? Vì sao Liên nhi đến nay cũng không thể thức tỉnh? Vừa vẫn luôn cùng Liên nhi cùng 1 chỗ chỉ có 1 mình nàng ta, ta không hỏi nàng ta, ta hỏi ai!

_ Ngươi muốn hỏi ta chân tướng, hảo, ta cho ngươi biết, chân tướng chính là... ..

_ Tần nhi... .. - Dạ Lãnh đề lại mu bàn tay nàng, có chút khẩn trương nhìn chằm chằm nàng.

_ Không có việc gì, bất quá chính là đem chân tướng sự thực nói cho Hằng vương gia mà thôi, ta tin Hằng vương gia chắc chắn sẽ có quyết đoán của mình! - Tô Tần bình tĩnh nhìn Tư Mã Hằng.

_ Chỉ cần ngươi nói đều là nói thật, ta liền tin! - Tư Mã Hằng giơ lên hàm dưới, lãnh dò xét nàng.

_ Vừa nãy Y tiểu thư nói muốn xem cá trong hồ, lời ta cùng đi nhìn, ai ngờ nàng quá mức vui thích, thân thể lộ ra thuyền lan, đột nhiên thân tàu bỗng nhiên lắc lư, ta 1 không cẩn thận liền ngã xuống, Y tiểu thư vì muốn kéo ta, chính mình mất trọng tâm bất ổn cũng cùng nhau ngã rơi xuống trong hồ, quá trình chính là như vậy, về phần nàng vì sao đến nay chưa tỉnh, ta làm thế nào biết! Hằng vương gia nếu là thật sự quan tâm Y tiểu thư, thay vì ở chỗ này đối với ta này giống như là người bị hại đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc hô to gọi nhỏ, làm công vô dụng, không bằng nhanh chóng thỉnh đại phu đến vì nàng trị liệu!

Tư Mã Hằng lẳng lặng nhìn Tô Tần, không nói gì, tỉ mỉ phân tích lời của nàng, trước đó thân tàu đích xác có lắc lư hơi mãnh liệt, bất quá, ai cũng không thể nói chính xác có phải ở lúc đó hay không, các nàng rơi vào nước.

Chỉ là hiện tại Liên nhi hôn mê bất tỉnh, cũng chỉ có thể để trời định đoạt!

_ Tạm thời tin ngươi 1 hồi, chờ Liên nhi tỉnh, ta tự sẽ biết rõ ràng! - Nói xong hắn phát tay áo rời đi.

_ Các ngươi còn đứng đó làm chi, đi chuẩn bị nước nóng, vương phi muốn tắm rửa! - Phát tay khiến lui người hầu, Dạ Lãnh kéo tay áo Tô Tần, nhìn kĩ.

_ Đau không? - Dạ Lãnh nhìn cổ tay của nàng, bị Tư Mã Hằng nặn ra 1 đạo ô thanh sắc, nhìn lại nàng, toàn thân ứa mồ hôi bộ dáng, khóe mắt nổi lên hơi ửng hồng, 1 bộ dáng thập phần ủy khuất, đáy lòng không đành lòng- Nếu như cảm thấy khổ sở, liền khóc lên đi, ta bồi ở bên cạnh ngươi.

Tô Tần nhìn cửa, lắc lắc đầu- Ta không ủy khuất, tất cả đều là ta tự nguyện! - Vì diễn rất thật, nàng ngay cả mình đều tính toán ở bên trong, vì có thể nhanh chóng làm cho hắn hồi phục ký ức, thụ nhiều hơn nữa ủy khuất nàng cũng cam nguyện!

_ Thế nhưng, hắn như vậy đã quên mất ngươi, cũng không đối với ngươi nhân từ nương tay, ngươi cần gì phải ép mình làm như vậy, bị thương chính mình lại là tội gì? - Dạ Lãnh đem nàng nâng dậy, ngồi ở bàn tròn bên.

_ Hắn chỉ là tạm mất đi trí nhớ, tạm thời quên mất ta, đã quên mất quá khứ giữa 2 chúng ta, ta không trách hắn! - Tô Tần đem tay áo kéo xuống, ngẩng đầu nhìn sắc trời- Đêm nay, Cổ Nguyệt nhất định sẽ nghĩ biện pháp đưa bọn họ lưu ở trên thuyền, chúng ta tối nay liền hành động, ta không muốn lại kéo dài thêm nữa!

_ Hảo, ta đây liền đi chuẩn bị, bất quá, ngươi phải đáp ứng ta, phạm là không thể cưỡng cầu, nếu không thành chúng ta liền lui ngay! - Dạ Lãnh lúc gần đi vẫn không quên kĩ căn dặn nàng, bởi vì hắn hiểu biết cá tính Tô Tần, lấy cá tính của nàng rất có thể sẽ vì đạt được mục đích mà không tiếc thương tổn tới mình!

Đây là hắn không nguyện ý nhất nhìn thấy!

— Hảo, ta đáp ứng ngươi! - Tô Tần gật gật đầu, lại có chút bất đắc dĩ cười, chẳng biết tại sao, lòng của nàng tổng là có chút bất an, tổng cảm thấy tối nay sẽ không thuận lợi như vậy, Dạ Lãnh vì mình trả giá quá nhiều rồi, nàng không thể lại làm cho hấn mạo hiểm.

Tắm rửa hảo, Tô Tần ngồi ở trước gương đồng, đối gương trang điểm đứng lên, nàng vì mình sơ cái đơn giản búi tóc, lại đem Tư Mã Hằng tổng ỉnh bằng hoa sen dừng ở búi tóc thượng.

Trong phòng chập chờn ánh nến chiếu rọi ở bằng sắc đóa hoa thượng, nổi lên yếu ớt ánh sáng lạnh, đột nhiên, 1 đạo lạnh lùng sắc bén lưu ly quang mang hiện lên cánh hoa, môn liền kéo kẹt 1 tiếng, được mở ra.

Tô Tần nhìn trong gương mơ hồ chỉ còn lại có 1 mảnh hồng phi bóng người, mỉm cười- Ngươi đã đến rồi!

— Ngươi chuẩn bị xong chưa? - Người tới 1 thân chói mắt hồng phi- Lên thuyền, hấn mang ám vệ không nhiều, chỉ khoảng 20 người, 1 mình ta đủ ứng phó, Y Thủy Liên mang ám ảnh đều ẩn núp ở dưới nước, hiện nay nàng thượng ở trong hôn mê, này ám ảnh không đạt được của nàng chỉ lệnh sẽ không dễ dàng hành động, ngươi chỉ cần toàn lực đối phó Tư Mã Hằng 1 người là được! Bất quá, hấn tựa hồ có chút hoài nghi, ngươi vẫn là nên cẩn thận 1 chút!

— Ân, cảm ơn ngươi, ta sẽ cẩn thận! - Tô Tần xoay người đối với hấn khẽ mỉm cười nói- Không nghĩ tới, chúng ta lại ở chỗ này gặp lại, Cổ Nguyệt, ở đây thật đúng là cái kỳ diệu địa phương, ngươi nói xem?

Ta hận ngươi! Cổ Nguyệt nhàn nhạt buông xuống hạ song liêm, đáy mắt lưu chuyển yếu ớt ánh sáng lạnh- Sự thế thường luôn thay đổi, rất nhiều sự, rất nhiều người đều cuối về tới khởi điểm, tất cả đều là ở chỗ này bắt đầu, cũng là làm cho chúng ta ở chỗ này chấm dứt đi!

Vòng vòng vo vo, lại trở về nguyên điểm, thế sự đích xác khó có thể nắm lấy... ...

— Chúng ta đi thôi! - Tô Tần đứng lên, đi tới bên cạnh hấn, vén khỏi tay hấn- Yển sẽ bắt đầu!

— Ân, tối nay sẽ là đêm không thể nào chợp mắt! - Cổ Nguyệt câu dẫn môi đỏ ửng, lộ ra khuynh quốc cười.

Đúng vậy, tối nay sẽ không yên ổn, tối nay yển hội cũng sẽ là tràng Hồng Môn yến, chỉ là, dự tiệc người lại nhất định phải muốn như vậy thông dong, có lẽ tối nay sẽ là hảo kết cục, có lẽ tối nay sẽ là 1 bắt đầu mới, ai biết được... ...

— Hấn ở bên trong! - Dạ Lãnh đứng ở cửa, nhìn thấy 2 người đi tới- Các ngươi đều chuẩn bị xong chưa.

Tô Tần hướng hấn lộ ra 1 cái mỉm cười, gật đầu, sau đó liền đi theo Cổ Nguyệt vào phòng khách.

Tư Mã Hằng đang ngồi ở phòng khách, vẻ mặt trầm tĩnh, nhìn không ra bất luận cái gì biểu tình.

— Hằng vương gia, đại phu cấp Y tiểu thư xem mạch, nói như thế nào? - Tô Tần lẳng lẳng nhìn hấn, thông dong hỏi.

Tư Mã Hằng lẳng lẳng nhìn nàng, trầm mặc 1 hồi, mới nói- Đại phu nhìn rồi, không có gì trở ngại lớn, nghỉ ngơi 1 đêm sẽ lại tỉnh lại!

— Như vậy Hằng vương gia bây giờ đã biết, ta không có đối với Y tiểu thư hạ độc rồi chứ! - Tô Tần đỉnh trực sống lưng, chống lại hấn cặp kia lạnh lùng lưu ly con ngươi.

— Ở trước khi Liên nhi tỉnh lại, chưa điều tra rõ sự thực thời gian, ta chỉ có thể nói ngươi tạm thời không có hiềm nghi! - Tư Mã Hằng như trước bằng lãnh ngữ khí, ở hấn xem ra, chỉ có đạt được Y Thủy Liên chính miệng chứng minh mới có thể chân chính chắc chắn.

— Hảo, như vậy ta liền ngồi ở chỗ này cùng vương gia cùng nhau chờ, chờ Y tiểu thư tỉnh lại, ta tin, vương gia tự sẽ cho ta cái thuyết pháp! - Tô Tần thoải mái ngồi ở bên người Dạ Lãnh.

— Tam ca, hôm nay khó có được tới đây hội tụ, không bằng hứng thú vào tiết mục còn lại đi! - Dạ Lãnh run lên vạt áo phía trước, có chút tùy ý hỏi- Cổ tiểu thư, tối nay có cái tiết mục gì tiêu khiển không?

Cổ Nguyệt vỗ tay 1 cái, lập tức tiến vào 1 đám ăn mặc khêu gợi vũ cơ, vũ bầy xinh đẹp eo nhỏ nhắn, giầy dựa kiêu mông, nhẹ nhàng cước bộ, hướng phòng khách vũ bầy mà đến.

— Tam ca, ta mời người 1 chén! - Dạ Lãnh giờ lên chén rượu, 1 ngụm ảm hạ, đem chén không nâng lên cho hần xem- Tam ca thỉnh!

Tư Mã Hằng giờ lên chén rượu, đầu tiên là nhìn Tô Tần, sau đó lại nhìn 1 chút Dạ Lãnh, khoe miệng câu dẫn ra, ngẩng đầu lên, 1 ngụm ảm hạ.

— Lục đệ hôm nay có chuyện gì muốn cùng tam ca nói sao? - Tư Mã Hằng giờ lên chén rượu, ở đầu ngón tay thưởng thức, đáy mắt lưu chuyển làm cho người ta xem không hiểu quang mang, yếu ớt lạnh lùng, làm cho lòng người hàn.

Dạ Lãnh đứng lên, trực tiếp đi qua này vũ cơ, đi tới trước mặt hần, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía hần, tựa hồ muốn từ trong mắt của hần nhìn ra chút gì.

— Lục đệ vì sao như vậy nhìn ta? - Tư Mã Hằng như trước chỉ là nhàn nhạt cười.

— Không có gì, ta chỉ là hiếu kỳ, Tam ca người còn nhớ rõ lần trước chúng ta là lúc nào đến nơi đây tụ hội không? - Dạ Lãnh chỉ là nhàn nhạt hỏi 1 câu, tựa vô tâm lời nói.

Tư Mã Hằng mi đuôi hơi nâng, khoe miệng tiểu ý dũ nồng- Lục đệ, người thế nào quên mất, chính là ở sau ngày thứ 2 đại hôn của người, khi đó người không phải 1 tờ thư đem Yên Phi Tuyết như rác quét ra cửa, bây giờ đảo là vì sao muốn hỏi khởi, chẳng lẽ Lục đệ người đối trọng yếu như vậy chuyện trái lại không nhớ được?

Dạ Lãnh hiển nhiên không nghĩ tới hần sẽ hỏi như vậy, chỉ là nhàn nhạt đưa mắt thu hồi, sau đó nhìn về phía vũ cơ trong sảnh, không lên tiếng nữa.

1 lát sau, Tư Mã Hằng bắt đầu đánh ngáp, trầm trọng mắt 2 mí chậm rãi rũ xuống, cảnh vật trước mắt trở nên có chút mơ hồ không rõ, hần dùng tay xoa xoa mắt, lại phát hiện như cũ là mơ hồ không rõ, trái lại càng thêm trầm trọng.

— Tam ca, Tam ca? - Dạ Lãnh thử kêu hần mấy tiếng.

— Ân? - Trong thanh âm dẫn theo mấy phần biếng nhác, 2 mắt không ngừng nháy.

— Người mệt nhọc, nếu không ta đỡ người trở về phòng nghỉ ngơi? - Dạ Lãnh thử thăm dò đẩy bờ vai của hần hỏi.

Tư Mã Hằng bán liếc 2 mắt, 1 tay đỡ lấy trán, dùng sức lắc lắc, tính toán khôi phục thần trí.

— Tam ca, người mệt nhọc, ta đỡ người trở về phòng ngủ đi! - Dạ Lãnh đỡ lấy tay hần, đưa hần kéo lên, đem đầu của hần tựa ở trên vai của mình- Ta trước đỡ Tam ca trở về phòng, các người chậm rãi thưởng thức!

Dạ Lãnh đỡ Tư Mã Hằng nằm tới trên giường, vì hần dịch hảo chỗ, sau đó đi tới cạnh cửa, mở cửa, Tô Tần liền bước vào phòng.

— Thế nào? - Tô Tần đi tới giường bên, nhìn trên giường Tư Mã Hằng- Hần ngủ chưa?

— Ân, người canh chừng môn, ta đến vì hần thi châm- Dạ Lãnh từ trong ngực lấy ra 1 loạt ngân châm, đặt ở đầu giường, liêu khởi sợi tóc hần, từ đó lấy ra 1 cây châm, thủ hàng đơn vị đưa, nhẹ nhàng mà đâm đi xuống, nhập nửa phần, nhẹ nhàng xoay tròn, về sau dừng lại.

Sau đó lại lấy ra 1 cây ngân châm, liêu khởi bên kia sợi tóc, đề huyết vị, nhẹ nhàng mà đâm đi xuống.

— Thế nào? - Tô Tần thấy hần đâm rất nhiều châm đi xuống, Tư Mã Hằng không chút nào không gặp khởi sắc, có chút bận tâm.

Dạ Lãnh thái dương chảy ra nhàn nhạt mồ hôi hột, Tô Tần cuộn cuộn nổi lên tay áo vì hần nhẹ nhàng mà chà lau đi thái dương tinh tế mồ hôi hột- Người đang khẩn trương?

— Ta lo lắng chuyện vẫn là xảy ra! - Dạ Lãnh đâm cuối cùng 1 châm hậu đối Tô Tần nói.

— Làm sao vậy? - Tô Tần nhìn thấy hần khẩn trương thần thái hỏi- Có phải sai lầm hay không? - Nên sẽ không trát sai vị trí đi?

— Là sai lầm! - Dạ Lãnh rút ra ngân châm, lưu loát thu thập xong.

— Không phải chứ, thực sự trát sai vị trí! - Tô Tần cảm thấy khóe miệng trều lại, sẽ không bị trát thành ngu đại, cho nên mới lâu như vậy cũng vẫn chưa tỉnh lại đi!

— Là lỗi, vì vậy người căn bản cũng không phải là Hằng vương gia! - Dạ Lãnh còn chưa kịp thu thập xong cây ngân châm cuối cùng, môn liền bị người 1 cước đá văng.

— Tư Mã Hằng, Y Thủy Liên! - Tô Tần ngạc nhiên nhìn cửa đứng 2 người, kinh hô lên- Các người thế nào...
...

Nàng nhìn người trên giường, Dạ Lãnh đã sớm 1 tay lấy hắc mặt nạ da người xé xuống, nằm ở trên giường rõ ràng là 1 người đàn ông khác.

— Hừ, các người không nghĩ tới đi! - Tư Mã Hằng cười lạnh cất bước đi vào phòng lý- Các người cho rằng 1 chén mê hồn rượu có thể mê đảo ta, đáng tiếc, các người tính sai rồi, uống rượu người căn bản không phải ta, ta bất quá là gây ông đập lưng ông, đúng không, Dạ công tử!

— Người! - Dạ Lãnh đứng lên, vừa định xông lên phía trước, lại bị Tô Tần ngăn cản.

— Đừng đi, bọn họ có thể đi vào, nói rõ Cổ Nguyệt kế hoạch thất bại, vì nay chi tính, người vẫn là mau chóng lui lại, đừng làm vô vị giây giụa!

— Người?! - Dạ Lãnh trong lòng rung mình, kinh ngạc nhìn về phía nàng- Người không theo ta đi! - Nàng chỉ nói ‘Người’, cũng không phải là các người, như vậy ý của nàng là muốn đơn độc lưu lại!

Tô Tần hướng hắc mỉm cười, có vẻ thông dong- Dù sao cũng phải có người đoạn hậu! Hơn nữa, ta còn có chút sự muốn làm... ..

— Không được, phải đi cùng đi, ta sẽ không lưu 1 mình người lại! Dạ Lãnh kéo nàng tới phía sau, ưỡn ngực- Tư Mã Hằng, hôm nay tài ở trong tay người, ta Dạ Lãnh tâm phục khẩu phục, bất quá nam tử hán 1 người làm việc, 1 người nhận, đều là chủ ý của ta, cùng nàng không quan hệ, các người thả nàng! Ta liền đi theo người!

— Ha ha, người cho rằng hiện tại người có tư cách cùng ta nói sao? - Tư Mã Hằng từng bước ép sát mà đến- 2 người các người người nào cũng đừng nghĩ đi! Bắt lại cho ta!

Tí tách, tí tách —————

Lại là cái loại này thanh âm, yếu ớt truyền đến, Tô Tần hơi nhíu mày, mở mắt ra lại nhìn thấy 1 mảnh âm u u lạnh địa lao.

— Dạ Lãnh! - Tô Tần giãy giụa đứng lên, lục lọi đến băng lãnh tường, dọc theo chân tường đi về phía trước- Dạ Lãnh, Dạ Lãnh!

— Ta ở chỗ này! - Dạ Lãnh lạnh lạnh thanh âm theo 1 đầu khác truyền đến- Tần nhi, người có khỏe không?

— Ta không sao... ..- Nghe được thanh âm của hắc, Tô Tần từ đáy lòng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, trong lòng 1 khối tảng đá lớn cuối cùng rơi xuống.

— Người thanh âm nghe không tốt lắm, người thực sự không có việc gì? - Cứ việc thanh âm của hắc nghe cũng chưa chắc giống như cùng hắc theo như lời vậy dễ dàng.

— Người không phải là tốt rồi! - Tô Tần vô lực ngồi trên mặt đất, ướt sũng trên mặt đất, đưa tay sờ sờ, có chút trơn trượt rêu- Ở đây là địa phương nào?

— Hình như là địa lao, xem ra hắc đem chúng ta đều đóng tiến vào! - Dạ Lãnh có chút thở dốc.

— Người làm sao vậy? - Tô Tần cầm chặt lấy ống tay áo, trước vì bảo vệ mình, trước ngực của hắc đã trúng Tư Mã Hằng 1 chưởng.

Trước mắt là 1 mảnh hắc ám, u lạnh nhỏ nước thanh truyền đến, 1 giọt 1 giọt làm cho người ta cảm giác đáy lòng phát lạnh.

__ Không có việc gì, chỉ là bệnh cũ tái phát, tay người đau, còn đau không? - Vì cứu hần, cổ tay của nàng bị Tư Mã Hằng bóp thiếu chút nữa nát bấy.

__ Không đau...- Tô Tần cúi đầu, trong bóng đêm sờ sờ cái kia cổ tay đau đến đến xương, tay vừa mới vừa đụng tới chỗ cổ tay, 1 trận trùy tâm đau liên xông thẳng trán mà đi, nàng cắn chặt răng cắn đem đau đớn nuốt xuống, khóe miệng xả ra 1 mặt cười khổ.

__ Tần nhi, người đừng quá lo lắng, Duệ vương gia có lẽ nhận được tin tức, chính đuổi tới cứu chúng ta! - Dạ Lãnh lạnh lạnh thanh âm ở gian phòng trống rỗng lý tiếng vọng, vẫn là vậy ôn nhu, như tăng lên cổ vũ cùng ủng hộ.

__ Xin lỗi... ..- Nguyên bản có rất nhiều lời, thế nhưng tới bên miệng, Tô Tần lại chỉ có thể nói ra 2 chữ này.

__ Ha hã, ta nói rồi, đây đều là ta tự nguyện, cùng người không quan hệ, chớ đem cái gì đều lăm đến trên người mình, này không phải lỗi của người!

__ Cám ơn... ..- Tô Tần hé miệng cười.

__ Người lại nữa rồi, ta không phải đã nói, vì người, ta làm cái gì đều là đáng giá!

__ Người nói như vậy, ta càng thêm áy náy... ..

Thoảng cái nhà tù trở nên dị thường yên tĩnh.

__ Dạ Lãnh, người ở trong gương nhìn thấy gì, vì thế người không cho ta tới gần bên hồ? - Vì đánh vỡ loại này trầm tĩnh, Tô Tần mở miệng hỏi.

__ Đúng vậy! - Dạ Lãnh nói- Người trước đây cũng đã làm như vậy mộng sao?

__ Cái gì, bị người khắp cổ? - Tô Tần trêu chọc nói- Thực sự là hoang đường mộng, người cũng tin?

__ Nếu như nói ta cũng đã làm đồng dạng mộng thì sao? - Dạ Lãnh bứt lên khóe miệng.

__ Người cũng mộng bị người bóp cổ? - Tô Tần khó có được trêu chọc hần.

__ Ha hã, không phải, là mộng đến 1 mảnh hoa hải, đỏ rực sắc , giống như là đại hỏa vẫn kéo dài tới chân trời, vậy đỏ rực, lại là phải đem thiên đô bốc cháy lên.

__ Tại nơi đỏ rực sóng biển lý, người thấy được 1 nữ tử mặc hồng y, nàng ở ngâm ca, chờ đợi nàng âu yếm thiếu niên... ..

__ Người, thực sự cũng làm này mộng, như vậy mộng cuối cùng đâu? - Dạ Lãnh thanh âm trở nên có chút cấp thiết.

__ Người không có mơ tới cuối cùng sao?0 Tô Tần hiếu kỳ, chẳng lẽ hần chỉ làm tiền bán bộ phận mộng?

__ Ta vẫn luôn không thể mơ tới cuối cùng, cũng không biết rốt cuộc cái kia thiếu nữ có phải hay không chờ người yêu nàng đến? - Dạ Lãnh đột nhiên trở nên có chút cảm khái- Ha hã, kỳ thực ta cảm thấy không mơ tới cuối cùng là loại may mắn, người có thể vẫn mang theo chờ mong chờ đợi, người nhưng khi nhìn đến cuối cùng lại là loại bi ai, bởi vì, người không thể không thừa thụ số phận vô tình sở mang đến thống khổ...

__ Người không có mơ tới cuối cùng, lại vì sao như vậy bi ai? - Tô Tần tận mắt chứng kiến kia tràng hủy thiên diệt địa tàn khốc, cái loại này tê tâm liệt phế thống khổ như trước dưới đáy lòng, đây đưa linh hồn của chính mình, mỗi lần mơ tới kia tràng đại hỏa lúc, lòng của nàng liền giống như khởi bị đại hỏa giày vò bàn thống khổ không chịu nổi, lần đó nghe được ngọc linh lung ở lúc hát hậu nàng hôn mê ngã xuống trong lòng Tư Mã Hằng, nàng cũng từng gặp qua cô gái kia, chỉ là gương mặt đó lại là hé ra bị đốt trọi qua đi dữ tợn vẻ, kinh khủng ép buộc nàng liền kinh hô đều cứng ở tại trong cổ họng.

Thế nhưng kia 1 thân Hồng Phi kiều diễm lại là nàng thế nào cũng không thể quên được, còn có chính là kia mờ ảo như tiên nhạc tiếng ca, phiêu phiêu đăng đăng, tựa theo chân trời truyền đến, vậy không lạnh, tịch liêu, mang theo thê lương, thương cảm.

Dạ Lãnh cúi đầu, cay đắng cười, hắn mặc dù không thể nhìn thấy 500 năm trước cuối cùng kia 1 sát, thế nhưng hắn lại thấy được 18 năm trước kia 1 hồi cuối cùng.

__ Khụ khụ... __- Trong bóng tối truyền đến Tô Tần tiếng ho khan, ngay sau đó là xích sắt rầm rập thanh âm.

__ Tần nhi, người làm sao vậy, có phải hay không nơi đó không thoải mái? - Dạ Lãnh vội vã bò dậy, lại kéo động xích sắt trên chân, trong bóng đêm phát ra chói tai bén nhọn thanh âm, lôi kéo trung, Dạ Lãnh nhìn không được cúi đầu phát ra ngâm- A... ..

Nghe thanh âm, hắn tựa hồ đang cực lực ấn nhấn nào đó đau đớn kịch liệt.

__ Người, bọn họ dùng xích sắt khóa lại người! - Tô Tần này mới ý thức được- Bọn họ tại sao có thể làm như vậy!

__ Đừng lo lắng, không có việc gì, chỉ là khóa lại hai chân của ta, phòng ngừa ta đào tẩu mà thôi! - Dạ Lãnh như trước hời hợt nói.

__ Thực sự chỉ là khóa lại chân? Ta không tin! - Tô Tần lục lọi đến nhà tù biên, la lớn- Mở cửa, ta muốn thấy Hằng vương gia các người!

__ Mở cửa! - Tô Tần sống chết loạng choạng cửa lao, la lớn.

Tăng 1 tiếng, cây đuốc sáng lên, đem toàn bộ địa lao chiếu sáng trưng, Tô Tần nheo mắt lại, qua q lúc lâu mới thích ứng tia sáng trong địa lao, lúc mở mắt ra lại kinh hãi phát hiện, Dạ Lãnh liền bị nhốt tại trong phòng giam đối diện, trên bả vai của hắn có 2 bạch cốt đại móc sắt, thật sâu câu nhập 2 vai hắn, đỏ sẫm máu tươi từ miệng vết thương chảy ra, xiềng xích 1 chỗ khác là thật dài xích sắt, xích sắt tức khắc bị khóa ở trên vách tường

Tuyết trắng xiêm y thương là nhìn thấy mà giật mình vết máu, đỏ tươi máu vì vừa lôi kéo, theo miệng vết thương lại bùng lên, Dạ Lãnh vẻ mặt trắng bệch, vì đau đớn mà trở nên dữ tợn trên mặt lộ vẻ vết máu, chịu đựng như vậy đau đớn kịch liệt, hắn vẫn như cũ nói vậy dễ dàng.

__ Bọn họ đối với người làm cái gì! - Tô Tần nắm lấy cửa lao, xúc động phần nộ hướng người tới hô- Tư Mã Hằng, người lập tức phóng hắn!

87. Chương 87: Chặt Đứt Đôi Người Yêu!

Tư Mã Hằng, người tại sao có thể như vậy đối với huynh ấy, lập tức phóng huynh ấy! - Tô Tần sống chết loạng choạng cửa lao hô. __ Bản vương làm việc, còn chưa tới phiên người xen vào!0 Tư Mã Hằng bước thông thả đi đến, ánh mắt lạnh lùng đảo qua bọn họ, cuối cùng dừng hình ảnh ở trên mặt Tô Tần, kia 2 đạo rõ ràng lệ ngân, nàng vì hắn ta ở rơi lệ, đương lúc chính mình ý thức được điểm này, đáy lòng cư nhiên hiện lên 1 tia không vui, xác thực nói là 1 loại tình cảm kỳ quái, khi thấy nàng vì nam nhân khác mà rơi lệ, trong lòng của hắn rất không thoải mái.

__ Mở cửa lao! - Tư Mã Hằng thanh âm lạnh như băng ở u lạnh địa lao vang lên, khiến cho 1 phòng đã lạnh lẽo, càng thêm gia tăng lãnh thấu đến tận xương tủy tâm.

Cửa lao kéo kẹt 1 tiếng mở ra, Tư Mã Hằng khom lưng đi đến.

__ Người dựa vào cái gì đem chúng ta quan ở chỗ này, lập tức phóng chúng ta! - Tô Tần đi tới trước mặt hắn, ngẩng đầu lên, ngang tàng kiêu ngạo nhìn hắn, vì để cho nam nhân này tỉnh táo lại, lại làm cho Dạ Lãnh bị như vậy trọng thương, nhưng hôm nay hắn vẫn như cũ như vậy lạnh lùng, Tô Tần cảm giác mình có phải làm sai hay không.

__ Dựa vào cái gì?0 Tư Mã Hằng tựa hồ nghe tới lời nói buồn cười nhất, đôi môi hơi mỏng hơi câu dẫn ra- Giả trang Tam đệ ta, tự ý nhập cung, vương ý đồ bất chính, đồng thời...

— Đồng thời? - Tô Tần cảm thấy tội danh đắc phải này cũng không thể chân chính đưa bọn họ quan vào địa lao, chân chính đắc tội danh nhất định là ở phía sau.

Quả nhiên, Tư Mã Hằng lạnh lùng khơi mào mi- Đồng thời, cái kia người bị hấn thi châm, bây giờ đã chết, người nói, nếu như bản vương nằm ở trên cái giường kia, có phải hay không cũng sẽ tao ngộ kết quả như vậy!

— Đã chết! - Dạ Lãnh kinh hô- Đã chết, không có khả năng!

Chính mình chỉ là giúp hấn thi châm, cũng không muốn hại tử hấn, hơn nữa khi đó hấn hô hấp vẫn là rất đều, cũng không có gì dị thường bệnh trạng, thế nào sẽ chết!?

— Không có khả năng! - Tô Tần nói- Hấn khi đó rõ ràng còn có hô hấp, sao có thể!

— Mưu sát chính là trọng tội, bản vương đem người các quan tiến địa lao xem như là trừng phạt nhẹ, nếu như người thành thật khai báo, bản vương có lẽ sẽ cho người hoãn ngày thi hành hình phạt phán quyết! - Tư Mã Hằng 2 tay khoanh trước ngực, lạnh lùng liếc nhìn cô gái trước mắt, vẻ mặt tiêu sái, 2 gò má thượng vu lưu có lệ ngân, trong 2 mắt sáng sủa lại là bất khuất kiên cường.

Vì sao, mình ở lúc nhìn thấy nàng cặp kia doanh lượng lại mang theo 1 chút ủy khuất, không cam lòng, con người đầy phần nộ, đáy lòng sẽ hiện lên 1 tia không đành lòng, mặc dù chỉ là 1 cái chớp mắt, nhưng đủ để làm cho mình giật mình không ngớt, nàng là Yên Phi Tuyết, cái kia nữ nhân làm chính mình chán ghét, hấn tại sao có thể đối với nàng có 1 tia thương hại, nàng vốn là cái người đáng ghét đến cực điểm, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào!

Không! Hấn chỉ là bị đôi mắt mang nét diễm đam đáng yêu của nàng sở mê hoặc, quả nhiên, nàng là cái tâm cơ thâm trầm nữ nhân!

— Vương gia mún cái công đạo nào?! - Tô Tần cảm thấy buồn cười, xem ra là có người giết cái kia nam nhân giả trang Tư Mã Hằng, vu oan giá họa ình cùng Dạ Lãnh, hấn đều tin, bây giờ lại muốn chính mình công đạo, buồn cười!

— Nói cho bản vương, các người làm như vậy mục đích là gì? - Tư Mã Hằng cảm thấy bọn họ cũng không phải là bản tên không đích, chuyện này tất có mục đích, hấn phải biết được mục đích thực sự của bọn họ.

— Vương gia muốn biết? - Tô Tần lúc này lại là cảm thấy bị thương dưới đáy lòng lan tràn, nhìn nam tử trước mắt, nàng thật không biết nên hận hấn, hay là nên yêu hấn, tuyển trạch yêu, như vậy tiếp tục yêu nàng sẽ lấy lực lượng từ đâu đây?

— Người cho rằng bản vương đang cùng người nói đùa? - Tư Mã Hằng gọi người mang tới 1 cái ghế, ngồi ở giữa nhà tù, lẳng lặng nhìn nàng- Bản vương có thời gian cùng người hao tổn, bất quá, hấn chưa chắc chịu được loại hao tổn này lâu đâu, không muốn hấn chết, liền lập tức thẳng thắn công đạo!

Tư Mã Hằng 1 ngón tay hướng Dạ Lãnh, liền có người đi tới đề lại bờ vai của hấn, Dạ Lãnh đau đến khẩn yếu hàm răng, nhỏ vụn thống khổ thanh như trước theo trong hàm răng đứt quãng dật ra.

— Dừng tay! - Tô Tần kéo ngón tay của hấn, đề xuống- Người muốn chân tướng, hảo ta cho người biết!

— Buông tay! - Đương lúc g ngón tay của nàng chạm đến ngón tay của mình, Tư Mã Hằng đột nhiên cảm thấy 1 loại cảm giác kỳ quái theo đầu ngón tay truyền đến trong đầu, xúc động kia căn phủ đầy bụi tiếng lòng, hấn cũng không ghét của nàng đụng chạm, tựa hồ còn như có điểm thích.

Thích, đương lúc trong đầu hiện lên cái từ này, Tư Mã Hằng tâm run lên, hấn chợt dạ rút về tay, lại lần thứ 2 khôi phục trước lạnh lùng- Nói đi, nếu như người thẳng thắn, hấn mới tụt ít đi thống khổ!

— Tần nhi! - Dạ Lãnh lo lắng nhìn nhìn nàng.

— Ta không sao! - Tô Tần hướng hấn lộ ra 1 an ủi tươi cười, nghiêng người từ trên đầu tháo xuống kia đoá trong suốt băng hoa liên- Vương gia, người còn nhớ rõ vật này không?

Mặc dù biết hấn khả năng ký ức không dậy nổi, thế nhưng, nàng thà nguyện ý thử 1 lần cuối cùng, nếu như đem hết toàn lực cũng không thể vãn hồi tim của hấn, như vậy nàng sẽ chọn buông tha, nàng không muốn bởi vì chính mình mà lại làm cho bất cứ người nào bị thương tổn.

— Bằng hoa liên! - Tư Mã Hằng liếc mắt nhìn- Tương truyền bằng hoa liên chính là trân phẩm hiếm có, người trong thiên hạ hay đem làm đỉnh ước tín vật tương hỗ biểu tặng, lấy kỳ đối với đối phương 1 mảnh hết sức chân thành chí tâm, như bằng hoa liên bàn, óng ánh trong suốt, rõ ràng nhưng phân rõ! Chỉ là bằng hoa liên mặc dù hảo, lại khó có được, người có được nhất định phải trải qua 1 phen sinh tử khảo nghiệm...
...- Nói tới chỗ này, Tư Mã Hằng nhìn Dạ Lãnh, ngữ khí có chút chua chát- Xem ra người cùng hân nhưng thật ra tình thâm, như vậy trân phẩm hân nhưng thật ra bỏ được vì người hái xuống!

Tô Tần cười khổ 1 tiếng- Khó có được vương gia nhận biết vật này, đáng tiếc vương gia đã đoán sai, trân phẩm này không phải hân đưa cho ta!

— Không phải hân? - Vậy là ai?

— Là vương gia người! - Tô Tần đem hoa gior lên trước mặt hân- Vương gia ngài nhìn kỹ 1 chút, bằng hoa liên này thế nhưng người mất thật lớn 1 phen khí lực mới từ trên Tuyết Sơn hái xuống cho ta, người còn tự tay đem nó cài vào trên đầu của ta, này đó ngài đều quên sao?

— Ta?! - Tư Mã Hằng khiếp sợ không thôi, hân nhìn Tô Tần, lại nhìn 1 chút bằng hoa liên trong tay nàng- Nói vậy, tại sao có thể là bản vương tặng!

— Là vương gia ngài tự mình hái xuống đưa cho ta! - Tô Tần ép sát lại gần, đem bằng hoa liên đưa tới trước mặt của hân- Vương gia, người tử mĩ ngấm lại, đem đó bên Thiên nữ hồ, người đã từng vì ta sơ quá tam chải đầu, nhất sơ sơ đến cùng, phú quý không cần buồn, nhị sơ sơ đến cùng, vô bệnh lại không có ưu, tam sơ sơ đến cùng, nhiều tử lại thọ... ... vương gia này đó người đều quên sao?

Tô Tần từng bước ép sát, Tư Mã Hằng lại ở ngạc nhiên trung từng bước lui về phía sau.

— Người trúng “Thất nhật quên”, quên mất chuyện đã qua, quên mất chúng ta là thế nào yêu nhau, ta biết này đều không phải lỗi của người! - Tô Tần nhìn hân- Hằng, đừng quên ta, người không thể tàn nhẫn như vậy, đem của quá khứ chúng ta đều quên hết, cầu người, làm cho ta vì người thi châm, như vậy người sẽ nhớ lại tất cả, nhớ lại của chúng ta thệ ngôn, nhớ lại tất cả đã qua!

Nàng đáy mắt chờ đợi là 1 loại khó có thể nói dụ yêu say đắm, thấy xong hân lại kinh hoảng không ngớt, nhìn thấy nàng đáy mắt đau xót, hân sẽ khổ sở, nhìn thấy sự tuyệt vọng của nàng, hân sẽ đau lòng, vì sao, nữ nhân này nhất cử nhất động luôn luôn có thể đánh động ánh mắt cùng chú ý của mình.

— Người đừng nói nữa, nhất phái nói vậy, bản vương không tin! - Tư Mã Hằng lắc đầu- Bản vương cái gì đều nhớ, người là Yên Phi Tuyết, người là vương phi của Lục đệ, ta thế nào, sao có thể yêu người, không có khả năng, không có khả năng... ...- Ngữ khí đến cuối cùng, lại là ngay cả mình cũng giật mình không xác định.

— Hằng, đây đều là thực sự, chỉ cần làm cho chúng ta thi châm cho người, trí nhớ của người sẽ khôi phục, người nhất định có thể nhớ lại chuyện trước kia, Hằng... ...- Tô Tần kéo ống tay áo của hân, dùng 1 số gần như khẩn cầu ngữ khí nói.

— Đủ rồi, đừng lại hồ ngôn loạn ngữ! Bản vương sẽ không tin! - Tư Mã Hằng đẩy ra tay nàng, kia đóa bằng hoa liên liền bị hung hăng ném ở trên mặt đất.

Lộp bộp ————— 1 thanh âm vang lên khỏi, bằng hoa liên bị ngã phá 1 góc, từ chính giữa nứt ra 1 đường lớn, bằng nứt ra thanh âm nhỏ vụn lại rõ ràng ở mỗi người đáy lòng dạng khai.

— Tư Mã Hằng! - Dạ Lãnh hô- Người tại sao có thể như thế đối với nàng!

— Đủ rồi, bản vương làm việc còn chưa tới phiên người xen vào! - Tư Mã Hằng lãnh quát lên.

— Người! - Tô Tần đưa mắt từ bằng hoa liên trên mặt đất chuyển tới trên người Tư Mã Hằng, đáy mắt kia trong suốt giọt nước mắt cuối cùng cũng nén không được, chảy ra- Người đánh bẻ nó!

Đánh bẻ quá khứ của bọn họ, quá khứ của bọn họ có phải hay không cũng sẽ như đóa bằng hoa liên này, theo lúc ban đầu có vết rách, đến cuối cùng vỡ tung tóe, không thể nào tiếp tục

— Ha hã, Hằng, ta đã sớm nói, nữ nhân này quỷ kế đa đoan, vì có thể thoát tội, nàng thủ đoạn gì có thể đều dùng đi ra! - Cửa đi tới 1 mỹ nhân xinh đẹp mặc tử y.

— Y Thủy Liên! Đều là người, nếu không phải là người, Găng hấn sẽ không thay đổi thành như vậy! - Tô Tần hận nữ nhân này, nàng không rõ vì sao Y Thủy Liên chính là không chịu buông tha Hằng, chẳng lẽ yêu 1 người liền không đạt được thì sẽ không cam nguyện! Chẳng sợ người kia tuyệt không yêu chính mình, cho dù không yêu cũng không nguyện thành toàn cho người khác!

— Thật là 1 ả điên! - Y Thủy Liên đi vào trong phòng giam, thần sắc đặc ý nhìn ngó dưới đất vẻ mặt chặt vật Tô Tần, quay mặt sang hướng Tư Mã Hằng nói- Hằng, ta sớm nói với chàng, nữ nhân này vì đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn nào, người xem đi, bây giờ nàng càng thêm vô sỉ nói nàng thích người, như vậy không tuân thủ nữ tắc nữ nhân, sao có thể tin nhiệm!

Tư Mã Hằng âm trầm gương mặt, 2 mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm Tô Tần, ánh mắt phần nộ tựa hồ muốn ở trên người nàng đốt ra mấy động mới bỏ qua.

— Y Thủy Liên, người không nên ngậm máu phun người! - Tô Tần đứng lên, 1 phen sát qua nước mắt khóe mắt- Ta là Tô Tần, không phải Yên Phi Tuyết, không phải Duệ vương phi, ta dựa vào cái gì không thể thích hấn!

— Thật là tức cười, người là ai, cũng muốn đạt được Hằng yêu, chung quanh câu tam đáp tứ, đáp Tình Kiếm sơn trang Hồ trang chủ thì thôi đi, lại còn cùng thiếu chủ Lãnh Nguyệt bảo nhắc lên quan hệ, lệnh các nam nhân đều vì người vào nơi nước sôi lửa bỏng, người thật đúng là làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa!

— Y Thủy Liên, người đủ chưa, ta cùng bọn họ là quan hệ như thế nào, còn chưa tới phiên người xen vào, người bắt quá là cái không chiếm được, nên không cam lòng đáng thương nữ nhân! - Tô Tần thật hận không thể xông lên phía trước, xé nát nữ nhân này đối trá mặt nạ.

— Người nói cái gì?0 Đương Tư Mã Hằng nghe được Y Thủy Liên nói câu tam đáp tứ thời gian, đáy lòng không hiểu bốc lên 1 cổ lửa giận, hấn chăm chú nhìn chằm chằm trên mặt đất Tô Tần- Yên Phi Tuyết, người cư nhiên đeo lục đệ... ..

— Ta không có! - Tô Tần đứng lên, đi hướng hấn- Tư Mã Duệ cùng ta 1 chút quan hệ cũng không có, ta không phải Yên Phi Tuyết, ta là Tô Tần, hằng, người tử mị ngấm lại, người thực sự không nhớ rõ, đều quên tất cả sao?

Tô Tần từ trong ngực lấy ra 1 cây lược gỗ, nhẹ nhàng mà xoa qua trên lược này loang lổ vết máu, đó là chứng minh yêu nàng đối với hấn, hấn cũng từng đối cây lược gỗ thề, sẽ không lại làm ỉn chịu mấy may thương tổn, thế nhưng đến cuối cùng, thương chính mình sâu nhất lại là hấn!

— Người, người tại sao có thể có cây lược gỗ của mẫu phi ta! - Tư Mã Hằng trừng lớn 2 mắt, ngạc nhiên nhìn nàng, nhanh chóng đoạt lấy cây lược gỗ, tỉ mỉ nhìn, bỗng nhiên ngẩn đầu- Nói, người tại sao có thể có cây lược gỗ này! - Cây lược gỗ của mẫu phi hấn trước giờ không cho ai xem, huống chi là tặng người, vì sao nàng lại có!

— Là người tự tay oản thượng cho ta! - Tô Tần mang theo ánh mắt chờ đợi nhìn hấn, hi vọng kỷ niệm duy nhất này có thể lưu lại trong hấn, cho dù là 1 điểm ký ức, thế nhưng nàng sai rồi, đương nàng nhìn thấy Tư Mã Hằng đáy mắt kia phân kinh ngạc chuyển biến thành tức giận, nàng liền hối hận.

— Yên Phi Tuyết, người thật to gan! - Tư Mã Hằng 1 phen xiết chặt tay của nàng, hung hăng quăng xuống đất.

— Tư Mã Hằng, không cho phép người đánh nàng! - Dạ Lãnh liễu mạng giây giữa , hướng hấn giận dữ hét- Người đừng tay cho ta! Người tên hỗn đản này!

— Hằng? - Tô Tần ngẩn đầu, nhìn vẻ mặt lạnh lùng Tư Mã Hằng, cảm thấy 1 loại bi thương theo trong cổ họng tràn ra ngoài.

— Người cho tới bây giờ còn vẫn còn muốn cùng bốn vương nói dối, cây lược gỗ này bản vương thường ngày căn bản chưa từng đem cho ai nhìn, huống chi là tặng người, nó là tín vật duy nhất mẫu phi lưu cho bản vương, bản vương thế nào đem nó dễ dàng tặng người khác, huống chi là loại nữ nhân dễ tiện như người!

— Dễ tiện? - Tô Tần lạnh lùng cười, run rẩy 2 vai, 1 loại thê lương cảm giác theo tiếng cười lý trần đầy ra.

— Người nói ta dè tiện?! - Nàng ngẩng đầu, nhìn hần, đương lúc yêu không còn tồn tại nữa, th2i liền thương hại cũng là hi vọng xa vời, hần lại còn nói chính mình dè tiện... ..

— Tư Mã Hằng! - Tô Tần đứng lên, trực tiếp hướng hần đi đến.

— Người muốn làm gì! - Y Thủy Liên chặn trước gót chân của nàng- Người còn chưa từ bỏ ý định, không cam lòng!

— Hừ, chưa từ bỏ ý định, không cam lòng là người mới đúng! - Tô Tần hừ lạnh 1 tiếng, đáy mắt chẳng đáng, nữ nhân trước mắt này, nếu không phải là của nàng tử triền không ngớt, thì tại sao có thể có cục diện hôm nay, trước Tô Tần từng hận quá nàng, bất quá bây giờ Tô Tần khinh bỉ nàng, vì đạt được mục đích của chính mình không từ thủ đoạn nào, dù cho đem Tư Mã Hằng cường lưu lại, nàng ta cũng chưa chắc có thể hạnh phúc!

— Cướp giật thứ gì đó thật có thể lâu dài sao? - Tô Tần tới gần bên tai của nàng- Chỉ cần ta còn 1 ngày, Hằng vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về người! - Sau đó nàng kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, liếc nhìn nàng, đáy mắt giễu cợt dữ dội.

— Người! - Y Thủy Liên vừa mới muốn phản bác, ánh mắt lại thoáng nhìn trên mặt đất kia đóa băng hoa liên, khoe miệng cười dẫn ra 1 mặt cười lạnh- Người nói đúng, cướp thứ gì đó đích xác không thể lâu dài, tựa như đóa hoa này, chỉ có kết quả bị hủy diệt!

Nàng làm bộ đi vòng qua Tô Tần, lại ở trong nháy mắt bỗng nhiên nhắc chân dùng sức giẫm hạ.

Tô Tần nhanh tay nhanh mắt, phản ứng đầu tiên chính là đưa tay ra bảo vệ kia đóa hoa, lại bị Y Thủy Liên giẫm vừa vụn.

Xoạch ————— tay bảo vệ trong suốt băng hoa liên, kia trong suốt như tuyết mảnh nhỏ lại sắc bén như nhất đao đâm vào bàn tay nàng lý, máu đỏ tươi bị lấy sang thủy tinh trong suốt, yêu dị tràn đầy ra.

Tim của hần cứ nhiên đau! — A!- Tô Tần phác ngã xuống đất, thân thể bỗng nhiên run rẩy, thống khổ thanh theo trong phòng giam truyền ra, bị giẫm nát bấy băng hoa sen chui vào cổ tay Tô Tần, nguyên bản cổ tay đã thụ quá nặng thương còn bị giẫm đoạn, đỏ sẫm máu tươi không ngừng mà theo chỗ cổ tay tuôn ra, nhiễm đỏ đỏ thẫm xiêm y.

— Tần nhi! - Dạ Lãnh hướng phía trước mãnh phác, trên người xích sát hoa hoa tác hưởng, máu theo vết thương không ngừng mà tuôn ra, hần cố nén đau nhức, tê thanh liệt phế quát- Y Thủy Liên, người này dè tiện vô sỉ nữ nhân!

Đậu đại mồ hôi hột theo trên mặt chảy xuống, Tô Tần chỉ cảm thấy 1 trận thiên hôn địa ám, 2 mắt không ngừng chớp, muốn bảo trì thanh tỉnh, thế nhưng thống khổ lại đem ý thức triệt để yêm mai, trước khi mọi thứ hóa mờ ảo, nàng nhìn thấy Tư Mã Hằng đáy mắt kia mặt khủng hoảng, dường như lửa cháy lan ra đồng cỏ tỉnh hóa, ở đáy mắt trong nháy mắt lan tràn ra.

Khóe miệng tràn ra 1 mặt trắng lợi cười, Y Thủy Liên, này 1 đồ, ta cuối cùng thắng!

— Dừng tay! - Kia 1 tiếng la thê lương, giống như cây kim đâm vào lồng ngực Tư Mã Hằng, hần không chút suy nghĩ, vọt tới trước mặt Y Thủy Liên, 1 chưởng đẩy ra nàng, khom người đem ngắt đi Tô Tần ôm lấy, liều lĩnh hướng ra ngoài chạy vội- Mau, gọi đại phu, lập tức!

— Hằng, ta, ta không phải cố ý! - Y Thủy Liên theo phía sau hần rời khỏi phòng giam, lại bị hần ném ở tại phía sau.

— Hừ, Y Thủy Liên, người thấy chứ, có ít thứ người vĩnh viễn cũng cướp giật không được, cho dù Tư Mã Hằng mất đi sở hữu ký ức về nàng, thế nhưng ở đáy lòng của hần, tối yêu nhất vẫn là Tô Tần, không phải người! - Dạ Lãnh khóe miệng bứt lên 1 mặt cười nhạt.

— Vả miệng cho ta! - Y Thủy Liên phất tay áo, lạnh giọng ra lệnh.

— Ha ha, Y Thủy Liên, người vĩnh viễn chỉ có được thất bại thôi! - Dạ Lãnh cuồng vọng tiếng cười hồi triệt toàn bộ nhà tù.

_ Hừ! - Y Thủy Liên lạnh lùng nhìn hấn kia trương đã sớm phù thùng mặt- Đánh mạnh lên cho ta, đánh cho đến khi hấn không thể cười nữa mới thôi!

Ngay sau đó, vang dội quốc tiếng tát, kèm theo Dạ Lãnh như trước bữa bãi tiếng cười lạnh vang vọng toàn bộ địa lao.

Tư Mã Hằng âm trầm gương mặt, ngồi trên ghế, 2 mắt chặt chẽ nhìn chăm chăm người trên giường như trước hôn mê, đáy mắt lại ngay cả mình cũng không thể nhận thấy được lo lắng cùng đau lòng.

Trước giường, người hầu ngay ngắn trật tự đi tới đi lui, đầu vào đáy đều để tâm vạn phần vì Tô Tần tẩy trừ vết thương, mỗi người đều cẩn thận tận lực, rất sợ 1 không cẩn thận sẽ bị vương gia lửa giận đốt cái phiến cốt cũng không để lại!

1 đám đại phu run rẩy tay vì Tô Tần bắt mạch, mỗi người trên mặt đều đại mồ hôi hột không ngừng chảy xuống lông mi, Hằng vương gia vẻ mặt âm trầm ngồi ở sau người tử nhìn bọn hấn chăm chăm nhìn, cặp mắt kia lý phun ra hỏa diễm cơ hồ cũng có thể đưa bọn họ đốt cái tinh quang.

Người thầy thuốc nào đáy lòng đều hiểu, trên giường vị này thân phận cũng không bình thường, nếu không thể chữa cho tốt nàng, phỏng chừng cái đầu của mình này cũng không giữ được, vì vậy mỗi người đều ở trong lòng run sợ, lại không thể không cẩn thận từng li từng tí vì Tô Tần thỉnh mạch.

_ Nàng như thế nào? - Tư Mã Hằng âm lãnh thanh âm truyền đến- Tại sao xem lâu rồi cũng không cái khởi sắc?

Trong phòng có đặt ấm hỏa, rõ ràng ấm áp được như tháng 3, lại bị hấn những lời này thổi trúng hoàn toàn không còn, trong nháy mắt, toàn bộ gian phòng đều rơi vào giữa 1 loại hàn trời đông lạnh khủng hoảng.

_ Nếu như nàng lại nhú mày thêm 1 chút nữa, bản vương liền đem các người toàn bộ giết sạch! - Tư Mã Hằng tiếng rống giận dữ vang lên.

Người trên giường chỉ hơi khê cau mày, tim của hấn liền theo bị nhéo khởi, tựa hồ loại đau này sở chính là đâm vào trong lòng vậy, chỉ cần của nàng nhượng mày, hấn sẽ đi theo thống khổ.

_ Tuân mệnh! - Trong đó 1 gã thầy thuốc nơm nớp lo sợ quỳ xuống- Hồi vương gia, vị tiểu thư này trước bị phong hàn, không có điều trị hảo thân thể, bây giờ lại giam ở trong ẩm thấp địa lao hồi lâu, đã bị hàn khí nhập thể, hơn nữa còn bị trọng thương, trong lúc nhất thời trái tim băng giá bức bách, vì vậy, vì vậy rơi vào hôn mê, xin cho lão phu vì nàng thi châm khu hàn, cùng dùng thêm 1 chút bổ thân phương thuốc, hảo hảo mà điều trị thượng 1 phen, nhất định sẽ chuyển biến tốt đẹp!

_ Còn tay nàng thì sao, sẽ không có gì đáng ngại chứ! - Tư Mã Hằng chăm chú theo dõi hấn, cặp mắt kia lý hỏa như đốt, tựa hồ sau 1 khắc nếu hấn trả lời không thể khiến chính mình hài lòng, sẽ đưa hấn đốt cái tinh quang.

Đại phu cuộn cuộn nổi lên tay áo, xoa xoa thái dương mồ hôi hột, suy tư 1 hồi mới dám trả lời- Vị tiểu thư này cổ tay thương thế thật sự nặng... .. bất quá!

Tư Mã Hằng nguyên bản gần phun trào lửa giận ở nghe được câu này hậu, mới thoáng có điều thu lại- Nói!

_ Bất quá, vẫn chưa thương đến gân mạch, hảo hảo mà trị liệu, cũng sẽ không lưu lại cái gì di chứng! Thỉnh vương gia cứ yên tâm đi! - Cân nhắc này giờ, hấn cuối cùng mới đem câu này nói ra, nói xong, hấn cảm thấy cả người đều dễ dàng, ngẩng đầu trộm lên nhìn sắc mặt vương gia, đáy lòng mới dám thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo, vương gia không có phát hỏa!

_ Chữa tốt cho nàng, nếu không, đừng hòng mơ tưởng đi ra đại môn vương phủ 1 bước!

_ Tuân mệnh! - Các vị đại phu mỗi người như lâm đại nạn bản, đồng thời hướng hấn quỳ xuống.

Tư Mã Hằng đứng lên, đi tới trước giường, lẳng lặng nhìn Tô Tần, hé ra trên khuôn mặt trắng bệch nhỏ nhắn là mồ hôi lạnh liên tục, ướt đầm mái tóc đát đát dính ở trên gương mặt, kia thanh tú mi phủ trên nguyên bản sáng sủa, thần thái phần khởi con người lúc này lại đóng chặt khởi, chân mày hơi nhíu lại, hoàn toàn không có phong thái trước kia, trắng bệch trên mặt lệ ngăn như trước.

Nhẹ tay xoa 2 má lệ ngân, băng lãnh xúc giác giống như dòng nước xiết, theo đầu ngón tay qua lại không ngớt, kia 1 cái chớp mắt, hần run lên bần bật, rút về rãnh tay, trong lòng run rẩy giống như theo đầu ngón tay không ngừng run run.

Tay?! Tư Mã Hằng ánh mắt chuyển qua trên tay của nàng, nơi đó vết máu bị thanh lý sạch sẽ, đã bôi thuốc, buộc thượng màu trắng bó mang, nhưng vết máu như trước thấm đi ra, đỏ tươi máu xúc động thần kinh của hần, Tư Mã Hằng vươn tay, nhẹ nhàng, thông thả ở mu bàn tay của nàng qua lại vuốt ve, hần rất muốn biết, vì sao nàng thà rằng mạo hiểm mất đi 1 tay đại giới cũng bảo vệ đóa hoa kia, vì sao trên đời sẽ có người như thế?

Nàng mỗi loại thần tình đều tác động tới hần, mỗi loại biểu tình của nàng cũng đều hấp dẫn ánh mắt của hần, mặc dù hần cực lực trốn tránh, thế nhưng hần giống như là bị nàng hạ cổ độc bàn, cũng không có cách nào có thể thoát đi.

Tư Mã Hằng đưa mắt thu hồi, đầu hướng về phía trên bàn kia đôi tàn dư trong suốt mảnh nhỏ, đó là nàng liều mạng cũng phải bảo vệ gì đó, hần đi tới, cầm lấy 1 mảnh nhỏ, trong suốt trung lộ ra huyết hồng, kia là máu của nàng, trong lòng xúc động ở 1 khắc kia ngày càng cường liệt.

— Băng hoa liên? - Tư Mã Hằng ngồi xuống, đem mảnh nhỏ đặt ở trước ánh nến, tỉ mỉ nhìn- Si, người nói nàng vì sao lại để ý đóa hoa này như vậy? Bản tọa thực sự đi qua Tuyết Sơn, vì nàng hái được đóa băng hoa liên này?

Trong phòng im ắng, tất cả mọi người biết điều lui ra, Si theo nơi bóng tối hiện ra, cung kính quỳ xuống 1 gối.

— Thuộc hạ, không biết...- Si chần chờ 1 chút.

— Hừ, Si, có người nói qua người không am hiểu nói dối chưa? - Tư Mã Hằng bắt đầu thưởng thức mảnh nhỏ trong tay, ánh mắt lại là sắc bén bắn về phía quỳ trên mặt đất Si.

—- Si cúi đầu, không nói lời nào.

— Ta muốn nghe lời nói thật! - Tư Mã Hằng lần đầu tiên dùng “Ta” mà mệnh lệnh Si.

— Phải, ngài đi lên yên chi sơn, thân thủ vì Tô tiểu thư hái được đóa băng hoa liên này- Si nói xong, len lén ngẩng đầu, nhìn sắc mặt Tư Mã Hằng, phát hiện hần đang trầm tĩnh suy tư thứ gì, tựa hồ không có như Y tiểu thư nói, 1 khi nhắc tới quá khứ sẽ gặp tính khí táo bạo.

— Si, có người nào từng nói qua với người, lúc người nói thật, tuyệt không đáng yêu! - Tư Mã Hằng hướng hần phát phát tay, Si lập tức xoa xoa mồ hôi hột thái dương.

Vù vù ——— hần cúi đầu thở 1 hơi to, quả nhiên, làm thuộc hạ đã khó, làm thuộc hạ của hỉ nộ vô thường chủ nhân đã khó càng thêm rắc rối!

Tư Mã Hằng quay đầu, nhìn trên giường Tô Tần, ánh mắt ngày càng thâm thúy khó hiểu, hần nhìn thật lâu, mới đưa mắt theo trên người nàng thu hồi, sau đó cẩn thận đem trong suốt mảnh nhỏ thu hồi bỏ vào 1 hộp giấu lý.

— Hảo hảo mà bảo hộ nàng, ta không hi vọng ở trước khi tra ra chân tướng sự thực, nàng có bất kỳ nguy hiểm gì! - Lúc gần đi, hần hướng nơi bóng tối ra lệnh.

— Tuân mệnh! - Nơi bóng tối, truyền đến nữ tử nhẹ nhàng linh hoạt thanh âm.

Tô Tần tỉnh lại thời gian, chỉ cảm thấy toàn thân đều đau, nhất là chỗ cổ tay truyền đến kịch liệt như châm đâm vào xương sống bàn đau đớn làm cho chân mày nàng chăm chú khóa chặt.

— Còn đau không? - Bên tai truyền đến nam tử thấp thỏm thanh âm.

— Dạ Lãnh? - Tô Tần vô ý thức thở ra tên này, trong nháy mắt mở mắt liền chống lại khuôn mặt tuấn tú có sắc mặt không được tính là tốt lắm.

— Nguyên lai so với tay của mình, người càng quan tâm hơn chính là hần! - Tư Mã Hằng hơi không vui nhìn nàng, trong giọng nói là khó có thể phát hiện vị chua.

— Là người! - Tô Tần có chút giật mình, mặc dù ở đây nhìn thấy hắc, đáy lòng rất cao hứng, thế nhưng trên mặt hắc cái loại này âm trầm lại làm cho nàng không thoải mái- Người tại sao lại ở chỗ này?

— Nơi này là phòng ngủ bản vương, bản vương không ở chỗ này, nên ở nơi đó? - Tu trường kiếm mi khơi mào, Tư Mã Hằng vươn tay nhẹ nhàng đề cổ tay của nàng.

— A! - Tô Tần giống như bị điện giật liền vội rút tay về- Người muốn mưu sát ta sao!

Tư Mã Hằng lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử lớn như thế hồ gọi nhỏ, còn là đối với mình, cô gái trước mắt có chút làm cho hắc kinh ngạc, cái loại cảm giác kinh ngạc này giống như là 1 trận gió thổi tới, mang đến trước mắt kinh diễm.

— Người nhìn cái gì vậy! - Tô Tần cắn cắn môi dưới, hung hăng trừng hắc liếc mắt 1 cái- Người không chỉ muốn mưu sát ta, người còn muốn mưu sát Dạ Lãnh, lập tức phóng hắc, nam nhân kia không phải bị giết!

— Người dựa vào cái gì ra lệnh cho bản vương! - Tư Mã Hằng cực độ không vui chính là nàng vừa tỉnh đến cũng không quan tâm chính mình thế nào, ngoài miệng nhớ mãi không quên lại là 1 người đàn ông khác.

— Ta ki có mệnh lệnh người, ta là đang cùng người nói nhân đạo, người không thể như vậy đối đãi tù phạm, đó là cách làm vô nhân đạo!

— Nhân đạo? - Tư Mã Hằng hừ lạnh 1 tiếng- Người lại vì 1 sát nhân bị tình nghi cùng bản vương nói nhân đạo!

— Mặc kệ là ai, bọn họ cũng có quyền lợi vì mình đòi lấy nhân đạo! - Tô Tần né tránh hắc thân tới tay, 1 tay chống mép giường, ngồi dậy.

Tư Mã Hằng thân ra tay rơi ở giữa không trung, trong lòng xẹt qua 1 mặt thất lạc, hắc tự giễu cười, cư nhiên sẽ vì rơi xuống khoảng không này mà cảm thấy thất lạc, chính mình khi nào như vậy kỳ quái, không được, hắc không thể lại để cho loại cảm giác khó hiểu này sở chi phối!

Bỏ qua trong lòng không thoải mái, Tư Mã Hằng quay sang, lại nhìn thấy chén thuốc trên bàn- Người còn chưa có uống thuốc?

— Ta không muốn uống! - Tô Tần vừa nghe tới cái loại cay đắng vị đạo này, lập tức phiệt quá mặt.

— Vì sao?

— Thật là đắng!

— A? - Tư Mã Hằng lần đầu tiên nghe được có người nói như vậy lý do không uống thuốc, bất khả tư nghị lắc lắc đầu- Cũng bởi vì thuốc đắng, người không muốn uống?

— Đúng vậy! - Tô Tần đối với hắc giễu cợt không rảnh mà để ý thái- Đây không có gì hay cười, giống như người không thích ăn thức ăn quá chua như nhau thôi! Đây chỉ do cá nhân yêu thích, người có tư cách gì cười ta, còn cười lớn như thế!

— Chờ 1 chút, làm sao người biết ta không thích ăn chua gì đó? - Tư Mã Hằng nheo mắt lại, nhìn nàng, đáy mắt lóe ra nguy hiểm quang mang- Ta chưa bao giờ đối với người khác nhắc qua, người làm sao mà biết được?

— Bộ lạ lắm sao, bởi vì ta nói qua, chúng ta đã từng yêu nhau, đối với 2 người yêu nhau, tương hồ quá trình tìm hiểu lẫn nhau là 1 trong các giai đoạn cửa cấm! - Tô Tần rất lễ thẳng khí hùng đối với hắc nâng lên đầu.

— Các giai đoạn cửa cấm? - Hắc mới mở từ ngữ, hắc lần đầu tiên nghe nói, vì sao hắc tổng có thể theo trong miệng của nàng nghe được rất nhiều ngạc nhiên cổ quái từ, mà hắc lại đối với chuyện này cũng không chán ghét.

— Chúng ta thảo luận lạc đề rồi, ta thấy người nên trước phóng Dạ Lãnh, thân thể hắc ta vốn đã không tốt, người cư nhiên như vậy đối đãi hắc ta, rất quá đáng!

— Bản vương nếu như không muốn! - Nàng đây là đang mệnh lệnh hắc sao, chưa từng có người dám như vậy mệnh lệnh hắc!

Tô Tần đứng lên, ngẩng đầu- Rất đơn giản, không thả hấn ta ra, vậy tổng ta trở lại bồi hấn ta!

_ Người đây là đang uy hiếp bản vương! - Hấn cũng đứng lên, đáy mắt nguy hiểm hơi thở dữ nồng, không biết là bởi vì năng đối uy tín của mình khiêu khích mà tức giận, hay là bởi vì câu kia, không thả hấn ta ra, vậy tổng ta trở lại bồi hấn ta!

Nói chung, hấn hiện tại rất tức giận, rất tức giận!

_ Đúng vậy, nếu như người cho rằng như vậy lẽ thẳng khí hùng ở trong mắt thì người cứ xem đây là uy hiếp, như vậy cũng được! Người nói đúng, đây là xích ~ lõa ~ lõa uy hiếp! - Tô Tần cũng không cam tỏ ra yếu kém ngẩng đầu lên, 1 bộ biểu tình “Người biết thì sao chứ làm gì được ta nào”!

Mọi người đều nói rằng trái ngược đôi khi lại hảo, nàng cũng không tin tên phúc hắc giáo hoạt này không có tí mĩ đi điều tra qua chính mình nói tất cả, nếu không bây giờ hấn sẽ không ở chỗ này cùng mình như vậy dễ dàng nói chuyện với nhau.

_ Người! - Tư Mã Hằng chỉ về phía nàng, tức giận toàn thân phát run- Người cứ nhiên dám uy hiếp bản vương!

_ Uy hiếp người phạm pháp sao, phạm pháp nói, kia vừa vặn, người có thể dùng lý do này đem ta ném tiến trong lao! - Tô Tần chột nhú mày nói.

_ Người! - Tư Mã Hằng phát hiện nữ nhân này 1 khi trở nên dã man, sẽ tượng như 1 con nhím, làm cho hấn hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không biết từ chỗ nào hạ thủ.

_ Thế nào vương gia, phóng hấn, hay là đem ta cũng đưa vào trong đó! - Tô Tần nhìn thấy hấn vẻ mặt ngộp, tâm tình thật tốt- Thế nào vương gia, chuyện này rất dễ tuyển trách nha, người không phải am hiểu nhất chuyện này sao!

_ Người đây là đang dùng phép khích tướng, làm cho bản vương dẫn người đi thấy hấn đúng không! Bản vương sẽ không rút lui! - Tư Mã Hằng đột nhiên trước mắt sáng ngời, tới gần nàng, nói từng chữ từng câu- Người —— đừng —— có —— mơ!

88. Chương 88: Hấn Vãn Bá Đạo Giống Như Cũ!

Vương gia, ta có thể đem cự tuyệt của người cho rằng là đang ghen hay không, người đang ghen! - Tô Tần cũng không cam tỏ ra yếu kém tới gần hấn nói. _ Người nói bản vương đang ghen! - Tư Mã Hằng hừ lạnh 1 tiếng- Người lại còn nói bản vương vì người mà ghen!

_ Không phải sao!

_ Sai!

_ Người đang tức giận? - Tô Tần đột nhiên hỏi.

_ Tức giận, người nói cái gì! - Tư Mã Hằng 2 tay hoàn trước ngực- Bản vương không nên sinh khí sao, người cứ nhiên uy hiếp bản vương, sau còn nói ra chuyện sai trái như thế, bản vương không nên sinh khí sao?

_ Người phẫn nộ, là bởi vì người đang che giấu tình cảm của người, người chột dạ, bởi vì ta nói đúng, ta nói trúng rồi trong lòng người chính đang tìm cách trốn tránh, đúng không, vương gia! Ta nói đúng, có phải hay không! - Tô Tần ngẩng đầu cao lên, thần khí hiện ra như thật.

_ Người! - Tư Mã Hằng phát hiện cùng nàng đấu khí đó là loại sai lầm tuyệt đối không nên làm, bởi vì đến cuối cùng, người chỉ có bị nàng làm tức chết 10 phần!

Mấu chốt nhất chính là, nàng luôn luôn đáng chết chọc trúng tử huyệt của hấn, mà này cũng chính là nguyên nhân hấn vô pháp phản bác nàng!

_ Các người còn không tiến vào! - Tư Mã Hằng hướng ra phía ngoài quát.

_ Vương gia! - Lập tức có rất nhiều người đi đến, cúi đầu quỳ trên mặt đất.

— Coi chừng nàng, đừng giờ ép nàng uống thuốc, ta không hi vọng có bất kỳ không hài hòa thanh âm truyền ra, nếu có người làm không được, liền nhắc đầu tới gặp bản vương!

Xì ————— lời của hắc âm còn chưa rơi, đã có người tại đây cực độ khẩn trương thời khắc cười ra tiếng.

— Lời người nói thật là mâu thuẫn, người muốn bọn họ thế nào nhắc đầu của mình tới gặp người, giống như vậy sao? - Tô Tần dùng cái tay không bị thương kia nhắc đầu của mình, kiễng chân đi tới trước mặt hắc, sau đó đẹp đẽ trừng 2 mắt- Hình như, không rất khó, đến, các người ngẩng đầu xem thật kỹ, sau này muốn làm động tác này cơ hội sẽ rất nhiều!

Tư Mã Hằng xoay người, lại nhìn thấy quỳ trên mặt đất mọi người len lén ngẩng đầu, hướng Tô Tần xem, có vài người rất muốn cười, cúi đầu, không ngừng run rẩy vai.

— Ta xem trừ phi vết thương của người là ở miệng, nếu không, cái gì trọng thương đối với người mà nói cũng chỉ là 1 bữa ăn sáng! - Tư Mã Hằng xem như là 1 lần nữa hiểu biết người trước mắt này, hắc quyết định không nên nuông chiều sinh hư.

— Có ý gì? - Tô Tần ở đáy mắt hắc thấy được 1 tia tinh quang, lấy đối Tư Mã Hằng hiểu biết, tên phúc hắc này nếu hiện về mặt như vậy, ý nghĩa chỉ có 2 chữ — nguy hiểm!

Đương lúc 2 chữ này hiện lên ở trong đầu, Tô Tần phản ứng đầu tiên chính là — chạy trốn!

— A! Người buông ta xuống, người này đại hỗn đản! - Tô Tần bị hắc đóng gói ném tới trên giường.

— Người muốn làm gì! - Tô Tần cảnh giác hướng sàng nội di động, 2 mắt lại nhìn chằm chằm chén thuốc hắc cầm trong tay.

— Mặc kệ ra sao, chỉ là bản vương nghĩ, nên lấy người cấp hạ nhân làm mẫu 1 chút, vi phạm bản vương ý nguyện, kết quả sẽ là như thế nào! - Nhìn thấy nàng kiêu ngạo thần sắc, hắc thứ nhất nghĩ đến chủ ý chính là cái này.

— Chính người ngoan ngoãn hé miệng, hãy để cho bản vương tự mình cạy khai miệng của người! Chính người quyết định đi! - Tư Mã Hằng giang 2 cánh tay đem Tô Tần khống ở trên giường, khóa miệng lại bịt lên ác ý cười.

— Ta không muốn! - Tô Tần số chết lắc lắc đầu, chén thuốc kia quá đắng, nàng không muốn uống!

Lúc này nàng như 1 con thỏ nhỏ thất kinh, thu hồi nhe nanh múa vuốt kiêu ngạo, trở nên điềm đạm đáng yêu, kia phớt có chút ủy khuất mô dạng xác thực có thể làm người thương hại, nhất là cặp kia như anh đào bàn mềm mại môi, ánh mắt ở lúc đảo qua, 1 hồi, 1 loại cảm giác khó có thể nói dụ hoặc kỳ diệu xông lên đầu, tổng cảm thấy mùi vị nơi đó nhất định rất ngọt.

— Xem ra người đã làm quyết định! - Tư Mã Hằng khóa miệng, tiểu ý dữ nồng, hắc ngẩng đầu lên, 1 ngụm uống xong, cúi đầu 1 phen kéo qua đầu của nàng, bỗng nhiên hôn lên môi của nàng, đem trong miệng nước thuốc toàn bộ độ cho nàng.

Từ môi chạm nhau 1 khắc kia, đáy lòng của hắc run lên bần bật, đôi môi của nàng quả nhiên cùng hắc trong tưởng tượng như nhau ngọt, 1 loại khó có thể hình dung vui mừng xông lên đầu, hắc rất thích loại cảm giác này, cùng với nói là thích, không như nói là mê luyến, thế là hắc nhẹ khép mắt, tay lại đè nén mấy phần, đem đầu của nàng hướng mình đây biên áp, cạy khai của nàng hàm răng, dây dưa của nàng đỉnh hương, cướp đoạt của nàng ngọt, sau đó, thật sâu, quần quýt hôn tựa như cùng tinh hỏa lửa cháy lan ra đồng cỏ bàn không thể vãn hồi.

Ngô ————— Tô Tần chỉ cảm thấy trước mắt 1 mảnh thiên toàn địa chuyển, sau đó cảm giác hít thở không thông liền dâng lên, trước khi không khí trong phổi cạn kiệt, nàng dùng sức cắn hạ, 1 cổ máu tươi cấp tốc chui vào trong lỗ mũi.

— Người, cư nhiên cắn ta! - Tư Mã Hằng cấp tốc thả nàng, lau 1 chút khóa miệng, nhìn thấy vết máu hậu, trừng nàng quát.

— Khụ khụ, khụ khụ, người tên diên này, nào có người giống như người vậy bá đạo mồm thuốc! Đáng chết ta! - Tô Tần không ngừng ho, không ngừng dùng tay chùi miệng, sau đó ngẩng đầu cũng hung hăng trừng hấn liếc mắt 1 cái.

Ngạch ————— Tư Mã Hằng đột nhiên ngây ngẩn cả người.

— Người căn bản vương là bởi vì thuốc quá đắng? - Tư Mã Hằng sững sốt 1 chút, chẳng biết tại sao, nàng vừa căn chính mình vốn hấn nên giận dữ, hấn vốn cho là nàng muốn chửi ầm lên mình là sắc ma, hoặc là chính mình quá mức bá đạo hôn, thế nhưng nàng lại nói là bởi vì bát được quá đắng.

— Đúng vậy! - Tô Tần lau miệng, sắc mặt đỏ bừng, trừng hấn- Hơn nữa người vừa dùng miệng uy ta uống thuốc, bản muốn chết, ta muốn súc miệng!

Tĩnh ————— trong phòng 1 mảnh vắng vẻ, tất cả mọi người ngừng thở, đồng loạt nhìn về phía Tư Mã Hằng, khi bọn hấn nhìn thấy Tư Mã Hằng sắc mặt ở trong nháy mắt trở nên hôi trầm, so với đáy nồi còn hắc hơn, tất cả mọi người đảo hít 1 hơi khí lạnh.

Tư Mã Hằng cảm thấy khoe miệng, lông mày, kể cả toàn thân đều ở đây co rúm, lửa giận cọt 1 tiếng vọt tới trán, hít sâu 1 hơi- Lấy cho nàng chén nước!

Người hầu lập tức bưng lên 1 chén nước, Tô Tần tiếp nhận cái chén, bỗng nhiên súc miệng, sau đó hung hăng lau đi khoe miệng tàn dư nước.

Tư Mã Hằng sắc mặt theo mỗi 1 động tác của nàng mà trở nên ngày càng hắc trầm.

Tô Tần khoe mắt thoáng nhìn sắc mặt hấn càng ngày càng khó coi, đáy lòng lại dắc ý không ngớt, khoe miệng gợi lên 1 độ cung không dễ phát hiện.

— Si, người nói nữ nhân này có phải hay không ý định cùng ta chống đối tới cùng? - Tư Mã Hằng bưng lên 1 chén rượu, đưa tới bên miệng, thần tình cũng không phải giống như ngữ điệu bàn dễ dàng, mà là thâm thúy sâu thẳm hắc đen.

— Thần nghĩ, đúng vậy- Si xét thấy kinh nghiệm lúc trước, thành thật trả lời.

Tư Mã Hằng nhíu mày nhìn hấn, chỉ là 1 khắc, lại đưa mắt điều khai, đầu hướng mặt hồ xa xa- Mị, nàng hôm nay làm cái gì?

— Đi nơi nào? - Câu hỏi ngữ khí rất nhẹ, nhưng trong giọng nói ẩn hàm mùi thuốc súng, mỗi người đều nghe ra được.

— Địa lao- Mị cúi đầu, không dám nâng lên, bởi vì trên đầu có 2 đạo ánh mắt nóng rực chính chặt chẽ nhìn mình chăm chăm, nàng cảm giác mình nếu như ngẩng đầu, 2 mắt lập tức sẽ bị 2 đạo ánh mắt kia đốt cái tỉnh quang.

Loảng xoảng đương ————— cái chén bị rất dùng sức đặt ở trên mặt bàn, phát ra bèn nhọn thanh âm.

Si cùng Mị tâm bỗng nhiên vừa nhảy, vội vã tựa đầu ép tới thấp hơn.

Tư Mã Hằng bỗng nhiên đứng lên, bước dài ra khỏi đình.

— Chủ nhân dặn người bảo hộ Tô tiểu thư, người thế nào phóng nàng đi địa lao? - Si trách cứ Mị.

— Chủ nhân chỉ nói bảo hộ, cũng không nói muốn vậy khốn nàng! - Mị lạnh lùng nói xong, liền biến mất ở tại nơi bóng tối.

— Hazz, đều nói lòng của nữ nhân là kim dưới đáy biển, khó đoán a, bất quá... ...- Si nhìn phương hướng Tư Mã Hằng rời đi, lắc lắc- Bất quá, chủ nhân tâm càng khó đoán- Rõ ràng ngoài miệng nói không yêu, nhưng khi Tô tiểu thư đi địa lao nhìn nam nhân khác thời gian, hấn nhưng lại giận dữ.

Đương lúc Tô Tần đi tới địa lao, nơi đó đã được thanh lý quá, Dạ Lãnh bị giam ở tại 1 cái phòng giam khác, nơi đó sạch sẽ hơn rất nhiều, trên bả vai của hấn cũng không có cái loại đáng sợ bạch cốt sắc cong câu kia, trên người cũng thay đổi sạch sẽ xiêm y, người chính ngồi ở chỗ kia, mặc dù sắc mặt như trước trắng bệch, bất quá nhưng không có như trước chật vật cùng vô cùng thâm trầm.

Xem ra, Tư Mã Hằng đảo là không có khó xử Dạ Lãnh.

— Dạ Lãnh! - Tô Tần đi tới trước phòng giam, đối ngục tốt nói- Nhanh chóng mở cửa ra!

— Không có mệnh lệnh của Vương gia, ai cũng không thể mở ra cánh cửa này.

— Không có mệnh lệnh của Vương gia, người cho là ta có thể tiến đến nơi đây tới sao, còn không mở cửa cho ta! - Tô Tần hung hăng chỉ vào mũi hần mắng- Nếu không, cẩn thận ta ở trước mặt vương gia cáo tội trạng ngươi!

Ngục tốt đầu tiên là bị nàng loại khí thế cả vú lấp miệng em này dọa đến, lúc đến gần ngạo khí nữ tử trước mắt này đột nhiên nhớ tới, chính là nữ nhân ngày ấy ở trong phòng giam khiến vương gia đối Y tiểu thư giận dữ, nhìn khi đó vương gia đen sầm sắc mặt, bọn họ cũng biết nữ nhân này đối vương gia mà nói nhất định có không đồng dạng như vậy ý nghĩa, vì vậy hần cũng không dám bác bỏ mạng lệnh của nàng, thế là sau khi suy tư, hần vẫn là mở cửa lao ra.

Thà đắc tội tiểu nhân, cũng chớ đắc tội với nữ nhân, đây là hần tín điều, huống chi là nữ nhân vương gia nhìn trúng!

Tô Tần hừ 1 tiếng, cúi người xuống đi vào- Dạ Lãnh, người có khỏe không?

— Ta không sao, xem ra, người cũng không có việc gì, hần đối với người tốt không? - Dạ Lãnh không có đứng lên, chỉ là ngồi tỉ mỉ đánh giá Tô Tần, khi xác định của nàng xác thực bình yên vô sự, khoe miệng của hần bứt lên 1 mặt cười nhạt.

Tô Tần sau khi tỉ mỉ đánh giá Dạ Lãnh, ánh mắt ở lúc quét qua 2 chân của hần, ánh mắt cứng lại- Chân của người?

Nàng đưa tay ra, muốn chạm đến chân của hần, lại bị Dạ Lãnh ngăn cản- Không có việc gì, chỉ là bị thương, vương gia đã thỉnh đại phu đến xem qua, cũng đã bôi thuốc, không có gì đáng ngại!

— Bị thương, ta muốn xem 1 chút! - Tô Tần ngồi chồm hổm xuống, mạnh mẽ xóc lên chân của hần vừa nhìn, kinh hô lên - Làm sao sẽ bị thương thành như vậy!

(Vết thương quá bạo lực, ta sợ thân môn chịu không nổi, giản lược sơ qua... ..)

— Mặt người, còn có, tay người... ..- Tô Tần dựa vào rất gần, tỉ mỉ quan sát khởi hần.

— Rất đau đi? - Tô Tần nhìn nổi lên chân mày, vươn tay nhẹ nhàng mà điểm điểm chân của hần- Tư Mã Hằng, hần tại sao có thể đối người như vậy! Hần thật là 1 tên điên!

Dạ Lãnh vừa mới muốn mở miệng nói, không phải Tư Mã Hằng làm, cửa lao miệng liền truyền đến Tư Mã Hằng sống nguội thanh âm.

— Người mắng bản vương là tên điên! - Tư Mã Hằng trong trẻo thanh âm ở sau người vang lên.

— Mắng chính là người, người không phải đã nói sẽ tra rõ chân tướng sao, vì sao rồi hướng hần động tư hình! - Tô Tần cảm thấy nam nhân ở trước mắt quả thực không thể nói lý, cư nhiên như thế dẫn vật 1 người.

— Người không nghe mệnh lệnh của bản vương, 1 mình tới nơi này bản vương đều còn chưa có cùng người tính toán, người bây giờ nhưng thật ra phản quả trách khởi bản vương không phải! - Tư Mã Hằng đi tới nhà tù lại nhìn thấy như vậy 1 màn, Tô Tần bán quỳ trên mặt đất, liêu khởi Dạ Lãnh trường bào, ở tỉ mỉ nhìn 2 chân hần, khi hần nhìn thấy Tô Tần đối Dạ Lãnh lộ ra cái loại này đau tiếc thần tình, hần lửa giận lại dâng mào lên.

Hần bước vào phòng giam, 1 phen kéo nàng- Nam nữ thụ thụ bất thân, người liền điểm ấy ý thức cũng không có, cư nhiên quỳ trên mặt đất nhìn chân nam nhân, không biết cảm thấy thẹn!

— Không biết cảm thấy thẹn?! - Tô Tần hất tay của hần ra, phần nộ nói- Ta làm cái gì, vương gia không cần xen vào! - Hần đều cùng Y Thủy Liên ngủ cả đêm, nàng cũng không mắng hần không biết cảm thấy thẹn, hần đảo trước mắng khởi nàng!

— Người cứ như vậy quan tâm hần? - Nàng cư nhiên đối với mình rộng to hơn, chính là vì nam nhân này.

— Phải, ta quan tâm hần, bởi vì hần đáng giá để ta quan tâm hần! Còn có, người là người nào của ta, dựa vào cái gì quả trách ta! Ta thích làm cái gì thì làm cái đó, đó là của ta tự do! Chỉ ít ta làm quang minh lỗi lạc, không giống vài người!

Tô Tần hết sức tức giận, hần đầu tiên là nhốt Dạ Lãnh, lại còn dựng hình hần ta, hiện tại lại còn chửi mình, nam nhân này mất đi ký ức hậu, cư nhiên trở nên như vậy không thể nói lý!

— Người, người nói đúng, bản vương đích xác không là cái gì của người, cũng không cách nào quản người, bất quá, người đã như thế thích sống ở chỗ này, kia bản vương thành toàn người! - Tư Mã Hằng sắc mặt cực độ khó coi, đôi mắt cơ hồ có thể phun ra hỏa đến, hần cũng không biết vì sao chính mình sẽ như vậy phần nộ, chỉ là nghe được nàng chính miệng nói “Nàng quan tâm nam nhân này”, đáy lòng mỗi 1 căn huyền liền ở 1 khắc kia vắng tung tóe, tức giận liền càng không thể văn hồi bạo phát ra, chỉ vào Tô Tần đối ngục tốt ra lệnh- Người tới, đem nàng nhốt vào phòng đối diện!

— Vương gia! - Dạ Lãnh đột nhiên hô lên- Xin dừng bước!

— Cái gì? - Tư Mã Hằng dừng bước, xoay người nhìn về phía hần.

— Vương gia, người sở dĩ đem chúng ta giam giữ ở chỗ này, là bởi vì người cho rằng nam nhân kia là chúng ta giết, cho nên mới đem chúng ta quan ở chỗ này? - Dạ Lãnh ngồi ở chỗ kia, 2 mắt lạnh nhạt nhìn hần, ánh mắt yên tĩnh, lại hết sức tự tin.

— Người muốn nói cái gì? - Tư Mã Hằng nheo lại 2 mắt, trong mắt lộ ra nguy hiểm hơi thở làm cho Tô Tần trong lòng giật mình.

— Dạ Lãnh! - Tô Tần muốn ngăn cản hần nói tiếp, thế nhưng Dạ Lãnh lại giành trước 1 bước nói.

— Vương gia nếu như chúng ta có thể chứng minh nam nhân kia không phải chúng ta giết, người sẽ để chúng ta đi! - Dạ Lãnh biểu tình rất có tự tin làm cho Tô Tần cảm thấy kỳ quái.

— Người có nắm chắc có thể tìm ra hung phạm? - Tư Mã Hằng chột nhịu mày nói- Người thế nào chứng minh?

— Vương gia chỉ cần trả lời vấn đề của ta, nếu như ta chứng minh rồi, người sẽ lại chúng ta đi!

— Người có thể chứng minh như lời nói, bản vương liền tha các người đi, đương nhiên tương phản, nếu các người chứng minh không được, như vậy bản vương sẽ theo luật trị các người!

— Đa tạ vương gia! - Dạ Lãnh hướng hần gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

— Người còn muốn ở chỗ này? - Tư Mã Hằng lạnh lùng nhìn lướt qua Tô Tần, đáy mắt thâm thúy làm cho người ta thấy không rõ đến tột cùng là ý gì.

— Ta nghĩ đợi ở chỗ này thẳng đến điều tra rõ chân tướng mới thôi! - Tô Tần quay mặt đi, nhìn về phía Dạ Lãnh, không tận lực nhìn hần đáy mắt kia chột lóe lên lửa giận.

Hần hay là đang hồ! __ Hảo, tùy người! - Tư Mã Hằng vung tay áo, liền đi khỏi phòng giam, nghiêng người phân phó nói- Chú tâm cấp ta nhìn bọn họ, có nửa điểm sai sót, bản vương hỏi tội các người!

— Tuân mệnh! - Ngục tốt cúi đầu đáp lời, dưới đáy lòng lại âm thầm rút mồ hôi, vương gia đây là đang khoai lang đem phỏng tay ném ình, bất quá cũng chỉ có thể kiên trì ngạnh chống đỡ.

— Dạ Lãnh, người tính làm như thế nào mới có thể bắt được chân chính phạm nhân? - Tư Mã Hằng đi rồi Tô Tần lại không có lập tức ly khai phòng giam Dạ Lãnh, nàng ngồi đối diện hần, hỏi- Nếu như bắt không được, người phải làm sao?

— Ta đã hỏi qua, nam nhân kia là ở trước khi chúng ta đi vẫn còn thoi thóp thở, hơn nữa còn là do 1 cây ngân châm trực tiếp đâm vào tử huyệt sau đầu mới bị mất mạng, ta đã từng cấp vương gia xem qua ngân châm của ta, rất rõ ràng cùng trên người nam tử tìm được không giống nhau, vì thế... ..

— Chờ 1 chút, người nói người đã từng cho hần xem qua ngân châm của người, như vậy các người... ..- Tô Tần trong lúc bất chợt phát hiện, nàng có nhiều chỗ mơ hồ.

— Đúng vậy, ta lúc trước đã từng nói qua... ..

— Chờ 1 chút, như vậy nói đúng hơn, trên người của người này đó thương cũng không phải là hấn... ..

— Đúng vậy, ta mới từ mới định cùng người nói, kỳ thực trên người ta thương không phải là vương gia gọi người đánh- Dạ Lãnh hướng nàng vẫy vẫy tay, ý bảo nàng đến gần hơn- Mà là Y Thủy Liên!

— Nữ nhân chết tiệt! - Tô Tần bỗng nhiên đứng lên- Đừng nên rơi ở trong tay ta, nếu ở trong tay ta sẽ cho người hảo xem!

— Xuyt... .. người nhẹ thanh chút, mới vừa rồi người oan uổng vương gia- Dạ Lãnh đậm đậm nhất tiếu- Xem ra, hấn rất tức giận.

— Đó cũng là do hấn trước dùng tỳ bà câu khóa cốt của người, ta mới tức giận như vậy, ai biết hấn... ..- Tô Tần không thể phủ nhận, nàng mới vừa rồi là đối với hấn có chút thái độ không tốt, thế nhưng hấn như vậy mắng chửi người cũng đích xác quá phận.

— Bất quá, vương gia cũng có ý nghĩ của hấn, vì thể hiện tại cần của người phối hợp?

— Ta phải như thế nào phối hợp?

— Ngoan ngoãn đứng ở trong phòng giam, vương gia âm thầm phái người bảo hộ người, người chỉ cần nhiều bảo vệ mình là được!

— Vậy còn người? - Tô Tần tổng cảm thấy bọn họ đang bày ra cái gì- Chính người lại bị thương, chân lại không thể động... ..- Nàng vừa định nói chuyện, lại thấy chân Dạ Lãnh hướng mình đây biên dờ hơi run run, sau đó mắt của nàng mở thật lớn, cũng không dám phát ra 1 tiếng.

— Người biết là được rồi, ta không có việc gì, mục tiêu của chúng ta là dẫn dụ hung thủ giết người.

— Sau đó thì sao, theo chúng ta 2 người này phó mô dạng, cũng như sơn dương đợi làm thịt, chờ hấn vào ứng cứu, còn không bằng đem 2 chúng ta cấp! - Nói xong Tô Tần nâng ngón tay, ở trên cổ xẹt qua.

— Người yên tâm, ta đều sắp xếp xong xuôi, chỉ là muốn ủy khuất người ở trong địa lao ngục thêm mấy ngày- Dạ Lãnh nói- Ta mặc dù không thể đem Y Thủy Liên bắt được đến, thế nhưng ta có thể đem hung phạm bắt được, đến lúc đó Hằng vương gia chỉ cần tìm hiểu nguồn gốc, tìm ra phía sau màn độc thủ!

— Đây là người cùng hấn trong lúc đó giao dịch? - Tô Tần cuối cùng cũng hiểu 1 ít, chắc hấn vừa rồi Tư Mã Hằng kia phó nổi giận mô dạng cũng là giả ra cho người khác nhìn, nguyên lai 2 người này sớm đã bày ra tất cả, chỉ có mình mới là cái kia người bị xoay vòng vòng chẳng hay biết gì.

— Phải, ta cùng với hấn trong lúc đó có 1 hiệp nghị quân tử- Dạ Lãnh sửa lại bề cong của nàng- Bây giờ người cần phải làm là chờ đợi... ..

Đêm đã khuya, gió lạnh vù vù rung động, lại thấu không tiền âm lãnh u ám địa lao, nhỏ nước thanh như trước ở tí tách, tí tích vang không ngừng, tựa hồ mỗi 1 tích đều rơi vào nhân tâm thương, nổi lên 1 trận tê dại run rẩy.

Trong phòng giam im ắng, 1 điểm thanh âm cũng kp có, duy chỉ có cái loại này nhỏ nước thanh làm cho lòng người thêm sợ hãi, Tô Tần chuyển thân, tiếp tục ngủ, mặc dù là ngồi tù, thế nhưng ngực tốt lại đối với mình rất tốt, liền phờ rờ ra đều là thập phần sạch sẽ hơn nữa đây, nằm ở phía trên tuyệt không cảm thấy lạnh, nói như vậy, Tư Mã Hằng xem như là hậu đãi mình.

Phía sau truyền đến 1 trận tiếng bước chân, Tô Tần tưởng ngực tốt, liền không có để ý, khi nàng trong lúc vô ý nghe thấy được 1 loại kỳ quái vị đạo, đáy lòng cảnh báo vang lớn, bởi vì cái loại này vị đạo nàng lại hết sức quen thuộc, là mê dược, lại có người dám ở trong phòng giam phóng khói mê.

Trong lòng giật mình, nàng vô ý thức siết chặt ngân châm trong tay, định chỉ thở, chờ đợi thời cơ... ..

Cước bộ ở trước phòng giam nàng cùng Dạ Lãnh đi tới đi lui, hiển nhiên, hấn là ở làm 1 quyết định, đến tột cùng là đối với người nào xuống tay trước, cuối cùng cước bộ của hấn dừng ở trước phòng giam của mình, theo mùi thuốc càng phát ra dày đặc, cửa lao kéo kẹt 1 tiếng được mở ra.

Tô Tần tâm đều nhắc tới cổ họng, lòng bàn tay siết chặt ngân châm đều là mồ hôi, hô hấp 1 chút ở biến thông thả, tinh thần lại dị thường tập trung, trong lòng bắt đầu đếm, 1, 2, 3, 4... ..

Còn chưa đến tới 10, người phía sau liền dừng bước.

Tô Tần đoán chừng cước bộ, biết hẳn chỉ cách mình khoảng 3 bước, nàng không biết hẳn muốn làm gì, nhưng lại không thể động thủ trước khi hẳn động thủ, vì thể đành phải chịu đựng, ai ngờ, người phía sau từ trong ngực lấy ra 1 cây ống trúc, nhắm ngay Tô Tần hậu gáy, ống trúc đặt ở bên miệng, đúng lúc này, phía sau đột nhiên bay tới 1 người, không nói 1 lời trực tiếp 1 chưởng đánh xuống.

Người tới lên tiếng trả lời ngã xuống đất, ống trúc quay tròn cút phía sau Tô Tần.

— Là người! - Tô Tần vội xoay người, lại nhìn thấy 1 người mặc y phục ngực tốt, vẻ mặt hắc trầm Tư Mã Hằng đang đứng ở phía sau mình, lại quay sang nhìn, lại là vẻ mặt kinh ngạc Dạ Lãnh.

Tô Tần tay đè lại mặt đất, 1 trận lạnh lẽo xúc giác làm cho 2 mắt nàng bỗng nhiên mở to.

— Người có khỏe không, có hay không nơi đó bị thương? - Đương lúc Tư Mã Hằng nhìn thấy Tô Tần dị thường, hẳn lập tức vọt tới trước gót chân của nàng, đem nàng cả người đều nhấc lên, tỉ mỉ bắt đầu đánh giá, đáy mắt lo lắng có chút liên chính hẳn đều phát hiện không ra lo lắng cùng hoảng loạn.

— Vương gia, người quá mức khẩn trương, ta căn bản không... - Tô Tần lời còn chưa nói hết, 2 mắt tối sầm, mất đi tri giác.

Ở trước khi mất đi ý thức cuối cùng, nàng nghe được 1 tiếng Tư Mã Hằng rống giận- Tô Tần!

— Người nói cho ta biết, kế hoạch lần này là vạn vô nhất thất, thế nhưng người xem nàng, nàng... - Tư Mã Hằng đứng ở trước giường Tô Tần, không ngừng qua lại, thần tình cùng với nói là phẫn nộ, không như nói là không biết phải làm sao hậu lửa giận, hẳn không nghĩ tới chính mình vẫn là muộn 1 bước= Chết tiệt, hẳn đến tột cùng là thế nào đem châm đâm vào trong thân thể nàng!

Tư Mã Hằng thế nào cũng không nghĩ ra, người áo đen kia rõ ràng bị hẳn đánh ngất xỉu, vì sao hẳn còn có thể đem độc châm phóng ra được, hơn nữa còn ở giữa cổ Tô Tần.

Đương Dạ Lãnh cầm kia căn có tẩm kịch độc ngân châm nâng lên quan sát kĩ, hẳn câu nói đầu tiên là- Tần nhi nàng sẽ không có việc gì!

Dạ Lãnh không trả lời, nhưng theo vẻ mặt của hẳn thượng, Tư Mã Hằng có thể thấy được, Tô Tần tình huống tương đương không tốt, thế là hẳn 1 lời cũng không nói gì, trực tiếp cầm lấy độc châm đi ra ngoài.

Trong địa lao như cũ là băng lãnh ẩm ướt, nhỏ nước thanh như trước, chỉ là hơn 1 cỗ nồng đậm mùi máu tươi.

Địa lao nặng tù thất lý, 1 người nam nhân đang bị xích sắt nâng lên, treo ngược, vết thương trên người sâu thấy tới xương, máu chảy đầm đìa cảnh tượng làm cho người ta không đành lòng nhìn thấy.

— Viết, đem giải dược viết ra cho ta, sau đó đem người mệnh lệnh người giết người phía sau bức màn chủ mưu tên gì cũng viết xuống, bản vương liền cho người cái chết thống khoái, nếu không, người chờ bản vương lấy chủ thủ từng chút 1 đem thịt trên người của người cắt bỏ! - Tư Mã Hằng vẻ mặt lạnh lẽo, nhìn chăm chăm nam nhân trước mắt chịu đựng đau đớn dần vật, ung bàn ánh mắt lợi hại tựa muốn tách ra da thịt của hẳn, đưa hẳn oan cái sạch sẽ.

Nam nhân khó khăn sớm đã bị đánh ập mạt mắt, nhìn hẳn, khóe miệng lại bứt lên 1 độ cung cười lạnh, hẳn đầu lưỡi bị Tư Mã Hằng cắt rớt, như vậy có thể phòng ngừa hẳn cắn lưỡi tự sát, hẳn mặc dù không thể nói chuyện, thế nhưng hẳn có thể viết chữ, Tư Mã Hằng cũng không tin, hạ người gì có thể nhìn được như vậy cực hình.

Tư Mã Hằng đứng lên, đi tới trước mặt hẳn, vươn tay đem đầu của hẳn giơ lên, cầm kia căn ngân châm, ở trên mặt của hẳn qua lại phác thảo- Bản vương có rất nhiều thời gian để cùng người chậm rãi hao tổn, dù sao bản vương thủ đoạn rất nhiều, 1 chút ở trên người của người thử xem cũng không sao!

Người kia mở mắt nhìn hẳn 1 cái, lại đem mắt thu về, hoàn toàn không nhìn uy hiếp của hẳn.

— Hảo, hảo dạng, có cốt khí, bản vương bội phục, người tới, bản vương hôm nay muốn hảo hảo mà hầu hạ người này 1 hồi! - Tư Mã Hằng cuộn cuộn nổi lên tay áo, 2 mắt lại lộ ra khát máu hung tàn, làm cho người ngoài nhìn cũng kinh hãi hoảng sợ.

Bọn họ khi nào gặp qua như vậy hung ác vương gia, trong lúc nhất thời, mọi người đều rung mình.

— Tần nhi, người làm như vậy rất nguy hiểm biết không, vạn không nghĩ qua là, kia căn độc châm phá vỡ da của người, nọc độc có thể rót vào da thịt lý, đến lúc đó người sẽ độc dậy liền vong! - Dạ Lãnh ngồi ở ghế bên đầu giường, vẻ mặt ngưng trọng trách cứ Tô Tần.

Nha đầu này quá làm loạn, nàng có biết hay không làm như vậy có bao nhiêu nguy hiểm!

— Xuyt, người nhẹ thanh chút, ta đây không phải vẫn đang hảo hảo sao! - Tô Tần vội vã đè lại miệng hân, hướng ra ngoài nhìn, thấy không ai mới rất lớn thở phào nhẹ nhõm- Ta chiêu này gọi là “Tương kế tựu kế”, dù sao mục đích của nàng chính là muốn độc chết ta, ta bây giờ hôn mê bất tỉnh chính là muốn trúng ý của nàng, như vậy nàng mới có thể thả lỏng cảnh giác, ta mới có thể tại thời gian con hổ ngủ gật bắt được nhược điểm của nàng!

Khi đó nàng vừa mới trở mình liền phát hiện trên mặt đất kia căn ngân châm, của nàng phản ứng đầu tiên chính là đem nó giấu đi, trước đây nàng liền thường xuyên giấu ngân châm với trong tay áo, vì thế này căn mặc dù là độc châm, chỉ cần nàng xử lý thật tốt, cơ bản không có gì nguy hiểm, chỉ là Dạ Lãnh quá mức khẩn trương.

— Vậy người cũng không cần thiết làm bộ chính mình trúng độc! - Dạ Lãnh nhìn nàng- Người biết ta vừa có bao nhiêu khẩn trương không, nghĩ đến người thực sự trúng độc!

— Ta nếu không làm như vậy, làm sao biết tâm ý của hân đối với ta! - Tô Tần đắc ý cười, khi đó nàng nhìn thấy Tư Mã Hằng mặc ngực tốt xuất hiện ở trong phòng giam, trong lòng dung trôi qua là 1 trận cảm động, không nghĩ tới cái tên cao cao tại thượng kia vẫn là như vậy quan tâm chính mình, vì có thể thiếp thân bảo vệ mình, hân thế nhưng phản thành ngực tốt trà trộn vào trong lao, nếu hân như vậy quan tâm chính mình, đơn giản nàng sẽ làm cái tương kế tựu kế, làm bộ bị độc châm đâm tới, như vậy Tư Mã Hằng mới có thể hạ nhãn tâm đi bắt lấy hung phạm, bắt được độc thủ phía sau bức màn, mặc dù hân biết là Y Thủy Liên, hân cũng sẽ không hạ nặng tay, tối đa trừng phạt nàng 1 chút, thế nhưng nếu như hân quan tâm chính mình so với hân trong tưởng tượng muốn còn hơn rất nhiều, như vậy lần này trúng độc của mình nhất định sẽ kích thích sự phẫn nộ của hân, 1 khi tra ra độc thủ phía sau bức màn là Y Thủy Liên, như vậy Tư Mã Hằng cũng nhất định sẽ nghiêm trị Y Thủy Liên.

Đây là Tô Tần hạ 1 đánh cuộc, tiền đặt cược đó là hân đối với mình yêu, nàng đổ liền là mình vị trí ở đáy lòng Tư Mã Hằng.

Đương lúc Dạ Lãnh tự nói với mình sắc mặt khi đó của Tư Mã Hằng, nàng liền biết, nàng tiểu thắng 1 nút.

— Bất quá, người có chú ý tới, phía sau Y Thủy Liên tựa hồ còn có người đang giúp đỡ, của người này tiểu mưu kế có lẽ có thể lừa được Y Thủy Liên, nhưng không nhất định thật có thể lừa gạt cái người giết dây kia! - Dạ Lãnh nhắc nhở Tô Tần.

— Người là nói, có người ở trong bóng tối giúp Y Thủy Liên, người này sẽ là ai? - Tô Tần cũng cảm thấy liên Y Thủy Liên như thế 1 nữ nhân nào có thể bày như thế tinh diệu bố cục, tựa hồ có chút gượng ép, thế nhưng là ai sẽ ở sau lưng ủng hộ nàng ta đây, đột nhiên trong óc của nàng hiện lên 1 người.

— Nga, ta nhớ lại, Tư Mã Hằng lúc trước từng nói qua, các chủ Thiên các, cái kia người thần bí, người đang giúp Y Thủy Liên kia nhất định chính là hân! - Trước Tư Mã Hằng lẩn vào Thiên các cũng là vì tra ra độc thủ phía sau bức màn, bây giờ xem ra, các chủ Thiên các chính là cái kia người giết dây.

— Nếu quả thật chính là các chủ Thiên các, vậy người càng phải cẩn thận, ta nghe nói hân không phải cái nhân vật dễ đối phó, cha ta đã từng cùng hân ta giao thủ, kết quả cũng chỉ có thể đánh hòa nhau mà thôi! - Dạ Lãnh nhớ lại cha từng nhắc tới nam nhân này, hân luôn luôn dùng 1 loại chính mình khó có thể hiểu ngữ khí kể về nam nhân này, hân đem đối phương hình dung thành 1 đối thủ vô pháp vượt qua, nói đối phương là 1 nhân vật hung ác hơn nữa lợi hại.

— Ta biết, ta sẽ cẩn thận, được rồi, Dạ Lãnh, cái kia thích khách bị bắt đã ép cung khai sao?

— Không có, Hằng vương gia ở tự mình thẩm vấn hân, bất quá, hân hình như đặc biệt ngoan cường, vô luận gặp thế nào cực hình, tựa hồ cũng không chịu đem chủ mưu viết ra!

_ Viết ra, tại sao muốn viết ra? - Tô Tần không hiểu, không phải nói đi ra là được sao.

_ Vì phòng ngừa hắc căn lưỡi tự sát, Hằng vương gia cắt đầu lưỡi hắc, nghiêm hình bức cung muốn hắc đem thuốc giải độc cùng độc thủ phía sau bức màn viết ra- Dạ Lãnh cũng chỉ đi qua địa lao 1 lần, nơi đó máu chảy đầm đìa kinh khủng cảnh tượng làm cho hắc đổi vị vương gia kia lại thêm mấy phần khắc sâu nhận thức, xem ra, hắc thực sự rất quan tâm Tô Tần, cứ việc miệng hắc thượng không nói, nhưng là hành động của hắc lại đại biểu tất cả, vì có thể theo thích khách nơi đó đạt được tin tức, hắc thật là lao tâm tận lực, mà đây cũng là hắc sở lo lắng, vạn nhất hắc biết Tô Tần là lừa hắc trúng độc, như vậy phản ứng của hắc sẽ thế nào, Dạ Lãnh thực sự không dám nghĩ!

_ Cắt hắc đầu lưỡi liền vì phòng ngừa hắc căn lưỡi tự sát? - Tô Tần lần đầu tiên nghe nghe thấy như vậy huyết tinh thủ pháp, nàng nuốt 1 ngụm nước- Như vậy, nếu để cho Tư Mã Hằng biết ta là đang dối gạt hắc, người nói, hắc sẽ thế nào đối phó ta?

Trong lúc bất chợt, Tô Tần nghĩ tới đây 1 điểm, dù sao hắc hiện tại mất đi ký ức, không giống trước, hắc khi đó đối với mình sùng ái đích xác tới 1 trình độ cực kỳ, thế nhưng cũng mặc dù là tại nơi đó, hắc cũng đối với mình lừa dối hắc mà cảm thấy cực kỳ phẫn nộ, nàng còn nhớ, đương Tư Mã Hằng biết mình dùng “Khổ nhục kế” lừa gạt hắc hắc lúc, cái loại này phẫn nộ, như khôn thú bình thường huyết hồng mắt, chặt chẽ nhìn thẳng chính mình, khi đó hắc là vậy phẫn nộ, thiếu chút nữa đã đem chính mình lột da phá cốt nuốt vào trong bụng, vì thế từ đó về sau Tô Tần cũng luôn luôn cẩn thận từng li từng tí không đi đụng chạm hắc điểm máu chốt, bây giờ nàng nhưng thật ra lại vì nắm lấy hung phạm mà lần thứ 2 bị quá hóa liều.

89. Chương 89: Khổ Nhục Kế!

_ Người nói xem? - Dạ Lãnh hướng nàng 1 ánh mắt đồng tình.

_ A-men! - Tô Tần dùng tay ở trước ngực làm tư thế chữ thập- Dạ Lãnh, trong tay người còn có ngân châm kia không?

Tô Tần đang suy nghĩ, nếu có cái vạn nhất, nàng cũng chỉ có thể biến giả thành thật, kia tổng so với bị cái tên phúc hắc kia phát hiện!

Dạ Lãnh rút trườu khoe miệng- Ta vừa mới cho Hằng vương gia.

_ Xong đời! - Tô Tần trực tiếp đảo hồi trên giường.

_ Phụ thân, người nói Tô Tần cái nha đầu chết tiệt kia là giả trang trúng độc?! - Y Thủy Liên kinh ngạc nói- Ngài làm sao biết, nàng ta làm bộ?

Trước cửa sổ, đang đứng 1 nam nhân mang theo mặt nạ quỷ, hắc đưa lưng về phía Y Thủy Liên, thanh âm trầm thấp khàn khàn.

_ Ta cấp hắc y ngân châm thượng khối kịch độc gọi là “1 ngày tang”, chỉ cần đâm qua làn da, chạm tới mạch máu sẽ ở trong vòng 1 ngày lấy đi mệnh của nha đầu kia, thế nhưng bây giờ nàng lại chịu đựng qua được 1 ngày, nếu không có cao nhân đang âm thầm cứu trị, thì chính là nàng căn bản không trúng độc!

_ Cao nhân chắc là sẽ không có! - Y Thủy Liên rất rõ ràng- Dạ Lãnh bất quá là cái người hiểu sơ y thuật, liền thần y cũng không thể coi ra “1 ngày tang”, hắc 1 tên mao đầu tiểu tử làm sao có thể, như vậy giải thích duy nhất chính là, nha đầu kia căn bản là làm bộ trúng độc!

_ Người canh chừng nha đầu kia, ta sẽ đi gặp tiểu tử Dạ Lãnh! - Quỷ mặt người âm lãnh cười- Lại nói tiếp, ta cùng phụ thân của hắc nhưng thật ra từng có 1 chút “Giao tình”!

_ Phụ thân, vì sao hiện tại không vạch trần liền quỷ kế của nha đầu kia!

_ Không, Liên nhi, người phải nhớ kỹ, người làm đại sự phải nắm 1 tự “Nhẫn”, phạm đã phải nhẫn, sẽ nhẫn đến cuối cùng, ở địch nhân tối thư giãn thời gian cho hắc 1 kích trí mạng, mới có thể thu được thắng lợi cuối cùng, người không thể nhẫn nhịn cuối cùng chỉ có thể lấy thất bại cáo chung!

_ Phải, hài nhi ghi nhớ lời giáo huấn của phụ thân!

— Còn có, chớ ép Tư Mã Hằng quá chặt, tên nam nhân lợi hại kia không phải người có thể điều khiển được! Cần thận nắm hẩn quá chặt, trái lại chỉ làm cho hẩn có điểm phát hiện!

— Dạ! - Y Thủy Liên cúi đầu trong nháy mắt, quý mặt người liền biến mất ở tại phía sau bình phong bằng ngọc.

Lúc ngừng đầu lên, Y Thủy Liên đáy mắt lại là 1 mảnh băng lãnh, hừ, Tô Tần, người nghĩ cùng ta đấu, còn quá non, để người đắc ý mấy ngày, đợi đến lúc thời cơ chín muồi, ta nhất định cho người hảo xem!

Tô Tần lúc này lại cảm thấy toàn thân như rơi vào 1 trận hàn ý lý, nàng hồi hận không kêu Dạ Lãnh ỉnh 1 châm gây mê, chỉ ít hôn mê so với đối mặt tên cường phúc hắc kia vẫn dễ chịu chán!

Tư Mã Hằng ngồi ở đầu giường, dừng ở dưới chập chờn ánh nến, kia trương trắng bạch mặt, chăm chú nhìn rất lâu, hẩn mới vươn tay, nhẹ nhàng mà vì nàng vuốt lên mi giữa đạo kia thật sâu nếp nhăn, vì nàng chà lau đi thái dương mồ hôi hột.

— Người nhất định rất khó chịu đi, xin lỗi, là ta không tốt, không có hảo hảo mà bảo hộ người, cho người lại thêm 1 lần bị thương! - Thật sâu tự trách thanh truyền vào tai Tô Tần, làm cho tim của nàng đập thoảng cái bỗng nhiên nhảy lên gấp 2 lần.

Áy náy từng chút 1 làm cho nàng muốn mở mắt ra, nói cho Tư Mã Hằng kỳ thực chính mình không có trúng độc, chỉ là đang làm bộ, muốn hẩn đừng lo lắng, đừng như vậy tự trách, thế nhưng vừa nghĩ tới bởi vậy mà khả năng khiến cho hẩn phần nộ, cân nhắc kĩ lưỡng 1 hồi, Tô Tần quyết định vẫn là buông tha ý niệm này, nàng phải tin tưởng Dạ Lãnh, nhất định có thể tra ra chủ mưu phía sau bức màn, đến lúc đó, nàng mới có thể đối với hẩn thẳng thắn.

Xin lỗi, Hằng, ta không phải cố ý muốn gạt người, chỉ là, ở trước khi nắm lấy nhược điểm của Y Thủy Liên, nàng không thể thả khí, nếu không Dạ Lãnh phía trước ăn khổ liền uống phí!

Xin lỗi, Hằng, gắng nhẫn nhịn thêm chút nữa!

Thật vất vả, Tư Mã Hằng đành chỉ ở trên mặt của nàng chế tạo mọi lửa, Tô Tần dưới đáy lòng thật to thở phào nhẹ nhõm, tâm nhưng lại ở sau 1 khắc lần thứ 2 xem nhảy ra ngoài.

— Hằng! - Cửa truyền đến thanh âm Y Thủy Liên, Tô Tần lập tức liền cảm thấy cái kia lác lác thanh âm liền giống như độc xà chính học tín tử (tiếng thở khè khè của rắn độc), hướng chính mình chậm rãi bò đến, 2 mắt ác độc kia chặt nhìn mình chằm chằm không buông, tựa hồ phải đem chính mình lột da phá cốt, sau đó nuốt vào trong bụng mới bỏ qua.

Tô Tần bỗng nhiên dưới đáy lòng đánh cái rùng mình, Đức chúa nhân từ, Quan Thế Âm Bồ Tát từ bi a, thánh thần 4 phương a, phiền phức các người đem nàng mau đi đi, đưa cái diên nữ nhân này đuổi đi đi!

Bất quá, hình như lời cầu nguyện này của nàng không có hiệu quả, bởi vì Y Thủy Liên chẳng những không có đi, trái lại hướng giường Tô Tần đi đến.

— Người tới làm gì! - Tư Mã Hằng lạnh lùng đứng lên, che ở trước mặt nàng.

— Hằng, người thế nào như thế hung, ta chỉ là đến xem Nhan tiểu thư! - Y Thủy Liên ủy khuất trừng mắt nhìn- Ta nghe nói nàng sinh bệnh, cố ý mang đến nhân sâm ngàn năm, nghe nói thứ này có thể bổ dưỡng thân thể, ta nghĩ đưa cho Nhan tiểu thư, tỏ rõ tâm ý.

— Không cần, nàng chính là độc, nhân sâm đối với nàng vô dụng! - Tư Mã Hằng ngay tại chỗ cự tuyệt Y Thủy Liên hảo ý, lạnh ngắt nghiêng mặt nhìn về người hầu phía sau nàng ta- Ta không phải đã nói, trong lúc Nhan tiểu thư nghỉ ngơi, cự tuyệt bất luận kẻ nào thăm hỏi, người nhưng thật ra không đem lời bẩm vương để ở trong lòng!

Người hầu nghe vậy sợ đến ùm 1 tiếng hướng hẩn quỳ xuống, cuống quýt dập đầu nói- Vương gia tha mạng, vương gia tha mạng!

— Được rồi, Hằng, là ta ngạnh muốn vào xem Nhan tiểu thư, không liên quan đến bọn họ! - Y Thủy Liên không nghĩ tới Tư Mã Hằng mất đi ký ức vẫn là đối Tô Tần như thế hảo, đáy lòng đối Tô Tần hận ý dù nồng.

Hừ, Tô Tần, không nghĩ tới hần yêu người sâu như vậy, mặc dù mất đi có liên quan tới người sở hữu cùng ký ức, vẫn là quên không được người!

Chẳng lẽ Y Thủy Liên ta nhất định phải bại bởi Tô Tần người, không! Ta không thể thua, ta cũng sẽ không thua!

— Vương gia, muốn trách phạt liền trách phạt ta đi, đều tại ta quá quan tâm bệnh của Yến tiểu thư, cho nên mới tự ý làm chủ tự tiện xông vào, muốn trách Hằng người trách ta đi!

Tư Mã Hằng nhàn nhạt vung tay lên, ý bảo người hầu lui ra- Nhớ kỹ, không có lần sau!

— Dạ! - Người hầu xoa xoa mồ hôi hột thái dương- Đa tạ Y tiểu thư! - Sau liền vội vã lui ra.

— Hằng, người nói Nhan tiểu thư là trúng độc, như vậy người tra ra là độc gì, là ai hạ độc chưa? - Y Thủy Liên vươn đầu, nhìn nằm ở trên giường giả bộ ngủ Tô Tần, đáy mắt lại xẹt qua 1 mặt giễu cợt.

— Không có, bắt quá, sẽ điều tra ra! - Tư Mã Hằng có thâm ý liếc mắt nhìn nàng, cái nhìn này lại làm cho Y Thủy Liên tim đập không ngừng.

Chẳng lẽ hần phát hiện là mình đang âm thầm giở trò quỷ! Y Thủy Liên bị cái nhìn cổ quái kia của hần dọa đến, miễn cưỡng xả ra 1 nụ cười nói- Hằng, người xem chừng mấy ngày không ngủ rồi, không bằng người đi nghỉ ngơi 1 chút, ta tới chiếu cố Nhan tiểu thư.

Tư Mã Hằng thật sâu nhìn nàng 1 cái, tựa hồ đang suy nghĩ.

— Hằng, người làm gì nhìn người ta như vậy... -- Y Thủy Liên bị hần nhìn có chút chột dạ, buông xuống hạ song liêm, làm bộ có chút xấu hổ nói- Như vậy nhìn người ta, người ta đã nhận lỗi rồi, hơn nữa Nhan tiểu thư còn ở nơi này... ..

Buồn nôn ————— Tô Tần dưới đáy lòng cực độ khinh bỉ Y Thủy Liên 1 hồi, nữ nhân này thực sự rất biết diễn trò, nàng ta điều kiện tốt như vậy không đi tuyển áo tây tạt làm kép hát thật là đáng tiếc!

Diễn trò tới mức khiến nàng toàn thân đều nổi lên da gà, Tô Tần rất muốn mở mắt ra nhìn biểu tình lúc này của Tư Mã Hằng, có phải hay không cùng nàng như nhau, nếu như không giống, nàng sẽ nghĩ tới việc nhảy dựng lên kháp ở cổ của hần!

Qua 1 lúc lâu, Tư Mã Hằng mới mở miệng nói- Cũng tốt, người trước hết ở chỗ này chiếu cố nàng đi, có chuyện gì, chạy tới nói cho ta biết!

Nha nha này con ngựa chết! Tô Tần dưới đáy lòng rất lớn mắng Tư Mã Hằng 1 hồi, người nha cứ như vậy yên tâm đem mình lưu cho Y Thủy Liên con độc xà kia!

Người nha nếu không phải thiếu tâm nhân, thì chính là cố ý!

— Hảo, Hằng, người trước nghỉ ngơi đi, ta sẽ hảo hảo chiếu cố Nhan tiểu thư! - Y Thủy Liên đem chiếu cố 2 chữ này nói đặc biệt nặng, sợ đến mức khiến trái tim nhỏ bé của Tô Tần nhảy nhanh 1 nhịp.

— Vất vả người!

— Hằng, đây là việc ta nên làm! - Y Thủy Liên ôn nhu cười- Ta sắp làm vương phi của người, cùng người chia sẻ 1 số chuyện là ta thuộc bốn phận nên làm!

Y Thủy Liên nói xong lời này, Tô Tần rất muốn nhảy dựng lên kháp cổ của nàng ta!

— Ta trước đi nghỉ ngơi! - Nói xong Tư Mã Hằng thực sự chỉ để lại Tô Tần cùng Y Thủy Liên 2 người ở trong phòng.

Ô ô, ngựa chết, ta nếu có cái vạn nhất, thành quỷ người đầu tiên không buông tha chính là người! Tô Tần dưới đáy lòng vì mình hung hăng cầu nguyện 1 hồi, nàng cầu nguyện Dạ Lân nhanh chóng trở về, giúp nàng đem mỹ nữ xà này đá đi, nếu không, đổi thành nàng sẽ bị độc xà cắn!

— Nhan Phi Tuyết, nga không, ta hần nên gọi người là Tô Tần, hừ, nha đầu chết tiệt kia người đừng tưởng rằng giả bộ bệnh là có thể tranh thủ Hằng đồng tình, ta cho người biết, ta sẽ không để cho người thực hiện được! - Y Thủy Liên tới gần bên tai Tô Tần, nói- Hằng là của ta, ai cũng không thể đem hần theo bên cạnh

ta cướp đi, vì thế, người tốt nhất nên nghe cho rõ ràng, đừng đùa giỡn hoa dạng gì nữa, nếu không, ta cho người diễn giả thành thật! Ném thử tư vị sống không bằng chết!

Tô Tần không nhìn của nàng cảnh cáo, tiếp tục giả bộ ngủ.

— Người vẫn là không chịu tỉnh, hảo, ta sẽ ép người tỉnh! - Nói xong nàng vươn tay, ở trên cổ tay bị thương của Tô Tần hung hăng bóp 1 chút.

Đau —————

Tô Tần thoáng cái nhăn nhó chân mày, lại cắn chặt răng răng thủy chung không dám mở mắt ra, móng tay đều bấm thật sâu vào trong lòng bàn tay còn lại, nàng cũng không dám mở mắt ra, bởi vì nàng hiểu rất rõ Tư Mã Hằng, tên phúc hắc này sợ dĩ sẽ để mình cùng độc xà này 1 chỗ 1 phòng, tuyệt đối có mục đích của hắn!

Nói không chừng hắn đã sớm hoài nghi Y Thủy Liên, hoặc cũng đang hoài nghi mình, cho nên mới cố ý làm cho các nàng 1 chỗ 1 phòng, mà người kia lúc này có lẽ đang ở nơi nào đó nhìn nhất cử nhất động của mình, chính mình càng không thể ở thời điểm này mở mắt ra.

Nhẫn! Tô Tần đẩy lòng chỉ có 1 tự, vô luận như thế nào thống khổ, nàng hiện tại cũng chỉ có thể nhẫn!

— Xem ra, là lực đạo của ta còn chưa đủ! - Y Thủy Liên thấy nàng như trước không có mở mắt ra, liền dùng thêm mấy phần lực.

Đau, đau muốn chết —————

Đau, đau muốn chết!!! Nha nha, Y Thủy Liên Xem như người lợi hại!

Nếu như có thể, Tô Tần rất muốn nhảy dựng lên, hung hăng cắn ngón tay của nàng, thế nhưng, đáng tiếc, hình ảnh ảo tưởng này chỉ có thể ở trong đầu hiện lên, nàng vẫn không thể làm như vậy, nàng chỉ có thể nhìn!

Ngựa chết, tên khốn kiếp, còn không mau hiện ra, không xuất hiện nữa, ta sẽ đau chết a! Tô Tần lần này là ở cực độ khinh bỉ Tư Mã Hằng, tên phúc hắc này nhất định đang ở phụ cận nhìn, hắn nha đây là thấy chết không cứu!

Y Thủy Liên thấy Tô Tần vẫn không có tỉnh, đơn giản nhỏ xuống cây trâm trên đầu, không biết có phải hay kp bởi vì đối Y Thủy Liên có nào đó trình độ nhận thức, Tô Tần cho dù nhắm 2 mắt cũng có thể cảm giác được động tác của nàng, đương lúc ngón tay của nàng ta hướng tóc, trái tim Tô Tần bỗng nhiên nhảy lên rất nhiều nhịp.

Chúng ta còn có thể bắt đầu 1 lần nữa không? Nha nha, nữ nhân này thật đúng là ác độc, lại muốn dùng cây trâm thử chính mình, người nha, lần này Tô Tần nàng bằng bất cứ giá nào, cho dù nàng ta đâm chính mình, cũng tuyệt đối không tỉnh, nàng đặt cước ở trên người con ngựa chết Tư Mã Hằng kia, hắn cho dù thật không ở phụ cận, hoặc là thấy chết không cứu, nàng liền trực tiếp đá!

Tư Mã Hằng, ta nếu là có cái vạn nhất, người đầu tiên không buông tha chính là người! Ngay tại Y Thủy Liên gần lấy cây trâm đâm vào Tô Tần 1 khắc kia, Tô Tần đẩy lòng duy nhất chỉ nghĩ tới điểm này.

Đương Y Thủy Liên muốn đâm xuống 1 khắc kia, Tô Tần chăm chú nắm tay thật chặt, âm thầm cầu nguyện
... ..

Loảng xoảng đương ————— 1 thanh âm vang lên khởi, Y Thủy Liên dừng tay lại, ánh mắt chuyển hướng nơi phát ra thanh âm.

1 cái bình hoa tinh xảo ngã xuống đất, quăng ngã cái nát bấy, cúi đầu vừa nhìn, lại là 1 màu trắng tiều hổ hướng chính mình đánh tới.

— A! - Bén nhọn tiếng vang lên, là tiếng thét chói tai của Y Thủy Liên, ngay sau đó Tuyết liền nhảy tới trên người của nàng ta, dùng nó kia mập mập chân ở trên mặt phấn nộn của Y Thủy Liên quơ tới.

— Cút, tiểu mèo hoang này từ chỗ nào ra, cút! - Y Thủy Liên đứng lên, tay nắm lấy đầu Tuyết, đem nó hung hăng ném xuống mặt đất, Tuyết cơ linh trên mặt đất lộn 1 vòng, sau đó lại hướng Y Thủy Liên làm ra 1 bộ muốn công kích ả ta.

— Vật nhỏ, xem ta như thế nào thu thập ngươi! - Y Thủy Liên cuộn cuộn nổi lên tay áo đang nghĩ ngợi cúi người xuống nắm lấy Tuyết, sau đó hung hăng đánh mông nó, lại nghe từ cửa truyền đến 1 trận thanh âm trầm thấp của nam tử.

— Tuyết, ngươi đang ở đâu? - Sau đó thân ảnh Tư Mã Duệ xuất hiện ở cửa phòng- Tuyết, ngươi ở nơi này, ta còn tưởng rằng ngươi đã đi đâu, nguyên lai chính ngươi đi tìm Phi Tuyết!

Sau đó hần tựa hồ mới ý thức được Y Thủy Liên tồn tại liền ngẩng đầu hướng nàng cười nói- A, Y tiểu thư, ngươi thế nào cũng ở nơi đây?

— Ta là tới gặp Nhan tiểu thư! - Y Thủy Liên có chút lúng túng chỉ Tuyết trên mặt đất trên mặt đất- Ta vốn là tới chiếu cố Nhan tiểu thư, ai ngờ tên tiểu tử này đột nhiên xông vào, đổ bình hoa, ta cho rằng nó muốn công kích Nhan tiểu thư, vì thế ta mới... -- Y Thủy Liên tận lực biểu hiện ra 1 bộ chán kinh bộ dáng.

Tư Mã Duệ chỉ là khẽ mỉm cười, cúi người xuống đem Tuyết ôm lấy- Y tiểu thư hiểu lầm rồi, Tuyết sẽ không công kích Phi Tuyết, nó nhận thức Phi Tuyết, nó chỉ là nghĩ đến ngươi muốn công kích Phi Tuyết, nó là tính bảo hộ nàng ấy!

Ngữ khí rất nhẹ nhàng, thế nhưng Y Thủy Liên lại nghe ra trong đó châm chọc, thế là nàng ngượng ngùng cười- Nếu Duệ vương gia đã tới, vậy ta cáo lui trước!

Y Thủy Liên đi rồi, Tư Mã Duệ mới đi tới ngồi xuống ghé bên đầu giường, nhặt lên Y Thủy Liên rơi trên mặt đất cây trầm kia, thưởng thức ở trong tay, nhưng 2 mắt ôn hòa nhìn còn nằm ở trên giường giả bộ ngủ Tô Tần nói- Nàng ta cũng đã đi rồi, ngươi còn muốn trang đến khi nào?

Nghe vậy, Tô Tần trái tim nhỏ bỗng nhiên liên tục nhảy lên vài hạ, nàng len lén mở ra 1 con mắt, liếc nhìn, lại nhìn thấy Tư Mã Duệ đang ngồi ở đầu giường, lộ ra 2 mắt tiểu ý chính nhìn nàng.

— Hì hì, ta liền biết lừa không được ngươi! - Tô Tần đơn giản mở mắt ra, hướng hần thè lưỡi, lộ ra 1 mỉm cười thắng lợi- Đau chết mắt, ngươi nếu như không xuất hiện, ta sợ mình sẽ trực tiếp nhảy dựng lên cắn nàng ta!

Tuyết cao hứng liền nhảy vào trong lòng Tô Tần, dùng mặt nó ở trên người nàng cọ cọ.

— Tuyết, vừa rồi thực sự cảm ơn ngươi! - Nếu không phải có nó, Tô Tần thực sự không biết có thể hay không nhảy dựng lên cắn cái tay điên của nữ nhân kia, phỏng chừng dám có lỗi!

— Ngươi sẽ không! - Tư Mã Duệ rất khẳng định nói.

— Ngươi liền khẳng định như vậy?

— Có loại người rất có ý chí kiên cường, không đạt được mục đích là sẽ không bỏ qua, thậm chí vui lòng hi sinh chính mình chỉ để đạt thành mục đích của mình, mà ngươi, chính là loại người như vậy! - Tư Mã Duệ vươn tay chỉ Tô Tần, khóe miệng câu dẫn ra.

— Hừ, kia gọi là nghị lực, ta là mẫu người rất có nghị lực! - Tô Tần kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, đột nhiên nàng cúi đầu, hít hít, đột nhiên 2 mắt của nàng phát sáng- Ngươi mang theo đồ ăn sao?

— Lỗ mũi của ngươi thật chân linh! - Tư Mã Duệ từ trong ngực lấy ra 1 bao bọc thịt nướng thơm ngào ngạt.

Tô Tần cười hì hì tiếp nhận bọc, mở ra vừa nhìn, lại ở trong nháy mắt lãnh hạ sắc mặt hỏi- Làm sao ngươi biết ta thích ăn vịt nướng?!

Tư Mã Duệ như trước chỉ là cười híp mắt nhìn nàng, thế nhưng đáy mắt kia lưu chuyển sắc bén hàn quang lại làm cho Tô Tần đáy lòng phát lạnh, sau đó liền nghe thấy nàng ừng ực nuốt nước bọt- Haha, haha, Tư Mã... ..

Đột nhiên Tư Mã Duệ (Hằng) vươn ngón trỏ, đặt ở trên môi của nàng, trong 2 mắt mị hoặc lưu chuyển quang mang đầu độc nhân tâm - Cái gì cũng đừng nói, trước ăn đi đã, trang lâu như vậy, người nhất định đói bụng!

Nói xong hắn lại tiếp tục đưa mắt chuyển tới trên cây trâm trong tay, trong nháy mắt, ánh mắt trở nên sắc bén mà băng hàn.

Tô Tần ở 1 bên cũng có thể cảm nhận được hắn kia lạnh lẽo ánh mắt, nàng len lén nuốt xuống 1 ngụm.

— Thế nào không ăn, người không phải thích ăn nhất sao? - Tư Mã Duệ ghé mắt nhìn nàng, khóe miệng tràn ra ý cười- Chẳng lẽ muốn ta ụy người ăn?

— Không! - Tô Tần lập tức mở bọc, vươn tay xé 1 khối đùi vịt, gặm cắn, kỳ thực nàng mấy ngày nay đã đói tới thật thắm, bởi vì Dạ Lân nói mình trúng độc, cộng thêm hôn mê lâu, vì thế cơ bản ăn đều là cháo lỏng, càng thêm xui xẻo chính là, Dạ Lân mấy ngày nay ra ngoài làm việc, Tô Tần không có hắn “Cẩn thận” chiều cổ đã đói tới mức thảm hại, chỉ kém không nữa đêm mò xuống phòng bếp “Ăn vụng”!

— Vậy là được rồi, ăn nhanh đi! - Tư Mã Duệ cười rất nhạt nhiên, thế nhưng ở Tô Tần xem ra, lại giống như mũi châm nhọn, mồ hôi lạnh chảy ròng!

Tô Tần ngượng ngùng cười cười, ở dưới ánh mắt “Quan tâm” của Tư Mã Duệ ăn xong kia vịt nướng, sau đó tiếp nhận hắn đệ cấp khăn tay, lau khóe miệng cạn bản.

— Người đều nhớ ra rồi? - Tô Tần nhú mày, nhìn hắn.

Tư Mã Duệ chỉ là đạm đạm nhất tiểu- Nhớ khởi thì như thế nào, ký không dậy nổi thì như thế nào?

— ... - Tô Tần nhú mày, tự theo người kia mất trí nhớ hậu trở nên rất kỳ quái, luôn nói 1 chút kỳ kỳ quái quái.

— Là Si nói cho ta biết! - Tư Mã Duệ đem cây trâm thu vào trong lòng, vỗ tay 1 cái đứng lên- Ta đi trước, có Tuyết ở chỗ này che chở người, sẽ không có việc gì! - Nói xong hắn hướng bình hoa bên kia nhìn, 1 đạo nhân ảnh thoáng qua, khóe miệng câu dẫn ra- Dạ Lân nói hắn đi vào trong đó sao?

— Nga... .. không có, bất quá, hắn nói mấy ngày nữa sẽ trở về- Tô Tần có chút thất vọng, cho là hắn thực sự khôi phục trí nhớ, nguyên lai hắn vẫn là không có khôi phục ký ức, bất quá, hắn chịu đi hỏi, vậy cũng đã tiến bộ, nghĩ tới đây Tô Tần đáy lòng cuối cùng cũng có chút an ủi.

Chính lúc nói chuyện, Dạ Lân lại đột nhiên vọt vào, 1 thân là máu.

— Dạ Lân, người làm sao vậy! - Tô Tần kinh hô từ trên giường nhảy xuống, hướng hắn chạy đi, đỡ lấy thân thể hắn gần ngã xuống đất- Người có khỏe không?

— Chỉ không tốt lắm! - Dạ Lân ngẩng đầu, nhìn nàng 1 cái, khóe miệng lại xả ra ý cười- Ta đã gặp các chủ Thiên các!

— Đừng nói nữa, đến trên giường nằm 1 chút! - Tô Tần quay đầu, đối Tư Mã Duệ nói- Giúp ta dìu hắn lên giường!

Tư Mã Duệ đi tới, đỡ lấy vai Dạ Lân, tay hắn vừa mới đụng tới vai Dạ Lân, Dạ Lân liền bỗng nhiên trều giật mình, hắn kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Tư Mã Duệ, 2 mắt bỗng nhiên mở – to- Người!

— Ha hã, người bị thương rất nặng, ta trước đỡ người đến trên giường nghỉ ngơi 1 chút! - Tư Mã Duệ mân khởi khóe miệng câu dẫn ra, Dạ Lân nhìn ánh mắt của hắn, hiểu rõ gật đầu.

Tô Tần kiểm tra hoàn vết thương của hắn, hoàn hảo thương thế của hắn đều ở sau lưng, không tính quá nặng, Tô Tần vì hắn làm 1 chút xử lý đơn giản, thanh lý hảo tất cả hậu, nàng ngồi ở trên ghế đầu giường, vì Dạ Lân nhẹ nhàng chà lau đi mồ hôi trên châu.

— Người nói người gặp các chủ Thiên các, hắn là ai? - Tô Tần hỏi.

— Hắn mang mặt nạ, ta không thấy được mặt của hắn, bất quá, ta lấy được thứ này! - Dạ Lân vươn tay, trong lòng bàn tay là 1 sợi dây chuyền.

__ Đây là! - Tô Tần cầm lấy, phóng ở trong tay tỉ mỉ xem xét- Trên người hắc thể nào cùng ta có dây chuyền giống nhau?

Tư Mã Duệ cũng nhìn qua, vươn tay theo trong tay Tô Tần đem dây chuyền cầm lên, đặt ở ngón tay tỉ mỉ nhìn, giữa trán ngưng tụ lại 1 cỗ trầm trọng- Người xác định đây là theo trên người của hắc lấy được?

__ Đúng vậy! - Dạ Lãnh nhìn thấy Tô Tần cùng Tư Mã Duệ trong mắt kia phân kinh ngạc- Các người trước đây từng gặp qua vòng trang sức này?

__ Xác thực mà nói...- Tư Mã Duệ từ trong ngực kéo ra 1 cái dây chuyền giống như đúc- Chúng ta đều có 1 cái- Hắc nhìn Tô Tần, Tô Tần thở dài 1 hơi, cũng theo trong cổ lòi ra 1 sợi dây chuyền, kiểu dáng cùng tính chất đều cùng trong tay Dạ Lãnh giống nhau như đúc.

__ Được rồi, vậy các người có thể nói cho ta biết, sợi dây chuyền này là dùng để làm chi hay không?

__ Dùng để mở 1 cái hộp.

__ Hộp? - Dạ Lãnh nhún vai- Được rồi, như vậy vấn đề đã rõ, sợi dây chuyền này là dùng đến mở cái hộp nào?

1 trận trầm mặc _____

__ Như vậy, ta đổi đề tài, trong hộp trang là cái gì? - Dạ Lãnh cảm thấy cái đề tài này tương đối sẽ có tiến triển.

__ Là ngọc linh lung.

__ Ngọc linh lung?! - Dạ Lãnh đột nhiên có chút kích động- Trong tay của các người có ngọc linh lung?

__ Đúng vậy, ta có, làm sao vậy? - Tô Tần cảm thấy kỳ quái.

__ Có thể cho ta xem không? - Dạ Lãnh đối “Ngọc linh lung” thập phần cảm thấy hứng thú.

__ Ta có! - Tư Mã Duệ từ trong ngực lấy ra “Ngọc linh lung” treo ở đầu ngón tay- Người gặp qua vật này?
- Theo Dạ Lãnh biểu tình thượng, hắc có thể suy đoán ra Dạ Lãnh chỉ ít biết về ngọc linh lung.

__ Đúng vậy, chính là nó! - Dạ Lãnh vươn tay, Tư Mã Duệ lại đưa tay thu trở lại- Ta chỉ là muốn xác nhận 1 chút, vật này có phải hay không ta ở trong mộng nhìn thấy cái kia ngọc linh lung.

__ Trong mộng của người? - Tô Tần hơi nhăn mi- Người làm cái gì mộng?

__ Xác thực mà nói, là ký ức trước đây của ta, giống như người nhắm mắt lại, này hình ảnh liền ở trước mắt người hiện lên... ...- Dạ Lãnh rơi vào trong trí nhớ- 1 hồng y nữ tử, đứng giữa 4 ánh hào quang, chính giữa luồng hào quang thượng lộ ra đó là... ..

__ Ngọc linh lung! - Tô Tần tiếp lời- Người có phải hay không nhìn thấy bên người nàng còn mang theo 1 con bạch hổ, nàng còn dùng thiên âm hát 1 ca khúc.

__ Người cũng làm đồng dạng mộng? - Dạ Lãnh có chút kích động kéo tay nàng- Sau đó thì sao, người còn mơ tới cái gì!

__ Ta... ...- Tô Tần cũng rất kích động, nàng cũng không có rút về tay của mình, mà còn hướng người về phía hắc, giữa lúc nàng muốn nói chuyện, bên tai lại truyền đến Tư Mã Duệ thanh âm lạnh như băng.

__ Khụ khụ... ...- Tư Mã Duệ nắm tay để bên miệng, ho khan mấy cái- Dạ công tử, người nói sợi dây chuyền này là từ trên người các chủ Thiên các thu được?

__ Đúng vậy!

__ Có thể giao cho ta bảo quản không?

__ Cũng được, bất quá, người muốn giữ nó làm cái gì? - Dạ Lãnh đem sợi dây chuyền kia giao cho Tư Mã Duệ.

— 1 hồi ta sẽ gọi đại phu tới giúp người 1 lần nữa bằng bó vết thương, còn có, người bây giờ cũng đã bị thương, sẽ rất bất tiện, ta mặt khác an bài sẽ cho người nhà ở, mặt khác ta cũng sẽ phái người chiếu cố Tần nhi- Nói xong, hắn đứng lên sau đó xoay người nhìn Dạ Lãnh cùng Tô Tần, hướng ra ngoài hô- Người tới!

— Vương gia! - Lập tức có người từ bên ngoài vội vã chạy tiến vào.

Tô Tần tổng cảm thấy những người này rất thần kỳ, hành động cấp tốc, vì sao bọn họ có đủ tài năng vừa nghe được lời đầu tiên của chủ nhân phân phó liền xuất hiện.

— Chiếu cố tốt Dạ công tử!

— Chờ 1 chút, tại sao muốn người khác chiếu cố hắn, ta không phải ở chỗ này sao? - Tô Tần nhún vai, tỏ vẻ không hiểu nổi lắc lắc đầu.

— Bởi vì...- Tư Mã Duệ xoay người, hướng nàng câu dẫn ra khoe miệng- Người phải theo ta tới 1 chỗ!

— Vì sao dẫn ta tới ở đó? Tô Tần theo hắn đi tới phụ cận “Thiên nữ hồ”, thế nhưng hắn vừa tới nơi này liền lời nào cũng không nói, chỉ là 2 tay hoàn trước ngực lẳng lặng nhìn mặt hồ suy nghĩ sâu xa.

— Người thích ở đây? - Tư Mã Hằng đột nhiên mở miệng hỏi.

— Ân, thích...

— Vì sao thích?

— Bởi vì nơi này có tốt đẹp hồi ức- Tô Tần nhìn nhìn Tư Mã Hằng, chỉ cảm thấy hắn tựa hồ có chút kỳ quái.

— Đúng, người thích nơi này là bởi vì nơi này có của người hồi ức, cũng có thể nói là ký ức... ...- Tư Mã Hằng đột nhiên cúi đầu, suy tư 1 hồi- Thế nhưng, nếu như ở đây không có mỹ hảo ký ức đáng giá, như vậy ở đây còn có thể trở thành người thích địa phương không? - Đột nhiên Tư Mã Hằng ngẩng đầu, nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy, như vậy sâu thẳm, sâu đến Tô Tần thấy không rõ ở trong đó rốt cuộc có cái gì.

— Người muốn nói gì?

— Từng có cộng đồng trải qua so với cái gì hồi ức đều quan trọng hơn, dù sao, kia từng là rõ ràng trải qua, mà không phải hư vô mờ mịt cảm giác, giống như là người cùng Dạ công tử, các người từng có cộng đồng trải qua, ta xem ra, hắn... ...

— Đó chính là nguyên nhân vì sao người không ngay tại chỗ vạch trần âm mưu của Y Thủy Liên, đúng không! - Tô Tần cắt ngang lời của hắn, nàng cảm giác mình tâm thoảng cái bị cái gì vết sạch, tựa hồ có ít thứ đang từ từ tiêu vong, mà chính mình lại chỉ có thể đứng nhìn, vô pháp văn hồi, cái loại cảm giác bất lực này làm cho nàng đau lòng, nhưng lại bất đắc dĩ.

— Đây là người đối với nàng nhân từ, cộng đồng hồi ức, đúng không! - Trong lúc bất chợt, nàng tựa hồ hiểu, có lẽ, giữa bọn họ bỏ lỡ 1 vài thứ, mà này đó nhưng lại là bọn hắn không thể vượt qua hồng cầu.

Nàng lần đầu tiên cảm nhận được, loại đau lòng trong bất đắc dĩ này lại là như vậy chua chát vô lực... ...

— Không có gì, chúng ta lên thuyền đi! - Có lẽ thấy được trong mắt nàng lóe ra trong suốt lệ quang, Tư Mã Hằng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là buông xuống 2 tay, mang theo Tô Tần leo lên 1 con thuyền, hướng nằm giữa hồ “Phẩm Hương các” mà bơi

90. Chương 90: Muốn Cùng Người Cùng 1 Chỗ!

Tô Tần ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời, xanh lam trong vắt, thỉnh thoảng còn có vài con phi điều bay qua bầu trời, lưu lại 1 chuỗi chuỗi tiếng kêu to, vang vọng ở vòm trời xanh thẳm.

Lời của hắn vẫn còn đang vọng ở bên tai, hắn nói, nếu không có hồi ức, như vậy chỉ dựa vào phần ảo tưởng của đáy lòng, hoặc giả là phần xúc động không rõ kia, có thể chỉ duy trì 1 đoạn cảm tình, dù sao, chân

chính trải qua mới là trọng yếu nhất, vô luận người trải qua là quá khứ như thế nào, 2 người có cộng đồng hồi ức so với cái gì đều quan trọng hơn, liền hồi ức cũng không có, hẳn phải dùng cái gì đến để yêu, để duy trì đây, mặc dù rất tàn khốc, nhưng đây là hiện thực.

Tô Tần tự giấu cười, vốn tưởng rằng cái gì cũng có thể trở về, thế nhưng kết quả là, nàng lại bị ai phát hiện, kia chỉ là tự mình nhất tương tình nguyên.

— Người tại sao đi cùng hắn? - Đường lúc Hồ Thanh Ca nhìn thấy Tô Tần cùng Tư Mã Hằng đi cùng nhau, có chút giật mình.

— Người tựa hồ cũng bị thương, chẳng lẽ người cũng cùng các chủ Thiên các đánh nhau 1 trận? - Tư Mã Hằng chỉ vết thương trên cánh tay hắn- Xem ra, vị các chủ đại nhân này quen dùng trường vòng dây xích, hơn nữa phần đuôi dây xích gắn móc câu vũ khí... ...- Nói xong, hắn vươn tay xóc lên tay áo Hồ Thanh Ca.

— Người làm gì thế! - Hồ Thanh Ca hất tay của hắn ra, bất quá kia 1 cái chớp mắt, Tô Tần thấy được vết thương cùng trên người Dạ Lãnh giống nhau như đúc.

— Người thực sự cùng các chủ Thiên các đánh nhau 1 trận? - Tô Tần cảm thấy kinh ngạc- Hồ Thanh Ca, nói cho ta biết, người đi vào trong đó?

— Các chủ Thiên các?! - Hồ Thanh Ca hiển nhiên cũng rất giật mình- Không phải, ta chưa gặp được hắn!

Tư Mã Hằng nhíu mày nhìn hắn- Để cho ta xem 1 chút vết thương của người! - Sau đó kéo qua cánh tay hắn, xóc lên quan sát tỉ mỉ – Hắn thích dùng dây xích gắn móc câu làm vũ khí, không, phải nói, hắn thiếu 1 cánh tay, vì thế dùng móc các loại để thay thế, mà điều này cũng vừa lúc trở thành vũ khí chủ yếu của hắn!

Hồ Thanh Ca bất khả tư nghị nhìn Tư Mã Hằng- Làm sao người biết rõ ràng như thế?

— Được rồi, hiện tại người có thể trả lời vấn đề của nàng, người là ở nơi đó gặp được các chủ Thiên các?

— Ta nói rồi, không phải các chủ Thiên các... ...- Đột nhiên Hồ Thanh Ca dừng lại, hắn tựa hồ có chút nghi hoặc- Người vừa mới nói, vết thương trên cánh tay ta cùng thương trên người Dạ Lãnh giống nhau?! - Ngữ khí của hắn rất ngạc nhiên.

— Đúng vậy! - Tô Tần gật gật đầu.

— Nga, trời ạ! - Hồ Thanh Ca đột nhiên che trán của mình, trừng mắt nhìn, cảm giác hắn hình như trong lúc bất chợt hiểu ra cái gì- Thì ra là có chuyện như vậy!

— Làm sao vậy? - Tô Tần bị biểu tình biến hóa thành linh của hắn dọa đến- Có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

— Sự tình là... ...- Hồ Thanh Ca đột nhiên dừng lại, sau đó chỉ Tư Mã Hằng cùng Tô Tần, ngón tay đạo qua 1 vòng- Có thể nói cho ta biết trước, 2 người các người tới tìm ta có chuyện gì?

Tư Mã Hằng nghe ra ý tứ của hắn, chỉ là cười- Người đã không muốn nói, như vậy ta nghĩ người cũng chưa cần thiết phải biết, bởi vì chắc gì người có hứng thú biết chuyện liên quan đến các chủ Thiên các!

— Chờ 1 chút! - Hồ Thanh Ca ngăn cản hắn- Được rồi, ta nghĩ giữa chúng ta có lẽ có 1 chút tin tức liên hệ với nhau!

— Ta lại không cảm thấy như thế! - Tư Mã Hằng vuốt ve tay hắn, câu dẫn cười, xoay người chuẩn bị rời đi- Cáo từ!

Hồ Thanh Ca cuối cùng đầu hàng, giơ tay lên nói- Được rồi, ta cho người biết, bất quá, người cũng phải đem chuyện người biết nói cho ta!

Tư Mã Hằng xoay người, hướng hắn lộ ra mỉm cười đắc ý- Thành giao!

Giận ————— Hồ Thanh Ca đi lại gần bên người Tô Tần, hướng phía lưng Tư Mã Hằng làm cái mặt quỷ.

— Ta phát hiện, hắn từ sau khi mất trí nhớ lại càng làm người ta thêm chán ghét! - Hồ Thanh Ca để sát vào bên tai của nàng nói- Người có phát hiện hay không, hắn trở nên có chút quá lạnh lùng.

— Ân- Tô Tần nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

— Người làm sao vậy? - Nhận thấy được Tô Tần không yên lòng, Hồ Thanh Ca bước lại gần, đề lại bả vai của nàng hỏi- Có phải hay không đã xảy ra chuyện gì?

— Không có gì, chỉ là, ai, đau... - Tô Tần nhú 1 chút chân mày.

— Tần nhi! - Hồ Thanh Ca chỉ là nhẹ nhàng đụng phải cổ tay bị thương của nàng, lại phát hiện cổ tay của nàng nơi đó bằng bó mấy lớp băng vải, có chút tức giận hỏi- Người tại sao lại bị thương, lần này là ai làm?

— Làm sao vậy? - Tư Mã Hằng xoay người, hỏi, khi hắn nhìn thấy Hồ Thanh Ca nhẹ nhàng mà nâng lên cổ tay Tô Tần, tưởng che chở trân bảo đặt ở lòng bàn tay, đáy lòng của hắn hiện lên 1 tia không hài lòng không hiểu, thế nhưng hắn không có biểu hiện ra ngoài.

— Nàng cổ tay là thế nào bị thương? - Hồ Thanh Ca chất vấn nói.

— Là liên nhi...- Tư Mã Hằng nhàn nhạt sơ lược.

— Lại là Y Thủy Liên, Tư Mã Hằng người rớt cuộc là nghĩ như thế nào, đem cái loại nữ nhân độc như rắn rết này vẫn phóng bên ở người, làm cho ả ta lặp đi lặp lại nhiều lần thương tổn Tần nhi! - Hồ Thanh Ca lòng đầy căm phẫn, Tô Tần lôi kéo ống tay áo của hắn, ý bảo hắn đừng nói nữa, thế nhưng hắn cũng không để ý tới- Tần nhi, người để cho ta nói xong đã, hôm nay ta sẽ giúp người hỏi 1 chút người kia, hắn rớt cuộc là tính thế nào, chẳng lẽ hắn thật muốn thú nữ nhân kia!

— Hồ Thanh Ca! - Tô Tần có chút tức giận.

— Đúng vậy! - Tư Mã Hằng đột nhiên xuất khẩu.

— Cái gì! - Hồ Thanh Ca đột nhiên cảm thấy vạn phần kinh ngạc- Người vừa mới nói cái gì, người muốn thú ả ta! Ta không nghe lầm chứ!

— Người không có nghe sai, ta sẽ thú nàng ấy, bởi vì... ..

— Người đừng nói với ta, người yêu ả! - Hồ Thanh Ca cảm thấy Tư Mã Hằng nếu như nói hắn yêu Y Thủy Liên, chính mình trước sẽ xông lên hung hăng đánh hắn 1 trận!

— Không, không phải yêu, là, là 1 loại thói quen...- Tư Mã Hằng nhú mày, có chút miễn cưỡng nói ra lý do, thế nhưng từ thủy tới chung hắn cũng không dám nhìn Tô Tần, không biết có phải hay không sợ phải nhìn thấy nàng đáy mắt kia phân đau lòng, hắn muốn trốn tránh, này là lần đầu tiên, hắn cảm thấy mình cứ nhiên chột dạ, chột dạ được đến mức muốn chạy trốn, không dám chân chính đi đối mặt.

— Người! - Hồ Thanh Ca trừng mắt, chuẩn bị xông lên cho hắn 1 quyền, lại bị Tô Tần ngăn lại.

— Được rồi, chúng ta không thảo luận cái đề tài này được không, chuyển tới chính đề đi! - Tô Tần đối Hồ Thanh Ca nói- Người có thể nói cho ta biết, người đến tốt cùng là ở nơi nào bị thương, là ai đã thương người?

Hồ Thanh Ca thả tay xuống, thở dài 1 hơi- Lúc trước Dạ Lãnh từng đi tìm ta, hắn hi vọng ta có thể đi vào trong hoàng cung tra 1 chút.

— Tra ai? - Tư Mã Hằng hỏi.

Hồ Thanh Ca nhìn hắn, chần chờ 1 chút, Tô Tần nhìn thấy ánh mắt của hắn, lập tức hiểu nói- Là Huyền Vũ đế, đúng không!

— Cái gì! - Tư Mã Hằng rất kinh ngạc.

— Làm sao người biết? - Hồ Thanh Ca kinh ngạc hơn.

— Bởi vì người nhắc tới Dạ Lãnh, ta nhớ lúc đó hắn đã từng ở hoàng đình gặp qua Huyền Vũ đế, khi đó hắn đã từng hoài nghi, ngồi ở vương tọa thượng người kia không phải Huyền Vũ đế, cho nên khi người nhắc tới hắn, ta liền đoán được!

— Vì thế, người thực sự đi hoàng đình! - Tư Mã Hằng kinh ngạc không ngớt, sau đó hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì, nắm lấy cổ áo Hồ Thanh Ca, tới gần hắn hỏi- Người ở nơi đó gặp các chủ Thiên các!

— Uy, người trước buông tay! - Hồ Thanh Ca chỉ tay hần, nói.

Tư Mã Hằng này mới phát hiện mình quá mức kích động, buông ra vạt áo hần.

Hồ Thanh Ca sửa sang lại cổ áo bị hần vò nát, mới nói- Không, xác thực mà nói, là phụ hoàng của người!

— Ngạc? - Tô Tần có chút kỳ quái- Người càng nói ta càng hồ đồ, thế nào không phải các chủ Thiên các, mà là phụ hoàng của hần?

— Là như vậy, ta ở hoàng đình lý gặp được phụ hoàng của người, hần và ta đánh 1 trận, dùng chính là loại vũ khí người nói kia- Hồ Thanh Ca nhún vai- Mà người lại nói cho ta biết, Dạ Lãm gặp các chủ Thiên các, liền như vậy đúng lúc, hần dùng cũng là loại vũ khí này, vì thế, ta liền làm cái giả thiết to gan, phụ hoàng bây giờ của người có lẽ là, các chủ Thiên các!

— OMG! - Tô Tần kinh hô.

— Có ý gì? - Tiếng này là Tư Mã Hằng phát ra.

— Có ý gì? - Tiếng này là Hồ Thanh Ca phát ra.

2 người đồng thời hỏi.

— Ân, ý tứ chính là tỏ vẻ kinh ngạc, đúng rồi, Hồ Thanh Ca, như vậy chúng ta bây giờ nên làm gì? - Tô Tần khoát tay, ý bảo này chỉ là chuyện nhỏ.

— Hiện tại đến phiên người tới nói cho ta biết, nguyên nhân người tới đây, không phải chỉ là vặn tới nơi này xuyên môn chứ, đúng không! - Hồ Thanh Ca 2 tay hoàn trước ngực, đối Tư Mã Hằng gật đầu, ý bảo hần mau đem chuyện mình biết đều nói ra.

— Ta tìm được vật giống như vậy, ta nghĩ người có lẽ sẽ cần- Tư Mã Hằng vươn tay, mở ra lòng bàn tay, dây chuyền thùy rơi xuống, ở trước mặt Hồ Thanh Ca qua lại lắc lư.

— Đây là?

— Ta nghe nói người đang tìm 1 chìa khóa có thể mở khai hộp gấm, khi đó ta liền suy nghĩ, có lẽ này vừa vặn có thể mở khai hộp gấm của người! - Tư Mã Hằng nói rất nhẹ nhàng, Hồ Thanh Ca nghe xong vẻ mặt hơi trầm.

— Người cứ nhiên phái người theo dõi ta!

— Trước đây, ta chỉ là hiếu kỳ, có cái dạng khóa gì mà kể cả người cũng mở không ra, thế là, xuất phát từ nào đó hiếu kỳ, ta phái người đi đỉnh làm ổ khóa kia và tra xét... --- Tư Mã Hằng đem dây chuyền giao vào trong tay của hần- Người hần là may mắn, có ta điều tra chuyện này, nếu không, người đến bây giờ có lẽ còn tìm không được chiếc chìa khóa này!

— Ý của người là ta phải cảm tạ người đối với ta theo dõi, Tần nhi, người nghe kĩ 1 chút, hần nói gì vậy! - Hồ Thanh Ca muốn phát điên, lần đầu tiên nghe được chướng tai như thế!

— Tiếng người! - Tư Mã Hằng trực tiếp trả lời hần.

— Người!

— Được rồi, đừng sảo! - Tô Tần vươn tay, đem khắc khẩu trung 2 người tách ra= Chúng ta bây giờ có phải hay không nên đi xem cái hộp gấm kia!

— Hảo, nhìn ở mặt mũi Tần nhi, ta tạm thời không cùng người tính toán, chờ xử lý tốt chuyện này hậu, ta sẽ cùng người hảo hảo tính sổ! - Hồ Thanh Ca hung hăng trừng hần liếc mắt 1 cái, sau đó xoay người hướng bên trong thuyền đi vào.

— Đây là hộp gấm của người? - Tô Tần không nghĩ tới sẽ ở chỗ Hồ Thanh Ca nhìn thấy hộp gấm giống nhau như đúc này.

— Đúng vậy! - Hồ Thanh Ca cẩn thận đem nó đặt ở trên bàn.

— Nó là ai để lại cho người? - Tô Tần hỏi.

_ Phụ thân ta, a, buồn cười thật, ta ngay cả hần bộ dạng gì cũng không biết, mà hần chỉ để lại cho ta vật này- Hồ Thanh Ca nhìn Tư Mã Hằng, lại phát hiện hần chính lâm vào trầm tư trung= Người ở nơi đó tìm được sợi dây chuyền này?

Tô Tần vừa định trả lời, lại bị Tư Mã Hằng cắt ngang- Mẹ của người không có nói cho người biết bất cứ chuyện gì về phụ thân người?

91. Chương 91: Khúc Mắc Của Tư Mã Hằng

Không, trên thực tế, không có người nhắc tới hần, nếu không phải là tổ mẫu ta nói cho ta biết, ta có phụ thân, ta còn cho là mình là từ trong tảng đá chui ra! - Hồ Thanh Ca nói chuyện này rất nhẹ nhàng này pha thêm ý cười nhạo, bất quá Tô Tần có thể từ trong ánh mắt trên choker của hần nhìn thấy nhân nhật ưu thương. Đường Hồ Thanh Ca đem chìa khóa xen vào lỗ lổ, chìa khóa vừa chuyển động, xoạch 1 tiếng, hộp gấm được mở ra.

_ Làm sao người biết, sợi dây chuyền này có thể đánh khai hộp gấm này? - Hồ Thanh Ca rất nghi hoặc.

_ Bởi vì ta phát hiện, dây chuyền của ta mở không ra hộp gấm của người, vì thế làm cái khuôn đúc, chỉ là không có người thợ nào có thể làm ra chìa khóa giống như đúc đến, vì thế ta mới chú ý tới mặc dù mỗi sợi dây chuyền bộ dáng có giống nhau, nhưng nhìn kỹ hạ, bánh răng chìa khóa lại không đồng dạng như vậy, hết sức tinh vi, cũng là khác biệt duy nhất! - Tư Mã Hằng chỉ hộp gấm- Đường lúc ta thấy được trong tay Dạ Lãnh sợi dây chuyền kia, ta phát hiện, bánh răng trên mặt nó cùng cái khuôn đúc kia thượng giống nhau như đúc!

_ Người cư nhiên trộm đồ của ta! - Hồ Thanh Ca kinh ngạc nói không ra lời, người kia thực sự đáng sợ, nhất cử nhất động của mình đều ở dưới sự giám thị của hần, liền hần tiến vào trộm đi hộp gấm của mình còn làm ra khuôn đúc chìa khóa, chính mình cũng không biết! Đây thật là đáng sợ!

_ Ta đề nghị, người nên cải tiến hệ thống bảo vệ của người! - Tô Tần vỗ bờ vai an ủi hần- Bất quá, giới hạn này đối phó với đạo tặc bình thường, đối với này đạo tặc chuyên nghiệp, chỉ sợ là như muối bỏ biển!

_ Người nói ta là đạo tặc chuyên nghiệp! - Tư Mã Hằng kinh hô.

_ Nói rất hay! - Hồ Thanh Ca phi thường tán thành gật gật đầu.

Tư Mã Hằng gục đầu xuống, không muốn cãi lại, khi hần phát hiện nay nhân số là 1 đấu 2, đối với mình cực kỳ bất lợi, phương pháp tốt nhất chính là câm miệng.

_ Được rồi làm cho chúng ta đi nhìn 1 cái bên trong rốt cuộc có gì? - Hồ Thanh Ca mở hộp ra, lại ngạc nhiên phát hiện- Cái gì cũng không có!

_ Vì sao cái gì cũng không có! - Tô Tần kinh ngạc nói- Vì sao, lại không có bất cứ vật gì!

Tô Tần cho rằng bên trong cũng sẽ có ngọc linh lung giống như mình, thế nhưng bên trong cái gì cũng không có!

_ Bên trong hần là có cái gì? - Hồ Thanh Ca quay đầu, nhìn 2 người phía sau kinh ngạc.

_ Bên trong nguyên bản hần là chứa vật này! - Tư Mã Hằng đem ngọc linh lung đưa tới trước mặt của hần.

_ Ngọc linh lung! - Hồ Thanh Ca kinh ngạc không ngớt- Chẳng lẽ nơi này đã từng chứa ngọc linh lung!

_ Ai cầm đi nó?

_ Là người có được chiếc chìa khóa này! - Tư Mã Hằng chỉ dây chuyền trong tay Hồ Thanh Ca- Người xác định hộp gấm này người chưa bao giờ mở ra?

_ Đúng vậy, nếu không, trong tay người cũng sẽ không có khuôn đúc chìa khóa!

_ Thì ra là thế, đạo tặc chuyên nghiệp không chỉ có 1 mình hần! - Tô Tần cầm lấy sợi dây chuyền kia- Xem ra, chúng ta nên đi gặp vị các chủ đại nhân Thiên các này, hoặc nói cách khác, là phụ hoàng đương nhiệm của người!

— Chuyện này người đừng quản! - Tư Mã Hằng ngăn cản Tô Tần- Chuyện phụ hoàng, ta sẽ tra rõ!

— Hắn còn chưa có khôi phục ký ức? - Hồ Thanh Ca nhìn bóng lưng của hắn hỏi Tô Tần.

Tô Tần lắc lắc đầu- Ta đi về chiều cổ Dạ Lãnh trước, người có tin tức gì lập tức báo cho ta!

Có lẽ là nàng đa tâm, tổng cảm thấy có chuyện gì sắp phát sinh!

— Vong, Lượng! - Tư Mã Hằng phân phó nói- 2 người các người lập tức tiến hoàng cung giám thị nhất cử nhất động của phụ hoàng, có bất kỳ dị động lập tức hướng ta bẩm báo!

— Tuân mệnh! - Sau khi 2 người bay đi, Tư Mã Hằng đến ngồi trở lại trên cái bàn tròn, từ trong ngực lấy ra cây trầm kia, ở đồng thời lấy ra trầm cài tóc, cây lược gỗ tử cũng từ trong ngực rút ra.

Tư Mã Hằng lập tức khom lưng đem cây lược gỗ tử nhặt lên, tỉ mỉ nhìn, trên cây lược gỗ tử có rất nhiều vết máu loang lổ, xem ra đã có người đã từng chăm chú đem nó nắm ở trong tay, máu theo trong lòng bàn tay chảy ra, dính vào trên cây lược gỗ tử, người kia lúc đó tại sao muốn như vậy dùng sức siết chặt lấy cây lược gỗ tử này?

Hắn cố gắng hồi tưởng quá khứ, thế nhưng, trong đầu về Tô Tần tất cả đều là chỗ trống, duy nhất tin tức về nàng đều là theo người khác nơi đó nghe tới, hắn không thích cảm giác như thế, cho dù hắn thừa nhận dưới đáy lòng đối Tô Tần có nào đó tình cảm đặc biệt, quan tâm nàng, yêu thương nàng, ánh mắt luôn đi theo nàng, thế nhưng, những thứ này đều xuất phát từ dưới tình huống vô ý thức, không có 1 chút ký ức tác làm cơ sở, hắn chỉ là sợ, sợ nếu như tìm không trở về cái ký ức kia, như vậy đáy lòng phân rung động xuất từ bản năng kia cũng sẽ theo thời gian trôi qua mà từ từ tiêu vong, đến lúc đó, hắn phải lấy cái gì đến để yêu, lấy cái gì đến gắn bó phần rung động không hiểu này đây!

— Đó là cây lược ca tặng nàng, phía trên là máu của nàng! - Tư Mã Duệ đột nhiên hiện ra ở trước mặt của hắn, nhìn cây lược gỗ tử trong tay hắn- Khi đó Hồ Thanh Ca uy nàng uống được, nàng sống chết nắm lấy cây lược gỗ tử này, trong lòng nghĩ tới người, mới có thể chống lại được tính! Vì thế, phía trên mới có c máu ủa nàng!

— Vậy sao? - Tư Mã Hằng cúi đầu, dùng ngón cái vuốt ve vết máu trên cây lược gỗ- Nàng lúc đó nhất định rất thống khổ!

— Nàng là 1 nữ tử kiên cường, còn là nữ nhân kiên cường ít thấy mà ta bik! - Tư Mã Duệ ngồi xuống đối diện hắn, tự rót 1 chén trà.

— Người cũng là thích phần kiên cường của nàng này? - Tư Mã Hằng ngẩng đầu, nhìn hắn.

— Ta cùng nàng trong lúc đó chỉ có thể nói, hữu duyên vô phận, bỏ qua không thể lại quay đầu lại, thế nhưng người có thể, Tam ca, người cùng ta bất đồng, người cùng nàng trong lúc đó trải qua nếu so với người khác đều nhiều hơn, giữa các người cảm tình so với bất luận cái gì đều sâu, bây giờ người nếu như buông tha, sau này người nhất định sẽ hối hận!

Tư Mã Hằng 1 lần nữa đưa mắt hướng cây lược gỗ trong tay, lại nhìn 1 chút cây trầm kia- Các người ai cũng nói như vậy, thế nhưng, trong trí nhớ của ta, đối với nàng lại là 1 mảnh chỗ trống, nếu có chỉ là 1 loại rung động không hiểu, nhưng cái loại cảm tình này cấp cho ta cảm giác giống như lục bình không có rễ, cảm giác tùy thời đều có khả năng biến mất, khi đó, ta nên như thế nào đối mặt nàng?

— Nhân sinh rất dài, cũng rất ngắn, cùng có rất nhiều chuyện trôi bất định, nếu không nắm chặt ở hiện tại, bây giờ trong lòng của ca muốn thế nào, ca yêu Tần nhi không? - Tư Mã Duệ vươn tay chỉ tâm Tư Mã Hằng- Nghe theo tâm linh chỉ dẫn, làm chuyện đáy lòng muốn làm, nếu như lòng của ca nói cho ca biết, nên yêu, như vậy liền đừng do dự, bởi vì 1 khi người do dự, sẽ tượng như lưu sa, theo kẻ tay trốn thoát! Muốn kiếm về cũng không thể nữa!

Trái tim của ta? Tư Mã Hằng cúi đầu nhìn phương hướng hắn chỉ, trái tim của ta sao?

Tim của hắn sao? Tư Mã Hằng sờ hướng về phía lồng ngực của mình, lại ngẩng đầu nhìn cánh cửa kia, do dự có nên đi vào hay không.

Tô Tần đứng ở bên cửa sổ, xuyên thấu qua hoa cách song, thấy được cửa đạo kia hân trường thân ảnh, nàng cắn cắn môi dưới, ngoài cửa đạo thân ảnh kia tựa hồ đang định mại khai bộ tử đi tới, lòng của nàng cũng theo từng bước chân tới gần kia mà trở nên có chút kinh hoàng không ngớt.

Tư Mã Hằng đang định giơ chân lên trong nháy mắt, phía sau truyền đến 1 trận tiếng bước chân dồn dập.

__ Khởi bẩm vương gia, có chuyện không may!

__ Cái gì! - Tư Mã Hằng xoay người, lồi lõm ánh mắt hướng phía sau.

Người tới bỗng nhiên 1 cúi đầu- Bẩm vương gia, trong cung phái người tới nói, bệ hạ bị đâm!

__ Có tính mạng chi ưu không?

__ Ngự y đứng lúc chẩn trị, hiện không có trở ngại lớn!

__ Nhưng tra ra là người phương nào gây nên?

__ Là Thủy Nguyệt quốc đưa tới ca cơ, thừa dịp bệ hạ thư giãn, dùng ngân châm ám sát bệ hạ!

__ Người đâu? - Là người Thủy Nguyệt quốc? Cư nhiên phát sinh chuyện như vậy vào lúc này!

__ Hiện đang giam giữ ở trong đại lao, hoàng thượng thỉnh vương gia lập tức tiến cung!

__ Hoàng thượng tỉnh? - Tư Mã Hằng lúc này có chút kinh ngạc- Hoàng thượng còn gọi ai tiến cung không?

Vong cùng Lượng ở trong cung tại sao không có mặt hướng chính mình bẩm báo, chẳng lẽ bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

__ Chỉ có Duệ vương gia cùng vương gia ngài! Vương gia, nên tiến cung tức khắc! - Người tới len lén nâng lên khóe mắt, nhìn nam tử trước mắt.

Tư Mã Hằng xoay người, hướng trong phòng nhìn, do dự 1 chút, lập tức phát tay áo rời đi.

__ Hắn vẫn không có đi tới, đúng không, Tuyết! - Tô Tần có chút thất vọng sờ sờ tiểu bạch cầu trong lòng, tiểu bạch có chút lười biếng cọ cọ tay nàng, giật giật thân thể muốn tìm cái phương thức thoải mái ngủ, đột nhiên, nó bỗng nhiên cả kinh tỉnh, nhảy dựng lên, cung đứng dậy, 2 mắt hướng phía trước nhìn, trong miệng phát ra rống giận trầm thấp.

__ Làm sao vậy, Tuyết? - Tô Tần không hiểu hướng phương hướng nó nhìn, hé ra mặt nạ quỷ thành linh đập vào mi mắt, trong lòng giật mình- Người, người là ai!

__ Người rốt cục vẫn sẽ trở lại! - Người tới cất bước mà vào, hướng Tô Tần đi tới, mỗi 1 bước đi, ánh mắt của hắn đều ở trên người Tô Tần đảo qua 1 lần, tựa hồ ở xác định cái gì, sau liền vang lên trầm thấp ám cảm thanh âm- 18 năm trôi qua, ta rốt cuộc đợi được người!

__ Người là ai, nếu không nói, ta sẽ kêu người tới! - Tô Tần cảnh giác ôm Tuyết, lui về sau, người trước mắt cấp nàng cảm giác là vậy đáng sợ, cái loại này sợ hãi phảng phất theo trong xương thấu ra tới hàn ý đem chính mình chăm chú bao bọc, lạnh lẽo từ đầu đến chân.

__ Ha ha, bọn người trúng độc đang hôn mê đó, có thể nghe thanh âm thanh của người sao? - Thanh âm của hắn ở trong đêm tối lại là như thể băng lãnh, tựa hồ, người này chưa bao giờ từng là người sống- Người đừng sợ, ta sẽ không hại người!

__ Người đến tột cùng là ai! Muốn làm gì! - Tô Tần tự nhiên biết ý tứ trong lời của hắn, mặc dù chính mình hô cũng không có ai sẽ đến, bởi vì vừa rồi hắn đã phái người đem Tư Mã Hằng đi, bây giờ, chỉ sợ chính mình sớm thành chỉ dấu trong lòng.

__ Ta là ai, không quan trọng, ta đến chỉ là cho người cái lời khuyên, đừng vọng tưởng cõi ra “Thất nhật quên” trên người Tư Mã Hằng, hắn trúng cùng trên người Dạ Lân không giống nhau, nếu mạnh mẽ cởi ra, 1 khi hắn nhớ lại tất cả, chỉ sẽ lấy mạng của hắn, mà không phải cứu hắn!

__ Ta tại sao phải tin lời của người! - Tô Tần đối lời của hắn cũng không có quá để ở trong lòng.

— Hừ, ta không cần thiết lừa ngươi, cái tên kia đối với ta còn chỗ hữu dụng, giết hắn đối với ta vô nghĩa, vì vậy, ta không cần phải lừa ngươi! - Ngữ khí của hắn rất bừa bãi.

— Xem ra, ngươi tựa hồ không có đem bất luận kẻ nào để vào mắt, ngươi đến tột cùng là ai! - Trực giác nói cho Tô Tần người này khó đối phó, bởi vì hắn che mặt, thấy không rõ mặt, thế là, ánh mắt của nàng bắt đầu ở trên người của hắn sưu tầm đứng lên, ở lúc đảo qua vai trái hắn, đột nhiên, ánh mắt của nàng dừng lại.

— Ngươi là... - Phía sau mấy chữ, Tô Tần đột nhiên không dám nói ra, bởi vì nàng nhìn thấy đáy mắt hắn kia phân hàn ý.

— Thế nào, ngươi cũng phát hiện, đúng vậy, thật sự không có! - Hắn chỉ vai trái của mình- Bởi vì ngươi 1 kiếm kia, ta liền mất đi nó, bất quá, không quan hệ, bởi vì ngươi lại đã trở về, như vậy, 1 kiếm này ta cũng ai được giá trị!

— Ngươi nói cái gì ta nghe không hiểu! - Tô Tần cảm thấy hắn là mẫu người điên cuồng nguy hiểm! Lại còn nói 1 vài chuyện nàng hoàn toàn nghe không hiểu!

— Ha ha, ngươi đương nhiên nghe không hiểu, ngươi cũng không nàng ấy, phải nói, trí nhớ của ngươi vẫn chưa về, bất quá ta có rất nhiều kiên trì, đợi được ngươi khôi phục ký ức! - Hắn nhìn Tô Tần thật sâu, cái nhìn kia đáng sợ đến mức khiến Tô Tần kinh hãi, nhưng đáy mắt không phải dục ~ vọng, bởi vì nàng tinh tường nhìn thấy đáy mắt hắn là loại tìm được bảo vật bàn hưng phấn, tựa hồ chính mình là 1 đồng vàng!

Thần a, xin tha thứ nàng nghĩ như vậy, bởi vì người kia ánh mắt cùng ánh mắt nàng lúc nhìn thấy vàng phát ra hưng phấn là giống nhau! Tô Tần dưới đáy lòng âm thầm khinh bỉ chính mình 1 hồi, thế nhưng, có ai mà không yêu tiền chứ!

— Ta chờ mong ngày đó đến, bất quá, ta nghĩ sẽ không lâu nữa đâu! - Nói xong, hắn liền biến mất ở nơi bóng tối, như lúc đến lặng yên không 1 tiếng động.

— Vù vù... - Tô Tần rất lớn thở ra 1 hơi, ôm cũng đồng dạng là thở phào nhẹ nhõm tiểu bạch hổ trượt rơi ở trên mặt đất- Tuyệt, người kia cũng khiến ngươi rất sợ hãi đúng không! - Tô Tần định ra thần hậu, đưa tay sờ sờ đầu tiểu bạch.

Tiểu bạch dùng đầu cọ cọ thân thể của nàng.

Tô Tần nhàn nhạt cười, nàng nhớ tới lời vừa rồi của người kia, đáy lòng lại hiện lên bất an, người này nói tuyệt đối không thể để cho Hằng khôi phục ký ức, bởi vì hắn trúng “Thất nhật quên” cùng trên người Dạ Lãng bất đồng, hắn còn nói nếu như mạnh mẽ làm cho Tư Mã Hằng khôi phục ký ức, như vậy hắn sẽ tử!

Đối với lời hắn nói, chính mình lại loại có khuynh hướng không tự chủ tin tưởng, loại khuynh hướng kỳ quái này làm cho Tô Tần cũng cảm giác sâu sắc kỳ quái.

Nhưng, nếu như hắn nói đều là thật, như vậy, nàng nên làm cái gì bây giờ, không để Hằng khôi phục ký ức, hắn cùng với nàng có phải hay không sẽ không thể trở về được như lúc trước, thế nhưng, cho dù khôi phục ký ức, hắn cùng với nàng cũng không thể trường tương tư thủ, nếu như bản thân mình phải làm 1 tuyển trạch, như vậy, nàng thà rằng để cho Hằng sống, cho dù chỉ có thể ở chỗ rất xa nhìn hắn, nàng cũng nguyện ý!

Chỉ cần hắn có thể còn sống!

Muốn nàng làm cái gì cũng đều nguyện ý!

Hoàng cung

Trong phòng ngủ của Huyền Vũ đế, 1 cỗ khói trắng quanh quẩn, nhàn nhạt không phương hướng lan tràn ở trong toàn bộ phòng ngủ.

Tư Mã Hằng cùng Tư Mã Duệ đứng ở bên ngoài cửa trọng giám mạn, thần tình khác nhau, ánh mắt đều hướng bên trong nhìn.

— Ngự y không phải nói phụ hoàng vô sự sao, thế nào bây giờ nhưng lại biến thành bệnh nặng! - Tư Mã Hằng trong giọng nói hơi dẫn theo điểm hoài nghi.

— Tam ca, bây giờ không phải lúc hỏi chuyện này! - Tư Mã Duệ nhẹ giọng nói với hần- Phụ hoàng, bây giờ bệnh huống khẩn yếu hơn!

Tư Mã Hằng không có trả lời, chỉ là nhàn nhạt liếc mắt nhìn gắm mạn nói- Như vậy phụ hoàng, ngài gọi nhi thần đến, có chuyện gì?

Ngữ khí của hần rất lạnh đậm, nhiều năm lạnh lùng dãi ngộ làm cho hần đối vị phụ hoàng trên danh nghĩa này đã không có bất luận cái tình cảm gì, giống như theo lời nói của hần, không có trải qua, không có cộng đồng hồi ức, hần tình cảm sẽ giống như là lục bình, theo thời gian trôi qua mà từ từ trở nên lạnh lùng, hần cùng với nam nhân trong trường, bây giờ bất quá đã trở thành người lạ không thể trở nào trở nên thân thuộc, không hơn!

— Tam điện hạ, bộ hạ thỉnh ngài tiến vào bên trong nói chuyện! - 1 gã thái giám khuôn người như vậy đi ra, hướng Tư Mã Hằng cung kính cúi người chào nói.

Tư Mã Duệ hỏi- Vương công công, phụ hoàng ngài bây giờ thương thế thế nào, nghiêm trọng không?

Quyết định của Tư Mã Hằng! — Lục điện hạ, là muốn tam điện hạ đi vào gặp ngài, việc khác thứ cho lão nô vô pháp thông tri! - Vương công công cúi thấp thân thể, đi theo phía sau Tư Mã Hằng vào trong gắm mạn, nhưng hần cũng chỉ là dừng lại tại tầng gắm mạn thứ nhất, cũng không đi thêm tiếp vào.

Bên trong gắm mạn, luồng khói trắng càng thêm dày đặc, Tư Mã Hằng ninh nổi lên chân mày, ngày xưa tất cả nổi lên trong đầu, đáy lòng chán ghét có tăng không giảm, để xuống bên người 2 tay chậm rãi nắm khởi.

Tiếng bước chân cách cuối cùng cách 2 đạo gắm mạn liền đình chỉ, Tư Mã Hằng đứng ở trước gắm mạn, 2 mắt nhắm lại, căn cứ Dạ Lãnh cùng Hồ Thanh Ca miêu tả, rất có thể ở sau gắm mạn không phải phụ hoàng của hần, có lẽ đúng là hần 1 mực tìm kiếm các chủ Thiên các, nhưng nếu như người phía sau gắm mạn là các chủ, kia luồng khói trắng khói ngửi cùng hơi thở người chết lại là từ đâu mà đến?

— Là Hằng nhi sao? - Thanh âm già nua theo trong gắm mạn truyền đến, trầm thấp khàn khàn, đó là 1 loại thanh âm mang theo 1 số tuyệt vọng gần như bên cạnh đời tử.

— Phải!

— Qua đây! - Thanh âm trầm thấp truyền đến, gắm mạn bị nhấc lên, 1 cái tay trần đầy nhăn nhúm giờ ra.

Tư Mã Hằng trong lòng thất kinh- Phụ hoàng! - Vì sao tay hần sẽ như vậy đáng sợ, hần nếu như là các chủ, như vậy làm sao sẽ mất tinh thần như vậy, chẳng lẽ hần thật sự là phụ hoàng!?

Thế nhưng, Dạ Lãnh bọn họ gặp được là ai, cái kia người nguyên bản ở trên đại điện sinh long hoạt hổ là ai... ..

— Hằng nhi, người cũng thấy đấy, phụ hoàng thời gian không nhiều lắm, người qua đây, để cho phụ hoàng nhìn người! - Giữa thanh âm già nua là loại trầm thấp bi thương, hần tựa hồ giống như 1 người cha già ở trước mặt nhi tử sấm hối- Phụ hoàng biết thiếu người cùng mẫu phi của người, nhưng phụ hoàng muốn người biết, có lúc rời xa không có nghĩa là không yêu, tương phản, đó là 1 loại yêu bất đắc dĩ, chẳng qua là khi đó phụ hoàng có rất nhiều chuyện không thể làm, chỉ có rời xa các người, mới là cách tốt nhất bảo hộ các người!

Tư Mã Hằng trong lòng rung mình, chuyện cũ rành rành trước mắt, mẫu phi lạnh lùng, phụ hoàng lãnh đạm, của mình chưa xót, mọi người chế ngạo, chẳng lẽ đây hết thấy qua lại chỉ là dùng mấy câu nói đó lướt qua hết.

— Hằng nhi, phụ hoàng gọi người tới là muốn thấy người lần cuối, đến, người qua đây, làm cho phụ hoàng nhìn thật kĩ mặt người!

Do dự chốc lát, Tư Mã Hằng vẫn đi lên phía trước, đương màn che nhấc lên thời gian, Tư Mã Hằng ngạc nhiên trừng lớn 2 mắt- Phụ hoàng, mặt của người!

— Hằng nhi, người lớn lên thật giống mẫu phi của người... ..- Hần già nua trống rỗng mắt xuyên thấu qua nam tử trước mắt, nhìn về xa xa, tựa hồ là muốn thấu quá hần, nhìn thấy người nào đó- Ta nhớ lúc trước ta ở doanh địa vừa mới nhìn thấy nàng ấy, nàng chính là như vậy mỹ lệ, chính là liếc mắt 1 cái, mặt của nàng

liền khắc ở đáy lòng phụ hoàng, cũng nữa ma diệt không thể đi, thế là ta liền đem nàng mang về hoàng cung, cho nàng tốt nhất, đẹp nhất, thế nhưng... ...- Huyền Vũ để tựa hồ căn bản không để ý mặt mình, cả người đều rơi vào 1 loại tốt đẹp trong trí nhớ, theo đáy mắt hắn, Tư Mã Hằng tựa hồ cũng có thể cảm thụ kia phân tâm linh sung sướng.

Nam nhân này, là phụ hoàng hắn, dưới đáy lòng cũng là thật yêu mẫu phi của mình đi!

__ Thế nhưng, nàng tựa hồ tuyệt không hài lòng, ta cho rằng nàng có đứa nhỏ sẽ toàn tâm toàn ý ở tại chỗ này, thế nhưng, ta là sai rồi, nàng cho dù có con của ta, vẫn là không muốn lưu lại, cho đến chết tâm nàng cũng hướng về nơi đó... ...- Huyền Vũ để từ từ rơi vào trong trí nhớ.

__ Phụ hoàng... ..

__ Hằng nhi, phụ hoàng chỉ là muốn nói cho người biết, mẫu phi của người lưu cho ta rất nhiều hồi ức tốt đẹp, nhưng đồng thời, này đó hồi ức cũng cho ta rất nhiều thống khổ, mẫu phi của người ánh mắt lúc chết đi, giống như cùng nguyên rửa ngày đêm dần vất ta... ..

__ Phụ hoàng, nếu thống khổ như vậy, vì sao người không chọn quên đi quá khứ, bỏ đi đoạn hồi ức này, như vậy, người cũng sẽ không bị nó ngày đêm dần vất! Đau đến muốn chết! - Tư Mã Hằng có chút cảm xúc- Nếu như là vì lưu lại mỗi đoạn hồi ức này mà làm mình đau đến muốn chết, như vậy ta thà rằng tuyển trạch không nhớ lại nó!

__ Ha ha, Hằng nhi, khi người gặp được đúng lúc, cũng sẽ không nghĩ như vậy, có ít thứ thà rằng đau đến chết cũng không thể nào quên, không phải là không thể quên, mà là không cách nào quên!

__ Mặc dù là tử, cũng không thể quên... ...- Tư Mã Hằng tựa hồ rơi vào nào đó suy nghĩ sâu xa trung, mặc dù cùng mẫu phi thật sâu yêu, cũng để cho phụ hoàng rất nhiều thống khổ, cũng muốn giữ lại đoạn hồi ức kia, cũng không nguyện quên! Là yêu sao!?

Yêu sâu, đau chỉ thiết!

__ Phụ hoàng, người bị bệnh đã lâu rồi? - Tư Mã Hằng đột nhiên nghĩ đến 1 điểm đáng ngờ, nhìn bộ dáng phụ hoàng, tuyệt đối không phải đâm bị thương đơn giản như vậy, phụ hoàng tựa hồ là đang mắc 1 loại bệnh, mà căn bệnh này cũng không phải 1 - 2 ngày, nếu như là như vậy, như vậy ngày ấy ở trên đại điện nhìn thấy tinh thần quắc thước phụ hoàng là ai?!

__ Người kia là các chủ Thiên các! - Huyền Vũ để trực tiếp giải đáp nghi ngờ của hắn.

__ Hắn! - Tư Mã Hằng kinh hô ra- Phụ hoàng, người thế nào!

__ Là ta thỉnh hắn tới giúp ta! - Huyền Vũ để buông xuống găm mạn- Thủy Nguyệt quốc mấy năm gần đây, ở trong bóng tối rục rịch, che giấu nhiều mặt thế lực ý đồ bất chính, nhờ các chủ Thiên các nhiều mặt tìm kiếm, rốt cuộc có chứng cứ bọn họ làm phản, bây giờ ta chỉ là cho người 1 cái cố, 1 cái mượn cố đánh Thủy Nguyệt quốc thập phần hoàn mỹ!

__ Phụ hoàng! - Tư Mã Hằng tự nhiên biết hắn những lời này ý vị như thế nào, hắn không nghĩ tới phụ hoàng ở bệnh nặng trung lại còn mưu đồ rất nhiều như vậy, chỉ là vì sao ông ta muốn đối với mình nói này những lời này?

__ Người nhất định hiểu kỳ, ta vì sao phải nói với người nhiều như vậy! - Huyền Vũ để nhin không được kịch liệt ho khan đứng lên- Khụ khụ... ..

__ Phụ hoàng... ...- Tư Mã Hằng tới gần găm mạn, cước bộ lại thủy chung dừng ở găm mạn ngoại.

Tiếng ho khan tiệp hạ, trong trướng 1 trận trầm mặc, sau đó nặng nề tiếng thở dài theo găm mạn nội truyền ra... ..

__ Hằng nhi, phụ hoàng thời gian không nhiều, phụ hoàng chỉ là đem vốn nên thuộc về của người tất cả đều giao phó cho người! - 1 cái hộp găm theo găm mạn lý đưa ra- Đây hộp găm lý chứa là cả quốc gia, trăm đem nó giao cho người! - Ngữ khí của hắn rất trịnh trọng.

Tư Mã Hằng nhìn hộp găm trước mắt lại không có thân thủ đi lấy, hắn câu dẫn ra khéo miệng- Hồi bé, mẫu phi từng nói cho con biết, đạt được bất cứ vật gì, người tất trước phải bỏ đi vật có giá trị ngang bằng, bỏ

được, có được, có bỏ mới có được, người bỏ đi thân tình, bảo hộ cho ta cùng với mẫu phi, như vậy lần này, Huyền Vũ bệ hạ, ngài muốn ta bỏ đi cái gì, mới có thể đạt được hộp gấm này?

— Đứa nhỏ, ta theo đây mắt người ở chỗ sâu trong thấy được dục vọng, đó là loại dục vọng đối với quyền lực, mà mười mấy năm qua trong quân doanh đã tôi luyện cho người có đầy đủ năng lực đến bảo vệ mình, thủ hộ quốc gia này!

— Người cùng các chủ trong lúc đó đạt thành nào đó chung nhận thức, đây mới là nguyên nhân hẳn nguyện ý giúp đỡ người? - Tư Mã Hằng tựa hồ có chút hiểu ý nghĩa hành trình hôm nay.

— Mỗi người đều có mục đích của chính mình, mà loại mục đích cộng đồng này đưa bọn họ lại gần nhau, Hằng nhi, tuyển trạch chuyện chính xác, làm chuyện người nên làm!

Tư Mã Hằng đứng ở đại điện ngoại, cầm hộp gấm trong tay trầm tư.

— Phụ hoàng, ngài... ...- Tư Mã Duệ lúc nhìn thấy cái hộp gấm kia, tất cả đều hiểu.

Tư Mã Hằng lẳng lặng nhìn hẳn, vang lên bên tai lời nói của phụ hoàng- Lục đệ người là 1 người không hề dục vọng, hẳn không thích hợp thống trị quốc gia này, thế nhưng hẳn lại là cái nhân tài khó có được cùng đáng giá tín nhiệm, hẳn sẽ giúp đỡ người!

Trong lúc bất chợt, Tư Mã Hằng hiểu, vì sao mấy năm qua này, những hoàng tử kia liên tiếp không hiểu nguyên nhân mà mất, vì sao chính mình trong lúc đó bị đưa đến trong quân doanh, hẳn vốn cho là đây hết thấy cũng chỉ là cái trùng hợp, cho rằng phụ hoàng không muốn nhìn hẳn nữa mà đưa hẳn đây đến biên quan, nhưng hôm nay, hẳn mới biết mình sai rồi, hẳn quá sai... ..

— Người nói người gặp qua các chủ Thiên các! - Dạ Lãnh kinh ngạc nhìn Tô Tần- Hẳn cùng người nói gì?

— Hẳn nói người cùng Hằng trùng “Thất nhật quên” bất đồng, hẳn nói nếu chúng ta vì Hằng thi châm, như vậy hẳn sẽ đau mà chết! - Tô Tần ôm Tuyết ngồi trên ghế, thần tình có chút uể oải.

— Chờ 1 chút, hẳn vì sao lại biết ta cũng trùng... ...- Dạ Lãnh trong lúc bất chợt trừng lớn 2 mắt- Là hẳn, cái kia người giải cho ta “Thất nhật quên” là hẳn!

— Phụ thân người vì người hạ “Thất nhật quên” là các chủ Thiên các cõi ra, vì sao, vì sao hẳn muốn cởi bỏ “Thất nhật quên” trên người của người?

— Hẳn nói qua, có người sẽ cần ta đến giúp nàng ấy khôi phục ký ức, vì thế, ta không thể mất đi ký ức! - Dạ Lãnh nhìn Tô Tần nói.

— Hẳn cũng đã nói, hẳn sẽ chờ ta khôi phục ký ức, như vậy... ...- Đương lúc Tô Tần nhìn thấy biểu tình trên người Dạ Lãnh, nàng bắt đầu tin lời nói của tên nam nhân cụt 1 tay kia.

— Ta nghĩ... ..- Dạ Lãnh vừa mới mở miệng, cửa liền truyền đến 1 trận tiếng bước chân, ngay sau đó, cửa bị người mở, liền thấy Tư Mã Hằng đi đến.

Hẳn trực tiếp đi tới trước mặt Tô Tần, lẳng lặng nhìn nàng, đột nhiên đưa tay lên đem nàng ôm vào trong lòng.

— Người, người làm sao vậy- Tô Tần bị hẳn chăm chú ôm vào trong ngực, có chút thở không được, nàng vạn phần kinh ngạc nhìn Tư Mã Duệ phía sau, hi vọng hẳn có thể ỉnh 1 giải đáp.

Tư Mã Duệ lắc lắc đầu, ý bảo hẳn không biết chuyện.

Rất tốt! Tô Tần liếc hẳn 1 cái, thế là nàng đành phải vỗ vỗ vai Tư Mã Hằng- Người làm sao vậy?

— Ta muốn khôi phục ký ức! - Tư Mã Hằng đột nhiên nói- Ta muốn nhớ lại cùng người trong lúc đó tất cả!
- Hẳn không muốn quên, bằng tâm cảm giác, làm chuyện hẳn muốn làm!

— Người nói cái gì? - Tô Tần mở trừng 2 mắt, nàng không nghe lầm chứ!

— Ta nói ta muốn nhớ lại cùng người tất cả, bởi vì, ta không muốn quên! - Tư Mã Hằng đè lại bả vai của nàng, thần tình khẩn thiết, sau đó hẳn đối Dạ Lãnh nói- Giúp ta thi châm!

— Không! - Tô Tần lại đột nhiên phản đối.

__ Vì sao! - Tư Mã Hằng hỏi- Người không muốn ta khôi phục ký ức?

__ Không! - Tô Tần cúi đầu, nàng muốn, nàng nằm mộng cũng muốn, nhớ hẳn có thể vô cùng thân thiết ôm chính mình, nhớ hẳn có thể ôm lấy mình ở bên tai của mình nhẹ nhàng mà nói những lời tâm tình, thế nhưng, cái kia nam nhân cột 1 tay lại thủy chung ở trong đầu của mình, như ma chú bản không ngừng nhảy, làm cho nàng không dám đơn giản để cho hắn đi mạo hiểm.

__ Kia vì sao không cho ta khôi phục ký ức, trước người không phải dùng hết mọi biện pháp muốn cho ta khôi phục ký ức sao, bây giờ nhưng lại vì sao không muốn! - Nữ nhân thật là động vật thiện biến!

__ Không có tại sao, chỉ là ta không muốn... -- Không muốn để cho người mạo hiểm mà thôi, những lời này Tô Tần không muốn nói ra!

__ Thế nhưng ta lại muốn! - Nữ nhân này thế nào luôn luôn muốn cùng mình làm trái lại!

__ Ta nói, ta không muốn! - Hẳn tại sao không thể không cố chấp như vậy chứ! Trước không phải là không muốn, tại sao bây giờ lại muốn, nam nhân tâm thực sự khó có thể nắm lấy!

__ Đó là chuyện của ta, không phải do người làm chủ! Tránh ra! - Vô lễ nữ nhân!

__ Không cho! - Bá đạo nam nhân!

Thế là vốn chỉ là 1 tràng rất đơn giản đối thoại lại bay lên thành 1 hồi đấu miệng!

__ Ngạch, các người... -- Tư Mã Duệ vốn định làm người hòa giải, vừa mới mở miệng lại bị người cắt ngang.

__ Câm miệng! - Nam nhân cơn tức bị khơi mào.

__ Câm miệng! - Nữ nhân tức giận bị trêu chọc.

__ Được rồi! - Tư Mã Duệ phát hiện tình huống nay đã thành đại diện đảo- Cui như ta nói đều là lời vô ích!

__ Ta nghĩ chúng ta nên tìm 1 chỗ hảo hảo mà nói chuyện! - Tư Mã Hằng kéo tay Tô Tần, đi ra ngoài.

__ Uy, người buông tay! - Tô Tần dùng sức muốn đem tay hắn theo trên cổ tay của mình giật lại, lại bị hắn nắm chặt hơn- Tư Mã Hằng, người buông tay!

__ Ta xem bọn hắn vẫn là giống như trước đây, cho dù hắn không khôi phục ký ức cũng không có việc gì! - Dạ Lãnh 2 tay hoàn trước ngực, nhìn 2 người rời đi bóng lưng, khoe miệng cười dẫn ra- Tình cảm giữa bọn họ so với bọn họ tưởng còn muốn sâu hơn rất nhiều!

__ Ta cũng thấy vậy! - Tư Mã Duệ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Tam ca hẳn 1 khi ngoan cố đứng lên cũng rất đáng sợ, không biết Tô Tần có thể cường ngạnh qua được hắn không.

__ Tại sao muốn ở chỗ này nói! - Tô Tần sờ sờ bị bóp hông cổ tay, oán giận nói- Người không thể nhẹ 1 chút sao, tên bá đạo này!

Vì sao, lại trở về trong phòng ngủ hẳn, nói chuyện cần phải ở chỗ này nói sao!

__ Xin lỗi, đau không? - Hẳn chỉ là có chút kích động.

__ Diễn hình người chủ nghĩa đại nam tử!

__ Cái gì? - Từ của nàng luôn luôn kỳ quái như vậy sao?

__ Nói đúng hơn là người tổng thích lấy tư tưởng của mình làm chủ, thích khống chế tất cả, thích nắm giữ tất cả, 1 khi có người đưa ra cùng hắn tương phản ý kiến, hoặc là đề nghị, hẳn sẽ giống như dã thú sống chuồng, luống cuống, dễ giận, tựa như người như bây giờ! - Tô Tần chỉ hắn- Kia, 2 mắt nổi lên, tơ máu gần đây, 2 tay hoàn ngực, tung khởi vai, 1 bộ vận sức chờ phát động bộ dáng, kia, kia, chính là như vậy!

__ Người... -- Tư Mã Hằng vừa định phát tác lại ngoài ý muốn phát hiện, hẳn hiện tại tất cả động tác đích xác đều phù hợp Tô Tần theo như lời, thế là trong lúc bất chợt, tất cả động tác đều ở kia 1 cái chớp mắt đọng lại.

__ A, người xem đi, ta nói đúng! - Tô Tần đắc ý ngẩng đầu lên- Theo các loại dấu hiệu nhìn, người chính là cái người 10 phần chủ nghĩa đại nam tử!

Tư Mã Hằng nheo mắt lại, nhìn chăm chăm nàng.

— Nhìn cái gì, có lý không ở ——— “Chiều cao”! - Tô Tần cố ý cường điệu khoảng cách chiều cao giữa bọn họ.

— A! - Nhìn thấy nàng dương dương đắc ý bộ dáng, Tư Mã Hằng nhưng lại gọi lên khoe miệng, nhíu mày.

— A, có ý gì? - Tô Tần đột nhiên phát hiện hắn nheo mắt lại, khêu gợi môi mỏng câu dẫn ra, đáy mắt lóe ra ánh mắt làm cho nàng bỗng nhiên đánh cái rùng mình, bản năng lui về phía sau mấy bước.

— A chính là ý tứ quá trễ! - Tư Mã Hằng phát hiện đối phó Tô Tần phương pháp hữu hiệu nhất chính là... ..

Sau 1 khắc, Tô Tần đôi môi liền bị hắn hôn, Tư Mã Hằng vươn tay đem thắt lưng Tô Tần lăm chặt, làm cho thân thể của nàng chăm chú dán thân thể hắn, 1 tay vòng qua sau đầu nàng, đem nàng chăm chú áp hướng chính mình, không chút nào để cho nàng cơ hội giãy giụa

92. Chương 92: Hắn Chỉ Nghĩ Muốn Nàng!

Tô Tần cảm giác thân thể cũng bị hút vào hắn, cái loại cảm giác thiên toàn địa chuyển này làm cho nàng vô lực đảo hướng vào trong ngực của hắn.

Hắn bá đạo xông vào, dây dưa, không cho nàng thoát đi, không cho nàng phản kháng, hắn vĩnh viễn đều giữ lấy quyền chủ động, bá đạo hơi thở không đâu không có, thoáng cái cường chế qua, giống như bức tường đem nàng vây quanh, không có chút dư địa nào trốn tránh.

Tô Tần chủ động vươn tay, phản hôn lên môi của hắn, bọn họ đã từng như vậy thân mật, đối với cảm giác như thế đều dây đó như vậy quen thuộc, đây đó là như vậy phù hợp... ..

— Tần nhi... ..- Tư Mã Hằng ở bên tai nàng nói nhỏ, trong giọng nói mang theo nồng đậm tình yêu, tựa hồ thật lâu trước đây, bọn họ liền như vậy tương hôn qua, cái loại cảm giác này sâu sắc khắc ở chỗ sâu trong linh hồn, vì thế bọn họ mới có thể như vậy phù hợp, tuyệt vời như thế.

— Hằng...- Tô Tần tựa ở trong ngực của hắn, cảm thụ được phân rung động hồi lâu chưa từng được cảm nhận kia, lồng ngực của hắn thật ấm áp, thật thoải mái, cái loại cảm giác đã lâu này theo ở chỗ sâu trong linh hồn được thức tỉnh, lần thứ 2 dừng cư toàn bộ trái tim, kỳ thực cũng không nhất định cần phải làm cho Hằng khôi phục ký ức, bởi vì ký ức đã từng có này sớm đã lạc khắc ở sâu trong linh hồn, khắc vào đây đó đáy lòng, trong xương, vĩnh viễn cũng không cách nào ma diệt.

Tư Mã Hằng đột nhiên cúi người xuống, ôm lấy nàng.

— Người làm gì thế! - Tô Tần mặt đỏ lên, 2 tay để ở trước ngực của hắn.

— Làm chuyện, chúng ta cần làm! - Tư Mã Hằng ái muội ở bên tai nàng nhẹ hun 1 chút.

— Người nghĩ mỹ! - Tô Tần mặt càng đỏ hơn- Buông ta ra! Dâm tặc!

— Dâm tặc là cái gì? - Hắn nhìn mi, vì sao ngôn ngữ của nàng đều như thế kỳ quái.

— Chính là nam nhân tượng như ngươi, cả đầu tình sắc! - Tô Tần chỉ ót của hắn.

Có lẽ là bọn họ đã từng có dây đó thật sâu hiểu biết, Tư Mã Hằng lập tức hiểu ý của nàng, tà mị tới gần bên tai của nàng- Chẳng lẽ ngươi không muốn? Ta không tin! - Nói xong, hắn còn ác ý ở bên tai của nàng cắn 1 miếng.

— Tư Mã Hằng! - Tô Tần che đỏ bưng tai, hờn dỗi giận trừng mắt hắn, người này là cố ý!

— Ha ha, quả nhiên cùng ta nghĩ giống nhau, nơi đó mãi cảm nhất! - Tư Mã Hằng tà ác câu dẫn ra khoe miệng, lộ ra nụ cười đầu độc nhân tâm, đáy mắt kia đạo quang mang mê người ngày càng nồng đậm, như là chiếu sáng tinh hỏa, ngày càng mê say mắt người nhìn.

— Sắc tâm không thay đổi! - Tô Tần mặc kệ hắn- Buông ta xuống!

— Buông thì buông! - Tư Mã Hằng đem nàng đặt ở sàng tháp thượng, sau đó lừa thân dề lên.

_ Người... ...- Tô Tần vừa định dùng chân đem hấn đá xuống giường, kết quả lại phát hiện, hấn chỉ là lẳng lẳng ôm chính mình.

_ Ta mệt mỏi quá, chỉ là muốn tìm 1 người cùng tâm sự, đừng cự tuyệt ta, ta chỉ muốn ôm người... ...- Ngừ khì của hấn lý trần đầy mệt mỏi rã rời.

_ Làm sao vậy? - Tô Tần cảm giác 1 nơi nào đó trong tim, trở nên mềm mại, nằng dưới đáy lòng cười, Hằng, kỳ thực người không cần nói như vậy, người biết, ta cho tới bây giờ chưa từng cự tuyệt người, cho tới bây giờ cũng sẽ không!

_ Không có gì, chỉ là chưa bao giờ nghĩ tới, chân tướng sự thực sẽ lại là như thế làm cho người ta khó có thể tưởng tượng, vốn cho là tất cả đều ở trong nháy mắt bị phủ định, Tần nhi, yêu đến tột cùng là cái gì, là bỏ cuộc, là kiên trì, hay là... ..

Hấn đối với phụ hoàng yêu, vẫn là khó có thể hiểu, như vậy gian nan còn lại chưa xót yêu là như vậy giày vò, đến tột cùng là cái gì ủng hộ hấn kiên trì tới hiện tại, cái loại cảm giác này thấy đến, lại yêu không thể, hấn vô pháp thể hội, càng thêm vô pháp hiểu.

_ Yêu định nghĩa rất nhiều, người hỏi yêu là chỉ cái gì? - Tô Tần quay sang, nhìn hấn, giữa trán quanh quẩn 1 mặt thờ dài, nằng vươn tay, hơi vuốt lên- Đối với ta mà nói, yêu chính là thành toàn, là hy vọng đối phương có thể hạnh phúc!

_ Đã từng với ta mà nói, yêu là hồi báo, giống như là như vậy- Tư Mã Hằng nhìn nằng, khe hôn lông mày của nằng- Người vuốt lên thương thế của ta, ta hồi báo của ta đối với người yêu, thế nhưng, đối với người, ta lại có loại rất cảm giác kỳ quái, cái loại cảm giác này làm cho ta không hiểu.

_ Là cảm giác gì? - Tô Tần tò mò hỏi.

_ 1 loại bá đạo không tự chủ, bá đạo đến hi vọng ánh mắt của người chỉ nhìn 1 mình ta, bá đạo đến không muốn để người ly khai! - Hấn từng sợ hãi qua loại tình cảm phát ra từ nội tâm này, đó là 1 loại xúc động không hiểu, sợ hãi loại tình cảm xung đột không rõ nhất thời rồi sẽ lại đột nhiên biến mất này, thế là hấn tuyển trạch trốn tránh, thế nhưng hấn lại sai rồi.

_ Tần nhi! - Tư Mã Hằng đem mặt của nằng đối diện với mình, trong lúc bất chợt rất nghiêm túc hỏi- Người nói cho ta biết, vì sao người lại không muốn để cho ta khôi phục trí nhớ?

_ Không có, ta chỉ là cảm thấy, cảm tình không cần cố chấp với cái hồi ức kia, tình yêu là dựa vào cảm giác, cái loại cảm giác này phát ra từ nội tâm mới là chân thật nhất, hơn nữa, ta tin...- Tô Tần xoa qua ngũ quan góc cạnh rõ ràng của hấn, sau đó hôn lên mi, mắt, mũi, môi hấn- Yêu là có thể theo đáy lòng, theo hành động thương cảm giác được, không cần ngôn ngữ, không cần bất luận cái gì hứa hẹn, người có thể cảm giác được phân tình cảm phát ra từ đáy lòng kia!

_ Yêu là hành động? - Tư Mã Hằng vĩnh viễn thích những lời này, hấn câu dẫn ra khóe miệng, đáy mắt lưu chuyển tà mị quang mang- Ta thích!

Ngạch? Tô Tần còn chưa kịp phản ứng, hấn liền đè nằng xuống.

Tư Mã Hằng hôn lên môi của nằng, liền quần quít lấy, tựa hồ muốn đem nằng thật sâu nhu tiến trong thân thể của mình, như vậy cấp bách, như vậy khát cần, tựa hồ không như thế dùng sức, liền vô pháp cảm giác được nằng, vô pháp chạm tới nằng.

Tô Tần thân thể run lên bần bật, 1 cổ dòng nước xiết xuyên chảy qua thân thể, hỏa lạt cảm giác lập tức theo 1 điểm kia cấp tốc phô khai, nằng có chút không tự chủ dời thân thể mình.

_ Hằng, chờ 1 chút! - Tô Tần đột nhiên đẩy hấn ra- Chờ 1 chút, Hằng!

_ Làm sao vậy? - Tư Mã Hằng ngẩng đầu, mơ màng song mắt nhìn nằng hỏi.

_ Ta, ta có việc... ...- Nằng có chút bối rối, 2 mắt không dám nhìn hấn, ánh mắt do dự.

_ Ta cũng có sự, rất vội sự, nếu như chuyện của người không có gấp như vậy, như vậy trước xong xuôi chuyện của ta, chúng ta lại từ từ nói chuyện, thế nào? - -Cái kia, cái kia... ...- Nằng suy nghĩ hồi lâu rất cuộc

mới nhớ tới muốn hỏi điều gì- Y Thủy Liên nói, đem đó người cùng nàng cùng 1 chỗ? - Nàng ta nói câu kia, nàng thủy chung để ý.

_ Buổi tối nào? - Tư Mã Hằng nghi hoặc.

_ Nói như vậy, các người cùng 1 chỗ rất nhiều buổi tối sao?! - Tô Tần lông mày dựng lên, 1 chậu nước lạnh từ đầu rót xuống, nàng lúc này nhìn chăm chăm Tư Mã Hằng, nhìn hấn từng biểu tình, nếu là người kia trả lời phải, như vậy nàng lập tức đưa hấn đập xuống giường, không chút do dự!

Tư Mã Hằng tự nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, khoe miệng câu dẫn ra, lộ ra hấn đặc hữu đầu độc cười, tới gần mặt của nàng, phun nhiệt khí, tà ác hỏi- Nếu là có, người sẽ làm như thế nào?

Tô Tần mân khởi miệng, lộ ra mặt ngọt cười- Liền giống như vậy! - Nàng cung khởi chân, bỗng nhiên đá về phía bụng dưới hấn.

Tư Mã Hằng 1 tay đè lại chân của nàng, cố định ở trên giường, toàn bộ thân thể đặt hết ở tại trên người của nàng, Tô Tần khuôn mặt nhỏ nhắn liền hồng thắm.

_ Người đang ghen! - Tư Mã Hằng ngửi nàng- Oa, thật lớn mùi giấm!

_ Tư Mã Hằng, buông tay, người thật hèn hạ! - Tức chết nàng, lại còn không biết xấu hổ hỏi mình là buổi tối nào- Người đừng muốn bính ta, đừng nghĩ dùng tay chạm qua nàng ta bính ta!

_ Vậy ta càng không thể buông tay! - Tư Mã Hằng rất thích ý nhìn thấy nàng như vậy thẹn thùng, gò má đỏ bừng, đôi môi lại càng đỏ tươi, như vậy cũng có thể tạo ra dục vọng cho hấn.

_ Uy... ...- Tô Tần hé miệng, vừa định mắng hấn, lại bị hấn hung hăng hôn- Ngô, ngô, ngô... ..

Hỗn đản, đại hỗn đản! Tô Tần 1 bên dưới đáy lòng mắng, khoe mắt 1 bên còn không nhin được chảy ra nước mắt.

_ Tần nhi, người khóc? - Tư Mã Hằng phát hiện mình vui đùa khai lớn, vội vàng giải thích- Tần nhi... ..

_ Hỗn đản, đại hỗn đản! - Tô Tần đơn giản lớn tiếng khóc lên- Cư nhiên làm như vậy... ..

_ Tần nhi, đừng khóc, ta không có, ta phát thệ, ta không có! - Tư Mã Hằng đối với độc chiêu này của nàng thật hết cách, tựa hồ nàng vừa khóc liền khiến hấn chỉnh trái tim đều nhéo lên.

_ Người nói láo! - Nha , mới vừa rồi còn hỏi ta là buổi tối nào!

_ Ta phát thệ, lấy danh dự của ta phát thệ, ta thật không có cùng nàng ấy thế nào, khi đó ta bị bệnh, nàng ấy ở phòng của ta lý chiếu cổ ta, không hơn! - Kính nhờ, hấn khi đó cả ngày chỉ có thể nằm 1 đồng đản độn vượt qua, ở đâu có tinh lực cùng nàng ấy làm cái gì kia!

_ Thế nhưng nàng ta nói, đem đó cùng người cùng 1 chỗ! - Hừ, đừng nghĩ dùng bất luận cái gì đồ ngon đồ ngọt lừa gạt nàng, truy hỏi kỹ càng sự việc là tinh thần của nàng!

_ Đừng nghĩ dùng như vậy mượn cớ để trốn! - Tư Mã Hằng ngăn trở ý đồ của nàng, đem song tay của nàng giơ cao khỏi đỉnh đầu, dùng 2 chân đem chân của nàng ngăn chặn, hôn lên cổ của nàng- Đừng nghĩ, người chỗ nào cũng không thể đi, người mới vừa nói không được dùng bàn tay chạm qua người khác đến bính người, như vậy ta sẽ không bao giờ buông tay, bởi vì ta chưa bao giờ chạm qua người khác, mà ta cũng sẽ không bao giờ buông tay ra, người là của ta!

Khi hấn hôn lên môi của nàng, hấn liền biết, hấn yêu cực kỳ vị đạo này, yêu cực kỳ của nàng mềm mại, cái loại cảm giác này cơ hồ đưa hấn ép điên, đáy lòng ở chỗ sâu trong kia phân khát vọng liền bùng 1 cái, dường như lửa cháy lan ra đồng cổ tinh hỏa, càng không thể vãn hồi.

_ Hằng? - Tô Tần nhìn thấy hấn đáy mắt kia phân chân thành, nàng hiểu hấn, hấn là cái kiêu ngạo nhân, càng chán ghét nói dối.

_ Vì thế, người tạo hỏa, nên người phải tới diệt! - Hấn lần này đè xuống đầu, không hề cho nàng bất cứ cơ hội nào phản bác.

Tô Tần cũng trở về ứng hấn yêu.

_ Tần nhi, Tần nhi... ...- Hắc không ngừng ở bên tai của nàng thấp gọi, thân thể càng không ngừng chạy nước rút.

Tô Tần chăm chú nắm lấy bờ vai của hắc, ướt đầm mồ hôi dưới thân ga giường, thân thể dường như là ở trong biển rộng trải qua sóng lớn thuyền nhỏ, ở sóng gió trung phiêu đảng, chỉ có chăm chú nắm lấy bờ vai của hắc mới có thể bảo đảm không bị sóng gió đánh vỡ.

_ Hằng... ...- Hắc là vậy nhiệt tình, tựa 1 đoàn hỏa, như vậy lửa nóng, phải đem nàng tan ở trong thân thể.

_ Tần nhi, Tần nhi... ...- Hắc đạt tới xác định địa điểm.

Kia 1 cái chớp mắt, bọn họ đạt tới đám mây tốt đẹp nhất, thấy được mặt trời mọc đẹp nhất, cảm nhận được thanh âm dễ nghe, kia 1 cái chớp mắt, Tô Tần tựa hồ thấy được ánh sáng thiên đường.

_ Hằng... ...- Tô Tần nằm ở trong ngực của hắc, vươn tay nhẹ nhàng mà đùa bỡn hắc trên trán kia ướt sũng tóc, nghịch ngợm ở trước ngực của hắc qua lại vẽ vòng tròn.

_ Tiểu yêu tinh! - Tư Mã Hằng đè lại tay nàng tùy ý chạy, đặt ở trước ngực, tà mị vươn tay vòng qua hông của nàng đem nàng kéo gần thân thể của mình, da thịt kề sát da thịt.

Tô Tần khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng cái bỗng nhiên xoát đỏ 1 mảnh- Xấu xa, sắc lang!

_ Sắc lang là như thế này làm! - Tư Mã Hằng tinh lực tràn đầy, hắc lật thân đem Tô Tần đặt ở dưới thân, hôn lên môi của nàng.

_ Ngô... ...- Tô Tần rất cố gắng mới đẩy hắc ra- Hằng, cái kia... ...

Tư Mã Hằng tự nhiên không có cho nàng cơ hội mở miệng, lại 1 vòng triền miên, hắc thật sâu tiến vào, cùng nàng cộng phó mây mưa.

Tô Tần tựa ở trước ngực hắc ngum lớn thở phì phò, vui thích qua đi trên mặt 1 mảnh đỏ bừng, nàng chưa từng nghĩ tới Tư Mã Hằng sẽ như thế kịch liệt, thế nhưng nàng cũng rất ngọt mật, có thể nằm ở trong ngực của hắc, cảm thụ kia phân cường liệt tim đập, thì ra là kiện chuyện tuyệt vời như vậy.

_ Hằng, vì sao ngươi muốn thay đổi chủ ý, muốn khôi phục ký ức? - Tô Tần không rõ vì sao chỉ là 1 đêm, hắc liền cải biến chủ ý.

Tư Mã Hằng trầm mặc 1 hồi- Đêm qua phụ hoàng triệu kiến ta cùng Lục đệ.

_ Hắc, vậy ngươi nhìn thấy phụ hoàng ngươi, như vậy hắc có phải là các chủ Thiên các không? - Tô Tần vừa nghĩ tới cái người cụt 1 tay kia, đáy lòng liền sợ hãi, hắc cái loại này băng lãnh trung lại mang theo vô cùng quang mang chói mắt làm cho từ nàng đáy lòng cảm thấy phát lạnh, nàng không thích ánh mắt hắc, cái loại này như ưng bàn băng lãnh đáng sợ ánh mắt tựa như nhìn chằm chằm con mồi của mình.

_ Không phải, hắc là phụ hoàng của ta.

_ Cái gì! - Tô Tần kinh ngạc địa chỉ khởi thân mình, nhìn hắc- Kia người Dạ Lãnh bọn họ gặp được là ai?

_ Oa nha... ...- Tư Mã Hằng ngả ngón dùng ánh mắt trên dưới nhìn nhìn, đáy mắt dự vọng lại lần thứ 2 hiện lên- Ta thích!

_ Sắc lang! - Tô Tần lập tức đem thân thể khóa lại trong chăn, sau đó hung hăng trừng hắc liếc mắt 1 cái, nam nhân này, tâm lý muốn cũng chỉ có chuyện này!

_ Là ai trước câu dẫn ta! - Tư Mã Hằng hoàn toàn tháo xuống kia phân lãnh khốc trong ngày thường, biến thành 1 bộ dáng sắc ma.

_ Vào trọng điểm trả lời vấn đề của ta đi! - Tô Tần dùng 10 ngón bắn 1 chút đầu của hắc- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

_ Ái chà, ngươi nghĩ mưu sát chồng sao! - Tư Mã Hằng 1 phen kéo qua nàng, hung hăng ở trên mặt hôn 1 chút- Là chủ ý của phụ hoàng, đều là hắc 1 tay bày ra !

Đương lúc Tư Mã Hằng nói xong sự kiện chính, Tô Tần kinh ngạc hô 1 tiếng.

— Làm sao vậy?

— Phụ hoàng của người thực sự rất yêu người, hẳn đều đem vương vị truyền lại cho người! - Tô Tần không nghĩ tới thậm chí có như vậy phụ thân, vì cứu nhi tử có thể hai mươi mấy năm đối với hắn chẳng quan tâm, nhưng chính là tại phía sau nhìn như chẳng thèm quan tâm, nhưng lại là 1 loại thâm trầm yêu, chỉ là loại này yêu làm cho người ta khó có thể hiểu, chỉ ít nàng liền vô pháp phản biện, yêu 1 người thực sự sẽ như vậy vất vả.

— Người cũng khó hiểu, đúng không- Tư Mã Hằng cảm thấy cũng khó hiểu, bắt quá hắn lại tin, phụ hoàng đích xác yêu mình cùng mẫu phi, cũng lấy phương thức hắn cho rằng tốt nhất đến bảo hộ mẹ con bọn họ.

— Hằng, nếu là có như vậy 1 ngày, người sẽ chọn dùng loại phương thức đến bảo hộ ta nào? - Tô Tần trong lúc bất chợt có chút hiểu kỳ, không biết câu trả lời của hắn sẽ là như thế nào.

Vĩnh viễn cùng 1 chỗ! — Ta sẽ không buông tay, bất kể nguy hiểm như thế nào, ta cũng sẽ không buông tay người ra, trừ phi, người không muốn... ...- Tư Mã Hằng nhìn Tô Tần.

— Ta nói rồi, ta sẽ không nguyện ý chỉ làm nữ nhân đợi ở phía sau người, ta nguyện ý, đứng ở cạnh người, cùng người! - Tô Tần vươn tay cùng 10 ngón tay của hắn tương giao- Trừ phi người muốn buông tay ta ra.

Tư Mã Hằng đem nàng chăm chú ôm vào trong ngực, hôn nhẹ mái tóc của nàng- Tần nhi, người nhưng nghĩ kỹ, nói như người vậy sau này, ta liền tuyệt đối sẽ không buông tay người ra, kiếp này người đừng mơ tưởng theo bên cạnh ta né ra!

— Ân! - Tô Tần ngẩng đầu lên, hôn mặt của hắn, thập phần nghiêm túc nói- Ta cũng vậy, Hằng, kiếp này trừ phi người muốn buông tay ta ra, bằng không, ta sẽ không rời khỏi bên người người!

— Tiểu yêu tinh! - Hắn vô cùng thân thiết nói xong, hôn lên môi của nàng- Người coi như là chạy trốn tới chân trời góc biển, ta cũng sẽ tìm được người!

— Hằng, người còn nhớ rõ trước đây đã từng hỏi qua ta hạnh phúc định nghĩa là cái gì không? - Tô Tần xoa xoa hắn tóc dài, nàng thích tóc của hắn, so với tơ lụa còn muốn nhu thuận, còn muốn thuận trượt, nàng có lúc thích đem tóc dài của hắn cùng mình quấn quýt cùng 1 chỗ, đem chúng nó thắt.

— Ân, như vậy đáp án của người bây giờ là? - Tư Mã Hằng vươn tay nhẹ nhàng mà ở trên người của nàng qua lại vẽ vờ, khước miệng tiểu ý dử nồng.

— Ân, đáp án của ta... ..

— Là cái gì?

— Hạnh phúc là này! - Nàng đem cùng hắn chăm chú tương giao tay cầm khối, đáy mắt lóe ra vui vẻ quang mang- Người chính là hạnh phúc của ta.

Tư Mã Hằng hôn mu bàn tay nàng, thật sâu nhìn nàng- Là người làm cho ta biết định nghĩa của hạnh phúc, mà ta không bao giờ nguyện buông tay nữa, làm cho hạnh phúc như lưu sa giữa kẽ tay, len lén trốn thoát!

Đây chính là nhờ hắn theo trong hoàng cung đi ra hậu, liền hi vọng lập tức có thể khôi phục ký ức, hắn không muốn tượng phụ hoàng vậy, dùng tuổi già đến sám hối, đến nhớ lại, giống như cùng Tần nhi nói, yêu là hành động, không phải chờ đợi.

— Ngạc, người nói bọn họ ở nơi đó ngày người đã bao lâu? - Si chạy tới thời gian, cửa chỉ có Mị cùng Vồng ở coi chừng.

Vồng lúng túng ho khan mấy tiếng- Chúng ta theo sáng sớm chính là chỗ này.

— Khụ khụ... ...- Mị lúng túng ho khan mấy cái.

— A... ...- Si miệng há thật to, Vồng rất phụ trách đưa hắn hàm dưới khép lại- Đừng như thế kinh ngạc! - Mặc dù chính hắn cũng rất kinh ngạc, chưa từng thấy qua chủ tử ngậy người như vậy, bắt quá xem ra, hắn đối Tô tiểu thư thập phần để ý, vô luận là trước khi hắn mất đi ký ức, hay là sau, Tô tiểu thư đều là người hắn yêu sâu sắc nhất.

— Người tra được tin tức gì sao? - Vồng hỏi.

— Ân, ta tra được 1 ít tin tức, ta nghĩ chủ tử sẽ hết sức cao hứng có thể khi nghe được tin tức này- Si có chút đắc ý.

— Y tiểu thư thế nào tới- Ngay Si hết sức cao hứng muốn tranh công thời gian, Vồng lại đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Y Thủy Liên chính hướng bên này đi tới, xem ra tựa hồ là chiếm được tin tức gì, sắc mặt hết sức khó coi, cơn tức 10 phần hướng bên này đi tới.

— A, nga, sự tình có chút không ổn... ...- Si lập tức lắc đầu.

Y Thủy Liên thịnh thế lảng người hướng Si bọn họ vung tay lên- Tránh ra!

— Thứ lỗi, Y tiểu thư, gia nhà ta sớm đã phân phó, hôm nay có sự, ai cũng không thể đi vào quấy rầy! - Si đã sớm nhìn nàng không vừa mắt, cứ nhiên lừa hấn nói không được nói sự thật cho chủ tử, làm hại hấn bị chủ tử hung hăng trách phạt 1 phen, đến nay mông vẫn còn rất đau! Vì thế hấn vừa thấy nữ nhân này liền nổi khỉ!

— Người tính toán gì, cứ nhiên dám chặn đường ta- Y Thủy Liên căn bản không đem Si để vào mắt- Cút ngay, đừng cản đường! - Nói xong nàng không khách khí chút nào vung kiếm lên.

Si nghiêng người nhanh chóng tránh thoát, kiếm khí sát qua gò má của hấn, 1 đạo vết máu lập tức xuất hiện ở trên mặt.

— Người, điên sao! - Mị lập tức lắc mình đến bên người Si, nàng có chút yêu thương nhìn hấn, sau đó sắc mặt hơi trầm xuống chuyển hướng Y Thủy Liên- Y tiểu thư, chúng ta vì xem người là thượng khách nên đối với người khách khí, thế nhưng không có nghĩa là người có thể khi dễ chúng ta bất cứ người nào!

— Đúng vậy, Y tiểu thư, ta khuyên người vẫn là đi nhanh đi, đừng làm chủ tử càng thêm chán ghét, đến lúc đó tới sắc mặt cũng khó nhìn! - Vồng cũng đi tới giữa bọn họ, sắc mặt sống nguội nhìn về mặt hấn Y Thủy Liên.

So sánh với Tô Tần đáng yêu cùng chân thành, Y Thủy Liên thâm độc thực sự làm cho người ta chán ghét!

— Người, các người! - Y Thủy Liên không nghĩ tới chính mình còn chưa nhìn thấy Tư Mã Hằng liền bị 3 người này chế nhạo 1 phen, trong cơn tức giận hướng bên trong hô lên- Hằng, ta biết người ở bên trong, ta muốn gặp người!

Môn kéo kẹt 1 tiếng mở ra, Tư Mã Hằng ôm lấy Tô Tần từ bên trong đi ra.

Đương Tư Mã Hằng nhìn thấy Y Thủy Liên thời gian, ánh mắt bỗng nhiên trở nên ám trầm, tâm sinh ghét ngại (chán ghét + ngại ngần), vừa mới muốn mở miệng lại bị Tô Tần ngăn lại.

— Hằng, để cho ta cùng nàng đơn độc nói chuyện!

— Không được, vạn nhất nàng ấy đối với người bất lợi làm sao bây giờ! - Hấn hiểu biết Y Thủy Liên, tâm tư của nữ nhân này không phải bình thường thâm trầm, hấn sợ Tần nhi sẽ bị hại.

— Hằng, người yên tâm, ta sẽ tự bảo vệ mình, nếu như muốn trở thành nữ nhân có thể đứng ở bên cạnh người đứng sóng vai, ta cũng không thể 1 mặt trốn ở phía sau người, ta muốn cường đại lên, cường đại để có thể bảo vệ mình, không liên lụy người, mà hôm nay chính là ta muốn bán ra bước đầu tiên! - Tô Tần vươn tay ôm lấy hông của hấn, tựa đầu tựa ở trong ngực của hấn- Hằng, ta nghĩ ta có thể tự xử lý, người cứ yên tâm đi, ân!

— Người a! - Tư Mã Hằng xoa xoa mái tóc dài của nàng, vừa mới tắm rửa quá, mái tóc dài của nàng sẫm nhạt hương vị, đó là vị đạo hấn thích- Được rồi, theo người, bất quá ta sẽ không cách người quá xa, nếu như có chuyện gì, người lập tức liền lớn tiếng kêu!

— Ân, ta biết! - Tô Tần hướng hấn lộ ra mặt ngọt cười, sau đó buông tay ra hướng Y Thủy Liên đi đến.

Y Thủy Liên bị Si bọn họ chặn ở ngoài cửa đã hết sức tức giận, bây giờ nhìn thấy Tư Mã Hằng cùng Tô Tần ra song nhập đối, còn như vậy thân mật, đáy lòng của nàng 1 đoàn lửa giận ở đốt.

2 mắt chặt chẽ nhìn chăm chăm hướng chính mình đi tới Tô Tần, hận không thể đem nàng kia trương đắc ý mặt xé rách mới giải hận.

_ Y tiểu thư, mượn 1 bước nói chuyện! - Tô Tần cũng rất hận nữ nhân này, bất quá, nàng bây giờ lại không hận nàng ấy nữa, bởi vì nàng cảm thấy nữ nhân này rất đáng thương, đáng thương đến vì đạt được 1 nam nhân căn bản không yêu chính mình mà không từ thủ đoạn nào, đáng tiếc đến cuối cùng nàng lại cái gì cũng không có được, bất quá đáng thương người tất có đáng trách chỗ, vì thế bây giờ như vậy đều là chính nàng ta gieo gió gặt bão!

Y Thủy Liên hừ lạnh 1 tiếng, theo Tô Tần đi tới rừng trúc.

Ba ————— 1 thanh âm vang lên khởi, Tô Tần vừa mới xoay người, trên mặt liền bị nàng quắc 1 cái.

_ Người! - Tô Tần che mặt, giận không kềm được nhìn nữ nhân trước mắt vẻ mặt lo lắng- Người dựa vào cái gì đánh ta!

Nha, nàng còn chưa có hưng sư vấn tội, nữ nhân này đảo trước hoành đứng lên!

_ Tiện ~ nhân! - Y Thủy Liên lại kén khởi bàn tay, vừa định đánh xuống, lại bị Tô Tần giữ lại, nàng còn chưa kịp phản ứng, trên mặt liền kết kết thật thật đã trúng Tô Tần 1 cái tát.

Ba, ba ————— 2 tiếng qua đi, Y Thủy Liên trên mặt hơn 2 hồng chường ấn.

_ Người đánh ta! - Y Thủy Liên ngạc nhiên nhìn nàng, nha đầu này lúc nào trở nên lợi hại như thế, vừa rồi động tác đều ở trong nháy mắt hoàn thành, nàng cũng không kịp nhìn thấy Tô Tần động tác, trên mặt mình liền đã trúng 2 bàn tay.

_ Người nên đánh! - Tô Tần hung hăng hất ra tay nàng- Y Thủy Liên, 2 bàn tay này là cảnh cáo người, đừng tưởng rằng có Thiên các cho người chỗ dựa người là muốn làm gì thì làm, theo sau này khởi, ta sẽ không bao giờ lui bước nữa, ta càng sẽ không đem Hằng tặng cho người, tự giải quyết cho tốt, nếu còn muốn dùng cái chủ ý quỷ quái gì thương tổn Hằng, ta tuyệt đối sẽ không buông tha người, hôm nay 2 bàn tay này chính là ví dụ tốt nhất!

_ Tô Tần! - Y Thủy Liên kêu tên nàng- Người cho là người thắng!

_ Thế nào, bây giờ người còn thấy không rõ sao! - Tô Tần cảm thấy nữ nhân này chính là ả điên, không thể nói lý!

_ Hừ, ta cũng bồi người 1 câu, còn nhiều thời gian! - Y Thủy Liên đến gần nàng, 2 mắt lại phụt ra ra hàn độc ánh mắt- Ta sẽ không buông tha, Hằng là của ta, ai cũng đừng mơ tưởng theo bên cạnh ta cướp đi hần! Ta sẽ đoạt lại hần, chẳng ngại sẽ dùng thủ đoạn tối hèn ti tiện nào, ta cũng sẽ không đem hần tặng cho người!

_ Người điên rồi! - Tô Tần nhìn Y Thủy Liên kia phó nhe răng trợn mắt biểu tình, lắc lắc đầu- Ta mặc kệ người, bất quá, ta cũng nói cho người biết, có bản lĩnh thì cứ tới, bản tiểu thư cũng không phải dễ chọc!

_ Hảo, chúng ta chờ xem! - Y Thủy Liên quăng tay áo, nổi giận dùng dùng đi ra ngoài.

Tô Tần nhìn nàng lúc gần đi ánh mắt oán độc kia, đáy lòng đánh cái rùng mình, nữ nhân này là rắn rết tâm địa, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào, bây giờ nàng đảo đã thật chọc giận Y Thủy Liên, mặc dù vừa nàng lời thề son sắt, lòng tin 10 phần, thế nhưng muốn thực sự cùng nữ nhân này so với hung ác đến, nàng thật đúng là có chút bận tâm, dù sao, nữ nhân 1 khi điên đứng lên, chuyện điên cuồng gì cũng đều làm ra được.

_ Tần nhi, người làm sao vậy? - Dạ Lãnh vừa vặn kinh qua vườn, nhìn thấy Tô Tần 1 người ngơ ngác đứng ở nơi đó, đi tới, lại phát hiện trên mặt của nàng có câu hồng chường ấn- Ta mới nhìn thấy Y Thủy Liên, có phải hay không nàng đánh người!

_ Ta không sao- Tô Tần liềm khởi lo lắng thần sắc trên mặt, lúc quay đầu lại là 1 mảnh tiểu ý liên tục- Được rồi, thương thể trên người người như thế nào rồi?

Dạ Lãnh vươn tay nhẹ nhàng xoa 1 chút gương mặt nàng, Tô Tần thân thể cứng đờ, lại không có né tránh, đối với Dạ Lãnh nàng có chỉ là thua thiệt cùng ấy vậy.

Cảm giác được thân thể nàng cứng còng, Dạ Lãnh chỉ là hội ý cười- Ta không sao, nhưng thật ra người, bây giờ triệt để cùng nữ nhân kia tuyên chiến, sau này người tính toán thế nào?

Tô Tần vừa định trả lời, thân thể liền bị người kéo qua, đụng vào trong 1 lồng ngực rộng lớn, bên tai vọng khởi Tư Mã Hằng thấp thỏm thanh âm- Ta sẽ bảo hộ nàng, sẽ không lại làm cho nàng bị thêm bất luận cái gì thương tổn!

Dạ Lãnh nao nao, lập tức mặt lại giãn ra cười nói- Là ta quá lo lắng, Hằng vương gia, bây giờ người đã cùng Thiên các đối lập, bước tiếp theo người muốn làm như thế nào?

Tư Mã Hằng nhìn Tô Tần, hắn vốn không muốn ở trước mặt nàng nói này đó, thế nhưng hôm nay nghe xong nàng nói lời kia, hắn thật sâu cảm động, nàng nói muốn cùng mình đứng chung 1 chỗ, cộng đồng đối mặt tương lai không biết rõ, nàng nói muốn cùng mình cùng tiến thoái, không trốn tránh, không né trốn, chỉ là vì hắn, nàng nguyện ý trả giá tất cả.

93. Chương 93: Cả Đời Yêu Nàng!

Nàng như vậy tình thâm, hắn tại sao có thể không cảm động, tại sao có thể không yêu sâu đậm!

Tư Mã Hằng vươn tay, đem nàng ủng tiến trong lòng, sau đó ngẩng đầu nhìn Dạ Lãnh- Phụ hoàng cùng Thiên các trong lúc đó giao dịch ta không để ý tới, ta sẽ không vì đạt được giang sơn mà đem người yêu chấp tay nhường cho kẻ khác!

Nghe vậy, Tô Tần nghi ngờ nhìn về phía hắn, hắn mới vừa nói là có ý gì?

Dạ Lãnh lại tựa hồ như hiểu cái gì, hắn chỉ là khẽ mỉm cười, sau đó hướng Tư Mã Hằng gật gật đầu- Vậy tốt rồi, ta còn lo lắng, sợ người sẽ rơi vào thế khó xử, bây giờ xem ra, là ta quá lo lắng! Người đã sớm đưa ra quyết định, nếu là như vậy, ta cũng sẽ đem hết toàn lực giúp đỡ người!

Dạ Lãnh phía sau liền là cả Lãnh Nguyệt bảo, cho dù Lãnh Nguyệt bảo bị Hồ Thanh Ca hồng y đại pháo âm cái phá tan tành, nhưng Lãnh Nguyệt bảo thực lực chân chính vốn được ẩn giấu bảo vệ phía sâu, bởi vậy nếu Dạ Lãnh chịu đem hết toàn lực giúp Tư Mã Hằng, cũng chính là ý, hắn sắp xuất động Lãnh Nguyệt bảo cường đại nhất, vũ khí bí mật nhất, bởi vậy, Tư Mã Hằng cơ hội chiến thắng lại lớn hơn rất nhiều.

Tô Tần đầy cõi lòng cảm kích nhìn Dạ Lãnh, đối với hắn không có sự đền đáp xứng đáng nào, nàng ngoại trừ cảm kích lại vô pháp làm ra cái gì đáp lại, điều này làm cho nàng thập phần áy náy, thế nhưng nàng lại nghĩ không ra phương pháp gì để đền bù đối với hắn thua thiệt!

Tựa hồ là nhìn thấu nàng đáy lòng áy náy, Dạ Lãnh lập tức mở miệng nói- Kỳ thực Lãnh Nguyệt bảo cùng Thiên các từ trước đến nay luôn bất hòa, cho dù Hằng vương gia không ra tay, Lãnh Nguyệt bảo cũng muốn cùng Thiên các quyết 1 phen thắng bại, bây giờ có Hằng vương gia tương trợ, ta nghĩ sẽ thuận lợi rất nhiều!

Tư Mã Hằng vùng lên sang sảng cười nói- Ta còn phải đa tạ Dạ công tử to lớn tương trợ! - Kỳ thực hắn cũng thập phần cảm tạ Dạ Lãnh, nếu không phải là hắn, mình cùng Tần nhi cũng không thể đi tới hôm nay!

Đúng lúc này, phía sau truyền đến 1 trận tiếng bước chân dồn dập.

_ Khởi bẩm vương gia, ngoài cửa có 1 nữ tử tên là Tần Như Nguyệt muốn cầu kiến!

_ Là Như Nguyệt, mau mời nàng ấy tiến vào! - Tô Tần vội vàng nói.

Không bao lâu sau, Tần Như Nguyệt vẻ mặt mệt mỏi lao đảo đi đến, nàng vừa nhìn thấy Tô Tần, liền nước mắt rơi như mưa, phác quỳ xuống bên chân của nàng, khóc hô- Tô tiểu thư, van cầu người, cứu ca ca ta!

_ Như Ca, hắn làm sao vậy? - Tô Tần vội vàng nâng dậy nàng, hỏi= Người đừng vội, đem sự tình nói rõ ràng!

_ Ca ca ta hắn, hắn, hắn bị người bắt đi! - Tần Như Nguyệt tựa hồ bị rất lớn khiếp sợ, vừa mới nói xong câu đó liền ngất luôn.

_ Nàng ấy thế nào? - Tô Tần lo lắng đứng ở đầu giường nhìn Dạ Lãnh vì Tần Như Nguyệt thi châm, trán của nàng ấy toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh, chân mày chặt tít, tựa hồ ở chịu đựng cái gì đau đớn kịch liệt,

Tô Tần vụn phần lo lắng, nàng ấy cái gì cũng chưa nói rõ đã bất tỉnh, rốt cuộc Như Ca đã xảy ra chuyện gì, hẳn bây giờ ở nơi nào, an toàn không?

— Nàng bị người hạ độc! - Dạ Lãnh sắc mặt cũng không tốt nhìn.

— Hạ độc, là ai ác tâm như vậy, cứ nhiên đối 1 nữ tử yếu đuối hạ độc! - Tô Tần không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như thế.

— Xem ra, là có người không muốn nàng ấy còn sống tới báo tin! - Dạ Lãnh thần sắc ngưng trọng, hẳn vì Như Nguyệt lau đi thái dương mồ hôi hột, đáy mắt lo lắng lại rõ ràng.

— Nàng ấy sẽ không có việc gì chứ? - Tô Tần lo lắng, rốt cuộc là ai như thế nhẫn tâm!

— Trong đêm nay, nàng ấy nếu như có thể qua được, như vậy sẽ không sự, nếu như bất quá ngược lại, như vậy... - Dạ Lãnh không dám nói tiếp nữa.

— Đáng ghét, để cho ta biết là ai làm, ta sẽ đốt da hắn! - Tô Tần nắm chặt nắm tay, vụn phần phẫn nộ.

— Ta biết là ai hạ độc! - Dạ Lãnh đem ngân châm theo thân thể Như Nguyệt lý rút, đặt ở 1 chén nước lý, dính dính, trong nước lập tức hiện ra 1 đoàn tử sắc.

— Đây là? - Tô Tần cùng Tư Mã Hằng đều thò đầu lại, nhìn về phía trong bát.

— Tử phù dung! - Dạ Lãnh thu hồi ngân châm, bỏ vào trong nước tiêu độc.

— Ta biết là ai bắt Tần Như Ca đi rồi, còn cấp Tần Như Nguyệt hạ độc! - Tư Mã Hằng lập tức hiểu được.

— Là ai! - Tô Tần nắm lấy tay hắn, kích động hỏi.

— Tử phù dung xuất xứ từ Thủy Nguyệt quốc, theo tử phù dung lý lấy ra chất độc nghiên cứu chế tạo thành độc được là sở trường đặc biệt của Thủy Nguyệt quốc! Cũng chỉ có Thủy Nguyệt quốc mới có loại độc chất này! - Tư Mã Hằng đột nhiên nghĩ đến trước gặp được cái kia nam tử tên là Lãnh Dạ Hoàng, chẳng biết tại sao, giữa trán hắn kia luồng lạnh lùng sắc bén làm cho hắn luôn luôn cảm thấy bất an!

— Thủy Nguyệt quốc! - Tô Tần không hiểu- Bọn họ trảo Như Ca để làm chi?

— Tất cả chỉ có thể chờ Như Nguyệt cô nương tỉnh lại mới biết được, chúng ta bây giờ cũng chỉ có thể chờ!
- Dạ Lãnh ngồi trở lại trên giường, vươn tay vì Như Nguyệt chà lau đi nàng thái dương không ngừng chảy ra mồ hôi hột.

— Ta cũng ở nơi đây cùng nàng! - Tô Tần cũng không yên lòng, tính toán cùng Dạ Lãnh cùng nhau chờ Như Nguyệt tỉnh lại.

— Tần nhi, miệng vết thương của ngươi mới vừa khôi phục, cần nghỉ ngơi thật tốt, ta sẽ phái người ở chỗ này cùng Dạ công tử! - Tư Mã Hằng có chút bá đạo, lại có 1 chút yêu thương.

— Thế nhưng, ngươi cũng bị thương, không thích hợp thức đêm, vết thương của ngươi... - Tô Tần vừa mới muốn mở miệng, lại bị Dạ Lãnh ngăn lại.

— Hằng vương gia nói có lý, Tần nhi, ngươi hay là trước đi nghỉ ngơi, nơi này có ta ở là được!

Ở Dạ Lãnh khuyên bảo hạ, Tô Tần mới miễn cưỡng đáp ứng quay về chờ tin, khi nàng vừa vào cửa lúc, thân thể lại bay lên không bị Tư Mã Hằng ôm vào trong lòng.

— Hằng? - Tô Tần nghi ngờ hỏi- Ngươi làm sao vậy?

— Tần nhi, ngươi đối Dạ Lãnh cảm thấy thế nào? - Tư Mã Hằng đột nhiên ôm lấy nàng, tựa đầu chôn sâu tiến mái tóc của nàng lý, trong giọng nói mang theo nhàn nhạt phiền muộn.

— Hắn là 1 người tốt- Tô Tần không biết hắn vì sao lại hỏi như vậy.

— Người tốt? - Tư Mã Hằng trong giọng nói dẫn theo 1 tia không vui, tay hoàn ở hông của nàng lại khấn mấy phần- Có bao nhiêu hảo?

Bị hắn như thế căng thẳng túm, Tô Tần uốn ngực lên, hít sâu 1 hơi, khoe miệng từ từ câu dẫn ra- Có rất nhiều hảo... a!

Khi nàng nói ra “Hảo” thời gian, Tư Mã Hằng bỗng nhiên buộc chặt cánh tay, Tô Tần kinh hô lên- Tư Mã Hằng, người buông tay, ta còn muốn thở!

_ Người nói hửu hảo... - - Đột nhiên hửu trở nên có chút bất an, ký ức trước đây đã không có, nàng cùng Dạ Lãnh trong lúc đó nhất định cũng đã trải qua 1 số chuyện, mà mình cùng nàng ở quãng thời gian đó lý lại không có cùng nhau, điều này làm cho hửu cảm giác sâu sắc bất an, có lúc lo được lo mất mới là chuyện dễ cho người ta lo lắng, cho nên khi hửu nghe được Tô Tần nói đến Dạ Lãnh tốt thời gian, tim của hửu giống như là bị người hung hăng nhéo khởi, tay cũng không tự chủ buộc chặt mấy phần.

_ Hửu là người tốt mà! - Tô Tần khoe miệng tiểu ý lại dữ nòng, khi thấy nàng nói xong câu đó hậu, thân thể bị hửu bỗng nhiên kéo lại gần, còn chưa kịp mở, đôi môi liền bị ngăn chặn.

Hửu mang theo 1 chút dỗi, 1 chút bá đạo, nhiều hơn là mê luyến, hung hăng hôn lên môi của nàng.

1 xoay người, Tô Tần bị ấn tới trên giường, vai mát lạnh, tay hửu liền đã cởi ra vạt áo, trượt tiến vào.

Tê _____ Tô Tần thấp giọng thở ra, kia nhẹ nhẹ lãnh khí theo cổ áo chỗ quán nhập, tay hửu mang đến cảm giác băng lãnh ở trên da thịt chạy.

_ Lãnh, Hằng, người làm gì thế! - Tô Tần giãy giụa nghĩ muốn đem tay hửu đẩy ra, lại bị hửu đặt tại đỉnh đầu.

_ Tần nhi! - Tư Mã Hằng đột nhiên rất nghiêm túc nhìn nàng.

_ Ngạc? - Tô Tần chưa từng thấy qua hửu như vậy nghiêm túc, trong lúc nhất thời có chút không thích ứng- Thế nào?

_ Người nói hửu hảo, như vậy người thích hửu không? - Tư Mã Hằng hôm nay nhưng thật ra muốn truy hỏi kỹ càng sự việc này, hửu muốn rút ra căn châm dưới đáy lòng kia, Dạ Lãnh nhìn Tô Tần biểu tình là vậy nghiêm túc, vậy đích tình sâu, hửu không phải không thấy được, mà Tần nhi nhìn Dạ Lãnh đáy mắt mặc dù không có như hửu vậy đích tình, lại luôn luôn ở trong lúc lơ đãng có chút thất thần, giữa bọn họ tựa hồ có nào đó ẩn ý, chỉ cần nhìn đối phương liền biết đối phương suy nghĩ gì, hửu không thích bọn họ đối diện, cái loại này ánh mắt giao lưu giữa tri kỷ làm cho hửu bất an.

_ Thích! - Tô Tần trừng mắt nhìn, kinh ngạc nhìn Tư Mã Hằng, khi hửu nghe được chính mình nói thích thời gian, kia sắc mặt nói có bao nhiêu khó coi, thì có bấy nhiêu khó coi.

_ Thích hửu sao? - Nàng dám lặp lại lần nữa, trong thân thể lửa giận ầm ầm tụ tập.

_ Ha hử, ta nói thích, không phải cái loại thích người nghĩ! - Tô Tần rốt cuộc hiểu rõ, thì ra vị vương gia đại nhân này đang ghen a!

_ Không cho cười, trả lời ta! - Vẻ mặt của hửu rất nghiêm túc.

_ Nga! - Tô Tần thề lưỡi, lại thiếu chút nữa bị hửu cắn- Người đang ghen sao?

Tư Mã Hằng đưa mắt nhìn nàng 1 hồi, mới nói- Ân, ta thật đang ghen! - Ăn thật lớn 1 ca giấm chua, chỉ là bởi vì hửu nhìn ánh mắt của nàng, có lúc hửu cảm giác mình rất không thể nói lý, nhưng lại nói không nên lời cái gì đạo lý đến, loại cảm giác này làm cho hửu bất an, làm cho hửu cảm thấy giống như là tuy có trong tay nhưng không thể nắm bắt được, làm cho hửu toàn thân khó chịu.

Tô Tần xì bật cười, đưa tay hoàn thượng hông hửu- Ta nói Dạ Lãnh hảo, đó là xuất phát theo góc độ khách quan, lấy khách quan thái độ đến bình phẩm hửu, trên thực tế, người cũng không thể phủ nhận hửu không tốt, nếu như ta nói hửu không tốt, đây chẳng phải là càng thêm khả nghi, đúng hay không?

_ Ân... - - Có chút tâm không cam tình không nguyện- Nhưng ta hỏi chính là cảm giác người đối với hửu- Tiểu yêu tinh, đừng hóng nói sang chuyện khác.

_ Ta nói chính là cảm giác đối hửu, bất quá, ta cũng chỉ là thưởng thức tính cách hửu, không hơn, người chân chính trong lòng ta là người, vĩnh viễn đều là người!

_ Đây còn không sai biệt lắm! - Tư Mã Hằng nặng nề mà hôn 1 chút môi của nàng, hài lòng câu dẫn ra khoe miệng- Như vậy người đối với hửu là có thiện ý?

— Ân, ta thiếu hẳn ân tình, đây là ta tối không biết phải như thế nào hồi báo.

— Cái này dễ thôi! - Tư Mã Hằng cười nói, chỉ cần không phải nha đầu này thích hẳn ta là được rồi, về phần thế nào bồi thường, hẳn sẽ đem hết toàn lực bồi thường Dạ Lân.

— Dễ làm?

— Ân, chỉ cần người tin ta, ta sẽ giúp người đem kia phân thua thiệt ý đều bồi thường thành! - Tư Mã Hằng đạt được đáp án của nàng hậu, trong lòng kia khối cự thạch cuối cùng rơi xuống, hẳn nhẹ nhàng mà đẩy ra vài sợi tóc trên trán nàng- Tần nhi... ..

— Ân? - Vì sao hôm nay người kia như thế trường tình?

— Sinh đứa nhỏ cho ta đi!

— Khụ khụ!- Tô Tần ngạc nhiên được liền hô hấp đều ra nghẹn lại, liên tục đánh vài cái ho- Người, người nói cái gì!? - Trời ạ! Chỉ mong là nàng nghênh ngang!

— Ta nói, ta nghĩ muốn có đứa nhỏ, muốn người sinh đứa nhỏ! - Tư Mã Hằng nhìn thấy nàng vẻ mặt quần khốn, đầy lòng trộm nhạc, khó có được nhìn thấy Tần nhi như vậy kinh hoảng thần tình, thu hồi nanh vuốt, như 1 cái thất thổ con thỏ nhỏ, trên khuôn mặt đỏ bừng nhỏ nhắn lộ vẻ ngượng ngùng.

— Cái kia, cái kia, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, chúng ta còn có chuyện càng thêm trọng yếu phải làm! - Tô Tần gấp đến độ sắc mặt đỏ lên, vội vã dùng tay đẩy ra lồng ngực ép sát của hắn.

Kính nhờ, sinh con, đau lắm! Mặc dù nàng chưa sinh, bất quá trước đây ở cô nhi viện thời gian, nàng cũng từng đến bệnh viện phụ giúp, khi đó nhìn thấy là đó phụ nữ có thai sinh con như thế thống khổ, vắn vẹo biểu tình, còn có giống như giết lợn bàn rỗng âm thanh, đều là ác mộng của nàng! Nàng mới không cần!

— Tần nhi! - Tư Mã Hằng lần này lại dị thường kiên định, thần tình trở nên thâm trầm ngưng trọng, bất quá bên miệng kia mặt tiểu ý lại ngày càng tà mị- Chúng ta hiện nay đích thực là có chuyện càng thêm trọng yếu phải làm, tỷ như... ..

Hắn nặng nề mà đè ép xuống, hôn lên nàng mở ra môi, dùng sức mút vào, đầu lưỡi bá đạo xông vào trong miệng của nàng, cướp đoạt mỗi 1 chỗ, cùng của nàng đình hương quần quýt cùng 1 chỗ.

Thấp suyền thanh liên tiếp, tay chảy xuống bên hông, dùng sức xé ra, xiêm y như hoa tản ra, lộ ra nàng như tuyết bần mềm mại da thịt, nhìn dưới thân vẻ mặt đỏ bừng, e thẹn nữ tử, đầy mắt hẳn, dục vọng tăng vọt.

— Tần nhi... ..- Hẳn không chỉ 1 lần thâm tình hô hoán lên tên của nàng, ở mỗi lần gần đến thời điểm cao trào, hẳn luôn luôn thâm tình gọi lên, sau đó thân thể bỗng nhiên 1 hướng, đem chính mình đưa đến chỗ sâu nhất trong thân thể nàng, cùng nàng cộng phó mây mưa.

— Người nói cái gì! - Âm u trong góc phòng, 1 đạo thanh âm trầm thấp vang lên.

— Phụ thân, Hằng hẳn vì yêu nữ kia lại đánh hài nhi 1 bạt tai! - Y Thủy Liên không nghĩ tới Tư Mã Hằng sẽ tuyệt tình đến như vậy, lò xo nước mắt liền như vậy chảy ra.

— Được rồi, Liên nhi, người cũng đừng khổ sở, chỉ cần thời cơ thành thực, vi phụ cam đoan, Tư Mã Hằng tiểu tử kia vẫn là trốn không thoát lòng bàn tay của người! - Quý mặt người trấn an nói- Bất quá, hôm nay là thời kì phi thường, người tốt nhất chớ đi chọc Tư Mã Hằng cùng Tô Tần, tất cả nghe vi phụ an bài!

— Thế nhưng phụ thân... ..

— Không có thế nhưng!0 Quý mặt tiếng người sắc câu lệ nói- Chuyện mà vi phụ chờ đợi suốt 18 năm qua, ai cũng không cho phá hư, bao gồm người! Liên nhi!

Chưa từng thấy qua phụ thân như vậy tức giận, Y Thủy Liên cũng chỉ đành cường chế xuống bất mãn trong lòng, ủy khuất cúi đầu- Dạ, hài nhi đã biết!

— Liên nhi, vi phụ biết sẽ ủy khuất người 1 chút, bất quá vi phụ đáp ứng người, nhất định đạt thành tâm nguyện của người!

— Ân, dạ! - Y Thủy Liên không biết phụ thân nói kế hoạch rút cuộc là gì, bất quá, nàng cũng biết phụ thân là cái mạnh mẽ vang dội người, ngộ nghịch hắc kết quả so với tử đều đáng sợ, lúc nhỏ nàng từng thấy tận mắt qua phụ thân trừng phạt 1 gã phản bội người, cái loại tiếng kêu không thể chết kinh khủng này đến nay vẫn gấp khúc ở trong đầu, lái đi không được, cho dù là nữ nhi của hắn, nàng cũng như trước đối phụ thân có mang thật sâu kính nể ý.

— Đây là được rồi! - Quỷ mặt người hài lòng gật gật đầu, đưa mắt hướng ngoài cửa sổ- Liên nhi, tin vi phụ, ngày ấy không xa đâu!

Dưới màn đêm, 1 vòng trăng sáng nhô lên cao, như nước ánh trăng nhẹ nhàng ôn nhu chiếu nghiêng xuống, phủ kín đầy đất bạc vụn, lóng lánh 1 chút tế quang tăng đá lộ, 1 đường lạnh lẽo như nước, Tô Tần chân trần, giẫm nát đá vụn trên đường, kia thấu tâm thấu lạnh chui thẳng lòng bàn chân mà lên, nàng nhin không được đánh cái rùng mình

94. Chương 94: Đau Tới Tận Đáy Lòng!

Lạnh quá! - Tô Tần 2 tay ôm vai, ngẩng đầu vọng nguyệt, lãnh ý theo 4 phương 8 hướng vọt tới, kia cổ hàn ý quanh quẩn trong lòng, bắt đầu mùa đông , thế nhưng ở đây khí trời lại không có nhiều biến hóa lớn, không biết mặc bắc Yên Sơn quan sẽ như thế nào, Hạnh nhi đã đi đâu trở về, còn có Thủy Như Nguyệt, còn có Tư Hương viên đại gia, không biết các nàng ấy trong phủ có khỏe không? Rất nhớ lão ngoan đồng cùng mọi người trong thôn! Trong lòng ấm áp, cúi đầu nhìn lại, là 1 đại đoàn tuyết cầu trắng, Tô Tần vô cùng thân thiết vuốt nó mềm mại bộ lông- Tuyết, người đều lớn như vậy, người cũng nhớ các nàng chứ?

Trong lòng tiểu bạch cầu vô cùng thân thiết dùng đầu cọ cọ mu bàn tay nàng, Tô Tần có chút phiền muộn, khe khẽ thở dài- Ta cũng rất nhớ các nàng!

Chẳng biết tại sao, nàng muốn trở về nhìn, nhìn 1 lần nữa kia hùng vĩ Yên Sơn quan, 1 lần nữa bước trên địa phương phụ thân Yên Phi Tuyết đã từng đi qua từng chỗ 1!

Chính lúc đang than nhẹ, trên vai trầm xuống, 1 cổ ấm áp theo bả vai phiếm khai, quay đầu lại nhìn thấy Tư Mã Hằng đang đứng ở phía sau mình, mồm khởi khoe miệng hướng chính mình khẽ mỉm cười- Tại sao không khoác thêm bộ áo khoác mà đã liền ra ngoài?

— Ta không lạnh, chỉ là muốn làm bình tĩnh hạ, ảm ỉ đến người? - Tô Tần tựa đầu ở trong ngực của hắn.

— Không có, người suy nghĩ việc gì? - Đến như vậy xuất thần.

— Ta nghĩ hồi Yên Sơn quan- Nàng tưởng niệm tất cả nơi đó, tưởng niệm đại gia, xoay người, vươn 1 tay khác ôm lấy hắn, có chút làm nũng nói- Hằng, chúng ta cùng nhau trở về đi!

— Người thực sự muốn trở về? - Tư Mã Hằng nhẹ nhàng mà xoa xoa mái tóc dài của nàng, tỉ mỉ bàn thuận trượt cảm giác làm cho hắn vui sướng.

— Ân, người xem, liền Tuyết cũng muốn! - Nói xong nàng đem trong lòng Tuyết giơ cao lên.

— Được rồi, ta mang người hồi nơi đó, bất quá, người phải đáp ứng ta 1 việc.

— Chuyện gì?

— Hồi về nơi đó thì có thể, bất quá người chuyện gì cũng phải nghe ta, nhất là không thể tùy ý ly khai tầm mắt của ta- Tư Mã Hằng đem Tuyết phóng xuống mặt đất, đem Tô Tần chăm chú ôm vào trong ngực.

— Đây coi là cái gì, nhốt? - Tô Tần lại kinh hô muốn chạy trốn khai, lại bị hắn gắt gao ôm lấy- Ta không đồng ý! - Tốt xấu gì nàng cũng là Tư Hương viên chủ tử, như vậy làm cho người ta trói lại còn ra thể thống gì, nàng còn gì là mặt!

— Không đáp ứng, vậy khỏi quay về! - Tư Mã Hằng cũng bản hạ mặt.

__ Hảo! - Tô Tần trả lời thẳng thắn.

__ Hảo? - Tư Mã Hằng nao nao, tay hơi chút buông lỏng ra 1 chút, nàng lại còn nói hảo? Hắn không nghe lầm chứ?!

__ Đó là tự nhiên, người là phu, phu vì cương, ta tại sao có thể không nghe? - Tô Tần giả hoạt cười, trong mắt lóe ra nhỏ vụn quang mang.

__ Ân! - Tư Mã Hằng rất là hưởng thụ, gật gật đầu, bắt quá hẳn khoe miệng tiểu ý nhưng có chút tà- Mặc dù người nói rất êm tai, vì phu ta cũng rất thích, bắt quá... ..

__ Bắt quá cái gì? - Nàng cũng vuốt mông ngựa chụp thành như vậy, hẳn còn dám ý kiến, hay là hẳn phát hiện bí mật của mình? Tô Tần mi tâm vừa nhảy, len lén liếc nhìn Tư Mã Hằng, nhìn thấy sắc mặt hẳn như thường, đáy lòng mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo, người này còn chưa có phát hiện!

__ Bắt quá, người thân thể vừa mới hảo, vì phu không yên lòng, hơn nữa vạn nhất người có thai, càng thêm không thích hợp lặn lội đường xa, dù sao thời gian cũng đủ, không như chúng ta trước làm hôn sự, sau đó thì cùng đi, thế nào? - Tư Mã Hằng thần sắc như thường, chỉ là khoe miệng kia mặt cười đắc ý lại càng ngày càng đậm.

__ Ai, ai nói có thai! - Tô Tần hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

__ Dù cho hiện tại không có, tương lai cũng sẽ có, không như chúng ta đem hôn sự trước làm, miễn cho có vạn nhất, đột nhiên có, người muốn bụng bự ngồi kiệu hoa sao? - Tư Mã Hằng trộm cười, mỗi đêm hẳn đều như vậy cố gắng, muốn đứa nhỏ tuyệt đối không phải là việc gì khó!

__ Không biết e lệ, ai muốn bụng bự ngồi kiệu hoa! - Tô Tần bị hẳn nói xong vẻ mặt đỏ bừng, tay nhỏ bé ở trước ngực của hẳn chủy đánh.

__ Vậy sớm làm, nếu không, ta cũng không dám cam đoan người sẽ không bụng bự ngồi kiệu hoa! - Nói xong hẳn còn tà tà hướng nàng bằng phẳng bụng ngắm kĩ.

__ Tư Mã Hằng! - Tô Tần thực sự rất không biết nói gì, người kia càng ngày càng háo ~ sắc!

__ A, Tuyết đâu? - Tô Tần đột nhiên phát hiện, trên mặt đất kia đoàn bạch hồ hồ thịt heo cầu đã không còn.

__ Nó sớm đi!

Ngay bọn họ liếc mắt đưa tình thời gian, Tuyết đã sớm quyền thân thể quyền ở mềm mại oa lý ngủ.

__ Tiểu heo lười! - Tô Tần nhẹ giọng nói.

__ Tần nhi, ta là nói thật, gả cho ta đi, chúng ta lập tức thành thân! - Tư Mã Hằng đem mặt nàng hết nhìn đông tới nhìn tây bày chính- Ta hi vọng càng nhanh càng tốt!

__ Ta muốn người gả cho ta, càng nhanh càng tốt! - Tư Mã Hằng cầm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, rất nghiêm túc nói.

__ Vội vã như vậy? - Tô Tần trừng mắt nhìn, mặc dù nàng cũng rất muốn gả cho hẳn, bắt quá hình như hẳn so với chính mình còn muốn sớm ruột hơn!

Tư Mã Hằng cúi đầu, đem nàng ôm chặt- Lập tức sẽ có chiến sự, ta hi vọng trước lúc xuất phát thú người vào cửa!

__ Khoan, cùng ai đánh? - Tô Tần có chút khản trương, chưa từng nghe Tư Mã Hằng đề cập qua, hôm nay thế nào trong lúc bất chợt đã nói sắp có chiến sự?!

__ Thủy Nguyệt quốc! - Tư Mã Hằng ôm nàng ngồi ở ghế đá thượng- Bây giờ tất cả mọi người cho rằng là Thủy Nguyệt quốc phái người ám sát phụ hoàng, như vậy xuất binh chinh phạt là tất nhiên, mà nay phụ hoàng bệnh nặng, chỉ có ta cùng với Lục đệ mới có thể đảm trọng trách này, phụ hoàng sớm đã có chí tâm diệt Thủy Nguyệt quốc, lần này chi chiến, sợ rằng sẽ rất lâu dài!

Hắn lo lắng, 1 khi khai chiến, hắn sẽ không nhàn rỗi bận tâm Tần nhi, vì thế hắn muốn trước lúc xuất chinh đem bọn họ hôn sự định ra, cũng thành toàn của mình 1 cái cọc tâm sự!

— Người sợ ta chạy? - Tô Tần bắt hảo vươn tay, hoàn thượng cổ của hắn, nhíu mày nói.

— Người dám! - Tư Mã Hằng không chút suy nghĩ, thốt ra- Tối chân trời góc biển ta cũng sẽ đem người bắt trở lại!

— Ta làm sao dám! - Nói xong Tô Tần nghịch ngợm hướng hắn nháy mắt 1 cái, sau đó hôn hắn 1 chút.

Ha hã, còn chưa có thành thân, đã nghĩ thế nào ra lệnh, nàng Tô Tần mới không phải cái loại mặc người ta thu xếp kia, nàng có ý nghĩ của mình, càng thêm không thích bị người khác kiểm chế!

— Đây còn không sai biệt lắm! - Tư Mã Hằng phát hiện, hắn bây giờ đối với Tô Tần loại này nhu thuận thái độ là càng ngày càng hưởng thụ, hắn hài lòng nâng má trái, chỉ chỉ- Còn có ở đây!

— Sắc lang! - Tô Tần liếc hắn 1 cái, bắt quá như trước ở trên mặt của hắn hôn 1 cái, sau đó lại hôn miệng hắn, vươn tay, ở trước ngực của hắn quần a quần, câu a câu, câu được Tư Mã Hằng toàn thân khô nóng khó nhịn.

— Tiểu yêu tinh, người chờ, về phòng cho người hảo xem! Tư Mã Hằng đè lại nàng kia loạn ngón tay, trong thanh âm tràn ngập dục ~ vọng.

— A, đây là cái gì! - Đột nhiên Tô Tần bỗng nhiên vươn tay chỉ phía sau hắn.

— Cái gì? - Tư Mã Hằng bản năng quay đầu, thừa dịp hắn ngây người trong nháy mắt, nhảy khỏi ngực của hắn, bỏ chạy!

— Khẩu khí thật lớn a, Hằng vương gia, chân dài ở trên người của ta, ta nghĩ muốn chạy đi đâu liền hướng chỗ đó chạy! - Tô Tần vừa chạy vừa kêu- Có bản lĩnh đuổi theo ta thì nói!

— Tô Tần! - Tư Mã Hằng lửa giận, dục hỏa nhất tề công tâm, hắn hỗn hển đuổi tới- Người chờ đó, chờ ta bắt được người, đem người áp ở trên giường, áp đến chân người mềm, nhìn người còn thể nào chạy!

Như thế xích ~ lõa ~ lõa theo Tư Mã Hằng trong miệng nói ra quả nhiên là 1 loại kỳ tích, hơn nữa hắn nói rất lớn thanh, rất sợ Tô Tần nghe không được, Tô Tần tức giận mặt đỏ rần.

— Nam nhân này, quả thật không biết e lệ! - Bắt quá Tô Tần trong lòng lại là rất mật ngọt, nam nhân này vì mình, là cái gì tôn nghiêm đều buông xuống, hắn là thật rất yêu chính mình!

Đương nhiên ngoại trừ Tô Tần ra còn có 3 người thập phần không có ý tứ, Si, Mị, Vong 3 người trốn ở góc khuất, nhìn khắp sân truy đuổi 2 người, thần sắc khác nhau, có chút thẹn thùng.

Hazz —————

Si nhẹ nhàng mà thở dài, lắc lắc đầu, chủ tọa bọn họ a, 1 khi gặp Tô tiểu thư, cái kia anh dũng vô địch hình tượng không còn sót lại chút gì, thậm chí ngay cả như vậy xấu hổ lời nói đều không e dè nói ra, tốt xấu gì cũng chiếu cố 1 chút bọn họ này đó người cô đơn chứ!

Hắn nhìn Mị, lại trừng 1 chút Vong, trong ánh mắt ai oán rất nhiều, hình như đang trách hắn đang làm bóng đèn nổi danh trong truyền thuyết, còn là vĩnh viễn không bị cái loại này ma diệt!

Vong mi tâm vừa nhảy, thu được Si cảm tức ánh mắt hậu, hắn không nói gì ngẩng đầu, nhìn bầu trời đêm, than nhẹ 1 tiếng, đều là mặt trăng nhạ được họa, ai kêu đêm nay ánh trăng như vậy liêu người, trêu chọc nhân tâm a, trêu chọc nhân tâm nha!

Kết quả là, Vong rất tự giác cúi đầu, sau đó về phía sau rút lui, chậm rãi, chậm rãi thối lui đến trong góc phòng âm u, ai oán về góc tường.

— Khụ khụ, àh Mị, chuyện lần đó, đa tạ người! - Si rốt cuộc thành công đem Vong cái kia bóng đèn đuổi đi, thế là hắn bắt đầu đối Mị nói- Ta, kỳ thực, cái kia, cái kia... ..

Hắn có chút nói lắp, nói nửa ngày lẳng cũng không có thể nói hoàn, khi hắn nghĩ kỹ lời muốn nói, vai lại bị người điểm điểm.

__ Chuyện gì! - Hấn cảm tức nhìn lần thứ 2 xuất hiện ở trước mặt mình Vồng, người này không phải đi rồi sao, tại sao lại đi ra đại sát phong cảnh!

__ Nàng sớm đi! - Vồng là hảo tâm đi ra nói cho hấn biết, ở nơi này ngay lúc hấn khổ tư thời gian, Mị đã sớm đi khỏi.

__ A! - Si nhìn lại, quả nhiên không thấy bóng dáng Mị- Người làm gì thế không sớm nói cho ta biết!

__ Là chính người muốn ta đi! - Hấn nhún vai, 1 bộ biểu tình “Đáng đời người”- Người còn không đuổi theo, nếu không truy, liền không còn kịp!

__ Đều tại người! - Si liếc hấn 1 cái, vội vã đứng dậy đuổi theo.

__ Hazz, đầu năm nay, người tốt làm không được! - Vồng ngẩng đầu, kia luân trăng tròn như trước đeo ở trên trời, trong sáng, sáng tỏ, hấn lắc đầu- Đều là mặt trăng gây họa! - Bây giờ liền tim của hấn đều có chút bị treu chọc!

Ngày thứ 2, Dạ Lãnh sáng sớm liền tới đập Tô Tần môn.

Tô Tần vốn định đứng dậy, lại bị Tư Mã Hằng chăm chú ôm lấy.

__ Ta khôn! - Tư Mã Hằng bá đạo đem nàng kéo hồi lại trong ngực của mình.

__ Hằng, Dạ Lãnh khẳng định có việc gấp, người buông tay! - Tô Tần thập phần bất đắc dĩ, người kia theo tối hôm qua khởi liền không an phận, cả đêm treu ghẹo mãi đến bình minh, bây giờ hấn đảo là mệt mỏi trước mình.

__ Không buông! - Tư Mã Hằng vùi đầu vào tóc của nàng- Ta mệt mỏi, đêm qua quá cực khổ, người phải bồi ta!

Tô Tần sắc mặt trắng được đỏ bừng, nàng 1 ngum cắn mu bàn tay hấn.

__ A! - Tư Mã Hằng bị đau bụng lỏng tay ra, Tô Tần nhân cơ hội bò xuống giường, mặc quần áo tử tế, nói với hấn- Người cũng vội mặc quần áo mau, nói không chừng là Như Nguyệt tỉnh!

Nhìn bóng lưng Tô Tần, người nào đó ỨC TỐT, hấn đêm qua như vậy ra sức, thế nào hôm nay nha đầu kia vẫn là như thế có tinh thần! Không tinh thần nhưng thật ra chính hấn! Không có thiên lý a!

95. Chương 95: Ngọt Tới Đáy Lòng!

Tần nhi, ta lãnh... ...- Tư Mã Hằng bán sườn vạt áo, lười biếng vươn tay đem thắt lưng Tô Tần lăm tiến trong lòng, tay ở hông của nàng thượng không an phận qua lại ma sát. __ Lãnh, người xuyên nhiều 1 chút là được! - Tô Tần liếc hấn 1 cái, lãnh còn ăn mặc ít như vậy, tự tìm khổ ăn!

__ Tần nhi... ...- Tư Mã Hằng khóa nhất kiện đại bào lông cừu màu đen dây thắt lưng mạ vàng, sau đó thuận thế đem Tô Tần cũng khóa tiến áo choàng lý, ái muội ở bên tai nàng nói nhỏ- Cùng nhau, như vậy mới không lạnh!

Tô Tần nhưng không muốn xuất môn như thế – Đùng như vậy, nhân gia nhìn vào sẽ cười nhạo!

__ Không như vậy cũng được, người cũng đừng hồng xuất môn! - Tư Mã Hằng bắt đầu chơi xấu, đơn giản lôi Tô Tần nằm trở lại trên giường- Thà là như thế này, nếu không chúng ta khỏi ra cửa nửa bước!

Tô Tần biết vướng mắc trong lòng hấn, thế là đành phải gật gật đầu- Được rồi, cùng nhau liền cùng nhau!

Kết quả là, Tô Tần phủ chung đại bào cùng Tư Mã Hằng lý, Tư Mã Hằng lúc này mới hài lòng mở cửa, lại thấy Dạ Lãnh vẻ mặt lo lắng.

__ Làm sao vậy? - Tô Tần chưa bao giờ nhìn thấy Dạ Lãnh như vậy hoảng loạn.

__ Như Nguyệt tỉnh- Dạ Lãnh dừng lại 1 chút- Bất quá, nàng... ..

Tô Tần nhìn thần sắc của hấn có chút quái dị- Tỉnh lại không phải tốt sao, làm sao vậy?

— Người hay là đi xem 1 chút, ta, ta không biết nói thế nào!

Tô Tần cùng Tư Mã Hằng đối liếc mắt nhìn, Dạ Lãnh biểu tình rất giống là gặp quỷ, điều này làm cho Tô Tần thật tò mò, thế là nàng vội vã kéo Tư Mã Hằng hướng gian phòng Như Nguyệt đi đến.

Đương lúc Tô Tần 1 bước vào phòng, 1 bình sứ liền hướng nàng bay tới.

— Cẩn thận! - Tư Mã Hằng nhanh tay nhanh mắt, vội vã đem nàng kéo đến trong lòng, nghiêng người tránh thoát cái bình sứ kia, lập tức nghiêm nghị quát- Lớn mật!

— Các người đều xéo ngay cho ta, các người đều là 1 đám dê xồm, không đi ngay, ta kêu police! - Trên đầu giường truyền đến 1 trận tiếng gào.

Police?! Đương Tô Tần nghe thế cái từ này lúc, 1 cái giật mình hiện lên trong óc!

— Người! - Tư Mã Hằng vừa mới muốn mở miệng, lại bị Tô Tần ngăn lại.

— Chờ 1 chút, Hằng, làm cho ta cùng nàng đơn độc nói chuyện!

— Không được, cử chỉ của nàng ấy bất thường, không cẩn thận sẽ làm bị thương người! - Tư Mã Hằng đối với vị Tần Như Nguyệt sau khi tỉnh lại hành vi phát sinh đặc biệt đại chuyển biến này thập phần không yên lòng, vừa rồi chỉ là đem cái bình sứ ném qua đây, vạn nhất nàng khởi xướng ngoan đến, trực tiếp ném vật nguy hiểm tựa như cái ghế gì đó đến, đây chẳng phải là rất nguy hiểm sao.

— Sẽ không, người yên tâm, ta sẽ bảo vệ tốt chính mình!

— Ta cùng người, 1 mình người ta không yên lòng!

— Hằng... ...- Tô Tần bắt đầu làm nũng- Người đã nói phải tin tưởng người ta rồi mà, để cho ta trở thành nữ nhân có thể cùng người đứng sóng vai, như vậy liền bắt đầu từ lần này đi, được không?

Tư Mã Hằng nhìn Tô Tần, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu- Vậy chính người cẩn thận, ta đứng ngay cửa, nếu như có chuyện gì, người lập tức kêu ta!

Tô Tần ở trên mặt của hắn hôn 1 cái, sau đó cười nói- Ân, ta biết!

Tư Mã Hằng lúc này mới hài lòng lui ra ngoài, hắn tướng môn khép lại, xoay người lại đối diện thượng ánh mắt hỏi của Dạ Lãnh.

— Hằng vương gia, Tần nhi nàng 1 người ở bên trong? - Dạ Lãnh nhìn thấy chỉ có Tư Mã Hằng đi ra 1 mình, liền hỏi- Người lưu nàng 1 người ở bên trong, Như Nguyệt nàng ấy... ...

— Người nói cho ta biết, Như Nguyệt nàng ấy sao lại thành như vậy, người có phải hay không đối với nàng ấy? - Tư Mã Hằng mặc dù đối với Như Nguyệt ấn tượng không phải rất sâu, nhưng ở trong ký ức của hắn, Như Nguyệt hẳn là cái ôn nhu nữ tử, làm sao sẽ trở nên như vậy hung hãn, thậm chí có 1 chút điên cuồng.

— Không! - Dạ Lãnh trên mặt trắng bệch lập tức hiện lên 1 tia khả nghi đỏ ửng- Ta không có đối với Tần cô nương vô lễ, ta chỉ là giúp nàng thay đổi 1 chút khăn mặt, vốn định lại vì nàng thi châm, lại làm sao biết nàng ấy đột nhiên tỉnh, sau khi mở mắt ra nhìn thấy ta liền bắt đầu hét chói tai... ...

Dạ Lãnh cũng thập phần vô tội, hắn căn bản chẳng biết tại sao sẽ như vậy, Như Nguyệt tỉnh hậu hình như tính tình đại biến, trở nên có chút giống người nào đó, tương đương hung hãn, sau đó Dạ Lãnh len lén đưa mắt đầu hướng Tư Mã Hằng, lại thấy hắn cũng là vẻ mặt nghi hoặc.

Ngay 2 nam nhân ở bên ngoài nhú mảy suy ngẫm thời gian, trong phòng lại truyền đến tiếng kinh hô của 2 nữ nhân.

— Làm sao vậy! - Tư Mã Hằng liền không cần suy nghĩ, lập tức hướng vào trong phòng, lại nhìn thấy Tô Tần cùng Tần Như Nguyệt ôm cùng 1 chỗ, thân tình kích động, có loại cảm giác hận trễ tương phùng!

— Các người đây là? - Dạ Lãnh cũng cùng ở sau người vọt vào, khi hắn nhìn thấy ôm cùng 1 chỗ 2 người lúc, có chút mờ mịt.

— Người qua đây! - Tư Mã Hằng sắc mặt trầm xuống, đem Tô Tần theo bên người Tần Như Nguyệt lôi về, kéo vào trong lòng, tựa ờ tuyên bố hắn quyền sở hữu.

— Hằng, người đừng như vậy, mọi người đều đang nhìn kìa! - Tô Tần chịu không nổi hấn như vậy bá đạo, giãy giụa muốn rời khỏi ngực của hấn, lại bị hấn lăm chặt hơn.

— Người cùng nàng ấy ôm cùng 1 chỗ làm chi? - Tư Mã Hằng trong giọng nói dẫn theo 1 tia ghen tuông.

— Hằng, người sẽ không liền giấm chua của nàng ấy cũng ăn chứ! - Trời ạ, liền nữ nhân giấm chua cũng ăn, hấn cứ nhiên lòng dạ hẹp hòi!

— Người chính là Hằng vương gia đi, Tần nhi cùng ta vừa mới nói về người! - Tần Như Nguyệt cười từ trên giường đứng lên, hướng Tư Mã Hằng gật đầu, kia tiểu ý liên tục trên mặt, hoàn toàn không có vừa rồi sợ hãi cùng kinh hoảng, nhưng thật ra nhiều hơn rất nhiều ngại ngùng cùng thiếu tự nhiên.

— Nàng đây là? - Dạ Lãnh ngạc nhiên nhất, vừa rồi cái kia nữ tử nhe nanh múa vuốt, vẻ mặt cảnh giới cao ở bên trong đó, thế nào mới 1 lát sau, Tô Tần liền đem nàng phục tùng như vậy dịu ngoan.

— Nàng không có việc gì, bất quá là...- Tô Tần nhìn Dạ Lãnh, lại nhìn 1 chút Tư Mã Hằng, tựa đang suy nghĩ có nên hay không đưa cái tin tức tàn khốc này, lại còn phải đi nói cho bọn họ biết.

— Bất quá, cái gì? - Tư Mã Hằng trước hết cảm thấy được gì đó, hấn cúi đầu ở bên tai Tô Tần nhẹ hỏi-Có phải hay không nàng cũng cùng người giống nhau?

— Hằng, người thật thông minh! - Tô Tần hướng hấn gật gật đầu- Bất quá, Như Nguyệt nàng lại là... ...- Cô gái trước mắt chính như Tư Mã Hằng sở suy đoán, giống như Tô Tần, là linh hồn chiếm dụng, cái kia chân chính Tần Như Nguyệt đã không còn, bây giờ bám vào trên người nàng người là 1 cái linh hồn khác.

— Tần nhi, Hằng vương gia hấn nói là sự thật? - Dạ Lãnh mặc dù không có thể tiếp thu nhanh lấy, nhưng có Tô Tần này vết xe đổ, hấn cũng có chút năng lực tiếp thu.

— Nhỉ hảo mọi người, ta là Bạch Hi Liên, rất cao hứng có thể nhận thức các vị! - Ngay Tô Tần nghĩ thế nào mở miệng đối với bọn họ giải thích thời gian, Tần Như Nguyệt trước mắt lại đột nhiên mở miệng nói.

— Người nói người tên gì? - Dạ Lãnh nao nao.

— Bạch Hi Liên- Nàng lại lặp lại 1 lần.

— Bạch Hi Liên? - Dạ Lãnh nhú mày, đem Tô Tần kéo qua 1 bên- Nàng có phải hay không biến choáng váng, nàng không phải gọi Tần Như Nguyệt sao? - Thế nào xưng chính mình —— Bạch Hi Liên?!

— Là như vậy, nàng đây... ...- Tô Tần vừa mới muốn mở miệng, lại bị Tư Mã Hằng kéo vào trong ngực của mình, Tô Tần đang định mở miệng lại bị hấn bá đạo đoạt trước.

— Nàng đích thực là Tần Như Nguyệt, thân thể là của nàng, linh hồn lại không phải là của nàng ta, mà là 1 người nữ tử khác tên là Bạch Hi Liên! - Tư Mã Hằng nói trắng ra cho Dạ Lãnh nghe, tựa như rất sợ hấn nghe không hiểu.

— Hằng...- Tô Tần có chút oán giận lấy cùi chỏ huých bính thân thể hấn- Người sao không hàm súc 1 chút! - Nàng sợ Dạ Lãnh sẽ bởi vì Như Nguyệt tử mà cảm thấy áy náy, dù sao Như Nguyệt chân chính đã chết, hiện tại nữ tử này là linh hồn chiếm được mà thôi.

Dạ Lãnh trong lúc bất chợt trở nên bình tĩnh, tĩnh làm cho Tô Tần cùng Tư Mã Hằng cho là hấn sau 1 khắc sẽ đi tự sát, bởi vì trên mặt của hấn rất rõ ràng viết rất lớn 2 chữ —— áy náy!

— Cái kia, mấy vị có thể nghe ta nói 1 câu không? - Mọi người ở đây đều rơi vào trầm tư trung lúc, bên cạnh có người bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

Bạch Hi Liên giơ lên tay nhỏ bé, lấy kỳ sự tồn tại của nàng.

— Người muốn nói cái gì? - 3 người đều đưa mắt hướng về nàng.

Trong lúc nhất thời, Bạch Hi Liên cảm giác mình thành tiêu điểm của mọi người, nàng ngượng ngùng nhún bả vai 1 cái, có chút ngại ngùng cười chỉ chỉ bụng của mình- Ta đói bụng, có thể ăn cơm trước, vấn đề của các người chờ sau khi cơm nước xong lại nói?

Dân dĩ thực vi thiên, nàng Bạch Hi Liên nguyên tắc là, tuyệt đối không thể để chính mình bị đói!

Vừa mới nói xong, sùng sục 1 thanh âm vang lên quá ————— Bạch Hi Liên rất không có ý tứ đỏ mặt, nàng thật sự rất đói, cảm giác lần này xuyên việt lấy của nàng tất cả tinh lực, đói bụng đến mức nàng có thể ăn hết 8 con trâu!

— Hằng, ta cũng đói bụng... —- Nàng ấy vừa nói như thế, Tô Tần cũng cảm giác mình đói lả, đem qua Tư Mã Hằng liền cái thời gian nghỉ ngơi đều không có ỉn, đừng nói gì đến ăn khuya! Sáng sớm liền bị Dạ Lãnh kéo dậy, bụng của nàng cũng rất đói!

— Người tới, lập tức chuẩn bị cho thức ăn, nhanh lên! - Tư Mã Hằng vừa nghe đến Tô Tần nói đói bụng, hần lập tức phân phó hạ nhân, lời của hần vừa mới rơi, lập tức có người đi chuẩn bị.

Bạch Hi Liên không hề chớp mắt nhìn nam tử trước mắt mạnh mẽ vang dội này, hần kia trương tuấn lãng trên mặt rõ ràng lộ vẻ cưng chiều tiểu ý, nhìn cô gái trước mắt, đáy mắt nhu tình làm cho người ta say mê, trong lúc nhất thời, nàng rất hâm mộ Tô Tần, có thể được nam tử như vậy ưu tú yêu.

Xoay chuyển ánh mắt, nàng lại thấy đứng ở 1 bên đang đánh giá mình Dạ Lãnh, ánh mắt của hần là vậy trong suốt, không giống Tư Mã Hằng vậy nồng đậm, lại có mị lực đặc biệt của riêng hần, mềm nhẹ như nước, thấu triệt sáng sủa, như thanh ánh trắng lại trong như nước, nhẹ nhàng ôn nhu chảy vào đáy lòng người, nếu như nói có như vậy 1 loại nam nhân, ánh mắt của hần mặc dù không thể ở trong nháy mắt hấp dẫn của người chú ý, thế nhưng, hần sẽ tượng không khí, tượng sau giờ ngọc mềm nhẹ dương quang, chậm rãi, ở trong bất tri bất giác thấm nhập lòng của người, ở trong lúc lơ đãng đem người vây quanh, chờ người chú ý lúc, hần cũng đã thành người trong cuộc sống mà người không thể thiếu, Dạ Lãnh liền là nam nhân như vậy.

Chỉ chốc lát sau, 1 bàn phong phú yến hội liền hiện ra trước mặt Bạch Hi Liên.

Tô Tần cười hi hi kéo tay Bạch Hi Liên, ngồi xuống, Tư Mã Hằng tự nhiên không khách khí chút nào ngồi ở bên người Tô Tần, Dạ Lãnh chỉ có thể ngồi ở bên cạnh Bạch Hi Liên.

Sau khi cơm nước xong, Bạch Hi Liên dùng hết 3 tiếng mới đem mình cổ sự nói hoàn, trước mặt mọi người nghe xong của nàng tự thuật hậu, đều rơi vào từng người trầm tư trung.

Đợi thật lâu sau, cũng không thấy bọn họ có phản ứng gì, ngay Bạch Hi Liên cho rằng muốn trở thành hóa thạch thời gian, Dạ Lãnh lên tiếng.

— Như vậy Tần... Bạch cô nương, người sau này có tính toán gì không? - Bây giờ nàng đã không có ca ca, lại biến thành bộ dáng như vậy, có thể nói là không chỗ nương tựa, nàng 1 nữ hài tử làm thế nào sinh tồn.

— Ta... —- Bạch Hi Liên nhìn Tô Tần- Ta theo nàng! - Dù sao đều là xuyên việt tới, tốt xấu đại gia là đồng minh, cùng nàng cùng nhau sẽ không sai!

— Tốt! - Tô Tần tự nhiên rất cao hứng, có 1 người xuyên việt đồng minh, nàng cầu còn không được!

— Không được! - Tư Mã Hằng không chút nghĩ ngợi liền phản đối, hần và Tần nhi thật vất vả cùng 1 chỗ, tại sao có thể để cho ngoại nhân tùy tiện cầm 1 cước, hần đưa mắt hướng Dạ Lãnh- Hần là đại phu của người, xảy ra chuyện, tự nhiên được do hần phụ trách!

1 câu trực tiếp đem người đóng gói ném hồi cho Dạ Lãnh.

Dạ Lãnh mi tâm vừa nhảy, hần tựa hồ còn chìm đắm ở cửa mình tự hỏi lý, chưa kịp có phản ứng, khi hần kịp lúc phản ứng lại đã muộn 1 bước.

— Đó, hần không có phản đối, nói đúng hơn là hần đồng ý, hơn nữa, lương y tâm như từ mẫu, người là ở trong tay người gặp chuyện không may, đương nhiên phải do người tới phụ trách! - Tư Mã Hằng đời nào sẽ cấp Dạ Lãnh cơ hội phản bác, trực tiếp dùng ý đức ngăn chặn miệng hần, mà Dạ Lãnh tựa hồ cũng thật có điểm áy náy, vì thế cũng không lên tiếng.

— Hần a! - Bạch Hi Liên nhú chân mày, nàng vừa rồi, hình như còn đánh hần, mắng hần là 1 đại sắc lang... .. hần sẽ không ghi thù chứ? Nàng lo lắng đưa ánh mắt hướng về phía còn ở bên cạnh tự hỏi Dạ Lãnh.

— Ta phản đối! - Tô Tần lập tức nhắc tay phản đối, nàng tự nhiên biết cảm thụ Bạch Hi Liên, vừa mới xuyên việt mà gặp phải cái loại này bất lực, cô độc, nàng không muốn để cho Bạch Hi Liên cũng cảm thụ 1

lần nữa cái loại này cô độc bất lực.

__ Phản đối vô hiệu! - Tư Mã Hằng trực tiếp đè xuống tay nàng, ở bên tai nàng nói nhỏ- Người nếu như lên tiếng nữa, đêm nay ta sẽ hảo hảo mà trừng phạt ngươi, cho ngươi nửa tháng đều không xuống giường được!

Xoát thoảng cái, Tô Tần khuôn mặt hồng thắm, thanh âm của hắn rất nhỏ, nhưng rất rõ ràng truyền vào trong tai của mình, Tô Tần tự nhiên biết Tư Mã Hằng không phải đang nói đùa, vì thế, nàng không dám vào lúc này cùng hắn giang thượng, nam nhân này thật không thể nói lý, là không quan tâm, cũng không phân trường hợp tự tung tự tác, nàng nhưng lại không dám chống đối lần này ah!

Kết quả là, như vậy 1 hồi trò khôi hài liền do Tư Mã Hằng 1 câu liền xong việc!

__ Tần nhi... ...- Bạch Hi Liên có chút bất an kéo tay áo Tô Tần, nàng vẫn là chưa có thói quen đối mặt Dạ Lãnh.

__ Không có chuyện gì đâu, Dạ Lãnh hắn rất dễ nói chuyện, hơn nữa hắn còn là 1 đại phu, người nếu là có cái gì không thoải mái, trực tiếp nói với hắn, hắn sẽ chiều cố rất cẩn thận, còn có, ta ngủ ở phòng sát viện người, người nếu như buồn phiền tới tìm ta, còn không ta sẽ tự đi tìm người!

Ân... ... Bạch Hi Liên có chút ki muốn nhìn theo Tô Tần đi xa, chính như Tô Tần trước nói, đã đến chi thì an chi, tập thói quen cuộc sống cổ đại, đầu tiên phải trước quen cái thân phận này đã.

__ Người mới vừa nói lúc rảnh rồi? - Tư Mã Hằng ôm thắt lưng Tô Tần vào phòng.

__ Ân? - Tô Tần trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

__ Như vậy đêm nay ngươi sẽ rất không rảnh! - Tư Mã Hằng tà tà cười... ...

Tô Tần ai oán nằm ở trên giường, toàn thân đau nhức làm cho nàng vô lực, liền giơ lên 1 đầu ngón tay khí lực cũng không có, giật giật thắt lưng, hảo toan... ...

__ Tỉnh? - Tư Mã Hằng bưng 1 chén nóng hằm hạp cháo loãng ngồi ở đầu giường, cười hì hì nhìn nàng- Ngồi dậy ăn 1 chút đi.

__ Hằng, ta không còn khí lực, người uy ta ăn... ...- Tô Tần thích buổi sáng như vậy ngọt ngào, vừa tỉnh đến liền có thể nhìn thấy hắn khuôn mặt tuần tú mang theo tiểu ý, trong lòng ấm áp liên tục.

96. Chương 96: Nha Đầu Kia Chính Là Khắc Tinh Của Hắn!

Vậy, ta uy người ăn! - Tư Mã Hằng uống xong 1 ngụm, sau đó cúi đầu hôn lên môi của nàng. __ Hằng, ta hảo hoài niệm loại cảm giác này... ...- Tô Tần quay đầu, nhìn hắn, tia nắng ban mai phủ lên Tư Mã Hằng là như vậy tuần lãng, nhu hòa dương quang ở gương mặt của hắn tạo nên 1 vòng cương nghị tuần mỹ như điêu khắc, tinh mỹ ngũ quan, ngâm mội ở nhu hòa kim sắc quang vịnh trung, mê huyền mắt người, tựa như ảo mộng, làm cho người ta cảm thấy đây hết thảy đều không có 1 chút chân thực, tựa hồ chỉ cần vừa mở mắt tất cả hết thảy đều hội biến mất không còn.

__ Sẽ không, ta sẽ 1 mực ở bên cạnh ngươi... ...- Tư Mã Hằng buông bát, đem nàng ôm vào trong ngực, trấn an nói- Đừng nghĩ ngợi nhiều.

__ Hằng, người chừng nào thì hồi Yên Sơn quan?

__ Rất nhanh, ta đã phân phó Si cùng Mị đi chuẩn bị, chúng ta lập tức thành thân, sau đó ta liền dẫn ngươi hồi Yên Sơn quan!

__ Hôn lễ? - Tô Tần khó có thể tưởng tượng, phía trước nàng cùng Tư Mã Duệ hôn lễ chỉ là cái quá trình, từ thủy tới chung tân lang cũng không có xuất hiện, sau dùng 1 tờ hưu thư đem chính mình như quét rác ra cửa, bộ mặt vô tồn, kỷ ức này đến nay cũng tiên minh, không hiểu sao làm nàng có chút lo lắng.

__ Đừng sợ, ta là Tư Mã Hằng, không phải Tư Mã Duệ- Tựa hồ có thể cảm giác được nàng đáy lòng bất an, hắn nhẹ nhàng mà vuốt ve tóc của nàng- Người thích màu sắc gì?

__ Lam sắc, làm sao vậy?

— Không, không có gì, người trước ngủ, ta có việc... -- Tư Mã Hằng muốn đứng lên, lại đột nhiên cảm thấy 1 trận choáng váng đầu, hần lập tức đỡ lấy sàng trụ.

— Hằng, người làm sao vậy? - Tô Tần quay đầu, nhìn thấy sắc mặt của hần có chút khó coi.

— Không có gì, chỉ là có chút choáng váng đầu- Tư Mã Hằng mở mắt, nhìn nàng trên chộc nói- Ta nghĩ là đêm qua ngủ không ngon, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều 1 chút thì tốt rồi!

— Hằng, người thực sự không có việc gì? - Tô Tần thiếu cảm thấy có chút không ổn, vốn muốn hỏi hần, Tư Mã Hằng lại so với chính mình sớm 1 bước cất bước đi ra ngoài.

Tư Mã Hằng bước nhanh đi tới ngoài cửa, tướng môn khép lại, hần lại suy yếu tựa ở trên ván cửa, nhẹ nhàng mà thở phà phò, sắc mặt than chì.

— Hằng vương gia, người làm sao vậy? - Bạch Hi Liên vừa vặn tới cửa liền nhìn thấy Tư Mã Hằng tựa ở trên ván cửa sắc mặt khó coi, tâm sinh nghi hoặc, đi lên phía trước muốn nhìn thật tỉ mỉ, lại bị Tư Mã Hằng dùng tay áo ngăn cản.

Tư Mã Hằng cuộn cuộn nổi lên tay áo xoa xoa mồ hôi trên mặt, buông tay áo lúc, trên mặt nhưng lại khôi phục yên lặng thần sắc- Người tới tìm Tần nhi, nàng ở bên trong, người vào đi!

Bạch Hi Liên chống lại hần kia lạnh lùng sắc bén ánh mắt, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn hần nữa, đợi được Tư Mã Hằng đi hậu, nàng mới gõ cửa.

— Là ai? - Tô Tần vội vã mặc quần áo tử tế, xuống giường vừa đi tới môn vừa hỏi.

— Là ta, Bạch Hi Liên.

— Là người, vào đi! - Tô Tần vội vã mở cửa hỏi- Người tìm ta có việc?

— Ta chính là buồn đến hoảng, vì muốn ngăn hoảng, muốn tìm 1 người nói chuyện phiếm thôi- Bạch Hi Liên có chút bất an đứng ở cửa, cái kia Dạ Lãnh cả ngày 1 bộ thần tình lạnh nhạt, cùng hần cơ hồ không có chủ đề chung gì để nói, Bạch Hi Liên cảm giác mình cứ như thế đi xuống sẽ nổi điên mất!

— Dạ Lãnh hần chỉ là không thích nói chuyện, kỳ thực là người rất tốt- Tô Tần không cần hỏi cũng biết vấn đề là Dạ Lãnh, nhớ lúc trước vừa mới gặp hần, hần cũng là kia đậm lạnh bộ dáng, khi đó hoàn hảo có 1 Ngô Hạo biết cách ăn nói, nếu không, nàng cũng sẽ tượng như Bạch Hi Liên bây giờ như vậy phát điên.

— Ha hã, ta thấy hần là loại người không quan tâm thế sự! - Bạch Hi Liên chép miệng- Được rồi, ta vừa mới nhìn thấy Hằng vương gia, sắc mặt của hần có chút khó coi, hần sinh bệnh sao?

— Hần? - Tô Tần sững sốt, nhớ tới vừa Tư Mã Hằng thật có chút choáng váng đầu, chỉ là mình không chú ý kỹ, chẳng lẽ hần thực sự sinh bệnh? Hần sinh bệnh gì chứ?

— Nếu như sinh bệnh, tìm Dạ công tử xem 1 chút đi- Bạch Hi Liên vươn tay ở trước mắt của nàng trên dưới quơ quơ- Tần nhi?

— Nga, không có gì, người nếu buồn chán, chúng ta liền ra ngoài dạo 1 chút đi! - Tô Tần miễn cưỡng bài trừ 1 tươi cười.

Dọc theo đường đi Tô Tần đều không có tinh thần gì, nàng 1 mực nghĩ về lời nói của Bạch Hi Liên, còn có biểu tình kỳ quái khi nãy của Tư Mã Hằng, mí mắt vẫn nhảy, nhảy đến nàng tâm tình cực kì trầm thấp.

Đi tới đi lui trước mặt lại đụng trúng 1 lồng ngực rộng, Tô Tần vừa định ngẩng đầu lên mắng người, lại nghe được 1 âm thanh trong trẻo.

— Đang suy nghĩ gì, đi được vội vã như vậy, chẳng lẽ dưới mặt đất có tiền?

Ngẩng đầu, lại thấy được hé ra diên đảo chúng sinh tuần mỹ chi mặt, 1 đôi phượng trong mắt lưu chuyển ngàn vạn mị quang, kêu gọi đôi môi hơi hé mở.

— Hồ Thanh Ca! - Tô Tần ngẩng đầu, lại nhìn thấy Hồ Thanh Ca chính vẽ mặt tiêu ý nhìn mình.

— Tần nhi! - Phía sau hần lại truyền tới 1 đạo nhu trầm giọng nữ, Tô Tần định nhân vừa nhìn, là Âu Dương Phi!

— Người cũng tới rồi!

— Ân, ta theo hần cùng nhau trở lại kinh thành tới thăm người, thuận tiện đến xem như Nguyệt cô nương!
- Âu Dương Phi ngẩng đầu, ánh mắt đối diện thượng Bạch Hi Liên, nàng hơi có 1 sát ngậy người, tổng cảm thấy Tần Như Nguyệt trước mắt tựa hồ có chút không giống cũ, bất quá lại nói không nên lời là chỗ nào không giống cũ- Như Nguyệt cô nương, chuyện ca ca ngươi ta nhất định sẽ giúp ngươi tra rõ, ngươi yên tâm ở chỗ này dưỡng bệnh, sẽ không có người đến quấy rầy ngươi.

— Như Nguyệt cô nương, ngươi không sao chứ? - Hồ Thanh Ca nheo mắt lại, nhìn Bạch Hi Liên, tựa hồ phải đem nàng xem cái thấu triệt, như vậy phân tích ánh mắt làm cho Bạch Hi Liên thập phần không được tự nhiên.

Bạch Hi Liên nhìn Tô Tần, ánh mắt hướng nàng xin chỉ thị- Nàng nên trả lời như thế nào?

— Ngạch, chuyện này nói ra rất dài dòng, chúng ta trước tìm 1 chỗ, chậm rãi nói, thế nào?

1 bình trà lớn, 2 ngọn trà, tam chén trà nhỏ... ... Tứ khắc chung sau khi đi qua, Tô Tần cuối cùng đem toàn bộ chân tướng sự kiện nói rõ ràng ra hết.

— Nói như vậy, người bắt cóc Như Ca có thể là Thủy Nguyệt quốc? - Hồ Thanh Ca tựa hồ để ý chuyện của Tần Như Ca hơn, hần nhứ chặt chân mày, thần sắc ngưng trọng- Nếu quả thật là như thế này, xem ra là phiền toái!

— Vì sao? - Tô Tần hỏi.

— Sứ giả Thủy Nguyệt quốc sáng sớm qua đã ly khai kinh thành, hướng Yên Sơn quan mà đi- Hồ Thanh Ca thở dài 1 hơi nói- 1 khi bọn họ ra khỏi Yên Sơn quan, muốn tìm về Tần Như Ca liền không còn cách nào!

— Kia còn chờ gì nữa, chúng ta lập tức đi Yên Sơn quan! - Tô Tần không chút suy nghĩ, đập bàn.

— Thế nhưng, Tần nhi, Hằng vương gia hần sẽ đáp ứng sao? - Âu Dương Phi 1 câu đem ý chí chiến đấu của Tô Tần thoáng cái đập chết hơn phân nửa.

— Chúng ta tiền trăm hậu tấu! - Tô Tần suy tư 1 hồi- Cứu Như Ca quan trọng hơn, ta nghĩ Hằng hần sẽ hiểu!

Đương Tô Tần nói Tư Mã Hằng thời gian, kia trong mắt thả ra sáng lạn lại làm cho ánh mắt Hồ Thanh Ca phai nhạt xuống, 1 cổ chua xót khổ sở tự đáy lòng lan tràn ra, hần cúi đầu, cười khổ 1 tiếng, nguyên lai có 1 số việc minh bạch là 1 chuyện nhỏ, chân chính làm được lại là 1 chuyện khác!

— Như vậy chúng ta khi nào xuất phát? - Âu Dương Phi cùng Tần Như Ca là quen biết cũ, nàng cũng hết sức lo lắng, hi vọng lập tức xuất phát đi Yên Sơn quan.

— Ngày mai, chúng ta đêm nay quay về chuẩn bị 1 chút! - Tô Tần cùng Hồ Thanh Ca bọn họ ước định hảo hậu, liền dẫn Bạch Hi Liên hồi phủ vương gia của Tư Mã Hằng.

Lúc gần đi, Hồ Thanh Ca nhìn Bạch Hi Liên kia 1 mạt ý vị thâm trường ánh mắt làm cho Bạch Hi Liên tim đập thiếu chút nữa rút ra ngoài, ánh mắt thật là sắc bén, chẳng biết tại sao, Bạch Hi Liên cảm thấy Hồ Thanh Ca đối với mình tổng tồn tại nào đó địch ý, vấn đề là nàng cũng không biết rốt cuộc vì sao chính mình lại làm cho hần có loại cảm giác này!

— Tần nhi, Hồ công tử tựa hồ không thích ta- Bạch Hi Liên đi theo phía sau Tô Tần, thần tình có chút ảm đạm.

— Đừng để ý ánh mắt của người khác, làm được đạm nhiên mới là tối chuyện hiện nay ngươi cần làm! - Tô Tần tận có khả năng an ủi Bạch Hi Liên, bởi vì nàng có thể lý giải, cũng có thể hội qua nàng loại cảm giác bất lực này, Tô Tần để lại bả vai của nàng- Chậm rãi làm quen, làm quen ở đây tất cả, sau đó người sẽ phát hiện ở trong bất tri bất giác, người đã hoàn toàn sáp nhập vào trong này.

Bạch Hi Liên gật gật đầu, hướng phòng mình đi đến.

An ủi hoàn nàng, Tô Tần cũng hướng gian phòng của mình đi đến, vừa mới đẩy cửa ra, Tô Tần liền bị 1 đôi cường hữu lực tay kéo đi vào.

— Hằng... ..- Tô Tần bị hấn quay người ôm vào trong ngực, hấn tựa đầu vào ở bả vai của nàng thượng- Hằng, người làm sao vậy?

Cảm thụ hấn không đồng dạng như vậy trầm mặc, Tô Tần vươn tay nhẹ nhàng mà xoa thượng gò má của hấn, đem mặt mình ở gò má của hấn biên cọ xát- Có phải hay không gặp phải chuyện gì không hài lòng?

— Đừng hỏi, Tần nhi, cái gì cũng đừng hỏi, nhắm mắt lại! - Tư Mã Hằng vươn 1 tay che khuất 2 mắt của nàng, trong giọng nói lộ ra nhàn nhạt một mỗi- Ta có thứ tốt cho ngươi xem!

— Là cái gì? - Tô Tần hiểu kỳ.

Tư Mã Hằng mang nàng đi tới nội thất.

— Là cái gì? - Tô Tần có chút không thể chờ đợi được, nàng vươn tay muốn gỡ 2 tay của hấn.

— Đừng nóng vội! - Tư Mã Hằng nhẹ nhàng mà đẩy xuống tay nàng- Ngươi chờ 1 chút.

1 lát sau, lại nghe thấy hấn ở bên tai nói- Được rồi, có thể mở mắt ra! - Nói xong hấn buông lỏng 2 tay ra, Tô Tần vừa mới mở ra mắt lập tức liền nhắm lại.

— Hảo chói mắt! - Tô Tần dùng tay che khuất 2 mắt- Hằng, đây là cái gì, chói mắt như thế? - Tô Tần hơi mở mắt ra, theo kế tay lý nhìn lại, nguyên bản đen kịt 1 mảnh trong phòng, bị 1 loạt dạ minh châu chiếu sáng trưng, mỗi khóa dạ minh châu đều lớn bằng nắm tay đứa con nít, được khảm nạm trên dây chuyền vàng lý, phát ra kia lóa mắt quang mang, tại nơi từng chút 1 nhu lượng sáng chiếu rọi xuống, trên giường gấm mạn xanh thẫm như biển thêu 1 chữ hỷ lớn bằng tơ vàng là vậy ôn nhu, phát ra nhàn nhạt lam sắc quang vịnh.

— Hằng?! - Tô Tần kinh hỉ xoay người nhìn hấn- Những thứ này đều là người làm?

— Thích không?

— Thích, rất thích nguy! - Tô Tần ôm lấy mặt của hấn, hôn nhẹ 1 chút- Hằng, người thật tốt!

Tư Mã Hằng lộ ra tiểu ý trong mắt nổi lên 1 chút ánh sáng nhu hòa- Ngươi từng nói qua, người thích đại dương, thích đại dương như thế rộng lớn, thích dưới ánh trăng nhìn đại dương, cùng loại phong lay động tạo nên tiếng hát của sóng làm cho người ta trầm mê, ta không thể dẫn ngươi đi nhìn biển cả, không thể cho ngươi nghe được thanh âm của biển cả, bất quá ta sẽ thổi tiêu! Ta sẽ thổi thanh âm của đại dương cho ngươi nghe!

Hấn từ trong ngực lấy ra ngọc tiêu, bích lục thông thấu trường tiêu ở dạ minh châu quang mang trung lộ ra nhàn nhạt lục quang, Tư Mã Hằng phóng tới bên miệng, nhẹ nhắm mắt, nhẹ nhàng thổi tấu khởi, 1 khúc như biển đào vô án thanh âm vang lên, phiêu quán ở trong phòng, Tô Tần thu về mắt, 2 tay chống cằm, lắng lắng lắng nghe, cái loại này phong lay động biển rộng thanh âm tựa hồ thực sự đang hiện lên ở trước mắt.

Tiếng nhạc quán lương, dư vị vô hạn, Tô Tần nghe, khoe miệng câu dẫn ra- Hằng, người thổi thật là dễ nghe!

Tư Mã Hằng nhìn nàng cười thỏa mãn, mãn thành 1 cái tuyến môi, chậm rãi câu dẫn ra- Ngươi thích là được rồi!

— Hằng, người làm sao vậy, sắc mặt không dễ nhìn? - Không biết có phải hay không bởi vì tia sáng duyên cớ, Tô Tần tổng cảm thấy hấn sắc mặt rất khó nhìn, có chút bạch trung thấu thanh, nàng nhớ tới chuyện sáng nay từng nghe Bạch Hi Liên nói qua, không khỏi lo lắng.

— Ta không sao, chỉ là... ..- Hấn vừa nói vừa nhìn Tô Tần, có chút ái muội- Chỉ là mấy đêm gần đây đều ngủ không ngon, hơi mệt chút mà thôi.

Tô Tần bị hấn nhìn không chút ý tứ, nàng cúi đầu, không được tự nhiên giảo vạt áo- Ngươi chẳng phải nói “Vận động” nhiều cũng sẽ không sự... ..

— Tiểu yêu tinh, ngươi bỏ được? - Tư Mã Hằng ái muội từ phía sau của nàng hoàn ở hông nàng.

— Bỏ được, bỏ được, có bỏ mới có được, ta làm sao lại luyến tiếc! - Tô Tần cúi đầu cười khẽ.

__ Lừa gạt người thôi, tiểu yêu tinh, người bỏ được nhưng ta luyến tiếc! - Tư Mã Hằng nhéo 1 chút mũi của nàng- Ta chỉ cần nghỉ ngơi 1 đêm là đủ rồi! - Hắn ôm Tô Tần nằm ở trên giường, chỉ là nằm, lẳng lặng nằm, từ phía sau đem nàng ôm lấy.

__ Hằng.

__ Ân?

__ Ta nghĩ ngày mai sẽ đi Yên Sơn quan, Như Ca nếu như bị người Thủy Nguyệt quốc mang đi, ra khỏi Yên Sơn quan liền cứu không được hắn! - Tô Tần đem quyết định của chính mình nói ra, vốn cho là Tư Mã Hằng sẽ phản đối, vậy mà hắn lại trầm mặc 1 lúc.

__ Hằng, người không đáp ứng? - Nàng thử thăm dò hỏi.

__ Người đi đi, đừng để cho bản thân hối hận! - Tư Mã Hằng lại đột nhiên mở miệng.

__ Hằng, người thật tốt! - Tô Tần vốn định xoa người, lại bị hắn ôm lấy- Ta mệt nhọc, ngày mai người còn phải đi Yên Sơn quan, người cũng sớm nghỉ ngơi 1 chút đi!

Tô Tần không có xoa người, lẳng lặng co rúc ở trong ngực của hắn, 2 mắt lại mờ đi xuống- Hằng, người không cùng đi với ta?

__ Ân, người đi trước, ta sẽ đi sau! - Tư Mã Hằng nhàn nhạt nói.

__ Hằng, ta muốn nhìn người 1 chút! - Đêm nay hắn rất kỳ quái!

__ Ngày mai hãy nhìn, ta mệt nhọc! - Tư Mã Hằng không nói gì, lại nhẹ nhàng mà cầm lấy vạt áo, đem vết máu chảy ra giữa mũi lau đi, hắn không phải là không muốn cho nàng nhìn, mà là sợ nàng nhìn thấy!

Cảm giác lần thứ 2 đi tới Yên Sơn quan khiến cho Tô Tần cảm khái không ngớt, nhớ lần đầu tiên tới đến nơi đây cũng là theo chân Hồ Thanh Ca, kia lần đó hắn là mặc trang phục nữ tử, bây giờ hắn lui 1 thân trang sức màu đỏ, thay quần áo tử y tung bay, ngồi ngay ngắn ở trên lưng ngựa, cái loại tư thế oai hùng này tung bay tuấn mỹ khí tiết sát người ngoài.

Vào Yên Sơn quan, trên lộ nữ tử nhìn thấy hắn đều dùng cái loại ánh mắt ái mộ.

Hồ Thanh Ca tựa hồ quen loại cảm giác được người ngưỡng mộ này, hắn rất hưởng thụ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt lộ ra 1 loại kiêu ngạo, nhàn nhạt liếc nhìn mọi người qua lại, 1 bộ quân lâm thiên hạ thịnh khí.

__ Tiểu dạng, lại còn rất đặc ý! - Tô Tần cúi đầu, nhỏ giọng nói thầm.

__ Người nói cái gì?! - Hồ Thanh Ca nhĩ tiêm, lập tức liền nghe được, hắn cố ý giá mã tới gần Tô Tần, ai thân tới gần- Thế nào như vậy nhỏ giọng, ngày thường kia phân hào hùng đi đâu mất rồi!

__ Ngu ngốc, người nói bậy gì đó, người dám nói lại không! - Tô Tần liếc hắn 1 cái.

__ Ngu ngốc! - Hồ Thanh Ca nhú mày, nha đầu này, 1 chút cũng không thay đổi, cái gì cũng nói xuất khẩu được, cư nhiên dám mắng hắn ngu ngốc!

97. Chương 97: Tâm Ý Dạ Lãnh

Tô Tần liếc hắn 1 cái, giá con ngựa trực tiếp hướng “Tư Hương viên” mà đi.

Hồ Thanh Ca thở dài, nhận mệnh theo sát ở phía sau nàng.

Âu Dương Phi có chút chán nản cúi đầu, mặc dù có chút thương tâm, bất quá nàng vẫn không có ăn Tô Tần giấm chua, dù sao người phía trước gặp hắn không phải là mình!

Bạch Hi Liên nhìn 3 người phía trước, cũng lắc lắc đầu, rõ ràng là tam giác yêu, còn lại là tam giác yêu vô vọng!

__ Dạ công tử, người không cùng đi? - Bạch Hi Liên phát hiện Dạ Lãnh không có hướng cùng 1 hướng mà đi, liền hỏi.

— Dạ Lãnh người muốn đi nơi nào? - Tô Tần nghe vậy, dừng ngựa lại, xoay người hỏi.

— Nga, ta có việc cần đi làm 1 chút, lát nữa sẽ tới Tư Hương viên cùng các người họp mặt! - Dạ Lãnh nói xong hướng bọn họ gật đầu cười, liền giả mã hướng 1 cái phương hướng khác đi đến.

Nhàn nhạt vàng rực soi sáng ở trên người của hắn, quần áo bạch y phiêu nhiên, tự nhiên xuất trần, cùng Hồ Thanh Ca tà mị hoàn toàn bất đồng, khí chất của hắn trung càng nhiều 1 chút vị đạo không ăn nhân gian khói lửa phiêu dật, phảng phất kia trên 9 tầng trời, thanh dật tuần lạnh tiên nhân, chỉ có thể xa quan không thể tiết ngoạn yên!

Trong lúc nhất thời, Bạch Hi Liên có chút xuất thần nhìn ở vàng rực trung phiêu nhiên lướt qua Dạ Lãnh, đương lúc nàng nhìn thấy hắn kia tự nhiên cười, tâm mỗ 1 chỗ bị hung hăng đụng phải 1 chút, một khắc kia, có thứ gì đó trú vào trong lòng.

— Hảo! - Tô Tần không nói gì thêm- Hi Liên, chúng ta đi thôi!

— Nga! - Bạch Hi Liên thu hồi ánh mắt- Tần nhi, đây là Tư Hương viên mà người nói sao, thật lớn a! - Khi bọn họ đến, Bạch Hi Liên lập tức liền bị trước mắt 1 vườn tức cầu lớn như vậy hấp dẫn lấy!

Vào vườn, Bạch Hi Liên càng kinh ngạc nói không ra lời, trước mắt đứng 1 đám nữ tử, nhìn thấy Tô Tần cùng Hồ Thanh Ca hậu đều cung kính hướng bọn họ cúi cung, lớn tiếng nói- Hoan nghênh Tô tiểu thư, Hồ trang chủ!

Bạch Hi Liên lập tức bị bậc trận thế đồ sộ này làm kinh ngạc, nàng ngạc nhiên nuốt xuống 1 ngụm, len lén lôi kéo Âu Dương Phi bên cạnh hỏi- Âu Dương, đây là có chuyện gì?

Hồi lâu cũng không thấy nàng trả lời, Bạch Hi Liên vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy Âu Dương Phi cũng đồng dạng là vẻ mặt ngạc nhiên, trên gương mặt đó biểu tình cũng không so với chính mình hơn bao nhiêu.

— Không biết! - Âu Dương Phi cũng chưa từng thấy qua như vậy trận thế, lắc lắc đầu, thế là các nàng lại đưa mắt đều hướng về phía Tô Tần.

— Ha hã, mọi người đều có khỏe không! - Nàng đi lâu như vậy, không có người nào tới nơi này đập bẻ chứ?

— Bẩm Tô tiểu thư, mọi chuyện đều tốt! - Nói chuyện là 1 hồng y nữ tử, tuyết trắng da thịt phủ dưới lớp hồng diêm lẳng lơ xiêm y, lại là nói không nên lời mỹ lệ.

Âu Dương Phi phát hiện nàng mặc dù là đối Tô Tần nói chuyện, thế nhưng ánh mắt lại là phiêu hướng đứng Hồ Thanh Ca bên cạnh, kia đầy mắt ý ái mộ nhưng lại như vậy rõ ràng.

Âu Dương Phi nhìn nàng kia lại cúi đầu nhìn chính mình, 1 bộ nam trang trang, đích xác không bằng... ..

Tô Tần hài lòng gật gật đầu, ánh mắt lại ở trong lúc lơ đãng thoáng nhìn Âu Dương Phi trong nháy mắt đó buồn bã, nhìn lại Hồ Thanh Ca, nàng liền hiểu rõ trong lòng.

An bài xong tất cả hậu, sắc trời đã gần đến hoàng hôn, Tô Tần tìm được Âu Dương Phi, lôi tay nàng liền đi ra ngoài.

— Người muốn ta cùng người có chuyện gì sao?

— Bồi ta tâm sự!

Âu Dương Phi thấy nàng mang theo chính mình vào 1 trà lâu, tò mò hỏi- Ở Tư Hương viên không thể nói sao, tại sao phải tới nơi này?

— Tiểu nhị ca, 1 bình hoa lê bạch tốt nhất, cùng mấy thứ nhắm rượu! - Tô Tần kéo nàng ngồi xuống ở vị trí sát cửa sổ trên lầu 2, sau đó chỉ vào người lui tới trên đường, cười hì hì nói với nàng- Ở trongng vườn liền chỉ có 1 soái ca có thể nhìn, ở đây có thể nhìn thấy rất nhiều soái ca, 1 bên tâm sự, 1 bên nhìn soái ca, bao nhiêu cảnh đẹp ý vui a!

Âu Dương Phi nghe vậy, nhất thời trên mặt bay ra N đường hắc tuyến, nha đầu này, lại là này tâm tư!

— Sao vậy, người không thích? - Tô Tần nghiêng đầu, hướng nàng trừng mắt nhìn, sau đó chỉ vào 1 nam tử đi qua trên đường- Cái kia, cái kia lớn lên cũng không sai, thế nào, còn có cái kia, cái kia bộ dáng cũng rất đẹp mắt, ta nói nè Tiểu Phi Phi... ..

Tiểu Phi Phi?! Âu Dương Phi lông mày nhảy lên, tên đáng ghét như vậy, cũng chỉ có Tô Tần mới nghĩ ra.

— Trên thế giới này thật rất nhiều soái ca, người nên thường ra ngoài đi nhiều vòng 1 chút, đừng luôn 1 lòng 1 dạ đứng ở Lục Phiến môn lý, nơi đó đều là nam nhân cao lớn thô kệch, cả ngày 1 thân mồ hôi hôi thối, ở nơi đó người cần bản tìm không được nam nhân so với Hồ Thanh Ca càng suýt!

— Nói bậy bạ gì đó, ta lúc nào nói qua ta thích... ..- Âu Dương Phi vừa mới nói ra khỏi miệng, nàng liền hối hận, nha đầu này cứ nhiên để ý tới mình!

— Ha ha, đừng không có ý tứ, thích liền thích, cần gì phải xin lỗi! - Tô Tần cười, vì nàng rót 1 chén rượu- Bất quá, tên kia đích xác rất tuấn mỹ, thích hẳn cũng rất bình thường, bất quá, nếu như không phải 2 tâm cùng vui vẻ, là tương tư đơn phương thì sẽ rất khó qua!

Nhìn ra được Âu Dương Phi ái mộ Hồ Thanh Ca, thế nhưng, Tô Tần căn bản không nhìn thấy theo đây mắt Hồ Thanh Ca kia phân đồng dạng ái mộ, mỗi lần Hồ Thanh Ca nhìn Âu Dương Phi trong ánh mắt chỉ có ý kính phục, mà dựa vào hiểu biết nàng đối Hồ Thanh Ca, cái tên kia thích Âu Dương Phi khả năng thật rất thấp!

— Người đến nơi này chính là vì cùng ta nói chuyện này? - Nhìn soái ca, nói soái ca? Âu Dương Phi quyết định vẫn là không nói thêm tiếp về chuyện này, nàng biết Hồ Thanh Ca không thích chính mình, nhưng nàng cũng không thể ngăn cản được chính mình đi thích hẳn, coi như là đơn phương yêu mến cũng tốt, chỉ cần có thể nhìn thấy hẳn là được rồi!

Hazz ————— Tô Tần thở dài, nguyên lai tình yêu thực sự sẽ làm 1 người trở nên tệ hại, ngay cả Âu Dương Phi như vậy sang sảng 1 người, cũng tránh không được trở nên tầm thường.

— Đương nhiên không chỉ chuyện là này! - Tô Tần cười khê nhấp 1 ngụm tiểu rượu, sau đó nhẹ gõ mặt bàn- Ta còn chờ soái ca!

— Ngạch? - Âu Dương Phi cho là mình nghe lầm- Người nói soái ca sao?

— Thật có soái ca?! - Âu Dương Phi cơ hồ không tin được lỗ tai của mình.

— Xuyt... .. hẳn tới! - Tô Tần vội vã đem Âu Dương Phi kéo xuống, chỉ vào theo dưới lầu đi tới 1 gã tử y nam tử nói- Chính là hẳn!

Theo phương hướng nàng chỉ nhìn lại, quả nhiên thấy được quần áo tử y tuấn nam, hợp với kia lạnh lùng sắc bén khí chất, đích thực là cái khó gặp cực phẩm nam tử, bất quá, Tần nhi làm sao biết hẳn sẽ tới nơi này?

— Hẳn là ai? - Âu Dương Phi thấp giọng hỏi.

— Là sứ giả Thủy Nguyệt quốc Lãnh Dạ Hoàng! - Tô Tần cũng cúi đầu, tránh thoát người nọ lợi lợi ánh mắt, tiếp tục uống rượu.

Lãnh Dạ Hoàng lên lầu, ánh mắt đảo qua, đem tình huống 4 phía nhìn cái tỉ mỉ, ánh mắt của hắn ở lúc đảo qua Tô Tần bên này1 hồi, sau đó liền lại tựa vô sự quay đầu đi tới, ngồi ở bên kia, điểm 1 bình ngọc như xuân.

— Toàn bộ Yên Sơn quan, trà lâu nổi danh nhất chính là chỗ này lý, ngọc như xuân càng ở đây nổi danh trà ngon, nghe tiếng đã lâu Lãnh Dạ Hoàng thích nhất uống trà, hẳn tới Yên Sơn quan nhất định sẽ tới nơi này uống trà!

— Như vậy chúng ta liền theo dõi hẳn, liền có thể tìm được bọn họ điểm dừng chân, đến lúc đó có thể đem Như Ca cứu ra! - Âu Dương Phi cho rằng Tô Tần là thật tới nơi này tìm soái ca, thiếu chút nữa bị nàng hù chết, hoàn hảo, nàng ấy thì ra là có mục đích!

— Không đơn giản như vậy! - Tô Tần tự nhiên không có bỏ sót Lãnh Dạ Hoàng đáy mắt kia 1 thệ mà qua tình quang, hẳn nhất định nhận ra mình, hẳn có cảnh giới chi tâm, muốn theo dõi hẳn không dễ dàng như vậy!

Tô Tần cầm lấy rượu cùng nàng đối cạn 1 chén- Hẳn nhận thức ta, ta trước qua gặp hẳn! - Nói xong, nàng nhắc lên 1 bình rượu, hướng Lãnh Dạ Hoàng đi đến.

Âu Dương Phi kéo tay nàng- Cẩn thận!

Tô Tần hướng nàng lộ ra 1 trấn an cười- Yên tâm, giữa ban ngày ban mặt, hẳn sẽ không đối với ta thế nào!

— Ta có thể ngồi xuống không? - Tô Tần chỉ vị trí bên người Lãnh Dạ Hoàng hỏi.

Lãnh Dạ Hoàng giơ lên mí mắt nhìn nàng, khoe miệng câu dẫn ra- Thì ra là người, mời ngồi!

— Lãnh công tử rất thích thưởng thức trà?

Lãnh Dạ Hoàng ngẩng đầu, hướng nàng cười nói- Tô tiểu thư tới tìm ta, không chỉ là muốn thưởng thức trà như thế đơn giản đi?

— Hảo, khoái nhân khoái ngữ, ta cũng không lòng vòng quanh co! - Tô Tần đem rượu đặt lên bàn- Ta muốn gặp Tần Như Ca!

Lãnh Dạ Hoàng lại không chút hoang mang thả tay xuống cầm chung trà, nhúu mày nói- Người muốn gặp hẳn, người cùng hẳn liên hệ thế nào?

— Bằng hữu! - Ngữ khí thập phần kiên định.

— Bằng hữu, trên đời này bằng hữu nhiều lắm, hồ bằng cầu hữu, tri kỷ bạn tốt, sinh tử bạn thân, không biết Tô tiểu thư cùng hẳn thuộc loại bằng hữu nào? - Trong giọng nói mang ý khinh miệt.

— Lời nói của ta, người tin không? - Tô Tần không có trả lời ngay với hẳn, mà là hỏi ngược lại hẳn 1 câu.

— Ân? - Lãnh Dạ Hoàng lúc này mới ngẩng đầu nhìn thẳng vào cô gái trước mắt.

— Lời nói của ta, người nếu là tín, liền không cần nhiều như vậy câu hỏi, người nếu không tín, vậy ta trả lời liền vô nghĩa!

Khoe miệng câu dẫn ra, như dạng khai nước gợn, mềm mại đáng yêu đến cực điểm.

— Ta tin, bất quá, người tin ta sao? - Hẳn cũng phản hồi 1 câu, đáy mắt nhìn về phía nàng lại là châm biếm.

Tô Tần cúi đầu 1 ngụm ầm hạ rượu trong chén, đem bầu không đối hướng hẳn- Quân tín như lấy, ta tựa như lấy!

Ha ha ha —————

Lãnh Dạ Hoàng ngẩng đầu lên cười to, rước lấy ánh mắt 4 phía, cuối cùng, hẳn cúi đầu nhìn Tô Tần, đáy mắt càng nghiêm túc- Hảo, có đảm lược, ta dẫn người đi gặp hẳn! Bất quá... ...- Ánh mắt quay lại, ở trên người của nàng bắt đầu đánh giá.

— Bất quá cái gì? - Nhìn cái gì chứ, chưa từng gặp qua mỹ nhân sao!

— Ta nhất định phải nói rõ ràng với người, gặp được, người nếu như nói chuyện lung tung, như vậy cái mạng nhỏ của người có thể sẽ khó giữ! - Lãnh Dạ Hoàng nói xong nhìn bầu rượu trong tay nàng, ánh mắt lại ở trong nháy mắt trở nên sắc bén.

Tô Tần trong lòng giật mình, đầu ngón tay hiện lên nhàn nhạt tử sắc, nàng lập tức hiểu- Người cư nhiên ở trong rượu hạ độc! - Hẳn là khi nào hạ độc?

Trong giây lát nhớ lại, hẳn vừa rồi tựa hồ đựng phải bầu rượu của mình, chẳng lẽ là tại lúc đó! Nhất thời lưng cảm giác 1 mảnh lạnh lẽo.

Âu Dương Phi nhìn thấy Tô Tần sắc mặt có chút khó coi, muốn đứng lên, lại nghe được tiếng cười của nàng.

— Ha ha, nguyên lai Lãnh công tử lại là mẫu người cẩn thận, thế nào ta 1 nữ lưu yếu đuối cũng đáng cho người đối đãi thận trọng như thế? - Ngụ ý lại là khinh bỉ!

Vậy mà Lãnh Dạ Hoàng lại không thèm nhìn phép khích tướng của nàng, ngoạn vòng vo chung trà trong tay, lạnh lùng nói- Phi thường thời kì, đối bất kì ai, nhất định cũng phải phi thường thủ đoạn, đặc tội Tô tiểu thư, chỉ cần ngươi bất loạn nói chuyện, ngoan ngoãn cùng ta hồi Thủy Nguyệt quốc, ta liền mỗi tháng cho ngươi giải được!

— Ngươi muốn ta với ngươi hồi Lãnh Nguyệt quốc? - Tô Tần nhú mày, nàng nghe không lầm chứ, vì sao hắn muốn chính mình cùng hắn trở lại?

Lãnh Dạ Hoàng đưa mắt theo chung trà quay lại trên người của nàng- Tô tiểu thư đi tự nhiên sẽ biết, bây giờ ngươi chỉ cần cùng bằng hữu của ngươi nói qua 1 tiếng, là muốn theo ta đi gặp Như Ca!

Âu Dương Phi thấy Lãnh Dạ Hoàng đưa mắt hướng về phía chính mình, nàng ninh mi, nam nhân này ánh mắt sắc bén làm cho nàng thập phần không thoải mái!

Tô Tần nhìn Âu Dương Phi, tựa hồ nàng ấy có chút muốn kháng cự, rất sợ nàng ấy rối loạn đại sự, thế là nàng đứng lên- Hảo, ta đi về trước, tối nay ta liền theo ngươi đi gặp Như Ca!

Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con!

— Chỉ cho phép 1 mình ngươi! Tối nay giờ Hợi, ta ở cửa sau chờ ngươi! Nhớ kỹ, ta thích người đứng giờ! - Lãnh Dạ Hoàng lại đưa mắt hướng chung trà trong tay, thần tình lạnh nhạt, sau đó liền đứng dậy ly khai trà lâu.

— Hảo! - Tô Tần nói xong liền hướng Âu Dương Phi đi đến.

— Hắn cùng ngươi nói gì vậy? - Âu Dương Phi vội vàng hỏi.

— Hắn đã đáp ứng để cho ta đi gặp Như Ca!

— Vậy thì tốt quá, chúng ta trước đi về chuẩn bị 1 chút! - Âu Dương Phi xoa tay, 1 bộ ý chí chiến đấu sục sôi.

— Tối nay, 1 mình ta đi!

— Cái gì, này quá nguy hiểm, ta với ngươi đi!

— Nhiều người trái lại hỏng việc, ta sẽ an bài hảo tất cả, ngươi cứ dựa theo kế hoạch của ta hành sự là được! - Tô Tần an ủi nàng, không nghĩ tới Lãnh Dạ Hoàng như vậy khôn khéo, hắn muốn chính mình, như vậy chính mình liền theo đi hắn xem thử, Tô Tần không muốn làm cho Âu Dương Phi cũng dính dáng tiến tình cảnh nguy hiểm này!

— Hảo, ta nghe lời ngươi, bất quá, ngươi xác định làm như vậy an toàn? - Âu Dương Phi có chút bận tâm.

Tô Tần hướng nàng gật đầu cười- Không có thập toàn nắm chắc, ta sẽ không mạo hiểm! - Kỳ thực trong lòng của nàng cũng không nắm chắc hoàn toàn.

— A, cái kia không phải Dạ công tử sao, hắn tại sao lại ở chỗ này? - Âu Dương Phi nhìn thấy Dạ Lãnh đang đứng ở góc đường đối diện, tựa hồ ở chờ ai!

Tô Tần lập tức lộ ra thân thể, lại phát hiện Dạ Lãnh đang đứng ở góc đường chờ người nào, chỉ chốc lát sau có 1 hắc y nam tử cao lớn hướng góc đường đi đến, Dạ Lãnh vừa thấy được hắn ta tức khắc hướng nam tử kia đi đến, như là trước đó dự mưu tốt bản, nam tử kia rất tự nhiên đụng vào người Dạ Lãnh.

— Xin lỗi, đụng trúng ngươi! - Nam tử kia đỡ hắn dậy- Công tử, ngươi không sao chứ?

— Không có việc gì! - Dạ Lãnh dừng bước hậu, hướng hắn gật đầu tỏ vẻ hân hoan.

Sau 2 người liền tách ra đi, thế nhưng Tô Tần lại rất rõ ràng nhìn thấy vừa rồi người cao to kia ở nâng dậy Dạ Lãnh thời gian, đem 1 vật nhỏ kín đáo đưa cho Dạ Lãnh.

— Ngươi đi truy tung cái kia cao to vóc dáng, ta đi tìm Dạ Lãnh! - Tô Tần cảm thấy Dạ Lãnh có chút ở gạt chính mình.

_ Dạ Lãnh! - Tô Tần vượt qua Dạ Lãnh, sau đó đè lại bờ vai của hắn.

_ Tần nhi, người tại sao lại ở chỗ này? - Dạ Lãnh vai bỗng nhiên vừa nhảy, quay đầu lại, nhìn thấy Tô Tần đang đứng ở phía sau hắn, về mặt tiêu ý.

_ Ta vừa mới ở chỗ này uống trà, người ở nơi này làm gì? - Tô Tần nhìn tay hắn, nơi đó chính nắm thành quả đấm, sau đó chậm rãi chuyển tới phía sau.

_ Vậy sao, ta chỉ là ở chỗ này chung quanh đi dạo!

_ Vậy sao, có phát hiện gì không?

_ Không, sắc trời không còn sớm, chúng ta nên về sớm 1 chút! - Dạ Lãnh cười.

_ Cũng tốt! - Tô Tần làm bộ trong lúc lơ đãng xoay người, đột nhiên nàng nhìn chằm chằm 1 chỗ hô- Tư Mã Hằng!

_ Cái gì?! - Dạ Lãnh vô ý thức hướng phương hướng nàng chỉ nhìn lại- Hắn ở nơi nào?

Tô Tần lại chỉ tay hắn- Trong tay của người có cái gì?

98. Chương 98: Hắn Nói Dối

Ngạch, đây là... ...- Dạ Lãnh chớp mắt chần chờ- Ta mua ình thuốc! Là thuốc của ta! _ Con người của người đang thu nhỏ lại!

_ Cái gì?

_ Kia nói lên tuyến thượng thận kích thích tố của người đang tăng nhanh!

_ Có ý gì?

_ Nói rõ người đang nói dối! - Tô Tần nhú mày.

_ Ta, ta không có, ta tại sao phải nói dối? - Dạ Lãnh hắng giọng 1 cái, thanh âm có chút khàn khàn.

_ Người thanh âm thay đổi, nói rõ người có chút khản trương, dẫn đến hầu kết trên dưới lẫn, khản trương là vì người tán thành đối với thuyết pháp của ta! - Tô Tần nói xong hướng hắn lộ ra 1 cái mỉm cười.

_ Tần nhi, ngạch... ...

_ Quan trắc hành vi của 1 người cũng có thể phán định người đó có đang nói dối hay không! - Tô Tần cười nói- Được rồi, Dạ Lãnh người bây giờ có thể nói cho ta biết người vì sao phải nói dối không? Còn có đây là cái gì?

Dạ Lãnh ho khan mấy cái, hắn mở lòng bàn tay ra, mặt trên là 1 cái hộp, Dạ Lãnh mở hộp, bên trong có 1 viên trân châu.

_ Đây, đây là? - Tại sao lại là trân châu, 1 đại nam nhân cho hắn trân châu làm gì!

_ Ta, ta mua cho... ...- Dạ Lãnh có chút xấu hổ, trắng bệch trên mặt cứ nhiên hiện lên 1 tia mây đỏ khả nghi

- Ta mua cho Hi Liên!

_ Người mua lễ vật cho Hi Liên! - Tô Tần có chút giật mình, há mồm ra, ngờ ngác nhìn hắn, trong lúc nhất thời không thể kịp phản ứng.

_ Sao chứ, ta không thể mua cho nàng lễ vật? - Dạ Lãnh ngẩng đầu nhìn nàng.

_ Nga, không, đương nhiên có thể, ta chỉ là, chỉ là... ... - Tô Tần liếm môi- Có chút giật mình, ha ha... ...

Xin tha thứ loại khoa trương phản ứng này của nàng, dù sao, bọn họ chỉ là vừa mới nhận thức không lâu, mà Dạ Lãnh lại thuộc loại người 1 số lúc gần như lạnh lùng, cứ nhiên sẽ mua lễ vật cho Hi Liên, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy kinh ngạc vạn phần!

— Ta hình như vừa nhìn thấy Âu Dương tuần bổ, nàng sao không cùng người đi chung? - Dạ Lãnh nhìn chung quanh hạ, hần hi vọng mượn đến để hòa hoãn không khí khẩn trương, lại không biết 1 câu trong lúc vô tình này của hần lại làm cho nguyên bản không có lòng nghi ngờ Tô Tần lại lần thứ 2 nổi lên lòng nghi ngờ.

— Âu Dương Phi? - Tô Tần nhú mày- Nga, nàng có việc mới vừa đi, chúng ta đi về trước đi!

— Hảo! - Dạ Lãnh khẩn trương theo sát ở phía sau Tô Tần, xoa xoa mồ hôi trán, thở ra 1 hơi, thấp giọng nói, hoàn hảo, nàng không chú ý tới!

Hần vươn tay sờ sờ trước ngực, kỳ thực trong tay của hần cầm chính là 1 chiếc hộp khác, mà người áo đen kia ỉnh là ở trước ngực, mà lễ vật này thì hần muốn mua cấp... ..

Dạ Lãnh ngẩng đầu nhìn người đi ở phía trước, đáy mắt phát qua 1 mặt thất lạc, nghe nói nàng thích trên châu sáng long lanh, thế là hần ta tặng rất nhiều dạ minh châu cho nàng, hần chỉ là, chỉ là muốn làm theo như vậy... ..

Thế nhưng hần vẫn không thể đưa ra, rất buồn cười, đích xác rất buồn cười, coi như là hần lưu ỉnh kỷ niệm đi... ..

Có ít thứ thích hợp mai táng, thích hợp nhớ lại, lại không thích hợp triển lộ ở giữa ánh nắng... ..

Buổi tối Tô Tần đúng giờ đi tới hẻm nhỏ ước định.

— Người rất đúng giờ, ta rất thích! - Quần áo tử y như trước thẳng đứng ở trong góc khuất âm u, cặp kia dài nhỏ đan phượng trong mắt lại là nhàn nhạt hào quang, băng lãnh, vô tình.

— Ta đúng hẹn, người cũng nên tuân thủ ước định dẫn ta đi gặp Như Ca! - Tô Tần không thích ánh mắt hần, như vậy băng lãnh không có cảm tình, giống như là tạc khắc băng bàn, làm cho người ta cho dù không tới gần cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Tử sắc càng thêm phụ trợ hần kia băng hàn khí chất, có lẽ đây chính là nguyên nhân hần thích tử sắc, cái loại này sắc điệu được hần xuyên lại tạo nên 1 loại ý vị băng thiên tuyết địa.

Lãnh thiên khí chết tiệt!

Tô Tần vô ý thức lôi kéo cổ áo, phòng ngừa hàn khí quán nhập, bất quá thân thể vẫn nhịn không được đánh cái rùng mình.

Lãnh Dạ Hoàng chậm rãi theo trong góc tối đi ra, tử sắc trường bào khoác trên người của hần, càng phụ trợ ra 1 loại kiết ngạo khí chất, trong ánh mắt của hần có loại ngạo nghễ xem thường, đây là ấn tượng đầu tiên hần tạo ra, kiết ngạo lạnh lùng, dường như cô ưng trong bóng đêm, vô pháp tới gần, cặp kia hàn băng trong mắt là băng toái bàn lạnh lùng, làm cho người khác vô pháp nhìn thẳng.

— Người rất đặc biệt! - Lãnh Dạ Hoàng đến gần nàng, thấy Tô Tần không sợ nhìn mình, khoe miệng của hần câu dẫn ra 1 mặt cười lạnh, lại không có ý vị châm chọc.

— Vậy sao, ta không cảm giác mình chỗ nào đặc biệt!

— Biết không, không người nào dám ở dưới mí mắt của ta đùa giỡn đối gạt, mà người còn là nữ nhân thứ nhất dám làm như thế, người nói người như vậy còn chưa đủ đặc biệt sao! - Lãnh Dạ Hoàng lúc này lại cười lãnh khốc.

Hần kia 1 đạo ánh mắt lợi hại nhìn Tô Tần khiến nàng đáy lòng thẳng đổ mồ hôi, bất quá nàng vẫn là cố gắng trấn định- Đùa giỡn đối gạt, ta không rõ người nói cái gì, ta chỉ thấy người muốn chơi xấu! Cho dù người không tính dẫn ta đi gặp Như Ca, cũng không cần vụng về mượn cớ như vậy!

Lãnh Dạ Hoàng nheo mắt lại, hơi thở nguy hiểm ở lan tràn.

Tô Tần mồ hôi lạnh liền chảy ròng ròng, nàng vô ý thức lui về phía sau mấy bước- Người rốt cuộc có dẫn ta đi gặp Như Ca hay không!

— Dẫn, bất quá... ..- Lãnh Dạ hoàng lại đột nhiên vươn tay, đem Tô Tần kéo lại gần, cúi đầu hôn xuống.

Hôn không nóng bỏng, mang theo gió đêm băng lạnh quán nhập trong miệng của nàng, hàn triệt thấu xương, nụ hôn của hắn không nhiệt tình, không ôn nhu, thuần túy là loại nghi thức, Tô Tần cảm giác được hắn đem cái gì nhét vào trong miệng của mình, sau đó hắn vươn tay đem hàm dưới của nàng nâng lên, ép buộc chính mình nuốt xuống.

— Người làm gì! - Tô Tần đẩy hắn ra, vươn tay dùng sức ở trong miệng móc- Oẹ, người tên điên này, biến thái, tâm thần! - Tô Tần bởi vì nụ hôn này của hắn dưới đáy lòng đem hắn tổ tông 18 đời đều ân cần hỏi thăm 1 lần.

Lãnh Dạ Hoàng 2 tay hoàn trước ngực, đứng ở 1 bên thờ ơ lạnh nhạt, sắc mặt lại là càng ngày càng khó coi, nữ nhân này, nụ hôn của hắn làm cho nàng khó chịu đến như vậy sao! Bộ dáng của nàng giống như là hôn phải 1 động vật cực kỳ buồn nôn!

— Người rút cuộc cho ta ăn cái gì? - Tô Tần dùng sức lau miệng.

— Độc được! - Hắn khêu gợi đôi môi phun ra 2 chữ này.

— Tên điên! - Tô Tần cả kinh- Tên điên này, nào có ai liên tiếp 2 lần cấp cùng 1 người hạ độc! - Không phải điên chứ là cái gì!

— Lúc trước người căn bản không trúng độc! - Lãnh Dạ Hoàng cúi đầu nhìn nàng, người trước mắt có 1 đôi mắt xảo hoạt, cặp mắt kia lý lẽ lạnh quang mang khiến cho người khác không thể nào đơn giản quên được, nhưng lại có thể mê hoặc người, hắn cũng là 1 trong những người bị nàng thu hút.

Bầu rượu kia hắn rõ ràng hạ độc, hắn cũng nhìn nữ nhân này uống vào, nhưng nàng lại không có trúng độc, lần đầu tiên trong đời có người dám cả gan ở trước mặt của hắn đùa giỡn đối gạt, còn là 1 nữ tử, không thể không nói, nàng rất đặc biệt!

Tô Tần tâm bỗng nhiên nhảy 1 chút, âm thầm kinh ngạc, chính mình khi đó ở lúc uống rượu đùa bỡn 1 tiểu xiếc ——— treo đầu dê bán thịt chó, đem rượu có độc đổ xuống, kết quả người kia vẫn là phát hiện!

— Như vậy hiện tại người hài lòng! - Không nghĩ tới hắn cư nhiên như vậy cẩn thận- Có thể dẫn ta đi gặp Như Ca được chưa!

Lãnh Dạ Hoàng đậm cười nhạt- Tự nhiên là có thể, bất quá xét thấy phía trước người biểu hiện bất lương, ta thận trọng vẫn là tốt hơn!

— Có ý gì? - Tô Tần còn chưa lấy lại tinh thần, trước mặt bỗng tối sầm, người liền mất đi tri giác, trước khi khép mắt lại, nàng chỉ thấy kia quần áo nhàn nhạt tử y đem chính mình vây quanh.

Lãnh Dạ Hoàng ôm Tô Tần chui vào trong 1 chiếc xe ngựa cuối phố, buông màn- Đi!

Xa phu vung lên trường tiên, hung hăng quát ở trên lưng ngựa, con ngựa hí dài 1 tiếng, vung lên móng trước, hướng phía trước chạy đi.

Bên trong xe ngựa xóc nảy, Lãnh Dạ Hoàng 1 tay chống cằm, tựa ở án kỷ thượng, 1 tay ôm vai Tô Tần, lặng lẽ nhìn nàng.

Chập chờn ánh nến buộc vòng quanh hé ra tinh xảo khuôn mặt, 2 mắt chăm chú nhắm lại, lông mi thật dài như cánh bướm trong gió run rẩy, quỳnh mũi lẳng lơ, tiểu ý đẹp đẽ như trước đọng ở bên miệng.

Ở trong mộng gặp người nào sao? Cười như vậy ngọt ngào.

Hắn cười khê 1 tiếng, vốn tưởng rằng là quốc sắc thiên hương cỡ nào có thể làm cho tên tiểu tử kia nhớ mãi không quên, lại chỉ là như vậy 1 tiểu nha đầu, bất quá nàng đích xác cũng rất đặc biệt, có thể ở dưới mí mắt mình treo đầu dê bán thịt chó, còn dám đan thương thất mã đến gặp mặt, 1 nữ tử như vậy trí mưu cùng dũng khí đủ vượt qua bất luận thứ gì.

Chẳng lẽ đây là thứ người hấp dẫn tên tiểu tử kia?

Xe bỗng nhiên 1 xóc nảy, Lãnh Dạ Hoàng thành linh ngã nhào người về phía trước, đôi môi vừa vặn đặt ở trên môi Tô Tần.

1 đạo lôi điện lập tức hiện lên trong đầu, toàn thân như bị điện giật bàn run rẩy 1 chút, hần lập tức ngừng đầu, có chút bất khả tư nghị nhìn người trong lòng.

— Gia, phía trước hình như đụng phải vật gì! - Xa phu thanh âm từ bên ngoài truyền đến.

Lãnh Dạ Hoàng lúc này mới lấy lại tinh thần, nghiêm nghị đáp- Đi xem!

— Tuân mệnh! Xa phu xoay người nhảy xuống xe, đi về phía trước.

Lãnh Dạ Hoàng nhấc lên màn xe hướng ra ngoài nhìn, nguyên bản 1 mảnh rừng rậm cư nhiên có 1 gian phòng, chặn đường, tuần mi ninh khởi, ở đây khi nào có như thế 1 gian phòng, hơn nữa ở đây vốn là đại lộ đường thẳng tắp, đường không thấy, lại có gian phòng.

Trong bóng đêm, bầu không khí trong rừng rậm dị thường quỷ dị, trong phòng lóe ra ngọn đèn dầu, xem ra có người ở bên trong, xa phu cẩn thận từng bước chân, hướng gian phòng đi đến.

Lãnh Dạ Hoàng neho mắt lại, thẳng tắp nhìn chằm chằm gian phòng trước mắt, kia lóe ra chớp chờn ánh nền lại có vẻ như vậy yêu dị bất định, trong giây lát, hần mở lớn 2 mắt, quát lớn- Không tốt, đây là huyền ảnh, Phi Ảnh, lập tức quay lại!

— Không còn kịp rồi! - Không trung lại truyền đến 1 trận réo rắt thanh âm, cảnh vật trước mắt nhoáng lên, giống như mở đại mạc đem xa phu cùng gian phòng cùng nhau bọc ở tại đại mạc lý, biến mất ở trong bóng đêm mịt mờ.

— Tả sứ đại nhân đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng! - Lãnh Dạ Hoàng rất nhanh liền khôi phục trấn định, hướng vắng vẻ rừng rậm trung liền 1 tiếng chim hót, thú thanh cũng không có, vắng vẻ làm cho người ta sợ hãi, chỉ có đạo réo rắt dư âm kia gấp khúc.

— Lãnh vương gia cũng biệt lai vô dạng, hiếm khi đến Khuru Hoàng quốc 1 lần, vì sao lại đi vội vã như vậy!

Lãnh Dạ Hoàng buông màn xe, xốc lên tấm ván gỗ, dưới đáy xe ngựa xuất hiện 1 hầm vuông lớn, khổ vừa vận dung nạp 1 người, hần cấp tốc đem Tô Tần bỏ vào trong hầm vuông đó, sau đó đắp lên tấm ván gỗ, cái cửa động bí mật kia lập tức bị thăm phủ lên, căn bản tra không ra bất kỳ vấn đề gì, ai sẽ nghĩ tới ở dưới đáy xe ngựa lại có cái ám cách, Lãnh Dạ Hoàng lấy tốc độ nhanh nhất phô hảo tất cả hậu, lập tức ra

Nàng bị bắt cóc?

— Giai nhân ước hẹn, ta há có thể để cho giai nhân khổ chờ! - Lãnh Dạ Hoàng dùng 1 bộ dáng hoa hoa công tử, xoay người xuống xe ngựa, ngẩng đầu hướng không trung nhìn.

— Nga? - Trong gió đột nhiên phiêu khởi 1 chút bạch tuyết, hỗn loạn phiêu như trung, Tư Mã Hằng huy tay áo mà rơi, đáp xuống đất, hần đứng chấp tay, lạnh lùng sắc bén ánh mắt hướng trong xe bắn phá mà tới- Lãnh vương gia, vị giai nhân kia cũng không ở trong xe sao?

— Ha ha, tả sứ đại nhân thật biết nói đùa, bất quá, tả sứ đại nhân nếu thật sự không tin, liền mời lên xe xem thử! - Lãnh Dạ Hoàng 2 tay nâng lên, rộng rãi ý bảo hần lên xe kiểm tra.

Tư Mã Hằng không nghĩ tới hần cư nhiên như thế mời mình, đang chần chờ, Lãnh Dạ Hoàng lại cười nói- Thế nào, nhìn bộ dáng tả sứ đại nhân, chẳng lẽ đang tìm người sao?

Tư Mã Hằng nhìn hần 1 cái, không nói gì, trực tiếp đi tới trước xe ngựa, nhấc lên màn xe hướng bên trong nhìn, không có 1 bóng người, chẳng lẽ là Mị nhìn lầm!

— Thế nào, tả sứ đại nhân, còn có việc sao, nếu không có, bản vương còn phải gấp rút lên đường, giai nhân ước hẹn, thật lỡ không được! - Lãnh Dạ Hoàng nhẹ lay động chiết phiến, cười nhìn hần.

Tư Mã Hằng nhíu chặt chân mày, suy tư 1 chút- Quấy rầy, vương gia xin mời! - Nói xong hần buông xuống màn xe, mở ra 1 con đường.

— Còn có phiền trả lại xa phu của bản vương!

— Si, thả người! - Đi về phía trước vài bước, Tư Mã Hằng liền xoay người nhìn về phía hần- Lãnh vương gia, đường đêm khó đi, nên cẩn thận 1 chút!

— Đa tạ tả sứ đại nhân nhắc nhở! Bản vương sẽ cẩn thận! - Lãnh Dạ Hoàng cũng chấp tay cúi đầu, 1 tay chống thành xe, nhảy lên xe ngựa, lúc liêu khởi màn xe, hần quay đầu nhìn về phía bóng lưng Tư Mã Hằng, khóe miệng câu dẫn ra.

Vị tả sứ đại nhân này cũng không quá giống như trong lời đồn như vậy khôn khéo, chỉ là lược thi tiểu kế đã liên lừa gạt được hần, xem ra lời đồn vẫn là lời đồn, Lãnh Dạ Hoàng vừa mới buông màn, ánh mắt ở lúc quét qua nội thất trong xe 1 hồi, 2 mắt mở lớn, sần thảm che đầy ở trên xe cư nhiên xê dịch ra ngoài 1 chút, mâu quang chợt tắt, hần bỗng nhiên vén rèm xe lên, nhìn về phía ngoài xe.

Xa xa, đạo kia sâu thẳm đáng người, ở trong bóng đêm ngày càng đen tối khó phân biệt

Tư Mã Hằng, người quả nhiên... ...

Nhìn xa mã lần thứ 2 chạy vội mà đi, Tư Mã Hằng 2 tay khoanh sau lưng, tay áo bay tán loạn, nhìn phương hướng xe biến mất, liềm nổi lên 2 tròng mắt.

— Chủ tử, không đi truy sao? - Si đứng ở phía sau hần, thần tình khẩn trương nhìn chăm chăm xe ngựa sắp biến mất ở chỗ sâu trong rừng rậm, chủ tử rõ ràng biết Tô tiểu thư ở trong xe, ngại vì sao không đem nàng cứu ra, không những không cứu trái lại còn để Lãnh Dạ Hoàng chạy thoát.

Tư Mã Hằng lãnh lập trong gió đêm, kia hần trường đáng người ở trong bóng đêm càng phát ra cao ngất thon dài, chỉ là mang bóng đêm trầm trọng, còn có vẻ có chút cô tịch thừa thốt, thẳng tắp thân ảnh ở phía sau kéo thật dài 1 đường.

— Có Mị tùy thân bảo vệ nàng, nàng tạm thời sẽ không có việc gì! - Tư Mã Hằng ở lúc vén màn xe lên liền phát hiện xe trên sàn có tầng hầm, hần như trước bất động thanh sắc mà cười- Nàng luôn luôn có ý nghĩ của mình, ta không muốn ràng buộc nàng!

Hần tin, nữ nhân Tư Mã Hằng hần coi trọng nhất định sẽ không khiến chính mình thất vọng!

— Chúng ta nên xuất phát, đêm nay Lãnh Dạ Hoàng ly khai Yên Sơn quan, nhất định là phản hồi Thủy Nguyệt quốc, 1 trận này không thể tránh né, nên tới thì sẽ phải tới! - Tư Mã Hằng hướng địa phương xe ngựa biến mất liếc mắt lược nhìn, lập tức liền phát tay áo xoay người rời đi, không hề luyến tiếc, hần sợ, sợ nếu như lại liếc mắt nhìn thêm 1 chút, hần sẽ liêu lĩnh đi tìm nàng, kia 1 tay áo hần là dùng hết khí lực bỏ xuống, vì thiên hạ, vì bách tính, hần nhất định phải đảm khởi ứng tẫn trách nhiệm!

Tần nhi, người phải tin tưởng ta, chờ ta!

— Tuân mệnh! - Si chấp tay nói, ngẩng đầu thời gian, hần nhìn phương hướng Tô Tần biến mất, lại nhìn 1 chút bóng lưng Tư Mã Hằng, lắc lắc đầu, than nhẹ 1 tiếng, hazz, lúc nào chủ tử cùng Tô tiểu thư mới có thể chân chính sống hạnh phúc cùng 1 chỗ đây!

Chờ lúc Tô Tần tỉnh lại, lại đau đầu không dứt, như sóng kéo tới choáng váng làm cho nàng trong lúc nhất thời có chút hoảng thần, thân thể mất thăng bằng liền bổ nhào đi xuống, ngã tiến vào trong 1 lồng ngực dày rộng rắn chắc, nghi ngờ ngẩng đầu, lại đối diện thượng cấp kia con người đồng dạng kinh ngạc.

— Lãnh Dạ Hoàng! - Chỉ sau chốc lát thất thần, Tô Tần lập tức kinh hô lên, nàng giãy giụa nghĩ muốn đứng lên, xe lại bị xóc nảy nhoáng lên, liền lại ngã vào trong lòng Lãnh Dạ Hoàng.

— Ha hã... ...- Đỉnh đầu truyền đến hần trêu tức tiếng cười- Xem ra, người đã định trước trốn không thoát ôm ấp của ta.

— Đẳng đồ tử! - Tô Tần liếc hần 1 cái, vừa kia đứng quá nhanh làm cho nàng đầu văng mắt hoa, lúc này cảnh vật trước mắt là 1 mảnh mơ hồ, đỉnh đầu lún quần mấy con chim nhỏ, chính lúu riu hốt không ngừng.

Chết tiệt, hần nói trúng phóc, lần này thực sự là lật thuyền trong mương, mất mặt đến mức chỉ muốn đào hố! Tô Tần âm thầm thóa mạ.

— Ha ha! - Đỉnh đầu tiểu ý dũ nòng- Có ý tứ, thật sự không sai! - Nhuyễn ngọc ôm trong lòng, hần lại phẩm ra khỏi 1 phen tư vị.

Tô Tần hung hăng trừng hần 1 cái, có ý tứ cái đầu nhà người, chờ bản tiểu thư khỏe lại, nhất định liền cấp người hảo xem! Quay lại phải kêu lão ngoan đồng nghiên cứu chế tạo ra kiểu độc dược mới cho người thử

xem, nhìn xem có hiệu quả không! Dù sao cũng có chuột bạch không lấy tiền, không thử nghiệm, sẽ thật sự có lỗi!

Nghĩ đến Lãnh Dạ Hoàng trúng độc hậu sẽ có các loại biểu tình, Tô Tần khloe miệng trong bất tri bất giác câu dẫn ra 1 độ cung, hắc hắc âm âm cười mấy tiếng, kia mấy tiếng âm lãnh cười lại làm cho ở 1 bên Lãnh Dạ Hoàng không hiểu nổi lên vướng mắc.

Vươn tay chỉnh lại cổ áo, Lãnh Dạ Hoàng cảm thấy kỳ quái, vì sao ở trong xe như vậy ẩm áp, hẳn lại cảm thấy 1 cỗ lạnh lẽo khôn kể.

__ Uy, người đây là muốn mang ta tới chỗ nào?

__ Thủy Nguyệt quốc!

__ Như Ca đâu, ta muốn gặp hắn! - Quý mới đi theo người tới cái Thủy Nguyệt quốc kia, chờ gặp được Như Ca, nàng hạ chút độc, hung hăng trừng phạt 1 chút tên điên này, sau đó mang Như Ca hồi Yên Sơn quan!

__ Đương nhiên là đi gặp hắn ta, bắt quá ta khuyên người đừng nghĩ cách chạy trốn, ta đã hạ độc trên người của người, không có giải dược của ta, người chờ độc dậy thì vong đi! - Lãnh Dạ Hoàng tựa hồ xem thấu nàng- Đến lúc đó đừng trách ta không thương hương tiếc ngọc!

__ Xì, người nếu như biết thương hương tiếc ngọc, ta cũng đã không trúng độc! - Tô Tần rất lớn khinh bỉ hắn 1 hồi, giả quân tử!

__ Tô Tần, người đến tốt cùng là người như thế nào, vì sao ta chưa từng thấy qua nữ tử giống như người? - Lãnh Dạ Hoàng thấy xe ngựa rời khỏi Yên Sơn quan, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, thế là liền cùng nàng trên chạc đứng lên.

__ Nói chung không phải là người cùng người đi chung đường! - Tô Tần chẳng đáng phiệt qua hắn, nhìn về phía ngoài xe- Chúng ta đây là tới nơi nào?

Lãnh Dạ hoàng không trả lời nàng, chỉ là 1 tay đỡ cằm, tựa ở án kỷ khác, nhìn nàng- Như Ca rất quan tâm người! - Đương lúc tên tiểu tử kia nghe nói mình muốn đem Tô Tần đưa tới, hắn lập tức nhảy lên, cặp kia mắt giống như dã thú khát máu, dữ tợn thần tình tựa hồ muốn tùy thời xông lên xé nát chính mình- Người nếu như dám dẫm đạp thương nàng, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!

__ Ta cảnh cáo người, Như Ca là bằng hữu của ta, ta không cho người thương tổn hắn! - Tô Tần lập tức cảnh giác.

__ Hừ, người bây giờ đều ở trong tay của ta, dựa vào cái gì ra lệnh cho ta! - Không biết tự lượng sức mình!

__ Thì sao, cùng lắm thì đợi thời cơ! - Nha nha , ta cũng không tin, liều mạng vẫn không thể cùng người đồng quy vu tận!

__ Ha hã, người thế nào luôn luôn cho rằng ta là 1 người máu lạnh! - Từ lúc gặp mặt khởi, nàng chưa từng dùng sắc mặt tốt nhìn chính mình.

__ Bởi vì người độc chết muội muội của Như Ca, Như Nguyệt, người còn dám nói người là người tốt!

__ Cái gì! - Vậy mà Lãnh Dạ Hoàng sắc mặt lại chợt đại biến- Người nói muội muội của Như Ca đã chết!

__ Người vì sao giết mình như thế? - Tô Tần kinh ngạc vì hắn đáy mắt kia có phân tức giận, chẳng lẽ... ..

__ Người cho là ta hạ độc? - Lãnh Dạ Hoàng giờ mới hiểu được vì sao nữ nhân này vừa thấy mình liền 1 bộ “Người là hung thủ giết người”.

__ Không phải là người sao! - Tô Tần nhú mày, vừa thấy mặt đã hạ độc mình, nói người chưa từng hại độc người khác, thật khó tin!

Lãnh Dạ Hoàng lại đột nhiên cười ha hã.

__ Có cái gì tốt cười !

— Nói cho người biết, coi như là hạ độc, ta cũng lựa đối tượng, không phải là người nào cũng có thể đạt được đả ngộ “Đặc thù” này của ta! - Nói xong, ánh mắt của hắn hướng đôi môi Tô Tần quét tới, 1 bộ biểu tình “Người thật may mắn”.

Tô Tần lập tức che môi của mình, nhớ tới vừa rồi hắn nói “Đả ngộ đặc thù”, bên tai đỏ lên, hung hăng trừng hắn 1 cái- Vô sỉ! Người cho là nói như thế ta sẽ tin, dám làm không dám chịu tiểu nhân!

Cực độ khinh bỉ người! Tô Tần dưới đáy lòng đem Lãnh Dạ Hoàng hung hăng khinh bỉ 1 hồi.

— Người nói cái gì! - Lãnh Dạ Hoàng lại bỗng nhiên xụ mặt xuống, 1 tay đem nàng lôi tiến trong lòng- Người nói ta dám làm không dám chịu?! - Trong giọng nói hơi thở nguy hiểm lan tràn ra.

Tô Tần kinh hô 1 tiếng, lại đối diện thượng hắn cặp kia cuộn cuộn sóng dữ con người- Ta, ta không có nói sai!

— Như vậy ta liền dám làm dám chịu 1 lần! - Nói xong hắn cúi đầu, hung hăng hôn lên đôi môi của nàng.

Tô Tần ngạc nhiên trừng lớn 2 mắt, cư nhiên quên mất luôn cả phản kháng, cứ như vậy bị hắn lần thứ 2 khinh bạc.

— A, hôn dẫn, lưu manh, hạ lưu bại hoại, chết bầm! - Khi nàng lấy lại tinh thần, lập tức đẩy hắn ra, 1 cái tát đập lên khuôn mặt tuần tú của hắn, Lãnh Dạ Hoàng cơ cảnh nghiêng người né qua, Tô Tần 1 chưởng phách không, 1 cái lão đảo, thân thể hướng phía trước ngã tới.

Mất thấy sẽ thiếp sàn nhà, 1 cái bàn tay đúng lúc ôm hông của nàng, đem nàng lôi trở về.

— Thế nào, nam tử bị miệng người mắng thế nhưng rất phụ trách, ta sẽ không trơ mắt nhìn người rơi xuống đất mà không cứu người, ta đây rất có trách nhiệm, nếu ta hôn người, người cũng phải chịu trách nhiệm!

Tô Tần nhìn hắn, khoe miệng co quắp, người nha, nói lời gì vô vị, đã hôn ta còn muốn ta chịu trách nhiệm!

— Thế nào, vừa rồi người còn luôn miệng nói ta không chịu trách nhiệm, bây giờ người chiếm của ta tiện nghi lại tính thế nào đây? - Dài nhỏ đan phượng trong mắt, cư nhiên mơ hồ lộ ra mấy phần ủy khuất.

Tô Tần bị tức đến xem thổ huyết- Người nha, mau nói rõ, rốt cuộc là ai chiếm ai tiện nghi! - Nha nha, tên hôn dẫn này, là điển hình chiếm tiện nghi còn muốn khoe mẽ!

— Đương nhiên là người ... - Nói xong còn dùng mị nhãn liếc qua Tô Tần.

— Ta! - Người nha, Tô Tần bắt đầu hoài nghi mình có thể hay không kiên trì đợi tới lúc cứu được Như Ca xong mới hạ độc hắn, hắn nha nếu như lại chọc tức chính mình, Tô Tần lo lắng mình 1 khi nhịn không được, trực tiếp đem hắn xử sạch!

— Đúng vậy! - Đan phượng con người chớp a chớp- Người xem người đi, luận tư thái, luận hình dạng, luận tài văn chương, luận thưởng thức... ... chỗ nào có thể với tới ta, ta hôn người, không phải là người chiếm ta tiện nghi thì là gì!

Rắc rắc rắc ————— Tô Tần nhắm lại mắt, thật sâu hít 1 hơi, sau đó liền thở ra, mấy lần liên tiếp, nàng vẫn khó có thể đè xuống trong lòng kia bùng hỏa lôi, rất nhanh nắm tay phát ra phần nổ tiếng vang.

— Thế nào, Tô tiểu thư muốn nuốt lời? - Lãnh Dạ Hoàng lúc này lại hết sức đặc ý ưu nhã nằm trong xe, trêu tức nhìn nữ tử trước mắt vẻ mặt than chì sắc, người thú vị, trêu chọc 1 phen cũng đủ để giải đoạn đường này nhàm chán.

Mà hắn giờ phút này lại không biết, Tô Tần đang ở trong lòng giày giụa mấy phen.

Giết đầu heo tự đại đáng chết này, độc chết người, độc căm người, không, bản tiểu thư muốn lột da người, ném tới trong chảo ah!

Bất quá bây giờ không thể! Tô Tần bày 1 tư thế thái cực bình định thiên hạ, thật sâu hô hấp, lại thật sâu thở ra, cuối cùng nàng mới rốt cuộc đem trong lòng kia hỏa khí cấp hòa hoãn lại, vậy mà nàng mới vừa bình tĩnh xong, bên kia bỗng nam lại tiếp tục lên tiếng.

— Tư thế như thế quái dị, thấy thế nào đều giống như cóc, thật khó nhìn! - Ngả ngón chẳng đáng ngữ khí dật ra.

Rắc rắc ————— Tô Tần kiên trì cuối cùng bị đánh gãy, thế là mỗ nữ nổi giận!

— Người nha nha, lão nương không phát uy người liền cho ta là bệnh mèo a, lão nương hôm nay không để cho người 1 chút điểm màu sắc, người thật đúng là không biết trời đất!

Mỗ nam nhìn thấy nàng lúc này tiêu phong bộ dáng, nhất thời ngẩn mắt ra, há to miệng, cảm càng khoa trương hơn như muốn rớt xuống, đây là cái nữ nhân thôi, nữ nhân này trở mặt so với lật thư còn nhanh!

Tô Tần 1 chân đạp trên án kỷ, 1 tay triệt khởi tay áo, 1 cái tay khác đang siết chặt ngân châm, giữa lúc nàng chuẩn bị đâm xuống thời gian, lại nghe được nam tử trước mắt cười lạnh 1 tiếng.

— Người thật cho là, ta là ngang với người sao, người cho là chỉ bằng mấy cây ngân châm của người kia có thể đem ta thành thế nào? - Lúc ngược mắt lên, đáy mắt treu tức đã liễm khởi, lộ ra cặp kia ánh mắt lạnh lùng cao ngạo Tô Tần lúc trước ở hẻm nhỏ nhìn thấy.

Tay dừng trên không trung 1 hồi, Tô Tần nao nao, người kia, hần cư nhiên vẫn luôn đang diễn trò, hần là ép tự mình ra tay, buộc chính mình đem lá bài cuối cùng chưa lật lượng cho hần nhìn! Thật sâu trầm tâm cơ a!

— Lãnh Dạ Hoàng, ta không thể không bội phục người, quả nhiên lắm trò! - Tô Tần hừ lạnh 1 tiếng, ngay nàng cho rằng tính sai thời gian, xe ngựa lại chấn động mạnh 1 cái, chấn động này hoàn toàn ngoài ý liệu của Lãnh Dạ hoàng, không kịp đề phòng lúc, thân thể Tô Tần bỗng nhiên nghiêng về phía trước, trong tay kia mấy cây ngân châm cứ như vậy chui vào trên vai về mặt đồng dạng kinh ngạc Lãnh Dạ Hoàng.

Tô Tần quỳ ghé vào 2 chân Lãnh Dạ Hoàng, thân thể thì toàn bộ ngã xuống trong ngực của hần, kia tay cầm ngân châm lại tựa ở vai trái hần.

Trát, trát tiến vào, thực sự trát tiến vào! Dễ dàng như vậy!

Tô Tần bất khả tư nghị nhìn hần, trong lúc nhất thời thế nhưng không biết phản ứng thế nào.

Lãnh Dạ hoàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, thượng 1 khắc, nữ tử còn bị chính mình cười nhạo, sau 1 khắc lại đem độc châm đâm vào bả vai của mình, hơn nữa, bọn họ tư thế còn như vậy quỷ dị.

99. Chương 99: Dám Động Nàng? Chỉnh Chết Người!

Người! - Lãnh Dạ Hoàng đẩy ra nàng, rút ra ngân châm, nhìn thật kĩ, kim tiêm thượng máu đều biến thành hồng nhạt- Người đúng là nữ nhân ác độc! Bị hần mắng như thế, Tô Tần nhưng thật ra thanh tỉnh không ít- Ha hã, quả thực ứng câu nói kia, thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, không phải là không báo, chỉ là thời gian chưa tới!

Nha nha, ai kêu người kiêu ngạo, lão nương cũng không phải ăn chay! Điều nói chớ chọc ta, cùng lắm thì đợi thời cơ, như thế vừa đúng, lão thiên quả thật có mắt, trực tiếp cho hần báo ứng!

Như thế ô long tình trạng, Tô Tần chưa từng thấy qua, này có phải hay không chính là cái gọi là —— vô tâm tài liễu liễu thành âm. (Na ná câu hay không bằng hên ah!)

— Ha ha, thực sự là thống khoái! - Tô Tần cười ha hả- Lãnh Dạ Hoàng, cái này gọi là ác hữu ác báo! - Hừ, người nha, ai kêu người dùng hạ độc ta!

— Nói, người rốt cuộc hạ ta loại độc gì! - Lãnh Dạ Hoàng túm lấy tay nàng, nhìn khởi chân mày.

— Ngạc... ..- Khi thấy kim tiêm kia mặt hồng nhạt, Tô Tần lúc này lại là có chút ấp úng- Ha hã, cái kia là... ..- Nàng không phải không dám nói, mà là sợ nói ra, Lãnh Dạ Hoàng sẽ phát điên.

— Dem giải dược cho ta! - Lãnh Dạ Hoàng nhìn thấy nàng kia lóe ra ánh mắt, đơn giản không hỏi nữa, liền vươn tay ra.

— Cái kia, cái kia là tân thuốc, giải được ta còn chưa nghiên chế ra! - Tô Tần nhún vai, kỳ thực nàng cũng rất bất đắc dĩ, vốn đang muốn tìm chuột bạch thí nghiệm 1 chút, thế nào ngờ Lãnh Dạ Hoàng tên kia tức khắc đựng phải miệng súng của nàng, kết quả đành giống như “Chuột trắng nhỏ” tự động đưa tới cửa làm thí nghiệm miễn phí!

— Người! - Lãnh Dạ Hoàng nghe nàng nói cứ nhiên lấy chính mình làm đối tượng thực nghiệm, tức giận sắc mặt đều thay đổi, dần dần trở nên ngày càng phần nhuận, nhìn thế nào, cũng tựa 1 đóa hoa đào mềm mại, mắt mũi mang sảo túng tức thệ phong tình vạn chủng, làm cho người ta mê say.

— Khúc khích! - Tô Tần thực sự không nghĩ tới Lãnh Dạ Hoàng sẽ là bộ dáng như vậy, kỳ thực kia cũng không phải là độc dược, là nàng tân nghiên cứu chế tạo mỹ dung thuốc, nữ tử dùng vào thì sẽ đặc biệt xinh đẹp quyến rũ, nam tử nếu là dùng, Tô Tần dùng dư quang phủng qua Lãnh Dạ Hoàng, nín cười.

Vốn định ngày ấy cấp chúng tử muội trong vườn dùng thử, kết quả người thứ nhất thử lại là Lãnh Dạ Hoàng, cho nên nàng không dám nói với Lãnh Dạ Hoàng, sợ hắn chịu không nổi kích thích, trực tiếp nhào tới, làm thịt chính mình!

Bất quá, người kia lớn lên thật đúng là tuấn mỹ, không những mang nét ôn nhu của nữ tử mà còn tà mị bừa bãi của nam tử, so với Hồ Thanh Ca, Lãnh Dạ Hoàng càng nhiều phân khí phách cùng lệ khí.

Nghĩ đến Hồ Thanh Ca, nàng nhưng thật ra phát hiện đã lâu không thấy hắn, không biết hắn bây giờ trôi qua thế nào, có cởi ra được bí mật của cái hộp gấm kia hay không.

Từ lúc hắn phát hiện chìa khóa hộp gấm gia truyền cứ nhiên ở trong tay các chủ Thiên các, hắn liền muốn cởi ra nỗi băn khoăn này, thế là vừa tới Yên Sơn quan, hắn liền cầm hộp gấm đi tìm tổ mẫu trong Tình Kiếm sơn trang của hắn hỏi.

Lần này mình len lén gạt hắn ra ngoài, cũng không nói với hắn 1 tiếng, không biết hắn bây giờ ở nơi nào?

Đúng lúc này, xe ngựa lại đột nhiên dừng lại, Lãnh Dạ Hoàng cảnh giác đem Tô Tần 1 phen kéo ra phía sau, hắn thì lộ ra thân thể xóc lên màn xe- Chuyện gì xảy ra?

Xuyên thấu qua màn xe vừa nhấc lên, Tô Tần thấy được hé ra khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ.

Hồ Thanh Ca! Tô Tần dưới đáy lòng kinh hô, không nghĩ tới nàng vừa mới nghĩ tới hắn, hắn liền nhanh như vậy xuất hiện ở trước mặt của mình!

Hình như gần đây ý niệm của nàng ngày càng mạnh, nghĩ đến cái gì, lập tức là có thể ứng nghiệm cái đó.

— Là người! - Lãnh Dạ Hoàng lại không thích nhìn thấy người này, bởi vì hắn không thích Hồ Thanh Ca, hắn không thích nhìn thấy 1 người nam nhân cứ nhiên bộ dạng so với hắn nhìn còn muốn hoàn hảo hơn!

Hồ Thanh Ca đầu tiên nhìn thấy ở trong xe chính là Tô Tần, khi hắn nhìn thấy Tô Tần bình yên vô sự thời gian, lộ ra trấn an cười, hoàn hảo, hắn tới đúng lúc!

Khi hắn nghe được Tô Tần bị Lãnh Dạ Hoàng bắt đi, lòng nóng như lửa đốt, bỏ xuống tất cả, đi suốt đêm lộ, rốt cuộc ở biên cảnh đem bọn họ ngăn cản.

— Lãnh Dạ Hoàng, mau thả nàng, ta liền để người đi qua! - Hồ Thanh Ca cười ở mực sắc lương câu thượng, tàn lạnh ánh trắng xuyên thấu qua cành lá sum suê, chiếu xạ hắn kia làn da như ngọc thượng, nổi lên tế nhu sáng bóng, như trăng sáng hạo lãng.

— Thả nàng, người nhưng thật ra nên hỏi rõ nàng, có phải là nàng tự nguyện theo ta đi hay không! - Lãnh Dạ Hoàng chẳng đáng nhử mồi.

Hồ Thanh Ca ánh mắt lúc chuyển tới trên mặt Lãnh Dạ Hoàng, kinh ngạc mở to 2 mắt- Mặt của người!

Tô Tần sống chết hướng Hồ Thanh Ca chớp mắt, ý bảo hắn không nên kinh ngạc như vậy, thế nhưng nàng vẫn là là muện 1 bước, Hồ Thanh Ca nhìn thấy mặt Lãnh Dạ Hoàng hậu, đầu tiên là cả kinh, sau đó ngẩng đầu lên, cười ha hả.

— Ha ha, ha ha, Lãnh Dạ Hoàng người cũng có ngày hôm nay! - Hồ Thanh Ca không cần nghĩ cũng biết đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra, chỉ là hắn không nghĩ tới Lãnh Dạ Hoàng sẽ bị Tô Tần chinh đến chật vật như vậy.

Cũng phải, ai đắc tội nàng cũng đều không có kết cục tốt!

Hồ Thanh Ca này 1 cuồng loạn cười làm cho Lãnh Dạ Hoàng thập phần ngoài ý muốn, hắn đem ánh mắt nghi hoặc hướng về phía Phi Ảnh, lại chỉ thấy Phi Ảnh cũng đang cúi đầu không dám nhìn hắn.

— Ngẩng đầu lên! - Lãnh Dạ Hoàng nghiêm nghị ra lệnh.

Phi Ảnh bất đắc dĩ đành phải ngẩng đầu lên, bất quá hắn vẫn là cố nín cười, thần tình lại vô cùng quái dị nhìn Lãnh Dạ Hoàng.

Nhìn thấy Phi Ảnh quái dị biểu tình hậu, Lãnh Dạ Hoàng đột nhiên ý thức được cái gì, hắn lập tức chạy vội xuống xe ngựa- Canh chừng nàng cho ta! - Bỏ lại những lời này hậu, hắn liền hướng hồ nhỏ ven đường phóng tới.

Tô Tần đỡ lấy trán, hướng Hồ Thanh Ca lắc lắc đầu, thở dài nói- Phiền toái!

Quả nhiên chẳng được bao lâu, bên hồ liền truyền đến Lãnh Dạ Hoàng tiếng gầm gừ.

— Tô Tần, người cư nhiên đem ta biến thành nữ nhân tướng, người đồ nữ nhân chết tiệt!

Trong hồ ảnh ngược trung, chiếu ra chính là phần nhuận mềm mại mị tướng, kia hàm xuân hoa đào mục, kia hồng môi, nơi nào còn nam tử tư thế oai hùng sát khí, ảnh ngược ở trong nước hoàn toàn là 1 bộ dáng nữ tử xinh đẹp.

— Tô Tần chết tiệt! - Lãnh Dạ Hoàng rớt cuộc minh bạch, vì sao phía trước nàng vẫn không chịu nói ra tên độc được, nói không có giải được, thì ra là như vậy!

— Tô Tần! - Lãnh Dạ Hoàng xoay người, hướng xe ngựa chạy vội mà tới, hắn sẽ không bỏ qua cho nữ nhân này!

Ngạch ————— Tô Tần lập tức cảm thấy 1 trận hàn ý hướng chính mình kéo tới, nàng vô ý thức siết chặt ngón chân trong tay.

Người kia nếu như dám qua đây, nàng không để ý lại trát thượng hắn thêm mấy cái!

— Lãnh Dạ Hoàng, có ta ở đây, người đừng hòng động nàng 1 sợi tóc! - Hồ Thanh Ca lập tức chắn trước mặt Tô Tần, vẻ mặt tức giận.

— Tránh ra! - Lãnh Dạ Hoàng 2 mắt hung hăng nhìn chăm chăm trốn ở phía sau Hồ Thanh Ca Tô Tần- Nữ nhân chết tiệt, có gan người liền đi ra cho ta, chúng ta 1 mình đấu!

Tô Tần từ phía sau Hồ Thanh Ca vươn đầu ra, hướng hắn giảo hoạt cười- Lãnh vương gia, bình tĩnh, bình tĩnh, hít sâu ah! Nổi giận không tốt cho sức khỏe đâu!

— Người đi ra cho ta! - Lãnh Dạ Hoàng 1 chương bỏ về phía Hồ Thanh Ca- Phi Ảnh, bắt lấy nữ nhân chết tiệt này cho ta!

Người chờ đi, Tô Tần, chờ ta tóm được người, cho người hảo xem!

Tô Tần trừng về phía Phi Ảnh, Phi Ảnh lập tức mi tâm vừa nháy, không đi đến trái lại lui về phía sau mấy bước, nói đùa, liền vương gia đều bị nàng chinh thành bộ dáng như thế, hắn còn dám sao! Trên đời này cũng chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân khó dưỡng, nhất là độc nữ tử càng không dễ chọc!

Thế là, hắn lập tức thức thời đưa mắt nhắm về phía Hồ Thanh Ca, so với đối phó Tô Tần này vương tay chân nữ nhân, hắn vẫn thấy đối phó Hồ Thanh Ca dễ thở hơn!

Phi Ảnh rút kiếm không chút do dự hướng Hồ Thanh Ca đâm tới, điện quang hỏa thạch giữa, Hồ Thanh Ca bị 2 người bọn họ làm cho liên tiếp lui về phía sau.

— Uy, người nam nhân này thực sự rất keo kiệt, không phải giúp người trở nên đẹp ra sao, như thế người cũng gây sự! - Tô Tần trốn ở phía sau Hồ Thanh Ca, thường thường thò đầu ra, nhìn Lãnh Dạ Hoàng tức giận mặt phấn chuyển thành bạch, lại từ màu trắng chuyển thành hồng nhạt, trông rất đẹp mắt.

— Người còn dám nói! - Lãnh Dạ hoàng tức giận toàn thân phát run, chỉ vào Hồ Thanh Ca nói- Mỹ cái đầu nhà ngươi, thử hỏi đường đường nam tử hán nào thích biến thành bộ dáng thế này! Người nghĩ rằng ta tượng như hắc sao, thích nam phần nữ trang! Nam không nam, nữ không nữ!

Tô Tần khơi mào mi, len lén nhìn Hồ Thanh Ca, chỉ thấy hắc cúi đầu, lại thấy không rõ, vẻ mặt của hắc.

Bất quá, nàng như trước cảm thấy theo quanh thân hắc sở tản mát ra luồng hơi thở tức giận, người kia ở phát hỏa, tuyệt đối!

Tô Tần lui về phía sau mấy bước, nàng mới không ngốc đến gần để bị Hồ Thanh Ca đương lửa giận quét đến, biến thành bia đỡ đạn! Dù sao trước mắt 2 người kia là chết chắc! Dám ở đầu rồng nhỏ râu, chính là ché sống lâu a!

Quả nhiên, lúc Hồ Thanh Ca ngẩng đầu lên, trong mắt lại là 1 mảnh lãnh ý, kia trong xương lộ ra lãnh khí làm cho hôm nay càng phát ra lạnh lẽo, Tô Tần vô ý thức kéo chặt cổ áo, nhưng loại lãnh khí này vẫn thấu tới tận xương, đem quanh thân không khí đều ngưng kết lại.

Lãnh Dạ Hoàng tự nhiên cũng ý thức được Hồ Thanh Ca biến hóa, bất quá hắc lại không có cảnh giác như Tô Tần, như trước không sợ chết hướng Hồ Thanh Ca phách chưởng đánh tới.

Hồ Thanh Ca nghiêng người né qua, quơ ống tay áo, theo lực hạ đánh ra, động tác nhanh như chớp, hung hăng cho Lãnh Dạ Hoàng 1 chưởng.

Lãnh Dạ Hoàng thành linh bị hắc tới nhất chiêu, tránh không kịp, lồng ngực cứng rắn tiếp nhận 1 chưởng này, thân thể run lên bần bật, lui về phía sau vài bộ, bỗng nhiên hướng phía trước phun ra 1 búng máu.

— Vương gia! - Phi Ảnh chạy vội tới bên cạnh hắc, đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của hắc.

— Ta không sao! - Lãnh Dạ Hoàng ngẩng đầu, nhìn Hồ Thanh Ca- Xem ra, này sơn trang đệ nhất thiên hạ danh hào đích xác không sai, trang chủ đại nhân đích xác lợi hại!

— Người biết là được rồi! - Hồ Thanh Ca quăng tay áo, kéo tay Tô Tần- Chúng ta đi!

— Chờ 1 chút! - Lãnh Dạ Hoàng lại đột nhiên hô.

— Thế nào, người còn muốn ngăn ta! - Hồ Thanh Ca chẳng đáng quay đầu, nhìn hắc.

Lãnh Dạ Hoàng đứng lên, lau máu khóe miệng- Ta không có ngăn người, ta mới vừa nói qua, đi hay lưu đều tùy người, bất quá, người nhưng thật ra hỏi nàng 1 chút, đến tột cùng là nguyện ý lưu lại, hay là đi theo người!

Hồ Thanh Ca quay đầu- Tần nhi, người đi theo ta chứ!

Tô Tần lại rút tay về- Xin lỗi, ta không thể đi theo người! - Nàng phải đi gặp Như Ca.

— Vì sao! - Hồ Thanh Ca nhìn mi, đây không phải là nàng lần đầu tiên cự tuyệt chính mình, vì sao mỗi lần nàng đều luôn lựa chọn cự tuyệt chính mình!

Nhìn thấy trong mắt của hắc kia phân bi thương thần sắc, Tô Tần trong lòng căng thẳng, buông xuống hạ song liêm, che giấu trong lòng kia cổ bất an- Xin lỗi, bất quá người yên tâm, ta sẽ không có việc gì, ta chính là đi gặp Như Ca, chờ gặp được hắc, ta sẽ trở về!

— Ngủ ngốc! - Hồ Thanh Ca nhin không được mắng nàng- Người cho là, Lãnh Dạ Hoàng là 1 vật tốt đẹp sao, người gặp được Tần Như Ca, hắc liền thả người trở về!

— Uy, người nói tới nói lui, cũng chỉ là công kích người khác a! - Nghe được hắc nói chính mình thành 1 món đồ, Lãnh Dạ Hoàng khí đến muốn học máu.

— Ta có nói sai sao, hiện tại như người vậy nam không ra nam, nữ không ra nữ, liền cả đồ vật cũng đều kém xa! - Hồ Thanh Ca đích xác cuồng vọng.

— Vương gia, đừng kích động, nếu không người lại học máu! - Phi Ảnh sợ Lãnh Dạ Hoàng lại phun ra 1 ngụm nữa, vội vàng trấn an nói.

— Câm miệng! - Lãnh Dạ Hoàng hung hăng trừng hấn liếc mắt 1 cái- Tô Tần, người bây giờ đi tới chỗ ta, ta liền không so đo chuyện trước, dẫn người đi gặp Như Ca, bằng không, đừng trách ta trở mặt!

Tô Tần bĩu môi, theo phía sau Hồ Thanh Ca đi ra.

— Đừng đi! - Hồ Thanh Ca kéo tay nàng, ánh mắt khẩn cầu.

— Xin lỗi, ta phải đi! - Tô Tần giật lại tay hấn, hướng Lãnh Dạ Hoàng đi đến.

— Thế nào, ta nói sớm qua, nàng sẽ không cùng người đi! - Lãnh Dạ Hoàng khó có được vào lúc này thắng Hồ Thanh Ca 1 phen, có chút đắc ý ngẩng đầu lên.

Hồ Thanh Ca siết chặt nắm tay phát ra răng rắc tiếng vang, trầm tư 1 lúc lâu, hấn mới ngẩng đầu nói- Được rồi, nếu nàng muốn đi theo người, như vậy ta cũng theo nàng!

— Cái gì! - Tô Tần kinh ngạc nhìn hấn.

— Người đi tới chỗ nào, ta cũng theo tới chỗ đó! - Hồ Thanh Ca khoe miệng vung lên 1 mặt cười- Thế nào, Lãnh vương gia, người sẽ không để tâm chứ!

Lãnh Dạ Hoàng nheo mắt lại, nhìn Hồ Thanh Ca, lại nhìn 1 chút Tô Tần, khoe miệng câu dẫn ra- Dù sao cũng chỉ là nhiều hơn 1 người mà thôi, ta làm sao sẽ để ý!

Hấn không nghĩ tới, kiềm chế 1 Tô Tần cư nhiên có thể đem Hồ Thanh Ca cùng Tư Mã Hằng đều khiên chế trụ, như vậy tính toán buôn bán, hấn Lãnh Dạ Hoàng như thế nào sẽ bỏ qua!

— Người! - Tô Tần nóng nảy- Người là người gốc sao, đi với ta để làm chi! Trở lại! - Hạt vô giúp vui, thuận tụy chỉ khiến nàng lo lắng thôi.

— Ta chính là đồ gốc, cam nguyện ở bên cạnh người làm đồ gốc cả đời! - Hồ Thanh Ca lại khê mỉm cười, không chút nào đem Tô Tần trách cứ để ở trong lòng, nếu như có thể ở bên cạnh nàng, làm đồ gốc cả đời thì có sao chứ!

— Ngu ngốc! - Lãnh Dạ Hoàng xem ra, Hồ Thanh Ca là rất ngốc, lại vì 1 nữ nhân mà buông tha tất cả, nam nhân a, 1 khi đã yêu liền trở nên không thể nói lý, hoàn hảo chính mình không có biến thành như vậy, nếu không... ...

Lãnh Dạ Hoàng lắc lắc đầu, lời Tô Tần trực tiếp hướng trong xe đi đến.

Phi Ảnh nhưng là bị Hồ Thanh Ca loại này hi sinh mình hào hùng sở cảm động, lần thứ 2 nhìn về phía Hồ Thanh Ca thời gian, trong mắt lại là kính phục, nam nhân này, đáng giá hấn tôn kính!

Cứ như vậy, Hồ Thanh Ca giá mã theo ở bên cạnh xe ngựa, cùng Tô Tần ra khỏi Yên Sơn quan.

Đương lúc luồng thứ nhất tia nắng ban mai phá tan hắc ám ràng buộc, phát ra lóa mắt quang thải, kia cỗ xe ngựa đã ra khỏi Yên Sơn quan, Tô Tần nhắc lên màn xe, hướng phía sau nhìn lại, hùng cứ quan ngoại pháo đài ở trước mắt trở nên càng ngày càng nhỏ.

— Thật khó hiểu! - Lãnh Dạ Hoàng đột nhiên mở mắt ra, nhìn Tô Tần, hấn khó có thể hiểu, vì sao có 2 nam nhân như vậy ưu tú chịu vì nàng, 1 nữ tử bình thường làm nhiều như vậy hi sinh.

Nàng rốt cuộc có chỗ nào hấp dẫn người?

Chỉ là Lãnh Dạ Hoàng vô luận như thế nào cũng không biết, đương 1 người nam nhân đối một nữ nhân sản sinh hiếu kỳ thời gian, cũng ý nghĩa, hấn sắp sửa luân hãm, luân hãm vào hiếu kì hấn đối với nàng, hấn sẽ thời khắc chú ý tới nàng, muốn hiểu biết thêm về nàng, mà 1 khi lòng đều chứa hình ảnh về nàng, lúc muốn nhớ ra, cũng đã muộn... ...

100. Chương 100: Người Nha Chính Là Tự Tìm!

Vào biên cảnh, lại đi được vài ngày lộ trình, Tô Tần rốt cuộc đến được phủ đệ Lãnh Dạ Hoàng. Cùng vương phủ Tư Mã Duệ Duệ bất đồng chính là, Lãnh Dạ Hoàng càng thêm xa hoa rộng lớn, thị vệ đứng ở cửa cũng đủ để cảm nhận được phân khí kia thế to lớn lấn áp.

— Chúng ta vào thôi! - Lãnh Dạ Hoàng nhắc lên màn xe, nhảy xuống xe ngựa.

Hồ Thanh Ca cũng xoay người xuống ngựa, đi tới bên cạnh xe ngựa, vươn tay- Ta đỡ người!

Tô Tần cười, đỡ tay hần, dùng sức 1 chống, xuống xe ngựa.

Lãnh Dạ Hoàng 2 tay khoanh trước ngực, nhìn 2 người trước mắt, khóe miệng lại dấy lên 1 độ cung, chiết phiến vừa chuyển, nụ cười khe kia liền cạn, đáy mắt thâm thúy cảm xúc làm cho người ta khó hiểu.

— Lãnh Dạ Hoàng, Như Ca ở nơi nào, ta muốn gặp hần! - Tới vương phủ, Lãnh Dạ Hoàng lại không có lập tức làm cho Tô Tần nhìn thấy Tần Như Ca, mà là trước an bài nàng ở đây.

— Đã đến chi thì an chi, người đều đến, thì sợ gì, chẳng lẽ người sợ ta lại hạ độc người? - Lãnh Dạ Hoàng lại nhất phách du tư, bưng lên tách trà người đi theo hầu dâng lên.

—Người đừng hòng nuốt lời đó! - Nha nha , tử bát nam, luôn lật lọng, Tô Tần lúc này liền bắt đầu suy nghĩ nên phát minh loại được hoàn nào lên xài trên người hần, trực tiếp làm cho hần biến thành nữ nhân luôn!

— Lời nói của ta đều luôn luôn chắc chắn, Tần Như Ca bây giờ ở trong hoàng cung, coi như là bản vương gia muốn gặp hần cũng không phải là chuyện dễ, huống chi là người, người tổng cho ta 1 chút thời gian để chuẩn bị!

— Như vậy xin hỏi Lãnh vương gia, lúc chính xác là khi nào? - Tô Tần nắm ngón châm trong tay áo, nếu như người kia dám nói vượt lên trước 1 khắc đồng hồ thời gian, nàng sẽ ki chút do dự thượng thêm 1 châm cho hần.

— Người muốn khi nào? - Lần này Lãnh Dạ Hoàng nhưng thật ra rất thông minh, không lập tức chính diện trả lời vấn đề của nàng, hơn nữa hần rất thông minh cùng Tô Tần giữ vững khoảng cách nhất định, liền không nên như ở trên xe ngựa thời gian, khôn khéo như hần tuyệt đối sẽ không cho phép ô long sự kiện lần thứ 2 phát sinh.

— Càng nhanh càng tốt! - Đây không phải là lời vô ích sao!

— Như vậy ta liền cần 2 vị phối hợp! - Lãnh Dạ Hoàng nhíu mày nói.

— Người nói thẳng đi, muốn chúng ta làm thế nào! - Hồ Thanh Ca buông xuống 2 tay, tìm ghế dành cho khách ngồi xuống, thanh thoi bưng lên chung trà thép vàng ngọc bích, hộp 1 ngụm trà.

— Không hổ là Hồ trang chủ, khoái nhân khoái ngữ! - Lãnh Dạ Hoàng buông chung trà- 2 ngày sau là thọ thần của đế cơ, đến lúc đó quan viên các nơi cùng hoàng thân quốc thích đô hội được mời tiến cung dâng tặng lễ vật, chúng ta đến lúc đó cũng có thể tiến cung, chỉ là, ta cần các người trang phục thành ca cơ của ta, như vậy mới có thể theo ta tiến cung.

— Tại sao là ca cơ! - Hồ Thanh Ca ninh mi- Không phải có người đi theo hầu sao!

Lãnh Dạ Hoàng lạnh lùng nhìn hần 1 cái, mới chậm rãi nói- Hoàng cung trọng địa, người đi theo hầu của ta không được phép tiến vào, chỉ có ca cơ hiến vũ mới được phép tiến vào thâm cung nội uyển, người nếu như không muốn bị từ chối ngoài cửa, hoặc là bị bắn thành tổ ong vô vể, thì có thể thử phần thành người đi theo hầu hoặc là chính mình xông vào, chỉ là đến lúc đó đừng trách ta không nhắc nhở người!

— Sau đó thì sao? - Tô Tần không nghĩ tới muốn gặp Như Ca lại là như thế phiền phức, hơn nữa còn phải phần thành ca cơ- Thế nhưng ta cái gì cũng không biết- Nói đùa, nàng cũng không phải toàn năng, tượng như mấy nữ chủ xuyên việt tới, các nàng mỗi người đều người mang tuyệt kỹ, thế nhưng, nhìn lại chính mình, ngoại trừ đùa giỡn điểm tiểu thông minh, tựa hồ không có điểm nào có thể nói hơn người.

— Cái gì cũng không biết! - Lãnh Dạ Hoàng tựa hồ càng thêm giật mình, Tô Tần rõ ràng cảm thấy khóe miệng của hần ở trều.

— Đúng vậy! - Tô Tần trả lời rất thản nhiên, hấn kích động cái gì, chính mình cái gì cũng không biết cũng có thể làm cho hấn không còn biết nói gì sao!

— Đánh đàn? - Nàng thật sự cái gì cũng không biết sao, hấn phát điên mất!

— Không biết!

— Vũ khúc?

— Không biết!

— Người nói thẳng đi, cầm kỳ thư họa, người được cái nào? - Tô Tần đầu điều đặc tượng trống bỏi, mỗi khi nàng điều (Lắc) đầu 1 lần, Lãnh Dạ Hoàng sắc mặt liền trầm xuống 1 chút.

— Càng không biết!

— - Nhìn Lãnh Dạ Hoàng, sắc mặt của hấn cơ bản đã trở thành thanh hắc- Người rốt cuộc biết cái gì!

Nếu như nàng dám nói thêm 1 câu “Cái gì cũng không biết” nữa, Lãnh Dạ Hoàng phỏng chừng sẽ không ché không được chính mình, trực tiếp xông lên, bóp chết nàng!

Lãnh Dạ Hoàng đỡ lấy trán, hấn là triệt để khó có thể hiểu, như vậy 1 cái cái gì cũng không biết nữ nhân, vì sao lại hấp dẫn được 3 soái ca vì nàng mà liều lĩnh!

Mà hấn lại không biết, có vài người, bản thân nàng liền đã là 1 loại đặc biệt mị lực, cái loại này quanh thân sở tán mát ra mị lực cá nhân đặc biệt chính là lực hấp dẫn trí mạng, không phải ai cũng có thể có, không phải ở chỗ nổi trội, mà là ở chỗ đặc sắc!

— Vì sao ta phải học mấy thứ đó, mỗi người đều là độc nhất vô nhị, không cần cưỡng cầu đi truy tầm những thứ kia, phải tin tưởng, ở ngàn vạn chúng sinh lý, người liền là độc nhất vô nhị tồn tại! Chỉ cần làm tốt chính mình là được! - Tô Tần lại không cho rằng mình không biết mấy thứ đó là sĩ nhục, tương phản, nàng vì mình cảm thấy tự hào, bởi vì, nàng sống được rất vui vẻ!

Lãnh Dạ Hoàng nghe vậy, ngẩng đầu nhìn nàng, cô gái trước mắt lúc nói những lời này thời gian, cái loại này tự tin tung bay thần thái, cái loại này linh động vạn phần 2 mắt, đều hấp dẫn hấn, trong giây lát phát giác, nàng thế nhưng có thể như vậy đáng yêu động nhân.

Nàng nói rất đúng, thế gian này người đều có ngàn vạn, thế nhưng mỗi người đều không giống nhau, đa số mọi người đều muốn trở thành độc nhất vô nhị trong mắt người khác, vì trở thành người như vậy, bọn họ không ngừng cố gắng trở nên thập toàn thập mỹ, nhưng bọn hấn lại quên mất, kỳ thực chính mình vốn đã là độc nhất vô nhị tồn tại, hà tất tự tìm khổ não, chỉ cần làm tốt độc nhất vô nhị chính mình trên đời này thôi, đó mới là tồn tại đặc biệt trong mắt mọi người.

— Nhớ kỹ, tồn tại tức chân lý, không cần phải tự đi tìm phiền não! Làm chính mình là được rồi! Người liền là độc nhất vô nhị tồn tại! - Tô Tần đi tới, nhẹ nhàng mà vỗ vai Lãnh Dạ hoàng, ngay lúc hấn còn đang bởi vì lời của nàng mà hãy còn sững sờ, Tô Tần đáy mắt lại hiện lên 1 tia giảo hoạt quang mang!

Tiểu dạng! Tốt xấu gì mình cũng là tân nhân loại thế kỷ 21 tân tiến, lão nương ta tự thân xuất mã, cũng không tin không thể đem người đối phó, ha hã, tiểu tử người liền tự cầu nhiều chút phúc đi!

Hồ Thanh Ca ở 1 bên thấy rõ, hấn nhìn không được lắc lắc đầu, đừng hiểu lầm, hấn không phải là không tán thành Tô Tần cách làm, mà là đang đồng tình Lãnh Dạ Hoàng, hấn đối Lãnh Dạ Hoàng tỏ vẻ mười hai vạn phần đồng tình!

Ngay vừa lúc, Tô Tần vươn tay vỗ mấy cái trên vai hấn, đem 1 loại thuốc bột tán ở tại trên người của hấn, đáng thương Lãnh Dạ Hoàng lại vẫn còn chìm đắm ở lời nói vừa rồi của Tô Tần, chưa từng phát giác.

Bữa tối qua đi, Lãnh Dạ Hoàng lẳng lặng ngồi ở trong đình hóng mát, tây lương lưu ly trần, tinh điều tế mài, nằm trong tay, 1 cổ cảm giác lạnh lẽo theo đầu ngón tay xuyên thấu qua da thịt, mỏng lạnh cảm giác ở ngón tay quanh quẩn.

Lãnh Dạ Hoàng nhìn chén lưu ly viên vàng trong tay, kia tinh mỹ hoa văn, đom đóm dạ quang lưu chuyển quá này tinh mỹ phù điêu, tạo ra 1 loại tĩnh nhu mỹ.

— Trang chủ đại nhân, đêm khuya đến đây, là có chuyện gì? - Lãnh Dạ Hoàng nhẹ chúc 1 ngụm, đem bầu rượu thưởng thức ở trong tay, đáy mắt lại tràn đầy nhàn nhạt quang thái.

— Ta chỉ là hiếu kỳ, vì sao Như Ca lại ở trong cung, không phải vương gia người đem người mang đi, bây giờ vì sao lại bị người mang tiến cung, thậm chí ngay cả vương gia người đều không thể gặp! - Hồ Thanh Ca vươn tay, thay Lãnh Dạ Hoàng rót 1 chén.

— Rượu ngon! - Hồ Thanh Ca nhẹ nhấp ngụm, gật gật đầu- Chén lưu ly của Tây lương quốc quả nhiên thích hợp đến ẩm rượu!

— Hồ trang chủ thật sự không biết? - Lãnh Dạ Hoàng cúi đầu cười nói- Nếu không, người vì sao lại ở chỗ này, bất quá người nắm chắc có thể thắng sao?

— Quốc chủ đại nhân bây giờ sinh tử chưa biết, Như Ca 1 người ở trong cung cũng chưa chắc có thể chống được bao lâu thời gian, mà người tựa hồ cũng không nóng nảy, chẳng lẽ vương gia có kế hoạch tốt hơn? - Hồ Thanh Ca nhưng chưa bị ngôn ngữ của hắn sở mê hoặc, khôn khéo quang mang xẹt qua đáy mắt.

Lãnh Dạ Hoàng 1 ngụm đem rượu ẩm hạ, đem chén không đặt lên bàn, 2 tay phụ bối nhìn về phía vườn- Hồ trang chủ, trước hãy trả lời của ta đã, ta có 1 vấn đề muốn hỏi người!

— Vấn đề gì?

— Tình là vật chi?

— Ân?

— Vì sao các người đô hội đều bị tình làm khó khăn? - Hắn suy nghĩ cả 1 đêm, thủy chung không thể minh bạch vì sao mấy nam nhân này đều nguyện ý vì 1 nữ nhân như vậy bình thường, cam nguyện làm đồ ngọc.

— Chẳng lẽ Lãnh vương gia người nghĩ 1 đêm, kíp nghĩ ra dĩ nhiên là chuyện này? - Hồ Thanh Ca đậm cười nhạt nói- Lãnh vương gia thật có nhãn hính, bất quá vấn đề này thứ cho tại hạ thực khó trả lời!

— Vì sao? - Hắn ta cũng không thể trả lời sao.

— Vương gia người có yêu ai chưa?

— Chưa từng! - Lãnh Dạ Hoàng chẳng đáng, cảm tình loại vật này chỉ có thể giống như chướng ngại vật mà mình có thể gặp trên đường, từ nhỏ sư phụ liền nói với mình, cường đại hơn nhất định phải vô tình! Lớn lên, hắn cũng không nói tình, nữ nhân phấn son xung quanh cũng chỉ là triền miên với dục vọng, không có chút tình cảm nào.

— Như vậy, chờ vương gia có loại cảm tình này, dĩ nhiên sẽ biết tình là vật chi! - Hồ Thanh Ca mân ẩm này chén hậu liền phát tay áo rời đi.

Lãnh Dạ hoàng nhìn bóng lưng hắn rời đi, câu dẫn ra khoe miệng- Hồ Thanh Ca, bản vương vĩnh viễn cũng sẽ không cảm nhận được loại tình cảm này, không phải là không có, mà là không thể! - Muốn thành đại sự người, tất trước tuyệt tình!

Nên, các người nhất định phải thua!

===== ngói phân cách tuyến ===== Đã lâu không lộ diện phân cách tuyến

— Người lo lắng Lãnh Dạ Hoàng sẽ bán chúng ta? - Tô Tần nghe xong Hồ Thanh Ca hội báo hậu, nhin nổi lên chân mày.

— Hắn người này, phi chính phi tà, mấy phen nói chuyện cũng đều tránh quá sâu, thái độ ái muội, rất khó nói! - Hồ Thanh Ca nhìn không thấu nam nhân kia, tựa hồ hắn rất dễ hiểu, kỳ thực lại khó có thể hiểu được.

— Nếu hắn muốn lấy lòng 2 bên, thì chúng ta sẽ khiến hắn 2 bên đều không lấy được! - Tô Tần hận nhất chính là loại người gió chiều nào theo chiều đó!

— Ta thấy Lãnh Dạ Hoàng nhưng thật ra là cái nhân vật lợi hại, hần đầu tiên là mượn lực lượng Thiên các đem cung điện Thủy Nguyệt quốc khống chế ở trong tay, đáng tiếc hần chung quy không phải người thừa kế chính thức, vốn cho là đem hoàng tử Như Ca lưu lạc bên ngoài tìm về là được danh chính ngôn thuận đăng vị phụ chính vương, ai ngờ các chủ lại đột nhiên nuốt lời, chuẩn bị hiệp thiên tử lấy lệnh chư hầu, kể từ đó, Lãnh Dạ Hoàng chỉ có thể đến dựa vào lực lượng của chúng ta để đoạt lại tất cả vốn nên thuộc về hần! - Hồ Thanh Ca bình tĩnh phân tích- Đây hết thấy giải thích gần như hợp lý, nhưng cũng lại có điểm không hợp lý.

— Tỷ như?

— Lấy ta đối các chủ hiểu biết, hần không phải cái loại tiểu nhân lật lọng, loại hành vi bọn đạo chích này hần sẽ chẳng đáng làm, nếu hần muốn khống chế cung điện Thủy Nguyệt quốc, thủ đoạn còn nhiều mà, cần bản không cần kèm Như Ca 2 bên, mặt khác, Lãnh Dạ Hoàng vì sao phải mang người tiến cung gặp Như Ca, này nhưng thật ra là chỗ làm ta khó hiểu!

— Người cho rằng Lãnh Dạ Hoàng đang tự biên tự diễn?

— Có khả năng này!

— Kia mục đích của hần là gì?

Hồ Thanh Ca nghiêm túc suy tư 1 hồi- Ta chỉ có thể nói, đoán được các loại khả năng, lại đoán không ra tâm tư của hần, người này nhìn như liếc mắt 1 cái có thể xem thấu, kỳ thực, tất cả lại đều ở loại mơ hồ không thật khiến người ta cảm giác bất an, Lãnh Dạ Hoàng người này không đơn giản!

— Ân, ta cũng nghĩ như vậy, bất quá, ta nhưng thật ra có 1 biện pháp có thể thử 1 lần! - Tô Tần trộm cười.

— Nhìn người cười như thế xấu xa, nhất định không phải là cái hảo ý kiến! - Hồ Thanh Ca hiểu biết nàng, mỗi lần nàng nghĩ ra cái gì mưu chủ ý thời gian, chính là cái này biểu tình, mà 1 khi nàng xuất hiện biểu tình này thời gian, như vậy liền ý nghĩa người kia gặp xui xẻo!

— Phi thường thời kì, đối phó phi thường người, tất dùng phi thường thủ đoạn! - Tô Tần cười hắc hắc nói- Người còn nhớ rõ ta trước vô bờ vai của hần không?

— Ân!

— Ta ở trên người hần phủ 1 chút thuốc bột kỳ lạ.

— Sự phụ của hần bản thân chính là độc y, người chiêu này đối phó hần vô ích! - Hồ Thanh Ca sợ rằng Lãnh Dạ Hoàng đã sớm biết.

— No, no! - Tô Tần lắc lắc ngón tay- Hần coi như là đệ tử đích truyền của độc vương thì như thế nào, dù cho hần biết toàn bộ dược vật, độc vật ghi chép ở trong thư dược, nhưng thiên hạ này thực vật vốn rất nhiều, huống chi là toàn bộ sinh vật trong tự nhiên, chủng loại càng đa dạng, hần cũng không thể nhất nhất đều phân biệt hết được!

— Ý tứ của ngươi? - Sinh vật trong tự nhiên, tên gọi thật kỳ quái!

— Ta dùng thuốc bột cũng không phải lấy từ thực vật, mà là theo đom đóm trên người lấy ra ngân quang phấn! - Tô Tần ở Hắc Lâm thời gian, từng gặp qua 1 đám đom đóm, vốn định rủ Tư Mã Hằng cùng nhau xem, đáng tiếc hần thủy chung không có cơ hội đi nhìn 1 mảnh ánh huỳnh quang tựa như biển kia, thế là khi đó nàng liền có cái chủ ý, đem đom đóm vật phát quang trên người chế thành ngân quang phấn, không nghĩ tới vừa nghiên cứu chế tạo thành công liền dùng thử ở trên người Lãnh Dạ Hoàng, hình như tiểu tử kia trời sinh phẩm mệnh chính là làm vật thí nghiệm!

— Ngân quang phấn? - Hồ Thanh Ca không hiểu- Có tác dụng gì?

— Ngân quang phấn bản thân không có độc, thế nhưng... ...- Tô Tần hắc hắc cười mấy tiếng- Ta tại loại thuốc bột này còn bổ thêm loại thuốc bột đặc thù khác, 2 loại thuốc bột này hỗn hợp cùng 1 chỗ, hắc hắc, hắc hắc... ..

Hồ Thanh Ca toàn thân run lên, toàn thân nổi da gà tựa hồ như nhím, mặc dù nàng không nói ra là công hiệu của loại thuốc bột này, nhưng từ nàng cái loại xấu xa biểu tình này cũng có thể thấy được, lần này Lãnh Dạ Hoàng chỉ có thể tự mình cầu nhiều phúc a!

Tới thọ thần của đế cơ ngày ấy, Lãnh Dạ Hoàng liền dẫn phần phần ca cơ Tô Tần cùng Hồ Thanh Ca cùng nhau tiến cung.

Lãnh Dạ Hoàng dọc theo đường đi cả người đều dựa vào thành xe, chớp mắt, tựa hồ đang trầm tư cái gì, bầu không khí không tiếng động nặng nề bao phủ toàn bộ trong xe, Tô Tần cực độ buồn chán ngồi đối diện với hắn, bĩu môi nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Chẳng biết tại sao, Lãnh Dạ Hoàng chết sống đều muốn mình và hắn ngồi chung 1 chiếc xe ngựa, nói là cái gì phòng ngừa chính mình lại dùng ra hoa dạng gì, nha nha, giống như là nhìn phạm nhân như thể nhìn mình, buồn bực nhất chính là, hắn lên xe xong liền 1 câu cũng không nói, hắn đại gia lại nhắm mắt đi ngủ, khổ chính mình lui thành 1 đoàn trong góc xe.

101. Chương 101: Kết Cục 1

Hung hăng trừng hắn 1 cái, Tô Tần chán đến chết chống cằm, nhìn về phía ngoài cửa sổ. Hồng tường tảng đá, ngói lưu ly, cong cong câu dẫn ra si đuôi diêm, ở kim sắc quang mang trung phát ra nhàn nhạt, tự do quang mang.

Tô Tần nheo mắt lại, này nhỏ vụn quang mang diệu huyền 2 mắt, lại ở phía xa cấu thành 1 màn tuyệt mỹ mà uy nghi cảnh sắc.

Màu đỏ thắm sắc ở xanh thắm thấp thoáng hạ, lại là vậy hài hòa uy nghi, hài hòa trung lại có loại lực lượng đột phá tồn tại, tựa hồ muốn tránh thoát loại cảnh sắc tĩnh nhu này, muốn giải thoát.

Mỹ, có thể là 1 loại lực lượng, cũng có thể là 1 loại hài hòa.

Tô Tần lần đầu tiên nhìn thấy kiến trúc có thể đem này 2 loại hoàn mỹ cách biệt này kết hợp, trong lúc nhất thời nhìn đến xuất thần.

Lãnh Dạ Hoàng nhìn thấy nàng chống cằm, ngẩng đầu lên, 1 mình hân ngoại cửa sổ kia phân mỹ lệ, lộ ra cái loại mỹ diêm tĩnh này, giống như trong sáng sớm lý mềm mại hoa, tản mát ra mùi hoa tươi mát.

Tô Tần không biết, khi nàng ở thượng thức phong cảnh thời gian, mình cũng bị coi như 1 đạo đặc biệt phong cảnh bị người sở thưởng thức, mà Lãnh Dạ Hoàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính là nữ tử trong sáng như nguyệt trước mắt này, lại là kiếp nạn cuộc trong đời này của hắn, là độc mà hắn cả đời cũng khó thoát khỏi!

__ Uy, chúng ta rốt cuộc mất bao lâu mới có thể đến hoàng cung! - Tô Tần chán đến chết quay sang, này nha, lại còn có tâm tư ngủ!

Lãnh Dạ Hoàng vội vã đưa mắt thu hồi, thương xúc giữa, hoảng loạn vô chương, hắn cúi đầu ứng thanh- Rất nhanh!

Tô Tần tự nhiên không nhìn tới hắn đáy mắt xẹt qua 1 mặt hoảng loạn, chỉ nghĩ hắn có chút kỳ quái, cũng không có suy nghĩ nhiều, quay sang, tiếp tục nhìn về phía ngoài cửa sổ- Không biết Như Ca hắn ra sao, Lãnh Dạ Hoàng, người thế nào không chịu trách nhiệm như thế, cứ nhiên đem hắn 1 mình ở lại trong hoàng cung, nếu như Như Ca có vạn nhất, ta là người đầu tiên không buông tha người!

__ Người cùng hắn, rất tốt? - Lãnh Dạ Hoàng trong giọng nói pha 1 chút trào phúng.

__ Lời vô ích! - Tô Tần liếc hắn 1 cái- Không tốt, ta tới đây để làm chi! - Thuần túy ngu ngốc hỏi vấn đề này.

__ Vì sao, hắn là cái gì của người?

__ Bằng hữu của ta, không phải đều đã nói, người thế nào còn hỏi! - Tô Tần không rõ vì sao 1 vấn đề, hắn lại hỏi nhiều như vậy.

__ Bằng hữu, chỉ là bằng hữu, người có thể liều lĩnh, thậm chí mạo hiểm nguy hiểm tính mạng cũng muốn tới cứu hần, bằng hữu như vậy đích xác khó có được... -- Nói xong, hần tựa hồ rơi vào 1 loại trầm tư.

Rốt cuộc phải là bằng hữu như thế nào mới có thể làm tới bước này, hần chưa bao giờ có, cũng không có người như vậy liều lĩnh vì mình mà cam nguyện mạo hiểm, trong lúc bất chợt, hần có chút hâm mộ tên tiểu tử kia.

Đúng lúc này, xe liền lại đột nhiên dừng lại.

__ Chuyện gì? - Lãnh Dạ hoàng lộ ra thân thể, lại nhìn thấy 1 cao ngạo nhân đứng ở trước đường xe chạy.

Lãnh Dạ Hoàng lúc nhìn đến hần trong nháy mắt, 2 tròng mắt phát ra 1 loại tuyệt lãnh quang mang, liền ở phía sau hần Tô Tần cũng có thể cảm giác được cái loại này phát ra từ hần trong xương tủy lãnh.

Tô Tần thật tò mò đến tột cùng là ai có thể làm cho luôn luôn tự phụ Lãnh Dạ Hoàng như vậy chán ghét, thế là tò mò thò đầu ra, lại thấy được hé ra tuần mị mắt, tinh tú ngũ quan, đáng tiếc chính là, kia tà mị đáy mắt, lại tràn đầy âm nhu, làm cho người ta vừa nhìn tâm liền sinh chán ghét.

__ Hoàng đệ hồi lâu không gặp, người vẫn là trước sau như thế mỹ lệ! - Nam tử đi tới trước mặt Lãnh Dạ Hoàng, vươn tay, ở trên mặt của hần qua lại 1 phen, dâm loạn biểu tình làm cho người ta có loại xúc động muốn xông tới hung hăng đánh hần 1 trận!

Lãnh Dạ Hoàng tựa hồ đang ẩn nhẫn cái gì, Tô Tần nhìn thấy bàn tay hần giấu ở tay áo khế siết chặt, thế nhưng trên mặt vẫn như cũ bảo trì nhất quán ưu nhã.

Hần giấu giếm dấu vết đem mặt phiết qua, đem luồng chán ghét biểu tình kia cưỡng chế xuống, sau đó nhúu mày nói- Hoàng huynh hôm nay không đi diện kiến mẫu hậu sao, vì sao ở chỗ này?

__ Ta là cố ý tới nơi này chờ người, thế nào, chúng ta hồi lâu không có tụ họp, tối nay đến phủ đệ ta hảo hảo tụ họp! - Hần lúc nói lời này, đáy mắt kia hèn mọn ánh mắt lại chăm chú khóa lại trên mặt Lãnh Dạ Hoàng.

__ Không cần, ta còn có việc! - Lãnh Dạ Hoàng liền cự tuyệt.

__ Người! - Lãnh Dạ Ôm liếm khởi con người, khi ánh mắt của hần đảo qua trong xe, nhất thời hé ra- Nàng là ai? - Trong trí nhớ, Lãnh Dạ Hoàng vốn không thích cùng người khác cùng tồn tại 1 chỗ, vì thế mỗi lần đều là đơn độc dùng xe, bây giờ thế nào có thêm 1 nữ tử, nhìn bộ dáng, còn là 1 nữ tử thật bình thường.

Khi ánh mắt của hần đảo qua Tô Tần lúc, nàng lập tức cảm thấy 1 trận dịch ý, tâm trạng liền chán ghét khởi nam nhân yêu lý yêu khí này.

__ Nàng là ca cơ của ta, hoàng huynh nếu không còn việc gì, hoàng đệ liền cáo lui trước! - Dứt lời, hần vừa định buông màn xe, lại bị tay Lãnh Dạ Ôm ngăn cản.

__ Người! - Lãnh Dạ Hoàng không nghĩ tới hần ta sẽ lớn mật như thế, giữa ban ngày ban mặt, cư nhiên đem mặt tiến tới bên tai hần.

__ Người đừng tưởng rằng tìm về hoàng tử là có thể 1 tay nắm chặt giang sơn, chỉ cần có mẫu hậu ta ở bên, người đừng mơ tưởng, bất quá, nếu như người hảo hảo hầu hạ ta, có lẽ... ..

__ Người nằm mơ! - Lãnh Dạ Hoàng sắc mặt trở nên hắc trầm.

__ Người đừng mời rượu không uống, muốn uống... .. ôi! - Lãnh Dạ Ôm còn chưa kịp nói xong, liền che tay, la hoảng lên- Đau chết mắt! Đồ chết tiệt dám ám toán bản vương!

__ Người? - Lãnh Dạ Hoàng đưa mắt hướng về phía Tô Tần, chỉ thấy nàng lại là vẻ mặt nhàn nhã, ánh mắt nhìn về nơi khác.

__ Là người! - Lãnh Dạ Ôm ninh mi nhìn về phía Tô Tần, hần hung tàn ánh mắt quét qua mặt của nàng, muốn đem nàng lăng trì xử tử- Người cư nhiên dám ám toán bản vương! Người tới, đem tiện nhân này cấp bản vương bắt giữ!

1 đám cấm vệ lập tức đem xe liền vây quanh, sáng loáng đao kiếm nhắm thẳng vào Tô Tần.

— Lớn mật! - Lãnh Dạ Hoàng lại đột nhiên động thân ra, che ở trước mặt Tô Tần.

— Đứng động hần, bắt lấy tiện nhân này cho ta! - Lãnh Dạ Ôm vung tay lên.

— Ta xem ai dám! - Lãnh Dạ Hoàng thẳng tắp đứng thẳng, 1 thân lạnh lùng sắc bén hơi thở làm cho người ta nghiêm nghị khởi kính, mọi người chỉ là giờ kiếm cũng không dám tùy tiện tiến thêm 1 bước.

Mọi người cứ như vậy giằng co, thẳng đến 1 tiếng giống như cắt phá kim loại bén nhọn thanh âm vang lên.

— Hoàng thái hậu giá đáo!

Mọi người lập tức tách ra 2 đường đồng thời quỳ xuống.

Lãnh Dạ Hoàng kéo tay Tô Tần, như vậy dùng sức, vừa tựa hồ ở ẩn nhẫn cùng nồng đậm hận ý, vừa tựa hồ muốn theo nàng nơi đó thu được lực lượng cùng ý chí đối kháng.

— Bình thân! - Uy nghi nhưng lại không mất cao nhã thanh âm vang lên, 1 cái tuyết trắng tay theo màn xe lý đưa ra ngoài, đem màn xe nhấc lên, hé ra khuôn mặt khuynh quốc.

Tô Tần vốn tưởng rằng sẽ là cái lão thái bà bộ dáng, kết quả lại là 1 nữ tử tuổi còn trẻ, còn là nữ tử vừa xinh đẹp vừa trẻ tuổi.

— Hoàng nhi, vì sao thấy mẫu hậu lại không quỳ xuống, chẳng lẽ ngươi muốn mưu phản! - Nữ tử lạnh lùng sắc bén trong ánh mắt còn dẫn theo nào đó làm cho người ta không có cảm tình, 2 mắt nhìn chăm chăm Lãnh Dạ Hoàng nắm chặt tay Tô Tần.

1 trận ác hàn theo thân thể Tô Tần từ từ dâng lên, nàng nhin không được đánh cái rùng mình.

— Tham kiến mẫu hậu! - Lãnh Dạ Hoàng thập phần không cam lòng lời Tô Tần hướng bà quỳ xuống.

— Hoàng nhi vị này chính là? - Bà sáng giọng ánh mắt bắn thẳng đến trên người Tô Tần.

— Nàng là ca cơ hoàng nhi mời tới vì để cơ biểu diễn tiết mục.

— Nếu là ca cơ, vì sao cùng người ngồi chung xe liễn, để cho người như thế hạ tiện ngồi chung, sẽ tổn hại đến uy nghiêm hoàng gia chúng ta, hoàng nhi khi nào cũng trở nên như vậy không hiểu lễ nghi!

— Mẫu hậu răn dạy luôn đúng, nhi thần biết sai! - Lãnh Dạ Hoàng nói xong liền buông lỏng ra tay Tô Tần.

— Mẫu hậu, thỉnh đem nữ nhân này giao cho nhi thần! - Lãnh Dạ Ôm đột nhiên đứng dậy.

— Vì sao?

— Ắ ta vừa dùng ngón châm đâm nhi thần bị thương!

— Lớn mật! Người tới! - Hoàng thái hậu tức giận quát trời- Đem tiện nhân này trói lại cho ta!

Không phải chứ! Tô Tần hô to xui xẻo, còn chưa gặp được Tần Như Ca đã bị người bắt vào trong đại lao, thực sự là xuất sư chưa tiếp thân chết trước! Xui xẻo đến tận nhà!

— Chờ 1 chút!

— Mẫu hậu!

2 tiếng vang lên, Lãnh Dạ Ôm ngăn ở phía trước Lãnh Dạ Hoàng- Mẫu hậu thỉnh đem ả giao cho nhi thần, nhi thần hoài nghi nàng ẩn núp vào làm mật thám, nhi thần nhất định phải hảo hảo mà thẩm vấn 1 phen!

— Mẫu hậu, nàng chỉ là 1 ca cơ, cũng không phải mật thám theo như lời hoàng huynh! - Lãnh Dạ Hoàng chấp tay nói.

Hoàng thái hậu ánh mắt ở giữa 3 người qua lại dò xét 1 phen- Được rồi, vì cái ca cơ nháo thành như vậy còn ra thể thống gì, được rồi, đem nàng giao cho ai gia, để cho ai gia đến tự mình thẩm vấn, các người tạm thời tất cả lui ra, hôm nay là thọ thần của đế cơ, không nên sinh thêm chuyện!

— Dạ! - Lãnh Dạ Hoàng cực kỳ không cam lòng cúi đầu, cuối cùng, hần dùng thanh âm cực thấp ở bên tai Tô Tần nói- Ở bên người mẫu hậu, vạn sự cẩn thận, ngươi nhin 1 chút, ta sẽ nghĩ biện pháp cứu ngươi!

Những lời này theo trong miệng Lãnh Dạ Hoàng nói ra, xác thực làm cho Tô Tần thất kinh, nàng vốn cho là Lãnh Dạ Hoàng sẽ khí không thêm để ý chính mình, thế nhưng bây giờ xem ra, hẳn nhưng thật ra còn có chút lương tâm.

Đương nhiên, đi theo bên người hoàng thái hậu cũng không phải là kiện chuyện tốt, Tô Tần không còn tư cách ngồi xe liên, chỉ có thể theo hạ nhân cùng đi tiến hoàng cung, khi đó Tô Tần liền dưới đáy lòng chửi bới, là tên chết tiệt nào thiết kế hoàng cung này, thế nào đi hoài mãi chưa tới, chân của nàng hảo toan a, lại không có xe ngồi, hazz... ..

Kỳ thực ngẫm lại, Tiểu Dạ Dạ thật sự cũng không có quá khó ưa, chỉ ít theo hẳn, nàng không vất vả như vậy, ngược lại hẳn bị chính mình khi dễ hảo lắm!

Ngay Tô Tần cảm thấy vạn phần uể oải thời gian, rốt cuộc 1 giọng nói vang lên- Hoàng thái hậu giá đáo!

Như thế bị quỷ kêu thanh sợ đến lấy lại tinh thần Tô Tần, bỗng nhiên đánh cái giật mình, nàng lập tức tả hữu nhìn qua 1 lần, sau đó theo mọi người quỳ xuống.

Hoàng thái hậu đập thái giám bồi, ưu nhã bộ xuống xe liên, ánh mắt lợi hại đảo qua mọi người trước mắt, lại ngừng lại trên lưng Tô Tần.

Tô Tần nhất thời cảm thấy cột sống thượng mô hôi lạnh tỏa ra, nàng chẳng biết tại sao hoàng thái hậu này luôn cùng mình không qua được.

Hoàng thái hậu vươn tay, chỉ hướng Tô Tần- Người, qua đây!

Tô Tần thở dài, lại không cam lòng đứng lên, hướng bà đi đến.

_ Ngẩng đầu lên! - Thanh âm lạnh lùng vang lên.

2 đạo lợi hại quang mang đảo qua ở trên mặt, tựa hồ phải đem thịt trên mặt chính mình oan xuống bàn kinh khủng, Tô Tần tay nấp trong tay áo, chăm chú nắm khởi.

Đúng lúc này, 1 tiếng như oanh yến bàn dễ nghe thanh âm êm tai vang lên.

_ Hoàng tổ mẫu! - Ngay sau đó 1 đạo thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn liền đánh về phía trong lòng hoàng thái hậu- Hoàng tổ mẫu!

_ Để cơ, hôm nay là sinh nhật của người, phải chú ý lễ nghi! - Thanh âm của nàng lý không còn như trước lạnh lùng sắc bén, lại thêm 1 chút ôn nhu.

_ Không chịu, đó là trước mặt người bên ngoài, Oánh nhi phải đoan trang, ở trước mặt ngài, Oánh nhi chính là Oánh nhi! - Để cơ nũng nịu thanh âm làm cho người ta nghe xong đều lọt vào tai khoan khoái.

_ Người a, quỷ tinh linh! - Bà tựa hồ có chút bất đắc dĩ điểm điểm đầu để cơ- Được rồi, đều lui xuống, người, đi theo ta!

_ A, hoàng tổ mẫu, nàng ấy là ai? - Oánh nhi lúc này mới nhìn đến Tô Tần đứng kế bên bà, có chút hiếu kỳ trang điểm của nàng- Nàng mặc quần áo rất kỳ lạ, ta thích!

_ Nga? - Hoàng thái hậu nhú mày.

Tô Tần cúi đầu nhìn y phục của mình, lại ngẩng đầu nhìn cô gái trước mắt, hé ra tinh mỹ khuôn mặt thượng là lóe ra quang mang mắt to, tuyết trắng da thịt ở vàng rực trung nổi lên tế nhu sáng bóng, đen nhánh xinh đẹp tóc dài biên thành bím tóc, để ở sau ót, phần hông tua cờ tự nhiên rủ xuống, có vẻ linh động đáng yêu, nhưng lại tinh xảo lịch sự tao nhã.

Nhìn vị nữ tử ngây thơ, không chút tâm cơ trước mắt này, Tô Tần trong đầu đột nhiên hiện lên 1 cái ý niệm.

_ Công chúa nếu như thích, ta giúp công chúa chế tạo gấp gáp nhất kiện, tiệc tối thượng đêm nay công chúa chắc chắn sẽ là tiêu điểm trong mắt vạn người!

_ Hoàng tổ mẫu, ta muốn người này, đem nàng ấy thưởng cho ta đi! - Để cơ quả nhiên mở miệng hướng hoàng thái hậu cầu đạo.

Tô Tần không nghĩ tới lời nói để cơ có phần lượng như vậy, hoàng thái hậu quả nhiên đem mình thưởng cho nàng, bất quá nàng cũng rất phiền muộn, ở chỗ này chính mình bị trở thành hàng hóa đến buôn bán, 1 điểm tôn nghiêm cũng không có, nhất là tên Lãnh Dạ hoàng chết tiết kia, sớm biết trước sẽ không giúp hấn trát cái tên đáng chết kia, qua lại 1 hồi, thế nhưng người kia đâu, thậm chí ngay cả cái bóng cũng không thấy!

— Uy, người tên là gì? - Để cơ mở lớn 2 mắt to tròn, thập phần tò mò nhìn Tô Tần.

— Tần nhi! - Tô Tần cảm thấy cô bé trước mắt thập phần hòa ái dễ gần, nhất là cặp kia sáng sủa động nhân mắt, trong suốt thuần khiết quang mang, làm cho người ta trong bất tri bất giác muốn tới gần.

— Tần nhi? - Để cơ lại như là đạt được bảo bối bàn, kinh nhảy dựng lên, hướng bên kia bình phong ngọc hô- Hoàng ca ca, ta tìm được nàng!

A? Tô Tần quay đầu, nhìn về phía bên kia bình phong ngọc, 1 đạo tử sắc phong tư liền tiêu điều vắng vẻ túc đứng ở đó lý.

— Lãnh Dạ Hoàng, người tại sao lại ở chỗ này? - Hấn là vào bằng cách nào!

Lãnh Dạ Hoàng chỉ là cười, vươn tay sờ sờ mái tóc để cơ- Ngoan, người đi ra bên ngoài, hoàng ca ca có mấy lời muốn cùng vị tỷ tỷ này nói.

Để cơ nhìn Tô Tần lại nhìn 1 chút Lãnh Dạ hoàng, sau đó nheo mắt lại hướng hấn nhếch miệng cười, sau đó sôi nổi đi ra phía ngoài.

— Là người gọi để cơ tới giúp ta? - Lúc này Tô Tần mới bừng tỉnh đại ngộ, nàng nghĩ nghĩ, vì sao như vậy đúng dịp, ngay hoàng thái hậu muốn đổi nàng làm khó dễ thời gian, để cơ liền đứng lúc chạy tới, mà lại chính là đúng lúc như vậy, nàng ấy thích xiêm y của mình, sau đó điểm danh muốn chính mình vì nàng làm xiêm y.

Nguyên lai hết thấy đều là Lãnh Dạ Hoàng tỉ mỉ an bài, tuy nói vị hoàng thái hậu kia lãnh khốc thập phần đáng sợ, thế nhưng bà tựa hồ rất thương yêu tuổi nhỏ để cơ, mà để cơ tựa hồ rất thích Lãnh Dạ Hoàng, thế là Lãnh Dạ Hoàng mới tìm nàng giúp đem mình cứu ra, cho nên nói, thuyết pháp trên đời này ngay vớ quýt dày còn có móng tay nhọn, bất quá sớm biết rằng người kia để lại như thế 1 cánh tay, nàng sẽ không tắt như vậy lo lắng hãi hùng! Trong lòng bàn tay đến bây giờ còn đều là mồ hôi lạnh!

— Thế nào, người phải như thế nào cảm tạ ta? - Lãnh Dạ Hoàng đi tới trước mặt Tô Tần, trong 2 mắt tràn đầy tiểu ý.

— Tạ ơn người? - Tô Tần bĩu môi, không đánh người đã là tốt rồi, người nha còn không biết xấu hổ nói muốn đáp tạ!

— Đương nhiên! - Ai ngờ Lãnh Dạ Hoàng lại không khách khí chút nào nhận đi xuống- Cứu người chỉ là cử thủ chi lao, bất quá, người lần sau cũng đừng như vậy xúc động! Nhỏ không nhẫn sẽ bị loạn đại mưu!

Nghe vậy, Tô Tần lại tỉ mỉ nhìn hấn- Người chính là như vậy nhẫn tới bây giờ? - Theo vừa rồi Lãnh Dạ Ôm đối với hấn cái loại này thái độ không kiên nhẫn gì cả đến xem, nàng cũng có thể đoán ra cái8 – 9 phần- Vì cái gì người có thể nhẫn nhịn đến bây giờ?

Lãnh Dạ Hoàng đột nhiên buông xuống hạ 2 mắt, tựa hồ đang suy tư cái gì, sau đó đậm đậm nhất tiểu nói- Như vậy còn người, biết rất rõ ràng trong núi có hổ, còn thiên hướng hổ sơn đi, như vậy dũng khí lại là từ đâu mà đến? Người là vì cái gì mà có thể kiên trì đến bây giờ?

Tô Tần thẳng tắp nhìn về phía hấn, đối diện với yêu dị trong con người lại là 1 mảnh yên lặng như biển- Cũng như lý do của người!

Mặc dù không biết hấn kiên trì cùng nhẫn nhịn rốt cuộc xuất phát từ nơi nào, thế nhưng nàng biết có 1 điểm chung giữ bọn họ, đó chính là, lý do này đối với mình mà nói nhất định là thập phần quan trọng! Không thể không kiên trì!

— Đa tạ... - Lãnh Dạ Hoàng ở đi qua bên người nàng thời gian, lại đột nhiên rất nhỏ nói ra những lời này.

— Ân? - Tô Tần nghiêng đi mặt nhìn hấn, tạ ơn nàng cái gì?

— Cảm ơn 1 cây châm kia của người! - Lãnh Dạ Hoàng lại câu dẫn ra khoe miệng, cười lướt qua.

Tô Tần nhìn thân ảnh của hắn, tổng cảm thấy, phía sau sự tao nhã kia, hắn ẩn nhẫn rất nhiều, bị người vậy khi dễ, hắn cứ nhiên không hé răng, đối lại là chính mình, tuyệt đối sẽ đem đối phương đánh hoa rơi nước chảy!

Tô Tần cái gọi là chế tạo gấp gáp trang phục kỳ thực chính là ở để cơ vốn có cơ sở thượng giúp cải tạo 1 chút y phục của nàng ấy, lấy gà tây 5 màu chỉnh sửa lại thành phượng hoàng.

Để cơ vốn không muốn nhờ Tô Tần làm cái y phục gì, bất quá là cấp hoàng nãi nãi 1 cái cố, hảo đem người cấp lấy đi thôi, nàng tự nhiên cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, thế nhưng đương lúc nàng nhìn thấy Tô Tần chế ra lễ phục 5 màu, nàng sợ ngáy người.

— Oa! Hảo hảo ngoạn y phục! - Dù sao cũng là tâm tính tiểu hài tử, thích trang phục đủ mọi màu sắc, hơn nữa Tô Tần gia nhập 1 ít nguyên tố hiện đại hóa, tự nhiên hấp dẫn ánh mắt nàng.

Để cơ vẻ mặt vui mừng tiếp nhận y phục, vội vã gọi thị nữ giúp thay mình, sau đó ở trước mặt Tô Tần lung lay cái đai vòng hoa- Đẹp không?

— Rất đẹp! - Thật sự chỉ là những bông hoa lê nhỏ, bất quá những lời này Tô Tần cũng không dám nói ra, chỉ cần tiểu thụ tinh thích, coi như là hoa giả, phỏng chừng cũng không ai dám nói cái gì! Đây là leo lên cành cao chỗ tốt a!

Thế nên, để cơ rất vui vẻ- Rất tốt, người yên tâm, chỉ cần người theo ta, cam đoan người có ăn có uống!

Tô Tần mắt tròn trắng, không ăn không uống, ta theo người làm gì! Hơn nữa, đợi khi tìm được Tần Như Ca, nàng trực tiếp vỗ mông rời đi, khi đó nàng liền thực sự không lo ăn uống!

Nói đến Tần Như Ca đáng chết kiaa rốt cuộc ở nơi nào? Tiến cung lâu như vậy, cũng không thấy bóng dáng hắn, chẳng lẽ thực sự phải đợi đến yến hội mới có thể nhìn thấy!

— Được rồi, công chúa điện hạ, xin hỏi, dạ yến đêm nay, hoàng tử điện hạ sẽ tham gia chứ? - Đừng nói không có, nếu không, nàng sẽ phát điên a!

— Người nói là vị hoàng tử nào? - Để cơ trừng mắt nhìn.

— Chính là vị hoàng tử các người vừa tìm trở về a!

Để cơ đem ngón trỏ đặt ở trên môi, ngẩng đầu, trừng mắt nhìn- Nga, ta nhớ ra rồi! Là Như Ca ca ca, đúng không!

— Ân, ân, ân. Hắn ở nơi nào?

— Không biết... - Để cơ lại đồ nổi lên cái miệng nhỏ nhắn- Hoàng nãi nãi không cho ta gặp Như Ca ca ca!

Không phải chứ! Tô Tần có chút tuyệt vọng, liền cả tiểu tổ tông này cũng không biết, xem ra, bọn họ tựa hồ rất trọng thị Như Ca, coi như Như Ca là hoàng tử, thì như thế nào, thực quyền cũng không nắm chặt ở trong tay hoàng thái hậu.

— Bất quá, ta từng lén nghe hoàng nãi nãi đề cập qua 1 ít chuyện về Như Ca ca ca... ..

— Thật tốt quá, người có thể nói cho ta biết không! - Tô Tần dường như gặp được cứu tinh liền bắt lấy tay nàng.

— Thế nhưng người phải đáp ứng ta, không được nói cho người khác biết, nhất là hoàng nãi nãi!

— Ta đáp ứng người! - Đây không phải là lời vô ích sao, ta nói cho ai, cũng sẽ không nói cho bà ấy biết! Nói cho cái lão yêu tinh kia, cùng muốn chết không gì khác nhau!

— Ta nghe hoàng nãi nãi phân phó người hầu đặc biệt chú ý gác bên chỗ tây uyển kia.

— Tây uyển là địa phương nào?

— Là địa phương rất ma quái- Để cơ đột nhiên lén lút tới gần nàng, biểu hiện thập phần thần bí- Ta nói cho người, phàm là người đến gần đó sẽ mặc danh kỳ diệu mất tích, vì thế nơi đó không người nào dám tới.

— A... —- Cái lão yêu tinh kia đem Như Ca quan ở nơi đó? Bất quá ngẫm lại cũng đúng, nhà ma a, ai dám tới gần, nếu muốn nhốt người nào, nơi đó thích hợp nhất!

— Bất quá, muốn đi nơi đó, nhất định phải mang theo 1 vật!

— Thứ gì vậy? - Tiểu tổ tông, người có thể hay không đem lời nói đều nói hoàn!

Đế cơ lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng- Người tại sao muốn gặp Như Ca ca ca, người cùng hắc là quan hệ như thế nào?

— Ngạch... —- Đối mặt với đôi mắt hồn nhiên của nàng ấy, làm cho Tô Tần cảm thấy ở trước mặt nàng nói dối tựa hồ có chút dễ tiện, nhú mày- Ta cùng hắc là hảo bằng hữu.

— Tốt tới đâu? - Mắt to trát nha trát.

Tô Tần đỡ lấy trán, thế nào người trong cái nhà này lại thích hỏi vấn đề này như thế, tâm trạng bất đắc dĩ, cũng chỉ đành nói- Rất tốt, bạn rất thân! - Hảo đến thêm 1 lần nữa vì tên kia, nàng lần thứ 2 lại mạo hiểm.

Quay đầu ngẫm lại, hình như người kia còn thiếu chính mình 1 thiên đại nhân tình chưa trả, cũng tốt, tính thêm lần này rồi hoàn 1 lượt lớn luôn!

Đế cơ hiển nhiên không hiểu rõ ý tứ trong lời của nàng, nàng nghiêng đầu, ngón trỏ đặt ở môi hạ, suy nghĩ 1 hồi, lại ngẩng đầu đối Tô Tần nói- Ta biết rồi!

— Người biết? - Tô Tần đối với lực hiểu siêu cao của nàng tỏ vẻ an tâm, chỉ ít nàng ấy sẽ không giống Lãnh Dạ Hoàng, có 1 loại tinh thần truy hỏi kỹ càng sự việc, xem ra cái tiểu nha đầu này tương đối có tiềm lực.

Vậy mà đế cơ hạ 1 câu trực tiếp đem Tô Tần khí đến thổ huyết.

— Ta biết, ngươi là tình nhân của Như Ca ca ca, đúng không! - Đế cơ nói xong còn giống như là thật gặt đầu, quả đấm nhỏ đập vào lòng bàn tay- Ân, nhất định là như vậy!

— Không phải! - Tô Tần lập tức phản bác.

— Thực sự? - Đế cơ 2 mắt thật to nheo lại, rõ ràng 1 bộ biểu tình “Ta không tin ngươi”.

— Thật!

— Nếu ngươi không phải tình nhân của Như Ca ca ca, vậy ta không thể nói cho ngươi biết! - Nàng mới sẽ không nói cho người lạ nghe đâu!

Tô Tần song mắt nhìn trần nhà, được rồi, nàng thu hồi lời hồi nãy, người trong cái nhà này không thể nói lý!

Bất quá đâm lao phải theo lao, nếu nàng ấy hiểu như vậy, liền như vậy đơn giản thừa nhận, không phải chỉ là lời nói thôi sao, cũng không mất khối thịt, dù sao ở đây cũng không có người nào biết, trời biết đất biết, nàng biết ta biết mà thôi, thế là Tô Tần quyết định tốc chiến tốc thắng- Tiểu công chúa, chuyện đó, ta là tình —— nhân của hắc!

Tô Tần dùng rất lớn kính mới đem 2 chữ cuối cùng kia nói ra, nhưng khi nàng nói ra hậu, lại nghe được ngón đấm 1 tiếng thanh thúy vang ra, nàng ngẩng đầu nhìn trần nhà, có người?!

— Được rồi, nhìn ở Như Ca ca ca phần thượng, ta sẽ nói cho ngươi biết! - Đế cơ lúc này mới hài lòng từ trong ngực lấy ra 1 kim bài, đưa cho Tô Tần- Tần nhi tỷ tỷ, cầm kim bài này, người có thể thông hành không trở ngại đến nơi đó, bất quá sau đó phải toàn dựa vào năng lực của mình, người nhất định phải hướng Như Ca ca ca hỏi rõ ràng!

— Hảo hảo, bất quá ta ra ngoài trong khoảng thời gian này, người cũng phải giúp ta bảo mật! - Tô Tần hướng nàng trừng mắt nhìn- Đây chỉ có thể là bí mật nhỏ 2 người chúng ta trong lúc đó biết!

— Đương nhiên! - Đế cơ vươn ngón út- Chúng ta ngoéo tay!

Ngạch —————

Tô Tần thái dương tích ra khỏi 1 đại tích mồ hôi hột, được rồi, nàng lần thứ 2 thua ở cái tiểu nha đầu này!

Cùng đế cơ công đạo hảo tất cả hậu, Tô Tần cải trang thành 1 gã thái giám, đế cơ sở nàng lạc đường, cố ý phái 1 lão thái giám dẫn theo nàng, nương ánh trăng, lén lút đi về phía tây.

Trong hoàng cung uyển tượng đối lớn, nếu không có quen thuộc lão thái giám dẫn đường, Tô Tần còn khuya mới dám đi 1 mình ở chốn thâm cung, cho dù không lạc đường cũng sẽ bị đường này thượng quỹ khóc bàn kinh khủng thanh cấp dọa phá đảm, thảo nào có người thường xuyên nói trong đêm khuya ngàn vạn đừng hành tẩu ở trong cung, ở đây gió không phải bình thường lạnh, tất nhiên phủ bàn âm lãnh, huy hoàng vĩnh viễn chỉ thấy được 1 chút tại nơi vạn trần đèn lồng xếp theo thứ tự buộc vòng quanh hoa mỹ cung khuyết lý, mà lạnh lẽo âm u lại chỉ thuộc về nơi đây.

Âm lãnh gió thổi vang lên trong tịch đông như khúc nhạc dạo, Tô Tần chăm chú kéo cổ áo, mới có thể miễn cưỡng chống đối ở gió lạnh tập kích, 2 má bị gió lạnh quất tới đau, điều này làm cho nàng nhớ lại trước ngày xuyên việt, cũng là đồng dạng lạnh lẽo.

Địa phương lạnh như thế này, không biết Như Ca ở có quen không?

Có đế cơ cấp kim bài, Tô Tần quả nhiên rất thuận lợi đi qua các lộ tuần tra binh, đi tới địa phương “Ma quái” trong truyền thuyết.

— Ta chỉ có thể tổng người tới đây, chính người tự đi vào! - Lão thái giám tựa hồ rất mê tín, cách quỹ cung còn tròn 2 hành lang, hẳn cũng không dám đi tiếp.

— Đa tạ công công- Tô Tần trong lòng âm thầm oán thầm, không phải là không thể, chỉ là trong ngày thường làm nhiều đuôi lý sự, đi đêm, bây giờ nhưng thật ra sợ gặp phải quỷ!

Lão thái giám đi rồi, Tô Tần lại ở 1 bên ngồi xuống, nàng tỉ mỉ nhìn 4 phía “Quỷ cung”, tựa hồ không có người thủ vệ, nhưng nếu như Như Ca đối với bọn họ mà nói rất quan trọng, làm sao liền 1 thủ vệ cũng không có, đoán chừng là trạm gác ngầm không ít, đều núp tr bóng tối, rục rịch, chờ này cái “Con ruồi không đầu” chính mình bay tới cửa!

Tô Tần cầm lấy tảng đá ở trong tay thưởng thức, nghiêng đầu, phải như thế nào mới có thể né qua thủ vệ, đi vào cứu Như Ca.

Đang nghĩ thời gian, trước mắt đột nhiên hiện lên 1 bóng đen, hướng “Quỷ cung” mà đi, Tô Tần bỗng nhiên mở to 2 mắt, miệng há thật to, triển khai tay siết chặt tảng đá.

Quỷ? Quỷ! Tô Tần nhất thời cảm thấy 1 trận ác hàn kéo tới, toàn thân nổi lên vô số da gà, phản ứng đầu tiên của nàng chính là dưới đáy lòng hằng đảo, thần a, thánh a, Quan Thế Âm Bồ Tát a, cái kia, tiểu nữ tử vô ý đi ngang qua thôi, có nhiều mạo phạm, xin đừng trách tội a!

Thế nhưng không bao lâu sau cái ý niệm sai lầm kia liền bị 1 trận lưỡi mác thanh đánh vỡ, nguyên bản giấu ở nơi bóng tối trạm gác ngầm lập tức chạy ra, 1 đám đông nghịt người hướng phương hướng hắc y nhân phóng tới.

Oa, A-men, cảm tạ thượng đế! Tô Tần ở trước ngực vẽ cái giá chữ thập, thật may mắn, nàng thật lý trí, không có giống vị nhân huynh kia vội tiến lên, nếu không, bị vây tẩu liền là mình!

Mặt khác, nàng cũng dưới đáy lòng vì vị huynh đệ kia hằng đảo (Cầu nguyện) 1 phen, tạ ơn huynh đệ, hi sinh của người là đáng giá! Ta đại diện cực khổ đại chúng cảm tạ người! Người có thể ngủ yên!

Tô Tần hướng phía trước ném ra 1 tảng đá, chỉ nghe tảng đá rơi xuống đất thanh âm, không có cái khác.

Bingo! Tô Tần câu dẫn ra khoe miệng, sau đó nhoài thân thể, cấp tốc hướng phía trước chạy tiến.

— Như Ca... .. Như... Ca...- Tô Tần mèo thắt lưng, thừa dịp ánh trăng, sờ soạn vào “Quỷ cung”.

Ở đây quả nhiên như lời đồn trung, đen kịt 1 mảnh, tuy có tinh điểm ánh trăng thấu tiến vào, bắt quả như trước khó có thể che giấu kia thê lạnh cảm giác, trái lại càng gia tăng 1 loại bầu không khí quỷ bí, Tô Tần tổng cảm thấy có loại chíp bóng cảm giác ở trên da thịt chạy, vươn tay ở trên da thịt sờ chết chà xát, sau đó thở ra 1 hơi, lại như khói trắng, ở trước mắt mềm rũ xuống bay lên.

— Như Ca... ..- Chết tiệt, dù chết, hay sống tốt xấu ra cái thanh gì đi!

Tô Tần quên mất, kêu lâu như vậy cũng không có người phản ứng, như vậy chỉ có 1 khả năng, Như Ca không ở chỗ này, mà khi nàng kịp phản ứng, đã không còn kịp rồi!

__ Đáng chết, ta bị lừa! - Ngay lúc Tô Tần quay đầu chuẩn bị rút lui, 4 phía nguyên bản đen kịt 1 mảnh cung điện, nổi lên đại hỏa, 1 mảnh minh hoàng sáng sủa, Tô Tần vươn tay ngăn trở này ánh sáng chói mắt, xuyên thấu qua quang mang chói mắt, nàng nhìn thấy hé ra quỷ mặt nạ, ở đốm lửa quang mang trung, phát ra biến hóa kỳ lạ quang.

__ Là người! - Tô Tần lập tức nhận ra này trương mặt nạ, chính là cái kia người làm cho nàng toàn thân đều khởi hàn ý quỷ mặt nạ! Hắn tại sao lại ở chỗ này!?

__ Ha hả, ta nói rồi, chúng ta còn có thể tái kiến! - Quỷ mặt người 2 tay phụ bối, hướng nàng đi tới.

Tô Tần lập tức lui về phía sau mấy bước, hắn mỗi tiến thêm 1 bước, nàng liền lui về phía sau 1 bước.

__ Đây hết thấy đều là âm mưu của người? - Tô Tần trong đầu đột nhiên hiện lên 1 suy luận to gan - Người, chẳng lẽ người chính là các chủ Thiên các!

Hồ Thanh Ca từng nói qua, Lãnh Dạ Hoàng sở dĩ bị người áp chế, cũng là bởi vì hắn thiếu các chủ Thiên các, như vậy giả thiết hắn nói là sự thật, như vậy hắn ta là các chủ Thiên các không thể nghi ngờ!

__ Ha hả, thế nào, sợ? - Nhìn thấy nàng đáy mắt ý sợ hãi, hắn tựa hồ rất vui vẻ.

__ Ta đương nhiên sợ a, thử hỏi, khuya khoắt, người thấy có người nào mang theo cái quỷ mặt nạ đứng ở trước mặt của người như thế, người không sợ mới lạ! - Tô Tần liếc hắn 1 cái- Nếu không sợ, người cũng không phải là người!

102. Chương 102: Kết Cục 2

__ Người! - Quỷ mặt người bỗng nhiên lĩnh ngộ- Người cư nhiên dám mắng bản các chủ không phải người! - Nha đầu này, quả công nhi mắng chửi người công phu hạng nhất!

__ Kia, kia, là tự người nói, ta chưa hề nói như vậy! - Nói người ngốc, người thật đúng là ngốc nghếch!

Quỷ mặt người đầu tiên là sững sốt, tiện đà cười ha ha đứng lên- Ha ha, có ý tứ, quá có ý tứ!

Tô Tần giật giật khóe miệng, gặp qua người điên, gặp qua đồ ngốc, chưa thấy qua đồ ngốc + người điên! Vị này không phải sợ não bị vấn cửa kẹp phá hủy, chính là ngu ngốc!

__ Người mắng bản các chủ, bản các chủ tự nhiên sẽ không cùng người tính toán, bất quá... ...- Hắn hướng trác diện nhìn, lập tức có người ép 1 gã che vải đen, đi tới trước người quỷ mặt người.

Chẳng biết tại sao, Tô Tần tâm lại đột nhiên bỗng nhiên 1 néo, tim đập rộn lên, người kia, chẳng lẽ là... ..

__ Người người muốn ở nơi này lý! - Quỷ mặt người 1 phen bứt lên cái khăn đen che đầu.

Chập chờn dưới ánh nến trung, hé ra tuần lãng mà quen thuộc khuôn mặt liền xuất hiện ở trong mắt Tô Tần.

__ Tần nhi... ..

__ Như Ca! - Tô Tần vừa mới tính xông tới, quỷ mặt người lập tức đem đao gác ở trên cổ của hắn.

__ Đừng nhúc nhích, bằng không ta làm cho trên mặt hắn nở hoa!

__ Hảo!” Tô Tần lập tức giơ tay lên, dừng ở tại chỗ- Người nghĩ muốn cái gì!

Quỷ mặt người cười lạnh 1 tiếng- Ta chỉ muốn người giúp ta làm 1 chuyện!

__ Chuyện gì!

__ Quyển sách này! - Quỷ mặt người ném cho nàng 1 quyển sách.

__ Đây là? - Văn bản thượng viết Vô mục di thư 4 đại tự.

— Đây là bản viết tay, ta muốn người giúp ta giải thích nội dung trong đó! - Quỷ mặt người chỉ quyền sách trên tay nằng- Ở trong vòng 1 nén nhang, người nếu có thể cởi ra, ta liền phóng hắc, nếu không được, người cứ chờ thay hắc nhật xác đi!

— Vậy ta tuyển trạch thay hắc nhật xác! - Tô Tần lại không chút do dự trả lời.

— Cái gì! - Quỷ mặt người lòng bàn chân mềm nhũn, thiếu chút nữa khụy xuống, hắc kinh ngạc nhìn Tô Tần- Người, quả thật không để ý sống chết của hắc!

— Ta cũng không thích nói 2 lần, muốn giết muốn chém, tự nhiên muốn làm gì cũng được! - Tô Tần như trước 1 bộ biểu tình “Tùy người”.

— Người quả thật không để ý sống chết của hắc! - Hắc không tin, nếu như nằng không quan tâm, làm sao sẽ theo Lãnh Dạ Hoàng tiến cung, không quan tâm như thế nào mạo hiểm tới nơi quỷ khí ngút trời lãnh cung này.

— Ta không biết hắc, tại sao phải quản sống chết của hắc! - Tô Tần 2 tay hoàn ngực, nhú mày nói- Ta phải thừa nhận, các hạ thuật dịch dung đích xác rất cao, nếu không phải là ta đối Tần Như Ca vạn phần hiểu biết, thật đúng là sẽ rơi vào bẫy của người, bất quá các chủ đại nhân, tốt xấu người cũng là cái đại nhân vật, đại nhân vật cũng là người làm đại sự, nếu muốn là người làm đại sự, ít nhất phải có điểm độ lượng, người nên trước lấy ra điểm thành ý đến đây, như vậy giao dịch, 2 ta rõ ràng có lợi không có hại!

— Người! - Quỷ mặt người không nghĩ tới nằng nhanh như vậy liền khám phá mưu kế của mình- Người là làm sao biết hắc không phải Tần Như Ca?

— Rất đơn giản, nếu như hắc thật là Như Ca, vậy hắc ở nhìn thấy ta đệ nhất khắc, hắc tuyệt đối sẽ không biểu hiện tượng vị này như thế yên tĩnh.

— Ân?

— Hắc sẽ trực tiếp mắng ta, mà không phải kêu tên của ta! - Nếu thật là Tần Như Ca phỏng chừng đã sớm khai mắng! Có lúc thật hoài niệm cái giọng lớn của hắc!

—- Trầm mặc đại biểu cho suy nghĩ, không nghĩ tới nằng người đặc biệt cũng thì thôi, liền tư tưởng đều như vậy kỳ lạ, bình thường ở loại tình huống này hạ cơ hồ cũng sẽ không nghĩ như vậy tỉ mỉ, mà nằng nhưng có thể gặp nguy không loạn, bình tĩnh ứng phó, đích xác không đồng nhất bàn.

Kỳ thực quỷ mặt người nào biết đâu rằng, này căn bản không phải Tô Tần thế nào thông tuệ, mà là 1 loại phản ứng bản năng, chính như Tô Tần theo chính mình lời nói, cùng Như Ca quá quen thuộc, thế cho nên hắc từng động tác, từng thần thái, nằng cũng có thể cảm ứng được, đây là được Tô Tần xưng là —— phản xạ có điều kiện, tục xưng hành vi theo thói quen.

— Thế nào, các chủ đại nhân muốn ra sao, nếu còn chưa nghĩ ra, vậy ta đi về trước, chờ người chừng nào suy nghĩ kỹ, lại phái người báo ta biết! - Nói xong Tô Tần hé miệng, gấp 1 cái, đưa tay vỗ thắt lưng, xoay người chuẩn bị rời đi.

Nha nha, còn không gọi ta lại, sao không gọi ta lại, chẳng lẽ thực sự muốn bản tiểu thư chính mình dừng lại sao! Tô Tần vừa đi, 1 bên dưới đáy lòng vừa lặng yên hò hét.

— Chờ 1 chút! - Quỷ mặt người quả nhiên kêu lại nằng.

— Nga, các chủ nghĩ kỹ? - Tô Tần dừng bước, lo lắng xoay người.

— Hảo, bản các chủ đáp ứng người! - Vừa dứt lời, nguyên bản liền kiểm đặt ở cổ lại bỗng nhiên cắm vào thân thể “Tần Như Ca” giả lý.

Tô Tần tâm bỗng nhiên liên tục nhúc nhích, trở mắt nhìn người kia, cái kia người cùng Như Ca có đồng nhất trương mặt, ở trước mắt của mình chậm rãi ngã xuống đất, dưới thân kia 1 bãi máu chảy thành sông.

— Người giết hắc! - Tô Tần dùng thanh âm cơ hồ là run rẩy hô lên.

Hắc lúc sắp chết còn mở to 2 mắt, dữ tợn nhìn mình chăm chăm, kia 1 cái chớp mắt, Tô Tần lại là hối hận, nếu như mình làm dựa theo lời hắc, người này là sẽ không phải chết!

_ Hừ, người không có ích lợi, liền cá nhân đều phần không tốt, không đáng lại đứng ở bên người bản các chủ! - Thanh âm lạnh lùng vang đặng ở 4 phía, quần nhè nhẹ lãnh khí, làm cho người ta cực sợ.

_ Được rồi, bây giờ chúng ta nói chuyện chính sự đi! - Nói xong hấn vung lên tay, trên không trung vổ vổ, chỉ nghe kéo kệt 1 tiếng, 1 mặt tường từ bên trong bị mở ra, 1 hắc y nhân che mặt áp chân chính Tần Như Ca đi ra.

_ Tô Tần! - Đường Tần Như Ca nhìn thấy Tô Tần 1 khắc kia, đầu tiên là cảm động chỉ trong chốc lát, liền lập tức mắng- Người con ngu ngốc này, tới nơi này làm chi, người không biết ở đây rất nguy hiểm sao, người nha, nếu là có chuyện không hay xảy ra, ta... ...- Nói được phân nửa, nhưng lại nghẹn ngào ở trong cổ họng.

_ Người nha, người cho là lão nương ăn no rửng mỡ không có chuyện gì, phi tới nơi này ăn khổ ả, người nha cũng không biết ta có bao nhiêu không dễ dàng, tốt xấu gì cũng phải nói điểm an ủi dễ nghe hạ! Nha nha, hảo tâm bị sét đánh! - Mặc dù biết sẽ là kết quả này, bất quá Tô Tần vẫn là nhịn không được chữ lên.

_ Ngạch... ...- Quỷ mặt người không khỏi lần thứ 2 dưới đáy lòng cảm thán, quả nhiên, vật hợp theo loài, người cũng phân theo đàn.

_ Ta, ta cũng lo lắng cho người! - Tần Như Ca trong lòng lại là tràn đầy cảm động, vốn tưởng rằng trong lòng của nàng chỉ có 1 Tư Mã Hằng, lại không nghĩ tới nàng sẽ vì mình, liều lĩnh tới nơi này, mặc dù biết nơi này có vạn nặng nguy cơ, nhưng mà, hấn đã lầm rồi, triệt để sai lầm rồi!

_ Ta cần người lo lắng để làm chi, ta là lo lắng người nợ ta tiền còn chưa trả, không ngại thiên lý tới đòi nợ! - Tô Tần hừ 1 tiếng- Người đừng tưởng rằng trốn nợ trốn vô được hoàng cung ta liền không làm được gì, lão nương ta tất có biện pháp trà trộn vào để thu món nợ này!

Ngạch ————— Tần Như Ca lần thứ 2 không nói gì, hấn tỉ mỉ, rất cố gắng hồi tưởng, hấn rút cuộc lúc nào thiếu tiền của nàng, hình như, khả năng, hình như, chẳng lẽ là lần đó!

_ Người rút cuộc nhớ ra rồi! - Tô Tần nhìn thấy hấn kia biểu tình bừng tỉnh đại ngộ, rút cuộc lộ ra cười, người nha, chỉ nhiều đó mà người cũng không nhớ nổi, lão nương ta liền làm thịt người!

_ 2 người các người hí diễn xong chưa? - Quỷ mặt người tự nhiên không biết giữa bọn họ âm thầm thư từ qua lại, bất quá hấn có gốc cũng biết 2 người kia khẳng định đang nói cái gì, chỉ là hấn không biết đến tột cùng là cái gì thôi.

_ Được rồi! - Tô Tần lập tức biết nghe lời phải trả lời.

_ Người người đã gặp được, như vậy, hiện tại ta liền cho người thời gian 1 nén nhang, đem nội dung bên trong giải hoàn thuật lại cho ta nghe!

_ Thư dày như vậy, người muốn ta trong 1 nén nhang dịch xong, các chủ đại nhân, người cũng không nên đề cao ta quá như vậy, đừng nói 1 nén nhang, 1 tháng không biết xong chưa! - Tô Tần rất lớn liếc mắt, này nha, ý định chinh người!

_ Ha hã, ai nói điều đó không có khả năng! - 1 đạo âm thanh trong trẻo lại vang lên.

Là ai?!

Tô Tần xoay người nhìn lại, nàng cũng muốn nhìn thật kỹ xem, tên đáng chết kia đến tột cùng là ai!

_ Lãnh Dạ Hoàng! - Tô Tần khí nổi, người kia biết mình đang nói cái gì không!

_ Ha hã, bản vương tự nhiên biết mình đang nói cái gì, chỉ là nếu như ta không có thập toàn nắm chắc, tự sẽ không nói như vậy! - Lãnh Dạ Hoàng chấp tay đi đến- Các chủ đại nhân.

_ Người mới vừa nói có thể ở trong vòng 1 nén nhang cỡi ra chi mê của quyển sách này, người thể nhưng chớ ăn nói lung tung?

_ Tuyệt đối không phải ăn nói lung tung!

_ Lãnh Dạ Hoàng, người thật hèn hạ! - Tô Tần nắm chặt nắm tay- Cư nhiên gạt chúng ta đến nơi đây, mục đích của người là cái gì!

Lãnh Dạ Hoàng cúi đầu, đáy mắt xẹt qua 1 mặt lơ mờ quang mang, khi hần ngẩng đầu lên, đáy mắt đã là 1 mảnh thanh thần- Các chủ đại nhân, nếu bản vương có thể bang trợ nàng đem quyển sách này giải ra hết, các chủ đại nhân có thể đáp ứng bản vương chuyện trước kia hay không?

Quý mặt người bước đi thông thả tới gần- Đó là tự nhiên, người nếu có thể giúp bản các chủ làm được, như vậy chuyện của người, tự nhiên có thể thành!

_ Hảo! - Lãnh Dạ hoàng nhường mày cười.

_ Lãnh Dạ Hoàng! - Tô Tần muốn xông lên trực tiếp đánh người kia, lại bị Lãnh Dạ Hoàng trước kéo tay cánh tay- Theo ta đi!

_ Người làm gì thế! - Tô Tần muốn hất tay của hần ra, lại bị hần vững vàng nắm lấy.

_ Tần nhi! - Tần Như Ca lại bị hắc y nhân mạnh mẽ kéo vào gian phòng bên trong tường lý, môn lần thứ 2 đóng cửa.

_ Đứng lên tiếng! - Lãnh Dạ Hoàng kéo Tô Tần đi ra “Quý cung”.

_ Buông tay! - Tô Tần hất tay của hần ra- Lãnh Dạ Hoàng, người này tiểu nhân hèn hạ, ta thật không nên tin người!

Lãnh Dạ Hoàng lại đột nhiên dè lại bả vai của nàng- Bình tĩnh 1 chút, người bình tĩnh 1 chút cho ta!

Tô Tần hất tay của hần ra- Người muốn ta bình tĩnh, nhưng người lại làm sự làm cho ta vô pháp bình tĩnh!

_ Nếu như ta kì làm như vậy, người cho rằng người có thể thuận lợi ly khai nơi đó sao! - Lãnh Dạ Hoàng nhìn nàng- Trả lời ta, người có tất nắm chắc có thể toàn thân trở ra?

Tô Tần không nói gì, nhìn trong tay kia bản viết tay Vô mục di thư .

_ Người có thể nhìn hiểu quyển sách này không?

_ Không! - Tô Tần khép sách lại, quay đầu nhìn hần- Người rốt cuộc nghĩ cái gì?

Lãnh Dạ Hoàng không nói gì thêm, hần từ trong ngực lấy ra 1 quyển- cầm nó, đem nó giao cho người kia!

Tô Tần nhìn hần, vươn tay nhận lấy sách, mở ra vừa nhìn, lại là bản dịch- Người tại sao có thể có?

_ Cầm nó, đi đến ngoài thành, sẽ có người tiếp ứng người, sau đó rời khỏi nơi này, đi Yên Sơn quan!

_ Người? - Tô Tần bất khả tư nghị nhìn hần, trừng mắt nhìn- Vì sao, người vì sao muốn giúp ta?

Lãnh Dạ Hoàng chỉ là lẳng lặng xoay người, nhìn về phía trước- Chiến tranh liền muốn bắt đầu, người mang theo nó, lúc cần thiết, sẽ dùng đến, đi!

Tô Tần chỉ nhớ rõ, ở xoay người 1 khắc kia, nàng nhìn thấy ánh mắt của hần 1 sát kia, lại là vậy thê lãnh, tựa hồ đang nói lời từ biệt, tịch chiếu sáng diệu ở trên người của hần, tản mát ra khác thường quang thái.

Đương lúc Tô Tần đi ra quý cung, liền nhìn thấy lão thái giám trước đó đứng ở nơi đó chờ nàng.

_ Thỉnh tiểu thư theo lão nô bên này đi!

Lão thái giám đem nàng dẫn ra ngoài cung điện.

_ Tiểu thư, lão nô chỉ có thể tống người tới đây, bằng hữu của người ở bên ngoài chờ người, cáo từ!

_ Bằng hữu? - Tô Tần nghi ngờ xoay người, lại nhìn thấy Hồ Thanh Ca cùng Tần Như Ca đứng ở ngoài thành.

_ Các người? - Tô Tần kinh ngạc vạn phần- Các người là thế nào ra được?

_ Chúng ta trước nên rời khỏi đây! - Hồ Thanh Ca vung tay lên, 1 chiếc xe ngựa liền hướng ở đây chạy tới, Hồ Thanh Ca ngăn cản xe ngựa, xoay người nhảy lên, hướng Tô Tần vươn tay- Đi lên!

Tô Tần vươn tay bước lên xe ngựa, Tần Như Ca cũng theo lên xe ngựa.

_ Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? - Tô Tần vẫn là chưa rõ- Các người là thế nào ra được?

__ Là Lãnh Dạ Hoàng giúp chúng ta.

__ Hắn? - Lương tâm bোধ phác?

__ Đúng vậy, bắt quá hắn còn nói cho chúng ta biết, Thủy Nguyệt quốc đã tụ tập đại lượng binh mã, tùy thời chuẩn bị tiến công Yên Sơn quan.

__ Người tin hắn? - Tô Tần nhìn Hồ Thanh Ca- Hắn đem chúng ta lừa vào hoàng cung, hắn và các chủ Thiên các là 1 phe!

__ Thế nhưng, hắn lại phóng chúng ta! - Hồ Thanh Ca mở ra bản đồ trong tay- Hắn thậm chí còn đem tác chiến đồ của Thiên các giao cho ta.

Tô Tần ngơ ngẩn nhìn tác chiến đồ trong tay hắn, rũ xuống song liêm.

__ Người xem, bọn họ như vậy bố binh, theo phương hướng phía bắc Thủy Nguyệt quốc, rồi dọc theo đường bày bố 50 vạn đại quân, mà Yên Sơn quan binh lực bắt quá 10 vạn, từ nơi này chúng ta vô pháp đến Yên Sơn quan, quá thập nhật, nếu như không có chi viện, bọn họ sẽ bị nhốt tử ở trong thành.

__ Chúng ta bây giờ đi nơi nào? - Tần Như Ca nhàn nhạt liếc mắt nhìn, liền đưa mắt hướng về phía Tô Tần.

__ Hắc Lâm! - Tô Tần nắm chặt ngọc linh lung trong tay, trái tim theo xóc nảy xe ngựa mà không ngừng lên xuống.

Nếu như đó là người muốn, như vậy ta liền đem nó lấy đi ra!

Xe ngựa hướng phương hướng Hắc Lâm chạy đi, mấy ngày nay Tô Tần đều nghĩ đến thế nào mới có thể đạt được phụ thân giấu ở trong Hắc Lâm kia 30 vạn đại quân.

Thế nhưng cho dù chính mình thế nào vội, nàng vẫn là cảm giác được Tần Như Ca cùng Hồ Thanh Ca giữa 2 người có 1 ít nhỏ ma sát.

__ Người cùng hắn có gì mâu thuẫn sao? - Tô Tần thừa dịp Hồ Thanh Ca ra ngoài thời gian, len lén hỏi Tần Như Ca.

Tần Như Ca nhìn chính ở bên hồ lấy nước Hồ Thanh Ca, sau đó dựa sát vào Tô Tần- Ta cũng không biết, bắt quá hắn lúc nhìn thấy ta, chính là như thế phó bộ dáng, rất giống là ta thiếu hắn mấy trăm lượng bạc!

__ Nói tới bạc, người thật giống như thiếu hơn 12 nha! Tô Tần vươn tay- Thiếu nợ thì phải trả! - Vì cứu hắn, nàng thế nhưng mạo rất nhiều nguy hiểm, cũng phải đòi 1 chút vốn về chứ!

Ngạch ————— Tần Như Ca thái dương tích ra 1 đồng mồ hôi hột.

__ Sự kiện kia thôi, chúng ta còn có đại sự trọng yếu hơn phải làm, chờ xong chuyện này lại nói! - Tần Như Ca lập tức xoay người, hướng ngoài xe hô- Uy, người thế nào còn chưa xong, chúng ta cần phải lên đường!

Hồ Thanh Ca xoay người, hướng xe ngựa bên này nhìn, đột nhiên liềm nổi lên 2 tròng mắt.

__ Hình như có gì đó không đúng! - Tần Như Ca vội vã xoay người xuống xe ngựa.

__ Làm sao vậy? - Tô Tần vừa định xuống xe, lại bị hắn ngăn cản, “Người cứ ở trên xe đừng nhúc nhích, vô luận phát sinh cái gì cũng đừng đi ra!

__ Làm sao vậy? - Tô Tần vừa muốn nói gì, thanh âm lại bị 1 trận tiếng vó ngựa rung trời sở cắt ngang.

Tiếng vó ngựa rung trời triệt vang, Tô Tần ngồi ở trong xe ngựa cũng có thể cảm nhận được, nàng vén màn xe lên, lại nhìn thấy 1 trận bụi bặm tung bay.

Móng ngựa đập tiếng vang, mã mũi bật hơi tiếng vang đan vào cùng 1 chỗ, cảm giác khấn trương tràn ngập từng tế bào, dải móng ngựa nhỏ dần, bụi bặm tiệm yếu dần, Tô Tần mới nhìn rõ tất cả ngoài xe.

1 đám người mặc hắc y cười ngựa, đưa bọn họ vây quanh.

__ Người nào! - Hồ Thanh Ca che ở trước xe, lệ trầm giọng quát.

Tần Như Ca nhìn hắc y nhân trước mắt, nhìn nổi lên chân mày, nhìn đám người kia thể tới rào rạt, bên hông đều giấu loan đao, sáng loáng lộ ra hàn ý, nhìn kia loan đao tạo thức, trong lòng rung mình, chẳng lẽ là người Thủy Nguyệt quốc! Không đúng, Lãnh Dạ Hoàng đã an bài cẩn thận, không ai biết bọn họ trốn ra được, kia những người này là ai phải tới?

— Người không cần biết, thượng! - Người tới khàn khàn thô cuồng tiếng nói rõ ràng là cố ý cải biến thanh âm không muốn để cho người khác biết thân phận của bọn họ.

Phía sau hắn 1 đám người lập tức quơ đao nhỏ xông tới.

— Bảo vệ tốt Tần nhi, để ta đối phó bọn họ! - Hồ Thanh Ca rút ra kiếm bên hông, 2 mắt liễm khởi.

1 trận kịch liệt tranh đấu ở trong rừng rậm vang lên.

— Chúng ta phải giúp hắn! - Tô Tần nhảy ra xe ngựa, rút lên 1 cây trường thương cắm trên mặt đất- 1 mình hắn chống không nổi!

— Tần nhi! - Tần Như Ca kéo nàng- Người bây giờ tới gần cũng chỉ là giúp hắn thêm phiền!

Đúng lúc này, vài đạo quang mang hiện lên, Tần Như Ca chợt trương mở rộng tầm mắt, 1 phen đẩy ra Tô Tần, 1 tay ngăn trở.

— A... ...- Tần Như Ca nhìn không được rên rỉ 1 tiếng, Tô Tần quyết đoán vung kiếm, chặt đứt mặt khác 1 đạo kiếm quang chạy như bay mà đến.

— Như Ca! - Tô Tần đem Tần Như Ca đẩy lên xe ngựa- Người bị thương, chớ lộn xộn!

Đúng lúc này, 1 đạo hắc ảnh theo trong rừng rậm bay ra, hướng người áo đen vọt tới.

— Mị! - Tô Tần không nghĩ tới lại ở chỗ này nhìn thấy Mị- Sao người lại tới đây?

— Thuộc hạ vẫn luôn ở đây! - Mị nhìn Tô Tần 1 chút- Tiểu thư, vương gia mệnh ta bảo vệ an toàn người, ở đây rất nguy hiểm, người vẫn là lên xe đi! - Nói xong, nàng lại quay người hướng Hồ Thanh Ca bên kia chạy tới.

— Như Ca, người an tâm đợi, ta đi giúp Thanh Ca!

— Tần nhi! - Tần Như Ca tay rơi ở giữa không trung, lại chỉ thấy nàng nhảy vào chúng hắc y, kiêu dáng người như du long ở hắc y nhân trung qua lại không ngớt, thành thạo quơ trường kiếm, chặt đứt kiếm hắc y nhân, đưa bọn họ theo trên lưng ngựa đánh rơi.

Nàng khi nào biết loại kiếm pháp này, Tần Như Ca chưa bao giờ thấy Tô Tần như vậy thân thủ, hắn cảm thấy thấp phần bất khả tư nghị, nàng vũ động trường kiếm tư thế giống như là nàng đã từng làm qua như vậy nhiều lần, vậy quen thuộc, vậy mạnh mẽ.

Hồ Thanh Ca vẫn đang sống mái với chúng, hắn căn bản không chú ý tới Tô Tần khác thường.

Tô Tần chỉ cảm thấy 1 cỗ nhiệt khí ở trong thân thể chạy, chậm rãi đề thăng tới tứ hải, nàng lập tức cảm thấy 1 loại lực lượng vô hình ở trong thân thể lan tràn ra, làm cho nàng cảm giác tràn đầy lực lượng, tay không tự chủ vung ra, kiếm trong tay giống như cùng cánh tay của mình vậy vận dụng linh hoạt.

— Tần nhi, cẩn thận phía sau người! - Tần Như Ca vội vã nhảy xuống xe, giơ lên 1 cây gậy gỗ, hướng phía sau nàng chạy tới.

1 đạo lợi quang hiện lên, Tô Tần vội vã đem Tần Như Ca giật lại, chính diện chống lại đạo lợi quang kia, ngay nàng cho rằng hắn phải chết không thể nghi ngờ thời gian, 1 đạo bóng trắng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bổ ra đạo lợi quang kia.

— Tư Mã Duệ! - Đãi Tô Tần thấy rõ người tới sau này, kinh ngạc không ngớt- Sao người lại tới đây?

— Đợi 1 lúc nói với người! - Tư Mã Duệ 1 bên vung kiếm chặt đứt đột kích kiếm quang, vừa nói- Tam ca hắn tạm thời không tới được, vì thế ta tới thay!

Vừa nghĩ tới Tư Mã Hằng, Tô Tần tâm lý liền hết sức vui mừng, hấn luôn luôn vì mình suy nghĩ, vừa rồi Mị cũng nói phụng mệnh lệnh Tư Mã Hằng tới nơi này bảo hộ nàng, vô luận hấn người ở chỗ nào, hấn luôn luôn nghĩ thế nào bảo hộ nàng.

— Được rồi, ôn chuyện 1 hồi lại nói, hiện tại trước đem những người này đối phó đã! - Tư Mã Duệ giờ lên kiểm lại gia nhập giết địch.

Kinh qua 1 phen kịch liệt chiến đấu, bọn họ rốt cuộc đánh lui địch nhân.

— Được rồi, chúng ta tới trước Hắc Lâm lại nói! - Hồ Thanh Ca vội vàng quất xe ngựa hướng Hắc Lâm chạy đi.

Trong xe, Tô Tần, Tư Mã Duệ, Tần Như Ca, còn có Mị cùng nhau ngồi, Tô Tần mở ra kia trương địa đồ- Người xem, đây chính là địa đồ bọn họ bày binh bố trận, quân đội của chúng ta có bao nhiêu người?

Tư Mã Duệ nhìn địa đồ chân mày đều nhíu lên hết, Tô Tần nhìn thấy, lập tức hiểu, xem ra, Tư Mã Hằng bố binh ở Yên Sơn quan cũng không nhiều, nếu như muốn thủ thắng toàn diện, nhất định phải thỉnh cầu chi viện.

— Nhưng chúng ta phải đi đâu mượn nhiều viện binh như vậy đây? - Tần Như Ca nhíu mày, mặc dù hấn là hoàng tử Thủy Nguyệt quốc, thế nhưng hấn cũng không có quyền lực, chỉ là cái con rối.

— Vô phương, ta biết đi nơi nào có thể tìm được viện binh! - Tô Tần câu dẫn ra khóe miệng cười.

— Đi nơi nào?

— Hắc Lâm! - Tô Tần nắm chặt ngọc linh lung trong tay- Phụ thân Yên Phi Tuyết từng vì nàng để lại 30 vạn đại quân, bây giờ đều giấu ở trong Hắc Lâm, chúng ta chỉ cần tìm được bọn họ sẽ có thể giúp Tư Mã Hằng đẩy lui Thủy Nguyệt quốc xâm chiếm!

— Hảo, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức chuẩn bị! - Tư Mã Duệ có vẻ thập phần lo lắng, dù sao thủ vững Yên Sơn quan chỉ dựa vào 10 vạn binh sĩ là không đủ, 30 vạn đại quân theo như lời kia của Tô Tần giống như là nắng hạn gặp được mưa rào đúng lúc.

Xe ngựa đi 3 ngày 3 đêm, rốt cuộc đi tới bìa Hắc Lâm, theo sông đi xuống, bọn họ tiến nhập Hắc Lâm.

— Chúng ta phải đi đâu tìm 30 vạn đại quân giấu ở trong Hắc Lâm? - Hồ Thanh Ca nhìn chung quanh, ở đây cùng lúc đó giống nhau như đúc, thế nhưng lại không thấy thôn dân như trước.

— Bọn họ đều đi nơi nào? - Tư Mã Duệ cũng cảm thấy kỳ quái, những người này đều đi nơi nào.

— Chúng ta tìm kiếm chung quanh, nói không chừng có thể có thu hoạch được gì! - Tô Tần quyết định trước tìm lão ngoan đồng, hấn dù sao ở cánh rừng rậm này thời gian dài như vậy, nhất định có thể biết được vài thứ gì.

— Ta theo người cùng đi!

— Ta theo người cùng đi!

Tư Mã Duệ cùng Hồ Thanh Ca đồng thời mở miệng.

Ngạch —————

— Ta xem như vậy, ta cùng Tư Mã Duệ 1 tổ, người cùng Tần Như Ca, Mị 1 tổ, chúng ta tách ra hành động tương đối mau!

Hồ Thanh Ca liếc mắt nhìn Tần Như Ca, ánh mắt lạnh lùng đảo qua, lại làm cho Tần Như Ca đáy lòng phát lạnh, hấn chẳng biết tại sao Hồ Thanh Ca lại đối với mình mang địch ý.

Tô Tần cùng Tư Mã Duệ dù sao ở lão ngoan đồng nơi đó sống qua 1 khoảng thời gian, đối với tập tính lão cũng mò thấu triệt, vì thế Tô Tần m chỉ mang Tư Mã Duệ đi, lão ngoan đồng không thích ngoại nhân, hấn chỉ nhận định Tư Mã Duệ.

— Sư phụ, sư phụ! - Tô Tần ở trong phòng ngoài phòng tìm nửa ngày, chính là không thấy tung ảnh của hấn- Kỳ quái, sư phụ đi nơi nào?

— Đúng vậy, thế nào liền cái tin tức cũng không lưu lại- Tư Mã Duệ cũng cảm thấy thật kỳ quái, trong ngày thường, nếu như sự phụ xuất môn chắc chắn sẽ lưu lại tờ giấy, thế nhưng hôm nay cái gì cũng không lưu lại.

— Tư Mã Duệ, người sang đây nhìn xem, ở đây hình như có cái gì! - Tô Tần hướng hấn phát phát tay, Tư Mã Duệ lập tức hướng nàng đi tới.

— Là cái gì? - Tư Mã Duệ nhìn thấy trong tay Tô Tần hình như cầm thứ gì đó- Là cổ đồ!

— Phía trên này vẽ cái gì? - Tô Tần đối với địa đồ các loại thực sự xem không hiểu, bởi vì đều là dùng thể giới này đặc thù ký hiệu họa, nàng nhìn hồi lâu liền chỉ thấy mấy cái đường cong, mấy con nòng nọc đầu đen nhỏ mà thôi.

— Đây phúc đồ lý họa chính là cổ mộ, xem ra, này mộ còn rất lớn.

— Sự phụ ở đây tại sao có thể có loại địa đồ này, còn là mộ của ai vậy?

— Đây là bản viết tay, ta phỏng chừng sự phụ phải đi cổ mộ, hấn cố ý lưu lại bản địa đồ này cho chúng ta, chính là nói cho chúng ta biết nơi hấn đi.

— Chúng ta đây phải làm sao, nên đi nơi nào tìm hấn?

Tư Mã Duệ không biết dùng phương pháp tỉ mỉ gì so 2 điểm khoảng cách trên bản đồ- Nơi này là vị trí chúng ta, nơi này là cổ mộ, dựa theo cách vẽ đồ thượng sở tính toán, chúng ta muốn tới cổ mộ này nhất định phải đi qua 2 tòa sơn.

— Xa như vậy! - Tô Tần có chút uể oải, muốn đi qua 2 tòa sơn, kia phải tới bao giờ, đây là cổ đại, người đừng hy vọng cái gì phi cơ trực thăng, trực tiếp mang người trèo đèo lội suối, chỉ dựa vào 2 cái chân thôi, Tô Tần khó có thể tưởng tượng phải như thế nào mới vượt qua được 2 ngọn núi lớn này.

Tư Mã Duệ tựa hồ cũng có chút khó khăn, đúng vậy, cao như vậy sơn chỉ là dựa vào 2 cái chân muốn lật tới khi nào, lại là tại như vậy khẩn cấp thời khắc, Tam ca ở Yên Sơn quan không biết có thể chống được bao lâu, chỉ sợ viện binh của mình không thể đúng lúc chạy tới, đến lúc đó Yên Sơn quan 1 khi thất thủ, quốc gia sẽ gặp rơi vào trong trọng trọng nguy cơ.

Ngay bọn họ nản lòng thời gian, cửa đột nhiên xuất hiện 1 cái hổ màu trắng.

— Người, người là? - Tô Tần khởi điểm rất lớn ăn 1 lần kinh hoàng, sau đó đột nhiên nhớ ra cái gì đó, đứng lên, hướng nó đi đến.

— Tần nhi! - Tư Mã Duệ cảnh giác đem nàng ngăn cản- Cẩn thận, đây chính là hổ!

— Người yên tâm, nó sẽ không làm thương tổn ta! - Tô Tần kéo xuống tay hấn, hướng hấn lộ ra 1 an tâm cười, sau đó hướng bạch hổ đi đến.

Bạch hổ thấy Tô Tần thập phần cao hứng, hướng mu bàn tay nàng tăng đi, bộ dáng rất vô cùng thân thiết.

— Ha hã, còn thật là người, đã lâu không gặp, người thế nào thoáng cái lớn như vậy, nếu không phải là trên đầu người cái kia đặc thù tiêu chí, ta đều nhận không ra người!

— Nó là Tuyết?

— Ân, nó lớn thật nhanh, ta đều xem nhận không ra! - Tô Tần cao hứng ở nó nhu thuận mao qua lại vuốt ve, này nha, phỏng chừng ăn không ít, mao đặc biệt có thứ tự!

— Quả nhiên là Tuyết, không nghĩ tới nó lớn như vậy! - Tư Mã Duệ nhìn thấy trán nó kia tích như tâm hình ký hiệu hậu, lập tức nhận ra nó, tiểu bạch cũng thập phần vui mừng, đi tới bên người Tư Mã Duệ, dùng mặt ở mu bàn tay hấn thượng cọ cọ, sau đó cắn vạt áo hấn, kéo về 1 hướng.

— Nó đây là đang làm gì? - Tư Mã Duệ không hiểu.

Tô Tần ngồi chồm hồm xuống, sờ sờ trán nó, hỏi- Tuyết, người có phải muốn chúng ta đi theo người?

Nó thật ngoan gật gật đầu.

— Người có phải muốn dẫn chúng ta đi gặp lão ngoan đồng? - Nó vẫn luôn đi theo bên người lão ngoan đồng, lần này lão ngoan đồng mất tích lại không mang theo nó, điều này làm cho Tô Tần cảm thấy kỳ quái, trong lúc bất chợt có 1 tia xẹt qua trong đầu- Có phải hẳn đã xảy ra chuyện gì hay không? - Nếu không sư phụ sẽ không đi mà không từ giả như vậy.

Tuyết tựa hồ đặc biệt hiểu lời của nàng, gật gật đầu, sau đó lại xắn vạt áo Tư Mã Duệ, đi phía trước kéo.

— Chúng ta cùng đi xem, nói không chừng có thể tìm tới sư phụ!0 Tô Tần theo hướng phía trước mặt Tuyết đi đến.

Tuyết dẫn bọn họ đi tới trước 1 sơn động, sau đó hướng bên trong phủi phiết đầu, lại dùng chân trên mặt đất cào cào.

— Người là muốn chúng ta đi vào? - Tô Tần chỉ vào cái cửa sơn động bị cự thạch ngăn chặn kia.

Tuyết mãnh gật gật đầu.

— Thế nhưng, này phải thế nào đi vào a, cửa động bị ngăn chặn! - Tô Tần hướng cửa động nhìn, khối cự thạch kia cao chừng 1 người, thế nào có thể đẩy ra.

— Tần nhi, người lui ra sau đứng! - Tư Mã Duệ ý bảo nàng lui về sau- Trốn phía sau tảng đá kia.

— Người muốn làm gì?

— Ta phải dùng thử 1 chút nội lực đánh nát tảng đá kia! - Tư Mã Duệ liêu khởi bào bày, triển khai tư thế, bắt đầu vận khí.

Tô Tần lôi Tuyết trốn phía sau nham thạch, lộ ra nửa cái đầu nhìn phía trước, lại chỉ nghe 1 trận tiếng vang kịch liệt đất rung núi chuyển, Tô Tần liền vội vàng đem đầu rút trở lại, 1 trận nồng trăn cuộn cuộn mà đến, sau khi dãi bụi mù cự hướng đều đi qua, Tô Tần mới dám thò đầu ra, lại nhìn thấy khối cự thạch trước mặt Tư Mã Duệ kia không còn bóng dáng- Oa, Tư Mã Duệ, người thực sự lợi hại a! - Tô Tần vội tới trước mặt hắn, vỗ vỗ bờ vai của hắn- Người sử nhất định là lực mạnh Kim cương chưởng! - Nếu không 1 tảng đá lớn như vậy sao trong nháy mắt không còn bóng dáng.

— Lực mạnh Kim cương chưởng? - Tư Mã Duệ nhíu mày, đây là cái biểu diễn gì?

— Ha ha, không có gì... --- Tô Tần hắc hắc cười- Chính là ca ngợi chưởng lực của người đủ kinh đạo mà thôi!

— Khụ khụ, kỳ thực, cái kia không phải là công lao của ta- Tư Mã Duệ lúng túng ho khan 1 tiếng.

— Ngạc? - Tô Tần không hiểu nhìn hắn- Có ý gì?

— Chân chính đại công thần là nó! - Tư Mã Duệ lấy ra 1 viên đá chước lượng giống như hắc diệu thạch bàn.

— Đây là cái gì? - Chưa từng thấy qua viên đá đen lượng như vậy, chẳng lẽ là bảo thạch?

— Là Thiên lôi, Tam ca ở trước khi ta đi giao cho ta, dùng nội lực đem Thiên lôi đánh hướng tảng đá, mượn nội lực ở trong nháy mắt tạo nhiệt cho Thiên Lôi, dùng nó đến kích nổ cự thạch.

A ————— Tô Tần kinh ngạc nói không ra lời, nàng vốn cho là Tư Mã Duệ thực sự như vậy lợi hại, 1 chưởng phách thạch, thì ra là công lao của viên đá nho nhỏ này.

— Chúng ta vào thôi! - Tư Mã Duệ kéo tay nàng, hướng trong động đi vào, bạch hổ lắc lắc đuôi, đi theo phía sau Tô Tần.

Tư Mã Duệ lấy ra hộp quẹt, đánh hỏa, chiếu sáng con đường.

Tô Tần không nghĩ tới hẳn thậm chí ngay cả vật này đều tùy thân mang theo, trong lúc nhất thời, kinh ngạc vạn phần.

Nhìn thấy nàng kinh ngạc sắc mặt, Tư Mã Duệ đậm đậm nhất tiếu- Ta quanh năm ở trong quân, những thứ này đều là vật chuẩn bị.

— Nga! - Tô Tần lúc này mới gật gật đầu, thì ra là thế, khó trách hắn liền Thiên lôi loại vật phẩm nguy hiểm như thế đều tùy thân mang theo!

Trong động thông đạo rất sâu, rất dài, đi 1 đoạn đường hậu, trước mắt sáng càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng Tư Mã Duệ đơn giản diệt hộp quẹt, dựa vào đạo kia sáng, bọn họ đi ra thông đạo, hiện ra ở trước mắt lại là 1 lăng mộ thật lớn dưới đất.

__ Nơi này là! - Khiếp sợ trong nháy mắt che lấp trái tim, Tô Tần há to mồm kinh ngạc không ngớt, nàng không nghĩ tới ở nơi dưới này cư nhiên cất giấu 1 lăng mộ khổng lồ như thế.

__ Chẳng lẽ! - Tư Mã Duệ kích động vịn phần lấy ra địa đồ trong lòng, tỉ mỉ so sánh 1 phen, kinh hỉ hô- Đúng vậy, Tần nhi, chính là chỗ này, nơi này chính là lăng mộ dưới đất họa trong địa đồ.

__ Là ở đây sao! - Tô Tần đi tới chính giữa lăng mộ, ngẩng đầu, lại nhìn thấy kia đỉnh đầu mênh mông như vòm trời cao, nơi đó bị người tạc thành 1 tịch tinh không như miếu.

Ở ngay chính giữa lăng mộ, là 1 bạch ngọc quan tài, 4 phía quan tài đều điêu khắc tuyệt mỹ đồ án chim bay cá nhảy, 1 con Hỏa phượng hoàng giương cánh muốn bay hoa lệ khắc vào đỉnh quan tài.

Ở 4 phía bạch ngọc quan tài là 4 thạch trụ đồng dạng chất liệu ngọc, lấy đồng dạng thủ pháp, điêu khắc thượng kỳ lân đằng vân đồ án, ở đỉnh ngọc thạch trụ, trên bề mặt trũng xuống, tựa hồ có vật gì đó từng phóng ở phía trên, lại bị người cầm đi.

Tô Tần bị phó quan tài kia hấp dẫn, đi tới, nhin không được vươn tay xoa lên nắp quan tài trắng tinh như ngọc kia, quần áo băng lãnh kèm theo chấn động nhắm phía trong lòng, Tô Tần chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, hình ảnh trong nháy mắt liền chuyển thành 1 trận ửng đỏ như máu.

Ở 1 mảnh kia ửng đỏ trung, nàng lần thứ 2 thấy được nữ tử mặc hồng y kia, lần này, nàng không còn phần nộ hướng chính mình bóp cổ, chỉ là đứng ở nơi đó, lẳng lẳng nhìn mình, khóe miệng lại vung lên 1 mặt thê lương cười, sau đó ánh mắt của nàng chuyển hướng về phía bên kia, theo ánh mắt của nàng nhìn lại, nàng lại khiếp sợ nói không ra lời.

Trước mắt 1 mảnh biển lửa như đồ, cái kia nữ tử ở biển lửa trung cười lạnh, không phải chính nàng, còn có ai!

Ở trước mặt nàng, đứng mấy tên nam tử, trong đó 1 gã bị mọi người đè lại 2 vai, trong mắt khôn kể bi phần, lệ rơi đầy mặt hướng biển lửa trung nữ tử.

Đương lúc Tô Tần ánh mắt quét qua mặt của hắn, trong lòng giật mình, cái kia bi phần thống khổ nam nhân, không phải Dạ Lãnh, còn có ai!

Tại sao là hắn, tại sao là chính mình!

Hắn ở hô cái gì?

Đứng quá xa, nàng nghe không rõ, đương lúc Tô Tần muốn tới gần, hình ảnh trước mắt nhưng lại vừa chuyển, lần thứ 2 khôi phục trước mắt kia phó băng lãnh ngọc thạch quan tài.

Tại sao có Dạ Lãnh, vì sao hắn sẽ thống khổ, chính mình vì sao lại ở giữa biển lửa, vì sao, đương chính mình nhìn thấy hắn khóc rống thời gian, kia sợi chua xót lan tràn, sau đó lệ liền vô pháp ức chế chảy ra.

Thật là thống khổ, thật là thống khổ, ai tới giúp hắn 1 chút!

Kết cục 3 __ Tần nhi, ngươi làm sao vậy? - Đương lúc Tư Mã Duệ nhìn thấy Tô Tần lệ rơi đầy mặt, hắn kinh ngạc đỡ lấy thân thể nàng lưng lay sắp đổ, thân thiết hỏi- Tần nhi, ngươi sao lại khóc?

__ Vì sao phải như vậy? - Tô Tần bi thương nhìn hắn, nhiều lần hỏi- Vì sao phải như vậy?

__ Bởi vì ngươi là thánh nữ chuyển thế, nơi này là mộ thất của ngươi- 1 đạo thanh âm trầm thấp vang lên, theo tiếng nhìn lại, lại nhìn thấy lão ngoan đồng đứng ở cửa động, phía sau hắn còn có Hồ Thanh Ca, Tần Như Ca cùng Dạ Lãnh, còn có phụ thân của Dạ Lãnh.

Mọi người đều tới!

__ Ngài nói đều là thật? - Tư Mã Duệ khiếp sợ không thôi, Tần nhi là thánh nữ, này thật là làm cho người ta kinh ngạc!

Lão ngoan đồng đi lên phía trước, nhìn ngọc thạch quan, đáy mắt lại hiện lên 1 mặt buồn bã.

— 18 năm trước, ta, Yên Tần Thiên, Phù Nhất Thiên cùng Tề Thiên Cương, 4 người cùng đi tới Hắc Lâm, tìm được thánh nữ mộ trong truyền thuyết, cũng tự mình cầm đi Võ mục di thư trong mộ, vì cởi ra bí mật thư trung, Tề Thiên Cương 1 mình phát động hồi hồn thuật, muốn đem hồn phách thánh nữ theo ngàn dặm năm gọi trở về, mà muốn phát động tà thuật này, nhất định phải dâng lên tế phẩm sống, cái nữ tử bị hi sinh kia chính là người!

Tô Tần khiếp sợ lui về phía sau vài bước, nàng không thể tin sở tất cả nghe được, chính mình tới đây là có nguyên nhân, hơn nữa còn là thánh nữ trong miệng bọn họ!

— Không, đây không phải là thật! - Tô Tần sống chết lắc đầu- Tại sao là ta?

— Đây là thật! - Dạ Lãnh đi tới trước mặt nàng, đỡ lấy nàng- 18 năm trước, ta với người vốn quen biết!

Tô Tần càng kinh ngạc mở to 2 mắt, nhìn hẩn.

— 18 năm trước, ta cùng Tề Thiên Cương căn cứ địa đồ cổ đại lưu lại, đi vào Hắc Lâm, tìm được mộ người!
- Dạ Lãnh bình tĩnh tự thuật lại- Sau đó chúng ta ở chỗ này gặp kiếp trước của người!

— Người là ai? - Tô Tần không khỏi hỏi.

Dạ Lãnh buông xuống song liêm, buồn bã nói- Ta là Phù Nhất Thiên!

— Không có khả năng, Phù Nhất Thiên sớm chết, dù cho có thể sống đến hôm nay cũng nhất định là giống như lão y sư bàn niên kỷ, thế nào lại là người như vậy trẻ tuổi! - Tư Mã Duệ lắc đầu, không hiểu nói.

— Bởi vì 18 năm trước, hẩn liền đã chết! - Phụ thân Dạ Lãnh mở miệng nói- Vì người, hẩn nhảy vào trong biển lửa!

— Người nói cái gì! - Tô Tần lần thứ 2 bị lời của hẩn khiếp sợ đến, nhìn Dạ Lãnh, kia khắc sâu ở trong đầu ký ức từng chút từng chút hiện lên.

18 năm trước, kia 1 hồi biển lửa như máu, hẩn bị thống, hẩn thâm tình đều nhất nhất hiện lên.

— 18 năm trước, Tề Thiên Cương nghịch thiên, thi triển hồi hồn thuật, muốn đem linh hồn thánh nữ triệu hồi, hẩn hi sinh người, ở trong biển lửa, chủ nhân vì người, liều lĩnh cũng nhảy theo vào! - Phụ thân Dạ Lãnh lúc đó ở gần, hẩn tận mắt thấy chủ nhân là như thế nào thống khổ, lại là như thế nào lừng lẩy tự tử, vì thế hẩn hận nữ nhân này, nếu không phải là nàng, chủ nhân như thế nào sẽ chịu loại thống khổ không ai chịu nổi như thế, lại tại sao ở tuổi còn trẻ liền mất tính mạng!

— Về sau, Tề Thiên Cương hối hận, hẩn dùng hoàn hồn thuật đem linh hồn Phù Nhất Thiên triệu hồi, bảo tồn trong cơ thể 1 đứa trẻ vừa sinh ra, đứa trẻ đó là Dạ Lãnh bây giờ! - Lão ngoan đồng nói tiếp- Mà chính hẩn cũng vì nghịch thiên, bị trời phạt! Sống không bằng chết!

— Tề Thiên Cương bởi vì nghịch thiên, bị trời phạt, sống không bằng chết! - Sở Bất Phàm (Lão ngoan đồng) đi tới bên cạnh nàng- Thứ lỗi, chúng ta không nên không để ý lệnh cấm, tự mình đi vào đây, vì bản thân chi tư, đào trộm thánh nữ mộ phần, quấy rầy thánh linh ngủ yên, ta trong 1 đêm liền tóc trắng, trở nên già nua, phụ thân người, ở 1 trạng trung mất đi sinh mệnh, Phù Nhất Thiên mất đi tới người yêu, Tề Thiên Cương thành hoạt tử nhân (cương thi), đây hết thấy tất cả đều là chúng ta gieo gió gặt bão, trời giáng trừng phạt!

Tô Tần kinh ngạc nhìn hẩn, nói không ra lời, nàng chưa bao giờ nghĩ tới, chân tướng sự thực sẽ là như vậy- Như vậy, hôm nay người dẫn chúng ta đến đây lại là vì cái gì?

— Là vì hoàn thành nghi thức vẫn còn chưa xong- Dạ Lãnh kéo tay nàng.

— Là nghi thức gì? - Tô Tần không rõ.

— Cho người trở thành thánh nữ chân chính!

Ầm ầm 1 tiếng vang thật lớn ————— Tô Tần sắc mặt lại dị thường trắng bệch.

— Không! - Nói đùa, thượng 1 đời vì tìm về linh hồn thánh nữ, nàng đang tươi sống liền bị ép chết cháy, đầu thai lại, còn muốn bị đốt thêm 1 lần!

— Không phải, không phải như người nghĩ! - Dạ Lãnh nhìn thấy kinh hoảng trong mắt nàng, lập tức giải thích- Lần đó là bởi vì thiếu hụt ngọc linh lung, vì thế Tề Thiên Cương mới dám làm như vậy, lần này, ta mang đến tất cả ngọc linh lung, nhất định kì có việc gì, chúng ta nhất định sẽ có 1 chân chính thánh nữ, mà không làm thương tổn đến người!

— Thực sự? - Tô Tần hỏi.

— Là thật!

— Thế nhưng ta vẫn không muốn! - Tô Tần như trước cự tuyệt.

— Vì sao! - Dạ Lãnh không hiểu.

— Bởi vì ta là Tô Tần không phải là thánh nữ kia, vì thế ta càng không muốn thành thánh nữ! - Nàng là nàng, Tô Tần, cho nên nàng sẽ không cần thượng kỳ ức 1 đời gì đó, cả kiếp này, nàng chỉ là Tô Tần!

— Tần nhi... - Dạ Lãnh trong mắt đột nhiên lộ ra 1 mặt đau xót- Người thực sự không muốn? - Ngữ khí của hắn là thất lạc không hiểu, nàng không muốn khôi phục ký ức, nàng không muốn cùng mình cùng 1 chỗ, bởi vì khôi phục ký ức, nàng sẽ nhớ lại tất cả mọi chuyện, sai lầm 500 năm trước, hắn muốn dùng cả kiếp này bù đắp, thế nhưng nàng lại cự tuyệt, lại 1 lần nữa cự tuyệt hắn!

— Thứ lỗi, Dạ Lãnh, ta biết người muốn làm gì, thế nhưng, ta không thể! - Tô Tần kéo tay hắn- Quá khứ nên để cho nó qua đi, chúng ta không thể trầm mê với quá khứ, bị quá khứ ràng buộc, chúng ta nên nhìn thấy chính là hiện tại! Hiện tại ta là Tô Tần, không phải 500 năm trước Tiểu Hồng! Mà người cũng không còn là Tuyết, không phải Phù Nhất Thiên, người là Dạ Lãnh, Lãnh Nguyệt bảo thiếu chủ!

— Người! - Dạ Lãnh ngẩn đầu, kinh ngạc vạn phần nhìn nàng- Người đều nhớ ra rồi!

— Không, ta không có, chỉ là trong đầu hiện lên hình ảnh, nói cho ta biết, cho dù ta không phải là ta 500 năm trước, không hề có ký ức 500 năm trước, ta nhưng vẫn thấy được, ta chỉ là hy vọng, người đừng lại trầm mê quá khứ, cố chấp quá khứ, ta hi vọng người có thể quên quá khứ tất cả, 1 lần nữa bắt đầu cuộc sống mới!

— Vì sao? - Dạ Lãnh đột nhiên ngẩn đầu, nhìn nàng- Vì sao đối với ta tốt như vậy, nếu, người đều biết quá khứ phát sinh tất cả, vì sao còn muốn đối với ta là hung thủ giết người tốt như vậy!

— Bởi vì, người là Dạ Lãnh, là bằng hữu Tô Tần ta, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào, thương tổn bằng hữu của ta, bao gồm chính ta! Không hơn! - Tô Tần thành khẩn nhìn ánh mắt của hắn nói.

— Người nữ nhân này, thế nào vẫn là như thế nhẫn tâm! - Phụ thân Lãnh Dạ, không, nên nói là thuộc hạ của hắn, thập phần phần nộ- Chủ nhân vì người, trải qua muôn vàn đau khổ, người lại như vậy nhẫn tâm, 1 lần lại 1 lần cự tuyệt hắn, người tại sao có thể, ác tâm như vậy!

Hắn vừa định tiến lên, lại bị Tư Mã Duệ chặn trước người- Có ta ở đây, người đừng hòng thương tổn nàng!

— Giác, lui ra! - Dạ Lãnh lạnh giọng phân phó.

— Thế nhưng... -

— Ta kêu người lui ra! - Dạ Lãnh nghiêm nghị quát mắng.

Giác thập phần không tình nguyện lui ra.

— Cả kiếp này, ta vẫn là bỏ lỡ, đúng không? - Dạ Lãnh chậm rãi quay sang, nhìn Tô Tần, đáy mắt tràn đầy đau xót.

— Xin lỗi- Tô Tần thở nhẹ 1 tiếng, lắc lắc đầu, nàng chỉ là không muốn làm cho người ta ôm hi vọng, nhưng lại lần thứ 2 thất vọng, nếu biết là không thể nào, liền dao sắc chặt đứt rồi!

— Ha ha... - Dạ Lãnh cười, hắn nhìn Tư Mã Duệ đứng ở bên người Tô Tần- Ta vẫn là không như hắn... -

— Cái gì! - Hồ Thanh Ca kinh ngạc nhìn Tư Mã Duệ, lại nhìn 1 chút Tô Tần cùng Dạ Lãnh- Người lời này là có ý gì?

__ Tư Mã Hằng, người còn tính trang bao lâu, ở Yên Sơn quan trấn thủ chính là Tư Mã Duệ, mà ở chỗ này chính là người đúng hay không! - Dạ Lãnh nhân nhật cười.

__ Người! - Tần Như Ca cũng giật mình không nhỏ, hấn vẫn cho là người trước mắt là Tư Mã Duệ, không nghĩ tới lại là Tư Mã Hằng- Người vẫn luôn gạt chúng ta!

Tô Tần lại không có như vậy giật mình, nàng chỉ là cúi đầu, nhân nhật cười, cười trung khôn kể cay đắng.

__ Tần nhi, người đã sớm biết, đúng hay không! - Tư Mã Hằng kéo xuống mặt nạ da người, nhìn nàng- Người đã sớm biết ta không phải Tư Mã Duệ đúng hay không?

__ Phải! - Tô Tần ngẩng đầu, nhìn hấn- Ta từ vừa mới bắt đầu liền biết, người không phải Tư Mã Duệ.

__ Vậy người vì sao không vạch trần ta? - Vì sao nàng 1 câu cũng không nói.

__ Ta đang đợi người nói... ...- Nàng đương nhiên biết ý đồ của Tư Mã Hằng, nàng đang đợi, chờ hấn tự nói với mình, ỉnh 1 cái giải thích, chẳng sợ cái giải thích kia sẽ làm ỉnh rất khổ sở, thế nhưng nàng vẫn là nguyên ý chờ, cho hấn 1 cơ hội!

__ Ta... ...- Tư Mã Hằng nhìn thấy nàng đáy mắt kia mặt đau xót, hấn biết mình làm như vậy đối với nàng thương tổn rất lớn, thế nhưng hấn có hấn nổi khổ- Xin lỗi... ..

Hôm nay, 3 chữ này tựa hồ thành lưu hành ngữ, mỗi người đều phải nói 1 lần.

Chỉ là hy vọng nói sẽ không quá trễ!

__ Thế nhưng, người vẫn không muốn đối với ta thẳng thắn, bởi vì, thời cơ chưa tới, đúng không? - Tô Tần viền mắt nổi lên hơi chua chát, hấn vẫn cứ như vậy quan tâm cái lý do kia, liền cái giải thích cũng keo kiệt!

__ Thời cơ? - Tần Như Ca nhìn mọi người lơ mờ sắc mặt, không hiểu hỏi- Lúc nào cơ?

__ Người là lúc nào biết ta không phải hấn? - Tư Mã Hằng nhìn Tô Tần.

__ Theo phản ứng người nhìn thấy Tuyết hậu, theo người lấy ra vang Thiên lôi thời gian...- Tô Tần nhìn hấn- Ta liền biết, người không phải Tư Mã Duệ! Mà trên đời này có thể giả trang hấn, giống như vậy, có thể hiểu biết người của ta, trừ người ra, ta thực sự nghĩ không ra còn ai vào đây!

Tư Mã Duệ cũng sẽ không đối Tuyết mang vậy thận trọng, cho dù Tuyết có trưởng thành cũng sẽ không.

__ Giải thích của người đâu? - Tô Tần nhìn hấn, dùng 1 loại gần như cầu xin ánh mắt nhìn hấn- Ta chỉ muốn 1 cái giải thích của người... ...- Nói cho ta biết, vì sao?

__ Ta... ...- Tư Mã Hằng trong mắt lộ ra chính là bất đắc dĩ, hấn vừa mới muốn mở miệng, lại bị người cắt ngang.

__ Ta đến nói cho biết hấn vì sao làm như vậy! - Lãnh Dạ Hoàng đột nhiên xuất hiện ở cửa phần mộ.

__ Là người! - Mọi người đều kinh ngạc.

Tư Mã Hằng đem Tô Tần kéo về phía sau- Người tới làm gì!

Lãnh Dạ Hoàng lại là nhẹ nhàng cười, sau đó thanh thoi bước đi thông thả hạ thêm đá- Ta đến nói cho người biết, hấn không thể nói lý do với người!

__ Thế sao, thế nhưng ta càng muốn nghe nguyên nhân người vì sao lại xuất hiện ở đây, Lãnh Dạ Hoàng! - Tô Tần lại là 1 cổ lửa giận ngút trời, cho tới bây giờ nàng mới biết mình bị Lãnh Dạ Hoàng lừa, không, phải nói, mọi người đều bị hấn lừa!

Đến tốt cùng là khi nào bị hấn lừa, từ vừa mới bắt đầu nàng đối với hấn luôn duy trì cảnh giác, thế nhưng đến tốt cùng là khi nào, nàng đối với hấn lại mềm lòng, được rồi, là lần đó, lúc ở hoàng cung, đương lúc nàng nhìn thấy hấn bị Lãnh Dạ Ôm khi dễ, chịu đủ thái hậu mắt lạnh, trong mắt của hấn kia phân ẩn nhẫn, kia phân trầm trọng, làm cho nàng cảnh giới 1 tắc 1 tắc thối lui, chuyển hóa thành đối với hấn đồng tình, mà hấn lại lợi dụng phần này đồng tình tâm, lừa gạt nàng!

__ Như nhau, ta mục đích tới nơi này cùng hần như nhau, chúng ta đều đang đợi đồng dạng thời cơ! - Lãnh Dạ Hoàng câu dẫn ra 1 mặt cười lạnh- Thế nào, Tư Mã Hằng, ngươi cũng không tốt hơn ta là mấy, không phải sao!

Tư Mã Hằng hừ lạnh 1 tiếng- Đừng lấy ta và thứ hoạt tử nhân ngươi so sánh! Ta không giống ngươi như vậy đê tiện, lãnh huyết!

__ Hoạt tử nhân! - Tô Tần ngạc nhiên nhìn Tư Mã Hằng, lại nhìn 1 chút Lãnh Dạ Hoàng.

__ Hừ, ngươi nhưng thật ra biết rất rõ ràng! - Lãnh Dạ Hoàng không để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, đứng ở trước mặt bọn họ.

__ Ngươi là! - Tô Tần lại đột nhiên linh ngộ tới cái gì- Là ngươi!

__ Ha hã, đã lâu không gặp, thánh nữ điện hạ, đã lâu lắm rồi, làm cho ta nhớ mãi, nga, có 500 năm đi... ...- Lãnh Dạ Hoàng nhún vai, cười nói- Cửa ngươi biến hóa rất lớn, ta cũng vậy, vì thế ngươi nhận không ra ta, cũng rất bình thường!

__ Ngươi là... ...- Tần Như Ca cũng giác kinh ngạc không ngớt.

__ Ngươi là Tề Thiên Cương! - Ngoại trừ Phù Nhất Thiên, Dạ Lãnh, Tư Mã Hằng, còn có Hồ Thanh Ca, tất cả mọi người kinh ngạc không ngớt.

__ Ha hã, đã lâu không gặp, Phù Nhất Thiên, ngươi thoát nhìn già hơn rất nhiều... ...

__ Hừ, ngươi nhưng thật ra càng thêm trẻ tuổi! - Phù Nhất Thiên lãnh sát 1 tiếng- Thực sự là nên chúc mừng ngươi!

__ Hừ, ngươi đây là đang nói móc ta, ta không biết ý sao! - Lãnh Dạ Hoàng quay sang, nhìn Dạ Lãnh, ánh mắt lại trở nên nhu hòa- Hồi lâu không thấy, ngươi có khỏe không?

Dạ Lãnh cười khỏ 1 cái- Ngươi bây giờ muốn làm gì?

Lãnh Dạ Hoàng tự giễu cười- Ngươi vẫn là hận ta, cũng đúng, ta giết nàng, ngươi đã nói, sẽ hận ta nhất sinh nhất thế, 500 năm trước, ngươi liền đã nói như vậy, 500 năm sau, ngươi vẫn như cũ như vậy... ...

__ Ta đã nói, cho tới bây giờ đều là do sự thực! - Dạ Lãnh cười nhạt, lại là vô tình.

__ 500 năm trước ta giết nàng, 18 năm trước ta vẫn là giết nàng, bây giờ, ta như trước có thể giết nàng! - Lãnh Dạ Hoàng trong mắt hiện lên 1 mặt tàn nhẫn.

__ Ngươi dám! - Tư Mã Hằng cùng Lãnh Dạ, Hồ Thanh Ca đồng thời đứng ở trước mặt Tô Tần- Ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi lại thương tổn nàng 1 chút!

__ Ha hã, ngươi liền tự thân cũng khó khăn bảo vệ, còn có thể làm cái gì! - Lãnh Dạ Hoàng cười lạnh.

__ Ngươi có ý gì? - Tư Mã Hằng lại đột nhiên phát hiện cái gì, hần cảnh giác nhìn chung quanh, bỗng nhiên phát hiện, nguyên lai chẳng biết dưới loại tình huống nào, 4 phía phần mộ đều bị 1 cỗ nhân nhạ yên khí vây quanh- Ngươi!

__ Ha hã, theo các ngươi bước vào phần mộ này 1 khắc kia khởi, là độc của ta, vô sắc vô vị, liền Dược vương cũng không thể phân biệt, không phải sao! - Khóe miệng hần tiếu ý mang theo giễu cợt.

__ Ngươi! - Sở Bất Phàm cắn răng, oán hận nhìn hần, cho tới bây giờ tâm kế của mình đều là thua bởi hần, chưa bao giờ thắng qua, bây giờ vẫn là như cũ, hần thua vĩnh viễn đều là tâm kế!

__ Thế nào, bây giờ các ngươi còn có thể làm gì! - Lãnh Dạ Hoàng nhẹ nhàng đẩy, Sở Bất Phàm liền nghiêng qua 1 bên- Ta muốn đem nàng thế nào, liền như thế đó!

Tất cả mọi người trúng độc, bất quá bọn hần đều ở dùng nội lực cường chống, mỗi người trán đều chảy ra tích tích mồ hôi hột.

__ Tề Thiên Cương, ngươi tên điên này! - Tư Mã Hằng nhúu chặt chân mày, cương chế bắt tay vào vận công, tính dùng nội lực đem độc trong cơ thể bức ra, lại phát hiện, hần càng là dùng sức, trúng độc càng sâu.

__ Các người đều dừng dừng nội lực nữa! - Tô Tần vội vã dè lại tay Tư Mã Hằng- Nếu như ta không đoán sai, người càng là dùng nội lực, càng nhanh độc ở trong người lưu động hơn, chỉ khiến càng thêm thống khổ, lại không có bất kỳ hiệu dụng nào!

__ Thế nhưng... - Tư Mã Hằng chưa từ bỏ ý định, hắn không thể mắt mở trừng trừng nhìn Lãnh Dạ Hoàng lần thứ 2 thương tổn nàng.

__ Ha ha, ta khuyên người vẫn là nghe lời của nàng! - Lãnh Dạ Hoàng rất dễ dàng đẩy ra Tư Mã Hằng, đứng ở trước mặt Tô Tần- Kế tiếp, chúng ta nên hảo hảo nói chuyện 1 chút!

__ Người nằm mơ! - Tô Tần hối hận không nên tâm sinh đồng tình, quả nhiên, đáng thương người tất có đáng trách chỗ!

__ Đây không phải do người! - Lãnh Dạ Hoàng vươn tay trái mạnh hơn sắp sửa lời nàng đi.

Lãnh Dạ Hoàng liếm khởi con người, kéo nàng, cười lạnh- Phải không?

__ Phải! - Tô Tần đồng dạng cười lạnh bỗng nhiên giơ lên tay trái, hướng tay phải của hắn trát mạnh- Đây là người tự tìm!

Lãnh Dạ Hoàng không nghĩ tới nàng lại đột nhiên tới đây chiêu, tránh không kịp, bị nàng ghim trúng tay phải.

__ Tại sao có thể như vậy? - Tô Tần khiếp sợ trừng lớn 2 mắt, nhìn hắn- Vì sao, vì sao phải như vậy!

Lãnh Dạ Hoàng tay phải bị độc châm của nàng đâm lại không có chút cảm giác đau xót nào, liền 1 giọt máu cũng không có, vì sao lại như vậy, nàng rõ ràng nhớ trước kia nàng cũng từng trát quá bờ vai của hắn, hắn liền trúng độc, hôm nay thể nào hắn không có trúng độc?

Nhìn thấy khoe miệng hắn đạo kia quỷ dị cười, Tô Tần tâm lộ bộp 1 thanh âm vang lên, nàng vừa mới muốn lui về phía sau, lại bị Lãnh Dạ Hoàng nắm lấy- Người nghĩ trốn, trốn đi nơi nào!

__ Tay người? - Tô Tần nhìn tay phải của hắn, theo ánh mắt của nàng, Lãnh Dạ Hoàng nhìn tay phải của mình, tự giấu cười.

__ Người còn nhớ rõ? - Lãnh Dạ Hoàng đem cánh tay phải dùng sức 1 nhấc, toàn bộ cánh tay bị hắn nhấc lên, lộ ra 1 cái thật dài xích sắt, cả kinh Tô Tần đảo hít 1 hơi lạnh khí.

__ Là người! - Dạ Lãnh ngạc nhiên nhìn tay phải Lãnh Dạ Hoàng- Nguyên lai người mới là các chủ Thiên các!

Tô Tần cũng là rất lớn lấy làm kinh hãi, bọn họ không nghĩ tới vẫn xuất quỷ nhập thần các chủ Thiên các, cư nhiên chính là Tề Thiên Cương, còn là Thủy Nguyệt quốc Lãnh Dạ Hoàng, thân phận của hắn thật đúng là làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Tư Mã Hằng khiếp sợ nhất, hắn không nghĩ tới chính mình 1 mực tìm người thế nhưng lại ngay dưới mí mắt mình.

Lãnh Dạ Hoàng kéo xuống tay giả, ném xuống đất, đem Tô Tần 1 phen kéo đến trước mặt- Nếu đã biết, vậy ta cũng không quanh co lòng vòng, bây giờ ta muốn người đem ngọc linh lung giao ra đây! Ta liền không giết người, nếu không, ta từng đao từng đao ở trên người của người oan thối, thẳng đến huyết lưu tẫn mà chết!

__ Người! - Tư Mã Hằng đột nhiên vọt tới đến trước mặt Lãnh Dạ Hoàng, 1 chưởng phong đánh xuống, lại bị mấy hắc y nhân ngăn trở.

Nguyên bản đã trúng độc thân thể nhện không được trong nháy mắt này bạo phát, xụi lơ đi xuống.

__ Hằng! - Tô Tần giãy Lãnh Dạ Hoàng, bay ra ngân châm đánh bại mấy tên hắc y nhân kia, dùng cuối cùng khí lực, vọt tới trước mặt Tư Mã Hằng, hướng trong ngực của hắn nhét vào 1 vật.

__ Người! - Tư Mã Hằng trừng lớn 2 mắt, nhìn nàng, lại bị Tô Tần dè lại đôi môi, nàng hướng hắn lắc lắc đầu, ý bảo hắn cái gì cũng đừng nói, cái gì cũng đừng làm.

Lãnh Dạ Hoàng đi tới, đem Tô Tần kéo lên- Đem bọn họ đều quan tiền địa lao, xem trọng bọn họ cho ta!

_ Tuân mệnh! - Chúng hắc y nhân cúi đầu cung kính trả lời.

_ Tề Thiên Cương, người nếu như dám dẫm thương nàng 1 sợi tóc, ta tuyệt đối sẽ không buông tha người!
- Tư Mã Hằng sắc mặt trắng bệch ở trong nháy mắt lại vì lửa giận mà trở nên đỏ bừng, hắn 2 mắt lộ ra khát máu bần hồng, nhìn chăm chăm Lãnh Dạ Hoàng hô- Ta Tư Mã Hằng ở đây phát thệ, người nếu để cho nàng chịu 1 tia thương tổn, ta coi như là muốn thịt nát xương tan cũng muốn cho người trả giá thật đắt!

_ Hừ, phải không? - Lãnh Dạ Hoàng lại lạnh lùng xoay người- Ta cả đời này đều bị lão thiên nguyên rửa, còn sợ gì nữa!

Dứt lời, hắn kéo Tô Tần, đi ra ngoài.

_ Người muốn mang ta đi chỗ nào? - Tô Tần lạnh lùng nhìn hắn- Ngọc linh lung không ở trên người ta, người dù cho giết ta cũng không chiếm được!

_ Thế sao! - Lãnh Dạ Hoàng nhàn nhạt liếc nhìn nàng 1 cái, trong mắt lại tràn đầy chướng đáng- Chỉ cần người ở trong tay của ta, dù cho không có ngọc linh lung, chỉ cần ta nghĩ muốn, bọn họ cũng sẽ biến ra cho ta!

_ Đê tiện! - Tô Tần hối hận không nên đối với hắn tâm sinh thương hại, đáng thương người tất có đáng trách chỗ, người trước mắt này quả thực đáng ghét đến cực điểm, Đáng đời người bị trời phạt, biến người không giống người, quỷ không giống quỷ!

_ Câm miệng! - Lãnh Dạ Hoàng đột nhiên tức giận, nắm lấy cổ áo của nàng- Lại nói hơn 1 câu, có tin là ta giết người hay không!

_ Muốn giết cứ giết, ta sợ người liền không phải họ Tô! - Tô Tần hung hăng hất tay của hắn ra- Chỉ là ta sợ, đến lúc đó, nếu như ta có cái vạn nhất, bọn họ sẽ không cho người ngọc linh lung!

Lãnh Dạ Hoàng nao nao, trong mắt hung quang tắt hiện, Tô Tần mi tâm vừa nhảy, lui về sau 1 bước.

_ Thế nào, bây giờ biết sợ? - Lãnh Dạ Hoàng tự nhiên thấy lậu nàng đáy mắt kia phân khiếp đảm, cười lạnh đến gần nàng, đem cằm của nàng nâng lên- Ngoan ngoan cùng ta hợp tác, để cho bọn họ giao ra ngọc linh lung, có lẽ ta sẽ suy nghĩ buông tha bọn họ, nếu không, các người mỗi 1 người đều đừng hòng trốn thoát!

_ Người nằm mơ nhưng thật ra rất lành nghề! - Tô Tần liếc hắn 1 cái.

_ Vì sao? - Lãnh Dạ Hoàng đến gần nàng, tỉ mỉ bắt đầu đánh giá.

_ Cái gì vì sao? - Tô Tần cảnh giác nhìn hắn.

Lãnh Dạ Hoàng câu dẫn ra khóe miệng- Ta chỉ là hiếu kỳ, người rõ ràng chỉ có liễu yếu đào tơ, so với dung mạo thánh nữ, sai chi thiên lý, vì sao, bọn họ vẫn là đối người nhớ mãi không quên.

Ngạch ——— Tô Tần trong lúc bất chợt rất muốn đánh người, này nha là muốn nói cái gì, dám mang theo như vậy nhân thân công kích! Quá ghê tởm!

_ Ha hã, bởi vì bọn họ cũng không trông mặt mà bắt hình dong, không giống người, mắt chó nhìn người thấp, thảo nào cả đời đều chỉ có thể giống chó săn! Cho nên mới phải vì xoay người muốn làm chủ nhân, không tiếc bất cứ giá nào, chẳng sợ chúng bạn xa lánh, cũng muốn đạt được mục đích! - Tô Tần hừ lạnh 1 tiếng- Bất quá, người xác định, người buông tha tất cả, ruộng bỏ tất cả, thực sự là có thể đạt được thứ người mong muốn?

_ Người! - Lãnh Dạ Hoàng bỗng nhiên nhéo khởi nàng- Nha đầu chết tiệt này, ta xem người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

_ Thế nào, then quá hóa giận, bị ta nói trúng tâm sự, liền then quá hóa giận? - Tô Tần chẳng đáng cười- Người cũng bắt quá điểm ấy độ lượng, còn muốn xưng bá thiên hạ, thực sự là si tâm vọng tưởng!

_ Làm sao người biết ta muốn là xưng bá thiên hạ? - Lãnh Dạ Hoàng lại đột nhiên thả nàng, khóe miệng trôi lên 1 mặt đậm cách cười, cái loại này tiểu ý Tô Tần từng ở trên mặt của hắn thấy qua, đó là loại cười nhìn đậm thế sự, nhìn thấu nhân sinh, chỉ là vì sao nàng sẽ ở trên mặt Lãnh Dạ Hoàng nhìn thấy, nếu nói

hắn sống mấy trăm năm, nhìn thấu thể sự vô thường cũng không gì đáng trách, chỉ là vì sao cái loại này cười lý mớ hồ thâu 1 loại tịch liêu, 1 loại bất đắc dĩ.

__ Kia người nghĩ muốn cái gì? - Tô Tần trong lúc bất chợt giật mình, cảm thấy, tựa hồ, ở cực kỳ lâu trước đây, nàng cũng từng hỏi qua hắn như vậy.

__ Ta nghĩ muốn cái gì? - Lãnh Dạ Hoàng nhưng chỉ là nhìn nàng, ánh mắt mờ ảo mà hư vô, ngẩng đầu, hắn nhìn về phía xa xa, tự giễu cười- Ta cũng không biết... ..

Hắn sống tròn 500 năm, quá lâu, lâu đến hắn đều đã quên, hắn là vì sao mà sống, rốt cuộc là vì cái gì hắn còn sống, trong đầu chỉ có 1 thanh âm đang không ngừng đối với mình nói, người muốn sống sót, sống sót, vì... ..

Trong địa lao, Tư Mã Hằng bọn họ ở vận công giải độc.

__ Sở lão y sư, chúng ta nên làm như thế nào? - Dạ Lãnh đỡ lấy ướm lạnh tường, đứng lên- Chúng ta không thể như thế ngồi chờ chết!

Sở Bất Phàm vận khí hoàn tất, ngẩng đầu nhìn địa lao- Đừng lo lắng, chờ các người đem độc đều giải, ta tự có biện pháp ra!

Tần Như Ca 1 quyền đập vào trên vách tường, oán hận tự trách nói- Đều tại ta, nếu không phải vì ta, Tần nhi nàng cũng sẽ không rơi vào trong nguy hiểm như vậy! Ta thật vô dụng, bảo là muốn bảo hộ nàng, thế nhưng mỗi lần đều là để cho nàng đến bảo hộ ta!

__ Người cũng đừng tự trách, muốn trách thì trách cái kia Lãnh Dạ Hoàng, không nghĩ tới hắn lại là các chủ Thiên các! - Càng làm Hồ Thanh Ca giật mình chính là Lãnh Dạ Hoàng cư nhiên sẽ là Tề Thiên Cương!

__ Thanh Ca, mẫu thân người nàng, người tìm được nàng chưa? - Sở Bất Phàm hỏi.

Hồ Thanh Ca lắc lắc đầu- Không biết Lãnh Dạ Hoàng đem bà quan đi nơi nào, không biết hắn có hay không đối nường bất lợi.

__ Sẽ không, hắn sẽ không đối với người nường bất lợi! - Sở Bất Phàm cúi đầu- Người yên tâm, mẫu thân người nàng không có việc gì.

Hồ Thanh Ca nhìn hắn- Vì sao, lão y sư người như vậy chắc chắn? - Chẳng lẽ hắn biết cái gì?

__ Được rồi, các người đều lui về phía sau!0 Tư Mã Hằng khôi phục nội lực hậu, đứng lên, hắn từ trong ngực lấy ra 1 viên đá màu đen, đi tới trước thiết cửa lao- Ta muốn dùng Thiên lôi đem cửa lao âm khai, các người đều lui về phía sau!

Oanh 1 tiếng cự hưởng qua đi, cửa sắt liền bị nổ tung 1 ngụm lớn.

__ Chúng ta đi! - Tư Mã Hằng thứ nhất chạy ra khỏi cửa lao.

__ Chờ 1 chút! - Sở Bất Phàm lại trước 1 bước kéo lại tay hắn.

__ Làm sao vậy? - Tư Mã Hằng không hiểu quay đầu lại, nhìn hắn.

103. Chương 103: Hạnh Phúc Cuối!

Oanh 1 tiếng cự hưởng qua đi, cửa sắt liền bị nổ tung 1 ngụm lớn.

__ Chúng ta đi! - Tư Mã Hằng thứ nhất chạy ra khỏi cửa lao.

__ Chờ 1 chút! - Sở Bất Phàm lại trước 1 bước kéo lại tay hắn.

__ Làm sao vậy? - Tư Mã Hằng không hiểu quay đầu lại, nhìn hắn.

__ Phía trước có cạm bẫy! - Sở Bất Phàm từ trong ngực lấy ra 1 viên thuốc, ném tới phía trước, viên thuốc trên mặt đất dạo qua 1 vòng, đột nhiên phát ra 1 trận khói xanh, theo cùng lại biến thành màu đen.

_ Độc vương Thất bộ huyết sát trận- Sở Bất Phàm nhìn nổi lên chân mày, lắc lắc đầu, nhẹ giọng thở dài- Loan nhi, người cuối cùng vẫn là tuyển trạch như vậy lộ... ..

_ Nương... ..- Hồ Thanh Ca trong mắt lộ ra 1 cỗ buồn bã, nhìn về phía trước kia 1 mặt bóng người chậm rãi xuất hiện ở sương mù trung.

_ Hồ Thanh Loan! - Tư Mã Hằng lại trừng lớn 2 mắt, nhìn theo sương mù lý đi ra bóng người- Lại là người!

_ Không giao ra ngọc linh lung, các người đừng hòng rời khỏi nơi này! - Hồ Thanh Loan lạnh lùng nhìn bọn họ- Ta ở chỗ này bày ra Thất bộ huyết sát trận, không muốn uống mạng liền trở về!

_ Là người! - Nghe được thanh âm của nàng, Tần Như Ca lại đột nhiên đứng dậy, chĩa về phía nàng nói- Người là vị hoàng thái hậu kia!

_ Cái gì?! - Mọi người ngạc nhiên nhìn hần, lại nhìn 1 chút Hồ Thanh Loan.

_ Người mới vừa nói nàng là ai? - Tư Mã Hằng tựa hồ ý thức được cái gì, chỉ vào Hồ Thanh Loan hỏi.

Tần Như Ca chĩa về phía nàng nói- Ta trước ở hoàng cung Thủy Nguyệt quốc từng nghe qua thanh âm của nàng, khi đó nàng vẫn là hoàng thái hậu! - Hần tuyệt đối sẽ không nhớ lầm, cái kia thanh âm thập phần băng lãnh mà vô tình, hần kiếp này sẽ không quên.

_ Không nghĩ tới, Loan nhi người cư nhiên đến Thủy Nguyệt quốc, người thực sự tính trợ Trụ vi ngược! - Sở Bất Phàm đau lòng hỏi.

_ Nương, ngài tại sao có thể giúp Tề Thiên Cương tên hèn hạ kia! - Hồ Thanh Ca siết chặt nắm tay- Nương, ngài đừng khẳng khẳng 1 mực nữa, hài nhi tuyệt đối sẽ không cho người mắc thêm lỗi lầm nữa!

_ Cam miệng! - Hồ Thanh Loan lại đột nhiên quát lớn nói- Thanh Ca, ai cũng có thể mắng hần, duy chỉ có người không thể!

_ Cái gì!

_ Hần là phụ thân người, người sao có thể mắng hần! Người làm như vậy, chính là đại nghịch bất đạo!

_ Không, không... ..- Hồ Thanh Ca khiếp sợ không thôi, hần lắc đầu, thì thào tự nói- Không, ta không tin!

_ Người không tin, thì thử hỏi cái lão già bên cạnh người đi, hỏi hần 1 chút xem! - Hồ Thanh Loan chỉ vào Sở Bất Phàm đối Hồ Thanh Ca nói- Sở Bất Phàm, người mau nói cho hần biết!

_ Sở y sư? - Hồ Thanh Ca quay đầu, nhìn hần, hỏi- Sở y sư, người nói, hần không phải phụ thân của ta, đúng hay không?

Tư Mã Hằng, Dạ Lãnh, Tần Như Ca đều đồng thời nhìn về phía Sở Bất Phàm, ánh mắt khác nhau, nhưng đều mang theo nghi hoặc cùng hỏi.

Sở Bất Phàm cúi đầu, trầm mặc thật lâu, cuối cùng mới gật gật đầu, dường như dùng hết khí lực mới thấp giọng nói 1 câu- Phải... ..

Hồ Thanh Ca chỉ cảm thấy âm âm 1 tiếng vang thật lớn ở trong đầu nổ tung, hần lão đảo lui về phía sau vài bộ, lắc đầu- Không, ta không tin! - Nói xong, hần hướng Hồ Thanh Loan phóng đi.

_ Thanh Ca! - Sở Bất Phàm muốn kéo hần, lại không kịp, trơ mắt nhìn hần vọt tới, Sở Bất Phàm nghiêm nghị hô 1 tiếng, cũng theo hần vọt tới, ở trên đường hần từ trong ngực lấy ra 1 quả bạch dược hoàn, văng 1 búng máu ở phía trên, sau đó ném vào mặt đất phía trước.

Chỉ thấy được 1 trận khói trắng thêm huyết sắc ngút trời, ngay sau đó là trận trận tiếng oanh minh, đương sương mù qua đi, hết thấy trước mắt đều khôi phục yên tĩnh.

_ Lão quỷ! - Đột nhiên 1 tiếng thét chói tai nổi lên, Hồ Thanh Loan ôm lấy thân thể Sở Bất Phàm, ánh mắt thống khổ- Lão quỷ, người đây là tội gì, vì phá trận, người cư nhiên dùng thân thể đến phá giải!

Sở Bất Phàm phun ra 1 búng máu, nhàn nhạt cười- Người không phải cũng vậy, vì bố trận pháp này, người không phải dốc hết sở hữu sức lực, người cùng ta như nhau, cả đời này đều là bị tình làm khó khăn, may

mà, ta đáng giá, bởi vì người vẫn luôn hận ta, thế nhưng còn người, hẳn có từng quan tâm người, người vì hẳn hi sinh nhiều như vậy, hẳn có từng quan tâm qua?

Hồ Thanh Loan ôm hẳn, ánh mắt phai nhạt xuống, cuối cùng hóa thành 1 tiếng thở dài- Ta, không oán không hối... ..

Sở Bất Phàm cười, cười đến đậm nhiên- Như vậy, ta cũng vậy... ..

Hồ Thanh Ca nhìn bọn họ, trong lòng chua chát, vì sao thế gian luôn luôn để tình khó điều khiển như vậy, cũng luôn để tình tối đa thương người, mình và Sở Bất Phàm như nhau, cả đời này vì 1 nữ nhân, cam nguyện bỏ đi tất cả, thế nhưng nàng ấy lại yêu không phải là mình!

__ Các người còn không mau đi! - Sở Bất Phàm nghiêng đi mặt, hướng Tư Mã Hằng bọn họ hô- Không đi liền không còn kịp nữa!

__ Lão quỷ! - Hồ Thanh Loan vừa định nhúc nhích, lại phát hiện mình bị điểm huyết- Người tại sao phải làm như vậy!

__ Ta không muốn người mắc thêm lỗi lầm nữa, người muốn hận, liền hận ta đi! - Sở Bất Phàm hướng còn đang sững sờ Hồ Thanh Ca hô- Tiểu tử ngốc, còn không mau đi!

__ Thanh Ca! - Hồ Thanh Loan trừng hẳn- Người nếu như còn tưởng ta là nương của người, liền lập tức rời ra huyết đạo của ta, giúp nương đem những người này đều bắt lại!

Hồ Thanh Ca lui về phía sau mấy bước, lắc đầu nói- Không đúng, nương, ta không thể! - Nói xong hẳn hướng Sở Bất Phàm gật gật đầu- Lão y sư, mẫu thân ta liền giao lại cho người, ta đi cứu Tần nhi!

__ Nghịch tử! - Hồ Thanh Loan giận quát 1 tiếng- Người nếu như đi, sau này cũng không cần gọi ta là nương nữa!

Hồ Thanh Ca cước bộ dừng 1 hồi, hẳn chậm rãi xoay người, đối nàng thật sâu cúi cung- Hải nhi, ở chỗ này bái biệt mẫu thân! - Nói xong, hẳn thật sâu liếc mắt nhìn Hồ Thanh Loan, cuối cùng quyết tuyệt xoay người rời đi.

__ Thanh Ca! - Theo 1 tiếng bị hận hét lớn thanh âm, đoàn người Hồ Thanh Ca ly khai địa lao, chạy tới cổ mộ.

Đương Hồ Thanh Ca chạy tới cổ mộ thời gian, Lãnh Dạ Hoàng đang chờ bọn họ.

Hồ Thanh Ca nhìn thấy Tô Tần bị trói ở trên thập tự giá, treo ở đầu ngọc thạch quan tài.

__ Các người đã tới- Lãnh Dạ Hoàng mại khai ưu nhã bước đi, đi tới bên người Tô Tần, giơ lên cầm của nàng- Xem ra, bọn họ cuối cùng đều quan tâm tới người!

Tô Tần phi hẳn 1 ngụm- Đề tiện vô sỉ!

__ Hừ! - Lãnh Dạ Hoàng bỏ qua nàng- Không biết tốt xấu!

__ Lãnh Dạ Hoàng, thả nàng, chúng ta đem ngọc linh lung giao cho người! - Hồ Thanh Ca đi lên phía trước- Chỉ cần người thả nàng, ta lập tức đem ngọc linh lung giao cho người!

Lãnh Dạ Hoàng vươn tay- Lấy tới!

__ Người trước thả nàng!

__ Người trước lấy ra, nếu không, ta sẽ giết nàng! - Lãnh Dạ Hoàng đem móc câu ở tay phải đặt trên cổ Tô Tần- Lấy ra!

__ Hồ Thanh Ca, chúng ta vẫn là đem ngọc linh lung giao cho hẳn đi! - Dạ Lãnh ngăn cản Hồ Thanh Ca, khuyên nhủ- Hẳn đã điên rồi, đừng chọc tức hẳn nữa, nếu không, Tần nhi sẽ có nguy hiểm!

Hồ Thanh Ca cực không tình nguyện cầm tam khóa ngọc linh lung trong tay đưa tới trước mặt Lãnh Dạ Hoàng.

__ Không được! - Tô Tần đột nhiên tỉnh lại, hô- Chớ đem ngọc linh lung giao cho hần, hần là muốn dùng thứ này để đánh thức thánh nữ!

__ Cái gì?! - Hồ Thanh Ca sững sốt, Lãnh Dạ Hoàng thừa dịp hần ngáy người trong nháy mắt đem ngọc linh lung đoạt qua.

__ Thiếu chủ, ngàn vạn lần đừng làm cho hần đem thánh nữ tỉnh lại! - Giác đột nhiên hướng Lãnh Dạ Hoàng đánh tới, muốn đoạt lại ngọc linh lung, lại bị Lãnh Dạ Hoàng 1 đao đâm trúng, thân thể hần lặn mấy cái, té ngã dưới chân Dạ Lãnh, hần vươn tay máu, kéo chân Dạ Lãnh nói- Thiếu chủ, ngàn vạn lần đừng làm cho hần thực hiện được, linh hồn thánh nữ bị các trưởng lão nhốt 500 năm, đã sớm oán khí mọc lan tràn, lúc này nếu như đem nàng thả ra, như vậy muôn dân thiên hạ nhất định gặp nạn, thiếu chủ... ..

Hần 1 hơi chưa nói xong, đầu 1 nghiêng, liền ngã xuống đất chết.

__ Giác! - Dạ Lãnh cảm tức nhìn Lãnh Dạ Hoàng- Người thực sự điên rồi!

__ Lãnh Dạ Hoàng, người! - Tô Tần không nghĩ tới, nơi này lại còn có như vậy cổ sự- Người đến tột cùng là ai?

__ Ha hã, thánh nữ điện hạ thật đúng là mau quên, người chẳng lẽ đã quên, ta chính là người sáng tạo nên, người thực sự không nhớ rõ? - Lãnh Dạ Hoàng lúc này trong mắt lại là hơn 1 mạt thê lãnh, thậm chí là 1 chút ai oán.

__ Ta? - Tô Tần ngạc nhiên- Người nói vậy! - Nàng cũng không điên cuồng như vậy- Chính người điên là đủ rồi, đừng kéo thêm ta!

__ Cũng phải, đều qua 500 năm, người đã sớm không nhớ rõ, bất quá không quan hệ, ta rất nhanh sẽ giúp người khôi phục ký ức, ta muốn người... ..- Hần đột nhiên đi tới trước gót chân của nàng- Ta muốn người, cũng cùng ta như nhau, nhớ lại tất cả, bởi vì, người so với ta càng thêm điên cuồng!

Chí ít, hần không hề cảm giác mình là 1 quái vật, là người điên, không hề cô độc... ..

__ Đồ điên! - Tô Tần hừ 1 tiếng- Ta thà chết cũng sẽ không cho người thực hiện được!

__ Đây không phải do người! - Lãnh Dạ Hoàng cười lạnh 1 tiếng, xoay người từ trong ngực đem viên ngọc linh lung cuối cùng lấy ra- Đây là viên ngọc linh lung cuối cùng! Năm đó, tứ đại trưởng lão hao hết tâm lực, đem linh hồn của người nhốt ở tại 4 viên ngọc linh lung này, bây giờ, ta rốt cuộc sẽ mở khóa nó, rất nhanh, ta là có thể đem người phóng xuất!

__ Người mơ tưởng! - Dạ Lãnh buông thi thể Giác, đề khí nhắm phía Lãnh Dạ Hoàng, lại bị 40 tên hắc y nhân ngăn trở.

Lãnh Dạ Hoàng cầm trong tay tứ khóa ngọc linh lung đặt ở trên tứ căn thạch trụ bạch ngọc, đương lúc hạt châu phóng ở phía trên, kỳ tích lập tức xuất hiện, toàn bộ địa cung kịch liệt lay động đứng lên, sau đó theo tứ căn cột nhà lý phát ra 1 tức ánh sáng, tốc hành chiếu đến trung ương, ở nơi đó tụ tập hậu lại bắn thẳng đến trung ương ngọc thạch quan tài thượng, nắp quan chậm rãi mở, 1 đạo mãnh liệt huyết quang vọt ra, bắn thẳng đến trên người Tô Tần.

__ A! - Tô Tần thống khổ ngẩng đầu lên, hô lên.

__ Tần nhi! - Hồ Thanh Ca bị che ở quang trụ sở hình thành kết giới ngoại, trơ mắt nhìn nàng chịu thống khổ lại vô lực giải cứu, đau lòng cùng tâm hận!

Hận của mình vô năng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng chịu khổ, lại bất lực!

Dạ Lãnh cũng đồng dạng thống khổ không ngớt, Tần Như Ca càng thống khổ đỏ 2 mắt.

__ Ha hã, ha hã, ha ha... ..- Huyết sắc trung, Lãnh Dạ Hoàng ngửa mặt lên trời cười to- Rốt cuộc, rốt cuộc làm cho ta đợi đến ngày này!

Hần cô độc trông chừng lời hứa của nàng, đau khổ chờ 500 năm, rốt cuộc chờ đến ngày này, hần rốt cuộc có thể giải thoát rồi... ..

— Ha hã... — 1 trận thiên địa dao động hậu, lại là 1 trận vắng ngắt, đột nhiên, vẫn cúi đầu Tô Tần lại đột nhiên cười, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, 2 mắt lại đỏ bừng như máu, dùng sức 1 chút, dây thừng liền đơn giản bị đứt, nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt Lãnh Dạ Hoàng.

— Thánh nữ điện hạ! - Lãnh Dạ Hoàng quỳ gối trước gót chân của nàng.

— Tần nhi! - Hồ Thanh Ca cả người kinh ngạc nhìn biến hóa rất lớn Tô Tần.

Tô Tần lại không thêm để ý tới bọn họ, trực tiếp đi tới trước mặt Lãnh Dạ Hoàng.

— Hoàng, người làm rất tốt! - Tô Tần thanh âm lại là thay đổi 1 phen, lạnh lùng sắc bén, gai nhọn, giống như bén nhọn mũi dao xẹt qua mặt đất, như vậy chói tai.

— Đa tạ, thánh nữ điện hạ! - Lãnh Dạ Hoàng ngẩng đầu, dùng 1 loại gần như sùng bái ánh mắt nhìn nàng- Hoàng không phụ sứ mệnh, rốt cuộc đem ngài tỉnh lại, cũng thỉnh thánh nữ điện hạ thực hiện lời hứa ngài đối với ta!

— Nga? - Tô Tần câu dẫn ra khóe miệng, lộ ra 1 mặt tàn nhẫn cười- Người nhưng nghĩ kỹ?

— Phải! - Lãnh Dạ Hoàng lại dị thường kiên định- Ta nghĩ kỹ!

Tô Tần lại là cười quỷ dị- Hảo, ta thành toàn người, coi như trả thù lao 500 năm này cho người!

— Đa tạ thánh nữ điện hạ! - Lãnh Dạ Hoàng cúi đầu, khóe miệng lại đẩy lên 1 mặt cười.

Xẹeeeeet ————— 1 tiếng xé rách huyết nhục thanh âm vang lên, 1 bàn tay đầm máu xuyên qua người Lãnh Dạ Hoàng, theo trước ngực của hắn đi qua, đem lồng ngực của hắn xé vỡ.

Mọi người ngạc nhiên đồng thời trợn lớn 2 mắt, bọn họ không thể tin những gì chính mình nhìn thấy.

Tô Tần lúc này lại là vẻ mặt lạnh lùng, tựa hồ 1 chút cũng không để ý loại huyết tinh cảnh tượng kia.

So với mọi người ngạc nhiên, Lãnh Dạ Hoàng trên mặt lại là 1 mảnh bình tĩnh, kia mặt cười lạnh câu ở khóe miệng, lại ở trong nháy mắt chuyển thành duệ lãnh, chỉ nghe đồng dạng xé kéo 1 tiếng, Tô Tần ngực phải cũng thêm 1 đạo vết máu.

— Người! - Tô Tần lúc này lại là khiếp sợ cùng phần nộ, nàng đẩy ra Lãnh Dạ Hoàng, đỡ lấy bạch ngọc thạch quan, chỉ vào Lãnh Dạ Hoàng nói- Người vì sao muốn phản bội ta?!

Lãnh Dạ Hoàng lại là cười thê lương- Thánh nữ điện hạ chẳng lẽ đã quên, là người sáng tạo ta, phần nộ của người, nguyên rủa của người sáng tạo ra ta, người đi, nhưng lưu lại ta ở thế gian này thừa nhận thống khổ, nhìn thấu thế sự bi thương, chỉ vì cái cừu hận buồn cười kia của người, ta mệt mỏi, ta không muốn sống tiếp, thế nhưng ta lại không thể tử, bởi vì chỉ có người mới có thể giết ta!

— Vì thế, người mới để cho ta sống lại, chính vì là để ta giết người!

— Phải! - Lãnh Dạ Hoàng đứng lên, hơi run run tới gần nàng- Thánh nữ điện hạ, 500 năm trôi qua, cừu nhân của người cũng chuyển thế, thù hận không thể trải qua 500 năm lâu như vậy, người vẫn là quên đi, cùng ta cùng nhau đầu thai lại!

— Không! - Nàng đẩy ra Lãnh Dạ Hoàng- Ta không cam lòng, ta hận, tộc nhân của ta bị giết, tộc nhân của ta nào có tội gì!

— Thế nhưng người cũng yêu hắn! - Lãnh Dạ Hoàng quay đầu, nhìn Dạ Lãnh- Hơn nữa, tộc nhân của người cũng không có chết hết, hậu nhân của bọn họ tiếp tục huyết mạch của người, tiếp tục sinh tồn ở trên đời này!

— Người nói dối!

— Hắn không có nói quàng! - Tư Mã Hằng thanh âm đột nhiên ở cửa vang lên, phía sau hắn theo 1 đám người, là thôn dân biến mất trước đây- Những người này đều là tộc nhân của người, bọn họ ở trong Hắc Lâm an cư lạc nghiệp, trôi qua bình thường ngày, người nhẫn tâm để cho bọn họ 1 lần nữa rơi vào trong nước sôi lửa bỏng sao?

Tô Tần (Lúc này là Thánh nữ) thê lương cười- Nguyên lai, 500 năm hận, cuối cùng cũng như không, nguyên lai, tất cả đều đâu không lại thời gian vô tình! 500 năm, ha ha, tròn 500 năm... ..

Nàng hận 500 năm, đợi 500 năm, lại phát hiện đến cùng đều là công dã tràng... ..

_ Tần nhi! - Tư Mã Hằng điên cuồng1 rống, phi thân xông lên dàn tế, tiếp được hạ xuống Tô Tần- Tần nhi, xin lỗi, ta đã tới chậm... ..

_ Hằng, ta đợi được ngươi, có phải hay không... ..- Tô Tần mở mắt ra, trong mắt lần thứ 2 khôi phục thanh minh, nàng vươn tay, xoa mặt của hắn.

_ Đúng vậy, Tần nhi, ta đã trở về, ngươi chờ được... ..- Vì lắng lại lửa giận thánh nữ, hắn dựa theo Lãnh Dạ Hoàng nói tìm được người chảy huyết mạch thánh nữ di lưu ở trong thôn này, mang theo bọn họ đứng lúc đuổi đến nơi này, ngăn trở 1 hồi tai nạn.

Thế nhưng, hắn lại chỉ có thể trở mắt nhìn người yêu nhất ngã vào trong ngực của mình... ..

Giờ khắc này, hắn cảm thấy trước nay chưa từng có khủng hoảng, giống như cỏ dại trong lòng giữa điên cuồng mà sinh sôi.

_ Tần nhi, đừng nhắm mắt lại, ta tới, ngươi nhìn ta, đừng nhắm mắt... ..

Tô Tần lại là mỉm cười, khóe mắt lộ giọt nước mắt, nhìn hắn, chậm rãi rơi vào ngủ say.

_ Tần nhi... ..- Tiếng vọng cuối cùng bên tai lại là hắn kia cuồng bạo tựa như bị rống!

Ngày này, toàn bộ kinh thành 1 mảnh ồn ào náo động ngút trời.

Hỉ phục màu đỏ kéo dài 10 dặm, nghi trượng chỉnh liệt 2 hàng, chiêng trống ồn ào náo động khắp bầu trời, kinh thành sôi trào lên, cơ hồ là vạn hạng trống không, đàn người đi xem náo nhiệt đem đội ngũ đón đầu vây cái rắn chắc, nhô lên đầu đều đồng thời nhìn về phía trước, lo lắng chờ đợi trung, 1 người cười tuần mã chậm rãi xuất hiện ở trong mắt chờ đợi của mọi người.

Dẫn đầu ánh vào trong mắt chính là Tư Mã Hằng kia trương tuần mã vô song, cơ mặt như tuyên khắc bàn hoàn mỹ, cơ trí 2 mắt như 1 uông u đậm, thâm thúy sâu thẳm, tinh quang ánh sáng ngọc chiếu vào đậm để, nổi lên yếu ớt ánh sáng lạnh, chỉ là đuôi lông mày giữa sảo mang theo lãnh ý làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Hạ thấp tầm mắt, liền thấy được kia 1 thân hỉ hồng, hồng chói mắt, nhưng lại không gai mắt.

_ Hôm nay có cái chuyện gì náo nhiệt như vậy? - Người qua đường Giáp cúi đầu hỏi người qua đường Ất bên cạnh.

_ Huynh đệ, người hắn là vừa mới đến kinh thành!

_ Phải, hôm nay mới vừa vào thành liền thấy như thế 1 hồi long trọng hôn lễ, là vị công tôn vương gia nào muốn kết thân? Thật lớn cảnh tượng a, còn muốn vượt qua hoàng đế thú hậu!

_ Xuyt, không biết cũng đừng nói nhiều, hôm nay thế nhưng là đại ngày Phủ Thuận đại tướng quân, Hằng vương gia đón dâu!

_ Hằng vương gia, Phủ Thuận đại tướng quân? - Bất quá chỉ là cái vương gia, có cần phải làm ra cái cảnh tượng long trọng như thế không!

_ Xuyt... ..- Người qua đường Ất lập tức che miệng hắn, ánh mắt liếc qua mọi nơi thấy không ai chú ý tới mới yên tâm nói- mấy lời này ngươi chớ nói bậy, Hằng vương gia thế nhưng là ca ca của đương kim thánh thượng, hơn nữa hắn còn là chiến công hiển hách đại tướng quân, biết không hắn lấy 10 vạn quân đội đem 20 vạn đại quân của Thủy Nguyệt quốc ngăn trở ở Yên Sơn quan ngoại, cũng tự mình dẫn 5000 tinh binh đem quân địch đẩy lùi tới phía Bắc Yên Sơn cách hơn 100 dặm, dũng mãnh phi thường vô địch, dụng binh như thần danh chấn thiên hạ, liền hiện nay hoàng đế bệ hạ còn phải kính nể 3 phần, người tiểu tử đừng ăn nói lung tung, đắc tội Hằng vương gia, đến lúc đó liền chết như thế nào cũng không biết!

_ Phi, người nói bậy bạ gì đó, hôm nay liền chữ “Tử” cũng không được nhắc, chớ nói chuyện, đội ngũ đón dâu đã tới! - Người qua đường Đinh vội vã đi xuống đầu của hắn, thấp giọng quát.

— Như vậy vị anh minh Hằng vương gia kia muốn cưới phu nhân lại là vị thiên kim của quan gia đại nhân nào? - Có thể cùng thiên hạ nổi tiếng Hằng vương gia kết thành phu phụ chi hảo, trở thành người nữ tử được mọi người trong thiên hạ cực kỳ hâm mộ đến tột cùng là ai?

— Đây... ...- Người qua đường Giáp hiển nhiên có chút quanh co.

— Chẳng lẽ vị tân nương tử này không giống người thường, vì sao phải dùng sàng mang đi? - Người tới nhìn thấy đỉnh đầu rộng lớn mà xa hoa giường lớn theo trong phủ tướng quân chậm rãi mang ra, trong lòng kinh ngạc.

— Tiểu tử ngươi, không hiểu cũng đừng hỏi, cẩn thận đầu khó giữ được! - Người qua đường Giáp đề lại đầu của hân- Nói về vị tân nương tử này, địa vị của nàng cũng không nhỏ... ...- Người qua đường Giáp thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Mặt Tư Mã Hằng mỉm cười nhìn chậm rãi đi ra kia do những thợ mộc nổi tiếng trong kinh thành cố ý vì Tô Tần chế tạo xe sang trọng liễn, trong lòng hoàn toàn vui mừng, hôm nay hân rất cuộc đã được như nguyện, cho nàng 1 long trọng hôn lễ, cuộc đời này, hân cùng với nàng sẽ không còn tách ra, hân vẫn sẽ chờ nàng, cùng nàng, thẳng đến cuộc đời này kết thúc... ...

Hân xoay người xuống ngựa, đi tới trước xe liễn, nhắc lên gấm幔, hé ra khuôn mặt ngủ say mà điềm tĩnh xuất hiện ở trước mắt hân, hân tà mị hôn môi của nàng, tà tà cười nói- Ân, mùi vị không tệ!

Hôm nay là hân cùng nàng đại hôn, hân vì nàng làm 1 hồi hôn lễ khắp thiên hạ tối long trọng, xa hoa nhất, đáng tiếc tân nương tử của hân lại nhìn không thấy, bất quá không quan hệ, hân sẽ thay nàng làm mọi thứ, cùng nàng cùng nhau chia sẻ... ...

— Tần nhi, chúng ta kết hôn... ...- Tay phát qua nàng da thịt như tuyết, trong mắt của hân là lệ, cuối cùng nhịn không được, chảy ra- Người chừng nào thì, có thể tỉnh lại đây?

— Ô ô... ...- Thủy Như Nguyệt nhịn không được khóc lên- Tiểu thư thật đáng thương... ...

— Khóc lóc cái gì, nữ nhân, hôm nay là ngày lành, không cho phép khóc! - Ngô Hạo quay đầu đi, quát lớn- Đáng ghét!

— Người cũng khóc mà! - Nữ nhân trả lời lại 1 cách mỉa mai.

— Ta, ta là cao hứng! - Nam nhân quát cường ngẩng đầu, nghe người đó nói, như vậy có thể đem nước mắt lưu trữ lại, cuối cùng hân thấp giọng mắng 1 câu- Mẹ nó, ai nói, chuyện ma quỷ hết bài này đến bài khác... ...- Nước mắt vẫn là chảy ra.

— Tần nhi, người thế nào còn không tỉnh lại, người xem, Như Ca bọn họ đều tới, bọn họ đều ở đây chúc phúc cho chúng ta, Dạ Lãnh còn vì người xây tọa “Ngọc linh lung”, tòa nhà bát giác hình tháp, leo lên, người có thể nhìn thấy Yên Sơn quan- Tư Mã Hằng đem Tô Tần bế lên, đứng ở trên đài hôn lễ, nhìn phía Bắc, kia tọa sừng sững ở trong gió bát giác cao lâu ở trong gió phát ra nhẹ nhàng linh hoạt thanh âm dễ nghe.

— Tiểu thư... ...- Hạnh nhi khóc, nàng đã cùng bọn tỷ muội “Tư Hương viên” vì Tô Tần làm giá y, kia hoa lệ giá y màu giống như lông cánh phượng, hoa lệ mà không thất nhã- Tiểu thư, người vẫn luôn muốn được gả vào 1 ngày trời đầy gió, bây giờ trời đã có gió, người vì sao còn chưa tỉnh?

Nước mắt chảy ra, Tần Như Ca đem vai cấp Hạnh nhi mượn- Nữ nhân, không được ngủ tiếp, trời đã sáng... ...

Bạch Hi Liên đứng ở bên người Dạ Lãnh, 2 mắt rơi lệ, hôm nay là ngày mừng, thế nhưng nàng lại cao hứng không nổi.

— Nàng sẽ cao hứng, người đừng khóc, nàng biết sẽ khổ sở- Dạ Lãnh đưa cho nàng nhất phương quyền khăn.

— Ân... ...” Bạch Hi Liên tiếp nhận, lau lệ- Ta biết, nàng là người tốt!

— Chúng ta phải cười vì nàng chúc phúc! - Dạ Lãnh trừng mắt nhìn, ẩm ướt trong mắt đã 1 mảnh mơ hồ.

Bay múa đầy trời màu ti, kỳ cổ vang trời, vạn người chú mục chính là long trọng hôn lễ, lại là 1 mảnh âm đậm tiếng khóc.

_ Tần nhi, ta đã từng hỏi qua ngươi, hạnh phúc là cái gì... -/- Tư Mã Hằng ôm nàng, chấp khởi tay nàng, 10 ngón tương giao, trong mắt dịu dàng thắm thiết- Bây giờ, ta sẽ nói cho ngươi biết, hạnh phúc đó là có thể nắm tay ngươi, thẳng đến thiên địa đầu cùng... ..

Hạnh phúc rất gần, gần trong gang tấc, hạnh phúc cũng rất xa, bởi vì gang tấc cũng gần thiên nhai... ..

Cầm được, liền không nên đơn giản buông xuống... ..

Thế nhưng, ta đã cầm được, ta vì sao vẫn không thể nào hạnh phúc nổi, bởi vì, ngươi không ở... ..

_ A, hôm nay thế nào chưa gặp qua Hồ Thanh Ca? - Đột nhiên có người hỏi, kết quả là, mọi người liền ở trong đám người tìm kiếm hắn.

1 trận linh tiếng vang lên, trong đám người chia làm 2 hàng, 1 bạch hổ chậm rãi chạy đến, Âu Dương Phi đi theo bên người nó.

_ Đây là? - Tư Mã Hằng hỏi.

_ Đây là Hồ Thanh Ca hạ lễ- Âu Dương Phi theo trên đầu bạch hổ đem viên kia tâm hình ấn ký oan hạ, đưa cho Tư Mã Hằng- Cấp Tần nhi ăn vào, nàng sẽ tốt!

_ Đây là? - Tư Mã Hằng nhìn thấy viên kia tâm hình ấn ký bị khoét hạ cư nhiên không có lưu 1 giọt máu, viên kia tâm hình ấn ký lý lưu động đỏ tươi dịch thể, tựa hồ như mới bị oan ra, nhưng chưa lưu 1 tia huyết tinh.

_ Ngọc linh lung- Âu Dương Phi trong mắt lại là nhàn nhạt đau thương.

_ Ngọc linh lung, đây mới thực sự là ngọc linh lung, thế nhưng ngươi lại là như thế nào biết được... -/- Tư Mã Hằng nhìn trán bạch hổ, nơi đó ngoại trừ lộ ra 1 trống rỗng tâm hình dấu vết ngoại, cũng không có lưu nửa điểm máu.

_ Ngươi đây chớ tất hỏi, vội vàng cấp Tần nhi ăn vào đi! - Âu Dương Phi chỉ trong ngực hắn Tô Tần.

Tư Mã Hằng lập tức uy Tô Tần ăn huyết ngọc linh lung, hắn nhẹ nhàng mà vỗ vỗ 2 má Tô Tần- Tần nhi, Tần nhi, ngươi tỉnh, Tần nhi... ..

Tất cả mọi người vạn phần kích động chờ đợi nhìn nàng, cặp mắt kia theo nhắm lại 1 khắc khởi kia liền chưa bao giờ mở qua, bây giờ lông mi mỏng như cánh ve kia lại đột nhiên chớp động mấy cái, giống như hồ điệp muốn giương cánh bay cao, tâm mọi người cũng đều bị từng cái biểu tình rất nhỏ trên mặt nàng sở khiên động.

Dường như đối với lớp cánh muốn vỗ kia không chỉ dựa vào phong, mà còn là lòng của bọn họ, mỗi 1 lần tim đập vì nó vỗ mà tăng nhanh tốc độ nhảy lên.

Rốt cuộc, kia nguyên bản đóng chặt 1 đường, hơi mở 1 chút, ngay sau đó, chậm rãi tạo thành 1 hình bầu dục, lộ ra 1 đôi con ngươi như là hắc diệu thạch bản lóng lánh quang mang chói mắt người khác.

_ Tần nhi! - Tư Mã Hằng kinh hỉ hô- Ngươi rốt cuộc tỉnh!

_ Hằng... -/- Suy yếu thanh âm mang 1 tia hoang mang- Ngươi làm sao vậy, vì sao khóc? - Tay giơ lên, nhẹ nhàng mà vì hắn lau đi khóe mắt kia đã ướt át giọt nước mắt- Ngươi cho tới bây giờ cũng chưa từng khóc

Tư Mã Hằng cầm tay nàng, vung lên khóe miệng, cười chua chát- Bởi vì ngươi quá buồn bực, cứ luôn nằm ngủ, ta cho rằng, cả đời này đều chỉ có thể nhìn thấy ngủ nhan của ngươi, cho rằng, kiếp này đều nhìn không được ngươi cười ... -/- Nghĩ đến nàng có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại, trong lòng tịch mịch giống như cổ hoang, 1 đêm điên cuồng mà trường lên, cơ hồ muốn đem hắn nuốt sạch.

Lần đầu tiên, hắn cảm thấy trước nay chưa từng có sợ hãi, lần đầu tiên, hắn cảm thấy 1 chút bất lực cùng khủng hoảng, lại là như vậy làm cho người ta uể oải.

Tô Tần cười- Tên ngốc, ta không phải không có việc gì

Nhìn thấy trong mắt của hắn kia phân lưu luyện si mê, nàng cười, thế gian này, chung quy có như vậy 1 loại nam nhân, không quan tâm thể nhân cười nhạt, không quan tâm thể nhân ánh mắt khác thường, chỉ vì có thể vĩnh viễn ngốc ở bên cạnh ngươi, hắn cam nguyện biến thành 1 tên ngốc, cam tâm tình nguyện!

__ Ân, chúng ta không bao giờ chia cách nữa! - Tư Mã Hằng đem trán để ở trên trán trán của nàng- Thứ lỗi, Tần nhi, ta... ..- Khi đó hắn là có nỗi khổ, hắn không phải cố ý muốn lừa dối nàng!

__ Xuyt! - Tô Tần đem ngón trỏ đặt ở trên môi của hắn- Ta biết, ta đều biết, ngươi không cần giải thích... ..- Hắn vì mình cam nguyện làm tên ngốc, như vậy chính mình vì hắn mà làm 1 lần ngu ngốc, thì đã sao chứ!

__ Tần nhi! - Tư Mã Hằng cao hứng ôm lấy nàng, ở giữa không trung xoay vài vòng- Ta thật là cao hứng!

__ Ngươi chậm 1 chút! - Tô Tần bị hắn xoay choáng váng đầu- Đầu ta hoa mắt!

Mọi người thấy Tô Tần đã tỉnh, lớn tiếng hoan hô.

__ Nha nha, hôm nay rốt cuộc làm sao vậy, thế nào luôn có gió thổi tiến vào trong mắt! - Ngô Hạo ngẩng đầu lên, tính làm cho nước mắt đảo lưu trở lại, lại luôn thất bại, bây giờ hắn hối hận, không nên nghe lời người nào đó nói- Mụ nội nó, thuần túy là gạt người!

__ Xì...- Thủy Như Nguyệt lại nhin không được cười lên- Lời tiểu thư nói, ngươi cũng có thể tin, đúng là ngốc! - Nói xong, nàng nín khóc mà cười.

__ Trời, cũng không biết là ai vừa rồi đem đầu ngẩng lên cao! - Ngô Hạo cũng không cam tỏ ra yếu kém, trả lời lại 1 cách mỉa mai.

__ Ta cao hứng, mắc mớ gì tới ngươi! - Thủy Như Nguyệt ngẩng đầu cao ngạo, lại chỉ đến bờ vai của hắn, Ngô Hạo nhìn thấy nàng kia phở xinh đẹp bộ dáng lại trong lúc nhất thời ngưng mắt.

__ Nhìn cái gì, không được nhìn! - Nữ nhân quát.

Nam nhân không trả lời, hazz, đều là do tiểu thư dạy dỗ a, thật hung hãn!

__ Tần nhi tỉnh lại, thật sự là quá tốt! - Bạch Hi Liên 1 bên lau nước mắt, 1 bên cười, Dạ Lãnh đứng bên cạnh nàng rốt cuộc cũng lộ ra tươi cười.

__ Đúng vậy, rốt cuộc thủ được vân khai thấy nguyệt sáng tỏ! - Trong tay của hắn vẫn còn cầm chặt hộp dạ minh châu chưa từng từng xuất kia.

Tần Như Ca tay áo đều bị nước mắt Hạnh nhi lộng ướt 1 tầng lớn, bất quá hắn lại không để ý.

__ Thứ lỗi, ta đem tay áo của ngươi lộng ướt- Hạnh nhi rất không có ý tứ.

__ Không có việc gì, chỉ cần nàng ấy có thể tỉnh lại, dù cho ngươi đem quần áo của ta đều lộng ướt cũng không có việc gì! - Tần Như Ca sang sảng cười.

Hạnh nhi đỏ mặt cúi đầu.

__ A, Âu Dương, ngươi cũng tới! - Tô Tần dò xét xung quanh 1 vòng, phát hiện chỉ thiếu Hồ Thanh Ca- Hắn ở đâu?

__ Hắn... ..- Âu Dương Phi cúi đầu, liềm đi đáy mắt kia phân buồn bã, lại ngẩng đầu thời gian, lại là tiểu ý liên tục- Hắn rất tốt, hắn có việc tới không được, hắn nhờ ta thay hắn hướng ngươi nói thanh tân hôn khoái trá!

Tư Mã Hằng nắm ở thất lưng Tô Tần, lớn tiếng hướng đại gia nói- Hôm nay, là ngày đại hôn của Tư Mã Hằng ta cùng Tô Tần, đa tạ đại gia đến đây xem lễ, hôn lễ chính thức bắt đầu!

1 trận vui mừng âm thanh ủng hộ vang tận mây xanh, vang vọng ở trên giữa khung trời, dũng cảm to rõ.

Tư Mã Hằng trong tiếng chúc phúc của mọi người, ôm Tô Tần phi thân nhảy lên lưng ngựa- Ta mang ngươi bay lên!

Móng ngựa tung bay, mang theo sung sướng tung bay lên.

1 đạo nhân ảnh đứng ở góc vách núi, nhìn trên đường hẹp quanh co kia tung bay dải ruy băng, già nua khoe miệng chậm rãi câu dẫn ra 1 mặt cười.

— Thanh nhi, người ở nơi này nhìn cái gì? - Phía sau vang lên thanh âm của Hồ Thanh Loan, Hồ Thanh Ca chậm rãi xoay người sang chỗ khác, hé ra khuôn mặt vô cùng già nua hiện lên ở trong mắt của nàng.

— Ta đang ngắm phong cảnh, ở chỗ này ngắm phong cảnh thực sự rất đẹp, rất đẹp... -- Hồ Thanh Ca hơi run run đi hướng nàng- Nương, gió nổi lên rồi, chúng ta vào đi thôi.

Hồ Thanh Loan nhin xuống trong mắt lệ, đỡ lấy hần, đi vào nhà.

3 năm sau... ..

Đương lúc Tô Tần bụng bự đứng ở cái góc vách núi nơi hần đã từng đứng qua kia, nhìn cái kia đường hẹp quanh co, nhưng trong lòng cảm khái muôn vàn, Hồ Thanh Ca vì cứu nàng, hi sinh thọ mệnh của mình, kéo dài của nàng, có thể nói mạng của nàng là hần cấp, thế nhưng, chính mình lại cái gì cũng không thể cho hần... ..

Xoay người, nhìn cái kia mộ bia lẻ loi đứng ở trên vách đá, nàng cười đến chua chất.

Hần nói, như vậy, hần mới có thể thường thường nhìn thấy nàng, hần nói, nếu có kiếp sau, hần nhất định sẽ làm người đầu tiên nhận thức nàng, khi đó, hần nhất định sẽ không chọn trốn tránh, hần sẽ vươn tay, cười nói với nàng- Nhĩ hảo, ta tên là Hồ Thanh Ca, nói hươu nói vượn, Thanh của thanh tâm quả dục, Ca của ca múa mừng cảnh thái bình, rất hân hạnh được biết người!

Bởi vì hần cả đời này bỏ qua quá nhiều, hần chỉ hy vọng kiếp sau, hần sẽ không còn bỏ qua... ..

— Đừng quá khổ sở, hần sẽ thương tâm -- Tư Mã Hằng ôm thân thể của nàng, nhẹ giọng nói.

— Ân... -- Tô Tần gật gật đầu- Ta sẽ không khóc, bởi vì hần không thích ta khóc... ..

— Chúng ta đi thôi... ..

Mặt trời chiều trung, 1 đạo cô tịch mộ bia bị kéo được lão trường, trước mộ bia đặt hạ hồng hoa sen mà nam nhân đó từng yêu nhất... ..

Tung bay trong phong mang theo hần quyến luyến, tung bay thiên lý, bay qua núi cao, bay qua đại dương, bay đến đầu 1 thế giới khác... ..

1 mộng, chính ở nơi đó lặng yên mà sinh, kết thúc của 1 chuyện xưa, ý nghĩa chính là 1 cái cố sự khác sắp bắt đầu.

Phần cuối ngữ Cảm ơn các vị thân môn 1 đường làm bạn, hi vọng mọi người đều có thể có bao dung đại lượng, có thể lấy 1 viên bao dung tâm đi tiếp thu hạnh phúc thuộc về của mình, cũng chúc phúc các sis ở cuộc sống thật đều có thể tìm tới bạch mã vương tử trong lòng mình, tin 1 ngày nào đó hần sẽ cưới bạch mã đi tới cạnh người, đối người nói ra 3 chữ kia!

Chương cuối cùng này là Thủy Thủy chúc phúc các sis, hi vọng mọi người đều có thể tìm được hạnh phúc từng người, trải qua thiên khó vạn hiểm Tô Tần cùng Tư Mã Hằng đã tìm được hạnh phúc, mà các n/v còn trong truyện cũng đều tìm được hạnh phúc thuộc về từng người, Thủy Thủy hi vọng các sis có thể thích kết cục này, đồng thời các sis cũng đừng quên Hồ Thanh Ca, hần là 1 nam nhân rất si tình, cứ việc hần kết cục có điểm bi thương, nhưng xin tin tưởng, chuyện xưa của hần còn có thể ở 1 cái thời không khác tiếp tục, nơi đó hần cuối cùng sẽ tìm được 1 phần hạnh phúc thuộc về mình kia.

Cuối cùng, Thủy Thủy ở chỗ này cảm tạ các vị 1 đường cùng Thủy Thủy đi tới thân môn, cảm ơn các sis đã không rời không bỏ, đây là ủng hộ lớn nhất đối với Thủy Thủy, Thủy Thủy ở chỗ này hướng các độc giả trung thành nhất cảm tạ, cảm tạ 1 đường có các vị làm bạn!

Chúc đại gia vạn sự như ý, mọi chuyện thắm muốn đều đạt được!!!

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-ly-hon-di>